
ROYALS OF FORSYTH
F
5
DUKES
OF MADNESS
ANGEL LAWSON
SAMANTHA RUE

ÇILGINLIK DÜKLERI

ROYALS OF FORSYTH U

ANGEL LAWSON

SAMANTHA RUE

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34

Bölüm 35

Sonsöz
Teşekkür

NORTH SIDE
COUNTS
KNT
KRAL LIONEL LLCIA
EHIL8REfl:L£TICIS MISSING)
LAVINIA (SOLD)
COUNTS: BRUNO PEREZ, LARS
COUNTESS: SSTT (N
PLED9£S.C/\EH °IJ0¥EY- Oh L.IE IDE/\LFRJ
LOCATIONS: THE LUCAMANISN
WEST END
DUKES
ΔΚΣ
KING SAUL CARTWRIGHT
DUKES: NICK BRUIN, SY PERILINI,
REMY MADDOX
DUCHESS: LAVINIA LUCIA
PLEDGES: BALLSACK, WEASEL
MANAGER: MAMA B
CUTSLUTS: VERITY, HALEY
ARCHDUKE: MORE LIKE ARCHCUTE
FAMILY:
SARAH (MOM/FORMER DUCHESS)
DAVIS BRUIN (DAD/FORMER DUKE)
MANNY PERILINI (DAD/FORMER DUKE)
TIMOTHY MADDOX (DAD)
LOCATIONS: THE CLOCK TOWER
THEOYMITDANNO/HUTS)
THE8UNDAL0W(£ARtNTS'HOUSE]
THEGL|FFS
BARONS
BPN
EAST END
PRINCES
ΨΝΖ
KIIiiI; ASRB\
FAMILY: FELIX ASHBY
(MURDERED BY NICK)
SOUTH SIDE
LORDS
ΛΔΖ
KING: KILLIAN PAYNE
LORDS: TRISTIAN MERCER, DIMITRI RATHBONE
0UEfN/LA0YST0RYAUS1
FAN# Y: DANIEL ?AY]f (JA0/F0RMER IN,/0fA0 AW
WORKERS MRS CRANE BAM?1 AU5U5TIhE MANActR)
L0C4T 0BS THE VELVET HIDEAWAY (BROTHEL)
fNE?AYNt MCM5NH0N
THECflANE M0TfL(CHEAfl BflQTHEL)
THEAVENUEIMANSTREETINSSI

ÖNSÖZ

Kraliyet Okuyucuları,

Öncelikle... Dukes of Ruin'i okudunuz mu? Lordlar? Eğer okumadıysanız kesinlikle Dukes of Ruin'e geri dönmeniz gerekiyor ve ayrıca tam deneyim için Lords of Pain ile baştan başlamanızı öneririz.

İkincisi, her zaman olduğu gibi, dostlarımız ve ailemiz, yola devam edin. Desteğinizi seviyoruz. Kitaplarımızdaki ve açıkçası kalplerimizdeki karanlığı ve müstehcenliği okuduktan sonra göz teması kurmak zorunda kalmayı sevmiyoruz. Her şey için teşekkürler.

Eğer siz de bizim gibiyseniz ve ileriye atlıyorsanız, BURADA DURUN. Karanlık, zorba romantizmden hoşlanmıyorsanız bu kitabı okumayın. Okumayın. Çünkü bir sorununuz olacak ve bu sorun değil. Karanlık romantizmden hoşlanmamak sorun değil. Sevmediğiniz bir şeyi okuyup sonra da onu sanki sizin J.O.B.'nizmiş gibi internette yerden yere vurmanız doğru değil.

Her neyse.

Artık sadece biz olduğumuza göre, Lav ve Düklerini zor durumda bıraktığımızı hepiniz biliyorsunuz. Bu kitap, o kitaptaki açık konuların çoğuna değinecek ve daha fazlasını ortaya çıkaracak. Duygusal ve fiziksel karanlık temalara değinecek. Bu kitaptaki hiç kimse travma, endişe ve bu karakterlerin kurgusal kalplerinde hissettikleri karanlık çaresizliğe dokunduğumuz için zarar görmeden çıkmıyor.

Nick Bruin... günahlarının kefaretini ödemesi gerekiyor ve bu hiç de kolay olmayacak.

T/W: non/dubcon, akıl sağlığı krizi, kendine zarar verme, uyku bozuklukları, uyuşturucu kullanımı, geçmişteki ekran dışı istismardan bahsetme, şiddet, cinayet, kan, OW, gaslighting, esaret ve duygusal manipülasyon.

Uyarıların tam listesi (ve diğer Forsyth U ekstraları) için lütfen web sitemizi ziyaret edin.

Angel & Sam

~

Yazarlarla, okurlarla ve tüm iyi şeylerle bağlantı kurmak için Facebook grubumuz Angel's Antics'e katıldığınızdan emin olun.

1

Sy

Kuleye geri dönmem bir saatimi aldı. Her iki sağa karşılık bir sola dönüyorum, ara sokaklardan ve pis geçitlerden geçerek West End'e yavaşça sürünerek geri dönüyorum. Takip ediliyor gibi görünmüyorum ama bu kaçış şoförlüğü olayı benden çok Nick'in işi. Tüm bu süre boyunca telefonum orta konsoldaki kızgın bir eşek arısı gibi vızıldıyor, sadece bir kez daha ısrarlı vızıltısına başlamak için duruyor. Caddenin yarısına geldiğimde, neredeyse görmezden gelebileceğim bir arka plan parazitine dönüşüyor.

Başımı sallayıp, "Tanrım, Remy." diye mırıldanıyorum. Tam bir *seçici*. Kafasına bir şey takıldı mı, onu ve hepimizi çileden çıkarana kadar tekrar tekrar kurcalıyor.

Arada bir dönüp şu anda arkada kıvrılmış olan hüzünlü yığına bakıyorum. O kadar hareketsiz ki kaburgalarının sarsıntılı iniş çıkışları olmasa bir ceset gibi görünecek. Sanırım Lionel Lucia'nın hasta olduğunu hep biliyordum.

Piç kurusu. Kontların her zaman sadist eğilimleri olmuştur. Bu kasabada hangi evde yok ki?

Yine de, Kralların çocukları her zaman korunmuştur. Ayrıcalıklı. Kutsal. Bu yüzden Prensler onları makine gibi dışarı atarlar. Forsyth için hiçbir şey kendi kanı kadar değerli olmamıştır. Bu yüzden Nick elini kolunu sallaya sallaya içeri girip çan kulesine çıkabilir.

Bozuk mal olsun ya da olmasın, Lavinia Lucia kraliyet ailesinden.

Yanlış. Lavinia'nın yatak odasında, o sandığın başında dururken, içime bir farkındalık dalgası çarparken hissettiğim buydu. Daha sandığı açmadan, içinde onu bulacağımı biliyordum. Kraliyet ailesinde büyümedim, ama Kuzey Yakası'nın varisinin kendi lanet olası ailesi tarafından eski bir sedir sandığının içine tıkıldığını görmek bana o kadar *yanlış, o kadar* küfürlü geldi ki, midem hala bu düşünceyle rahatsız edici bir şekilde kıpırdıyor.

Davis Bruin'in görevinden ayrılma kararı ve annemle babamın da onunla birlikte gitmesi birdenbire daha anlamlı hale geldi. Krallar sadece güçlü değiller. Onlar canavar.

Biraz daha yaklaşana kadar bekliyorum, kule hemen solumda beliriyor, telefonumu açıyorum ve sonunda cevap veriyorum. "Ne?"

"Üç saat oldu lan!" Remy patladı. Hoparlörden volta attığını duyabiliyorum. "Bütün gece bir ayağım kapının dışındaydı ve parmağım tetikteydi."

"Biraz sakin olur musun?" Dikiz aynasından kontrol ederek tersliyorum. "Beş dakikaya oradayız."

"Biz mi?" Remy'nin gergin ve şaşkın sesi hoparlörden geliyor. "Onu buldunuz mu? Onu yakaladınız mı?"

Teknik olarak plan bu değildi. Önce etrafı kolaçan edecek, Remy'yi çağırmadan önce Lionel'in onu nereye gönderdiğini bulmaya çalışacaktım. O anda onu Lionel'in malikânesinden almanın, Kontların kendi bölgesinde güvenliğini sağlayana kadar beklemekten daha kolay göründüğünü söyleyebilirdim.

Ama bu bir yalan olurdu. Gerçek şu ki, hiçbir parçam onu o sandığa geri kapatamazdı. Bu daha stratejik bir hareket olurdu. Lionel sadece birkaç dakikalığına dışarıdaydı. Hiç gözcüm yoktu.

Ama kendini kollarıma attığı anda bunu yapamayacağımı anladım.

"Onu yakaladım." Ama bu sözleri söylerken bile ona şüpheli bir bakış fırlatıyorum. Remy'nin oraya çıktığımızda ne görmeyi beklediğinden emin değilim ama bu birkaç gece önce arabayla uzaklaştığım Düşes değil. "Bazı malzemeleri almanı istiyorum. Yemin ettikten sonraki hafta sonunu hatırlıyor musun?"

Remy şaşkın bir ses tonuyla cevap verir, "Kafayı bulduğum zaman mı?"

Bok suratlı demek daha doğru olur. O kadar susuz kalmıştı ki spor salonundan tıbbi bir şeyler çalmak zorunda kaldım. "Çantalar diğer şeylerin yanında. Sadece hazır olsun."

"Seruma mı ihtiyacı var?" diye sormadan önce kısa bir duraksama oldu. Neden?"

"Şimdi yukarı çıkıyorum," dedim ona. "Asansörün şalterini indirir misin?" O cevap vermeden telefonu kapatıyorum. Remy kriz anlarında pek iyi bir adam değildir ama ona açıkça tanımlanmış görevler vermenin onu odaklanmaya ve felaket tellallığı yapmaya daha az eğilimli hale getirdiğini fark ettim. Arabayı kaldırıma çekip dışarı fırlıyorum, arka kapıyı açıyorum ama beni karşılayan tek şey Lavinia'nın hareketsiz figürü oluyor, onu babasının evinde bulduğum cenin pozisyonunda kıvrılmış.

Derin bir nefes alıyorum ve parmaklarımı saçlarımda gezdirerek düşünüyorum. Solgun ve zayıf görünüyor, titriyor, her yeri morarmış. Yaralanmış ama ne kadar kötü olduğunu söylemek zor. Zihnimde bir öncelikler listesi oluşturuyorum. Dehidrasyon ilk sırada. Bu da onu her şeyden önce kuleye çıkarmam gerektiği anlamına geliyor.

Yüzünü görmek için başımı eğerek ona doğru eğildim. "Yürüyebiliyor musun?" Cevap vermeyince uzanıp kalçasına dokunuyorum ve onu hafifçe sallıyorum. "Lavinia. Hey! Hemen dışarı çıkmalısın." Göz kapaklarının titrediğini, ıslak kirpiklerinin altında iki şaşkın gözün belirdiğini izliyorum. "Hadi, yukarı, yukarı."

Onu oturur pozisyona getirirken itiraz etmiyor. Burnumun kırışmasını

zar zor engelleyebiliyorum. Sadece kokudan tahmin etmem gerekirse, Lavinia

dört gün boyunca kutunun içindeydi ve aklıma yine o düşünce geldi. Yanlışlık. *Ne oluyor lan?*

"Saat kaç?" Açık kapıdan dışarı bakarken sesi sessiz, acı dolu bir vıraklamadan ibaret, gözleri donuk.

"Neredeyse gece yarısı," diye cevap veriyorum, kolunu yumuşak bir şekilde çekiştirerek. "İçeri girmemiz gerek. Birileri bizi izliyor olabilir." Birinin onun gittiğini fark etmesinin ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yok. Bir saat mi? Bir hafta mı? *Tanrım*. Farları görmeyi umarak ara sokağa bir bakış attım. Bu, olmasını istediğim kadar temiz değildi. İlk planın aşamaları ve beklenmedik durumları, arıza emniyetleri ve yedekleri vardı.

Bu seferkinde arka koltuğumda kafası karışmış bir kız var, gecenin karanlığına bakıyor.

Parmaklarımı yüzünün önünde şıklatıyorum. "Lavinia!"

Bu onu sert, mekanik bir harekete itiyor, bacakları hırpalanmış bedenini beceriksizce açık kapıya doğru itiyor. Bir eliyle kapıyı kavrayarak dengesiz ayakları üzerinde çıkarken geri çekiliyorum. Daha ilk adımı atmadan dizlerinin tutmayacağını biliyorum. İleri atılıp onu tam ortasından yakalıyorum ve beni irkilten yumuşak, acı dolu bir ses çıkarıyor.

"Böyle," diyorum, kolunu boynuma dolayarak. İzin verdiği ölçüde onun zayıf, titreyen ağırlığının her bir kilosunu tutuyorum ve yabancı ve üzücü bir şeye çarpılıyorum. Tam olarak anlamıyorum ama bu beni onu kendime çekmeye zorluyor, başımı eğip "Bu iyi. Tamamdır. Sadece buraya gel." Sonra, daha sessiz, "Aferin kızıma." Bu dürtüyü sorgulamak için durmuyorum ve görünüşte patronluk taslayan tonuna rağmen, bana bunun için bir bakış bile atmıyor.

Bu yüzden kötü olduğunu biliyorum.

Bizi kapıdan geçirdim ama rahatlamama izin vermedim. Tek parça halinde geri dönmüş olabilirim ama eninde sonunda babası onun kaybolduğunu fark edecektir. "Bu taraftan," diyerek onu asansöre doğru yönlendiriyorum.

Başını kaldırıyor, mavi saçları elmacık kemiklerinin çok keskin noktalarına değiyor ve sonra donup kalıyor.

Buraya gelirken yüzüne geri dönmüş olabilecek renk, asansörü gördüğünde anında kayboluyor. Soğuk ve karanlık bir şey yüz ifadesine çarpıyor ve aniden, yatak odasında bana sarılmış olan aynı ezilmiş, çaresiz kıza bakıyorum.

O kadar hızlı geri çekiliyor ki tökezlediğinde neredeyse onu yakalayamıyorum. "Hayır," diye inliyor, uzun ve mutsuz. "İyi olacağımı söyledim. İyi olduğumu söylemiştin." Bu sefer gözyaşlarını bekliyordum, ama yüzünün bedenini sarsan bir hıçkırığa dönüştüğünü görmek yine de çok yabancı bir şey. Bu doğru gelmiyor. Lavinia'nın bedenen zayıf olduğunu düşünsem de ruhen hiç zayıf olmamıştı. Onun bu yönünü ne kadar takdir ettiğimi ancak şimdi fark ettim. Bu hiç de Kraliyet'e yakışmayan bir özellikti.

Bir *West End*
özelliği. Bir
Düşes özelliği.

Kaybetme duygusuna o kadar kapılıyorum ki, bunun neden olduğunu anlamam uzun zaman alıyor.

"*Kahretsin*. Bana bak." Yüzünü ellerimle kavradım ve onu o iri, korku dolu gözlerle bana bakmaya zorladım. "O kadar merdiveni çıkamazsın. Seni taşımam için çok darlar, yoksa taşırdım. Bu sadece bizi tepeye çıkarmak için. Baban gibi değil. Bu..."

Nick gibi değil, söylemek istiyorum.

Ama bu, kardeşimin onu saklaması için asansöre attığı zamanları bildiğimi itiraf etmek olurdu. O sandığı açtığımdan beri bana duyduğu kırılgan güven, bunu ona söylersem muhtemelen yok olacak. Benim bununla bir ilgim yok ki. Bu çan kulesinin altında geçirdiği zamanın çoğunda benden çok Nick'in Düşesi oldu. Ama mantıklı düşünemiyor ve o derin, acı veren, bedenini sarsan hıçkırıklardan biri daha boğazından kaçtığında bu daha da netleşiyor.

"Beni zorlama. Lütfen, beni zorlama." Bitkin gözlerle bana bakıyor. "Yapamam."

"Yapabilirsin. Sadece birkaç dakika." Hiç düşünmeden bir damla gözyaşını parmaklarımla uzaklaştırdım, o donuk üzüntü hissi bir kez daha midemi bulandırdı. "Seninle orada olacağım."

Islak, ürpertici bir nefes alıyor, gözleri o kadar geniş ve kan çanağına dönmüş ki düpedüz çıldırmış gibi görünüyor. "Öleceğim. Ölmeyi tercih ederim."

"Hey!" diye bağırıyorum, onu tam boyuna çekerken göğsümde sıcak bir şey alevleniyor. "Az önce girdiğin şu kapıyı görüyor musun? Bir Dük dövüşü kaybettiğinde geceyi başka bir yerde geçirir, çünkü kaybedenlerin oradan geçmesine izin verilmez. Kazanan ganimeti alır, Lavinia. Bir Düşes pes etmez. Kendini topla!"

"Beni tekrar uyut," diye yalvarıyor, nefesleri daha hızlı geliyor. Gömleğime bir yumruk indiriyor, sesi aceleci ve ısrarcı. "O şeyi yap... beni bayılt."

Hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum. "Vücudun zaten stres altında. Beynine giden oksijeni kesmek ilk seferinde yeterince riskliydi. Kadın gibi davranman gerekecek."

Yüzü sefil bir hıçkırıkla parçalanıyor, ama aynı hızla hıçkırığını içine çekiyor. Görmek büyüleyici, sanki tüm varlığı hıçkırıklarının gücünü engellemek için titriyor. Tanrım, bu duyguyu bilirim. Bunu her gün yaşıyorum, dürtülerimi zihinsel okyanusumun çalkantısı altında zorluyorum. Dehşet hâlâ gözlerinde, ama onu örten bir sertlik de var. Bu gerçek değil. Omuzlarındaki kamburdan belli olan dayanıksız bir performans bu. Ama bu yeterli.

Bu kararlılık kaybolmadan önce kapıları açmak için düğmeye basıyorum ve tek elimle uzanıp kapıyı çekerek açıyorum. İçeride loş bir ampul anemik bir şekilde titreyerek mekânı aydınlatıyor. Kısa ve temkinli bir bakış *atıyorum*, çünkü rahat etmem için neredeyse çok küçük bir alan ve sedir sandığından yeni çıkmış olan ben değilim.

Kendini kaybedecek.

"Gözlerini kapat," diye emrediyorum, onu göğsüme doğru çekiyorum ve bizi içeri itiyorum.

Hızlıca halletmeye çalışıyorum - kapıyı kapatıyorum, elimi düğmenin üzerine koyuyorum - ama asansör daha hareket etmeden önce nefes nefese kalıyor. Vücudu bir yaprak gibi titriyor ve kollarım içgüdüsel olarak omuzlarına dolanıyor.

Nedenini bilmesem de, "Uzun sürmeyecek," diye söz veriyorum.

Çok küçük, çok korkmuş, çok savunmasız olduğu için olmalı. Bu yüzden onu sarıp sarmalama ve kendime yaslama isteği duyuyor olmalıyım. Birdenbire onu korumak istiyormuşum gibi bir sorumluluk duygusu hissetmemin nedeni bu olmalı. Midemdeki o rahatsız edici his çalkalanıyor ve dönüyor ve ona bir isim koyamıyorum, ama öfke ve şefkatin garip bir karışımı ve lanet olsun.

Belki Nick de böyle hissediyordur.

Bu kadar kafadan kontak olmasına şaşmamalı.

Lavinia'nın elleri iki avuç dolusu gömleğimi sıkıca kavrıyor, öyle ki kaburgalarıma çarparak titrediklerini hissedebiliyorum. Bu titremeyi nerede olsa tanırım. Bu, birinin kapasitesinin en uç noktalarına kadar zorlanan kısıtlamanın titreşimidir.

Nefes nefese, "Yapamam, yapamam, yapamam," diyor ve sanki taştan yapılmış gibi her santimi inanılmaz derecede gergin hissediyor.

Odaklanmasını sağlamak için "Seni oraya ne zaman koydular?" diye sordum.

Hızlı nefeslerle sırtı sarsılırken alnı göğüs kafesime gömülüyor. "Derhal," diyerek korkularımı doğruladı.

"Tüm zaman
boyunca mı?"

Sarsıntılı bir baş
sallama.

Sikeyim.

Aklımı kurcalayan başka bir şüphe daha var ve asansör yukarı doğru çıkarken bunu dile getirmek için kendime izin veriyorum. "Bu ilk sefer değildi, değil mi?" Alnı göğsüme çarpıyor ve başımı eğip gergin yüzünü izliyorum. "Ne sıklıkla? Hadi, söyle bana."

Amaç onun konuşmasını, düşünmesini sağlamak. Ama cevabı o kadar anlık ki, belli ki hiç düşünmesine gerek kalmamış.

"Her zaman," diye hırıldıyor, asansör sallandığında irkiliyor. "Ben kötü olduğumda, o... bazen ayda bir. Bazen her hafta. Bazen her gün." Nefesi hızlanıyor ve bunu düşündüğünü fark ediyorum, o küçücük kutuda sıkışıp kalmayı, hareket edememeyi ya da kurtulamamayı.

Gevşediğinde neredeyse rahatlıyorum, vücudu bunun stresi altında pes ediyor. Onu kendime doğru çekerken hâlâ bir küfür savuruyorum, midemin çukuruna geri dönen o üzücü his. Birden, onu aşağıda boğmadığıma pişman oldum. Zaten bayılacaksa, bu onu stresten kurtarabilirdi.

Asansör tırmanırken parmaklarımı şahdamarına dayıyorum. Nabzı güçlü ama çok hızlı. Başı yana doğru yatıyor, bilinci yerinde olmasa bile hala gergin ve teni nemli, dokunulduğunda soğuk. Biraz istihbarat ve sağlam bir planla bu işin büyük bir kısmı çözülebilirdi ve asansör nihayet durduğunda zihinsel olarak üçümüzü de azarlıyorum.

Remy o kadar yakından bekliyor ki, dövmeli parmakları kapı daha kaymayı bırakmadan kapıyı açıyor. Bizi görür görmez donup kalıyor, alnında bir çukur oluşuyor.

"Ne oldu?" diye nefes alıyor, kapıyı iterek sonuna kadar açıyor. "Ona ne oldu böyle?"

Bileğimi dizlerinin altından geçirmek için eğildim ve onu kollarımın arasına aldım.

"Banyoyu hazırla," diyorum yanından geçerken. "Gerçekten sıcak olsun ama çok sıcak olmasın."

"Sy," diyor, gözleri onun gevşek formunu izliyor. "Bana ne *olduğunu* anlat!

Ölü gibi görünüyor!"

Sesinde beni kısa kesen öfkeli bir panik var ve ona dönüyorum. "Beni dinle Remy," demek için vahşi gözleri benimkilerle buluşana kadar bekliyorum, "Şokta. Susuz kalmış. Onu ısıtmamız ve serumu takmamız gerek. Anladın mı?"

Ben daha sözümü bitirmeden banyoya koşarak gitti. Bir saniye sonra banyonun fokurtularını duyuyorum, ben de onu en yakındaki kanepeye yatırıp kıyafetlerini çıkarmaya başlıyorum. Önce botlarını çıkarıyorum, zorla çekip çıkarırken vücudunu sarsıyorum. Remy döndüğünde ikincisini tam kenara atıyordum. Saçının gümüş bukleleri, son dört saattir onu çekiştirdiğini gösteren özel bir kaos seviyesinde duruyor, ama gözlerinden uzaklaştırıp serum iğnesinin ambalajını açmak için kızın yanında yere diz çöktüğünde, kafasının ihtiyacım olan yerde olduğunu biliyorum.

"Bunu nasıl yapacağını biliyor musun?"

Yeşil gözleri yavaşça benimkilere dikiliyor. "*İğne* kullanmayı biliyor muyum?" "Haklısın," diye mırıldanıyorum, gömleğini kaydırmak için kanepenin başına doğru ilerliyorum.

Vücudundan yukarı, başından aşağı, cansız kollarından aşağı. "Onu takmadan önce sütyenini çıkaralım."

Ben sutyenle uğraşırken Remy pantolonunu ve iç çamaşırını kalçalarından aşağıya doğru çekerek onu soymak gerektiğinden daha az garip geliyor. Remy kalçasının yanındaki dövmeye dokunmak için üzerine eğildiğinde iki elimi de sırtının altına sokmuş, kopçayı arıyordum. Yıldızın noktalarını sayarken dudaklarının hareketini izliyorum ama dövmeye bakmıyor.

Ona bakıyor. "Vinny," diye fısıldıyor, kaşlarını çatarak kızın durgun yüzüne bakarken saçlarını bir kenara fırçalıyor. "Hey, uyan. Neden uyanmıyor?"

Bilmediğimi itiraf etmek yerine, sonunda sutyeni -sıkıcı, aşırı karmaşık, saçma sapan aletler- alıp odanın diğer ucuna fırlatıyorum. "Serumu şimdi yap."

Remy, alkolle ıslatılmış bir mendili açmak için onun yanına, yere yerleşiyor. Onun elini tutuşunu izliyorum, mürekkepli teni parmak eklemlerini kaplayan morlukları ortaya çıkarıyor, ama çok iyi bildiğim gibi onlara odaklanmıyor. Mendili elinin arkasındaki damarın üzerine sürüyor ve ardından iğneyi yerleştirmek için nazikçe sıkıştırıyor. Remy ile ilgili bir şey bu. Gördüğüm en istikrarlı ellere sahip ve başını eğdiğinde, kaşları konsantrasyonla çatıldığında, sanatı başka birinin cildine batırmak için kullandığı aynı lazer odağıyla.

İğneyi kızın derisinin altına batırışını izlerken o kadar büyüleniyorum ki arkamda birinin durduğunu fark etmiyorum bile.

"Ne oluyor lan?"

Omzumun üzerinden hızlı bir bakış Nick'in durgun yüzünü ortaya çıkarıyor. Muhtemelen uçurumdan döndüğümüz o geceden beri en çok konuştuğu şey buydu. Gürültüyü duymuş olmalı, çünkü son zamanlarda yatak odasının dışında yüzünü neredeyse hiç göstermiyor. Derslere gitmeyi tamamen bıraktı. Annemin telefonlarına cevap vermiyor. Cuma günü Remy'nin dövüşünde sadece üstünkörü bir şekilde göründü ve hemen ardından kim bilir ne yapmak için ayrıldı. Pek bir şey kaçırdığı söylenemez. Kutlama garip bir şekilde ciddi ve kısa sürdü ve Ballsack dediğimiz bir rehine bana Düşes'in nerede olduğunu sordu.

Remy, Nick'in sesini duyunca irkilmedi. "Çık dışarı," diye mırıldanıyor ve fişi bastırıyor. Rulodan kopardığım bir parça bandı onun için hazırladım ve onu yumuşak bir şekilde alıyor, dikkatlice derisine sabitlerken gözlerini iğneden ayırmıyor.

Nick'in gömleksiz olması ve üzerinde sadece bol bir eşofman altı olması bana muhtemelen çoktan yatağa girmiş olduğunu söylüyor. Kapısında dimdik duruyor, koyu renk gözleri şu anda kanepesini işgal eden çıplak kıza yapışmış. Dudakları asla ortaya çıkmayan kelimeler etrafında şekilleniyor. Ta ki "Bu kızın burada ne işi var?" cümlesinde karar kılana kadar.

Arkamı dönüyorum, dişlerim itme, vurma ve incitme dürtüsüne karşı gıcırdıyor. "Gittim ve onu aldım. Ve iyi de oldu, çünkü o

Yoksa muhtemelen ölmüş olurdun, seni aptal."

Remy hortumu çözme işini çabucak hallediyor ve hâlâ o lazer odağına sahip ama gözlerinde kopan fırtınayı görebiliyorum. "Ne oldu?" Remy soruyor. "Ona ne yaptılar?"

Onlar. Nick'e dönüp ne halt ettiğini sormamak, bunu ona yapanın *kendisi olduğunu* söylememek için kendimi zor tutuyorum ama parmaklarımı tekrar şahdamarına bastırıp nabzını yokluyorum. "Dört gündür tahta bir sandığın içinde kilitliydi."

Remy'nin hareketleri kekeliyor ve bana bakıyor, kaşları birbirine çarpıyor. "Ne oldu? *Neden*?"

Bunun üzerine, sadece mizahsız bir kıkırdama çıkarabiliyorum. "Babasının eskiden ceza olarak bunu çok yaptığını söyledi. Tahmin etmem gerekirse?" Kardeşime ters ters bakıyorum. "Aylardır onunla alay eden adamdan kızını almak Lionel'i biraz agresifleştirdi."

Nick'i okumak normalde benim için biraz zordur. Tepkilerini saklamakta ve üzerlerini başka bir şeyle boyamakta ne zaman bu kadar iyi oldu bilmiyorum ama liseye gidip geldiği sıralarda olduğunu biliyorum. Peki asıl sorun ne? South Side'da geçirdiği zaman onu bu konuda daha iyi hale getirdi. Öfkeli, taş suratlı bir genç olarak gitti ve bu boş, metanetli asker olarak geri döndü. Tate'in ölümünü araştırmak için Güney Yakası'na gittiğine inanmamın bir nedeni de bu ama yine de ona güvenemiyorum. Benden saklanan bir şeye nasıl güvenebilirim ki?

Ama şimdi saklanmıyor.

Gerçekleşmenin gücünün ona bir balyoz gibi inişini izliyorum ve yıllar sonra ilk kez kardeşimi nihayet görebileceğimi düşünüyorum. Nefesinin ciğerlerinden çıktığını ve yüzünün renginin solduğunu görüyorum. Gözlerinde keder denebilecek kadar karanlık bir şeyin eşlik ettiği kendinden nefretin sarsıntısını görüyorum ve *evet* demek istiyorum. Evet, bunun geri dönüşü yok. Bu bir oyun alanı kavgası değil. Bu öyle büyük bir şey ki

Son dört gündür bu kulenin etrafında dolanıp durması olayın ciddiyetine dokunmuyor.

Yine de bir şey söyleme şansım olmadı. Remy

ona çarpmadan önce değil.

Yanımdan hızla geçip gittiğini bile görmedim ve Nick'in gözlerinin Lavinia'ya dikilmiş olmasına bakılırsa o da görmemişti. Nick geri uçarak duvara çarptı. O karanlık, kederli bakış yüz hatlarından hiç ayrılmadı.

"Sana bu hakkı kim verdi?" Remy onu bir kez daha iterek tersledi. "Bir Bruin olduğun için bu lanet kuledeki her şeye sahip olduğunu mu sanıyorsun?"

Nick'in kafasını duvara çarpmasına neden olan üçüncü itiş, Lavinia'yı görmenin onu soktuğu sersemlikten çıkarır. Öne doğru atılarak Remy'yi geri itti ve "Ona ne yapacağını nereden bilebilirdim ki?" diye hırladı.

Remy'nin gözleri yarıklara dönüşür, Nick'e doğru yaklaşırken kasları gerilir ve esner. "Umursamadın. Asla umursamadın. Ne istersen onu yapıyorsun ve sonuçlarına katlanıyorsun."

Maske Nick'in yüzüne düşer ve onu taşa çevirir. "Bunu senden duymak çok zengin. Bu hafta tam olarak ne kadarını burnuna soktun?"

Remy'nin yumruğu inmeden önce koltuktan kalktım ama onu durduracak kadar hızlı değildim. "Hey!" diye bağırarak gömleğini nafile bir şekilde yakalamaya çalışıyorum. Nick'in karşılık veren yumruğu Remy'nin yana sendelemesine neden oluyor ama Remy Nick'in çenesine bir kroşe atarak geri dönüyor. Ses de iyi değil, Nick'in sehpaya çarpıp, lamba titreyip kararırken gergin bir yığının içine düşmesi de.

Bu dövüşün enerjisi, Remy'nin her zamanki parıltısından ve gösterişinden yoksun olan Cuma günkü dövüşünün garip bir aynasıydı. Dövüşü izlemek zordu, Remy sertti ama biraz fazla kararlıydı. Üçümüz arasında, Remy her zaman yenilgiyi kabullenmekte en iyisi olmuştur. Dövüş onun için kazanmak demek değildir. B u sanatla ilgili, kalabalığa bir şeyler göstermekle ilgili.

güzelce saygısız. Remy genellikle ringde eğlenirdi - çılgınca bir eğlence ama yine de eğlenceliydi. Ama acımasız yumruklarına ve affetmeyen kancalarına karşı hiçbir performans göstermemişti ve soyunma odasında terli ve kanlı bir şekilde otururken bile, tamamen zafer kazanmış olsa bile, bundan mutlu görünmüyordu.

Burnundaki kesik ağır ağır kanarken bana baktı ve "İnsanları kaybetmekten hiç bıkmaz mısın?" diye sordu.

Ve Remy son birkaç gündür tam olarak böyle görünüyordu. Hastaydı. Onu çok sessiz ve ürkütücü bir şekilde hareketsiz kılan bir şekilde hasta. Bu gece North Side'a gitmemin sebebi buydu, çünkü Remy haklıydı.

İnsanları kaybetmekten bıktım.

Nick bir anda ayağa kalktı, öldürücü gözlerle Remy'ye doğru ilerliyor ve ben bir an için birbirlerini gerçekten öldürebileceklerinin farkına varıyorum. Remy'nin gözlerinde sıradan bir yıkımın o akılsız parıltısı var ve Nick...

Nick ona Remy'nin Lionel olabileceği gibi bakıyor.

Öfke söz konusu olduğunda, kardeşim iki yoldan biriyle başa çıkar: Sorumlu kişiyi ya da en yakınında kim varsa onu dövmek. Bu yüzden Tate'in öldürüldüğü konusunda ona inanmakta zorlanıyorum. Doğru ya da değil, suçlayacak birine ihtiyacı var. Vuracak birine.

Bu ikimizden biri olacaksa lanetleneceğim.

Aralarına atlıyorum, Nick'le tam zamanında karşılaşıp avuçlarımı göğsüne yerleştiriyorum ve onu geriye savuruyorum. Nick sertçe kıçının üzerine düştü, sendeleyerek ayağa kalkarken gözleri öfkeyle parlıyordu. O daha fırsat bulamadan, "Remy haklı. Gitmen gerekiyor."

Nick ayağa kalkıyor. Şimdi Lavinia'nın yanında, onun üzerinde yükseliyor ve bakışlarını bize çevirmeden önce ona bir bakış fırlatıyor. Sanki onun için endişelenmeye hakkı olan biriymiş gibi, "Boş versene," diyor. "Onun burada olmasının tek sebebi benim. Ben olmasaydım ikiniz de onu kurtların önüne atacaktınız-"

Remy, "Ama aslında sadece birimiz yaptı," diye karşı çıkıyor.

Kaslarının seğirmesinden Nick'in bu konuda bir fikri olduğunu tahmin ediyorum ama bunu hiç dile getirmiyor.

Çünkü Lavinia kıpırdanmaya başladı.

Yumuşak, acı dolu bir ses çıkarıyor ve Nick'in bakışları ona kayıyor, yüzü tekrar gevşiyor. Onunla yüzleşmeye, gözlerinin içine bakmaya ve kendisini karşılayacak acı ve nefreti kabul etmeye hazır olmadığını anladığı anı görebiliyorum.

Ayakkabılarını ve anahtarlarını aldı ve sonra kardeşimin her zaman yaptığı gibi kaçtı.

Kapı kararlı bir *gümbürtüyle* arkasından kapanır.

2

Lavinia

Dakikalarca, saatlerce, hatta günlerce baygın kalabilirim. Zamanın bir önemi yok, artık yok. Artık her şey bir dizi "önseziden" ibaret. Babamın evinden uzaklaşmak için sonsuza kadar. Sonsuza dek arabadan inmek. Sonsuza dek kapılardan geçmek. Asansöre sonsuza kadar dayanmak. Bu kadar çok yaşamış gibi hissederken bunun tek bir hayat olamayacağını düşünmeye başlıyorum.

"Başına dikkat et," diyor bir ses.

Bir diğeri, "Bu onu uyandıracak, değil mi?" diye cevap veriyor. Sesin altında bir panik akımı var ve bu seste tanıdık bir şeyler var. Havanın ve gecenin, acının ve maruz kalmanın, bıçak kadar keskin bir gülümsemenin ve iğne kadar delici bir dokunuşun anısını çağrıştırıyor.

Remy.

Ağırlıksız ama hayal edilemeyecek kadar ağır hissediyorum, sanki yüksek bir yerçekimi tarafından kucaklanıyorum, sallanıyorum ve yalpalıyorum. Nedenini anlamam uzun sürmüyor. I

Sy'ın kokusunu hatırlıyorum ama Remy'ninkini de hatırlıyorum. Keskin ve erkeksi, ama bir metal kenarı da var. Kokuyu şimdi alıyorum, burnumun boynundan bir santim uzakta olduğunu fark ediyorum, güçlü kolları beni göğsüne yaslıyor. Tenimizin değdiği noktalar beni yakacak kadar sıcak geliyor ama titriyorum ve bilincim yerine geldikçe çenem daha da sıkılaşıyor, dişlerim takırdamaya başlıyor.

"Yeterince sıcak mı?" Remy'nin sesi gürlüyor.

Garip bir hışırtı sesi geliyor -su, fark ediyorum- ve sonra Sy'ın sesi cevap veriyor, "Evet, iyi. Hey, bana bakın. Kafa kontrolü?"

Bir duraksama olur ve ardından Remy "Yedi" diye mırıldanır. Sy cevap verir, "Tamam. Devam et ve onu içeri koy."

Sözleriyle farkındalığa doğru sarsılıyorum. Beni içeri sokmak mı? Sandığa mı? Asansöre mi? Şimdi beni nereye koyacaklar? Remy'nin kolunu güçsüzce iterek inliyorum. Neden beni rahat bırakmıyorlar? Ne zaman duracak bu?

"Uyanıyor," diyor Remy, elini sıkarak. Kulağımın dibindeki gümbürtüde bir rahatlama var. Yürürken sallanışını hissediyorum ve eğilip beni indirdiğinde, bıraktığında, *içine soktuğunda* inişi durduracak gücüm yok.

Panik kısa sürüyor çünkü aniden sıcaklığa gömülüyorum, titremelerimin kaybolmasına neden olan sıcaklığın iğne uçlarıyla sinirlerim uyanıyor. Gözlerim nihayet açıldığında, küvetin içindeki çıplak bedenimi, göğsümü kaplayan sudan tembelce yükselen buharı görüyorum. Başımın arkasını kavrayan bir el var, ama bitkin bakışlarımı alev alev yanan mavi gözlere çevirdiğimde el kayıp gidiyor.

"Sy?" Törpüledim.

"İşte buradasın," diyor, küvetin yanında garip, şişkin bir çirkin yaratık gibi çömelmiş. Gözlerimdeki soruyu görmüş olmalı ki, "Yukarı çıkarken bayılmışsın. Onunla oynama." Elimi ovmaya çalıştığımda elimi tutuyor ve dönüp derime bantlanmış bir şeyi gösteriyor. "Sana bir serum taktık. Tuzlu su solüsyonu. İyi olacaksın; sadece sana biraz sıvı veriyoruz."

Remy onun yanında duruyor, serum torbasını küvetin üstündeki çubuğa asmak için uzanıyor ama gözlerini benimkilerden ayırmıyor. O jilet gibi gülümsemesi dudaklarını büküyor. "Damarların çok iyi, Vinny."

Her şey puslu ve *garip geliyor*. Bakışlarımı banyoya -kulenin tepesindeki banyoya- diktikçe daha da şüpheleniyorum. Sy beni kurtardı. Beni geri getirdi. Beni iyileştiriyor. Beni ısıtıyor. O kurnaz, endişeli gözlerle bana bakıyor. Ve Remy huzursuz, serum hortumuyla uğraşıyor. Çenesinde sararmış bir çürük var ve gözlerinde bir huzursuzluk var ve bunların hiçbiri mantıklı değil.

Bunların hiçbiri mantıklı değil.

"Bu gerçek mi?" Ona soruyorum. "Ben... ben gerçekten burada mıyım?"

Çevremde Sy'ın şaşkın bir yüz ifadesi takındığını görebiliyorum ama Remy...

Remy çömeliyor ve bakışlarımı tutuyor, yüzünün çizgileri ciddi ve emin. "Bu gerçek." Ama kelimelerin işe yaramayacağını herkesten iyi biliyor. Gömleğini çıkarmak için uzandığında, gözlerimin oradaki mürekkebe çekildiğini fark ediyorum. Bu kelimeleri karnında kaç kez görmüştüm? *Memento Mori*. Gözlerim kaç kez altındaki yara izini takip etti - onunla tanıştığım ilk gece kendime yaptığım yara izini?

Ama Remy'nin bana gösterdiği şey kolundaki dövme.

"Acıların Meryem Anası," diyor elimi tutarak. "Hatırladın mı?"

Yavaşça kılıçların uçlarını sayıyorum, parmak uçlarım sıcak tenin üzerinde geziniyor. *Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi*. Elim ağır ama isteksiz bir şekilde uzaklaşıyor.

Sy onu yakalıyor ve kaşlarını çatarak serçe parmağıma bakıyor. "Sanırım parmağın kırılmış olabilir."

Şişlik ve morluklara tarafsızca bakıyorum. "Öyle." Sebebini bilmediğim bir şekilde gözlerim kendi ellerine gidiyor. Remy'nin parmak eklemleri kırmızı ve morarmış. Sy'ınkilerin her yerinde küçük kesikler var, bazıları diğerlerinden daha kabuklu.

Sy, Remy'ye karanlık bir bakış atıyor ve elimi yavaşça küvetin kenarına koyuyor. Remy anında kayboluyor. "Başka ne var? Kırılan başka bir şey var mı? Acıyan bir yer var mı?" Sy soruyor. Sesinin yumuşaklığı, iki beden küçük bir eldiven gibi oturuyor, sanki o yumuşaklığa sığmak için kıvranıyor. Sy'ın şefkat göstermeye çalışmasını izlemek, bir ayının cımbız kullanmasını izlemek gibi.

"Sanmıyorum," diye cevap veriyorum ve ancak şimdi bedenimin farkına varıyorum. Çıplak. Açıkta. Onun mavi gözleri tarafından inceleniyorum. Seruma bağlı olmayan kolumla göğüslerimi kapatıyorum.

Sy boğazını temizliyor. Başıma doğru kayarak, "Hadi seni temizleyelim," diyor. "Kafanı daldırabilir misin?"

Kendimi tuhaf bir şekilde sakin hissediyorum, kendimi suyun altına bırakırken bir sonraki adımın ne olacağını merak edemeyecek kadar yorgunum. Remy bir buz torbası ve küçük, yırtık pırtık bir havluyla döndüğünde Sy saçlarımı çoktan köpürtmüştü. Sanki kaybolmuş bir köpeğe bakılıyormuşum gibi hissediyorum ama öncekinin aksine, bu düşünce bana keskin bir hırçınlık olmadan geliyor. Sy'ın parmakları kafa derime kabaca masaj yapıyor ve o son dört günü agresif bir şekilde fırçalarken dizlerimi göğsüme çekip onlara sarılıyorum.

Kendimi içi boşalmış, tam bir duygu barındıramayacak kadar boş hissediyorum ama Remy'nin beni izleyişi, gözlerinin benimkilerden hiç ayrılmayışı karşısında göğsümde küçük bir kıpırtı oluyor. Bir zamanlar o bakışa dayanamazdım. Çok yoğun, çok araştırıcı, dayanılmaz derecede yağmacı. Şimdi ise kendimi başka tarafa bakamaz halde buluyorum, sanki bir parçam onun odağı altında olmanın verdiği kıvranan rahatsızlığa tutunmuş gibi. Onu son gördüğümde ağızlarımızı birbirine bastırıyordu, talepkâr ama bir şekilde acı verici derecede tatlıydı.

Sy, "Smaç" diyor ve ben de uzuvlarımı yeniden düzenleyerek, artık kendime aitmiş gibi hissetmediğim kaslarımla aşağı kayıyorum.

Sy omurgamdaki çıkıntıya sünger sürerken Remy, "Gidelim," diyor.

Sy ona bir bakış fırlatır. "Ne? Sadece bir eli var."

Remy, Sy'ın üst kolunu tutarak onu ikna eder. "Cesedini bulmaya çalışıyor. Bırak temizlensin, sonra geri geliriz."

Ona bakıyorum, bu kavrayıcı kafa karışıklığının kelimelere dökülmesi karşısında afallıyorum ve sonra el yordamıyla süngeri buluyorum. "Yapabilirim."

Sy bana en az benim hissettiğim kadar şüpheci bir bakış atıyor ama kendini kaldırıyor. Tam boyuna uzanırken boynum bükülüyor, sanki kendi derisine geri kayıyor. "İşin bittiğinde bizi ara..." Belli belirsiz bir hareket yapıyor, elini bedenime doğru sallıyor ve sonra oturma odasına doğru dönüyor, Remy de onu takip ediyor.

Seslerinin yumuşak huşusunu duyabileceğim kadar yakın duruyorlar, kelimeler belirsiz, ince, yırtık pırtık iplikler gibi kapıdan içeri dalgalanıyor. Her ne söylüyorlarsa, tartışmada bir aciliyet var, Remy'nin sesi her şeyden çok bir tıslama.

Kendimi beceriksizce ama şiddetle yıkıyorum, cildim kızgın bir kırmızıya dönene kadar teri ve korkuyu temizliyorum. Santim santim, Remy'nin dediği gibi yapıyorum. Vücudumu tekrar buluyorum. Bunlar dizlerim, morarmış ve ağrıyor. Bunlar baldırlarım, yorgun ve gergin. Bunlar uyluklarım, yumuşak ve zayıf. Hiçbiri benim gibi hissettirmiyor ama başkasınınki gibi de hissettirmiyor. Bunlar uzuvlar, deri parçaları, kilometrelerce damar ve tendon yumakları, onları almaya gelenler için ev olarak adlandırılmaya hazır. Onları metodik olarak fethediyorum, ayaklarıma kime ait olduklarını hatırlatmak için ayak parmaklarımı oynatıyorum, bileklerimi kıvırıyorum, ciğerlerimi şişiriyorum, göz kapaklarımı kırpıyorum. Bu mekanik parçalardan oluştuğumu hatırlıyorum ve her bir dişliyi harekete geçiriyorum, paslı eklemler ve kesik kesik nefesler, ta ki onlara kendim diyene kadar. Yukarıdaki saatin aksine, sürekli bozuk olmayı reddediyorum.

Yıkamayı bitirdiğimde, zar zor dik oturabiliyorum. Yorgunluk beni ele geçiriyor, aşağı itiyor. Sy'a seslenmek için sahip olduğumdan emin olmadığım bir enerji dalgası gerekiyor.

"Benden bu kadar."

Kelimeler ince ve zayıf, ama bir şekilde onları duyuyor, elinde büyük, kabarık bir havluyla kapıdan içeri giriyor. Giderin fişini çekerken Remy geride duruyor, kendimi sudan çıkarmak için mücadele ediyorum. Ama Sy beni zorlamıyor. Havluyu üzerime atıyor ve zahmetsizce beni kucaklıyor, göğsüne yerleşmeden önce bana bir ayarlama zıplaması veriyor. Tüm bu aşağılamaların birbiri ardına gelmesi onur kırıcı ama kollarım hemen boynuna dolanıyor, Remy'nin yanından geçip beni taşırken yanağım omzuna yaslanıyor.

Ana odayı, çatı katımı ve saati, boş kanepeleri ve boş sandalyeleri görene kadar kaslarım ani bir panikle tutuldu. "Yapma," diyorum, sesim sefilce çatlıyor. "Beni geri götürmesine izin verme."

"Çabalarımın boşa gitmesi kavramıyla ilgili bir sorunum var," diye gürlüyor Sy, çatı katıma en yakın kapıya -yatak odasına- doğru ilerlerken. "Kimse seni geri almıyor."

Sy'ın omzunun üzerinden gergin bir bakış, Remy'nin serum torbasını taşıyarak arkadan yaklaştığını gösteriyor. "O burada değil," diyor, Sy yatağın yanında durakladığında yakın duruyor. "Nick geri gelmeyecek. Bir süre için değil." Daha alçak sesle, "Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, hayır." diye ekliyor. Çantayı demir karyola direğine asarken gözlerinde keskin, intikamcı bir parıltı var.

Yatak gerçek olamayacak kadar güzel görünüyor. En son ne zaman içinde olduğumu hatırlıyorum. Karanlığı, felci, korkuyu, Sy bacaklarımın arasına girerken yavaş yavaş oluşan zevki ve sonra da zevkten bembeyaz kesilmeyi. Hatırlıyorum ama bu adamın -beni dikkatle ayaklarımın üzerine indiren adamın- boynuma doğru hırıltılı bir şekilde soluyan ve üzerimde çözülen, moraran ve bencil olan adamla aynı kişi olduğunu düşünmek başka bir hayat gibi geliyor.

Remy odadan çıkarken Sy beni dik tutuyor ve havluyu üzerime örtüyor. Önce neyi beklediklerinden emin olamıyorum, bakışlarım özenle yapılmış yatağa takılıyor.

Belimi sıkıca kavrıyor. "Sadece biraz daha."

Bakışlarımı onunkilere çeviriyorum ve oyunun sonunun ne olduğunu merak ediyorum. "Neye kadar biraz daha?" Bunun olması gerektiğini bilerek soruyorum. Yakalama. Diğer ayakkabının düşmesi. Koşul.

Ama bana garip bir bakış atarak "Dinlenene kadar" dedi.

O sırada Remy elinde eski bir spor çantasıyla geri geliyor. Kapıdan içeri girdiğinde beni sarsan irkilmem, daha sonra utanacağım bir şey. "Nick atamadan önce Sy bütün eşyalarını topladı," diye açıklıyor çantanın fermuarını açıp yatağın üzerine çevirerek. İki haftadır burada biriktirdiğim hemen hemen her şey ortaya döküldü: Beş kitap, altı çift iç çamaşırı, iki sütyen, iki tişört, iki askılı üst, üç çift pantolon, iki çift şort, bir süveter, bir saç fırçası ve bir çift uyumsuz çorap.

Remy çantayı bir kez daha sallıyor ama içinden başka bir şey çıkmayınca ters çevirip köşelerinde bir şey arıyor. "Bu kadar mı?" diyor bana inanmaz bir bakış fırlatarak. "Bütün kıyafetlerin bunlar mı?" Yanıt olarak göz kırpıyorum ve Remy iç çekerek daha mantıklı olan külot çiftlerinden birini alıyor. "Bununla sonra ilgileniriz." Çömelip ayak bileğime hafifçe vuruyor. "Kaldır."

Remy külotu bacaklarımdan yukarı çekerken Sy'ın omuzlarını kavrıyorum, sıcak parmak eklemleri külotu yukarı doğru kaydırırken kalçalarımın yumuşak tenini sıyırıyor. Utanmanın sıcaklığını hoş karşılardım ama bunun için bile çok yorgunum. Havluyu h a v l u y l a birlikte yukarı itiyor ve parmak uçlarının bacaklarımı karartan morlukların üzerinde oyalandığı askıda kalmış bir an var. Dürtmüyor ya da dürtmüyor; sadece onlara bakıyor, yüz hatlarını garip bir şekilde dalgın bir ifade kaplıyor. Havlu yere düştüğünde bu kısa sürüyor, gözleri açıkta kalan göğüslerime kayıyor. Ama ayağa kalktığında, yığından başka bir şeye uzanmıyor. Sy'ın kapısının arkasında asılı duran sweatshirt'ü kapıyor, yavaşça başıma geçiriyor, serum torbasını ve tüpü Elimi dikkatlice arkasına geçirmeden önce geniş kol.

Daha sonra Sy beni ona verdi.

Remy'nin ellerini belime koyarak uzaklaştığında tam olarak böyle hissediyorum. "Onu yatağa götür. Ben bir şeyler ısıtayım." Kapıdan çıkarken mırıldandı, "...altı saat sonra fizik dersimde kıçımı sürükleyeceğim."

Remy beni yatağa doğru itmiyor, daha çok yatağa doğru itiyor. Vücudum bunu kaldırabilecek enerjiye sahip olsa tüylerimi diken diken edebilecek vahşi bir enerjisi var. Bu haliyle, yatağın sonsuz yumuşaklığı ve boş kapı aralığından başka bir şeye odaklanmakta zorlanıyorum.

Nick'in aniden içinden geçip gideceği içgüdüsüne -önseziye yaklaşan- engel olamıyorum.

"Pek bir şey söylemiyorsun," diyor Remy, üzgün kıyafet yığınımı kenara çekerek. "Bu yanık sarılar da neyin nesi? Sesini korkutup kaçırdılar mı?" Kelimelerin kendisi bana alaycı geliyor ama bakışlarının yoğunluğu onları öyle acı verici bir ciddiyetle aktarıyor ki boğazıma bir yumru oturuyor.

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için sessiz kalıyorum.

Sert bir şekilde nefes veriyor ve kalemi kulağının arkasından çıkarıyor. "Sy bazen bana bu şeyi yaptırıyor. Buna kafa kontrolü diyor. Bir ile on arasında bir ölçek." Yatağın kenarına tünüyor ve masanın yanındaki saç fırçasını alıyor. Kalemini açıp keçeyi fırçanın arkasına bastırmadan önce onu inceliyor. "On, olabileceğinin en iyisi. Neyin gerçek olduğunu biliyorsun, o kadar ki bunu sorgulamayı bile düşünmüyorsun, ama aynı zamanda hissediyorsun. Gerçekliği yani. Her şey yeni bir beyaz kağıt gibi net ve temizdir."

Fırçanın arkası artık neredeyse tamamen siyah ve durup ön koluna bakıyor. Çan kulesine çıktığımız gün orada açtığı yaranın izini sürüyor.

"Bir, olabileceğin en kötü şeydir. Hiçbir şeyin gerçek *olmadığı* kesinliği dışında hiçbir şey gerçek hissettirmiyor ve işin tehlikeli kısmı da bu. Babam gibi insanlar... benim zayıf dizli olduğumu düşünüyorlar. Ama gerçek şu ki, hiçbir zaman bir kafa kontrolünde olduğumdan daha emin değilim. Çünkü onlar yuvalarına girdiler." İki parmağını şakağına bastırıyor, gözlerini kızgın bir acı dolduruyor.

"Etli kısımları kazdılar ve hikayeyi yaktılar, ama kıvılcımlar boş yerleri hissedebilir. En azından Sy öyle diyor." Sonunda düşüncelerinden sıyrılıp bana baktığında, meraklı gözlerle bakıyor. "Seninle aynı olmadığını biliyorum ama sence sen-"

"Beş." Bunun sadece bir kısmı anlamlıydı, ama bu cevap doğru hissettirdi. "Ben... beş yaşındayım."

İfadesine musallat olan gölgeler kaybolup yerini tuhaf bir sırıtışa bırakana kadar onları görmüyorum. "Ah, beş o kadar da kötü değil. Beşte iyi zamanlarım oldu. Bir araba çalıp Northridge'e kadar götürmüştüm, yol boyunca farları yanmıyordu."

Remy beni oturur pozisyona itiyor ve arkamdan yatağa girip beni göğsüne doğru çekerek saçlarımı topladığında şüphelenecek bir şey bulamıyorum.

"O ilk gün senin için gelecektim," diyor fırçayı saçlarımın uçlarında gezdirirken. Burnu kulağımın kabuğuna o kadar yakın ki, kelimeleri söylerken aldığı nefesi duyabiliyorum. "Sy yine de beni bekletti. Eğer yanlış yaparsak sana zarar verebileceklerini söyledi. O zaman mantıklı gelmişti. Sy bizim gibi değil. Adamın hayatında hiç geçici bir düşüncesi olmadı. Onları yakalaması, güreşerek alt etmesi ve 'amca' dedirtmesi gerekiyor." Kısık bir kahkaha atıyor, göğsü sırtıma doğru genişliyor. Aniden fırçayı önüme itiyor, sesi mırıltılı bir telaşla çıkıyor. "Ama ben istedim. Gördün mü?" Kılları saçıma geri vermeden önce, kurumuş ama hala belirgin bir keçeli kalem kokusu yayan karalama boyalı plastiğe bakmam için bana sadece bir saniye veriyor.

Kılların ritmiyle gözlerimin kapandığı, beni geri çektiği -bıraktığı, çektiği, bıraktığı- ve bunun ne anlama geldiğini çözmeye bile çalışmadığım askıya alınmış bir an var. Göğsümdeki tatmin olmuş rahatlığın hafif yanmasının gerçek olmadığını biliyorum. Bu, kutunun içinde olmaktan çok daha iyi. Ama yine de hissediyorum ve bir saniyeliğine Remy'nin vücudunun sert, güçlü beşiğinde eriyerek sıvı-laks haline geliyorum.

Ve sonra onu hissediyorum.

Siki sırtımın alt kısmına doğru sertleşti.

Yavaş yavaş kaslarım gerginliğini geri kazanıyor ve sezgileri kuvvetli Remy derin bir mırıltı çıkarıyor.

"Bu senin tenin," diye fısıldıyor, göğsüme çektiğim dizlerime dokunmak için etrafıma uzanıyor. "Senin kadar güzel çürükleri olan birini daha önce hiç görmemiştim. Acıyorlar mı?"

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, başımı sallıyorum ama artık ne yapmam gerektiğini biliyorum. Bedelini bilmek neredeyse bir rahatlama. Eskiden kendimi bunun üstünde görmem komikti, sanki bedenim o kadar kutsaldı ki bu bedel ödenemezdi. Şimdi kolayca arkama uzanıp kot pantolonunun altındaki sertliği kavrıyorum.

Sessiz bir nefes veriyor ve bileğimi tutup kaldırıyor. "Öyle değil, Vinny." Elimi nazikçe kucağıma koyuyor ve fırçayı saçlarımda gezdirmeye devam ediyor. "Menekşe rengi. Görünüşünü seviyorum, acıtmasını değil."

Baştan beri bu işin içinde olsaydım dengem bozulurdu. Şu anki haliyle, ertelemeyi olduğu gibi kabul ederek ona geri dönmek çok kolay. Belki de tüm bu şefkatin karşılığını ödemem gereken bir zaman gelecek. O zaman geldiğinde, şu anda nasıl hissettiğimi hatırlamaya karar veriyorum; sıcaklığın, boşluğun ve yumuşaklığın var olduğu bir yerde olduğum için çok minnettarım. Bu, bu adamların dengesiz olduğunu unutacağım anlamına gelmiyor - bir an sıcak ve soğuk, bir an hırçın, bir an tatlı. Bu sürekli bir iniş çıkış treni ve şu anda yükseklerden faydalanmak ve kendimi düşüklere hazırlamak dışında bir şey yapmaya çalışamayacak kadar yorgunum.

Uzun, nazik fırça darbeleri ve Remy'nin vücudunun tanıdık sıcaklığı beni derin, tüketen bir uykuya daldırıyor. Huzur verici. Sakin. Bu adamları tanıdığımın tam tersi: kaos ajanları.

Bunun uzun süreceğini düşünmemem gerektiğini de biliyorum.

3

Nick

Kuleden arabayla uzaklaşmıyorum. Arabada oturmak, trafik ışıklarında beklemek, kendi nefeslerimin sessizliğine hapsolmak düşüncesi cildimi çok gergin hissettiriyor. Bunun yerine yürüyorum, cadde üzerinde güneye doğru ilerliyorum, eşit derecede yıkıcı ve kinetik iki mıknatısın çekimine karşı savaşıyorum. Sırtıma yapışmış olan beni Batı'ya, Düklere, aileme, Lavinia'ya doğru çekmekle tehdit ediyor.

Benden nefret eden insanlara.

O kadar hızlı çıktım ki üzerime bir tişört giymeyi bile akıl edemedim ve Ekim havası keskinleşmeye başladı. Merdivenlerden inmeden önce ayakkabılarımı almayı bile zar zor hatırladım, o kulede bir saniye daha kalma düşüncesi midemi bulandırıyor. Remy'nin yumruğu yüzünden çenem hâlâ sızlıyor olsa da, bir sürtük gibi kaçmamın nedeni o değildi.

Bu oydu. Lavinia. Benim küçük kuşum ve onun kırık kanatları.

Onu o kanepede, cildi solgun, morarmış ve çürükler içinde, kaburgaları görünür halde görmek Remy'nin yumruğundan daha sert bir yumruk etkisi yarattı. Gözlerini açıp benim gözlerimin içine baktığı düşüncesiydi, çünkü son dört lanet günü onları unutmaya çalışarak geçirdim ve iyiydim.

Tamam, ben bir korkağım.

Kimin bildiği umurumda değil.

Parmaklarım sıkıca kıvrılıyor, duygularım içimde sallanıyor, vahşi ve öfkeli. Onu babasıyla bıraktığımda, bunun bir ceza olduğunu biliyordum. Sadece düşünmemiştim.

Evet, pislik, istemedin.

"O da neydi?" Bir keş soruyor ve ben kayarak duruyorum. Bir dükkânın vitrinini çevreleyen tel örgülere yaslanmış, sol gözü seğiriyor. "Bana pislik mi dedin?"

"Hayır," diyorum, kelimeleri yüksek sesle söylediğimi fark edince sarsılıyorum. Bir an için kaslarım geriliyor ve titriyor, bir kavga olasılığı karşısında hevesleniyorum. Ama Remy'yle yumruklaşmanın bir faydası olmamıştı ve bir cimriye laf sokmanın da pek bir işe yarayacağından şüpheliyim. "Üzgünüm dostum."

Hızımı artırarak köşeye doğru ilerliyorum, sırtımdaki çekimi görmezden geliyorum. Geri dönmek başka bir dayakla sonuçlanacaktı. Remy'yi hayatımda hiç bu kadar öfkeli, bu kadar vahşi görmemiştim. Tate'ten sonra bile. O zaman çaresiz ve kırılmıştı. Bu gece, bir terör gibiydi. Kuleye geri dönmeye çalışırsam bir raunt daha yoluma çıkacak. Bu çok açık.

Çığlığımı bastırarak yumruğumu sert metal bir sokak tabelasına vuruyorum.

Slam! Lucia'yı sikeyim.

Slam! Perez'i sikeyim.

Slam! Kuzey Yakası'nı sikeyim.

Slam! Slam! Slam! Slam! Slam! Slam!

Vuruyorum, vuruyorum ve vuruyorum, ta ki tabela ezilene ve kana bulanan kadar. Parmak eklemlerim ağrısa bile uyuşukluktan bunu hissetmiyorum. Sadece bir kişi yumruğu hak eder. *Bir kişi*. Ve ben kendi dişlerimi kıramam,

Yapabilir miyim? Bu yüzden son iki yıldır bana bir amaç duygusu sağlayan diğer mıknatısın beni ona doğru sürüklemesine izin veriyorum. Diğer evime.

Güney Yakası.

Yürüyüş o kadar uzun sürüyor ki, Hideaway'in neon ışıklarının bir işaret feneri gibi tepemde vızıldadığını gördüğümde artık öfkeden titremiyorum. Hava soğuk, ama üzerimde tişört olmamasına rağmen tek hissettiğim sıcak ve sabırsız. Arabaların arasından geçip ön kapıya doğru yürüyorum. Burası ve benim geçmişimiz çok eskiye dayanıyor. Kadife Sığınak. Daniel tabelayı diktiğinde ben buradaydım. Düzinelerce yatak taşırken, güvenlik sistemini kurarken, The Pit için temel kazarken buradaydım. Bazı açılardan, burası West End'deki kuleden daha çok benim mirasım.

Bir saniye boyunca yukarıya, tüm pencerelere ve boş yerlere bakıyorum. Bir zamanlar bu evi gördüğümde farklı bir şekilde uğulduyor, bodruma inme beklentisiyle heyecanlanıyordum. Lavinia'yı buraya taşıdığımızda Daniel benimle ilgili yasayı çoktan koymuştu. Artık onunla yalnız kalmak yoktu. Çok fazla ilgilendiğimi, çok fazla yatırım yaptığımı söyledi.

"Aletinin, kıçının ödeyemeyeceği çekler yazmasına asla izin verme, Bruin."

Daniel bu konuda her zaman iyiydi, bir tehdidi bilgece bir tavsiye gibi gösterirdi. Tam olarak şu ana kadar aklıma gelmemişti ama muhtemelen - belki de- onun ofisinde oturmayı, puro tütünü ve likörün keskin kokusuyla çevrili olmayı özlüyorum. Daniel kendini beğenmiş biriydi ama övgülerinde de cimri davranmazdı. İyi yapılmış bir iş asla gözünden kaçmazdı. Bütün bunları doğru hissettirmenin bir yolu vardı.

Kısaca, Lavinia'ya yaptığım şey hakkında ne söyleyeceğini merak ediyorum. Gerçi buna gerçekten ihtiyacım yok.

Bana bunun iş olduğunu söylerdi. Ona özel bir şey teklif ettim ve o yüzüme tükürdü. Sanki buna hakkı varmış gibi, duygularını yakaladığım için böyle olduğunu söylerdi. Bana çizmelerimi giyip işe koyulmamı söylerdi,

Çünkü koca, kötü dünyada bir sürü amcık var ve en iyisi de burada.

Fedai Frank, ben eşiği geçmeden beni durduruyor. Killian'ın dizini patlattıktan sonra Forsyth futbol takımından aldığı iri yarı bir orospu çocuğu. Yüzüme, çıplak göğsüme ve sonra elimden damlayan kana dikkatli bir bakış atıyor. "Nick," diyor, ses tonu eşit. "Yaralanmışsın."

"Yolda bir sokak tabelasına rastladım." Ellerimi kaldırdım, avuç içlerim dışarı bakıyordu. "Bela aramıyorum. Sadece biraz stres atmak için buradayım."

Gözleri gerildi. "Augustine bu halinle hiçbir kızın yanına yaklaşmana izin vermez."

İçten içe, geri çevrilme düşüncesine kıl oluyorum. Bu lanet yeri kendi ellerimle inşa ettim. Bu kızlardan bazıları benim kişisel tavsiyem üzerine Avenue'dan gönderildi. "Auggy için endişelenmene gerek yok ve emin ol benim için de endişelenmene gerek yok." Beni içeri almazsa nereye gideceğim? Aileme mi? Tanrım. Hiç şansım yok. Evim kalmadı. "Sakin olacağım, söz veriyorum."

İç çeker ve "Seni içeri alacağım, ama sadece Mardi Gras sırasında bana bir iyilik yaptığın için" der. Dönüp arkasına uzanıyor ve elinde siyah bir takım elbise ceketiyle geri dönüyor. Bana doğru fırlattı. "Giy şunu. Oraya gömleksiz giremezsin."

"Sağ ol dostum," diyorum, omuz silkerek giyiyorum, kırık eklemlerim kumaşın üzerinde gezinirken yüzüm buruşuyor. "Sana borçluyum."

"Evet, evet, harekete geçmeden önce temizlen." Kapıyı açtı ve geçmeme izin vermeden önce bana son bir kez sertçe baktı. "Kıçını gösterirsen onu buradan sürükleyerek çıkarırım. Katilin saçmalıklara tahammülü yoktur."

"Not edildi." O fikrini değiştirmeden önce yanından geçip kristal avizenin altından ana odaya doğru yürüyorum. Daniel burayı Forsyth'in en iyi ve en pejmürde genelevine dönüştürmeden önce buranın nasıl göründüğünü hâlâ hatırlıyorum. Oğlu Killian burayı işletmeye devam ediyor ama şimdiden

Baba ve oğulun işlerini yürütme biçimlerindeki fark. Burası kalitesiz bir salondan ziyade modern bir oyun alanı. Arka taraftaki verandada, amdan çok atmosfer için gelen kadın ve erkeklerle dolu bir bar var. Kanımı ve terimi akıttığım Çukur, Killian anahtarları aldığından ve Leydisi kapatılmasını istediğinden beri oldukça karanlık ve boş. Sebebi sır değil. Story Austin'in geçen yıl Rath'la yaptığı halka açık şov ciddi rakamlara ulaştı ve hala şantajı atlatabilmiş değil.

Bunun dışında her şey olağan gibi görünüyor. Salonda hâlâ hayal gücüne pek yer bırakmayan seksi kıyafetler giyen düzinelerce kız dolaşıyor ama en azından şu anki Kral'ın kızları sağlıklı ve temiz görünüyor.

Gözlerim göğüslerin ve kalçaların yanından geçip alt kata açılan tanıdık kapıya gidiyor. Bir zamanlar tek umursadığım şey buydu. Lavinia'nın yanına inmek, onun huysuz küçük kaşlarını çatmasına sırıtmak, gözlerindeki memnuniyet kıvılcımını görmek için ona tatlı bir şeyler fırlatmak. Yine de aynı şey değildi. İlk günlerde, tüm çılgın enerjisi boktan bir motel odasında toplanmışken, aramızda bir enerji vardı. Elbette, hala benden nefret ediyordu. Ve evet, hala beni tekmeliyordu. Ve hala kaçmaya, vurmaya ve çığlık atmaya çalıştığı doğruydu. Ama-

Ama ne?

Sadece böyle bir his vardı. Sanki hepimiz birbirimize yabancıymışız gibi, Güney Yakası'nın iki tutsağıydık - ikimizin de yabancı olduğu garip, kirli bir yer. O zamanlar nefret de bunun bir parçasıydı. Hor görme, batı ve kuzey arasındaki rekabet, bizim için evimizin küçük bir parçasıydı.

Peki neden bodrumun eşiğinden geçtiği anda onu kaybetmişim gibi geliyor?

Buraya en son geldiğimde, saatler önce ona tecavüz eden ben değilmişim gibi davranarak oraya gittim. Etindeki mürekkebin Remy'nin maharetli işi olmadığını. Kendi kardeşimin izlemediğini, düşüncesiyle sertleştiğini

Bacaklarının arasındaki telefon direğini onun güzel amına sokmanın hayalini kuruyordum. Killian'la aylar öncesinden planladığımız anlaşmayı yaptığımız sabahtı. Sonuçta onun için savaşmak, onu Perez'e karşı kazanmak zorundaydım ama bu bir zorluk değildi. *Bu* benim bölgemi işaretlememdi. Lavinia Lucia hayatımın aşkıydı ve onun için her şeyi yapardım.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Belki de aşkın ne olduğunu bile bilmiyorum. Ya da belki de Güney Yakası'nın çürümüşlüğüne o kadar uzun süredir doymuşumdur ki hiçbir şey dışarı çıkmıyor ve hiçbir şey içeri girmiyordur. Ya da belki aşkım da tıpkı benim geri kalanım gibidir.

Harap.

Parçalan

mış.

Bencilce.

Biliyorsam ne olayım. Bildiğim tek bir şey var, o da reddedilmenin bir acı olmadığı. Bu lanet olası bir ampütasyon. 237. Kargaşa. Ona verebileceğim her şeyi verdim. Ben ona sevgimi gösterdim, o da bana nefretini. Onun için çaldım, onun için takas ettim, sahip olduğum tek hayatta ona en iyi yeri ayırdım ve bu onun derisinin yüzeyini bile çizmedi.

Bara oturduğumda, onun sözleri kulaklarımda çınlıyor. *"Seni asla sevmeyeceğim! Seninle olmaktansa o lanet asansörde ölmeyi tercih ederim. Perez'le olmayı tercih ederim!"*

Sanırım acı bir şekilde, *o kaltağın blöfünü aradım,* ama buna eşlik etmesi gereken memnuniyet, dizlerinin üzerine çöküp yalvarırken gözlerinin ıslaklığıyla günler önce kayboldu.

Bana *yalvardı.*

Bir kez olsun bana baktı ve hitap etmeye değer birini gördü. Ve

bu çaresizlikten kaynaklanıyordu.

Ne eksik ne fazla.

Gerçekten istemeden de olsa, bakışlarım barın aşağısındaki Auggy'ninkilerle temas ediyor.

"Güzel Nick," diyor, beklemediğim bir soğuklukla bana bakarak. "Görünüşe göre günün de en az senin kadar boktan geçmiş."

Barın arkasındaki aynada, kuleden ayrıldığımdan beri ilk kez kendime iyice bakıyorum. Haksız da sayılmaz. Gölgeli ışıkta bile, Sy bizi ayırmadan önce Remy'nin yüzünde oluşan morluk ve yarılmış dudak, sanki bir gorille üç raunt dövüşmüşüm de kaybetmişim gibi görünüyor.

"Ben de öyle hissediyorum," diye itiraf ediyorum. "Burası erkeklerin boktan günlerini daha iyi hale getirmek için gittikleri yer değil mi?" Odaya dönüp malları değerlendiriyorum. Gözlerim şöminenin yanında oturan bir çift ikize takılıyor. Onları daha önce de buralarda görmüştüm ama hiç resmen tanıştırılmamıştık.

"Üzgünüm, boktan gün iyileştirme planlarımız bitti." Bana küçük, sahte bir gülümseme veriyor. "Ama istersen daha da kötüleştirebilirim."

Gözlerim kısıldı. Auggy bana karşı hiçbir zaman kibarlıktan başka bir şey yapmayan sert bir kaltak. "Kıçına ne girdi ve öldü?"

Omuz silkiyor, bir bardağı havlunun arasında ovuşturuyor. "Belki de artık senden hoşlanmıyorumdur."

"Beni sevmene değil, bana hizmet etmene ihtiyacım var," diye geri atıyorum, omuzlarım dikleşiyor. "Unuttuysan söyleyeyim, burada hâlâ bir sürü kredim var." Daniel sadece en iyi adamlarını mallar üzerinde serbest bırakırdı ve ben de her zaman onlardan biriydim. Bu onu her zaman kabul ettiğim anlamına gelmez. Burada ilk iki katı sikerek geçmeme yetecek kadar kredim var.

"Unutmadım. Buralarda nadiren unuturuz." Bardağı önüme çarparak indiriyor, bir şişe suya uzanıp kapağını açıyor ve içine dökerken bakışlarımı hiç ayırmıyor. "İşte. Gülümseyerek servis. Ve şuna bakın, bedava."

Gözlerimi kırpmadan ona bakıyorum. "İki kadeh viski ve iki esmer alayım." Çenemi ikizlere doğru sallayarak Auggy'ye kara bir sırıtış gönderiyorum. "Benimle taşak geçme Augustine. Bu mekânı gerçekten kimin işlettiğini biliyorum ve o-"

Arkamdan bir homurtu duyuyorum, buna tanıdık, hırıltılı bir kıkırdama eşlik ediyor. "Bu mekânı kimin işlettiğini bildiğinden şüpheliyim, bok beyinli." Bayan Crane barın etrafında dönüyor ve Auggy'nin yanında duruyor, o eski tarzıyla kamburlaşıyor. Hay sikeyim. Auggy ile Killer arasında burayı işleten biri olduğunu nasıl olduysa unutmuşum. Yüzümdeki morluktan kanlı parmak eklemlerime kadar bana etkilenmemiş bir bakış attı. "Demek sen ve gevşek taşakların sonunda yanlış kişiye çattınız, ha?" Çakmağını çakıyor ve sigarasının ucunu çakmağa bastırarak yavaşça bir nefes çekiyor. "Ya da ben öyle duydum."

Gözlerimi ona dikiyorum, her ikisinin de bana bakışlarından rahatsız oluyorum. Sanki birinin tasarım ayakkabısının altına sürüklediği bir çöpmüşüm gibi. "Ne duydun?"

Bayan Crane burnunu çekiyor. "Sonunda Lucia denen kızın içine aletini soktun ve onu kullanılmış bir prezervatif gibi babasının ayaklarının dibine attın."

Soğuk bardağı parmak eklemlerime bastırıyorum, irkilmeyi gizlemek için gözlerimi indiriyorum. "Bunu sana kim söyledi?"

"Sonny, kırk yıldır bu şehirdeyim. Bu kasabanın örümcek ağlarıyla kaplı köşelerinde olup da benim bilmediğim hiçbir şey yok." Dilini şaklattı. "Bir süreliğine yumruklarınla değil beyninle düşünmeye başlaman akıllıca olur. Tahmin edebileceğiniz gibi beklentilerimiz düşük."

Parmaklarım bardağın etrafında sıkılaşıyor, parmak eklemlerimdeki kesik yırtılıyor. "Belki de senin altın çocuğun Killian bana haksızlık etmeseydi buna gerek kalmayacaktı." İleri atılarak parmağımla onu işaret ediyorum. "O hiçbir zaman Düklerin olmadı."

Yaşlı kadın bir engerek yılanı hızıyla parmağımı suratından çekip aldı ve dudak büktü. "O parmağını bir daha bana doğrultursan, bir sonraki bulacağın yer prostatının yanı olur."

Ona bakıyorum. Delores lanet olası Crane. Herkes onun gerçek bir G olduğunu biliyor ve bunu söylemesine hiç gerek kalmadı. Onda sadece bu ruh var, bu sertlik, bu

Ateş. Bu kadar cehennem ateşinden geçip daha güçlü çıkabilecek tanıdığım tek bir kadın var.

Sikeyim. Sikeyim!

Suyu yutuyorum ve bardağı tezgâha çarpıyorum. "Ne yani? Bir dedikodu yüzünden bana hizmet etmeyi reddedecek misin?"

Auggy ve Delores birbirlerine bakarlar ve yaşlı kadın başını sallar. "Ben ucuz bir pezevenk değilim, Güzel Pezevenk. Benim kızlarım istedikleri fiyat karşılığında istedikleri kişiyle yatar." Bir elini uzatarak, "Seni kim isterse, bacaklarının arasında sallanan hayal kırıklığına hoş geldin," diyor ve sonra bir kapının arkasında kayboluyor.

"Hadi, Auggy." Cazibemi gösteremeyecek kadar yorgunum ve kırılmanın eşiğindeki bir adam olarak nasıl göründüğümü bilmek canımı sıkıyor. "Sadece bir içkiye ve iyi bir sevişmeye ihtiyacım var. Birini unutmanın en iyi yolu yeni biriyle birlikte olmaktır, değil mi?"

Başka tarafa bakıyor, yüzü gergin. "Ona seninle iyi olacağını söyledim. Bunu biliyor muydun?" Başıyla bodruma inen kapıyı işaret ediyor. "O odada durdum ve ona o kadar da kötü olmayacağını söyledim. Düşes pozisyonunu kaptığı için kendini şanslı hissetmesi gerektiğini söyledim." Sarsak bir şekilde bir şişe viski getirip boş bardağıma özensizce döktü. "Beni aptal yerine koydun Nick. Ama sana bir iyilik yapmak üzereyim."

İşi bittiğinde bardağı alıyorum, geri atıyorum ve yanmanın tadını çıkarıyorum. "Öyle mi? Peki bu ne?"

"Küçük bir tavsiye." Boş bardağı daha bara değmeden elimden çekip alıyor. "Kuku yalamaktan başka bir şey için dizlerinin üzerine çökmeyi öğren çünkü bu iş için Olimpiyat seviyesinde özür dilemen gerekecek."

"Kimseden özür dilemiyorum," diyorum, sesim yükseliyor. "Bu seni ilgilendirmez ama ben yanlış bir şey yapmadım! Beni reddeden oydu! *Sırf* beni kışkırtmak için *herkesin içinde* kardeşimin üzerine biniyordu." *Ona onu sevdiğimi söyledim.* Bunu itiraf etmeye dayanamıyorum. Küçümsedim.

onun irkilmesine aldırmadan viski şişesini elinden aldı. "Neden herkes işe yaradığına bu kadar şaşırdı? Olsa olsa herkes bana teşekkür etmeli. Kontları şehrin öbür ucuna gitmekten kurtardım."

"Nick," diyor, eli tezgâhın altına düşüyor. Orada bir tabanca saklıyor. Biliyorum. Onu temin eden bendim. "Sanırım gitmen gerekiyor."

Ama gitmeye hazır değilim. Buraya bu... bu iğrenç *duyguyu* sistemimden atmak için geldim ve bu gerçekleşene kadar da gitmeyeceğim. Şömineye doğru yürüyorum, ikizlerden biriyle göz göze geliyorum. Yakından bakınca yeterince güzel, yeterince *farklı.* Kısa, siyah saçlar. Küçük göğüsler. Boynuna dolanmış kalın altın zincirler ve mücevherlerle süslenmiş hınzır, jilet gibi keskin tırnaklar. Bunu yapabilirim. Onu becerebilirim. Onlara çığlık attırabilirim.

Ama başımı salladığımda, ayağa kalkmadan önce mükemmel karbon kopyası olan kız kardeşine fısıldıyor ve onu işaret ederek uzaklaştırıyor. Ve yanlış anlamam mümkün olmasın diye, bana buz gibi çelik bakışlar fırlatmadan önce merdivene doğru üç adım atıyorlar.

Şişeden bir yudum alarak hırladım. "Göğüslerin çok küçük zaten."

Yaklaştığım bir sonraki kız Auggy'nin tarzına daha uygun; siyah saçları, badem gözleri ve bronz teniyle şık ve gösterişli. Bir kanepenin üzerine uzanmış, sıkılmış görünüyor.

Şişemin ağzını ona doğru eğiyorum. "Peki ya sen güzelim? Biraz zamanın var-"

"Hayır." Bunu söylerken gözlerimin içine bakacak cesareti var, ki bu da dişlerimi sıkıp ona o kadar da harika olmadığını söylemeden gitmemin tek nedeni.

Ama denediğim üçüncü kız da aynı, beni alaycı bir tavırla reddediyor. "Tamamen doluyum," diyor tırnaklarını incelerken, çok açık bir şekilde öngörülebilir akşam için hiçbir şey yapmıyor.

Odadaki dördüncü kızı en sona sakladım. Biraz fazla sarışın, biraz fazla kıvrımlı, biraz fazla kurnaz görünümlü. Ona yaklaştığım anda

Bunun bir hata olduğunu, tüm narin ama sert özelliklerinin bıçağı daha da derine s o k a c a ğ ı n ı biliyorum. Ve yine de.

"Peki ya sen?" Kirli, kan lekeli elimle yanağını sıyırmak için hamle yapıyorum ama daha temas etmeden kocaman bir el omzuma yapışıp beni geri sürüklüyor.

"Bu kızlardan herhangi birine izinsiz dokunursan, sana o dayağı atanın yanında olmayı dilersin." Killian sarışına bakar. "Bunun için üzgünüm Candy. Artık seni rahatsız etmeyecek. Değil mi Nick?"

Omzumu tuttuğu yerden çekiyorum, çenem gergin. "Kredim var."

"Ve harcayacak bir şey yok." Yumruklarını sıktığını ya da böğrüne dayadığı silah kılıfını fark etmiyorum. Lavinia'nın Lord Kral tarafından vurulup öldürüldüğümü öğrendiğinde üzülüp üzülmeyeceğini merak ediyorum. "Çeneni kapalı tut ve git, ben de o güzel çürük koleksiyonuna bir şey eklememeyi düşüneyim."

"Bir yere gitmiyorum-"

"Bir ipucu al, Bruin! Hiçbiri seni becermeyecek. Küçük Kuş'una yaptıklarından sonra olmaz." Tek yaptığım ona aptal aptal bakmak olunca bir kahkaha attı. "Belki de sadakat artık aşina olduğun bir şey değildir, o yüzden senin için hecelememe izin ver." Killian sert bir şekilde açıklıyor: "Kuşlar birlikte uçar. Onlardan birine bulaşırsan, hepsine bulaşırsın. Buralarda istenmeyen kişisin. Bırak bedavayı, dünyanın parasını verseler seninle yatmazlar."

İleriye doğru iterek, "Öyleyse onlardan birini yap! Sen büyük kötü patronsun, değil mi? Bebek Payne, sonunda tacını taktı." Pahalı pabuçları, ütülü pantolonu, siyah düğmeli bluzu ve dövmelerini ortaya çıkarmak için kollarını sıvadığı kollarıyla onu baştan aşağı süzüyorum. "Baban
-"

"Neden hâlâ konuşuyorsun? Sana az önce çeneni kapatmanı söylemedim mi?" Kolumu tutup beni kapıya doğru sürüklemek için uzandı.

İşi kolaylaştırdığımı söylüyorlar ama Tanrım. Bu orospu çocuğu çok güçlü. Kapıya, patronunun beni teslim etmesini bekleyen Frank'e giden yolu yarıladık. Gidecek hiçbir yerimin, eve dönecek hiç *kimsemin olmadığı* geceye geri atılmama üç metre kaldı.

Elinden kurtulana kadar dönüyorum ve geri sıçrıyorum. "Killian, bekle. Ciddiyim, beni dışarı atma."

Bana doğru dönerek, "Benim bölgeme, benim iş yerime, benim insanlarıma geliyorsun ve sanki bir anlamı varmış gibi ağırlığını ortaya koyuyorsun, öyle mi?" diye havlıyor. Gözleri ateşli ve tehdit dolu. Kimseden korkmuyorum.

-Bu içgüdüyü uzun zaman önce kaybettim ama kaybedilmiş bir davayı gördüğümde anlarım. Katil Payne, yeterince zorlanırsa adının hakkını verebilir. "Bana iyi bir sebep söyle!"

Auggy ve Bayan Crane'e baktım, Killer'ı ihbar edenin o olduğu belliydi. Lanet olası narkotikçi. Ama yumruklarımın kıvrılmasına neden olan bu değil. Hideaway. Güney Yakası. Onun bölgesi, onun işi, onun insanları. Killer'ın sanki hep buradaymış gibi buraya uyum sağlaması, öyle olmadığını bilsem de.

Killian Payne her şeye
sahip. Ve benim hiçbir
şeyim yok.

"Eğer beni oraya geri gönderirsen," diyorum ona, bakışlarımdaki yalvarışı hissettiğini bilerek, "o zaman Killer, geri dönmeyeceğim. Beni anlıyor musun?"

Arkamdan biri alay ediyor, sanki Hideaway'e bir daha gelmememin büyük bir kayıp olduğunu düşünmek komikmiş gibi. Ama Killer gülmüyor. Yüz hatlarından bir miktar çelik sızıyor, eli kılıfından düşüyor. Anladığını bu şekilde anlıyorum. Şu anda kırık bir kalbim ve kaybedecek hiçbir şeyim yok.

Birileri ölecek.

Lionel olabilir, Perez olabilir, ben olabilirim.

Killian, "Sen yürüyen bir felaketsin, Bruin," diye iç geçiriyor ve Frank'e el sallıyor. "Benimle gel."

Killian eskiden babasına ait olan gıcırdayan deri koltuğa oturmadan hemen önce buz torbası gürültüyle masaya düşüyor. Daniel'den geriye kalan tek şey bu ve Güney Yakası'nın ayak izlerini gösteren, her sokağın ve binanın kabartılmış bir haritası olan çerçeveli büyük resim. Eğer daha önce babasının şirketinin atmosferine özlem duyduysam, bunu burada bulamayacağım.

Masanın üzerinde Killian ve Leydisinin bir fotoğrafı duruyor, ikisi de bir etkinlikte çekilmiş gibi güzel giyinmişler. İkisi de kameraya bakmıyor, gözleri birbirlerine odaklanmış. İçimdeki acıyı görmezden gelerek başka tarafa bakıyorum. Çerçeveli Forsyth forması duvara monte edilmiş. Daniel'in değerli Küba purolarını sakladığı kitap rafının üzerinde, şeffaf bir kutu içinde, pürüzsüz ham derisi üzerine imzalar karalanmış bir futbol topu duruyor. Kesme camdan bir ödül - *Forsyth Yılın Öğrenci Sporcusu* - yanında duruyor. Gözlerimi kısıyorum ve emin değilim ama sanki bir parça kan gravürü lekelemiş gibi görünüyor. Hemen altında elmas ve diğer mücevherlerle süslenmiş bir dizi şampiyonluk yüzüğü sergileniyor. Aslında taktığı yüzük bir Kral yüzüğü, Lord'un kafatası parlak ve altın.

Kendiminkine bakıyorum, pirinç Bruin şimdiden parlaklığını yitirmiş. Evet, Killian'da her şey var, değil mi?

"Lucia'yı babasına geri götürdüğüne dair söylentileri hepimiz duyduk," diyor arkasına yaslanıp dirseğini sandalyenin koluna dayayarak. "Muhtemelen arkanı döndüğün anda bunu yaymaya başladılar." Konuşmak için ağzımı açıyorum ama bana sert bir bakış atıyor ve elini kaldırıyor. "Ayrıca babamın bu konuda bazı bilgileri sakladığının da farkına vardım..." yüzünü buruşturdu, "işlem. Son teslim tarihini bilmiyordum. Bunun için özür dilerim."

Kaşlarımı kaldırıyorum, şimdi konuşabilir miyim diye merak ediyorum. İç geçiriyor ve bana el sallıyor.

"Dürüst olmak gerekirse," diyorum, "bu bilgiyi benden de sakladı. Bu konuda bir şey yapmak için çok geç olana kadar bana söylemedi bile."

"Onu o züppe psikopata geri göndermek için bahanen bu mu?" Killian, tıpkı Bayan Crane'in daha önce yaptığı gibi etkilenmemiş görünüyor. Belli ki birlikte çok fazla zaman geçiriyorlar. "Düklerin şu anda ne kadar zayıf göründükleri hakkında bir fikrin var mı?"

"Fark etmez," diye cevap veriyorum, hâlâ Auggy'den kaptığım viski şişesini yudumluyorum. "O artık geri döndü."

Killian donakalır ve sonra oturur. "O *ne*? Ne zamandan beri?"

Omuz silkiyorum. "Kardeşim gidip onu geri çaldığından beri, yaklaşık... oh, diyelim ki üç saat önce."

Çenesinde bir tik var, burun delikleri açılıyor. "Sizi lanet olası moronlar. Forsyth'i kendi militarize sik ölçme yarışmanıza mı çevirmeye çalışıyorsunuz?"

Eğer sik ölçüyorsak, kardeşim kesinlikle kazanır.

Yanağım alaycı bir şekilde kalktı. "Sanki aynısını leydiniz için yapmazdınız."

Anında, "Perez ona tecavüz etmeye çalıştı! Beni kimseyi vururken görmediniz. Siz üçünüz ne kadar sikiksiniz ki benim daha fazla itidalli olduğumu düşünüyorsunuz? Story'i kaçırdı!"

Başımı eğiyorum. "Peki sen ne yaptın?"

Killian duraklar. "Şey, ben gittim ve onu aldım." '*İşte böyle' dercesine* elimi kaldırıyorum ama o başını sallıyor. "Lavinia'yı kimse kaçırmadı. Onu sen ele verdin. Onu sattın ve sonra da sözünden döndün."

Hiçbir şey bunu söylemek kadar zor değildir: "Aslında benim bununla hiçbir ilgim yok." Ona gergin, neşesiz bir gülümseme veriyorum. "Hepsi kardeşim ve Remy'ydi. Onu geri istediler."

"Tanrım, Nick." Killian'ın omuzları aniden Forsyth'in yükünü sırtlanmış gibi kıvrıldı. Sonra viski şişemi kapmak için hamle yaptı ve uzun bir yudum aldı. "Anlaşmamıza göre sana bir şans vermem gerekiyordu.

Dük'ün kulesine girecektim, bu da Saul'un yanındaki konumumu güçlendirecekti, bu da hepimizi onu devirmeye bir adım daha yaklaştıracaktı. Ama şimdi tek yaptığın sırtına bir hedef tahtası koymak oldu." Bana uzun uzun baktı. "Eğer ölmüşse, içeriden bir adamın olması ne işe yarar?"

"Sana o zaman da söyledim, yine söyleyeceğim. Onun pozisyonunu istemiyorum. Hiçbir zaman, bir kez bile Kral olmak istemedim." Ama bu sözlerin sadece yarısı doğru ve Killian'ın bana bakışlarından anladığı kadarıyla o da bunu biliyor. Tacı istemiyor olabilirim ama eve dönmek iyi hissettirdi. Oğullarım ve Mama B ile spor salonuna dönmek. Ringe dönüp doğru sebepler için dövüşmek. West End'e geri döndüm. Taşa ve metale geri döndüm. Batı Yakası budur işte. Sert, boyun eğmez ve eskidir, toprağın sağlam kemiklerinden yapılmıştır. Güney Yakası'ndaki her şey dayanıksız ve tek kullanımlık. Burada gerçekten yaslanacak bir şey yok.

Güney Yakası'na geri dönmem için hâlâ bir çekim gücü olabilir, ancak West End'in çağrısı gibi bir şey değil.

Killian viskiden uzun bir yudum daha alır ve dikkatle, düşünceli bir şekilde masanın üzerine koyar. "Senin ve benim gibi insanlar... kaderimizi seçme şansımız yok, Nick. Bu bizim kanımızda var. Üzerinde yürüdüğümüz toprakta, soluduğumuz havada." Yer değiştiriyor, sandalye ağırlığından gıcırdıyor. "Seni onlarca kez öldürebilirdim. Bunu biliyor musun?"

Homurdanıyorum ama içten içe bunun doğru olduğunu biliyorum. Ben onun dünyasına izinsiz giren biriydim, sadece babasının istediği her şeyi yapmaya istekli olduğum için davet edildim. Ben sadece Tate'in cinayetini araştırmak istedim ama o bunu bilmiyor. Çenemi kaldırıyorum. "Peki neden yapmadın?"

"Bunu birkaç kez düşündüm." Bunu açıkça, gözünü kırpmadan itiraf ediyor. "Kendimi tehdit altında hissettiğim için falan değil. Babamın benimle ilgili planları belliydi. Gördüğünüz gibi," diye alaycı bir şekilde ekliyor, ofisi işaret ederek. "Ama bazen sanki..." Şişeye vuruyor, yüzü dalgın. "Bazen onun en iyi yanlarını almış gibiydin. Güven, övgü, şöhret. Sen

Bunların hepsine sahiptiniz ve diğer saçmalıklarla uğraşmak zorunda kalmadınız. Kavgalar, her şeyi kontrol etmek zorunda kalması-"

"Kız arkadaşını satmaya çalışıyor." Bir daha düşündüm de, "Onu da anladım."

Killian kaşlarını çatarak yukarı bakar. "Belki de sende tanıdık bir şeyler gördüğüm için seni öldürmedim." Omuz silkiyor ve şişeyi çevirerek kehribar rengi sıvının içine bakıyor. "Bir akrabalık. Tristian ve Rath ile olan gibi değil. Ne kadar yakın olursak olalım, Kraliyet kanından gelmenin nasıl bir şey olduğunu asla anlayamayacaklar." İkimiz hakkında, beni dışarı çıkarmamasının nedeni hakkında daha fazla şey söyleyecek gibi görünüyor ama vites değiştiriyor. "Bana kızdan bahset." Yüzümü işaret ediyor. "Çürükler. Bu gece buraya sürünerek gelmenin ve bela aramanın sebebi neydi? Tam olarak ne kadar kötü sıçtın?"

Lavinia'yı o kanepede gördüğümden beri göğsüme saplanmış olan kayayı iterek tam bir nefes almaya çalışıyorum. "Sanırım onu gerçekten mahvettiler, Katil." Safra tadını yutuyorum. "Babası... ona zarar verdi. Bunu yıllardır yapıyordu ve mesele şu ki? Bana hemen hemen söyledi. Ben sadece dinlemedim." Asansörle ilgili tüm o saçmalıklar. Çığlıklar. Paranoya. Kendini olabildiğince çıplak bıraktı ve ben de kendi sikimi ve ihtiyaçlarımı umursamayacak kadar endişelendiğim için her şeyin üzerine yürüdüm. "Ya da dinlemek istemedi, sanırım." Omuz silkerek zihnimde dönüp duran düşünceden kaçınmaya çalışıyorum. Sy onu bir sandığın içinde bulduğunu söyledi. Sahip olduğum her şey üzerine bahse girerim ki -ki bu hiçbir şey değil- haftalar önce içeri girdiğimde odasında gördüğümün aynısı. "Sy onu eve getirdi. O ve Remy şimdi onunla ilgileniyorlar."

Yüzümü işaret ediyor. "Ya senin yüzün?" "Remy. O sadece lanet... serbest bıraktı."

Dudakları titriyor. "Ona karşı hisleri mi var?"

"Hisler mi?" Gülüşüm yarı alaycı. "Remy'nin bir şeylere ihtiyacı var. Özel çarşaflarına, süslü boya fırçalarına ve tasarım ayakkabılarına ihtiyacı var. O

duyguları olmaz; bağımlı olur." Gözlerimi deviriyorum, ama bir parçam bunun gerçekliği karşısında burkuluyor çünkü bu bağımlılıklardan birinin koparılmasından ilk kez sorumlu değilim. Boğazımı temizleyerek yer değiştiriyorum, Remy hakkında bu kadar çok şeyi bir yabancıyla paylaşma düşüncesinden rahatsız oluyorum. "Onu Kontlara geri verdiğim için pek mutlu olmadılar diyelim."

"Eminim değildir." Homurdanıyor. "Başlangıçta bile Leydimiz hakkında tek taraflı olarak böyle bir karar verdiğimi hayal bile edemiyorum. Adamlar boğazımı keserdi." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, koyu bükülmüş mürekkep kollarından yukarı süzülüyor. "Taht için sırada olabilirsin Nick, ama onlar şimdilik hâlâ senin eşitin. Bir Kraliyet mensubuna ve onun kadınına karışamazsın. Asla. O sana olduğu kadar onlara da ait. Bu işe girerken riskleri biliyordun."

"Ama o-" diye başlıyorum, tiradım artıyor, ama bana attığı ters bir bakış beni susturuyor.

"Bu Lavinia ya da kardeşin ve Remy ile ilgili değil. Lionel ya da Perez'le ya da bir kasırgadan zor kurtulmuş gibi görünmenle de ilgili değil. Seninle ilgili. Bir dönüm noktasındasın Nick. Hepimiz o noktaya geliriz. Ben de oradaydım ve neredeyse beni yutuyordu."

Burnumun kenarını ovuşturuyorum, yorgunluk sinsice üzerime geliyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Nasıl bir adam olacağına karar vermenin zamanı geldi," diyor avuçlarını masaüstüne bastırarak. "Babamın olmanı istediği Güney Yakası paralı askeri misin? Yoksa ailenin olmanı istediği Batı Yakası koruyucusu musun? Çünkü ikisi birden olamazsın." Ayağa kalkıyor, üzerime doğru geliyor ve bir an için onu gördüğümü sanıyorum. Birbirimize benzediğimiz yönleri. Akrabalık.

Orada bir süre bir babayı paylaştık.

Ondan nefret ettik. Yanında olmanın buna değdiğini ondan öğrendik, ama biz uçuruma baktık, o da bize baktı ve izini bıraktı

Tıpkı derimizdeki mürekkep gibi. Adamda tahammül edemediğimiz ne varsa bize birazını verdi ve şimdi hepsini ayırmamız, saklamaya değer şeyleri bulmamız gerekiyor.

Ona sormak istiyorum, *nasıl başlıyorsun*?

Ama önce o konuşuyor. "İşler her zorlaştığında buraya kaçış yolu aramaya gelemezsiniz ve sorunlarınızı öylece bir kenara atamazsınız. Bunu ne kadar çabuk anlarsan, o kadar çabuk zirveye çıkarsın." Adrenalin sonunda etkisini yitirdi ve ben yorgunluktan bitap düştüm ve her yerim ağrıyor. Masanın etrafında dönüyor. "Haydi, sana bir oda bulayım da uyu."

Kendimi kaldırıyorum, sallanıyorum ve kendimi masanın üzerinde yakalıyorum. "Ya çok geçse?" diye soruyorum. "Ya her şeyi berbat ettiysem?"

Bunu ilk kez gerçekten düşündüm. Ya onları ve onu kaybettiysem?

"Sen bir Dük'sün. Dövüşmek senin kanında var." Kapıyı açıyor ve salondan gelen hızlı müzik sesi içeri doluyor. "Asıl soru, ne ya da kim -uğruna savaşmaya istekli misiniz?"

4

Lavinia

ÇIĞLIK boğazımda düğümleniyor, kollarım ve bacaklarım kasılıyor ve sıkışıyor. Tekme atacağım ama göğsün duvarları etrafımı sarıyor, omurgam bükülüyor ve ağrıyor. Tahtadaki çıtaların arasından sızan ışığı arıyorum ama yok. Geçen zamanı saymak için kalp atışlarım ve çılgın nefeslerimden başka bir şey yok. Ne kadar zamandır buradayım? Günlerdir mi? Haftalar mı? Belki de hep buradaydım. Belki de tüm benliğim bu garip, dar panik sınırının içinde. Belki burada doğdum ve burada öleceğim. Stardust. Remy bana böyle demez miydi?

"Hey, hey, sorun yok." Kelimeler karanlığın yüzeyini deliyor ve ben onlara tutunuyorum. Sesin derin ve yumuşak tınısı, sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakın. "Güvendesin."

Öyle miyim?

Yavaş yavaş Sy'ın sesi olduğunu anlıyorum. Beni sandıktan çıkarmasından bu yana geçen... kaç saat olduğunu hatırlamaya başlıyorum. Sy'ın

araba kullanmak, asansör, bayılmak, banyo ve sonra Remy'nin göğsünde uykuya dalmak. Ama bu güvende olduğum anlamına gelmiyor. Sy bir kızı daha sonra kırmak için kurtaran biri mi?

Hayır, bu onun kardeşi.

Avucunun ağırlığı omurgamın gergin kıvrımına yerleşiyor. "Kutuda değilsin," diyor bana, sesi uykudan pürüzlü. "Kuledesin. Benim yatağımdasın. Neredeyse sabah oldu."

Serbest bırakılmanın verdiği ürperti uzuvlarımdan akıyor, felç pul gibi dökülüyor. Beni en son bu şekilde bulduğu zamanı hatırlıyorum, yüzükoyun yatan donmuş bedenimi kendi zevki için nasıl kullandığını. Yine de ondan böyle bir his almıyorum. Belki de Remy gibi tek gördükleri acı ve travmadır, eskiden olduğum kadın değil.

Belki artık beni istemiyorlar bile. Kullanılmış ve atılmış kırık bir oyuncak, sadece çöp kutusundan geri çıkarılmak için.

Küller küllere.

Tozdan toza.

Bu fikir kabul etmek istediğimden daha rahatsız edici.

"Lavinia?" diye soruyor, yüzümü görebilmek için bedenimin üzerine tırmanarak. Odanın diğer tarafındaki lamba parlak, yüzünün güçlü hatlarını siluet haline getiriyor. Elimi yastıktan alıyor, serumu çevirirken dikkatli davranıyor ve parmaklarını bileğimin ince derisine bastırıyor. "Hasta hissediyor musun? Baş dönmesi var mı? Ağrı var mı?"

Yutkunarak, "Nerede o?" diye sordum.

Bir süre sessizlik oldu, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, arıyordu. "Nick? Sana söylemiştim. O burada değil. Geri gelmeye çalışsa bile onu içeri almayız. Remy nöbet tutuyor."

Başımı salladım. "Hayır. Değil..." Adını söylemek istemediğim için çenem sıkıştı. "Yavru kediyi kastediyorum. Ona ne yaptı?" Bir anlaşma yapmıştık. Eğer ona bakmak için burada olmazsam, Nick'in kediyi

Verity'ye ya da diğer sürtüklerden birine. Ona bakacak, onu sevecek birine.

Ama Nick sözünü tutmaz.

Bunu artık biliyorum.

Sy göz kırpıyor. "Yavru kedi."

"Arşidük," diyorum, gözlerimde kontrol edemediğim yaşların biriktiğini hissederek. "Ondan kurtuldu, değil mi?"

Sy "Hayır" diye cevap verdiğinde, ciğerlerime bir yumruk inmiş gibi oluyor. "Onu tuttu."

Tüm vücudumla nefes veriyorum, titriyorum. "Hâlâ burada mı?"

Sy'ın gözleri kısılır. "Evet, muhtemelen Nick'in odasındadır. Orada kalıyordu."

"Ona ihtiyacım var." Daha sonra sesimin çatallaşmasından utanmayı düşünebilirim ama şimdilik Sy'ın gözlerinin içine yalvarırcasına bakıyorum. "Lütfen?"

Bana o kadar uzun süre bakıyor ki göğsümde bir endişe tomurcuğu oluşuyor, ama sonunda, çenesi düşmüş bir halde, "Tanrım. Bana bir dakika ver."

Odadan dışarı adımını atıyor ve çıplak ayaklarının ahşap zemindeki sesini duyuyorum, ardından kapıların açılıp kapanma sesi geliyor. Sesinin alçak gürültüsü geri taşınıyor. "...onu ölümün eşiğinden geri getirdim ve tek umursadığı o aptal kedi." Bir kapı çarpıyor ve bir diğeri açılıyor. "Neredesin, seni lanet olası, işte buradasın. Kıpırdama." Hışırtılar ve küfürler birbirini izler. "Buraya gel, seni küçük pislik!" diyor. "Sakın bana tıslama!"

Bir dakika sonra beliriyor, yüz ifadesi gergin, gözleri karanlık, ama tek gördüğüm göğsüne karşı mücadele eden beyaz tüy yumağı. Kendimi oturur pozisyona getirmeye çalışıyorum ama kollarım o kadar güçsüz hissediyor ki gövdemin ağırlığı altında titriyorlar. Sy, çırpınan yavru kediyi kararsızca kalçalarıma bırakmadan önce yastıkların üzerinde hafifçe kaymayı başarıyorum.

"Archie," diye bağırarak kıvranan bedenini göğsüme topluyorum. Önce kaskatı kesiliyor ama elimi bir kez kokladıktan sonra küçük kuyruğu bir o yana bir bu yana savrulmaya başlıyor.

yan. Burnumu başının üstüne bastırıp mırıldanıyorum, "Hey, benim küçük savaşçım. Seni özledim. Sen de beni özledin mi?" Burnumu çekerek ona kaçamak bir bakış atıyorum ve zarar görmediğini teyit ediyorum. Daha büyük, daha güçlü görünüyor; sanki geçen günler benden uzaklaşmış gibi. Zaman ilerledi ve her şey büyüdü ve değişti.

Neredeyse anında sakinleşiyor, küçük motor mırıltısı canlanıyor. Archie'nin gözleri Sy'ınki kadar mavi ve yanağını çeneme sürtmek için gerindiğinde kendime zayıf bir gülümseme izni veriyorum.

Sy yatağın ayak ucunda, parmak eklemlerine bakıyor. Başparmağından bir kan damlası süzülüyor ve başını kaldırdığında gözlerimiz uzakta buluşuyor.

Eğer kelimelerim olsaydı, onun bir yavru kediden daha fazlası olduğunu açıklardım. Yıllarımı kutularda geçirdim -büyük ve küçük- ve hiç el izi bırakmadım. Arşidük değişmiş bir kader. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, Archie'yi daha yakından kucaklayarak.

"Sana aptal bir kedi hastalığı bulaştırdığında bana teşekkür etmeyeceksin." Sy bana eliyle işaret ediyor, çıplak bacaklarım battaniyesinin altında saklı. "Şu anda bağışıklık sistemin muhtemelen üç sükroz molekülünden başka bir şeyle çalışmıyor."

Avucumu Archie'nin kabarık sırtında gezdiriyorum. "Ben iyi olacağım."

Sy'ın gözleri bir şeye takılır. Remy'nin saatler önce yatağın üzerine atmış olması gereken saç fırçası. Sy onu almak için uzanıyor, kaşları düğümleniyor. "Onu siyaha boyamış."

"Sorun değil," diye teminat veriyorum. Buraya ilk geldiğimde kızların bana gönderdiği bakım paketinin içindeydi, yani ona bağlı olduğumdan değil.

Sy bana uzun uzun bakıyor, sanki bariz bir şeyi gözden kaçırıyormuşum gibi. "Simsiyah olması bir şey için üzgün olduğu anlamına gelir."

Gözlerimi kırpıştırarak, "Oh." dedim. Ya ben de Remy kadar kaçığım ya da onunla çok fazla zaman geçirdim, çünkü bu bana çok mantıklı geliyor. Boyamak varken neden özür dileyesin ki?

Sy keskin bir nefes alarak fırçayı komodinin üzerine bırakıyor. "Madem hepimiz uyandık, sana biraz yemek yedirmeyi deneyebiliriz" diyor ve bir gömlek kapıyor. Bir süre duraklıyor, ağzı geriliyor. "Eğer o şerefsiz yatağıma işer, sıçar ya da kusarsa-"

"Yapmayacak," diye teminat veriyorum ona, yastıklara doğru çöküyorum.

Sy bu iddiaya agresif bir şekilde şüpheyle yaklaşıyor ama yine de odadan çıkıyor. Kenarları hâlâ bulanık olsa da her şey eskisinden biraz daha net. Başım pamukla doluymuş gibi hissediyorum ve bacaklarım- Tanrım, bacaklarım ağrıyor. Her şey ağrıyor ama hiçbir şey onlar kadar ağrımıyor. Rahat bir pozisyon bulma umudum, yer değiştirmeye çalıştığım anda kayboluyor. Kaslarım sert ve ağrılı, kollarımı uzatmak bile işkence gibi.

Neyse ki Archie iyi bir dikkat dağıtıcı.

Birkaç dakika boyunca karnımın etrafındaki battaniyeleri çiğniyor, küçük pençelerini battaniyelere geçiriyor. Bu sırada bana bakıyor ve uzun bir süre ne düşündüğünü merak ediyorum. Onu terk ettiğimi mi düşünüyor? Yoksa geri döneceğimi varsayarak beni mi bekledi? Sonunda düşüncelerim yanımdaki boş yatak parçasına yöneliyor. Birkaç dakika önce Sy orada uyuyordu. Bunun nasıl ve neden olduğuna karar vermeye çalışırken düşüncelerimde bunu evirip çeviriyorum. Nick'in yatağında olma düşüncesi -her an içeri girip beni orada, zayıf ve savunmasız bulma ihtimali- boş midemin çalkalanmasına neden oluyor. Ama eğer gerçekten burada değilse, yatağı orada öylece boş duruyorsa, o zaman beni oraya koymalarını beklerdim. Uzaklara saklanmış. Onları rahatsız edemem.

Beni kullanmayacaklarsa neden yakınımda tutuyorlar?

Ana yaşam alanından sesler duyuyorum ama bunlar sessiz, uzak ve garip bir şekilde rahatlatıcı ve çoğunlukla bunun için minnettarım. Yalnız olmadığım için. Bu rahatlık hissi Archie'nin mırlamasıyla daha da artıyor ve bunun aptalca olduğunu biliyorum, ama hassas yerlerin kendilerini tekrar bir araya getirdiğini hissettiğimi düşünmek hoşuma gidiyor.

Neredeyse uyuyacaktım.

Yaklaşan ayak sesleri beni kaskatı kesiyor, gözlerim kapıya doğru kayıyor.

Bir an sonra Remy belirdi, beyaz saçları her zamankinden daha da dağınıktı. Bir elini kapı pervazının iki yanına dayamış, beni izliyor. "Sakın uyuma," diyor parmak uçlarıyla tahtaya vurarak. "Bu Sy'ın sana bu çorbayı içirmek için üçüncü denemesi. Kendini kaybedecek."

Kaşlarım çatıldı. "Üçüncü mü?" İlkini hatırlıyorum ama başka bir şey hatırlamıyorum.

Remy mırıldanır. "Birkaç saat önce neredeyse uyanıyordun. Dönüp duruyordun ama yine bayıldın." Sonunda odaya giriyor ve beceriksizce yatağın üzerine, Sy'ın boşluğuna düşüyor. "Güneş yakında doğacak. Her şey morarabilir." Parmaklarını başının arkasında birleştirip yayılıyor ve gece boyunca muhtemelen çok az uyumuş olmasına rağmen, neredeyse enerjiyle titreşiyor, ayaklarını zıplatıyor. Bana bakmak için başını çevirdiğinde, gözleri geniş ve parlıyor, zümrüt yeşili tek bir kenara kadar genişlemiş. Kayıtsızca, "Seni öpeceğim." dedi.

Ağzını ağzıma dayamadan önce aldığım tek uyarı bu.

Dudakları hafifçe benimkilere değdiğinde, hiç gücüm olmadığı için şükrediyorum. Eğer olsaydı, onu itip itmeme konusunda bir seçim yapmak zorunda kalırdım ve sonra yapmama olasılığımla yüzleşmek zorunda kalırdım, çünkü Remy'nin böyle bir şeyi var.

Şu tatlı tatlı öptüğü şey.

Başını eğiyor ve öpücük sığ, yumuşak. Derinleştirmek, hevesli dilini dudaklarımdan ayırmak için hiç hareket etmiyor. Sanki sadece merhaba der gibi, tenin tene şehvetli bir sürtünmesi.

"Sana söylemek istedim," diyor, tam ağzımın kıvrımına doğru. "Sonunda yıldızları buldum."

"Tanrı aşkına, Remy." Sy'ın sesi o anın sessizliğinde sarsılıyor. "En azından bacağını becermeye başlamak için seruma ihtiyacı kalmayana kadar bekleyemez misin?"

Remy sırt üstü yatar, umursamaz görünür. "Sadece onu yakalıyordum."

Sy, elinde bir kupa ve bir şişe suyu dengeleyerek, "Midenize bir şeyler koymamız gerekiyor," diyor. "Otur."

Titreyerek kendimi oturur pozisyona getirmeye çalışıyorum, bedenim kamburlaşırken Archie'yi itip kakıyorum. Remy omuzlarımdan tutup gövdemi yukarı kaldırdığında itiraz etmiyorum. Topuklarımı şilteye gömdüğümde, yeşil gözleri acı dolu yüz ifademi yakalıyor.

"Bacakların çok acıyor olmalı, ha?" Remy cevap vermeme fırsat vermeden belimden kavrayıp beni zahmetsizce yatağa fırlatıyor. Beni bir bez bebek gibi yatak başlığına yasladı. "Biraz kas kremimiz var," diyor ve zıplayarak odadan çıkıyor.

İçimden geçen öfke titreşimi keskin ama kısa süreli. En ideal koşullarda bile, çaresiz olmaktan daha kötü bir şey yoktur. Ama bu gibi durumlarda?

Sy kupayı -içinde çorba olduğunu fark ediyorum- dikkatlice ellerime koyarak, "İçine çek," diyor. "Gerçekten. Gücünü geri kazanmak istiyorsan yemek yemelisin," diyerek su şişesini yanımdaki masaya bırakıyor, "ve içmelisin. Elektrolitlerini yükselt."

Çorba ılık ama sıcak değil, ağzıma götürdüğümde sıcaklığı avuçlarıma zar zor sızıyor.

"Sakin ol," diyor Sy, bileğim titrediğinde bardağı sabitlemek için öne doğru sallanıyor.

Archie ayağa fırlar ve harekete tükürür, sırtındaki ve kuyruğundaki beyaz tüyler savunma amaçlı bir parlama yapar.

Sy, pençesini savurmadan bir saniye önce elini geri çeker. "Ne yapıyorsun lan sen! Burası *benim* yatağım!"

Archie kulaklarını düzleştirir ve öyle bir tıslar ki tüyleri yoğunluğundan titrer.

Sy'ın gözleri parlıyor, yumrukları ve dişleri sıkılıyor. "Yemin ederim, bu orospu çocuğunu East End'e geri göndereceğim."

Kaşlarımı çatarak Archie'yi kalçama doğru sürüklüyorum. "Ona ne yaptın?"

Sy'ın gözleri yuvalarından fırladı. "*Ben ona* ne yaptım?" Çiziklerle dolu elini kaldırıyor. "İlk günden beri beni korkutuyor. Lanet olası kemirgen, sanki buranın sahibiymiş gibi etrafta dolaşıyor."

"Sakin ol." Remy arkadaşının omzunu sıvazlayarak geri döndü. Bana, "O hiçbir şey yapmadı. Sy'ın sadece bir havası var. Çok kontrolcü, kendini beğenmiş, neşesiz. Başka bir deyişle, Arşidük onun ağzı açık bir pislik olduğunu hissedebiliyor." Remy bu noktayı desteklemek istercesine uzanır ve Archie'nin çenesinin altını hiç zorlanmadan kaşımaya başlar. "Ona ısınacaksın."

"Yaparım amına koyayım," diye homurdanıyor Sy.

Remy'nin gözleri döner. "Kediyle konuşuyordum. Şimdi, neyle çalıştığımızı görelim." Yorganı geri çekip çıplak, morarmış bacaklarımı ortaya çıkarıyor ve sonra yatağa oturup bana bakıyor. Çorba bardağını göğsüme bastırıyorum, irkiliyorum ama Remy bir elini kaval kemiğime koyarak beni yatıştırıyor, bacaklarımı kaldırıp aralarına yerleşiyor, her iki dizime birer baldır koyuyor.

Sy aniden masasının üzerindeki bir şeyle ilgilenmeye başlar, sandalyeye oturur ve yıpranmış görünümlü, deri kaplı bir defteri açar. "*Ye*, Lavinia."

Remy bana bir bakış attı. "Gördün mü?"

İsteksizce bardağı dudaklarıma götürüyorum ve sonunda içindekilerin tadına bakıyorum. Erişteli tavuk, tuzlunun tam kıvamında.

"Daha önce de söylediğim gibi," diye başlıyor Remy, avucuna biraz mentol kokulu krem sıkarak. "Bir yolunu buldum. Yıldızlar, hatırladın mı?" Elleri kremi baldırlarıma sürmeye başlarken bakışlarımla buluşuyor. "Seni neden sürekli düşerken gördüğümü biliyorum."

Tek söyleyebildiğim "Uhhh," oluyor, hem çorbadan hem de kaslarımda nazik daireler çizen becerikli parmaklarının hissinden bunalmış bir halde.

"Remy," diyor Sy, sesi yumuşak ama kararlı, başını kaldırıp bakmasa da, kalemi defterin üzerinde geziniyor. "Bırak onu. Şu anda bu saçmalığı kaldıracak durumda değil."

Remy onu görmezden gelerek, "Gördüğüm sen değildin," diye devam etti. Sy'ın bir aurası olduğu konusunda daha önce haklıydı. Karanlık ve yaklaşılmaz, ince bir tehdit izlenimi veriyor. Ama şu anda Remy'nin aurası o kadar dağınık ki başka hiçbir şeye odaklanamıyorum. Çılgınca ve fazla tetikte, hiç geçmeyen bir uğultu gibi. "Kız kardeşini hatırlıyordum."

Sy kalemini yere çarpıyor ve sonra dönüp ona ters ters bakıyor. "Az önce ne dedim ben?"

Ama donup kaldım, kupa ağzımın önünde asılı kaldı. "Kız kardeşimi tanıyor musun?"

"Uzaktan bile değil," diye yanıtlıyor Remy, parmakları dizlerimin arkasına girdiğinde irkilmeme neden oluyor. "Mesele de bu. Onunla hiç tanışmadım bile, ama oradaydı."

Kupamı indiriyorum.

"*Nerede*?" "Uçurumda."

Sy'a bakıyorum, kafa karışıklığı başımı döndürüyor. "Bu ne zaman oldu?"

"Tate'in öldüğü gece," diye açıklıyor Sy, parmaklarını koyu renk, kıvırcık saçlarında gezdirirken. Daha önce yerden aldığı gömleği buruşuk ve ince bir şekilde gövdesine yapışıyor ve yorgun göründüğünü fark ediyorum. "İki yıldan biraz fazla oldu," diye devam ediyor, kalemini sadece deftere vurmak için geri alıyor. "Remy olay sırasında orada olduğunu düşünüyor."

Remy dönüp "Oradaydım amına koyayım!" diye bağırıyor ve baldırlarımı bir sonraki sıkışı yoğurmaktan ziyade beni haykırmama neden olacak şekilde sıkıyor. "Kahretsin," diye mırıldanarak dönüyor ve sonra, "Üzgünüm Vinny, üzgünüm." Bileğimi ellerine doğru kaldırdığında acıyla nefes alıyorum, kaskatı kesiliyorum ve isteksizleşiyorum.

Omzumu germeye zorladı. "Yine de oradaydım. Leticia da oradaydı. Bu yüzden sizi yıldızlarda görüp durdum. Birbirinize çok benziyorsunuz ve onu sadece orada, geceleyin, uçurumda gördüm."

Düşüncelerim çalkantılı dalgalar halinde geliyor, zihnime çarpıp duruyor. "İki yıl önce mi?" Remy'nin parmakları ağrılarımın nabız gibi atan farkındalığına dönüşmeden önce düşünmeye, ipuçlarını yakalamaya çabalıyorum. "Bu... onun kaybolduğu zamanlara mı denk geliyor?"

"Aynen öyle." Remy'nin ağzı sıkıca kapanmış, sert bir çizgi halindeydi ama gözleri rahatsız edici bir heyecanla parlıyordu. "Öyleyse bize kız kardeşinden bahsetmelisin. Neden orada olsun ki? Nelerden hoşlanır? Uyuşturucu işinde mi? Kontlarla mı takılıyordu, yoksa-"

"Yeter!" Sy ayağa kalkıyor, bana işaret ederken Remy'ye sert ama yorgun bir bakış atıyor. "Tanrım, Remy, şuna bak. Çorbasını bile zor kaldırıyor. Bırak dinlensin."

Remy'nin yeşil bakışlarının yoğunluğu altında solacaktım, ama zaten oradaydım. Kemik yorgunluğu. Ağrım var. Kaybolmuştum.

Remy başını eğip parmaklarının kalçamda kaymasını izliyor. Bir çürükte duraklıyorlar ve uzun bir süre çürüğe bakıyor. Ayaklarımı nazikçe yatağa indirirken yüz hatlarındaki heyecan kayboluyor, geriye kapalı ve karanlık bir şey kalıyor. "Sonra görüşürüz o zaman," diyor ayağa kalkarak.

Sanırım şimdi her şey anlam

kazandı. İyilik.

Şefkat.

Daha önceki öpücüğün acıtıcı tatlılığı.

Artık önemliyim çünkü bir şeyler bildiğimi düşünüyor.

Sy parmaklarını gözlerine bastırarak inliyor. "Bu ders için hazırlanmam gerekiyor."

İşte o zaman masasının üzerindeki pencereden sızan zayıf sabah ışığını fark ediyorum. Sy beni sandıktan çıkaralı gerçekten sadece yedi saat mi oldu? Bana başını sallıyor, çenesindeki hafif kirli sakal

haksız yere bitkin görünüyordu. "Yiyebildiğin kadar ye ve iç, sonra da uyumaya devam et. Serumun bitmesine daha birkaç saat var."

"Beni burada mı bırakıyorsun?" Neredeyse bardağı düşürerek soruyorum. "Yalnız mı? Bütün gün mü?"

Nick geri gelecek. Geri gelecek ve beni burada bulacak, ve sonra-

Remy bardağı elimden aldı. "Merak etme Vinny. Ben kalıyorum." Elini uzatıp dövmeli parmağının ucunu çenemin üzerinde gezdirdiğinde gözlerinde tuhaf bir boşluk var.

Nick'in bana ulaşamayacağını bilmenin verdiği rahatlama, nefes vermemi ve yorganın altına geri gömülmemi sağlıyor. Ama gözlerimi kapatmıyorum. Onun yerine, giderken Remy'yi izliyorum. Bu adamlar bana değer verdiklerini kanıtladılar. En azından belli bir seviyede. Düşes olarak mı yoksa başka kimsenin sahip olmasını istemedikleri bir oyuncak olarak mı? Bilmiyorum. Remy'nin soğuk davranması, kendimi dengesiz ve korunmasız hissettirmesi o kadar tanıdık ki, beni bir battaniye gibi örtüyor. Arşidük'ün mırıldanan bedenine kıvrılıp uykuya dalana kadar üzerimde sürüklediğim bir battaniye.

~

YINE LETICIA'YI HAYAL EDIYORUM.

Daha önce de göğsümdeyken onu rüyamda görmüştüm ama onu hiç görmemiştim, sadece sesini duymuştum. Bu sefer tam tersi. Evin içindeyim -babamın evi- ve pencereden onun salıncakta sallandığı yere bakıyorum, ayın soluk ışığı altın rengi saçlarında ateş gibi parlıyor. Burada daha genç, hala ortaokulun sonlarına doğru tomurcuklanan kıvrımlara sahip. Bacaklarını tekmeleyip büküyor ve dimdik oturuyor, yüzü taş gibi bir dinginlik içinde. İnsanların kız kardeşimde en çok sevdiği şeylerden biri de bu. Dengesi. Tisha asla çerçeveyi bozmaz. O tam olarak babamın sadece öyleymiş gibi davrandığı şey, onun dersleri tarafından o kadar hassas bir şekilde şekillendirildi ki, acımasız bebekliğin bu mükemmel görüntüsüne dönüştü. Eskiden merak ederdim.

Onu izlemek onu fena halde kızdırdı. Babam onu başyapıtı olarak mı görüyor? Yoksa onu görmek onu yetersiz mi hissettiriyor?

Bu hayale ne kadar tutunabildiğimi bilmiyorum ama sanki onu o salıncakta çok uzun süre izliyormuşum gibi geliyor. Aslında o kadar uzun ki, gözlerimin önünde yaşlanıyor, ince ortaokul öğrencisinden en son iki yıl önce gördüğümü hatırladığım genç kadına dönüşüyor. Daha keskin, daha zarif, saçları daha uzun oluyor ve bir kez olsun gözlerini benden kaçırmıyor.

Sinir bozucu olmalı ama değil. Her şeyde garip bir huzur var, rüzgar esip saçlarını yüzüne savurduğunda bile ölüm sessizliği var.

Ve sonra çürümeye başlar.

Yanakları solgun ve gri, gözleri süt gibi. Parmak eklemlerinin üzerindeki deri, salıncağın iplerine sarılmış, yarılıyor ve kıvrılıyor. Bacakları tekmeliyor ve bükülüyor, tekmeliyor ve bükülüyor ve gözlerimin önünde bozuluyor, bakışları benimkinden hiç ayrılmıyor.

Bir çimdik elimin arkasını çekiştiriyor, acıtıyor ve tüm vücudumu saran bir irkilmeyle uyanarak pencereden uzaklaşıyorum.

İçgüdüsel olarak elimi geri çektim.

"Sakin ol, Vinny." Remy'nin yumuşak sesi uykumu böldü. Gözlerimi kırpıştırıyorum ve çenesinin sert çizgisi netleşiyor. "Sadece serumu çıkarıyorum. Bana yeşil davranma."

Acı sadece bir saniye sürüyor ve sonra soğuk, ıslak ve buruk kokulu bir şeyi derimin üzerine sürüyor. Çarşaflarımın hışırtısının ve başparmağının kalçamdaki hissinin farkındayım, bana her şeyin gerçek olduğunu söylemesine rağmen yıldızları sayıyorum. Onu gördüğünü.

Leticia.

Yine de sormam gerek. "Onu gerçekten gördün mü?" Fısıldıyorum.

Kalçamdan başını kaldırıp bakıyor. Remy'nin büyüleyici gözleri var - yeşil, ama o kadar parlak ki, doğru ışıkta sarı olabilirler- ve kendimi uzun bir an boyunca onlarda kaybolmuş buluyorum. Ta ki başını sallayana kadar. "Onu gördüm."

Kelimeler sessiz ama emin ve büyüleyici bir gerçeği de beraberinde taşıyor.

Belki de Remy o kadar da deli değildir. "Orada ne yaptığını biliyor musun? Tate ile mi?"

Yapbozun parçalarını bir araya getirmeye çalışmak benim için çok zor. Leticia. Tate. Cliffs. Ölüm. "Hiçbir şey mantıklı değil," diye mırıldanıyorum, sesim ince ve solgun, ve Acıların Kadını'nı görmek istiyorum, bunun hala gerçek olduğunu bilmek için

-Ama ben bilmiyorum.

Sıcak parmaklar alnımı okşuyor. "Bunu sonra konuşuruz o zaman. Uyu, Vinny." Ve sonra Remy bana haftalar önce ona söylediğim bir şeyi söyledi. "Uyandığında her şey daha iyi olacak."

Ama o rüyayı düşünüyorum - salıncakta Leticia'nın derisi kâğıt gibi incelirken, çatlarken ve kıvrılırken onu izliyorum ve tam o uzaklaşırken elim ona uzanıyor. "Kalabilir misin?"

Duraklıyor, başını eğiyor. "Seninle yatmamı falan mı istiyorsun?"

Bu düşünce kelimelere döküldüğünde kulağa korkunç geliyor. "Bana... okuyabilir misin? Sadece bir süreliğine. Yardımcı olur-"

"Rüya gördüğünüzü anlamanıza yardımcı olur." İki kez göz kırpıyor ve sonra parmaklarıyla kalçalarına vurarak odaya bakmaya başlıyor. "Pekâlâ, bakalım neyimiz varmış." Sy'ın masasından kalın, ağır bir kitap alıyor. Her tarafa yapışmış renkli yapışkanlı etiketler var ve Remy mavi bir tanesini çeviriyor. "Saint Mary'de bana ne yaptıklarını araştırıyormuş." Sayfaya bakarak, "Bu şey o kadar sıkıcı ki, boyayı bile soyar" diye uyarıyor.

"Umurumda değil." Elimi yanağımın altına sıkıştırıp yanımdaki boş yere uzanmasını izliyorum. Uyuyan Archie'yi aramıza sokarak etrafımızda dönüyor. Gözleri eskisi kadar çılgın değil ama şimdi bir ağırlık var, sayfayı tararken göz kapakları ağırlaşıyor.

Ama ağzını açtığında, okumak için değil. "Perez seni becerdi mi?"

Avucumu Archie'nin sırtında gezdiriyorum ve bunun bir fark yaratıp yaratmayacağını merak ediyorum.

Perez beni beceriyor. Bu beni kullanılmış mal yapar mı? "Hayır," diye cevap veriyorum.

Bakışlarını benimkilere çeviriyor, araştırıyor. "Diğer Kontlardan biri mi? Babanın adamlarından biri mi?"

"Babam hiçbirinin beni almasına izin vermezdi. Ta ki..." Sözümü kesiyorum çünkü sanırım artık tartışmalı. Perez'le evlenmek birdenbire imkânsız gibi görünmeye başladı ve Düşes olmanın ne demek olduğunu - belki de ilk kez- gerçekten anladım. Benim için konuşuluyor. Sahiplenildim. Masadan kalktım.

Remy bunu tek bir soruyla pekiştiriyor, gözleri benimkilere parlıyor. "O zaman kimin parmak izleri uyluklarına işledi?"

Taş gibi hareketsiz kalıyorum, elim Archie'nin uyuyan sırtının kıvrımında donuyor. Birdenbire gözlerindeki soğukluk anlam kazanıyor. Sanki bu beni Nick'in üzerimde gezinip içime doğru ilerleyişinin anısından koruyabilirmiş gibi kollarımı ve bacaklarımı sıkıca kavrıyorum. Kollarımı kendime dolayarak başımı sallıyorum.

Ama Remy biliyor.

Gözlerinin nasıl kapandığını, yüzünün nasıl karardığını görebiliyorum.

Kitaba geri dönüyor. Boğazını temizleyerek, "Nöropsikiyatrik stimülasyon terapileri. Elektrokonvülsif terapinin prensipleri ve uygulamaları. Birinci bölüm..."

Uykuya dalmıyorum.

Erteleme için acele ederek içine daldım.

~

"OĞLUM" diye bir fısıltıyı yumuşak bir gümbürtü takip ediyor. Dönüyorum ve Sy'ın çarşafların arasında gevşediğini görüyorum. Alnı çatık, kaşları çatılmış, dudaklarına karanlık bir ifade yerleşmiş. Yarı uykulu bile olsam bu bakışı tanıyorum.

Sy, Arşidük'e karşı.

Gözlerimiz karanlıkta buluşuyor ve o donup kalıyor. Konuşmadan önce gergin bir sessizlik oluyor. "Lanet kedinden nefret ediyorum." Sonra, garip bir şekilde, "Su ister misin? Yemek?"

Odanın karşısındaki saat 1:32'yi gösteriyor. Tuğla duvarın tepesindeki küçük pencereden içeri ışık girmiyor. Gömleksiz ve siyah şort giyiyor.
-Yatağa gidiyorum.

Başımı sallıyorum, uzaktan Remy'nin nereye gittiğini merak ediyorum. Sayfalardaki kelimeleri ezbere okuyan sessiz, kaba sesini hâlâ zihnimde duyabiliyorum ama bu saatler önce olmuş olmalı.

Sy'ın dudakları gergin bir çizgi oluşturuyor, çenesi geriliyor. İlk başta bunun yemek konusunda bana inanmadığının bir işareti olduğunu düşünüyorum, ama gözleri göğüslerimin kabarıklığına iniyor ve sonra tekrar yukarı çıkıyor, o kadar hızlı bir hareket ki bana istemsizmiş gibi geliyor. Gözbebekleri şişiyor ve küçülüyor.

Midem burkulduğunda, donuk, kayıp bir his yeniden canlanıyor. Kendi bakışı kadar istemsiz bir şekilde dudaklarına bakıyorum. Baron'un ekinoks partisinin olduğu gece bir ömür önceymiş gibi geliyor ama beni nasıl öptüğünü hâlâ hatırlıyorum, beceriksizce, çaresizce ve çok güçlü. Şimdi bunu düşünmemin nedeni bu olmalı. Bunu işleme, bölümlere ayırma, önemsiz bir şey olarak beynimin arkasına tıkma şansım hiç olmadı - tek seferlik. O dudakların benim dudaklarımda olduğunu düşünmek ne kadar tuhaf, sıcak ve arzulu. Ve şimdi ben onun yatağındayım, gecenin köründe, zayıf ve uysal, o tekrar sahip olmakta özgür.

Aramızdaki tek hareketin çenesinin arkasında titreşen kaslar olduğu uzun bir vuruş uzayıp gidiyor. Ta ki...

Mew?

Archie aramızdaki havayı geri iterek anı bozuyor. Sy, boynuma kıvrılmış olan yavru kediye kaşlarını çatarak bakıyor ve başka bir şey söylemeden gövdelerimizin arasına bir yastık yerleştiriyor.

Diğer tarafa dönüyor, yan yatıyor.

Beynimin içinde solucanlaşan saygılı bir jest. Sy bana karşı hiçbir zaman *saygılı* olmadı, kadınların ne işe yaradığını düşündüğünü açıkça belli etti. Bana fahişe ve sürtük dediği zamanların sayısını unuttum. Bu beni endişelendiren başka bir soruyu yerinden oynatıyor. Görmezden geldiğim bir soru, ama yastık duvarına bakarken yüzeye süzülüyor.

Remy ona Nick'in bana ne yaptığını söyledi mi? Bunu hak ettiğimi mi düşünüyor? Onun iki farklı yönünü uzlaştırmak zor. Acı veren tarafıyla iyileştiren tarafını.

Bu sefer tekrar uyumam daha uzun sürüyor ve Sy'ın uyuduğuna da ikna olamıyorum. Aramızdaki mesafeye rağmen içten içe yanan bir sıcaklık oluşuyor. Sonunda nefes alışının sabit ritmini duyuyorum. Beynim sakinleşene kadar o sese odaklanıyorum ve bir kez daha kayıp gidiyorum.

"BIR SIRRIM VAR."

Sarsılarak uyanıyorum, kalbim hızla çarpıyor, kollarımla

onu arıyorum. Tabii ki, Leticia burada değil.

O burada değil ama kafamın içinde, kafamı sorular ve endişelerle dolduruyor ve bunun beni dikleştirmesine izin veriyorum. Ter sırtımdan aşağı akıyor, havanın dokunuşuyla serinliyor. Pencereden içeri giren güneş parlak ve sıcak, parlak bir sonbahar sabahının tüm ışıltısı odanın her köşesini aydınlatıyor. Nabzım yatıştığında, yalnız olduğumu da fark ediyorum ve bu benim için sorun değil.

Bacaklarımı yan tarafa doğru sallayıp bacaklarımın ağırlığını test ediyorum. İlk kez ayağa kalkmıyor ya da yürümüyorum. Hem Remy hem de Sy tuvalete giderken kapının dışında beceriksizce durarak bana yardım etmişlerdi, ama bunlar akıllarında tek bir hedef olan hızlı yolculuklardı: yatağa geri dönmek.

Şu anda oradan ayrılmaktan başka bir şey istemiyorum.

Kollarımda yeniden kazandığım gücü kullanarak yatağı itiyorum ve hemen duvara uzanıyorum. Endişeyle ayağa kalkıyor, bacaklarımın ağırlığımı taşıyıp taşıyamayacağını test ediyorum. Kendimi dengeliyorum ve sonra bir adım daha atıyorum, sonra bir adım daha, çıplak ayaklarım yere sessizce basıyor.

Yatak odasının kapısı çoktan açık; çocukların bana göz kulak olduklarının bir işareti. Zaman, aydınlık ve karanlık, uyku ve uyanıklığın belirsiz artışlarıyla geçti ve bu bile bulanık ve tanımsız görünüyor, hiçbir düzen olmadan geliyor. Kaç gün oldu? Beynim artık günlerin geçişinde zamanı işaretlemiyor ve bilmemek beni rahatsız ediyor.

Ana odaya giriyorum, adımlarım ağır ve dikkatli, Remy'nin kanepede uyuduğunu görünce duraklıyorum. Uzun bacakları kanepenin ucuna doğru uzanıyor, çıplak ayakları sallanıyor. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, sanki tarifsiz bir düşüncenin ortasında uyuyakalmış gibi, kaşlarının arasındaki belli belirsiz çukurla daha da belirginleşiyor.

Sy'ı ve başkalarını dinliyorum ve uyanık olan tek kişinin ben olduğuma emin olduğumda, parmak uçlarımla yanından geçip gideceğim yere odaklanıyorum.

Nick'in odası.

Kokusu eşikte bana çarpıyor ve omurgam sertleşiyor. Yüzüme tokat gibi çarpana kadar özel bir kokusu olduğunu bile bilmiyordum. Sıcak, misk kokulu, *erkek kokusu*. Gözlerim ilk olarak yatağa kayıyor. Nick'in beni bağlayıp içine aldığı anım gözümün önüne geliyor.

"Sen beni incittin, ben de seni incittim."

Üzerime yapışmakla tehdit eden bir sis gibi silkeleyip atıyorum. Buraya geçmişi yeniden yaşamaya gelmedim. Kanıt bulmak için buradayım.

İçgüdüsel olarak, aradığım şeyi burada bulacağımı biliyorum. Nick, Daniel Payne'in en iyi çırağıydı. Düşmanının zayıf noktasını bilmek gibi bir yeteneği vardı ve benim için çalmasını istediğimde ona bu bilgiyi vermiştim.

Derin bir nefes alarak kişiliksiz odaya girdim. Nick hiç dekorasyon yapmazdı. Remy gibi sanat eserleri asmaz ya da Sy gibi kitaplık doldurmazdı. O

Bu *odada* sadece tek bir şey istiyordu, ben.

Arayacak bir yer kalmadığını fark edene kadar yataktan kaçıyorum, ama sonra anlıyorum. Yakınımda olmasını isterdi, her hevesinde dokunabileceği bir ödül. Tabii ki burada, benden çok şey aldığı bu yatakta olmalıydı.

Gidip yastığı kaldırıyorum.

Altında, bir bıçağın uzun ve keskin ağzının yanında, elastik bantları hâlâ yerinde duran puro kutusu duruyor.

Yavaşça, yatağın kenarına tünemek için kendimi alçaltıyorum ve bantları birer birer çıkarıyorum. Yanımda bir yığın haline geldiklerinde kutuyu çeviriyorum ve derin bir nefes alıyorum. Kendimi Remy gibi hissediyorum, artık hafızama güvenemiyorum. Neyin gerçek olup olmadığını bilmek için. Kız kardeşimin sırları olduğunu biliyordum. Onları severdi. Onlarla ticaret yapardı. Ama Remy'nin söylediklerini duymak, arkadaşları Tate'in öldüğü gece uçurumda olduğunu?

Bu uymuyor. Leticia mükemmel bir kız, babamın gözdesi. Her şeyi *doğru* ve daha iyi yaptı. Onun dışında... sırları *vardı. Çoğu* zaman geceleri gizlice dışarı çıkar, keskin alaylar ve fısıltılı tehditlerle onu korumam için beni zorlardı. Babam onu Perez'e zincirleyene kadar üniversitedeki oğlanlarla takıldığını, yaban yulafı ektiğini düşünürdüm.

Onunkinin West End ile kesişeceğini hiç düşünmemiştim.

Küçük altın mandalı kaldırıp kapağı kaldırıyorum. İçinde Leticia'nın hazineleri var: Granit bir taş, kirli, lekeli bir kurdele, arkasında karalanmış rakamlar olan bir makbuz. Mermiyi elime alıp ışığa tutuyorum, sanki bu inanılmaz bir muammayı çözebilirmiş gibi.

Öyle değil.

Alttaki fotoğrafa gelene kadar hepsini Nick'in yatağının üstüne sererek bir kenara k o y d u m .

Resimdeki hiçbir şey bana daha önce anlamlı gelmemişti. Ön planda iki çizgili çorap, bir su kütlesi ve uzaktaki ağaçlar. Bu bir manzara, bir uçurum. Ayakları inceliyorum, bir ipucu bulmaya çalışıyorum, Leticia'nın onu neden burada, bu ıvır zıvır kutusunda tuttuğunu bana söyleyecek bir şey.

Sonunda, bu kadar bariz bir şeyi kaçırdığımı bildiğim için kendimi lanet bir moron gibi hissediyorum. Bunun suçunu, bu kutunun içindekileri gerçekten inceleyememiş olmama atıyorum. Önce babamdan saklamak zorunda kaldım, sonra da Forsyth'te asi bir evcil hayvan gibi dolaştırıldım. Ama şimdi görüyorum, gün gibi ortada. Her şey ayak parmaklarının birbirine dönük olduğu yerde, serçe parmağımdan serçe parmağıma.

Aynı çoraplar.

Farklı kızlar.

5

Sy

DÖRT GÜN OLDU ve Lavinia uyumaktan başka bir şey yapmadı.

Arada sırada ona getirdiğim yemeği kabul etmek için uyanıyor, çorbanın tadına bakarken yorgun gözleri dağınık saçlarının arasından bana bakıyor. Bazen kısık bir sesle "Teşekkürler" diyor. Bazen de hiçbir şey söylemiyor, yiyecek tüketme işine hazırlanırken yavru kediyi yanında yatacak şekilde ayarlıyor. Yemek yerken böyle görünüyor. Sanki sadece iş yapıyormuş gibi. Bazen masamda oturup bir makale üzerinde çalışıyorum ya da laboratuvar notlarımı bitiriyorum, ama çoğu zaman onu kendi haline bırakıyorum, her zaman yatağımda olduğunun ve bir sonraki dönüşümü beklediğinin farkında olarak.

Her iki durumda da, her zaman sessiz. Etrafımızdaki kulenin havası bile çekingen, sanki en küçük bir sesle paramparça olabilecek bir kırılganlık varmış gibi. Bu çekingenlik gözlerinden hiç gitmiyor. Remy ya da ben odaya her girdiğimizde, sanki başka birini bekliyormuş gibi kaskatı kesiliyor. Muhtemelen Nick.

Ama eve hiç gelmiyor.

Geceleri yatağa onun yanına tırmanıyorum ve bunun nedenini gerçekten bilmiyorum. Kedi yavrusu ve ben, yatağa yerleşmeme izin vermeden önce her zaman beş tam tur atarız, uyuyan formunun kıvrımına büzülürken keskin pençeleriyle dışarı çıkar, sanki onun koruması ya da başka bir şeymiş gibi. Orada durup yumruklarımı kıvırıyorum, sonunda geri çekilip boynuna doğru sıkı bir yumak haline gelene kadar ona bakıyorum ve bu çok aptalca. Kanepede ya da Nick'in yatağında bile uyuyabilirim. Orayı kullanmıyor ki.

Bunun yerine dikkatlice battaniyenin altına girip kedi yavrularının yaraladığı ellerimi emziriyorum, karanlık Lavinia'nın yavaş ve ölçülü nefeslerinin sesini yükseltiyor ve ben uyuyorum. Uyandım. Derse gidiyorum. Eve geliyorum. Her şeyi tekrar yapıyorum.

Bu sabah uyandığımda onu yanıma sokulmuş halde bulmam dışında.

Bir ara dönüp bana doğru kıvrılmış olmalı. Uzun bir süre boyunca sırtüstü yatıp teninin bana olan sıcaklığını katalogladım. Soğuk eller, sıcak ayaklar, sıcak nefesler. Farkına varmak beni o kadar da etkilemiyor... sadece... geliyor.

Ben de bunu

bekliyordum. Hayır.

Ben de bunu *umuyordum.*

Çenesinin omzuma dokunuşu. Vücudunun sıcaklığı benimkine karşı. Nefeslerinin ritmi, o kadar yakın ki onları hissedebiliyorum, ipek gibi dalgalanıyor. Yanımdaki ağırlığı. Birinin hayatının tınısı benimkinin tınısına bastırıyor.

Aletim çelikten daha sert, ama sadece bu değil. Sadece göğüsleri ya da dudaklarının peluş ve ayrık görünüşü de değil. Onun üstüne yuvarlanmaktan, kalçalarının yumuşak beşiğine çılgınca sokulmaktan kendimi nasıl alıkoyduğumla ilgili bile değil. Sadece bu. Dokunuş. Ne bir yumruk, ne bir itme, ne de atletik bir tutuş. Bu yumuşaklık ve rahatlık ve...

Güzelmiş.

İşte o zaman anlıyorum ki, onun yanında yatağa girdiğim tüm bu geceler, tıpkı kendimi kalabalık, gürültülü bir partiye attığım ve birinin bir şeyler başlatmasını beklediğim eski günlerdeki gibi. Beklentinin parıltısı, enerjinin yükselmesi, doruğa ulaşması - suçlanamaz, ben başlatmadım, benim suçum değil.

Odanın öbür ucundaki açık dizüstü bilgisayarıma, ekranın etrafında yüzen büyük dijital saate bakıyorum ve kendime şımarmak için on dakika veriyorum - bir saniye bile fazla ya da az değil.

Saçları eskisinden daha farklı kokuyor. Daha önce Remy'nin şampuanıyla yıkamıştım, hiç düşünmeden, ama şimdi onun kokusunu özlüyorum, bal ve belli belirsiz çiçek kokusu. Archdick bir yerlere siktir olup gitmiş ve şimdi sadece o var, morarmış dizlerinden biri kalçamı dürtüyor. Oradaki tene dokunmayı, parmak uçlarımı yukarı kaldırmayı, elini tutup çıplak göğsüme koymayı düşünüyorum. Dokusunu, sıcaklığını ve şu anda bana en ufak bir niyetle bile dokunsa nasıl boşalacağımı düşünüyorum.

Ve sonra zamanım dolacak.

Yataktan sürünerek çıkmak bütün hafta boyunca yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi.

~

"SENCE SEVIŞIYORLAR MIYDI?" Remy esrarı uzatarak sorar. "Muhtemelen."

Homurdanıyorum, dikkatimi günlüğümden yeterince uzun süre ayırıyorum.

közünü inceliyor. "Tate'in tipini bilirsin."

Remy'nin ağzı titriyor ve bu benim içimde hissettiklerime mükemmel bir ayna tutuyor. "Her zaman birinci sınıf, yüksek bakım gerektiren amcığı sevmiştir."

"Leticia Lucia'dan daha bakımlı ne olabilir ki?"

Onun hakkında bu şekilde konuşmak, Tate'in iyi bir şeylere sahip olduğunu düşünmek, bunu bizden saklıyor olma ihtimalinin acısını ortadan kaldırıyor. Yine de, belki de yanlış okuyoruz. Dün gece Lavinia, Remy'e bir

resim verdiğinde

Leticia'yla ilgili sürekli soru yağmurundan susturmak için
-Tate olduğunu hemen anladık. Remy bileğindeki çiçekleri kendi elleriyle çizmişti. Hepimiz neye benzediğini biliyoruz. Çoraplar. Birbirine doğru kıvrılan ayaklar. Belki de sevişiyorlardı.

Olabilir.

Forsyth sabahın onunda bile gri ve kasvetli, şehrin üzerinde zehirli bir bulut gibi asılı duran bir sis var. Ben de buna katkıda bulunarak havaya ağır bir duman püskürtüyorum. Bu benim çan kulesine üçüncü çıkışım. Kuleye taşındıktan sonraki ilk gece, üçümüz tartışmaya bile gerek duymadan buraya çıktık. Çan kulesine sadece Düklerin girmesine izin verilir. Forsyth'i bu açıdan gören çok seçkin bir grup insan var. Özel bir bakış açısına sahip olmak bu deneyimin bir parçası ve bunun yaptığımız ilk şeylerden biri olacağını söylemeye gerek yoktu. İnanılmaz bir manzara, ancak uzakta bizim saat kulemiz kadar yüksek ya da ondan daha yüksek en az üç bina var. Onu eşsiz kılan yüksekliği değil. Buradan Forsyth'in her noktasını görebiliyor olmamız. Batı, doğu, kuzey, güney. Her Kral buna sahip olmak isterdi, her şeyin üzerinde süzülmek, herkesin onların altında, küçük ve önemsiz olduğunu bilmek. Bu yüzden sadece biz olabiliriz, Forsyth'in yumrukları.

Ganimetlerimizi hak ediyoruz.

"Bugün daha iyi görünüyor, değil mi?" Remy sigarayı alır, dudaklarına götürmeden önce parmaklarının arasına sıkıştırır.

"Sen de öyle," diye not alıyorum ve bunu bugünün tarihinin altına yazıyorum.

Alarm. Aktif. Morali iyi görünüyor. İlaç tedavisine devam ediyor ama zorlukla. Altı saat uyudu. Sabah 10'da marihuana. Başka madde yok.

Bildiklerimi bilerek onunla buraya gelmenin stresli olacağını düşünmüştüm. Onun o çıkıntıda durup aşağıya baktığını düşünüyorum ve midemin çukuruna çılgınca ve acı verici bir şey çarpıyor.

Günlüğümdeki başka bir sekmeye dönüp not alıyorum.

Tüm deneklerde olası TSSB mevcuttur.

Belki de budur. Remy ve onun gerçek olanı kaybetme korkusu. Nick ve onun çarpık adalet ve hakkaniyet fikri. Ben ve tüm bunlardan garip bir şekilde sorumlu hissetmem. Belki de hepimiz Tate yüzünden korkunç bir keder döngüsü içinde sıkışıp kaldık, zinciri kırmak için bir yol ararken sadece halkaları güçlendiriyoruz.

Her halükarda, Remy'yle birlikte dünyanın bir ucunda oturmanın o kadar da kötü olmadığını görmek beni şaşırttı. Cazibesini görüyorum, sabahtan beri buraya gelmek için neden bu kadar sabırsızlandığını anlıyorum.

Dünyanın bizden daha büyük olduğunu unutmamalıyız.

"Şimdi daha iyiyim," diyor, otun tadını çıkarırken gözleri kapanıyor. Cash Mallis'in ona verdiği otu en son çekeli iki gün olmuştu. Lionel Lucia'nın malikânesinden arka koltuğumda kızıyla döndüğümden beri dört gün geçti. Onu yatağıma yatırdığımızdan beri dört gün geçti. Nick gideli dört gün olmuştu. "Daha iyi görünüyor, sanki daha fazla enerjisi var. Yeşilden çok siyanin mavisi. Sence de öyle değil mi?" Gözlerini açtığında gözlerinde bir umut var ve onu söndürmek için içimde bir güç yok. "Bu sabah tek başına duş aldı."

Tüm bunlar o günkü günlüğümün başka bir sekmesine yazıldı.

L: Uyuşuk ama tetikte. Yorgunluk. Yeterli iştah. Su içmiş görünüyor. Bugün daha sözlü. Yardımsız normal hijyene devam ediyor. Dokunsal; karakteristik değil ama tıbbi olarak önemli değil.

"Evet, daha iyi görünüyor." Bir parçam neden umursadığını merak ediyor. Neden bazen geceleri onu kontrol etmek için yatak odama geliyor. Sınıftan eve döndüğünde uyanık olup olmadığına bakmak için yatağıma nasıl girdiğini. Sanki günün ilk ve son düşüncesi o kızmış gibi ve bu çok garip. "Seni bir kız için hiç böyle görmemiştim," diye itiraf ediyorum.

Gözlerini kısıyor, her ne kadar hava güneş ışığını göremeyecek kadar kapalı olsa da. "Ne gibi?"

Omuz silkerek, doğru kelimeleri bulmak için biraz zaman harcıyorum. "Sanki... yatırım yapmış gibi. Onu önemsiyormuşsun gibi." Eğer Haley gibi biri olsaydı, onu kurtarana kadar beni itip kakmaz, rahatsız etmezdi. Bu kadarını biliyorum.

"O bizim Düşesimiz," diye cevap veriyor ama bunu kayıtsızca, sanki dünyanın en bariz şeyiymiş gibi söylese de, kelimelerin altında bir şeyler olduğunu anlayabiliyorum. "Sanırım ondan hoşlandım."

Ona dik dik bakıyorum. "Ve onu kaçırmak için düşman topraklarına g i r m e m e neden olduktan *sonra mı* bunu çözmeye çalışıyorsun?" Gözlerimi devirerek şakacı bir şekilde yumruğumu omzuna gömüyorum. "Ondan hoşlandığın falan yok. Sadece neden olduğundan emin değilim."

Elimi tokatlayarak uzaklaştırdı. "Lütfen, sanki haftalardır onun yüzünden sik kafalı olmamışsın gibi."

Hâlâ birkaç saat önce bana sarılmış bir şekilde uyandığımı düşündüğümü söylemiyorum ve kesinlikle zamanın daha hızlı akmasını dilediğimi de söylemiyorum, böylece o yatağa geri dönebilir ve belki de bunun tekrar olmasını sağlayabilirim. "Bu farklı," diye itiraz ediyorum. "Ateşli olmadığını söylemedim. Sen sebepsiz yere bir kukuya bağlanmazsın. Seni tanıyorum."

Yere bakıyor, alnı kırışıyor. "İlk başta, bana hatırlamamı sağladığı için olduğunu düşündüm. Henüz nedenini bile bilmiyordum ama onun önemli olduğunu biliyordum. Ve sonra..." Gözlerinin uzaklaşmasını izliyorum, çünkü Remy bazen böyledir-acı verecek kadar içten, her şeyi dökmeye istekli.

Bu onun hem en iyi hem de e n kötü yanı, kalbini koluna takması, sanki böyle bir şeyin bir zayıflık olabileceği hiç aklına gelmemiş gibi. Eğer onu bulabilirse -eğer zihninin karmaşasında bir duyguyu kelimelere dökebilirse- Remy her zaman kendi gerçeğini söyler. Bu her zaman anlaşılır ya da mantıklı olmayabilir ama her zaman dürüst olacaktır. Sanırım o doktorun ona yapmış olduğu şeyle ilgili beni en çok öfkelendiren şey de bu. Elinde bu kadar açık, düşüncelerinin her zerresini göstermeye bu kadar istekli biri vardı ve onlar bunu vahşiler gibi yağmaladılar.

Bu yüzden sabırla bekliyorum, çünkü o bunları sıralıyor, esrara birkaç kez daha vuruyor, gözlerindeki kıvılcım nihayet çakmadan önce gözlerine bir parıltı yerleşiyor. "Sanırım benimle ilgilenen ilk kişi o oldu."

Çenem düşüyor ve elimdeki sigarayı çekip alıyorum. "O zaman ne bok yiyordum ben?!"

Remy'nin büzüşmüş sırıtışı, verdiği dumanı yana doğru bir akışa itiyor. "Hayır, aynı şey değil. Benimle ilgileniyorsun çünkü beni düzeltmek istiyorsun. Seninle, bir kale direği var. Ama Vinny, sadece..." Başını arkaya doğru eğiyor, güneş saçlarını yakalıyor. "O gün beni çıkmazdan kurtardı - tam şurada, aslında - benimle ilgilendi. Benimle konuştu, yaralarımı sardı, cildini kullanmama izin verdi ve hiçbir beklentisi yoktu. Sanki daha iyi olmamı ya da düzelmemi istemiyordu. Sadece elimden gelenin en iyisini yapmamı istiyordu ve bu yeterliydi." Sonunda bana baktığında, gözlerinde bir özür titreşimi var. "Saçmalıklarıma böyle davranan tek kişi Tate'ti."

Midem bulanıyor. "Remy... O Tate değil. O asla olamaz-"

Gözleri öfkeyle parlıyor. "Tate'in yerini dolduramayacağımızı benden iyi kimse bilemez. Vinny'yi onun yerine uyduğu için mi istediğimi sanıyorsunuz? Sadece söylüyorum, değişiklik olsun diye birinin projesi olmamak güzel." Daha sonra ekliyor, "Artı, artık benim mürekkebimi taşıyor ve bu onu benim yapıyor. İnsanlığın bildiği en eski haklar."

Muhtemelen Leydi'nin de mürekkebinin olduğunu, bu lanet olası kardeşliğin yarısının ve eski lise mezuniyet sınıfının büyük bir kısmının da olduğunu söyleyebilirdim. Bunun yerine kaşlarımı çatıyorum. "Seni bir proje olarak görmüyorum."

"Elbette biliyorsun," diye ısrar ediyor ve günlüğüme sert bir bakış atıyor. "Ama fark etmediğin şey, senin de benim projem olduğun. Beni ölümüne gagalamana izin vermemin bir nedeni var. Bu seni daha iyi hissettiriyor. Sana bir amaç veriyor, seni yakın tutuyor." Başını sallıyor, duman izlerinin şehrin sisine karışmasını izliyor. "Bir gün bunun nafile olduğunu anlayacaksın -beni düzeltemeyeceğini, *kazanamayacağını- ve bu seni* cidden kızdıracak. Ama o zamana kadar aramız iyi kardeşim."

Alay ediyorum. "Ben her zaman kazanabilirim, Remy. *Her zaman.*"

Bunu görmezden geliyor ve saçlarını gözlerinden kaçırıyor. "Her neyse, neden bana üçüncü dereceyi verdiğini bilmiyorum. Onun üzerine telaşlı bir bülbül gibi titreyen sensin."

"Ne? Saçmalıyorsun." Ama dumana vurduğumda, kendimi tutuyorum ve "Saçını tarayan sendin" diye kısa bir cevap veriyorum.

Başını sallayarak gülüyor. "Hayır, bu iyi. Çünkü benim sorunum her neyse ona karşı kazanamayabilirsin, ama o?" Bana bakıyor, düşünüyor. "Eğer sana izin verirse -eğer gerçekten istiyorsan- onu düzeltebilirsin." Burada cevaplamaya tam olarak hazır olmadığım bir soru var.

Lavinia Lucia'yı düzeltmek istiyor muyum?

Konuşmayı bildiğim en iyi şekilde yönlendiriyorum. "Nick'le aranı düzeltmeye çalışmalısın."

Yüzünden karanlık bir ifade geçer. "Nick'i sikeyim."

Kaşımı kaldırıyorum. "İnsanları kaybetmekten yorulduğunu söylediğini sanıyordum?"

"Öyleyim." Buna rağmen -belki de bu yüzden- Remy'nin omuzları kederle bükülüyor. "Bazen tam bir pislik oluyor, anlıyor musun?"

"Biliyorum." Uzun bir duraksamadan sonra, "Ama..." diye

ekliyorum. Remy başını sallar. "O bizim bokumuz."

"Doğru."

İyi ya da kötü, Nick bizim sorunumuz. Buradan kaçtığından beri ondan haber alamadık ama birkaç gün önce Güney Yakası'ndan gelen bir telefonla kardeşimin Hideaway'de kaldığını öğrendim ve bu durum içimi kemiriyor.

Nick oraya ait değil. Ne Hideaway'e, ne Avenue'ye, ne de uzakta sisin dumanla buluştuğu, Güney Yakası'nı kalın bir pus bariyeriyle kaplayan yere. İki yılımı bu gerçeği bastırarak, istediği gibi davranmasına izin vererek, oraya gitme ve onu geri getirme dürtüsüne direnerek geçirdim ve sanırım bundan pişman olabilirim.

Nick kaçtı.

Ama kimse onun için gelmedi.

"Gidip onu almalıyız," diye karar verdim ve günlüğümü kapattım.

Remy öne doğru eğilerek sisin içinde aşağı doğru uçuşunu izler. "Ya onu geri almaya çalışırsa?" Bana baktığında gözlerindeki hayal kırıklığını görüyorum. "Ona nasıl güvenebiliriz?"

"Onu geri almayacak." Hiçbir şeyden bu konuda emin olduğum kadar emin olmamıştım. Yaptığı şeyin gücünü hissettiğinde yüzündeki ifadeyi gördüm. Kardeşim düşüncesiz, bencil ve inatçı olabilir ama mazoşist değildir. Ona bir daha zarar vermeyecek çünkü bunun açacağı yarayı kaldıramaz.

Kendimi bu düşünceye o kadar kaptırmışım ki, taşlaşmış zihnim önümüzde uzanan gökyüzü kadar puslu, telefonum bir bildirimle çaldığında, garip bir şekilde bunun kardeşim olduğundan emin oluyorum. Sanki dikkatlice odaklanmış bir düşünceden başka hiçbir şey yapmadan onu eve çağırabilirmişim gibi.

Nick değil ama.

"Kahretsin!" Günlüğümü ve buraya yanımda getirdiğim su şişesini el yordamıyla buldum.

Remy kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

Eşyalarımızı toplamak için acele ederken, "Saul aşağıda," diyorum.

Remy bir anda kapağa doğru dalıyor ve biliyorum ki o da benimle aynı şeyi düşünüyor: Lavinia'nın aşağıda olduğunu.

Tek başına.

Hala iyileşiyor.

Korumasız.

Çok düşkün değildim ama evet, Lavinia'yı ölümün kıyısından döndürmek için çok çalıştım. Sanırım içten içe kendi sorunlarımla uğraşmam gerektiğini biliyordum, bu yüzden Saul'un kuleye gelmesi beklenmedik bir şey değildi. Sadece çok uygunsuz ve kötü bir zamanlama. Aslında bugün daha iyi görünüyordu. Daha uyanıktı, hayati göstergeleri

sağlam görünüyor, vücut fonksiyonları normale dönüyor. Remy ve ben biraz rahatlamak için çan kulesine çıkmıştık ve şimdi kafamız dumanlı, merdivenlerin dibinde patinaj yaparak durduk.

Saul kendini içeri aldı.

Arka duvarı kaplayan kompozit fotoğraf duvarının yanında duruyor, gözleri bir üyelik sınıfını oluşturan her bir küçük dairesel fotoğrafın üzerinde geziniyor. Kalın enseli bir asker kapının yanında duruyor, içeri tam olarak adım atmaya cesaret edemiyor, çünkü hepimiz onun Kraliyet mensubu olmadığını biliyoruz.

Ayakkabılarım da dahil olmak üzere üzerimde eşofmandan başka bir şey olmadığının farkındayım.

Ayrıca silahsızım.

"Saul," diyorum, varlığımla ilgili onu uyararak. Sanki bilmiyormuş gibi.

"Simon," diyor dönmeden önce fotoğraflara son bir kez bakarak. "Buraya çıkmayalı uzun zaman oldu." Etrafına bakınıyor, gözleri çatı katındaki saatten odalara doğru kayıyor. Yatak odamı işaret ediyor, King yüzüğü ışığı yakalıyor. "Orası benim odamdı." Sakin bir nostaljiyle sırıtıyor. "Annenle baban ve ben burada güzel zamanlar geçirdik." Saul'la Dük olarak her iki babamla geçirdiği zamanlar hakkında hiç konuşmadım. Annemin Düşeslik dönemini dinlemeye de hiç niyetim yok. Evde gerçek bir Bruin olduğu için mutlu olmadığını biliyorum. Benim üvey kardeşi onun pozisyonu için tek gerçek tehdit.

Remy'ye "Hey, neden gidip çamaşırları getirmiyorsun?" diyorum ve anında başını salladığında kodu anladığını anlıyorum.

Kirli

çamaşırlar.

Kardeşimin.

Remy oyalanmıyor, anahtarlarını alıp kapıya doğru ilerlemeden önce Saul'a başıyla selam veriyor. Yatak odamın kapısına attığı hızlı bakışı kaçırmıyorum ve Saul'un da kaçırmadığından eminim.

Saul'un çenesini eğmesiyle asker Remy'nin geçmesine izin verdi.

"Eminim buraya eski güzel günleri anmaya gelmedin," diyorum, kollarımı göğsümde kavuşturup kendimi konumlandırarak

Saul ile yatak odam arasında. Lavinia içeride, muhtemelen kedi yavrusuna sarılmış, burnunu psikoloji ders kitaplarıma gömmüştür. O kız her şeyi okur. "Sanırım Kontlar hakkında konuşmak istiyorsun."

"Doğru tahmin ediyorsun." Takım elbise ceketinin düğmelerini açıyor ve yıpranmış deri koltuğa oturuyor. Ayakkabıları mükemmel bir şekilde parlatılmış, gömleği gıcır gıcır ve ütülüdür. Saul Cartwright sadece bir kral değil, aynı zamanda üniversitenin atletizm direktörü. Meşru bir iş. Başka hiçbir evin iddia edemeyeceği bir şey. Dış dünyaya göre, o tanınmış, saygı duyulan bir adam. Ama West End'de? Acımasız bir silah kaçakçısı ve otoriter bir figür, diğerleri kadar acımasız. Lavinia'yı geri almanın bir sonucu olacağını biliyordum ve bunu onun yapacağını da biliyordum. "Böylece içinizden biri Lucia malikânesine iki kez zorla girmiş oldu. İlk seferinde olayı yatıştırmayı başarmıştım, ama şimdi?" Omzundan bir parça tiftik kopardı. "Belli ki bu çok ileri bir adım."

"O bizim Düşesimiz," diye hatırlatıyorum ona. "Onu kazandığımızı gördün. O bizim hakkımız."

O da kabul ediyor, "O senin hakkın. Aynı zamanda onu kaybedebilirsin, ki sen de bunu yaptın."

"*Nick'in* yaptığı buydu," diye düzeltiyorum, kaslarım geriliyor. "Ve buna hakkı yoktu. Remy ve bana hiç danışılmadı ve açıkçası Lionel, Daniel ile aralarında yapılan anlaşmayı açıklamayarak riskli bir oyun oynadığını biliyordu."

Parmağını sandalyenin koluna vuruyor, gözleri kısılıyor. "Bu bir mülkiyet meselesi."

"Ve Lavinia bizimdir."

Saul hızlı cevabımdan etkilenmemiş görünüyor. "Öyleyse adını onun kıçına damgala, Bruin'i amcığına damgala, cılız küçük karnını yavrularınla doldur. Ama Lionel Lucia bir kral. Onun mülkünün önemi her zaman seninkinden üstündür. Her *zaman.*" İki avucunu uzatıp tartıyor. "Yine de buradasın, sürekli mülke izinsiz giriyorsun."

Beni orada yakaladı ama Lavinia'yı kurtardığım için pişman değilim. Onu nasıl bulduğumdan sonra değil. "Ne olmuş yani? Ona yalakalık yapmamı mı istiyorsun? Silah sevkiyatını teslim etmemi mi? Sikini yalamamı mı?"

Saul'un rahat ifadesi taşa dönüşür. "Bir daha ona ya da mülküne yaklaşmayacaksın. Lucia'dan uzak dur. Bu kan davası yeterince ileri gitti. Bizim onun işine ihtiyacımız var, onun da bizimkine ihtiyacı olduğu gibi." Yüzüğü parmağında döndürüyor. "Burası kırılgan bir ekosistem Simon ve siz ikiniz burada bulunduğunuz birkaç hafta içinde onu bir deprem gibi sarsmayı başardınız." Gözleri benimkilerle buluşuyor. "İkinizin aynı anda kulede olması konusunda endişelerim vardı ve şu ana kadar yanıldığımı kanıtlamadınız. Lucia toplantı çağrısı yapıyor, bir Dük ortadan kayboldu ve nedense Prenslerin bir askeri eksik. Hem de kan bağı olan biri." Kaşları soru sorar gibi kalkıyor ama ifadesini eğiten tek kişi o değil. O gece Felix'e olanlar hakkında tek kelime etmeyeceğim. "Siz ikiniz bu yıkıcı gidişata devam ederseniz, harekete geçmekten başka çarem kalmayacak."

İki mi? Remy değil mi? Sadece Maddox soyadına sahip olmanın getirdiği ekstra bir koruma katmanı olduğunu varsayabilirim.

"Artık sorun çıkmayacak," diyorum ve başımı sertçe sallayarak onaylıyorum. "Düşes eve döndüğüne göre artık Kontlarla ilgilenmiyorum."

Evde. Onun için öyle mi? Yıllarca bir sadistle yaşadıktan, sonra boktan motel odalarına ve Güney Yakası'nın en gösterişli genelevine kapatıldıktan sonra, bunun en üst sırada yer almadığını hayal etmekte zorlanıyorum. Belki de kafes kafestir.

Saul çenesini kaldırıp beni değerlendiriyor. "Keşke sözünün yeterli olduğunu söyleyebilseydim Simon, ama sana bir örnek vermek zorundayım. Görüyorsun, işler bizim için iyi görünmüyor. Sıradan bir gözlemciye göre, kendi krallığımı düzene sokmamışım gibi görünebilir. Sence bu konuda ne yapmalıyım?"

Bok ye.

Saul ile her zaman medeni bir ilişkim oldu, ama gerçek şu ki, onun West End'e Krallığım dediğini duymak içimde bir şeylerin alevlenmesine neden oluyor. Bunu hak etmedi ki. Babam çekip gitti ve onun almasına izin verdi. Nick ve benim West End üzerinde Saul'dan daha fazla hakkımız var.

Akıllıca, bunların hiçbirini söylemiyorum. "Bilmiyorum."

"Ben biliyorum." Saul takım elbise ceketinin iç cebine uzanıyor ve küçük bir kâğıt parçası çıkarıyor. Kağıdı uzatıyor ve ben de isteksizce uzanıp alıyorum.

8 Huff Street-11pm.

"Nedir bu?" diye sordum.

"Bir iş mi?" "Bir maç. Bu gece."

Adresi görünce kaşlarımı çattım. Çoğunlukla spor salonunda, kendi alanımızda kavga ederiz. Bunun dışında bir şey olursa ortamın ve kalabalığın kontrolünü kaybederiz. Bu riskli. "Ama burası Forsyth'in dışında. Açık alanda dövüşmem."

"Oh, dövüşeceksin," diyor, beni kaynayan bir bakışla kıstırarak. "Ve dahası, kaybedeceksin."

Kelimeleri algılaması tam otuz saniye sürüyor. "Kavga çıkarmamı istiyorsun." Midem bir kaya gibi düşüyor. "Bana karşı bahse gireceksin."

Yavaş, soğuk bir sırıtış atıyor. "İşte bu yüzden beklenmedik, *inandırıcı bir şekilde* kaybedecek, kolay ihtimallere para yatıran her enayinin umutlarını ve hayallerini yıkacaksın. Bu büyüklükte bir talih kuşu, Lucia meselesiyle başıma açtığın onca belayı telafi etmeye başlayabilir." Ayağa kalkıp ceketinin düğmelerini yeniden ilikliyor ve kapalı yatak odamın kapısına doğru başını sallıyor. "Ah, bir de yatağında sakladığın küçük Düşes var ya? Onu da yanına al. Korkması gereken tek kralın babası olmadığını anlaması gerek."

6

Sy

Çıkış rampasına gir ve sol şeritte kal.

Forsyth sınırını geçerken tek ses GPS ve Trans-Am'imin alçak uğultusu. Duke desteği olmadan bir dövüşe gitmek yanlış hissettiriyor, hele bir de açık alanda, ama yolcu koltuğundaki Lavinia'ya baktığımda göğsümde hissettiğim garip, çarpık ateşle kıyaslanamaz bile.

İnsan içine çıkması için çok erken. Ona sıvı ve kaldırabileceği kadar yiyecek vermemize rağmen, Lionel onu dört gün boyunca aç bırakmadan önce bile bir deri bir kemikti. Giyindiğinde idare eder görünüyor ama taytlar bile dar bedenine bol geliyor. Kumaşın altına gizlenmiş sararmış morluklara hiç girmiyorum bile. Ama geçen manzarayı izlerken gözleri açık ve net, yüzü rahat, hissetmesi gerektiğini bildiğim gerginlikten eser yok. Arada sırada onu gözümün önünde görüyorum.

saçlarını kulaklarının arkasına topluyor, havalandırmanın ısısını yönlendiriyor, penceresini kaplayan sisin içine bir desen çiziyordu.

Son dört gündür o kadar sessiz ki, eskisi gibi değil. Bir zamanlar onu böyle tercih ettiğimi düşünmek garip. Uysal, yumuşak ve mekanik, yıkıcılığın tam tersi. Şimdi, kendimi ukalaca bir şeyler söylemesini, bana hala bazı parçalarının kaldığını ve onları kullanmaya istekli olduğunu göstermesini dilerken buluyorum. En azından o zaman biraz ilerleme kaydettiğimizi bilirdim.

Belki, Nick döndüğünde.

Parmak eklemlerim direksiyonu kavrıyor ve ayağımı gaza basıyorum. "Seni fena benzetmiş," diyor sessizliği bozarak.

Kaşımı kaldırıyorum. "Kim? Saul mu?" Onun beni yendiğini düşünmesi fikri çenemi sıkıyor. "Saul benden daha iyi değil." Neden bilmiyorum ama nedense bunu bilmesine ihtiyacım var.

"Hayır, Arşidük." Eğiliyor ve parmaklarını kırmızı çiziklerin üzerinde gezdiriyor.

Bu his karşısında kaslarım seğiriyor. Bu sabah bana sarılmış halde uyandığımda içimi dolduran aynı sıcaklık dalgasını hissediyorum. "*Archnemesis*. Şeytani küçük pislik," diye mırıldanıyorum. Bu iki kiloluk kötülük yumağı söz konusu olduğunda dış görünüş hiç bu kadar aldatıcı olmamıştı. "Bu kadar küçük ve savunmasız bir şey nasıl olur da birinin bu kadar kanamasına neden olabilir?"

Yanımdaki kızla olan karşılaştırma kaybolmadı.

Bana attığı zayıf sırıtışa iki kez bakıyorum. "Büyük kötü ayı gerçekten bir kedi yavrusuna mı yenildi?"

"Pek sayılmaz." Alaycılığım olması gereken sıcaklığın yarısına bile sahip değil. Muhtemelen hâlâ bana dokunduğu içindir. Zayıflık gösterisinden rahatsız olarak yer değiştiriyorum ve parmakları kayarak uzaklaşıyor.

"Üzerlerine merhem sürdün mü? Sürmelisin. Kedi tırmıkları kolayca enfekte olabilir."

"Sorun değil," diyorum, GPS beni bir sonraki dönüşe yönlendirirken onu dinliyorum. Karanlık bir yol, iki yanında endüstriyel binalar var ama tamamen izole değil. Düzinelerce araba yol boyunca sıralanmış. "Bu gece endişelendiğim şey kedi tırmıkları değil."

Bana bakıyor, ben dar yolda ilerleyip doğru yeri ararken yüzünün üzerinden yavaşça gölgeler geçiyor. "Şimdi bana neye bulaşmak üzere olduğumuzu söyleyeceğin zaman mı?"

Ona sadece Saul'un ikimizi bir işe göndereceğini söyledim. Ayrıntıları değil. Evden çıkarken yeterince endişeli görünüyordu - onu tekrar asansöre bindirip bindirmeyeceğim konusunda, Archfiend'e kimin göz kulak olacağı konusunda - ona ne yapmam gerektiğini söylemeye cesaret edemedim.

Ya da belki de bunu kendime itiraf etme yeteneğim yoktu.

Kaybetmek için savaşmak mı?

Varlığımın her hücresine karşı geliyor. Hiç bir dövüşü kaybetmedim. *Asla*. Lisedeyken bile, kavgalar bir otoparkta on ukala adamın kelimeler kadar önemsiz bir şey için tartışmasından biraz daha fazlasıyken bile. Bahisler düşük olduğunda bile. Dövüştüğüm kişi benden daha büyük ve daha iyi olsa bile.

Saul bana bundan daha ağır bir ceza veremezdi.

Varış noktası sağınızda...

Arabayı yavaşça durduruyorum ve dar yolun kenarına tünemiş depoya bakıyorum. Müziğin gümbürtüsü arabayı titretecek kadar yüksek. Kapının üzerinde solmuş, paslı bir tabela asılı. Wilcox Enterprises.

"Sy?" Lavinia sorar. "İçeride elektrikli testereyle falan mı katledileceğimizi gerçekten bilmek istiyorum. Sürprizleri her kız gibi ben de çok severim ama-"

Ona bir bakış attım. "Sürprizlerden hoşlanmana imkan yok." Bir süre gözümü tutuyor, dudakları bükülmüş, ne yapacağına karar vermeye çalışıyor.

bunu tartışmak için, ama onun ifadesi açık. İtiraf etme zamanı geldi. "Beni buraya Saul dövüşmem için gönderdi." İçimi çekiyorum ve koltuğa yaslanıp dışarıdaki kalabalığa bakıyorum. "Daha da önemlisi, beni kaybetmem için gönderdi."

"Kaybetmeni mi istiyor?" Kaşları birbirine çarpıyor ve sonra ayrılıyor. "Oh, bu benim için geldiğin için senin cezan."

"İşin özü bu."

"Kazanma rekorunuzu ve itibarınızı mahvediyor." Onun tüm parçaları yüksek sesle söylemesini dinlemek beni daha iyi hissettirmiyor. "Ve bunu daha da inandırıcı kılmak için seni buraya, Forsyth'ten uzağa gönderdi. Eğer bir maça çıkarsan evdeki herkes bunu bilir."

Ona gergin, sıkı bir gülümseme veriyorum. "Hızlanmışsın gibi görünüyor."

Dizini göğsüne doğru çekiyor ve binaya bakıyor. "Bunu yapacak mısın?"

"Kavga mı?" Alçak sesle, alaycı bir şekilde gülüyorum. "Tabii ki dövüşürüm. Ben birkaç darbe almaktan korkan küçük bir sürtük değilim. Bana ne atarlarsa atsınlar üstesinden gelebilirim."

"Camı açayım mı?" diye soruyor, bana uzun uzun bakarak. "Egon bütün havayı kaplayacak mı?" Ve işte orada. Lavinia Lucia, Kraliyet'in meydan okuyan, inatçı, kendine zarar veren kızı. Göğsüme bir sıcaklık yayıldı. Onu geri görmek şaşırtıcı derecede güzel. Gözlerini deviriyor. "Hepimiz senin bu topraklardaki en büyük ve en kötü kişi olduğunu biliyoruz. Ama gerçekten atacak mısın?"

"Lavinia, ben bir askerim. Saul benim generalim." Başımı sallayarak, "Dük pozisyonunu talimatlara uymayarak kazanmadım," diye itiraf ederken egomun geri çekildiğini hissediyorum.

Bir tutam saçı parmağının etrafında döndürüyor. "Geldin ve beni aldın." "Kimse bana yapmamamı söylemedi."

"Yani eğer..." Yüz hatları kararır ve başını sallayarak "Boş ver" diye ekler. Parmakları kapının koluna takılıyor ve kapıyı açıyor. Dışarı çıkıyor ve sırtını kamburlaştırarak geriniyor. Yüzünü buruşturduğunu fark ediyorum, acısı hala devam ediyor.

Günlerini o sandığın içinde kilitli geçirdi. Bir an sonra, tekrar kendi içine kıvrıldı.

"Bak," diyorum ona, bagajdan çantamı aldıktan sonra, "girip çıkacağız. Şafak sökmeden eve dönmüş oluruz."

Başını sallıyor ama gözlerinde gizlenen endişeyi görüyorum. Son bir hafta - Baronların Ekinoks partisinden bu yana sadece sekiz gün geçti - lanet bir kasırgaydı ve yapmak istediğim son şey onu daha iyi hale getirmek için harcadığımız tüm çabayı çözecek bir yere götürmek. Birdenbire bu çok aptalca geldi. Çok yanlış. Çantanın sapını kavrayarak önünde duruyorum. "Eğer bu senin için çok fazlaysa, söyle ve buradan gidelim. Saul bana ne atarsa atsın, seni bunun dışında bırakabilirim."

Başını eğip gözlerime bakıyor. Orada her ne bulduysa, yüz hatlarında bir öfke parıltısı beliriyor. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım, Simon Perilini." Bir adım daha yaklaşıp boynunu bükerek bana dik dik bakıyor. "Beni kurtarmış olabilirsin ama ben Victoria döneminden kalma, bebek gibi bakılması gereken bir genç kız değilim. Yumruklarla yapılan aptal bir sik ölçme yarışmasından çok daha kötü şeyler yaşadım. Bana daha önce cam kırığı gibi davranmadın, şimdi de davranmayacaksın."

Parmağımı kaldırıp döndürüyorum. "Egon için bu kadar yer yeterli mi?" Eğer bu sözlerin bir ısırığı olacaksa, gözlerindeki saf çelik karşısında hissettiğim rahatlama bunu yok ediyor.

"Ben Düşes'im," diye ısrar ediyor, kendini tam boyuna çekerek. "Pozisyonumun seks bebeği olmayı içermeyen kısımlarını anlıyorum, *bu* yüzden izin ver seni destekleyeyim, ellerini sarayım ve bittiğinde seni temizleyeyim çünkü *bu* gerçekten yapmaya istekli olduğum bir şey." Onun yapabileceğini düşünmediğim bir yoğunlukla ekliyor: "Ben hallederim."

Yine de yüz hatlarındaki kararlılığı görene kadar gerçekten tatmin olmuş sayılmam. Burada bir kıvılcım var, gözlerine geri dönen bir enerji var ve bunu söndürecek gücü kendimde bulamıyorum. "İşler ters giderse arabaya geri dön, Remy'yi ara ve git." Eline uzanıyorum, tuşlara basıyorum ve telefonum

avucunun içine. Kararlı bir şekilde başını sallayınca, bu sabah yataktan kalktığımdan beri içimi kemiren dürtüye nihayet boyun eğiyorum. Bir kolumu omuzlarına dolayarak onu kendime doğru çekiyorum. "Ve yakın dur. Bu gece benim yüzük kızımsın."

Arka kapıdan giriyoruz ve Lavinia'nın elimden kaçması konusunda endişelenmeme gerek yok. Yapıştırıcı gibi yanıma yapışıyor, kısa koridorda ilerlerken kolu belime dolanıyor. Floresan ışıklar paslı kafesler halinde tepemizde asılı duruyor ve içine döküldüğümüz oda ter ve ucuz bira kokuyor. Ön masada oturan üç istenmeyen kişiye ismimi yüksek bas sesiyle haykırarak giriş yapıyorum. Sakalı zekâsından daha fazla olan bir adam beni uzun uzun süzüyor ama maçı yöneten adam o olmalı çünkü beni arkaya doğru başıyla selamlıyor.

Ringe doğru ilerlerken ikimizi bir sohbet telaşı takip ediyor. Lavinia yaklaşıyor ama geri çekilmiyor. Birlikte, ortaya çıkış haberimin kalabalığa yayılmasını izliyoruz. Adamın biri yüksek sesle "*Kahretsin*, Dükler burada mı?" diyor. Ama bu sadece benim Forsyth'in bir yumruğu olmamla ilgili değil. Yanından geçtiğimiz yaşlı bir adam yanındaki kişiye dönüp "Bu Sy, Perilini'nin çocuğu..." diyor.

Birdenbire kalabalık dönmeye başlıyor, cesetlerin arasından geçerken çılgınca bir enerji oluşuyor.

Bahis masasını aceleye getirdiklerinin farkındayım.

"Kahretsin." Lavinia da öyle. "Kim olduğunu biliyorlar."

Başımla onaylıyorum çünkü bu doğru. Benimki gibi bir galibiyet rekoru dalgalar yaratır. Bu 'talih kuşunun' Saul'u yatıştırmak için fazlasıyla yeterli olacağına şüphe yok.

"Sy Perilini?" diye soruyor eşofmanlı bir adam. Dişlerinden, kulaklarından, boynundan ve parmaklarından altın parlıyor.

"O benim."

"Gelemeyeceğini sanıyordum," diyor, gözleri Lavinia'ya kayıyor. Ona daha sıkı sarılıyorum. "Sırada sen varsın. Orada bekleyebilirsin." Çenesini ringin arkasındaki alçak bir banka doğru salladı. Spor salonunun arkası

Ev burayı köhne, açık bir baraka gibi gösteriyor. Soyunma odası yok. Duş yok. Mahremiyet yok.

Bir sonraki dövüş başladığında, kalabalığın gözleri bizden uzaklaştığında, yapıyı gözlemlemek, bu şeyin ne kadar sıkı organize edildiğini hissetmek için bir noktaya dikkat ediyorum. Memlekette kurallar gevşek ama genellikle bizim lehimize işliyor. Ne de olsa düşmanlar arasında küçük bir kargaşa nedir ki?

Bu da pek farklı görünmüyor. Yavaşça, şarj olan bir pil gibi, kalabalık, koku, tenin tene çarpma sesi bana enerji veriyor. Çantayı bırakıp fermuarını açıyorum ve kaseti Lavinia'ya fırlatıyorum. Yakalıyor, onu geri getirdiğimden beri hiç olmadığı kadar uyanık görünüyor. Gözlerinin kurnazlığında bir ışık titriyor.

"Her şey yolunda mı?" Ona soruyorum ama cevabı biliyorum.

Uzun bir bant şeridini çekip çıkarıyor ve dişleriyle kesiyor. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Bu süreci ilk kez birlikte yapıyoruz. Genelde Haley olur. Belki Verity. Lavinia'nın sürecinin farklı olduğunu şimdiden hissediyorum. Gayretli, hızlı, şekil üzerinde durmuyor, sadece işlev üzerinde duruyor. Parmakları kedi tırmıklarının üzerinde geziniyor, yumuşak ama sert, karnımdan bacaklarımın arasına doğru bir ısı dalgası gönderiyor. Aletim yeniden canlanıyor, sanırım dört günlük özdenetim ertelemesinin süresi doldu.

Şimdi olmaz, vücuduma yalvarıyorum ama faydasız olduğunu biliyorum.

Eğer fark ederse, bunu kendine saklıyor, bandı eklemlerimin etrafına sarıyor ve sonra ucunu sabitliyor. Sessiz, gözlerini yere dikmiş, bantla uğraşıyor. Uzanıp çenesini yukarı doğru kaldırıyorum ve kendime bunun sadece onun hâlâ burada, çelik gibi ve kararlı olduğundan emin olmak için olduğunu söyleyebiliyorum ama bu bir yalan. Bakışlarım bir lazer gibi ağzına odaklanıyor ve gerçekten istemesem de kendimi dudaklarımı onunkilere değdirmenin nasıl bir şey olacağını merak ederken buluyorum. Bu sabah tenini tenime bastırarak uyanmak ruhuma işledi, beni et ve sıcaklık düşünceleriyle doldurdu.

Slam!

"Kahretsin," diyor bize çarpan adam, bir keş sırıtışıyla.

Bira ayaklarımıza sıçradı. "Bunun için üzgünüm, kardeşim. Canlı görün!"

Gerginlik kopuyor ve ellerim sıkı yumruklar haline geliyor, bant dolaşımı kesiyor. Keş, birden yanlış ayıya çattığının farkına vararak siniyor.

"Hey." Sert eller göğsüme indi. "Öfkeni yüzüğe sakla."

Bakışlarımı onunkilere çeviriyorum, burun deliklerim açılıyor. "Doğru." Çenemi ona doğru salladım. "Siktir git buradan."

İkimizi bir arada bırakarak kaçtı. Neyse ki o an kayboldu. Geçen haftayla ilgili her şey dengemi bozdu. Lavinia Lucia'nın evcil hayvan projesi olması başka bir şey. Yıllarca dikkatli bir şekilde kendimi kontrol ettikten sonra taşaklarımdaki zonklamanın kölesi olmak başka bir şey.

Bizimkinden önceki dövüş zil sesiyle sona erdi.

"Hazır mısın?" diye soruyor, çantayı kapıyor ve bandı içine yerleştiriyor.

"Öyle misin?" Bunun sadece bunaltıcı olmadığını bilerek soruyorum. Bu yeni bir şey.

Sanki düşünüyormuş gibi bir an duraksıyor ve sonra mor elastik bantlardan ikisini bileğinden çıkarıyor. Hızla saçlarını ayırıyor, her iki taraftan birer tutam alarak iki tatlı ama seksi atkuyruğu oluşturuyor. İşi bittiğinde, giydiği büyük boy kapüşonlu tişörtü çıkarıp siyah bir atlet giyiyor. Gözlerim, serin havanın tenine değdiği anda sertleşen göğüs uçlarına gidiyor. Morluklar yeterince dikkat dağıtıcı, ama omuzlarını geriye çekip çenesini kaldırdığında, onları sahipleniyor ve onu sahiplendiğimiz Düşes'in her santimi gibi görünüyor.

Tek kelime etmeden tekrar kolumun altına giriyor, parmakları eşofmanımın beliyle oynuyor. İleride, bir önceki dövüşün mağlubu yarı baygın halde iki arkadaşı tarafından ringin dışına taşınıyor. Hakemden izin aldığımda, iplerden tırmanıyorum ve sonra eğilip onu belinden kavrıyorum ve yukarı kaldırıyorum.

Ringin öbür ucunda rakibim iplerin arasından eğilerek içeri giriyor. Gözünde büyük, hassas görünümlü bir morluk var, yeterince yeni olduğu belli.

Bu gece zaten kavga etmiş. Hızlı bir araştırmayla sağ elini kullandığını ama sol tarafını tercih ettiğini görüyorum. Ayakkabılarının tabanı topuk kısmından aşınmış ve dizinin üzerinde uzun bir yara izi var. Zayıflıklarını listelerken göğsümde bir ateş oluşuyor. Bu benim doğuştan sahip olduğum rekabetçi ruh. Derime işlemiş, kanıma karışmış ve Lavinia bana onu korumamı söylemekte haklıydı. Sadece öfkemi değil, kaslarımın altında kaynayan ve kanımı hızlı, sıcak bir gümbürtüye sürükleyen arzularımı da.

Gömleğimi çıkarıp vücudumun üst kısmını gösterdim. Kalabalık tepki veriyor. Vermeliler de. İki yüz yirmi kiloluk kesilmiş mükemmelliğim var. Başparmaklarımı eşofmanımın içine sokarak eşofman altımı indiriyorum ve kalabalığın içinden farklı, daha yumuşak bir gürültü geçiyor. Lavinia'nın gözleri aşağı bakıyor ve o tanıdık utanç duygusu kulaklarımın ucunu yakıyor ama bana bunun üzerinde duracak zaman vermiyor.

"Eğil," diyor ağzından.

Kaşlarım çatılıyor.

"Şans için, hatırladın mı?" Eli göğsümde düzleşiyor ve boynuma dolanana kadar yukarı doğru ilerliyor. İtaat ettiğimde, boynumdaki nabız noktasına bir öpücük kondurmak için öne doğru kıvrılıyor, dudakları aşırı ısınmış teni okşuyor. Aramızdaki elektrik sarsılıyor ve çenesine dokunuyorum, çünkü burada mantığın bıçak sırtındayım. Kavga etmek, sevişmek - dudakları üzerimde *değilken bu* iki dürtüyü çözmek yeterince zor.

Geri çekiliyor ve bana bir şekilde hem tatlı hem de ahlaksız görünmeyi başaran bir sırıtış gönderiyor. "Siktir et onu."

~

Kalabalık tezahürat yapıyor, ayaklarını yere vuruyor, çanlar çalıyor. Ya da belki de kulaklarımdır? Gözüme kan damlıyor ama rakibimi hâlâ görebiliyorum, sırtüstü yatıyor, gözleri donuk. Son darbe klasik bir aparkattı. Beni atlatmaya çalıştı, yanlış adım attı ve kendini açıkta bıraktı.

Biri bileğimi tutup havaya kaldırıyor ve beni galip ilan ediyor. "Forsyth'in Yumruğu yine kazandı!"

"Başardın!" Duydum ve döndüm. İşte karşımdaydı, derli toplu vücudu ve şaşkın gözleriyle. "Lanet olsun, başardın."

"Ben yaptım." Dehşetin beni vurduğu bir an var, ama aynı hızla azalıyor. Gerçek şu ki, dövüşü bırakmayı hiç düşünmedim bile. İçimde yoktu. İlk vuruştan itibaren tüm cevaplar bana geldi. Sanki beynimin içindeki bulutlar dağıldı, bana mükemmel bir çözüm bıraktı ve o anda kazanacağımı biliyordum. Bu konuda kötü hissetme kapasitem bile yok. Kazanmak asla kötü değildir. Kazanmak benim işim. Bu ilkel zihniyetin o kadar derinlerindeyim ki bir parçam kimsenin beni suçlayamayacağından emin. Seyircilerin adımı haykırdığını, birinin elime bir zarf dolusu para sıkıştırdığını duyduğumda değil. Eşofmanımı titreyerek başıma çektiğimde, Lavinia'nın yardım etme telaşını dalgınlıkla kabul ettiğimde değil.

Dışarı çıktığımızda "Saul altına sıçacak," diyor. Gece ılık, gürültülü ve gözlerinin geniş ve korkmuş halinden başka bir şey seçilemeyecek kadar karanlık. "Ya o-"

"Seni geri göndermeyecek." Zaferin doruğundayım, bu tutabileceğim bir söz gibi geliyor. Zarfı avucuma sertçe vuruyorum. "Bunu ona vereceğim, Remy de bir tomar para atabilir. Şimdi aklıma geldi. Eğer sıkıntıları için tazminat istiyorsa, ne fark eder ki, değil mi? Para bir şey değil."

Çatık kaşlar kaybolmuyor. "Tazminat mı? Sy, bak-"

"Rahatla." Onu kendime doğru çekiyorum, kirpiklerimdeki teri kırpıştırıyorum ve geniş, kurt gibi sırıtışımı bastırmaya bile çalışmıyorum. "Kazanan ganimeti alır."

Ağzı sıkışıyor. "Ya bir dövüşü kazanmak seni ukala bir iyimser yapıyor ya da ciddi bir beyin sarsıntısı geçiriyorsun." Beni arabaya götürüyor, çünkü beyin sarsıntısı geçirmedim, ama inkar edilemez bir şekilde biraz sallanıyorum. Diğer adam kesinlikle birkaç iyi atış yaptı. Kulaklarım hala çınlıyor ve

pazılarımda sancı var. Yine de kendimi kötü hissetmiyorum. Sonunda her şey yerine oturuyor gibi hissediyorum. Lavinia daha iyi. Remy kendisi gibi davranıyor. Nick geri dönecek ve biz iyi olacağız. Hepimiz iyi olacağız.

Aslında kendimi harika hissediyorum.

Eğer aklım başımda olsaydı ve kendimi bu kadar beğenmiş olmasaydım, muhtemelen çakılların çıtırtısını duyardım ve Lavinia'nın güzel saçlarından yayılan temiz koku dikkatimi dağıtmasaydı, arabaların arasında değişen gölgeleri görebilirdim. Ve eğer pantolonumun içindeki canavarı kontrol altında tutmaya çalışarak günlerimi harcamamış olsaydım, o zaman belki -sadece belki- bu kadar yavaş, sadece bir saniye geç tepki vermezdim.

Ya da ilk darbe sırtıma çarptığında kendime böyle söylüyorum.

7

Lavinia

ÇIĞLIK ATMAM. Onu uyaracak kadar erken değil.

Bütün gece diken üstünde, değişen gölgeleri, çakılların çıtırtısını, havanın garip bir şekilde hareket edişini fark ediyorum, insanın yalnız olmadığının farkına varmasını sağlayan o belirli tarzda. Sonra pişman olacağım. Kapüşonlu adam sopayı sallayıp Sy'ın omurgasına indirirken burada aptal aptal nasıl durduğuma dönüp bakacağım ve kendimi aptal gibi hissedeceğim.

Şimdi çığlık atıyorum. "Sy!"

Sy sopayı diğer adamın elinden kapmak için hamle yaptığında, daha uzun ve kalın olan ikinci bir adam kamyonun arkasından fırlayarak Sy'ı arkadan yakalıyor ve kollarını iki yanına sıkıştırıyor. Diğeri sopayı tekrar kaldırırken uzun boylu adam onu orada tutuyor ve müdahale etmekle ilgili herhangi bir yüce düşüncem varsa, anında elimden kaçıyor.

Bir üçüncüsü aniden ortaya çıkıyor ve beni zahmetsizce yere itiyor, göğsüm çakıl taşlarına çarpıyor.

Düşüş dişlerimi takırdatıyor ama ben bağırmaktan başka bir şey yapamadan saldırganın dizi kürek kemiklerimin arasına sertçe bastırıyor. "Bırak beni!" Hırlayarak ağırlığına karşı koyuyorum.

"Rahatla, günışığım," diyor adam, avucunu başımın arkasına koyup yüzümü yere yapıştırırken dizinin ağırlığına yaslanıyor. "Bu uzun sürmeyecek."

Kör edici panik dalgamın benden birkaç metre ötede gerçekleşen itiş kakışla ilgili olmaması bile bir şeyler söylüyor. Sy'ın sert, acı dolu homurtuları ya da kemiğin etle buluşması değil. Tüm bunların gerçekleşme hızı, hareketlerin telaşı, yüksek sesli, kesik kesik nefesler de değil. Sy'ın düştüğünü, gevşek bir et çuvalı gibi yere yuvarlandığını görmem bile değil - tıpkı Nick onu vurduğunda Felix'in yaptığı gibi.

Panik çoğunlukla hareket edemememl ilgili.

Sırtımdaki diz, ciğerlerimdeki havayı sıkarak bastırıyor ve diğer adamlardan biri tekme atarak çizmesini Sy'ın karnına geçiriyor. Sy'ın eli adamın bileğini yakalamak için dışarı fırlayıp güçlü bir sarsıntıyla onu ayağından kaldırdığında ölmediğini anlıyorum. Kapüşonlu olan hemen karşılık veriyor ve boğuşmanın ortasında Sy'ın dizlerinin üzerinde yükseldiğini, çılgınca, körü körüne, *pervasızca savrulduğunu* görüyorum. Ringde gördüğüm bilinçli stratejiye hiç benzemiyor. Bu kazanmak için dövüşen bir adam değil. Bu, *öldürmek için dövüşen bir adam, o* kadar çılgın ki yüzünü gördüğümde dudaklarını geriye çekmiş, dişlerini hayvani bir ifadeye büründürmüştü.

Bir şey beni harekete geçiriyor. Göğüste değilim. Kendime bunu söyleyip duruyorum. Bunlar erkek, kaslı ve etli, kendi tarzlarında savunmasızlar ve ben Lavinia Lucia değilim. Burada değilim. Sy'ın yanındayken değilim.

Şu anda Düşes benim. Ve

bir silah getirdim.

Vücudumun altında sıkışan kolumu, iki parmağımı bel kemerime sokana kadar oynatıyorum. Altından aldığım sabit bıçaklı bıçak

Nick'in yastığı kendi vücut ısımdan dolayı sert ve sıcak ve onu serbest bırakırken ağırlığımın deri kılıfı yerinde tuttuğunu hissedebiliyorum. Sy tökezleyerek ayağa kalkıp sallanarak kafasını kapüşonlu adamın burnuna çarptığı sırada yana doğru sallanıyorum. Keskin bir uluma ve ardından yüksek sesli bir küfür duyuldu ve Sy bir kez daha dizlerinin üzerine çöktü, dengesizdi.

Kapüşonlu adam aramızda -ben ve Sy- ve elinde yine sopa var. Ayaklarını açarak sopayı kaldırıyor ve ben de bacağına iyice bakıyorum. Kot pantolon. Beyaz çoraplar. Yıpranmış spor ayakkabılar.

Yumuşak noktalar.

Yıldırım hızıyla saldırıyorum ve bu çok zor. Sana bunu söylemiyorlar. -Birini bıçaklamak gerçekten de biraz kaba kuvvet gerektiriyor ve kaslarım sekiz gün boyunca hiçbir şey yapmadan yatmaktan zayıflamış durumda. Bıçağı onun Aşil tendonuna sapladığım güç, iyimserlik ve saf kinden biraz daha fazlası tarafından yönlendiriliyor.

Bıçağı geri çekiyorum, kemik ve etin mide bulandırıcı sürüklenişini hissediyorum. Sopa aniden yere düştü.

"Ah! Siktir!"

Kapüşonlu adam döner ve tökezler, yere düşerken ayak bileğine uzanır. Her şey çok hızlı oldu. Beni asfalta bastıran adam bir küfür savuruyor ve bıçağa doğru atılıyor ama bıçağı yukarı doğru saplayıp ön koluna saplıyorum ve adam geri sıçrıyor.

Ağırlık kalkar kalkmaz, dizlerim kaldırıma vurarak Sy'ın çantasına doğru ilerliyorum. Kapüşonlu adam hâlâ acı içinde inliyor, kan fışkırıyor. Bu gücü ya da momentumu nereden bulduğumu bilmiyorum ama çantanın fermuarını açmayı, getirdiği silahı bulmayı ve ön kolu yaralı adam daha ayağa kalkmadan onunla saldırganlar arasında yuvarlanmayı başarıyorum.

Tabancayı kaldırıp horozu indiriyorum.

"Yapma!" İçlerinden biri sopaya uzandığında onu uyarıyorum. Donup kalıyor, geri çekiliyor ve ben kendimi iterken topuklarım kaldırıma çarpıyor.

yüzüstü yere düşmüş olan Sy'a yaklaşıyor. "Boktan bir hafta geçirdim ve siz piçlerin her birini memnuniyetle öldüreceğim."

Gözlerimdeki gerçeği görüyor olmalılar ya da beni olduğum gibi, bir Lucia olarak tanıyor olmalılar, çünkü yüzlerindeki ürkekliği görüyorum.

Yavaşça geri çekiliyorlar, önce beni tutan kısa boylu olan kaçıyor. Diğer adam -sopayla gelen- yaralı ayağının üzerinde zar zor ayakta duruyor, yumruklarını sıkıyor. "Siktir et bu kaltağı," diye mırıldanıyor uzun olana. Kelimeleri dişlerini sıkarak söylüyor. "Mesaj gönderildi. Dükler krallarını takip edecek. *Yoksa.*"

Arabaların arasından topallayarak uzaklaşıyor ve sonuncusu da onu takip ediyor, eski bir minibüsün arkasına saklanana kadar gözlerini silahımdan ayırmıyor.

Yine de bekledim, silahımı kaldırdım, gözlerim dikkatle gölgeleri tarayarak döndüklerine dair herhangi bir işaret aradı. Gittiklerinden emin olduğum an, Sy'ı kontrol etmek için arkamı dönüyorum. Yüzünü tutmadan önce silahı pantolonumun içine sokuyorum, nabız adrenalinle yarışıyor.

"Hey, hey," diye aceleyle yanağını okşuyorum. "Bana bak. Benimle misin?"

"Benimle" gibi *görünmüyor.* Göz kapakları titriyor ama bakışlarıma karşılık vermiyor, yavaşça ellerinin ve dizlerinin üzerine yuvarlanıyor. Hareketleri yapmacık ve acı verici görünüyor ve ona yardım etmeye çalıştığımda beni omuz silkiyor. Ayaklarını altına alması üç denemesini alıyor ama sonra neredeyse tekrar devriliyor ve yardımımı istememesi önemli değil. Kolunun altına girip boynuma doladım.

"Hadi," diye ikna ederek onu arabaya doğru çeviriyorum. "Geri gelme ihtimallerine karşı buradan gitmemiz gerekiyor."

Neyse ki ayaklarını benim adımlarımla birlikte beceriksizce sürüklüyor ve şükürler olsun, çünkü Sy'ı arabaya tek başıma taşımamın imkanı yok. Dört gün boyunca kutuda kilitli kalmasaydım, susuz ve yetersiz beslenmiş olmasaydım bile, o çok büyük. Yolun yarısında ağırlığı artmaya başladı.

Daha ağır ve nefes verişinde beni hiç de iyi hissettirmeyen garip bir çıngırak var.

"Sadece arabaya git," diyorum ona, ağırlığını taşıyabildiğim kadar taşıyarak. "Sonra dinlenebilirsin."

Bir şeyler mırıldanıyor ama ağzından çıkan tek şey yoğun bir kan ve tükürük. Aman Tanrım. Neden o dövüşü bırakmadı?

Sen istemediğin için mi?

Kazanmayı takıntı haline getirmiş inatçı bir Dük olduğu için mi?

Artık hiçbirinin önemi yok. Yaralı ve bilinci yerinde değil. Otoparkta ilerlerken, anahtarları cebimde bir delik açıyor. İki hafta önce olsa arabaya atlayıp onlar beni bulmadan Forsyth'ten uzaklaşabildiğim kadar uzağa gitme fırsatını değerlendirirdim. Ama son iki haftada çok şey oldu ve bu pislik...

Bir keresinde beni lanet bir cep saatine satmaya çalışmıştı. Ayakkabısının altındaki pislikten daha değerli olmadığımı açıkça belirtti. Onun nefreti diğerlerininki gibi değil. Asla Kuzey Yakası'nın kızı olmamla ilgili değildi. Asla adımla ya da soyumla ilgili değildi. Onu bana böyle davranmaya iten şey rekabet değildi. Sadece *kendisiydi*. Sy'ın ilkel bir parçası beni olduğum şey için küçümsüyor.

Ve o beni kurtardı.

Sy beni o karanlık, kokuşmuş yerden çıkarmak için her şeyi riske attı ve sonra beni yeniden güçlü kılmak için günler harcadı ve işte asıl can alıcı nokta. Karşılığında hiçbir şey beklemedi. Pantolonundaki sertliğe ya da kaslarındaki gerginliğe göre hareket etmedi. Beni yanında tuttu, karşılık veremedim, her türlü kötü söze karşı savunmasızdım. Ama hiçbir şey yapmadı.

Ve şimdi, tüm bunlardan sonra, bir bedel ödüyor. Kanlı bir şekilde dövülmesinin nedeni bu özverinin sonucudur ve bu adil değildir.

Bu hiç adil değil.

"Sadece birkaç adım daha, koca ayı, sonra bunu çözeceğiz." Arabaya vardığımızda, vücudumdaki sancıları ve ağrıları görmezden gelerek onu arabaya yasladım. Kapıyı açmayı başarıyorum ve birlikte onu içeri götürüyoruz. Koltuğa yığılıyor, bir bacağı dışarıda kalıyor, ben de eğilip onu ayak boşluğuna taşıyorum, içeri tıkıyorum ve o devrilmeden kapıyı çarpıyorum.

Nefesimi tutuyorum ama oyalanmıyorum. Sy'ın telefonunu çıkarıp Remy'nin numarasını tuşluyorum ve umarım müziği bangır bangır çalmıyordur. Telefon çalıyor, çalıyor ve sonunda "*Bu gelen kutusu dolu" diyen* bir sesli mesaj kaydına geçiyor.

Omuzlarım düştü.

Kahretsin.

Bir sonraki kişiye ilerliyorum ve orada duruyorum, kalbim bir tuğla gibi boğazıma doğru yükseliyor. Onu arasam gelirdi, bunu çok iyi biliyorum. Ama ne kadar uzun süre ekrandaki isme bakarsam bakayım -*Nicky*- yapamıyorum. Onunla yüzleşemem. Henüz değil. Belki de hiçbir zaman.

Annesi, babası ve Mama B var ama onları hemen siliyorum. Ailelere güvenmemeyi uzun zaman önce öğrendim. Verity var ama onun bu işle başa çıkabilecek donanıma sahip olduğunu sanmıyorum. Ayrıca kardeşlik grubundaki çocuklara ait olduğunu düşündüğüm bir sürü lakap var. Ama şu anda DKS çocuklarından herhangi birini çağırma düşüncesi beni huzursuz ediyor, sanki Sy'ı kendisinden küçüklere bu şekilde görünmekten korumam gerekiyormuş gibi.

Yaşadıklarımı anlayabilecek tek kişiyi bulmak için hızlı bir arama yapıyorum ve sonra telefon numarasını tuşluyorum.

Diğer uç telefonu açıyor ve arka planda yüksek sesli bir müzik çalıyor. "Alo?"

Rahatlamış bir şekilde arabaya yaslanıyorum, kelimeler aceleyle ağzımdan dökülüyor. "Kontlardan ve Düklerden uzakta birkaç gün nerede saklanabilirim?"

"…Bunu yaptığıma inanamıyorum," diyorum, önümüzdeki binaya bakarken tüylerim diken diken oluyor. Çevremde Sy'ın başının öne düştüğünü görüyorum ve onu yakalamak için etrafımda dönüyorum. "Hey!" diye bağırıp omzunu sarsıyorum. "Uyumak yok."

Uyanıyor ve gözlerini kısarak bana bakıyor, sonra pencereden dışarı bakıyor. Yavaşça konuşuyor. "Neredeyiz biz?"

"Güvenli bir yerde-" Duvara yaslanmış keşe yüzümü buruşturuyorum, "-gibi."

Hideaway'i aradığımda Auggy telefona cevap vermişti. Ona birkaç günlüğüne saklanacak bir yere ihtiyacım olduğunu söylediğimde hiçbir soru sormadı. Sesindeki bir şey bana durumum hakkında beklediğimden daha fazla şey bildiğini söyledi. Bana sadece adresi verdi ve birinin benimle orada buluşacağını söyledi.

Daniel Payne'in beni Hideaway'in bodrumuna kilitlemeden önce esir tuttuğu boktan motelle aynı yer olduğunu fark etmemiştim. Lord bölgesinin derinliklerindeyiz. Sy aklı başında olsaydı beni öldürürdü. Ama hem Dükler'den hem de Kontlar'dan saklanacak bir yer istemiştim ve burası tüm kutuları işaretliyor.

"Lanet olsun." Buraya asla geri dönmek istemedim. Bana kalsaydı, Daniel'in steril, şehir dışındaki ofis binası yerine bu bok çukuru yakılırdı. Crane Motor Inn'in hâlâ ayakta olması adil görünmüyor ama yine de hiçbir şey adil değil.

Adil, yani.

Arabadan iniyorum, çıkarken Sy'ın çantasını alıyorum, tam o sırada motelin merdivenlerinden inen silueti görüyorum. Siluetin yüzü sokak lambasına vurduğunda donup kalıyorum, Sy'ın kapısını açmakla çantasını taşımak arasında kalıyorum.

Moronca, "*Seni* o mu gönderdi?" diye sordum.

"Hadi," diyor Story, çenesini Sy'ın kamburlaşmış bedenine doğru sallayarak. "Onu içeri götürelim."

Yine de bir adım geri çekilip Auggy'nin neden Lordların Leydisi'ni bana yardım etmesi için gönderdiğini anlamaya çalışıyorum. "Bakın, jestiniz için minnettarım ama bu kötü bir kavganın sonucu ve Lordların bu işe karışmak istediğinden emin değilim."

Gülüyor, siyah saçları ay ışığında şık ve parlak. "Düklerinizden biri dört gündür Hideaway'de kalıyor. Biz zaten işin içindeyiz." Yolcu tarafındaki kapıyı açmak için etrafımda dolaşıyor. "Ama buraya gelmemin nedeni bu değil. Auggy bana yardıma ihtiyacın olduğunu söyledi ve ben de yardım etmek istedim. Yardım etmek yani." Saçlarını kulağının arkasına topladı ve altın kafataslı siyah deri bir manşeti ortaya çıkardı. "Sana bir borcum var, değil mi?"

Bir kaşımı kaldırdım ve başka bir Kraliyet mensubunun gözüne girmek için nasıl bir şey yaptığımı anlamaya çalıştım. Annem ben küçükken öldüğünden beri Kraliyet kadınlarının birbirlerine nasıl davrandıkları hakkında pek bir bilgim yok ama yoldaşlık ve destek konusunda pek iyi bilinmediklerinin farkındayım.

Tartışacak durumda değilim.

Onu motelin merdivenlerinden ikimiz birlikte çıkarmak tek başımıza çıkarmaktan daha kolay ve Story'de zaten bir anahtar olduğunu görünce rahatlıyorum. Oda iki kat yukarıda. Kapıyı açtığında küf ve küf kokusuna karşı kendimi hazırlıyorum ve hayal kırıklığına uğramıyorum. Oda daha önce tutulduğum odanın aynısı, ancak tavanda su lekesi yok ve televizyonun anteni bozuk değil. *Henüz.* Muhtemelen başka hiç kimse bu odalar arasındaki farkı fark etmez, ama ben? Eski odamı kendi tenim kadar iyi tanıyorum. Yara ve izlerini, zayıf bir insanı deliliğe sürükleyecek bir samimiyetle biliyorum.

Sadece burada olmanın bile içimi dolduran ıstırap dalgası üzerinde durmak için kendime zaman tanımıyorum. "Yatak," diye homurdanıyorum, Sy'ın ağırlığını kaldırmaya hazırım. Onu şiltenin üzerine bırakıyoruz ve şilte gıcırdayarak titriyor. "Şu tarafını tutar mısın?" Kolunu işaret ederek kavgadan sonra giydiği fermuarı çıkarıyorum. "Karnındaki ve kaburgalarındaki çürüklerin ne kadar kötü olduğunu görmem gerek."

Sıcak kahverengi teni, vücudunun üst kısmının büyük bölümüne yayılmış koyu renkli çiçeklerle benek benek olmuş. Story hasarı görünce alçak sesle bir küfür mırıldandı ama ben şaşırmadım. Sopadan aldığı darbeleri, tekmeleri, tam bir dayak yediğini gördüm.

"Sayılır mı?" diye soruyor, özellikle çirkin bir yaraya bakarak.

Ağzım açık kalıyor. "Saul."

Çenesi düşerek doğruldu. "Kendi kralı mı? Cidden mi?" Başımı sallayınca, "Orospu çocuğu" diye ekledi.

"Bu her şeyi özetliyor."

Sessizce işe koyuluyoruz, banyodaki tüm havluları kapıp paslı lavaboda ıslatıyoruz. Spor çantasından ilk yardım çantasını alarak yüzündeki kabuk bağlamış kanı dikkatlice temizlemeye başlıyorum, derisindeki pıhtılaşan yarıklardan kaçınmak için elimden geleni yapıyorum. Burnunun köprüsündeki yara özellikle kötü durumda ve kırık gibi görünmese de kesinlikle birkaç dikiş atılması gerekecek. Neyse ki, göz kapaklarını geriye çektiğimde, gözlerinde büyük bir hasar görmüyorum - her zamanki gibi mavi ve muhteşem - sadece altlarındaki şişliği görüyorum. Bu da beni büyük bir hasar olmadan atlatabileceğimiz konusunda umutlandırıyor.

"Bir dakikalığına burada iyi misin?" Öykü bana durulanmış bezi getirdikten sonra sordu.

Kan ve vahşetin onun için çok fazla olup olmadığını merak ederek ona hızlıca bir göz atmak için duraklıyorum. Aptalca ama. O Güney Yakası'nın Kraliçesi. Muhtemelen çok daha kötülerini görmüştür. "Ben hallederim," diyorum ona, gözlerimdeki anlamı gördüğünden emin olarak.

Eğer biri Sy'a bakacaksa, bu ben olacağım.

Sen beni iyileştir, ben de seni iyileştireyim.

"Anladım." Öykü bana küçük bir gülümseme verdi. "Hemen döneceğim."

Kapı arkasından tıkırdıyor ve kötü bir darbe sonucu yarılan elmacık kemiğinin üzerine soğuk, katlanmış bir bez bırakıyorum. Doğru malzemeleri bulmak için ilk yardım çantasını karıştırıyorum. Kelebek bandajın yapışkanını çekip çıkarıyorum.

parçaları bir araya getiriyorum. Nefes alış verişi düzeliyor ve ben çalışırken o uyukluyor. Bunun ortasında bir yerde, adrenalin yavaş yavaş azalırken duraklıyorum, parmaklarım çenesinden aşağı kayıyor. Ona bakmak için hiç zaman ayırmadığımı, her zaman plan yapmakla, hayatta kalmakla ve onu bir insan, bir *erkek* olarak ölçmeye zahmet etmekten *kaçınmakla* meşgul olduğumu fark ediyorum. Şimdi, onun sert ve öfkeli bakışları olmadan gözlerimi kaçırmak neredeyse çok kolay.

Son birkaç gündür kulede benimle ilgilenirken bile hız kesmedi. Bana yemek, su, kitap, hatta Sy'ın ondan nefret etmesine rağmen Archie'yi bile getiriyor. Hem mesafesini korumayı hem de üzerimde gezinmeyi başarıyor. Ama şimdi yalnızız ve o etkisiz hale geldi, vücudunu incelemek için bir an ayırıyorum.

Elmacık kemikleri keskin, ağabeyininki gibi yüksek kesilmiş. Kirpikleri uzun ve kalın. Dudakları koyu pembe, bir tarafı şiş ve kabarık. Parmak uçlarımı dudaklarına bastırıyorum, zonklayan sıcaklığı hissediyorum ve aniden hayati önem taşıyan bir sorunun içinde kayboluyorum.

Neden birdenbire bana bu kadar iyi davranmaya başladı? Remy benim önemli olduğumu düşündüğü için mi? Beni o kadar acınacak bir durumda buldu ki, daha fazla incitmek çok kolay -hiç de zor değil- olacağı için mi?

Uzaklaşıyorum, ellerimle kaburgalarını yokluyorum, kütüphanedeki kitaplardan birinde okuduğum gibi çatlak ya da kırık olup olmadığını araştırıyorum. Karnından aşağı iniyorum, her santimini kontrol etmek için zaman ayırıyorum, kalça kemiklerini çaprazlıyorum, sert kasları hissediyorum ama yerinde olmayan hiçbir şey yok.

Vücudu gerçekten de tertemiz. Avuçlarımı onun üzerinde gezdiriyorum, bir sporcunun mükemmel formu, yıllarca süren gayretli antrenmanlarla şekillenmiş, sağlam ve emin. Ellerim alçaldıkça gözlerim de alçalıyor, ta ki bakışlarım bacaklarının arasında, eşofmanının altına gizlenmiş, her zaman var olan şişkinliğe yapışana kadar. Bir öfke anında o aleti zorla ağzıma almıştım. Ailesinin bodrumunda kıç yanaklarımın arasında kaydığını, panik atakla savaşırken bana karşı kızıştığını hissettim. Hatta onu deneyimledim.

isteyerek, mum ışığında bir ormanda ona sürtünerek, kardeşini kıskandırmak için feci derecede başarılı bir girişimde bulundu.

Ama ona hiç bakmadım. Ona bu kadar sıkıntı veren bu *şeyi* hiç incelememiştim. Nick hala bakire olduğunu söyledi ve bu birçok şeyi açıklıyor. Bir kız bu canavarı vücuduna sokmasına izin vermek için deli olmalı. Forsyth'teki çoğu erkek bu kadar ateşli olsalar aletlerini bir silah olarak kullanırlardı ama garip bir şekilde Sy hiç kullanmadı. Benden zevk alıyordu, elbette. Ama hiçbir zaman gerçekten acı çekmekle, sahip olma arayışıyla ilgili olmadı. Bunları cüssesine rağmen yaptı, cüssesi yüzünden değil. Bunu şimdi anlıyorum.

Eşofmanının altında ve sarkık haldeyken bile aletinin dış hatları müstehcen bir şekilde belli oluyor. Kalın ve bacağının yanına yerleşmiş, iç uyluğundan aşağı doğru uzanıyor. Yüzüne bir bakış fırlatıyorum, onu incelediğimi gördüğü için aniden tedirgin oluyorum, çünkü yanlış bir fikre kapılabilir. Merakım cinsel değil. O canavarı becermek istemiyorum. Sadece tam olarak ne olduğunu bilmek istiyorum.

Neyse ki gözleri kapalı, nefes alış verişi hâlâ düzgün.

Elimi geçici olarak kalça kemiğinin altına koyuyorum, aşağı doğru iniyorum. Parmaklarımı genişçe açarak şaftının dış kısmını sıyırıyorum-

"Tamam bebeğim, sonra konuşuruz." Kapı açıldı ve Story içeri girdi. Geriye sıçrayıp eline uzanıyorum ve merhemi bulmaya çalışıyorum. Alaycı bir tavırla, "Dimitri'nin bu hafta sonunda teslim etmesi gereken bir ödevi var ve ben yanında olmazsam hiçbir şey yapmaz-" diye açıklıyor. Duraklıyor ve ben de ona bakıyorum. Gözleri Sy ve benim aramda gidip geliyor. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, sadece bunu almaya çalışıyorum," paketi dişlerimle yırtıp açarken yanaklarım yanıyor, "merhemi açıyorum." Kâğıt açılıyor ve kremsi beyaz jel dışarı sızıyor. Parmak eklemlerine sürüyorum, Archie'nin ona verdiği eski çiziklerin üzerine yeni çizikler. Bazıları saldırıdan kalma. Diğerleri daha önceki kavgadan.

Eğildi ve kot pantolonunun paçasını yukarı çekti. Ben ne yaptığını anlayamadan botundan bir silah çıkardı. "Silahın var mı?"

sorar.

Kalçama, Sy'ın silahının hâlâ tenime dayalı olduğu yere dokunuyorum. Bıçaktan bahsetmiyorum. Ne de olsa o bir hanımefendi.

"Güzel." Kendi odasını kontrol ediyor ve pencereye doğru yürüyor, demir parmaklıkların etrafından bakmak için perdeyi geri itiyor.

"Evet, bu açılmıyor," diyorum ona, gözlerim silahın üzerinde. Büyük ihtimalle Lordlarından almıştır ve büyük ihtimalle *onlar da* Düklerden almıştır. Bu göğsümdeki huzursuzluğu yatıştırmıyor.

"Dimitri sokağı gözetlemesi için güvendiğimiz birini gönderdi." Çenesini aşağıdaki birine doğru kaldırıyor. "Eğer Perez ya da Saul bir hamle yapmaya kalkarsa, hazır olacağız."

Ayağa kalkıyorum, Sy ile arama biraz mesafe koyuyorum ve Story ile yüzleşiyorum. "Kalmana gerek yok," diyorum ona. "Sanırım iyi olacağız."

"O pisliklerden hiçbirinin seni takip etmediğinden emin olana kadar gitmiyorum." Çenesini sallayarak Sy'a bakıyor. "Ve o ormandan çıkana kadar."

Dikkatlice onu değerlendirdim. "Neden bize yardım ediyorsun?"

"Seni kurtardı, değil mi? Güzel Nick seni sattığında." Çenesi geriliyor ve gözlerini kaçırıyor. "Sokakta öyle konuşuluyor zaten. Herkes Sy'ın içeri girip seni geri aldığını söylüyor."

Başımı sallayarak bakışlarımı onun uyuyan haline çeviriyorum, sesim düz. "Bu yüzden bu gece saldırıya uğradı."

Kahverengi gözleri onun üzerine düşüyor ve bir an için sanki yüzlerce soru barındırıyor gibi görünüyor. Onları dile getirmiyor, sözleri kararlı bir şekilde ortaya çıkıyor. "O zaman korunmaya değer." Omuzları küçük bir kahkahayla zıplıyor ve telefonunu kaldırıp bir el sallıyor. "Kontrol ettiğim sürece. Adamlarımı ikna etmek kolay olmadı."

Telefonuna bakıyorum. "Üzerinde takip cihazı yok mu?"

"Oh, öyle." Saçını kaldırıyor ve parmağını kulağının altındaki bir noktaya bastırıyor. Orayı çok iyi biliyorum. "Başta bu konuda tartıştık ama bu onları daha iyi hissettiriyor ve bana daha fazla özgürlük sağlıyor."

"Evcil hayvan gibi etiketlenmeye 'özgürlük' mü diyorsun?" Gözlerimi Sy'a doğru çevirdim. Gözleri hâlâ kapalı olabilir ama beni duymasının mümkün olduğunu biliyorum. Umurumda değil.

"Ben buna Kral'ın Kraliçesi olmak diyorum. Bu benim kabul ettiğim bir pozisyon." Ağzı kapanıyor ve gözlerini kaçırarak telefonu tekrar cebine sokuyor. "Ve Killian'ın bana anlattıklarından anladığım kadarıyla sen bunu kabul etmemişsin." Kirpiklerinin arasından bana bakıyor, yüz hatlarına kararlı bir ifade yerleşiyor. "Sana borçlu olduğum özür bu Lavinia. Baron'un partisinde seninle tanıştığımda her şeyin farklı olduğu izlenimine kapılmıştım. Bu hayatı ben istedim ve benim için çizilen resme rağmen, şimdi anlıyorum ki böyle bir seçeneğin yoktu."

Sessiz ve acı bir kahkaha atarak başımı sallıyorum. "Yarısını bile bilmiyorsun." Ama sözleri beni duraksatıyor. "Tam olarak nasıl bir resim çizildi?"

İç çekerek yatağın yanındaki sandalyeye doğru ilerliyor ve ağır bir şekilde içine çöküyor. "Daniel ve Krallar beni -küçük oyuncak bakireleri olarak- tımar etmeyi planlıyorlardı." Yüzünü sert bir şekilde buruşturuyor. "Ama ben kaçtım ve birkaç yıl sonra geri döndüğümde," bana eliyle işaret ediyor, "işte oradaydın. Yeni bir 'varlık'. Ve sanırım kendimi sorumlu hissettim, sanki-"

"Sanki ben senin yedeğinmişim gibi."

Başını sallıyor, aniden çok yorgun görünüyor. "Benim yüzümden oradaymışsın gibi hissettim." Gözlerini benimkilere kaldırıyor. "Çünkü ben kaçtım. Çünkü ben bir korkaktım." Parmakları sandalyenin yıpranmış kolunda kıpırdanıyor. "Sanırım Lordlarım böyle hissetmemi istemediler. Bu yüzden bana senden ve seni dışarı çıkarma planından bahsettiklerinde, açıkça... bazı şeyleri süslediler."

Gözlerim kısıldı. "Ne gibi?"

"Nick'in seni sevmesi gibi," diye açık açık cevap veriyor. "Ya da seni koruduğunu, seni özgür bırakmak, sana yardım etmek, seninle birlikte olmak istediğini." Bir omzunu kaldırıp zayıfça omuz silkiyor. "Kulağa öyle geliyor..." Burada yüzü suçlulukla buruşuyor. "Romantik mi?"

"Buna inanmak isteyen biri için," diyorum alay ederek, "güzel bir hikâye."

"Evet, bu konuda iyiyimdir." Ağzı küçümseyici bir şekilde eğik. "Ve sonra Hideaway'deki soygunu ve yaşlı Düklerin sana o şeyleri yaptığını duydum."

Alayımı sessiz tutmak için çaba sarf ediyorum. Sanırım hâlâ içeri girenin eski Dükler olmadığını anlamadığına göre hikâyenin sadece yarısını biliyor.

Yeni Dükler'di.

Gözlerinden akan yaşlar midemin rahatsız bir şekilde kıpırdanmasına neden oluyor. "Killian her şeyin kulağa mükemmel geldiğini söyledi -Güzel Nick'in seni kazanmasına izin vermek. Seni korumak. Seni kurtardığımızı sanıyordum Lavinia, ama aslında seni tam bir pisliğe teslim etmişiz." Bakışlarında o kadar içten bir yalvarış var ki kendimi tutamıyorum. "Bilmiyordum. Özür dilerim."

Uzun bir süre tamamen hareketsiz bir şekilde Sy'a bakıyorum. Vücudundaki hasar acımasız görünüyor, ama çürükler solacak. Kesikler iyileşecek. "Kulağa hoş bir hikâye gibi geliyor," diye tekrarlıyorum, bakışlarımı onunkilere kaldırarak. "Gerçeği duymaya hazır mısın?"

Yüzü sakin ve kararlı bir ifadeye bürünüyor ve öne doğru eğildiğinde sanırım bunu gözlerinde görüyorum. Onu bir Kraliçe yapan sertliği. Ona cesaret veren çelik.

"Anlat bana."

ÜÇ SAAT SONRA, kapı çalınır.

"Tatlım?" Tristian Mercer boktan motel odasına gösteriye giderken yolunu kaybetmiş bir manken gibi giriyor.

Hiçbirimiz kusursuz saçları ve düzenli kıyafetleriyle onun kadar çevreye uyumsuz görünmüyoruz. Gözleri Öykü'ye takılınca rahatlıyor ama onu yanağından öperken Sy'ı dikkatle izliyor.

parmak uçlarıyla bileğindeki kelepçeyi açıyor. Sy hareket etmediğinde, hâlâ dünyaya ölü gibi baktığında, Tristian'ın omuzları gevşiyor.

Elinde bir poşet tutuyor. "Bir çizburger *ve* patates kızartması," diyor, sesi küçümseme ile damlıyor. "Ama bu isteğin bir halüsinasyon olabileceğini umduğum için bir salata ve lahana smoothie ekledim."

"Merak etme Tris, benim için değil." Öykü sırıtıyor ve yağlı poşeti bana uzatıyor. "Lavinia'nın biraz ete ihtiyacı var ve yeşilliklerin bu işi göreceğini sanmıyorum. Sakın," diye uyarıyor, parmağını ona doğru uzatarak, "başlama."

Bir haftadır ilk kez yemek kokusunun midemi altüst etmediğini fark ediyorum. Köşedeki berbat, yuvarlak masaya oturuyorum ve hemen hamburgerin paketini açıp hissetmeyi beklemediğim bir gusto ile ısırıyorum. Story'yle saatlerdir konuşuyoruz ve sanırım adrenalin krizinin çok kötü olduğunu hissetmiş. Günlerdir et suyu çorbasından başka bir şey içmemek bir noktada beni aç bırakacaktı.

"Evet, bundan bahsetmiştin." Tristian ceketinin cebine uzanıp üç hap şişesi ve süslü bir cam kavanoz çıkardı. Bana dönerek onları masanın üzerine koydu ve şişelerden birinin tepesine hafifçe vurdu. "Bu bağışıklık sisteminize yardımcı olacak, diğeri de kas onarımı için." Kavanozu ve üçüncü hap şişesini de masaya bıraktı. "Bunlar şuradaki oğlunuz için, Rath ve benim iznimle."

Haplar, Kontlarla yaşadığım deneyimlerden bildiğim, çok etkili ağrı kesiciler. İsteksizce kavanozu açtığımda içinde tuhaf, yapışkan kahverengi bir madde buluyorum. Etikette parlak bir şekilde 'doğal bal' yazıyor.

"Manuka balı," diye açıklıyor çenesini kavanoza doğru eğerek. "Yaralara iyi gelir. Doğanın antibiyotiği. Sadece sürmeden önce yaraların kuru olduğundan emin olun."

Remy'nin babasıyla kıyaslanabilecek tek servetin varisi olabilecek garip, yakışıklı adama bakıyorum. Onlarla birlikte olmaya başlamadan önce bile Kraliyet erkekleri hakkında çok şey biliyordum ve tüm bu deneyim

Düşes her zaman doğru olduğunu bildiğim şeyi daha da güçlendirdi. Onlar için hiçbir şey bedava değildir. "Bize yardım mı ediyorsun? Neden?"

Omuz silkiyor ama gözleri Story'ninkilere kayıyor ve bocalasa da sanırım ne söylemek istediğini biliyorum. Ya da belki de sadece duymak istediğim şeydir. Lordlar, rakip bir haneye sığınma, yiyecek ve *takviye* vermek anlamına gelse bile Leydi'leri için her şeyi yapar mı?

Elini Story'nin sırtına doladı ve onu kendi tarafına çekti. "Daniel'ın beklenmedik miraslarından biri bize Düklerle eşi benzeri görülmemiş bir ittifak sağlamak oldu. Adamlarınızdan ikisi şu anda görevde değil. West End'in zayıf olması bizim için iyi olmaz. Onu onarın ve tekrar ayağa kaldırın."

Belki de bunun bir stratejisi vardır.

"Yemek için teşekkürler," diyorum bir lokma hamburgerle. "O uyanmadan gitsen iyi olur. Seni burada görmenin tüm iyileşmeyi geri alacağından şüpheleniyorum."

"Muhtemelen haklısın." Eğilip Story'nin ağzına yavaş bir öpücük konduruyor, dudaklarını ayırana kadar yalıyor. Yemeğimi çiğniyor ve Story'nin kıçını avuçlayışını izliyorum, aklıma Nick'in Friday Night Fury'ye girerken aynısını yaptığı anı geliyor. Öpüşme devam ediyor ve benden izlememi istediğini hissediyorum, ben de öyle yapıyorum. Çiğniyorum ve benim bu lezzetli hamburgere yaptığım gibi onun da onu yiyip bitirmesini izliyorum.

Onu iten Öykü oluyor, şaşkın ve telaşlı görünüyor. "Gerçekten mi?" diyor, sesi kuru. "Yeri ve zamanı, Tris."

Dudağını yalayarak bana bir sırıtma gönderiyor. "İyi şanslar Düşes. Kızımı çok uzun süre bağlı tutma. Katil çoktan buraya girmenin yolunu yarıladı bile."

Öykü gözlerini deviriyor ve onu kovuyor. O çıkıp kapı kilitlendikten sonra içimi çekiyorum ve kaçındığım konuşmayı açıyorum.

"Demek Nick Hideaway'de."

İfadesindeki tüm yumuşaklık ve neşe kayboluyor. "Beş gün önce arka sokakta saldırıya uğramış gibi görünerek geldi." Ağzındaki küçük sırıtışta hata yok. "Auggy ve Bayan Crane onu kovmaya çalıştılar, o da bunu pek iyi karşılamadı. Killian müdahale etmek zorunda kaldı."

Remy'nin yüzünde fark ettiğim sararmış morluğu düşünüyorum. Ben kendimde değilken bir şey olduğunu biliyordum ama koşarak Güney Yakası'na döndüğüne göre düşündüğümden daha kötü olmalı.

"Neden kıçını sokağa atmadı ki?" Ya da daha iyisi, kafasına bir kurşun sıkıp hepimizin acısına son verseydi.

"Tris'i duydun. Oyunda daha büyük bir oyun var. Satranç taşları tahtanın her yerinde ve hiçbir fedakârlık yapmaya hazır değiller." Karşıma oturuyor ve elindeki pipeti masaya saplayıp plastiği çıkarıyor. Yeşil smoothie'nin içine atıyor. "Killian bazı şeyleri babasından farklı yapmaya çalışıyor. Kolay değil ve kesinlikle hızlı olmayacak ama kendi kendisinin kralı olmak istiyor."

Bir kızartma yiyorum ve parmaklarımdaki tuzu yalıyorum. "Yani Nick'in boğazını kesmem kötü bir fikir mi?"

"Muhtemelen." Homurdanıyor. "Eğer diğerlerinden biri olsaydı, sana bıçağı ilk uzatan ben olurdum." Derin bir iç çekerek bana anlamlı bir bakış attı. "Ama Nick bir Bruin ve Forsyth kan miraslarını sever."

Gözlerim gerildi. "Her zaman değil."

Yüzünü buruşturarak ellerini kucağına sıkıştırıyor. "Tanrım, özür dilerim. Haklısın.

Kız çocukları için durum farklı olmalı."

Kız kardeşimi düşünüyorum, salıncakta gördüğü o rüyadan bir anı canlanıyor gözümde ve Story'ye bunun hepimiz için farklı olmadığını söylemek istiyorum. Bazı kızların üzerine titrenir ve korunur, bazıları ise...

Ama bu tam olarak doğru olmaz.

Leticia bir varis olmak için yetiştirilmişti ve bunun getirdiği tüm ayrıcalıklara sahipti. Ama bir oğlun asla katlanmak zorunda kalmayacağı tuzakları vardı. "Forsyth en çok cinsiyetçiliği seviyor."

Story başını sallar. "*Erkek* bir mirası ortadan kaldırmanın ekosistemi altüst edeceğine şüphe yok." İştahımın kaybolduğundan emin olduğum gergin bir sessizlik oluyor ama sonra Story doğruluyor. "Ama bu onu affetmen gerektiği anlamına gelmiyor." İçkisinden bir yudum aldı ve birdenbire şüpheli bir şekilde güneşli görünmeye başladı. "Ve kesinlikle unutmak zorunda değilsin."

Yavaşça, "Bu ne anlama geliyor?" diye merak ediyorum.

Omuz silkiyor, gözlerini Sy'ın uyuduğu yere dikiyor. *Umarım* uyuyordur. Jesti anladım. Nick hakkında kardeşinin önünde bu şekilde konuşmak bir yabancı için tehlikeli. "Karşımızdakiler işlevsel adamlar değil Lavinia. Yakışıklı olabilirler ama şiddet dolu, kısıtlayıcı, kadın düşmanı bir dünyada eğitildiler. Tanrı olmak üzere yetiştirilmişler ve etraflarındaki herkes de onların bacaklarını açmak ya da emirlerini yerine getirmek üzere buraya yerleştirilmiş." Öne doğru eğilmiş, kollarını masanın üzerinde kavuşturmuş. "Biz hariç."

Başımı salladım. "Lordların evinde böyle olabilir ama Düklerin evinde değil. Bacaklarımı açmamın beklendiğini biliyorum."

"Diğer Kraliyet mensuplarının konuşmalarını duydum. Kraliyet kadınlarının hizada tutmak için sert bir ele ihtiyaç duyduklarına dair tüm o şeyler?" Masanın üzerine koyduğum silaha dokunmak için uzandı. "Sert bir ele ihtiyacı olanlar onlar. Verdiklerini alıp üç katıyla geri verecek kadar güçlü birine. Onların öfke nöbetlerine ve küçük patlamalarına dayanabilecek biri." Gülümseyerek çenesini elinin üzerine koyuyor ve tetiği çekmeye hazır olduğunu bildiğim biri için garip bir şekilde masum görünüyor. "Bazen bu boyun eğmek anlamına gelir, ama bazen de karşılık vermek."

Kuşkuyla bir kaşımı kaldırıyorum. "Bunu sen mi yaptın?"

"Bazı... oldukça sert şeyler yaptım." Pipetle oynuyor. "Hızla tırmanan ve kanlı, şiddetli hale gelen şeyler. Gurur duyduğumu söylemiyorum ama pişman da değilim. Elbette birkaç yangın çıktı ama ortalık yatıştıktan ve hepimiz küllerimizden doğduktan sonra yeni bir saygı oluştu." Alnında dalgın bir çizgiyle dikkatle smoothie'sine bakıyor. "Bu onların dili Lavinia ve onlar seninkini öğrenmeden önce sen konuşmalısın."

"Sen farklısın." Tristian Mercer'ın hanımına göz atmak için bahane olarak getirdiği yemeği gösteriyorum. "Üçü de sana tapıyor."

"Gerçekten öyle." Bunu kanıtlarcasına telefonu bir mesajla çalıyor. "Aradaki fark, benim Lordlarımın yağmacı olması. Çalıyorlar, sahipleniyorlar ve ele geçiriyorlar. Senin Düklerin..." Sy'a bakıyor, şişmiş morluklara ve kesiklere rağmen hâlâ yakışıklı. "Onlar savaşçı. *Koruyucular.* Eğer bu durumdan kurtulmak istiyorsanız, onlara oldukları kişi olmaları için bir şans vermelisiniz. Belki de kazanacakları bir şey olduğunu fark etmeleri için kaybetmeleri gerekiyordur." Ayağa kalkıyor, smoothie'sini ve çantasını alıyor.

"Gidiyor musun?" Doğrusu, onun burada olmasından en başından beri rahatsızdım, ama şimdi kendimi burada yalnız kalma düşüncesinden korkarken buluyorum.

Saat sabahın üçü.

Burası en sessiz yer.

Bana özür dileyen bir bakış atıyor ve kapıya yöneliyor. "Güzel Nick Bruin'le birden fazla kez karşılaştım ve bir noktada seni etkilediğini biliyorum. Bu durumda sandığından daha fazla kontrole sahipsin ama bunu kavramak için onlara karşı değil onlarla birlikte çalışman gerekecek."

Ayağa kalkıp paketimi masanın üzerine fırlatıyorum. "Teşekkürler," diyorum, Sy'a elimle işaret ederken yanaklarım garip bir şekilde ısınıyor. "Bana yardım ettiğin için ve her şey için. Auggy ve Bayan Crane'e de söylersin, değil mi?"

"Yapacağım." Bana sıkı bir gülümseme veriyor ve bir an sonra kapı kilitli bir şekilde gidiyor. Ama bu sefer içeriden kilitlenmişti.

Ben mahkum değilim.

Bu fikir muhtemelen sarsılması en zor olan fikirdir.

8

Remy

Velvet Hideaway'e ilk kez altı ay önce gelmiştim. Sy ile birlikteydim. Killian Payne ile Daniel'in cinayetinde Nick'in paçayı sıyırmasını sağladığımız için borcumuzu ödemek üzere konuşmaya gelmiştik. Bu görüşme daha sonra Killian'ın üç dövmesinin, Tristian Mercer'ın göğsündeki tek bir harfin ve Leydisinin bileğindeki papatyanın ortaya çıkmasına neden olacaktı.

Sy o zaman bu konuda kötü hissetti. İnsanlara dövme yaptırma konusunda nasıl olduğumu biliyor - herhangi biri ya da herhangi bir tasarım olamaz. Ama maliyeti buna değer görünüyordu. Boktan bir insana boktan bir tasarım yapıyor olsam bile, bu Nick'i geri kazanmanın bedeliydi, bu da o dövmeleri önemli kılıyordu, onları yaptıran insanların anlayamayacağı kadar kutsaldı. Benim için yeterince iyiydi.

Velvet Hideaway'e ikinci gelişimde aklım başımdan gitmiş, bodruma girip mal varlıklarını kirletmiştim.

Hideaway'i o zaman da sevmemiştim, şimdi de sevmiyorum.

Bisikletimi durdurup gözlerimi binaya dikiyorum, damarlarıma bir soğukluk yerleşiyor. Daha yeni bir yapı, temiz çizgiler ve sahte bir zarafet. Görünüşe göre yeni binalarda, bir geneleve dönüşmenin bile silip atamadığı bir sterillik var. Bana babamın evini hatırlatıyor. Ofisini. Otellerini. Yatırım mülklerini. Tıpkı bunun gibi binalarda büyüdüm: duygusuz ama bir şekilde hala yorucu bir şekilde performatif. Muhtemelen kiliseden ayrılmamın bu kadar uzun sürmesinin nedeni, bir geçmişi, bir ruhu, bir bilgeliği olan bir yerde durma ihtiyacı. Babam, gözüne çarpan ilk beyaz tonu için yüz bin dolar ödeyecek türden bir adamdı. Hayat yok, sıcaklık yok, yaratıcılık yok ama hey, fiyat etiketi yeterince yüksekse, lüks olmalı, değil mi?

Alay ederek bisikletimden indim.

Merdivenlerden çıkarken aklımı başımda tutuyorum, elim silahımdan hiç ayrılmıyor. Davet edilmemiştim. Güney Yakası'nın foseptik çukuru, çaresizlik, borç, bağımlılık ve seksle beslenen herkesi tuzağına kabul eder, ancak rakip bir Royal her zaman izlenecektir. Buraya girip de Cash'in daha önce bana yüklediği uyarıcılardan yeni bir tedarik arayışına girmemek çok zor. Zor geceleri ve zor günleri atlatmamı sağladılar ama burası güvenli değil.

Kapıdan içeri girmek bile cildimi çok gergin hissettiriyor, sinirlerim bir yüzleşme için geriliyor. Onun yerine uzun boylu, Latin bir kadın beni karşılamak için fuayeye doğru süzülüyor. Siyah elbisesinin kıvrımlarından, kıvrımlarından ve salınımlarından, esmer tenine karşı duruşundan etkilenerek kısa bir an geçiriyorum.

Duraksayarak, mırıldanmadan önce bana uzun uzun bakıyor, "Merhaba güzelim. Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Çünkü ben bir centilmenim, silahımı saklıyorum. "Augustine'i arıyorum." Koyu renk gözleri, ağzını kıvıran sırıtışla birlikte parıldıyor.

"Kusura bakmayın,

Kalp kırıcı. Augustine uzun zamandır menüden çıkarıldı. Ama sizi temin ederim ki,"

Öne doğru yürürken bana doğru bastırıyor, avucunu göğsüme koyuyor, "Onda olup da bende olmayan hiçbir şey yok."

Ona bakıyorum, yüzüm bomboş. "Belirli bir şey arıyorum." Başını eğiyor, suratını asıyor. "Ne gibi?"

"Bir erkek." Yüzündeki ifadeyi bozmamak için kendimi zor tutuyorum. "Benim boylarımda olacaktı. Dövmelerle kaplı. Suratsız ve aptalca agresif. Biraz hıyarın teki, gerçekten. Adı-"

"Güzel Nick." Gözlerini devirerek geri çekildi. Ama artık kim olduğumu biliyor. Kendini nasıl düzelttiğini görebiliyorum, Sy olmadığımın farkında, o halde Maddox ben olmalıyım. Hevesle aurasına yerleşiyor ve onu uygunsuz bir kehribar rengine dönüştürüyor. "Eğer Dükler Lordların bölgesine tecavüz etmeye devam edecekse, en azından biriniz bize biraz çük atma nezaketini gösterebilir. Burası babanızın otellerinden biri değil."

İşte burada.

"İstediğin benim sikim değil." Cüzdanımı çıkarıp üç Benjamin aradım ve parmaklarımın bir hareketiyle banknotları uzattım.

Gözleri kısılıyor ve parmaklarını çekmek için uzanıyor. Ama sonra tekrar bana doğru kayıyor, parmakları cebime dalıyor. "Öyle dediğimde bana güven." Geri çekildiğinde para gitmiş, pantolonumun içine sıkışmıştı. "Ya da en azından *öyleydi*."

Kaşlarım çatıldı, çekip çıkardım, ısrar ettim. "Sadece al. Zahmetlerin ve bana doğru yolu gösterdiğin için."

"Ben paramı kazanıyorum ve bu konuda çok iyiyim," diyor, yüzü kasıtlı bir tarafsızlığa bürünmüş. "Ama birine *hayırseverliğinizi* vermek istiyorsanız, eminim bunu Avenue'de memnuniyetle karşılayacaklardır."

Kız uzaklaşıyor, kalçaları sallanıyor ve beynimde onu geri çağırmayı düşündüğüm bir aksaklık oluyor. O pürüzsüz, altın tenin kilometrelerce altımda olduğunu hayal ediyorum ve pantolonum biraz daralıyor. Uzun zamandır iyi bir sevişme yaşamamıştım. Bu yılla ilgili hiçbir şey düşündüğüm gibi gitmiyor. Birincisi, benimle sevişmeye hazır ve istekli bir Düşesim olacağını düşünmüştüm.

aşağı ve kirli olsun. Ayrıca sürtük amcığı içinde yuvarlanacağımı da düşünmüştüm, çünkü gerçekten, Forsyth tarihinde herhangi bir Duke sikini herhangi biri için ayırdı mı?

Çünkü bazı nedenlerden dolayı, öyleyim.

Sadece o değil, ben de öyleydim. Vinny'nin kuleye adım attığı geceden beri aletim kilitlendi. Kendime bunun sadece onunla çok iyi olacağını bildiğim için olduğunu söyledim. Sulu bir porterhouse servis edilmek üzereyken fıstıkla doldurmanın ne anlamı var?

Ama gerçek bu değil.

Mürekkebim etine gömüldüğünde, onu işaretlediğimde anladım.
O benim oldu.

Birdenbire, aletimin istediği tek şey bu oldu - onun henüz sahip olmadığım kısımlarını sahiplenmek. Gerçekleştirmek için. Sona erdirmek için. Bedenlerin evliliği. Kalıcılığın ilanı. Kendimi onun amına gömmek ve çaresizce her santimimi almasını izlemek. Remington Maddox'a ait olmanın ne demek olduğunu ona gösterdiğimde yüzündeki ifadeyi görmek için.

Can sıkıcı.

Aynen öyle.

Gencim, ateşliyim ve çok zenginim. Buradaki her amı alabilirim ve her gün alabilirim - sabah, öğlen ve gece.

Peki neden onunkini bekliyorum?

"Yapmalısın." Nick'in sesi beni düşüncelerimden koparıyor. Döndüğümde onu salonun girişine yaslanmış, kollarını kavuşturmuş halde buluyorum. Dört gün olmuş, bu yüzden siyah gözü daha çok bulanık sarı bir renkte, tıpkı benim çenem gibi. Giydiği tişörte baktığımda gözlerimin altındaki kaslar seğiriyor - Forsyth Üniversitesi Futbol.

Killian's.

Homurdanıyorum. "*Ne* yapmalıyım?"

Çenesini koridora doğru salladı. "Aletini ıslat. Onu bir tur attır."

Bakışlarını takip ederek alay ediyorum. "Hayır. Diğer insanların aksine benim temel bir sadakat kavramım var. Ama hey, ondan çok hoşlanıyorsun, onu beceriyorsun."

"Denedim." Yumruklarını kaçarken giydiği eşofmanların ceplerine sıkıştırarak itiyor. "Burada kimse beni kabul etmez. Sikime genelev çapında ambargo var." Buna söylemek istediğim çok şey var. Ben söyleyemeden o başını sallayarak sönüyor. "Hadi ama dostum. Burada olmaz."

Soğuk bir şekilde, "Başka nerede olacak?" diye soruyorum. Nick gözlerini indirdiğinde ne söylediğimi anladığını biliyorum. Biz bu işi halledene kadar kuleye dönmeyecek.

Çenesi gerilerek başını evin arka tarafına doğru eğiyor. "Bu taraftan."

Onu koridorda takip ediyorum, iki Dük'ün odalarından geçerken tüm dikkatlerini üzerlerine çekecek kadar sıkılmış görünen fahişelerle dolu büyük bir odanın önünden geçiyorum.

Nick bunu fark ediyor ve alaycı bir sesle açıklıyor: "Sabahları ve öğleden sonraları burada pek iş olmuyor. Öğle vakti şirket çalışanları kısa bir mola vermek için uğradıklarında biraz artış oluyor. Ama çoğunlukla akşama kadar ölü kalıyor."

Gerçekten umurumda değil, ama bunu kabul ediyorum, onu evin içinden ve arka kapıdan takip ediyorum. Nick beni arkadaki büyük, endüstriyel görünümlü garaja götürüyor. Ana binanın şık, ruhsuz zenginliği arasında bir başparmak gibi göze çarpıyor. Daniel'ın yaptırdığını buradan biliyorum. Adamın ince ayrıntılara hiç dikkat etmemiş.

İçerisi boş ve yankılarla dolu kavernöz bir alan. Serin sonbahar havasına rağmen içerisi sıcak, metal çatı güneşin tüm sıcaklığını içine çekiyor. Odanın ortası çökük, etrafını çevreleyen parmaklıklarla kordon altına alınmış.

Batık kısmın içinde bir yatak var.

"Orası çukur," diyor. "Bize orada kızları becerttirirdi." Nick'in gözleri çıplak yatağa sabitlenmiş, gözlerini gölgeler dolduruyor ve bir an için o kelime -'*biz*'- gözlerimin kısılmasına neden oluyor. "Killian o boku kapattı." Sonra

Omuz silkiyor. "Sanırım seni buraya Sy gönderdi? Ne için? Her şeyi sonsuza dek halletmek için mi?" Bana dönüp baktığında, bir anlayış var. Sanırım beni en çok kızdıran şey bu olabilir. Nick yaptığının yanlış olduğunu biliyor. Duruma baktı, ne kadar berbat olduğunu kabul etti, zihninde tarttı ve bir şekilde bunu yapacak kadar haklı buldu. Tüm bunlar büyük bir yanlış anlaşılma olsaydı daha kolay olurdu ama gerçek bu değil.

Nick ayakkabı bağcıklarını sıkmak için eğildiğinde, ben de aynısını yapıyorum. Aslında istediğim bu değil.

Ben eski Nick'i istiyorum. Ne olursa olsun güvenebileceğimiz adam. Bir keresinde babamın gözlerinin içine bakıp ona bok yemesini söyleyen adam. Sonrasında hala evime gelen adam, çünkü Nick utanmaz. Tate'in saçını ören ve sonra benimle gelip saçma sapan konuşan son sınıf öğrencilerinin üzerine atlayan adamı istiyorum.

En iyi arkadaşımı istiyorum.

Ama Daniel'ın askerini buldum. Tekrar ve tekrar. O pislik sadece derisinin altına girmedi; zehri kanında pompalanıyor. Kızıl ve bronz.

Nick dimdik duruyor, çenesini kaldırmış, sanki buna hakkı varmış gibi burnunun ucuyla bana bakıyor. Bir iş için dışarı çıktığında taktığı bir maske var. Taş gibi soğuk bir boşluk. Şimdi de gözlerimin içine bakarken o maskeyi takıyor ve birden tek düşünebildiğim Vinny'nin kalçalarına o morlukları yerleştirmesi, yüzünde o lanet olası bakışla onu sikmesi, sanki her şeyin üstündeymiş gibi. Tıpkı iki yıl önce bana ve Sy'a yaptığı gibi, onu bir kenara atmadan önce doldurduğunu düşünüyorum.

Sonra yumruğumu geri çekip ona öyle sert vuruyorum ki, parmak eklemlerimden göğüs kafesime kadar kemiklerim zangırdıyor.

Çenesine inen darbe, başının dönmesi, çıkardığı sersemlemiş homurtu... Hepsi o kadar tatmin edici ki kendimi bir tane daha vurmak için hazırlanırken buluyorum, yumruklarımı sıkıyorum. Yere bakıyor, bir damla kan tükürüyor ve sonra bakışlarını tekrar bana çeviriyor.

Ama o karşılık vermiyor.

Heykel gibi hareketsiz, sanki bir sonraki darbeyi bekliyormuş gibi donmuş.

İçimden acı bir homurtu kaçıyor. "Sorun ne Nicky? O kadar uzun zamandır hainlik yapıyorsun ki bu işin nasıl yürüdüğünü unuttun mu?" Çocukluğumuzdan beri Nick'le aramızdaki sorunları bir ya da beş rauntta çözeriz. İkimiz de kin tutmayı pek sevmeyiz - bu daha çok Sy'a göre bir şey - bu yüzden ihtiyacımız olan tek şey biraz stres atmak, birkaç yumruk atmak ve birbirimizin canını biraz yakmaktı. Her zaman bu şekilde dövüştük.

Nick davet edercesine kollarını kaldırır. "Bir atış daha yap, kardeşim."

Dudağım kıvrılıyor. "Karşılık vermeyen birini dövmek mi? Bundan çok az tatmin olurum." Ama yine de yapıyorum, yumruğum sıkılıyor ve ikinci vuruş, şakağına kötü bir mollywhop, aslında onu sendeletiyor. "Yine de az da olsa bir şeydir."

Nick bir an için omuz silkti, başını sıkıca salladı ve sonra ayaklarını açıp çenesini kaldırarak duruşunu yeniden sağladı.

Kanım kaynıyor.

Avuçlarımı omuzlarına koyup itiyorum, "Karşılık ver!" diye homurdanıyorum. Nick ayaklarını dikerek bir adım geri atıyor ama elini kaldırmıyor. Gözlerim parlıyor, onu tekrar itiyorum ve sonra tekrar, katı vücudu patlamalar halinde bunaltıcı binanın zeminine doğru itiliyor. Kaşlarımdan birinin üzerinden ter damlıyor ve "Dövüş benimle, seni orospu!" diye bağırıyorum.

Nick çenesini kilitliyor ve bir sonraki itişimi acı bir sırıtışla karşılıyor. "Hayır."

"Çünkü Güney Yakası seni zayıf, iki yüzlü bir korkağa dönüştürdü." diye hırlayarak yüzüne vurdum. Bir itiş daha.

Sonunda gözlerinde bir kıvılcım var. Çok fazla değil - hala o lanet olası taş maskesini takıyor - ama beni geri iterken kasları geriliyor. "Çünkü ben bunu hak ediyorum! Duymak istediğin bu mu, Remy?"

Şiddetle kollarını tokatlayarak uzaklaştırıyorum. "Siktir et onu! Hepimiz bunu hak ettiğini biliyoruz!

Bilmek istediğim şey neden olduğu!"

Taş maske paramparça oluyor, Nick'in yüzü çirkin, vahşi bir çaresizliğe bürünüyor. "Çünkü onu öldürüyordum!" diye patlıyor ve beni geriye savuracak bir ivmeyle itiyor. "Bildiğini mi sanıyorsun? Hiçbir fikrin yok. Onu sevmiyorsun!" Bana yükleniyor, yumrukları sıkılı, yüzü kıpkırmızı. "Birine her şeyini verip, yüzüne geri fırlatmasının nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Günün her saniyesinde onu almak için bu lanet *içgüdüyle* savaşmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun."

Geri sıçradım ve onu boğazından ittim. "Ama sen aldın," diye hırlıyorum, dişlerimi göstererek. "Sen aldın. Lanet olası morlukları gördüm!

Ona ne yaptığını biliyorum!" Bir sonraki kelimelerinin yüzeye çıkışını gözlerimle izliyorum, sesi o kadar çiğ ve dengesiz çıkıyor ki sanki ses tellerini parçalıyor.

"Ve bunu yaparken onun bir parçasının ölmesini izledim!"

Nick'in daha önce çığlık attığını duyduğumdan emin değilim. Ne böyle, ne de öfkeyle. O ve kardeşi kontrolü bir sanat formuna dönüştürmüşler. Ama bu? Göğsünün kabarması, gözlerindeki histeri.

Beni tamamen hareketsiz bırakıyor.

Nick uzun bir süre orada durur, öfke yavaş yavaş azalırken nefes nefese kalır. Sonrasında geriye kalan ise acımasız bir bitkinliktir. Yere yığıldığında omuzları yorgun ve kederli bir çizgiye dönüşür. "Mükemmel olmalıydı. Olmalıydı-" Alnını bir avucuna dayayıp başını sallıyor. Gerisi düzensiz, ince bir fısıltıyla çıkıyor. "Ağladı."

Gözlerimi kapatıp uzun, sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

Cevap verirken bana bakmıyor, bakışlarını tanımlanamayan, uzak bir noktaya sabitliyor. "Bilirsin, bazen kızlar ağlar ve bu sadece... gözyaşı ve sümük gibidir ve çoğunlukla sadece can sıkıcıdır, ama bu..." Dudaklarını ıslatıyor, yüzü kül rengi bir griye dönüyor. "Sanki ölüyor gibiydi, Remy. Gerçek anlamda değil. Öyle bir şekilde ki... içinde hiçbir şey kalmamıştı."

Yüzüm şaşkınlıkla buruşuyor. "Onu siktiğin için mi?"

Sonunda bakışlarını kaldırıyor, gözleri kapüşonlu ve boş. "Çünkü onu ben kırdım."

İnanmayan bir kahkaha attım. "Eğer sen yapmadıysan, babası kesinlikle yapmıştır!"

"Düşünmüyordum-" diye patladı ama kelimeler dişlerinin tıkırtısıyla kesildi. "Sadece onu elimde tutarsam, bunu tekrar yapacağımı biliyordum."

"Yani sen kendini kontrol edemiyorsun diye o da bok yemek zorunda mı?"

"İki yıl boyunca kendimi kontrol ettim!" diye çıkışıyor, omuzları geriliyor. "Siktir git, anlamıyorsun."

Alay ediyorum. "Sorun da bu, değil mi? Her zamanki gibi. Bir sorunun var, gidip tek başına çözüyorsun. Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama bu konuda iyi değilsin." Hayal kırıklığı içinde, "O zaman daha da kötüleştirmek yerine bir kez olsun sorunun ne olduğunu söyle" diye ısrar ediyorum.

Bunun faydasız olduğuna ikna olduğum uzun bir sessizlik oluyor. Sonra yavaşça nefes alıyor, başı öne eğik. "Onunlayken sanki... ihtiyacım olan şeyler var. *İhtiyaç,* istek değil. Ve bunlar gerçekleşmezse, aklımı kaçırıyorum."

Kaşımı kaldırıyorum. "İhtiyacın olan şeyler mi?"

Başını sallayarak açıklıyor: "Ona dokunmam gerek. Bana bakmasına ihtiyacım var. Onun tadına bakmalıyım. Herkesin onun benim olduğunu bilmesini istiyorum. Benim olduğunu bilmesine ihtiyacım var. Onun ilgisine ihtiyacım var. İhtiyacım var-"

"İhtiyacın olan şey büyük miktarda terapi. Yani, Tanrı aşkına, Nicky." Parmaklarımı saçlarıma daldırıp köklerini çekiştiriyorum. "Onu fena halde istemiyormuşum gibi davranmayacağım ama o sadece bir kız."

Nick göz ucuyla bana bir bakış attı ve evet. Adil. O bir kızdan daha fazlası ve ikimiz de bunu biliyoruz.

Bunu dile getirmek yerine, "Babasının onun için sakladığı şeyin muhtemelen berbat olduğunu biliyordum" diye devam ediyor. Başını kaldırıp neşesiz bir şekilde gülümsüyor. "Ama benden daha mı berbat?"

Şakaklarımı ovuşturarak başımdaki ağrıyı dindirmeye çalışıyorum. "Lanet olsun."

Başını sallıyor. "Hemen hemen."

İşin kötüsü, bunu görebiliyorum. A noktasından B noktasına giden yol, en kötü niyetlerin en iyisiyle oyulmuş. Daha önce bana hiç mantıklı gelmiyordu ve dürüst olmak gerekirse şimdi de pek mantıklı gelmiyor. Çılgınca bir şey.

Ama bazen ben de öyleyim.

Hiç bitmeyecekmiş gibi bir iç çekerek beton zeminde onun yanına çöküyorum. "Nick," diye başlıyorum, dirseklerimi dizlerime dayayarak. "Duyduğuma göre Vinny'nin berbat bir hayatı varmış."

Gözleri kısılır. "Beni daha kötü hissettiremezsin-"

"Bunu sana kendini kötü hissettirmek için söylemiyorum," diye ısrar ediyorum. "Sen ve Sy... gerçekten iyi bir aileniz var. Sizi seven üç iyi ebeveyniniz var. Hem de *üç* tane. İkiniz de iyi yetiştirilmişsiniz. Danışmanlarınız, yaz kamplarınız ve muhtemelen kucaklaşmalarla ya da hediye kartlarıyla biten garip ebeveyn konuşmalarınız vardı. Ve birbirinize sahiptiniz. Evet, kavga ediyorsunuz ama sen ve Sy birbirinizi önemsiyorsunuz. Kavgalarınızın çoğu birbirinizi önemsediğiniz *için* çıkıyor."

Gözlerini deviriyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, o lanet rüyayı gördünüz ve bakın ikiniz de nasıl oldunuz. Nevrotik, obsesif, dürtüsel, güvensiz, sepet vakaları." Ona dönüp uzun ve anlamlı bir bakış attım. "Şimdi bunların hiçbirine sahip olmadığınızı hayal edin." Nick başka tarafa bakıyor. "Vinny'nin sorunları var, kardeşim. Kendisine bok gibi davranılmasına alışmış ve insanların karşılığında bir şey istemeden hiçbir şey vermediği Kraliyet ailesinde yetişmiş." Darbeyi yumuşatmak hiçbir zaman uğraştığım bir şey olmadı ama şu anda bir girişimde bulunuyorum. "Bence sen onu ne kadar çok istersen, o da o kadar çok yüz çevirecektir. Ve bunu engelleyebileceğini sanmıyorum. Babasının onu soktuğu kutunun insan versiyonu gibisin. Onu boğuyorsun, dostum."

"Yani vazgeçmem gerektiğini mi söylüyorsun?" Taş maske geri döner, ama aynı değildir. Bu maske kibirden oyulmamış. Keder yayıyor. "Onun senin aletini yalamasını ve kardeşime binmesini izlemeliyim ve sadece..."

Nick dışarı bakıyor

Binanın çökmüş kısmına -çukur diyordu- bakıyor ve başını sallıyor. "Tam önümdeyken onu nasıl bırakacağımı bilemiyorum."

"Ona nefes alması için biraz alan bırakmalısın diyorum." Ayağa kalkmaya çalışıyorum, bir darbe bile almamış biri için kendimi ağrılı ve bitkin hissediyorum.

"Nasıl?" diye sorar.

Omuz silkerek ona elimi uzatıyorum ve elime nasıl baktığını izliyorum. "Özür dileyerek başlayabilirsin."

Gülüyor. Değersizleştirici ve mizahtan yoksun bir gülüş ama iş bu noktaya kadar geldi. "Bir özür oldukça zayıf görünüyor, kardeşim. Hallmark böyle şeyler için kart yapmaz."

"Hayır, yok, ama sen bile sineye çekip kelimeleri söyleyebilirsin." Ama ben yapamadım. Lanet olası bir saç fırçasını siyah kalemle kaplamıştım ve o bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyordu. Yine de üzülecek çok daha az şeyim vardı.

İç çekti ve elimi tuttu. Onu yerden kaldırdım. "Sence kabul edecek mi?"

Bu sefer ben gülüyorum. "Hiç şansın
yok." Yüzünü buruşturuyor. "O zaman ne
anlamı var?"

Gözlerimi deviriyorum, çünkü *lanet olsun*. "Mesele şu ki sen bir Duke'sün. Bir Bruin. Sen kuleye aitsin ve o da öyle. O bizim Düşesimiz. Sy, Kont'un malikânesine girdiği anda bu mühürlendi. Ömür boyu." Çenesi titriyor. "Evet, ağabeyin artık kurtarıcı. Ama o küçük hareket? Sonuçları da oldu."

Buraya geldiğimden beri ilk kez omurgası dikleşti. "Ne gibi sonuçlar?"

"Ben ayrıldığımda Saul kuledeydi. Ne istediğini bilmiyorum ama ikimiz de bunun acı verici olacağını biliyoruz."

"Kahretsin," diyor ve Nicky'nin gözlerinde bir şey parlıyor.

Amacımız.

Ve böylece, tekrar içeri çekildi.

9

Lavinia

SY gelmiş geçmiş en kötü hasta.

"Kıpırdama," diye çıkışıyorum, o eğilirken ellerim onu kovalıyor.

"İğrenç kokuyor," diye tersliyor kaşlarını çatarak. Kelimeleri hâlâ biraz bulanık, bu yüzden genel durumu korkutuculuk faktörünün bir kısmını yok ediyor. Burada, hırpalanmış ve morarmış bir halde, dirseklerini dizlerine dayamış yatağın kenarına tünemiş, başı geniş, çökük omuzlarının arasından ağır ağır sarkarken, ondan korkmayı unutuyorum. Beş saat önce uyandığından beri huysuz ve asık suratlı ama aynı zamanda sessiz ve somurtkan. Belli ki hafif bir beyin sarsıntısı geçiriyor ve Tanrı biliyor ki ağrıları ve sızıları var, ama daha önce tuvalete gitmek için ayağa kalktığında yüzünü bile buruşturmadı.

Ağrı kesici almayı reddediyor.

Dudağındaki yarığa hafifçe dokunup yapışkan balla kaplıyorum. "Artık seyahat edebilecek kadar iyisin," diyerek elmacık kemiğine doğru ilerlemeye çalışıyorum. "Biz

muhtemelen geri dönebilir-"

Başını yana çevirip eski püskü yorgana bakıyor. "Hayır." Saldırıya uğramasının üzerinden on sekiz saat geçti. Kesikleri kabuk bağlamaya başladı. Morlukları koyulaşıyor. İdrarında kan olmadığını söylüyor ama kan olsa bile bana söyleyeceğine inanmıyorum. Ona yemediğim hamburgerin yarısını yedirdim ve arabasının bagajındaki paletten spor içeceği içirdim. Araba.

Ama burada fazla bir şey yapamam.

İçimi çekerek, topuklarımın üzerinde geriye yaslanıyorum, önünde yere diz çökerek yaptığım işi inceliyorum. "Sy, bak-"

"Şu anda kuleye giremem," diyor, ilk kez söylemiyor.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Neden olmasın? Saul'un adamlarının senin için oraya gelmesi mümkün değil. Yukarıdayken korunuyorsun. Tek yön yukarı, tek yön aşağı." Etrafımızdaki odayı işaret ederek, "Ama burada kolay hedefiz" diyorum. Biri bizi fark ederse -babam ya da Saul- mahvoluruz.

Parmaklarını birleştirip yumruklarını sıkıyor ve ben de parmak eklemlerinin üzerindeki yıpranmış derinin incelip yarılmasını izliyorum. "Seni kuleye geri getirdiğim gece ne demiştim ben?"

O geceye dair en iyi ihtimalle bulanık olan anılarımı araştırıyor ve hatırlamaya çalışıyorum. Asansörden çok korktuğumu ve çıkarken bayıldığımı biliyorum. Ama ondan önce, beni her şeyin yoluna gireceğine ikna etmeye çalışırken, ona ölmeyi tercih edeceğimi söyledim. O da dedi ki.

Az önce girdiğiniz şu kapıyı görüyor musunuz? Bir Dük dövüşü kaybettiğinde, geceyi başka bir yerde geçirir, çünkü kaybedenlerin oradan geçmesine izin verilmez.

İnlemem sert ve sinirli. "Ciddi olamazsın. Bu aptal bir Duke ego olayı mı?"

Sert ve sessiz bir sesle cevap veriyor. "Kaybettim."

"Tanrım, Sy, sayıca üçe bir üstündün." Öne doğru eğilip şişmiş bir gözün ardından bakışlarını yakalıyorum. "Kaybetmedin. Sadece... aşırı güçlüydün."

Cevap vermiyor, yana doğru eğiliyor ve ayaklarını sürükleyerek yatağa uzanıyor. Başını yastığa yaslıyor, dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor. Birden yüzü buruşuyor, boğazından öğürür gibi bir ses çıkıyor. "Ne oluyor lan? Bunun bal olduğunu söylemiştin."

Kavanozu kaldırıyorum. "Manuka balı. Normal bal gibi değil."

Yüzünü buruşturuyor. "Tadı bok gibi. Nereden buldun bunu?"

"Tristian Mercer getirdi" demeden önce kendimi destekleyecek kadar iyi biliyorum.

Sarsılarak ayağa kalktı, bana bakarken sırtı kaskatı kesilmişti. "Benimle dalga mı geçiyorsun?

Bir Lord'un buraya girmesine izin mi verdin? Ben *baygınken* mi?"

"Yardıma ihtiyacım vardı ve kime güveneceğimi bilmiyordum. Remy telefonuna cevap vermedi ve rastgele bir DKS adamına da güvenemezdim." Balın kapağını kapatıp yatağın başucuna koyuyorum. "Sana bunu yapan Saul'du, o yüzden onun söz konusu bile olamayacağı açıktı. Geriye kim kaldı? Babam mı?" Kulağa tamamen çılgınca gelen bir kahkaha attım. "Ben de Hideaway'i aradım. Oradaki kadınlar... yani, hapisteyken tek desteğim onlardı. Bir iyilik istedim, onlar da yaptılar."

Gözlerini kapatıyor ve derin bir nefes alıyor. Hayal kırıklığının sadece benim Güney Yakası'nı aramamla ilgili olmadığının farkındayım. Bu, hayatımızdaki her şeyin nasıl boktan bir gösteri olduğuyla ve onun hiçbir kontrolü olmadığıyla ilgili. Anlıyorum. Yıllardır bunu yaşıyorum.

"Burada güvende olmamız için elimden geleni yaptım," diyorum ona. "Ve sanırım moteli izleyen Güney Yakası askerleri var. Ama..."

Ama yakında eve gitmeliyiz.

Bu düşünceyi dile getirmiyorum, aramızdaki havada ağır bir şekilde kalmasına izin veriyorum, sadece tartışacağını bildiğim için değil. İlk defa kuleyi evim olarak düşündüm ve yenilgi hissine kapılmadım.

"Lanet o l s u n ." Saçını ovalıyor. "Şimdi onlara borçlu olacağız. Duble."

Bandajları kaldırırken, "Nick orada olduğu için mi?" diye mırıldandım.

"Ya da öyleydi," diye cevap veriyor, kardeşinden bahsedilmesinden en az benim kadar mutsuz olmuş gibi. "Umarım Remy şimdiye kadar onu eve götürmüştür."

"Ev" düşüncesi beni rahatlatmak için çok fazla.

"Lafı açılmışken, mesaj attı. Remy," diye açıklıyorum, odayı geçip cılız masanın üzerine bıraktığım telefonu alıyorum. Telefonu ona geri götürüyorum ve yatağın kenarına oturuyorum. "Cevap verdim ve ona güvende olduğumuzu söyledim, ama birinin yerimizi keşfetmesi riskini göze alamadım."

Mesajları açıyor ve çözemediğim bir dizi kelime ve emojiyi tuşluyor. Neredeyse anında aynı şekilde okunamayan bir cevap geliyor. Yatağın üzerine fırlatıyor ve sararmış çarşaflardan sekerek, "Sana bir telefon almamız lazım" diye mırıldanıyor.

Ona göz kırpıyorum, düşünceyi ayrıştıramıyorum. Kendi telefonum mu? Yıllardır böyle bir şeyim olmamıştı. "Ne kadar zamandır?" Onu dikkatle izleyerek soruyorum.

Alnı kırışıyor. "Telefon alana kadar mı?"

"Geri dönene kadar." Gözlerimi deviriyorum. "Bir gün daha mı? İki mi? Kaybedenlerin kuleye giremeyeceği bu aptalca konseptin kuralları nedir?"

Sy bu kelimeyi duyunca sertçe yutkundu. *Kaybeden*. "Üç gün," diye cevap veriyor, yer değiştirirken gözleri doluyor.

İç çekerek bir şeyi kabul ediyorum. "İyileşmek için buna ihtiyacın olacak. Gücünü geri kazanman için." Bana gönderdiği halsiz kaşlar beni gülümsetiyor. "Evet, tanıdık geliyor, değil mi? Küçük bir ödeşme zamanı."

Yorganı çıplak göğsünün üzerine yavaşça çekiyor, zaten yarı uykulu görünüyor. "Eğer bana çorba ve kedi yavrusu getirirsen, buradan giderim."

Yorgun düşen tek kişi Sy değil ve ben de battaniyenin altına girip aynısını yapmadan önce onun uykuya dalmasını, nefesinin kesilmesini izliyorum.

Sabahın sessiz saatlerinde uyandım.

Alışkanlıktan olmalı. Burada tutulduğum zamanlarda akşamları uyurdum. Aksi takdirde, benimkine paralel odalardaki kızların çığlıklarına ve inlemelerine maruz kalırdım. Ama gece 2'den sonra burası hep sessiz olmuştur. Gözlerimi kapalı tutar ve küflü çarşafların kokusunu almıyormuş gibi yaparsam, neredeyse başka bir yerde olduğumu hayal edebilirim.

Kulağımın dibinde Sy'ın kalp atışlarının sesiyle uyandığım gerçeği dışında.

Gecenin bir vakti, onun sıcaklığını aramak için ona doğru yuvarlanmış olmalıyım, çünkü şimdi bir bacağımı onun kalçasına atmış durumdayım, elim çıplak karnının üzerinde duruyor ve düşüncesizce göğsüne gömülüyorum. Bu kadar fit bir adama göre Sy'a karşı uyumak şaşırtıcı derecede rahat. Sert değil ama rahatlatıcı derecede sıkı ve ısı yayıyor.

Eğer buna uyanırsa çok kızacak, ama yatağın diğer tarafındaki soğuk boşluğa doğru yuvarlanmaktan korkmak için kendime birkaç dakika veriyorum.

Sonra onun iç çekişiyle yükseliyorum, göğsü yavaşça genişliyor ve uyandığını fark ediyorum.

İrkilerek geri çekiliyorum, uzuvlarımı sürüklüyorum ve aramıza biraz mesafe koyuyorum. "Benim hatam," diye mırıldanıyorum, karanlıkta yüzünün ana hatlarından fazlasını seçemiyorum. "Bu bok çukurunda her zamanki çevrenizi oluşturmak için yeterli yastık yok."

Sessizce "Her neyse" demesi gerginlikle doludur.

"Kahretsin." Bir lambayı yakmak için uzanmadan önce elimi yüzüme sürüyorum. "Canını mı yaktım? Kaburgalarını kontrol edeyim."

Yorganı geri çekmeye çalıştığımda onu sıkıca kavrıyor. "Sorun yok."

"Hayır, değil." Morluklar korkunçtu ve bunca zamandır bilmeden bir kaburgasını kırmış ya da bir yerini delmiş olmasından endişeleniyordum. "Bir bakayım."

Yorganı bırakıp omuzlarını yastığa bastırmadan önce bana sert bir bakış atıyor. Gözlerimin vücudunda oyalanmasına izin vermiyorum, bunun yerine doğrudan sorunlu bölgeye gidiyorum. Yavaşça özellikle koyu renkli bir çürüğe dokunuyorum ve tıslıyor. "Siktir."

"Özür dilerim, özür dilerim!"

Ellerini kucağında, battaniyenin üstünde tutuyor ve kasıklarını gizliyor. Ona bakmamak için büyük çaba sarf ediyorum ve gövdesindeki diğer hassas noktaları kontrol ederken dikkatimi dağıtacak bir şey arıyorum. "Düşünüyordum da..."

Yan tarafına bastırdığımda nefesini içine çekiyor. "Yarın geceye kadar olmaz."

Ona bıkkın bir bakış attım. "Geri dönmekle ilgili değil. O gün kütüphanede Perez'in beni nasıl köşeye sıkıştırdığını hatırlıyor musun? Ne demiştin..."

Burnunun köprüsündeki kesiğin üzerinde bir çizgi oluşuyor. "Sadece benim mi seni üzmeme izin var?"

"Hayır, Sy." Ona ters ters bakıyorum. "Yumruğumun berbat olduğunu söylemiştin."

Homurdanıyor. "Aslında, bir kız gibi vurduğunu söylemiştim. Bir erkek asla başparmağını sıkıştırmaz."

Bir sonraki pasımda biraz fazla bastırabilirim, bu da onun irkilmesine neden olur. "Mesele şu ki, ben bu işte iyi değilim. Dövüşmekte."

Homurdanıyor ve elimi itiyor. "En azından fiziksel olarak."

"Ve," diye devam ediyorum, ona kazara sarılmakla zarar vermediğimden emin olarak, "son birkaç ayın bana öğrettiği bir şey varsa, o da kendimi savunmak için ne yazık ki hazırlıksız olduğumdur." Benekli etine bakıyorum ve acı bir şekilde ekliyorum, "Herhangi birinden."

Uzun bir sessizlik oluyor ve nefes alıp verişinden başka bir şey belli olmuyor. Sonra "Hey," diye fısıldıyor ve bakışlarımızı buluşturmak için başını eğiyor. "Eğer bu arkadaki adamlarla ilgiliyse

Sana onlarla nasıl dövüşeceğini öğretebilirdim. Ben bile onlarla dövüşemedim ve senden 100 kilo fazlam var."

Boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum. "Bu onlarla ilgili ama... aynı zamanda Nick, Perez ve babamın lanet uşaklarıyla da ilgili. Tristian Mercer ve burada seninle yalnız kalmamla ilgili." Kapıyı işaret ediyorum, "Dışarıdaki her neyse onunla aramızda ucuz bir kilitten başka bir şey yok. Onlara karşı bir savaşı kazanmama gerek yok. Sadece gerekirse kaçabilmem gerekiyor."

Yüz ifadesi taştan kesilmiş gibi sertti ve ona sormamam gerektiğini biliyordum. Remy daha iyi olurdu belki. Bekleyip ona sormalıydım. Ama Remy'nin dövüştüğünü hiç görmedim ve Sy...

O iyi.

Gerçekten iyi.

Ayağa kalkmak için hamle yapıyorum ama bileğimden tutup beni geri çekiyor. "Düşesi korumak *bizim* işimiz. Orada olanlar senin suçun değildi. Benim yüzümdendi." Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, yakıcı bir öfkeyle parlıyor. "O kavgayı kaybeden sen değildin."

"İkimiz de her zaman senin ve Remy'nin yanında olamayacağımı biliyoruz. Bunu yapabilmem gerekiyor. Çok yorgunum, Simon." Uzanıp gözünün altındaki kelebek bandajına hafifçe dokunuyorum. Onu zayıf ya da savunmasız göstermesi gerekirken daha da korkutucu hale getiriyor. Ve garip bir şekilde yakışıklı. "Forsyth'in adamları tarafından baskı altında tutulmaktan çok yoruldum."

Ayağa kalkıyorum ve bu sefer bana izin veriyor, ben uzaklaşırken parmakları bileğimde tembelce geziniyor. Banyoya girip kapıyı arkamdan kapatıyorum. Yansımamı görmezden gelerek, su akana kadar gıcırdayan düğmeleri çeviriyorum, ellerimi daldırıp yüzüme sıçratıyorum. Yardıma ihtiyacım olduğunu itiraf etmek, özellikle de ona itiraf etmek, kemiklerimi kesiyor. Burada bir zayıflık gösterdim, üç iri yarı adamla dövüşemememin ötesinde bir zayıflık. Kabul etmesini sağlamaya yetmemiş olması da fazladan bir doz aşağılanma demek.

Bir telefona sahip olmanın hayatımı tamamen değiştireceğini söylemek hayatımın üzücü durumuna ışık tutuyor. Sy bana bir tane verecek ve beni koruyacak, güvende tutacak. Ama ben aptal değilim. Tüm bunlar geçici şeyler. Onun kaprisiyle elimden alınabilirler. Şu anda aramız iyi ama ya kuleye döndüğümüzde, muhtemelen kardeşinin beklediği yerde ne olacak?

Tuvalete oturuyorum ve ellerimi yüzüme kapatıyorum. Sonsuza kadar burada saklanamam ama kim bilir? Belki on dakika beklersem, hiç olmamış gibi tekrar uykuya dalar.

Bu plan suya düştü. Dışarı çıktığımda kımıldamamıştı. Aslında, omuzlarını yastıklara dayayarak kendini dikleştirdi ve tamamen uyanık görünüyordu.

Sikeyim.

"İstersen Tristian bıraktığı yemeğin içine protein bar koymuş olabilir," diyerek masaya doğru ilerliyorum. Gözlerini sırtımda hissediyorum.

"Aç değilim."

"Oh, tamam." Oda birdenbire ikimiz için de çok küçük oldu. Tüm bu durum sadece birimiz ya da her ikimiz de uyurken sorunsuz işliyor.

"Lavinia," diyor ve sonra daha yumuşak bir sesle, sanki dilinin şeklini test ediyormuş gibi, "Vinny," diyor.

Baktım. "Evet?"

"Sanırım... belki sana bazı savunma hareketleri öğretebilirim." Yorgun mavi gözleri üzerimde geziniyor. "Ama eğer eğitilmek istiyorsan, sana kolay davranmayacağım. Biraz kilo alman, biraz kas kütlesi eklemen ve ikimizin de boktan olduğunu bildiği dayanıklılığın üzerinde çalışman gerekecek."

Kalbim çırpınıyor ve bir parça iyimserlik hissetmeye cesaret ederek tamamen ona dönüyorum. "Evet, var."

İç çekerek başka tarafa bakıyor. "Ama haklısın. Kendini savunabildiğin kadar savunabilmelisin." Aniden ağzı bir sırıtışa dönüşüyor, yumuşak bir kahkaha göğsünü zıplatıyor. "Biliyor musun, bu kadar küçük bir piliç için çok fazla düşmanın var."

"Bunu az önce onunkilerden birinin üzerine atladığı adam söylüyor." Protein barını alıp dönüyorum ve ona doğru fırlatıyorum. Yine de bakmıyor, kafama değil.

Gözleri açıkça kıçıma yapışmış durumda.

Protein çubuğu göğsüne sertçe çarparak irkilmesine neden oluyor. "Aç olmadığımı söyledim," diye tekrarlıyor ve bir kenara bırakıyor. "Ama ben de bir şey düşünüyordum. Karşılığında benim için yapabileceğin bir şey."

Karnım zil çalıyor. "Ne?"

Battaniyenin altında kayarak boğazını temizliyor. "Ekinoks partisinde, sen..." Gözleri seğiriyor. "Tüm o insanların önünde beni iyi gösterdin."

Kaşlarım yukarı doğru kalktı. "Seni bir seks tanrısı gibi göstermemi mi istiyorsun? Gereksiz bir PDA gibi mi?" Tek yaptığı gözlerini kırpmadan bana bakmak olunca ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Yavaşça, "Hayır. İyi görünmek istemiyorsun." diyorum. Bu hiç de Sy değil. Görünüş yüzünden kazanmayı sevmez. Bu üstün yetenek gösterisiyle ilgili. "İyi *olmak* istiyorsun."

Yanakları pembeleşiyor ve battaniyeyi yumruklayarak başka tarafa bakıyor. "O gece bana bir nevi... koçluk yaptın."

Anladığım kadarıyla sadece bir zayıflığı var.

"Sy Perilini hiçbir şey kaybetmedi. Bekareti de dahil."

Nick bunu, kardeşinin kucağına tırmanıp onunla destansı bir kuru kamburdan geçmesi için konuşmadan önce söyledi. Dediği gibi *koçluk yaptım.*

"Sana seks eğitimi vermemi mi istiyorsun?"

Yüzünü buruşturdu. "Öyle söyleme. Kulağa çok saçma geliyor." Bu genetik olarak üstün, iyi donanımlı adamın benden seks konusunda ona koçluk yapmamı istemesi kadar saçma değil.

"Sy," diye başlıyorum, buna nasıl yaklaşacağımı merak ediyorum. Az önce bir tür zayıf müttefiklik kazanmıştık ve kendimi bunu mahvetmek istemezken buluyorum. Yine de, "Seni beceremem." Gözlerini kaçırdığında hemen açıklıyorum: "Fiziksel olarak bunu kaldırabileceğimden bile emin değilim. Birkaç kez seks yaptım

Üç kez: bir kez liseye birlikte gittiğim utangaç, yakışıklı bir çocukla, iki kez de onun boktan kardeşiyle. "Ama pek tecrübeli değilim."

Bunu neden söylediğimi merak ederek iki avucumu da sıcak yanaklarımda gezdiriyorum. Sy'ı beceremem çünkü Sy'ı becermek istemiyorum. Bu yeterli olmalı.

İlk başta ikimizin de iki ayrı deliğe girip utançtan öleceğimizden emin oluyorum ama sonra Sy'ın bakışları benimkilere kayıyor. "Remy'yi hiç becermedin," diye savunuyor. "Ama onunla yeterince şey yaptın, biliyorsun ki o..." Dudağı kıvrılıyor. "Bu işte iyiyim."

Can sıkıcı bir şekilde, şimdi kendimi Remy'nin yatakta nasıl olduğunu düşünürken buluyorum. Şüphesiz, onunla birlikte olmak bir rollercoaster'a binmek gibi. Eminim Remy başlamadan önce esniyordur, gerçekten gevşiyordur. Bahse girerim bir şeylerle besleniyordur - likör, uyarıcılar, karbonhidrat yüklemesi. Ama hayır, bu da kulağa doğru gelmiyor. Onunla bahse girerim, hiçbir yerde, planlanmamış, dürtüsel, sabahın dördünde mürekkep ve boya ile kaplı olarak ortaya çıkıyor. Her iki durumda da, onunla geçirilen bir gecenin bir kızı kulenin merdivenlerinden topallayarak indireceğine bahse girerim.

"Şey..."

Sy iğrenmiş bir ses çıkarır. "Gördün mü? Onun sikini hiç ağzına almadın bile ve bunun için yanıp tutuşuyorsun."

Kendimi toparlıyorum. "Tam olarak ne arıyorsun o zaman?"

Eğer bu kadar yaralı olmasaydı, eminim Hulk'a dönüşür ve bu motelin kağıt inceliğindeki duvarlarını parçalayarak bu tartışmadan olabildiğince uzağa kaçardı. Ama öyle değil.

"Ben aptal değilim. Normal olmadığımı biliyorum," diyor battaniyeyi aşağı iterek. Aletini gördüm. Hissettim, tadına baktım. Orasının sıradan olmadığını biliyorum. Bacağına yaslanmış sikinin sert çizgisine bakıyorum, günlerdir olmadığı kadar büyük olduğunu fark ediyorum. Adam azmış. "*Orospular-kadınlar-hepsi* kocaman siki olan bir adam istediklerinden bahsederler, ama onu gördükleri ya da hissettikleri anda kuma gömülürler." Çenesini kaldırıyor. "Sen yaptın."

O haklı. Ona her baktığımda midemde tuhaf bir his oluyor. Arzu, merak ve tüyler ürpertici bir korkunun korkunç bir karışımı. "Evet, onu ilk gördüğümde bana onunla saldırıyordun. Düşündüm de, ikinci ve üçüncü seferler de pek farklı değildi."

Ofluyor ama karşı çıkmıyor. "Ama etrafta dolaşıp herkese yatakta ne kadar boktan olduğumu söylemiyorsun. *Onlar söylüyor*." Beni şok eden şey, parmaklarını saçlarında gezdirirken gerçekten üzgün olması. "Remy ve Nick gibi normal adamlar... deney yapmalılar. Etrafta dolaşmalılar. Kendilerini eğitirler."

"Ama kızlar o kadar ileri gitmene asla izin vermez," diyorum anlayışla.

Elleri havada uçuşarak gerçekten de harekete geçiyor. "Ve bunun bir önemi olmamalı! Forsyth'teki en iyi dövüşçü benim. Neredeyse mükemmel bir not ortalamam var. Ben bir Duke'üm, Tanrı aşkına. Ama insanların tek konuştuğu *bu işte* ne kadar kötü olduğum." Parmağını kasıklarına doğru itiyor. "Ve bu." Parmağını kasıklarıma doğru itiyor.

"Yani iyi görünmek istiyorsun," diyerek yatağın kenarına tünedim. "Sadece bunu desteklemek de istiyorsun."

Hâlâ yüzü kızarmış bir halde başka tarafa bakıyor. "Temel olarak."

Yavaşça, "Güney Yakası'nda çok sayıda çalışan kız var-" Onun keskin ve kuşkulu bakışları karşısında ellerimi kaldırıyorum. "...hepsi rakip bir eve sadık olan. Tamam, anladım. Yani... ne? Benim üzerimde pratik mi yapmak istiyorsun? Beni döl kaplı bir iğne yastığı gibi mi kullanacaksın?"

"Tanrım," diye mırıldanıyor. "Neden her zaman bu kadar zor oluyorsun? Sana yardım etmeyi kabul ettim, sen de benim için aynısını yapamaz mısın?"

Yatağa geri yaslanıyorum ve bir elimi bacağına koyuyorum. Nefesi kesiliyor ve sikinin uzunluğunun ve genişliğinin artmasını izliyorum. "Belki..." Dudaklarımı yalıyorum, gözlerinin hareketin üzerinde gezindiğinin farkındayım. "Belki bir şeyler deneyebiliriz. Öp beni."

Kafasını geriye attı. "Ne?"

"Öp beni," diye tekrarlıyorum. "Sertleşiyorsun Sy. Bunun doğal ilerleyişi beni öpmen. Bakalım neyle uğraşıyoruz. Beni baştan çıkar." İnliyor, başı geriye düşüyor ve benim çenem öfkeyle düşüyor. "Ne yani, sikini ağzıma sokabiliyorsun ama beni *öpmek* istemiyor musun?"

Tavana doğru bakıyor. "O parti gecesi bol bol öpüştük."

Omuz silkiyorum. "Her neyse. Remy beni savaşa giden lanet bir asker gibi öpüyor. Siklerle ilgili tüm bu şeyleri unut. Söz konusu kadınlar olduğunda, onu senden daha iyi yapan şey bu."

Gözlerinde meydan okuma kıvılcımları çakıyor ve aniden bana doğru fırlayıp ağzını benimkine yapıştırıyor.

Tanrım, bilmeliydim. Bu

seksle ilgili değil.

Bu kazanmakla ilgili.

Yumuşatmak için çenesini tutuyorum, dudakları sert ve benimkilere karşı çok katı. Dudaklarımızı ayırmadan duruşunu ayarlıyor, bir dirseğinin üzerinde durmak için yuvarlanıyor. Öpücüğüme karşı yarasının kabarıklığını hissedebiliyorum ve derinleştirmek için dudaklarımızı ayırdığımızda, o bal merheminin tadını alabiliyorum.

Sy ilk başta beceriksizce öpüyor, sanki bir sınava giriyormuş ya da bir yara bandını yırtıyormuş gibi, sonuna kadar gitmeye hevesli. Elimin boynundan aşağı inip göğsüne konmasına izin veriyorum ve sonra yavaşlatıyorum, sıcak diline karşı tembelce yalıyorum. Yavaş yavaş ritme ayak uyduruyor, dalmaya ve geri çekilmeye adapte oluyor ve bu... güzel.

Parti gecesi ne kadar iyiyse o kadar iyi.

Belki daha da iyisi, herkesin gözleri üzerimizde olmadan. Bu tamamen yapaylıktan uzak ve tökezlediğinde, dişlerimizi birbirine vurduğunda bile, sanki Sy'ın dayanılmaz derecede özel bir parçasını görüyormuşum gibi, bu sadece onu güçlendiriyor.

İniltisinin hırçın titreşimi karnımın çukuruna bir şok dalgası gönderiyor ve sinirlerimi karıncalanma karmaşasına tutuşturuyor.

"Dokun bana," diyorum dudaklarına karşı, onu yönlendiriyorum. Kolunun hareket ettiğini hissediyorum, yorganın yükselirken çıkardığı sesi duyuyorum, dönen dilinin ivmesinin bir çentik attığını hissediyorum ve sonra...

Mememi tutuyor.

Geri çekildim, ters ters baktım. "Gerçekten mi? Mallar için doğru mu?"

Gözleri ağır ve buğulu, dudakları ıslak ve kırmızı. "Ne?"

"Biraz oyun oyna Sy, Tanrım." Elini çekiyorum, dikkatlice kalçama yerleştiriyorum. "Her şeyin seninle ilgili olmadığını unutma. Sabırlı olmalısın."

Avucumun altındaki kaslar esniyor. "Sürekli tetikte olduğumda bunu yapmak çok zor."

Taş gibi sert olduğunu anlamak için aşağıya bakmama bile gerek yok. "Siz erkekler bu yüzden mastürbasyon yapmıyor musunuz? Böyle şeylerle uğraşmak için mi?"

Elini kalçamdan çekip tekrar yatağa uzanıyor. "Bunu çok fazla yapmamaya çalışıyorum." Tavana bakmaya geri döndüm.

Şimdi bakmama izin veriyorum ve pantolonunun altında kalın ve müstehcen sikinin tam gaz devam ettiğinden emin oluyorum. Gördüğüm manzara karşısında irkilerek boğazımı temizliyorum. "Neden olmasın? Belli ki istiyorsun."

Parmaklarını saçlarında gezdiriyor, parmak eklemlerini beyazlatacak kadar sertçe çekiştiriyor. "Eğer teslim olursam, yapacağım tek şey bu olur. İçimde tutarsam daha kolay olur. Kontrol edersem."

Tanrım, kafası ve vücudu bastırma ve inkârdan oluşan bir karmaşa içinde. Her zaman bu kadar sinirli olmasına şaşmamalı.

Duraksayarak eşofmanının kemerine uzandım. "Bakabilir miyim?" Doğrusu bu soru ondan çok kendim içindi.

"Neden?" diye soruyor, beni temkinli bir şekilde izliyor. "Sadece... burayı tanımama izin ver."

Çenesi geriliyor, omuzları sertleşiyor. Bu sadece öfke de değil. Parmak eklemim tenine değdiği anda, parmağım kemerine takılı, üstü örtülü bir

ürperti salıyor, gözleri çarparak kapanıyor. Yavaşça lastiği indiriyorum, koyu renkli, tel tel saçları gözümün önüne geliyor. Kalçaları kalkıyor, ben de pantolonu indiriyorum.

Aşağıya doğru inerken, siki yakalanıyor ve sonra serbest kalarak ağır bir şekilde karnına iniyor.

Ona bakarken bile amım sıkılıyor.

Konuşmak için ağzımı açtım ama sözümü kesti. "Yemin ederim, ağzından ukalaca bir laf çıkarsa kendimi kaybedeceğim."

Gözlerimi deviriyorum. "O kadar da kötü değil diyecektim." Doğrusunu söylemek gerekirse, bu şey biraz kâbus gibi ama o kadar da çirkin değil. Kızarmış, şişmiş başından güçlü şaftına kadar estetik olarak mükemmel bir horoz. Korkunç kıvrımları ya da şişkin yerleri yok. Tıpkı derisinin geri kalanı gibi damarlı ve koyu renkli ve gayet iyi. Sadece çok *fazla* var. "Sadece biraz göz korkutucu. Tıpkı geri kalanınız gibi."

Omuzları bir çentik kadar gevşiyor ve ben ona bakıyorum, her açıdan incelemek için başımı eğiyorum. Onu ağzıma aldığıma, dudaklarıma doğru ittiğime, dilime karşı kabardığına inanmak zor.

Sy'ın dudaklarımdaki öpücüğünün kalıntılarını tatmak için şimdi yalıyorum. "Ona dokunacağım."

Ama ben yapamadan bileğimi yakalıyor, mavi gözleri benimkilere parlıyor. "Ne kadar yakın olduğum hakkında hiçbir fikrin yok-" Dişlerini sıkıyor, çenesinin arkasındaki düğüm esniyor. "Şu anda bana dokunursan, kontrol edemem."

Duraksadım. "Ne yani, gelecek misin? Belki de gelmelisin. Kendini yedekte tutmak sağlıklı olamaz ve-"

"Bu bir yol olabilir," diye sözümü kesti, gözleri yanıyordu. "Diğeri ise seni bu yatağa bağlayıp... ne demiştin? Döl kaplı bir iğne yastığı mı?"

Bileğimi geri çektim. "Azgınken kendini kontrol edemediğini mi söylüyorsun? Bu saçmalık."

"Kendimi kontrol ediyorum," diye ısırıyor. "Hiç azmamaya çalışıyorum. Bu arada, bir kız her gün oturma odanızda taytla dolaşırken bu gerçekten çok zor."

Çenem düştü. "Bu yüzden mi daha önce bana pislik gibi davranıyordun? Aletini sertleştirdiğim için mi?" Ama kendi sözlerim, Nick'in o kavgada beni yendiği günün anısını geri getirdi.

"Eğer bu kadar şirretse, motorunu gerçekten harekete geçiriyor olmalısın. Bir robot olmadığının hatırlatılmasından hoşlanmıyor."

Spor salonundaki o günü hatırlıyorum, beni dizlerimin üzerine çökmeye zorlamıştı, gözlerim çıldırmış ve acı içindeydi.

"Bunu sen yaptın... Günlerdir yapıyorsun... Bana bunu hissettiriyorsun... Bunu sen gerçekleştirdin... Bunu sen al..."

Demek bu yüzden son zamanlarda bana çok iyi davranıyor. Sanırım kendi başına bile yürüyemeyecek kadar zayıf ve hırpalanmış biri için kalkmak zor. Ama şimdi ona bakıyorum - onun devasa sikine - ve seksin yeniden istediği bir şey olduğunu anlamış gibi görünüyor.

Uzun bir nefes veriyorum, yüzüm sıcacık oluyor. "Sana dokunacağım," diye tekrarlıyorum, bunun sikini nasıl zıplattığını görmezden gelerek, "ve ben sana bir emir verene kadar orada yatacak ve *hiçbir şey yapmayacaksın.*" Tartışmak için ağzını açtığında, "Yastığımın altında bir bıçak var. Eğer beni tutmaya ya da teklif edilmeyen bir şeyi almaya kalkarsan taşaklarını keserim."

Çenesi kapanıyor. Gözlerinde bir cehennem var ama onları tavana dikiyor ve yutkunuyor, bu hareketle boğazı zıplıyor.

"Ne kadar oldu?" diye soruyorum. En son ne zaman... bilirsin işte." Gözlerini benimkilere dikiyor ve sonra şimşek hızıyla başka tarafa bakıyor, ben de aval aval bakıyorum. "O parti gecesinden beri mi?"

Sessizlik.

Doğrudan üzerine gitmiyorum, parmaklarımı günlerdir gözüme kestirdiğim göbeğinin altındaki saç izinden geçiriyorum. Göründüğü kadar yumuşak, bebek gibi ince ve alt göbeği dokunuşumla çöküyor.

Henüz dokunmamıştım bile, ama tüm vücudu titriyor, "Oh, kahretsin," diye hırlıyor ve gözlerini kapatıyor. Ben benimkileri açık tutuyorum,

sikinin kabarmasını izliyordu.

İlk dokunuşum, parmak ucumun şaft boyunca sıyrılmasından öteye geçmiyor. Sikinin seğirmesinden hemen önce kalçalarındaki kaslar kilitleniyor, kalçasına doğru uzun bir prekum dizisi damlıyor. Boğazının derinliklerinden çıkardığı bir ses var, bir tür gürleyen sızlanma ve midemin çukurundaki bir boşluk aniden canlanıyor.

Kalçaları kalkıyor ve elimi çekiyorum, "Kıpırdama" diye azarlıyorum.

Nefesleri gürültülü, gıcırdayan dişlerinin arasından tıslıyor. "Benimle dalga geçme."

"Bu bir alay değil," diye ısrar ediyorum, sonunda parmaklarımı şaftın etrafına sarıyorum. "Bu bir eğitim."

Parmaklarının çarşafın içinde kıvrılmasını izliyorum, ama sadece uzaktan. Gözlerim daha çok, bir kez daha gergin bir şekilde sıvı fışkırtan aletinin başına odaklanmış durumda. Daha önce hiçbir erkeğin böyle sızıntı yaptığını görmemiştim ve bu kasın en ufak bir dokunuşa verdiği tepki beni garip bir şekilde büyülüyor. Hafifçe, test edercesine sıktığımda, yapışkan sıvının daha fazlası dışarı sızıyor.

Sy keens.

Gözlerim ona kayıyor ama başını yastığa gömüyor ve gözlerini öyle sıkmış ki yanağındaki bandaj geriliyor.

"Rahatla, Sy." Ona yavaşça vuruyorum ve ortaya çıkan titremenin uzuvlarına yayılmasını izliyorum. Kasları o kadar gergin ki boynundaki her tendonu görebiliyorum. "Neyi saklıyorsun?"

"Her şey," diye homurdanıyor, kaskatı kesilmiş bir halde. Aletine, başının altında biriken sıvıya bakıyorum ve dudağımı dişlerimin arasından geçiriyorum. Daha önce onu tehdit etmek zorunda kaldığımı düşünmek komik -kontrolünü kaybedebileceği konusunda beni uyarmak zorunda kalmıştı- çünkü burada, onun ağırlığını elimde tutarken, aslında çok daha farklı olduğunu fark ediyorum.

Şu anda, bu adam üzerinde sonsuz bir gücüm var.

"Sence... beni öpebilir misin? Bu haldeyken?" Anında başını sallıyor, bir o yana bir bu yana sıkıca sallanıyor ve ben de

ses. "Dene. Öp beni, Sy."

Hayal kırıklığıyla kenarlı sert bir nefes veriyor ve aniden dirseğinin üzerine kalkıyor, saçlarımdan kalın, acı verici bir avuç tutuyor ve ağızlarımızı birbirine sıkıştırıyor.

Dillerimiz buluştuğu anda, ağzımın içine homurdanarak boşalıyor.

Aleti kabarıp sarsılıyor ve vücudunun geri kalanı da onu takip ediyor, diğer eli yumruğuma kenetlenip parmaklarımı daha sıkı tutmaya zorlarken titriyor. Sy yaralı bir hayvan gibi ses çıkarıyor ve sonra elim onun salıverilişinin sıcak kayganlığıyla buluşuyor.

"Sakin ol, sakin ol," diyorum, şu anda kafa derimden saçlarımı koparan ele doğru adım atarak.

Üzgün olduğunu söylemiyor. Sadece bırakıyor ve arkasına yaslanıyor ve bittiğini bilmeme rağmen kalçaları hala esniyor, siki son bir kez fışkırıyor ve karnındaki hatırı sayılır dağınıklığa ekleniyor. Boynumun arkası terden sırılsıklam. Nabzım kulaklarımda atıyor. Kalçalarımda geçmeyeceğini çok iyi bildiğim bir karıncalanma var.

Hayatımda hiç bu kadar azdığımı hatırlamıyorum.

Elimi yana doğru uzatarak boğazımı temizliyorum. "Hadi, t e m i z l e n e l i m ."

Sy yatağın başucundaki peçeteye uzanma zahmetine bile girmiyor, onun yerine yerde daha önce onu temizlemek için kullandığım havlulardan birini arıyor. Yüzü hâlâ kırmızı, ama kasları daha gevşek, tembelce karnını ve göğsünü silerken gözleri kapalıydı. Bocalayarak köprücük kemiğindeki bir noktayı işaret ediyorum, ardından havlunun bir köşesini kaldırıp dölleri siliyorum.

Bu canavarın müthiş bir ivmesi var.

Ellerimdeki spermleri yıkamak için banyoya girdiğimde, kendi yüzümün alev alev yandığını fark ediyorum ve kısa, utanç verici bir an boyunca keşke kuleye geri dönseydim diyorum.

Remy bana bir bakar ve bilirdi.

Bana doğru kayardı. Beni öper ve bacaklarımın arasındaki ateşi alevlendirirdi. Ellerini üzerimde hissettirirdi ve tabii ki alırdı. Ama aynı zamanda -istesem de istemesem de- bana zevk de verirdi ve şu anda gerçekten ama gerçekten istiyorum.

Bu düşünce ürkütücü ve beni uçurumun kenarından geri çekiyor, çünkü böyle olamam. Lordları için seve seve yayılan Leydi gibi olamam. Dükler benim sevgilim değil. Onlar sadece benimle Forsyth arasında duran nöbetçiler. Ve eğer Sy'ı seksin ne olduğunu anlaması için eğitmem gerekiyorsa, bunu ciddiye alacağını bildiğim ve bir amaca hizmet ettiği için yapacağım.

Ama bunların hiçbiri gerçek değil.

Odaya döndüğümde Sy yorganı göğsüne kadar çekmişti. Kaşları yeniden çatılmıştı. "Çantanı sağ elinde taşıyordun."

Kapı aralığında duraksayarak ona göz kırpıyorum. "Ne?"

"Dövüşten sonra," diyor gözlerini benimkilere kaydırarak. "Birinci ders: baskın elini her zaman serbest bırak."

"Oh." Bir süre kapı aralığında oyalandım, kendimi toparlamaya çalıştım. Kalçalarımı birbirine sıkıştırıp başımı sallıyorum. "Tamam, iyi noktaya değindin. Ama benim aklımdaki ders bu değildi."

"İkisi de beni deli etmiyor," diye karşı çıkıyor. "Sert bir esinti bunu yapabilir."

Gözlerim kısıldı. "Ders orgazm değildi Sy. Vücudunun dürtülerini ne kadar inkâr edersen, seni o kadar yöneteceklerdi."

"Her neyse," diye yanıtlıyor gözlerini kaçırarak. "Sen gelmeden önce işleri gayet iyi idare ediyordum."

Düzeltiyorum, "*Sen* gelmeden önce. Neden kendimi size ezdiriyormuşum gibi davrandığınızı anlamıyorum. Üçünüz de bana acı çektirdiniz."

Burun delikleri alevlenir. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Var olma cüretini gösterdiğim için kusura bakma," diye çıkışıyorum, libidomun her zerresi sol sahneden çıkıyor. Uzun bir süre gergin

Bunun tek çaresinin uyku olduğuna karar vermeden önce sessizlik. Yorganı arkaya atarak yastığımı aramıza sokmak için hareket ediyorum - kesinlikle daha fazla sarılmak yok - sadece pantolonunun altında neler olup bittiğine iyice bakmak için. Çenem düştü. "Ciddi misin?" Bir elimi ona doğru savurarak çığlık atıyorum. "Ama sen kelimenin tam *anlamıyla*-"

Panjurlar Sy'ın yüzüne çarpıyor, dişleri gıcırdıyor. "*Sana* böyle olacağını *söylemiştim."*

"Evet, çünkü muhtemelen o şeyin içinde yıllarca birikmiş cesaretin vardır!" Başımı sallayarak, mesafemi koruyarak yatağa giriyorum. "Bunu her gün yapmalısın. Annen seks terapisti falan değil mi? Yapmalısın
-"

"Annemle sikim hakkında mı konuşuyorsun?" diye soruyor, sesi soğuk bir deadpan. Vay be.

"Belki de değil," diye iç geçiriyorum ve lambayı kapatıyorum. Oda karanlık ve sessiz olduğunda, kendimi yarını düşünürken buluyorum. Eve gitmeyi. Remy'yi görmeyi. Nick'i görmeyi. Kendimi "Sana ne yaptığını söyledi mi?" diye merak ederken buluyorum. Sy dönüp bana bakarken cevap yerine çarşafların hışırtısını duyuyorum. "Nick," diye açıklıyorum, kalın kalın yutkunarak. Remy şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydı ama bu beni rahatsız ediyordu. Herkesin bilme ihtimali. "Sana söyledi mi o..."

Bir sessizlik daha ve sonra, "O ne?" Yani bilmiyor.

Neredeyse yuvarlanıp uyuyacağım. Ne kadar az insan bilirse o kadar iyi. "Beni bağladı," diyorum onun yerine, yanımdaki adamdan çok gözlerimin önündeki karanlığa konuşarak. "Beni babama götürmeden önce, sen beni bıraktıktan sonra. Beni bağladı ve o-" Bir an için laf kalabalığına takıldım, dudaklarımı kullanmak istediğim kelimenin etrafında şekillendiremedim.

Sy bir başkasını seçiyor. "Seni becerdi mi?"

Gülümsemem kırılgan ve boş. "Evet. Eğer böyle adlandırmak istiyorsan."

Bu kez, etrafımızdaki sessizlik korkunç, berbat şeylerle dolu. Çoğunlukla, iç çekişi dudaklarından dökülür dökülmez ne söyleyeceğini bildiğim için.

"Lavinia, o benim kardeşim."

Bu beni şaşırtmamalı. O gece benim için geldiğinden beri Sy ve beni bağlayan şey her neyse, kan ondan daha kalındır. Ben ya da Nick arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsa, kimi seçeceğini biliyorum.

Yanağıma dokunduğunu hissettiğimde, tek bir gözyaşının iziyle ıslandığını fark ediyorum. "Ben asla söz vermem. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki bizim dünyamızda söz, borç için kullanılan başka bir kelimedir. Ama sana söz veriyorum." Başparmağı ipek gibi yumuşak, kayarak uzaklaşıyor. "Seni bir daha incitmesine izin vermeyeceğim."

Saatler sonra, Sy arkasını dönüp uyuduktan sonra, bunun faydasız olduğunu biliyorum. Sy dürtülerinin zayıflığı olduğunu düşünüyor. Remy muhtemelen onun dengesiz anlarının zayıflığı olduğunu varsayıyor. Nick muhtemelen *benim* onun zayıf noktası *olduğumu düşünüyor.*

Ama ben gerçeği biliyorum.

Hiçbir şey bir Kraliyet mensubunu Forsyth'in bozuk makinesine olan sadakati kadar zayıf kılamaz.

~

Ertesi gece eşyalarımızı toplayıp kapıyı arkamızdan kilitleyerek motelden ayrılıyoruz. Bu sabah uyandığımızdan beri her şey sessiz ve ciddiydi, bunun nedeni kısmen kuleye dönüşümüzü bekliyor olmamız, kısmen de dün gece yatakta olanlardı.

Sy biraz daha rahat yürüyor, ama hâlâ biraz topallıyor ve eski Trans-Am'ine doğru ilerlerken yan tarafını tutuyor. "İkinci ders: arabaya binmeden önce daima arabanın arkasını kontrol et ve arka koltuğu boşalt" dediğinde, anlaşmamızdan ilk kez söz etmiş oluyor. Ona bu dersi çoktan öğrendiğimi söylemiyorum, ilk kez denediğimi hatırlıyorum

Kuleden kaçmak için cipi geri vitese takarken Nick'in arka koltukta silahlı ve öfkeli bir şekilde beklediğini fark etti.

Kuleye geri dönmek konusunda o kadar gerginim ki, çenemi onaylarcasına kaldırıp eşyalarımızı arkaya yerleştirmekten fazlasını yapamıyorum.

Sy, karşıdan gelen farlar gözle görülür bir şekilde gerilmesine neden olsa da arabayı sürüyor, farlar geçene kadar gözlerini kısıyor. "Hâlâ benimle uyuyabilirsin," diyor, arabanın sessizliğinde sesi aniden yükseliyor. Huzursuzca kıpırdanarak ekliyor, "Yani... benim yatağımda. Hatta Remy'nin yatağında. Eğer Nick'ten korkuyorsan."

İtirazsız bir mırıltı çıkarıyorum, gözümü manzaraya dikiyorum.

Uzun bir iç çekiş yapar. "Tanrım, sinirlenme. O bir Bruin ve sen bunun ne anlama geldiğini her zaman biliyorsun. Nick bir Dük ve sen de Düşes'sin." Parmakları direksiyon simidinde sıkılaştı. "Bu işi yürütmenin bir yolunu bulmalıyız."

"Peki ya yapmazsak?"

Bana bakıyor, gözleri kararmış. "O zaman bölüneceğiz ve Saul ile baban bizi yenecek."

Tabii ki haklı. Ama bunun işe yarayacağını düşünüyorsa da kafayı yemiş demektir. Dün gece Nick'in bana yaptığı her şeyi itiraf ettiğimde verdiği yanıt beni hayal kırıklığına uğrattı ve bundan hoşlandığımdan emin değilim.

Sanırım acıttı.

Gece yarısının zirvesine vardık, ay gökyüzünde asılı duruyordu ve onu görmek için boynumu uzatıyorum - ayı ve en üst katın ışıklı pencerelerini.

"Önceden aradım," diyor arka koltuktan çantasını alırken. "Uyandılar."

Kapıdan ilk adımımızı attığımızda, Sy'ın içinde bir şeylerin ürperdiğini izliyorum.

"Kaybedenlerin buradan geçmesine izin verilmez."

Bu da bir başka zayıflık: Kaybetmeyi kabullenememek.

Merdivenlere döndüğünde, "Şunu kullanman gerekmiyor mu-" diye başlıyorum ve bana bir bakış atıyor.

"Ne? Asansörü mü kullanacaksın? Benimle birlikte mi çıkacaksın?" Başımı salladığımda, "Tabii ki girmeyeceksin. Nick'in burada olduğunu bile bile bu karanlık, boş merdiven boşluğuna tek başına mı çıkacaksın?"

Çenem sıkıştı ve başka tarafa baktım. "Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Eliyle yukarı doğru bir işaret yaptığında sesinde bir kızgınlık izi var. "Yani birlikte yukarı çıkıyoruz. Hadi gidelim."

Tırmanış uzun sürüyor. Sy merdivenleri yürürken olduğundan daha fazla ağırlıkla çıkıyor, vücudunun üst kısmının gücüyle kendini korkuluklara doğru çekiyor. Zirveye yarı yolda duraklıyor, nefes nefese kalıyor ve ben ağırlığın bir kısmını almak için kolunun altına girdiğimde bana kısa ve öfkeli bir bakış atıyor.

Ve sonra tekrar tırmanmaya başlar.

Yolun geri kalanını bu şekilde yürüyoruz, o tepeye doğru ağır ağır çıkarken ben onun ağırlığının bir kısmını tutuyorum. Parti odasına ulaştığımızda gözlerindeki tereddüdü görüyorum, sanki burada durmayı, koltuklardan birini almayı ve bir daha asla hareket etmemeyi düşünüyormuş gibi.

Ama o Sy olduğu için, son basamakları da çıkarak ana yaşam alanına doğru ilerliyor.

Önce Sy girer.

Onu etten bir kalkan gibi kullanmıyormuşum gibi bile davranmıyorum, o seslenirken tam arkasında duruyorum. Nick'i bir daha görmeye hazır olacağımdan şüpheliyim ama randevu seçme lüksüm olmadığı için buradayım.

Neyse ki önce Remy ortaya çıkıyor ve kanepeden dönüp onu görünce olduğu yerde kalakalıyor. "Ne oluyor, Sy?"

Sy anahtarlarını masanın üzerine bırakarak, "Diğerlerini de görmeliyim," diye mırıldandı. "Neredeyse hiç zarar görmemişler."

Kafasının arkasına dik dik baktım. "Hey!"

Bana sinirli bir bakış atmak için iki büklüm oldu. "Evet, bizim kız iyi bir atış yaptı. Öte yandan ben, bir sopanın ucuna vurmayı başardım.

kafatasımla."

Gözlerini üzerimde gezdirdikten sonra Remy ona doğru yürüyor, Sy'ı çenesinden tutup başını çevirerek yanağındaki hasarı incelerken gözleri geriliyor. O an uzuyor, etrafımızdaki hava garip bir şekilde elektrikleniyor ve Remy'yi daha önce hiç kızgın görmediğimi fark ediyorum. Kızgın, tabii. Sinirli. Huzursuz. Ama geri adım attığında gözlerindeki sakin, derin karanlık öfkeden daha kötü. Kan döküyor, anlamsız ve kontrol edilemez ve belinden silahını çekip sürgüyü kurduğunda Sy bile bir adım geri çekiliyor. "Misilleme yapacağız," diyor Remy.

"Kime karşı? Kendi evimize mi?" Sy silahı kapar. "Evin içinde tek bir mermi bile atma, aptal."

"Bunu Saul'un yaptığını mı söylüyorsun?" Remy'nin yumrukları esniyor. "Kendi Kralımız."

Sy dolu mermiyi temizler, çenesi gergindir. "Evet, çocuklardan ikisini tanıdım. Birinci sınıftaki Franklin'i hatırlıyor musun? Ve şu Donaghy denen dangalağı?"

"Roid kafası mı?" Üçümüzün de kafası aynı yöne doğru sallanıyor. Nick kapı aralığında duruyor, istediğiniz gibi rahat görünüyor. "O heriften nefret ediyorum." Göğsü çıplak, elindeki su şişesini dudaklarına götürüyor ve burnunun ucuyla bana bakıyor.

Her şey Technicolor, yüksek çözünürlüklü olarak geri geliyor. Kendini bedenime zorla sokarken bana bakan o gözler. O dudaklar benimkilere karşı affetmiyordu, dişlerimi geçirip onu kanatırken bile. Dilimdeki metalik tat, onun zevkle inlemesine neden oluşu.

En çok da depoda beni babama ve Perez'e teslim ederkenki halini hatırlıyorum.

Yalvardığımı hatırlıyorum.

Onun uzaklaştığını hatırlıyorum.

Sy homurdanarak kanepeye doğru ilerliyor. Motelden arabaya, oradan da kule merdivenlerinden yukarı çıkmak, günlerdir yaptığı en uzun hareketti. Yapması gereken

Dinlen. Yine de kendimi onun geri çekilen formunun güvenliğine doğru zorlarken buluyorum. Remy'nin gözleri üzerimde geziniyor, vücudumu inceliyor ve aniden

O cinayet bakışlarının yöneltildiği kişi benim. Bana doğru yaklaşıyor, yüzünün keskin açıları alışık olduğumdan daha sert. "Bir bakayım," diyor alçak ve hırçın bir sesle. İçgüdüsel olarak bel kemerimi aşağı çekip ona yıldızı gösteriyorum. Ama ona dokunsa da, noktaları sayarken gözleri aşağı doğru kayıyor, başını sallayarak elimi uzaklaştırıyor. "Teninin geri kalanını kastetmiştim. Canını yaktılar mı?"

Ama aslında ne istediğini biliyorum.

Seni işaretlediler mi?

Cevap vermemi beklemek yerine gömleğimi yukarı çekerek karnımı, sonra da kollarımı ortaya çıkarıyor. Mürekkepli parmakları saçlarımı geriye doğru tarayarak boynumu, omuzlarımı inceliyor. "Nerede?" diye soruyor, yüz hatlarında büyüyen bir sabırsızlıkla.

"Dizlerim," diye fısıldıyorum, çömeldiğinde şaşırmıyorum. Serin parmakları asfaltın oluşturduğu kırmızı döküntülere sürtünüyor ve sonra dizlerimin arkasına dolanıyor, bir envanter çıkarırken onları kucaklıyor.

Çenesi titriyor. "Başka neresi olabilir?"

Gözlerimi deviriyorum, Nick'in bakışlarındaki ateşi hissetmiyormuş gibi davranıyorum. "Bilmiyorum Remy. Belki de sırtım."

Beni döndürdüğünde, sırtımı incelemek için kazağımı sıyırdığında isteyerek gidiyorum. Beni sıkıştıran adamın herhangi bir hasar bırakıp bırakmadığını görmek için kontrol etmeyi hiç düşünmedim, ama Remy'nin çıkardığı sert ses patlaması yeterince ipucu.

Beni geri çevirdiğinde ağzında mutsuz bir eğim var, ama gözlerimiz buluştuğunda yumuşuyor. "Onunla ilgilendin," diyor çenemi okşayarak. Bu sefer beni öpeceğini söylemesine gerek yok. Çenesinin eğiminden saçlarımın altına soktuğu avucuna, enseme yaslanışına kadar mükemmel bir şekilde telgraf gibi.

"Remy beni savaşa giden lanet bir asker gibi öpüyor."

Remy tam da bunu yapıp ağzımı derin, morartıcı bir öpücükle yakaladığında Sy'a söylediğim sözler aklıma geliyor. Tadı acı, bira ve sıkıntı dolu günler gibi ve parmaklarımı tişörtünün içine sokup çıkarıyorum, çünkü bu dün gece Sy'dan istediğim her şey, her *şey.* Akılsızca ve yavaşça, daha az kadının bacaklarını bükecek şekilde yiyip bitiriyor.

Odanın öbür ucundan keskin, ürkütücü bir ses geliyor ve Remy ile ben irkilerek ona doğru bakıyoruz.

Plastik su şişesi Nick'in sıkı yumruğunda eziliyor ve daha önce Remy'nin gözlerinde cinayet varsa, Nick'in ifadesine ne diyeceğimi bile bilmiyorum.

Duvara yumruk atmaya bir saniye kalmış gibi görünüyor.

Sy kanepeden, "Oturun," diye homurdanıyor, "lanet olsun," karşısındaki kanepeyi işaret ediyor, "*yere yatın.*" Nick ve Remy orada öylece durup birbirlerine bakınca Sy bağırıyor: "Hepiniz! Konuşmamız gerek."

"Ben de mi?" Diye soruyorum ama kelimeler küçümseme dolu. Dükler konuşur mu? Her şeyi yumruklarıyla çözdüklerini sanıyordum. Ya da uyuşturucu, alkol, seks ve kaçınma ile mi?

Remy elimi tutuyor ve beni koltuğa doğru çekiyor, koltuğa bırakıyor ve beni kucağına çekiyor. Parmakları kemerimin altından geçip yıldıza dokunuyor ve odanın öbür ucunda Nick yumruklarını sıkıyor.

Mutfaktan minik bir gıcırtı geliyor ve Arşidük açık zeminde koşarak geliyor. Kedi yavrusu yanından geçerken Sy kaşlarını çatıyor ve küçük pençeleri derime saplanıp kucağıma tırmanmak için bacaklarımda yer bulduğunda irkiliyorum.

Anında onu yakınıma çekip kürküne fısıldıyorum. "Hey, Archie." "Seni özlemiş," diyor Remy, parmağını burnunda gezdirerek. "Bir süredir ağlıyor ve her yerde seni arıyor."

Archie kazağıma sarılıp ağlamaklı bir şekilde bana bakarken, "Ona göz kulak olduğun için teşekkür ederim," diyorum.

"Hey, o bir Dük. Biz kendi başımızın çaresine bakarız." Nick'e sert, sivri bir bakış attı. "Oturacak mısın, yoksa orada dikilip beni nasıl şişleyeceğini mi düşüneceksin?"

Nick odasının güvenliğinden çıkıp kardeşinin yanına oturuyor, kollarını mürekkepli göğsünün üzerinde kavuşturmuş, dizlerini iki yana açmış. Nick ve Sy pek çok açıdan çılgınca farklılar. Nick solgun, Sy esmer. Nick gevşek, Sy ise sıkı kontrollü. Ama onları yan yana görmek, her ikisinin de patlamış dudakları ve gözlerinin altında sararmış morluklar, ne kadar benzer göründüklerini gerçekten ortaya koyuyor.

Sy konuşmak için ağzını açar ama Remy çenesini sallayarak, "Nick. Vakit geldi."

"Ne için zaman?" Sy aralarına bakarak soruyor.

Nick başını omzuna doğru eğerek boynu çatlayana kadar büküyor. Bu, boğazındaki tendonların gerginliğini ortaya çıkarıyor. "Buradaki herkese bir özür borçluyum." Kelimeleri kıkırdak gibi çiğniyor, bakışlarını aramızdaki masaya sabitliyor. "Her şeyi berbat ettim."

Sy, "Öyle mi dersin?" diye çıkışıyor ama benim göğsümden yüksek sesli, mizahsız bir kahkaha yükseliyor.

Nick'in gözleri bu sesle benimkilere kayıyor ve öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayıyor. İlk kez gözlerinin altındaki morlukların bir kısmının yorgunluktan kaynaklandığını fark ediyorum. "Beni çok kötü etkiledin, Lavinia. Beni zorladın. Yaptığını biliyorsun."

Dişlerimi sıkarak ayağa kalkıyorum. "Bunu dinlemeyeceğim."

Remy beni geri çekti. "Bırak da söyleyeceklerini söylesin," diyor, sesi uyarıyor.

Bir kez daha gerçekleri hatırladım. Remy ve Sy... beni umursamıyorlar. Gerçekten umurlarında değil. Remy sadece cevapları önemsiyor. Sy sadece *onları önemsiyor*.

"Devam et." Acı acı gülümsüyorum. "Bana bunu nasıl istediğimi daha fazla anlat."

Nick parmaklarını birleştirip sıkıyor. Sy'ın saldırıdan sonra onu tedavi ederkenki halinin o kadar mükemmel bir aynası ki -susuz ve yenilmiş- neredeyse tekrar güleceğim.

Nick böyle mi görüyor?

Bir kayıp mı?

"Bu bir mazeret değil," diyor. "Bu bir açıklama. İşler öyle bir hal aldı ki..." Yumruklarını bir kez daha sıktı, çenesini seğirtti.

"Belki de," diyor Sy, dudaklarını kıvırarak, "bizden birine gelseydin bunların hiçbiri olmazdı."

Buna Nick başını sallar. "Lionel onun için gelecekti. Bunu senden saklamamalıydım ve onu teslim etme kararını vermemeliydim. Tek başıma değil." Önce kardeşine, sonra Remy'ye bakar. "Krallıklar arasında olanlar hepimizi etkiler. Bunu şimdi anlıyorum." Sy'ın daralan bakışları karşısında Nick, "*Anlıyorum*," diye ısrar eder.

Benden çok onlardan özür dilediği için sessiz kalmak zor ama kalıyorum. Başka bir şey beklemiyordum.

Sy yine de sessiz kalmıyor. "Bundan bahsetmiyorum Nick. Beynin yerine sikinle nasıl düşündüğünden bahsediyorum. İş amcığa gelince, lanet olası bir bakıcıya ihtiyacın var." Remy'ye başını sallar. "Onu geri almak için kendimizi tehlikeye attık. Bizi tekrar o duruma sokmana izin vermeyeceğiz."

Nick dönüp ona ters ters baktı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, birleşik bir cephe oluşturmamız gerektiği anlamına geliyor, ancak bu odadaki herkesin bildiği kadarıyla Düşes'in sadece iki Dük'ü var."

Nick ayağa fırlar. "Siktir et!"

"Hayır, siktir git!" Sy daha yavaş duruyor ama daha az tehditkâr görünmüyor. "Remy ve ben buraya gelmek için çok çalıştık. Sen daha kanıtlayamadığın bir cinayetin intikamını almak için Güney Yakası'nda serbestçe dolaşırken biz üç yılımızı Saul'un kaltağı olarak geçirdik!" Nick'in omzuna bir parmak soktu. "Şimdi bunu hak edeceksin. Bize ona güvenebileceğini göstereceksin.

Bize. Ve bu da senin onun gözlerinin içine bakıp özür dilemenle başlar, çünkü seni affetmesini emretmeyeceğim." Sy başını sallıyor, burun delikleri şişmiş. "Senin pisliğini temizlemekten bıktım, Nick. Bu seferki senden."

Sonra Remy konuşuyor, sesi kulağımın dibinde titreşiyor. "O haklı, Nicky. Onunla ödeşene kadar bizimle ödeşmiş sayılmazsın."

"Asla olmayacak." Hepsinin gözleri sesimin gerçekçi tonuna kayıyor. "Üzgün değil," diye işaret ediyorum onu göstererek. "Üzgün olması için ne yaptığını kabul etmesi gerekirdi. Narsist, kendine hizmet eden, kendi ihtiyaç ve isteklerinin ötesini asla düşünmeyen ve kesinlikle kendi aletinin ötesini asla düşünmeyen bir pislik olmakla yüzleşmesi gerekirdi. Bunun bir önemi yok," diye alay ediyorum. "Özür dileme girişiminde bulunsa bile bunu kabul etmezdim."

Remy iç geçirir. "Vinny..."

Kucağından uçup Archie'yi yerime bırakıyorum. "Sana ne yaptığını söyledi mi?" İki Dük'ümün arasına bakarak merak ediyorum. "Dizlerimin üzerine çöktüğümü söyledi mi? *Yalvardığımı söyledi mi*?"

Nick'in gözlerindeki duygu azalır, yerini boş ve sert bir ifadeye bırakır. "Lavinia-"

Sy ve Remy ile konuşuyorum ama devam ederken Nick'e bakıyorum, "Yoksa ağladığımı mı? Değerli Bruin'in sana orada durup Perez'in bana ters vuruşunu izlediğini söyledi mi-"

Nick başka tarafa bakıyor, kasları dalgalanıyor. "Dur."

"İkinize de beni incitmekten çok hoşlandığını ve *içime boşaldığını* söyledi mi?"

Nick sonunda patladı, "Dur!" diye kükredi. Sehpanın neden birdenbire yamulduğunu, üzgün bir şekilde bir uca doğru eğildiğini anlamıyorum. Ama sonra Nick'in sehpayı tekmelediğini ve bacağını kırdığını anlıyorum. Sy kolundan tutup onu geri çekiyor ama Nick kurtuluyor ve sanki kırbaçlanmış gibi oluyor. Şimdi bana baktığında yorgun görünüyor. Yenilmiş. "Çok ileri gittim," diyor.

diyor, sesi hırçın. "Kontrolümü kaybettim ve şimdi benden nefret ediyorsun. Duymak istediğin bu mu Minik Kuş?"

"Yapma," diye uyarıyorum alçak sesle, ölümcül bir tıslamayla. "Bana bir daha asla böyle seslenme."

Kolları omuzlarıma dolanana kadar Remy'nin ayakta olduğunu fark etmiyorum. Bu kısıtlayıcı bir hareket değil, ön kolları köprücük kemiğime dayanıyor ama tehdit orada. "Sana onu affetmeni emretmeyeceğiz Vinny. Ama bu konuda bir ateşkese ihtiyacımız var. Sy haklı, birleşik bir cepheye ihtiyacımız var."

"Hiçbir şey değişmedi," diyorum, Nick'in onunla konuştuğumu anladığından emin olmak için Remy'nin elinden kurtuluyorum. "İzin almadan bana dokunamazsın. Bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Ve bir daha *asla* senin yatağında uyumayacağımdan emin olabilirsin."

Çenesi sıkıca kenetlenmiş halde uzun bir süre bana bakıyor ve belki de taleplerimi reddedeceğini düşünüyorum. Reddedebilir. Bunu ikimiz de biliyoruz. Sy ve Remy hayır dese bile -kendimi savunma ustası olmayı öğrensem bile- Nick'i fiziksel bir kavgada asla alt edemem. İstediğini, istediği zaman, istediği şekilde alabilir.

Ama sonra acı bir kahkaha hayaletini dışarı itiyor. "İyi. Zaten uğraşmam gereken daha önemli şeyler var."

Dönüyor ve odayı geçerek doğruca yatak odasına gidiyor. Kapı arkasından çarpıyor ve Sy ile Remy'ye bakıyorum, ikisi de en iyi ihtimalle sallantılı bir ateşkes konusunda benim kadar emin görünmüyorlar.

10

Nick

Belirsiz bir süre odamda öylece kalakaldım, o kadar gergindim ki neredeyse kaçıp spor salonuna gitmeyi düşünüyordum. Ama eğer Güney Yakası'ndaki fahişeler yaptığım şeyi duyduysa, Mama B ve sürtüklerin duymamış olma ihtimali yok. Hideaway'deki karşılamam yeterince kötüydü ve onlar Düşes'e sadık bile değiller. West End'in sürtükleri bu konuda ne diyecek?

Öğrenmek için acelem yok.

Bir an için Lavinia'nın bu lanet yerde kaç kişinin onun tarafında olduğunun farkında olup olmadığını merak ediyorum. Ya da daha doğrusu benim tarafımda olmadığının.

Bu yüzden Remy bir saat sonra odama girdiğinde o kadar gerginim ki, neredeyse sonunda istediği kavgayı vermeyi düşünüyorum. "Sana söylemiştim," diye feryat ettim. "Sana bunun anlamsız olduğunu söylemiştim."

Remy kapıyı kapatır, ancak cebinden bir kalem çıkarır ve kapağını açar. "Kardeşim, neredeyse hiç çaba göstermedin. Ne bekliyordun ki?"

"Sana beklemediğim bir şey söyleyeyim; kapıdan girer girmez onu taciz ettin," diye tıslayarak önünde volta atıyorum. "O da neydi öyle? Her şey olup bitmeden önce bile ona dokunmama zar zor izin veriyordu. Seninle birkaç gün geçirdi ve birden manken Düşes oldu. Siktir!" Yumruğumu en yakın dikey yüzeye gömüyorum, ne yazık ki benim için dış duvar olduğu ortaya çıkıyor.

Taş gibi.

"Allah kahretsin!" Yumruğumdaki ağrıyı silkeleyerek homurdanıyorum.

Remy dilini şaklatarak kapıya işaret koymak için döner. "Bazen tam bir bebek oluyorsun, Nicky."

"Siktir git." O haklı. Haklı olduğunu biliyorum. İçimde organlarımı lav gibi hissettiren lanet bir *şey var*. Onu bastıramıyorum. Onu saklamanın bir yolunu bulamıyorum. Ona dönerek, ağzının onunkine indiğini gördüğümden beri içimde yanan öfkeyi dile getiriyorum. "Hideaway'de beni görmeye geldiğinde, onu becerdiğin kısmı rahatlıkla atladın."

"Onu becermeyeceğim." Kapıma bir şeyler çiziyor, keçeli kalemin ucu yüzeyde kayıyor. Kuleye bir şey çizmemek konusunda kafası çok karışık ama sanırım kapılar onun umurunda olmayacak kadar yeni. "Sy onu geri getirdiğinde ne durumda olduğunu biliyor musun?" Cevap vermeme fırsat vermeden omzunun üzerinden bana bakıyor. "Neyin gerçek olduğunu bilmiyordu. Artık kendi bedenini bile tanımıyordu."

Ona bakıyorum. "Bu da ne demek oluyor?"

Sy onu geri getirdiğinde nasıl göründüğünü elbette hatırlıyorum. O koltuktaki solgun ve cansız görüntüsü geçen hafta boyunca gözlerimin arkasına kazındı. Şimdi daha kolay, çünkü az önce kuleye girdiğinde milyonlarca kez daha iyi görünüyordu. Sağlıklı görünüyor. Dinlenmiş. Uyanık, seksi ve *hırçın*.

Küçük kuşumun tanıdığım en seksi kadın olduğunu düşünmediğim bir gün ya da zaman yok.

Kalemiyle cesur, geniş bir kavis çiziyor. "Bu onun sadece yarım bir insan olduğu anlamına geliyor. Sen ve Sy... bunun nasıl bir şey olduğunu bilemezsiniz. Ama ben biliyorum." Başını eğip düşünüyor ve sonra bir yüz şekli çizmeye başlıyor. "Ona serum takmıştık. Kendi başına yürüyemiyordu, bu yüzden birkaç saatte bir tuvalete gitmesine yardım etmemiz gerekiyordu. Bütün gün uyurdu ama bu bile bir savaştı. Kabuslar görüyordu. Sy buna uyku felci diyor." Ağzı gergin bir çizgiye doğru inceliyor. "Ona çok kitap okudum. Onunla oturdum. Kedisine baktım. Sürekli kız kardeşi ve Tate hakkında konuşmasını sağlamaya çalıştım ama ne zaman bu konuyu açsam gözlerinde bir şey kapanıyordu, bu yüzden Sy beni durdurdu." Kapının her iki yanında geniş bir kavis çiziyor. Saç. "Ama onu becermedim."

İçimdeki derin bir parça gevşiyor.

Ta ki "Ama yapacağım. Muhtemelen yakında da. Bununla başa çıkmanın bir yolunu bulman gerekecek."

Remy olduğu için çok daha zor. Başka biri Lavinia'ya böyle elini sürseydi, beynini uçurmak için iki kez düşünmeme gerek kalmazdı. Onunla bu düşünce işlem aşamasını bile geçemiyor, çünkü sinir bozucu olan şu ki, onu ben de seviyorum.

"Sy?" Zımpara kağıdı gibi sert bir sesle soruyorum. "O da mı?"

Remy omuz silkiyor. "Seviştiklerini sanmıyorum ama... yakınlaştılar."

Dişlerimi sıkıyorum. "Sikişmeye yakın mı?"

Bana alaycı bir bakış attı. "*Birbirimize,* seni psikopat. Dostum, Sy seni yakalamış. Konu ona gelince gerçekten bir bakıcıya ihtiyacın var. Şu haline bak, ne kadar da tek yönlüsün. Benim tanıdığım Nick'in bunu her açıdan incelemesi gerekirdi ama senin tek derdin kızın amına ne gireceği." Gözlerini devirerek gözlerinin gölgesini engelliyor. "Dediğim gibi, Vinny ve ben

sikişeceğiz. Taşaklarım ilk günden beri onun için mavi. Eğer yine nükleer bir erime yaşayacaksan bana şimdi söyle."

"Bu seni durdurur mu?" diye sorduğumda sesimdeki çaresizliği duymamasını umabilirim.

"Hayır." Açıkça söylüyor, yanaklarının çukurlarını renklendiriyor. "Ama bu bana akıllıca davranmak için zaman kazandırır." Tekrar volta atmaya başladığımda iç geçiriyor. "Bak, bu seninle ilgili değil. Seni burada sikmeye çalışmıyorum. İlk hakkı sana verdim, sonra da ikinci hakkı sana verdim ama Vinny ile aramızda bir kimya var. Henüz tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama hayatımızın en iyi orgazmlarından bazılarını içerdiğinden şüpheleniyorum."

Ona doğru döndüm. "Çeneni kapatır mısın?"

Kalem, çizimin burnunun altında duraklıyor. "Çok mu fazla? Evet, kusura bakma. Sadece senin için sorun olmadığından emin olmak istedim-"

"Değilim," diye bağırarak yatağa düşüyorum. Kendimi nefes almaya zorluyorum. Hayal etmeye. Remy ve onun yatağında, birlikte hareket ettiklerini düşünmek için. Sesinin nasıl çıkacağını merak ediyorum. İçime çektiğim nefesle birlikte, oraya geri dönüp Remy'den önce onu çalmak için içimde kör edici bir istek duyuyorum.

Sonra nefes verirken üflerim.

"Ama anlaşacağım." Çünkü Remy haklı. Bunu her açıdan görmem gerekiyor ve diğer tüm seçenekler felaketle sonuçlanıyor. Düşes'in rolünün ne olacağını hep biliyordum. Ben kendiminkini alana kadar beklemesini istedim, o da bekledi. Bu şehirdeki herhangi bir adamın bana verebileceğinden daha fazlasını verdi.

Geri çekildi ve kapımdaki tasarım henüz bir yüz bile olmasa da, bitmek üzere olmasa da, kalemi kapattı ve başını salladı. "Sadece... zaman ver, dostum. Sy haklıydı. Bunu hak etmelisin."

Ona çoktan yaptığımı söylemedim. Sy malikaneye girip onu geri almış olabilir ama onu kurtaran ilk kişi bendim. Domino taşlarını yerleştirmek için aylarca uğraşan bendim. Ona verebileceğim her şeyi verdim. Ona kardeşimi verdim. Ona en iyi arkadaşımı verdim.

Gitmek için hamle yaptığında, yarılmış parmak eklemlerime bakıp "Burada olmaz" diyorum. Ona bakarken, sesim yalvarışımı gizleyemeyecek kadar paslı geliyor. "Onu görebileceğim ya da duyabileceğim bir yerde becerme. Yapamam, yapamayacağım-" Kaslarım söylemek istediğim her şeyi protesto etmek için kilitleniyor.

Remy yine de duyuyor ve avucunu omzuma indiriyor. "Yapmayacağım."

Birkaç saat boyunca kendime ondan nefret etme izni verdim. Yine de asla yapışmaz. Biz böyle çalışıyoruz. Biri olmak zorundaysa, o olduğu için şanslıyım çünkü Remy özel şeylerin kıymetini bilmeyi biliyor.

Yine de bu beni iyi hissettirmiyor. Bir de

kardeşim var.

Onunla Remy arasında küçük bir bağ olduğunu biliyorum, görünüşe göre fark ettiğimden daha derin, onu çan kulesinden aşağı indirdiği ve bir tür mani mihenk taşı olduğu hakkındaki tüm o saçmalıkları göz önünde bulundurarak. Ama Sy? Kuleye girdikleri anda bunu hissettim. İnsanları nasıl okuyacağımı bilirim - beni Güney Yakası'nda iki yıl boyunca hayatta tutan şey buydu - ve onlarda kesinlikle yeni bir *rahatlık var*. Birbirlerine bakmalarına bile gerek kalmadan senkronize bir şekilde hareket etmelerini izlemek beklemediğim bir aşinalık. Bu ciddi bir yakınlığın sonucu. Buradaki ilk iki haftasını ondan nefret ederek geçirdi ve şimdi benim cinsel olarak bastırılmış, öfke dolu kardeşim birdenbire onu korumaya mı başladı?

Zengin ve güçlülerin mahvolmuş çocuklarını kurtarmak onun işi.

Ama bu bile son üç gündür gördüklerim kadar kötü değildi. Etrafı kurcalıyordum ve Sy'ın odasının dışında yaşadığı belli oldu. Ona ait her şey orada. Kıyafetleri. Ayakkabıları. Kitapları. Kedisi. Bu sadece acil bir durum da değil. İç çamaşırları Sy'ın şifonyerinin en üst çekmecesinde. Yastıkları onun lanet şampuanı gibi kokuyor.

Tüm bu adaletsizlik karşısında uzun bir zaman geçirdim. Onu ilk ben kurtardım. Benim odama hiç taşınmadı. Sırtıma hiç dokunmadı.

onunkine dokundu. Yatağımda hiç kokusu yastıklara sinecek kadar uzun süre uyumadı. Ne kadar çok düşünürsem, o kadar çok bilmem gerekiyor. Bu aptalca. Tek yapacağı yaraya tuz basmak, onu kaybetmenin acımasızlığıyla acı çekmek, ama şimdi nihayet burada olduğuna göre, ondan bir parçaya ihtiyacım var.

Herhangi bir parça.

Ev sakinleşene kadar bekliyorum, gıcırtıları ve iniltileri dinliyorum. Remy'nin müziği saat iki gibi kapanıyor. Sy'ın ne zaman yattığını biliyorum çünkü kapısı düzensiz, her kapandığında yere çarparak homurdanıyor. Saatlerdir ondan ya da Lavinia'dan haber almadım.

Daha fazla dayanamadığımda, masamı duvarımın yarısına kadar inen eski merdivenin altına sürüklüyorum. Üstüne tırmanıyorum ve kendimi basamaklardan yukarı çekerek kirişlere doğru eğiliyorum. Çoğu insan bunu anlayamaz ama kuledeki bu oda tavana kadar bitmiş duvarlara sahip olamayacak kadar uzun. Buradan her şey bana açık. Başlangıçta odamı bu yüzden seçtim. Babamın Duke'ken sahip olduğu odanın aynısı. Bizden önce gelen Bruins'lerin kullandığı odanın aynısı.

İşte bu yüzden.

İlk kez eğlenmek için kirişlerde tepinmiyorum. Sadece zorunluluktan dolayı buraya ilk kez çıkıyorum. Yavaşça kulenin kenarına doğru ilerliyorum, önce Remy'nin odasının önünden geçiyorum. Çoktan yatağa girmiş, çırılçıplaktı. Bir elini başının arkasına koymuş, yastığının altına sokmuş, diğer elini de sikinin üzerine koymuş. Kolaylıkla otuz adım yukarıdayım, ama yine de tamamen uyumadığını söyleyebilirim. Göğsünün üzerindeki kızarıklık bir gösterge ise, muhtemelen mastürbasyon yapmayı yeni bitirdi.

Remy ve Sy'ın odaları arasındaki bölmenin üzerinden sürünerek geçerken denge için bir drenaj borusunu kullanarak sessiz bir çömelmeyle ilerlemeye devam ediyorum.

Onu orada buldum.

Sy'ın dizüstü bilgisayarının ekranı dışında oda neredeyse tamamen karanlık, hafif bir parıltı yayıyor. Yine de yatağın uzak tarafındaki kızın şeklini görebilecek kadar aydınlık.

Dokunmuyorlar bile.

Omurgalarımdaki sertliğin bir kısmı eriyip gidiyor.

"... çünkü sen yapmadın, değil mi?" Kelimeler o kadar sessiz söyleniyor ki zar zor seçebiliyorum.

Sy'ınkiler daha belirgin, gergin bir çeneyle gıcırdıyor. "Sana söyledim, bu durumu daha da kötüleştiriyor."

Ona doğru dönmüş, kalçası açıkta. "Bunu her gün yapmak zorundasın. Buna şartlanma deniyor, aptal."

Ağabeyimin bakışları odanın diğer tarafında. Alnındaki kırışıklıkta bir sinirlilik var. "İstemiyorum. Bırak onu."

O kadar yumuşak bir iç geçiriyor ki, duymaktan çok görüyorum. "Bu kadar büyütecek ne var? Çok hızlı boşalıyorsun, sadece bir iki dakika sürer." Adam başını yavaşça çevirip ona sert bir bakış fırlatıyor ve kadın arkasına dönüyor. "Sana sataşmıyorum. Sanırım sadece rahatsızlığı göremiyorum."

Elim borunun etrafında sıkılaşıyor ve tıslayarak verdiği cevabı anlamak için daha da alçalıyorum.

"Çünkü bütün gün otobüs büyüklüğünde bir ereksiyonla dolaşmak imkansız!"

Başka bir şeyden bahsettiklerine dair tüm umudum pencereden uçup gidiyor ve bunu hissediyorum. Lav hissi. Oraya tırmanma, battaniyeleri üzerlerinden yırtma ve kardeşime onun kime ait olduğunu gösterme dürtüsü.

"Ama şu anda çok sertsin," diye karşı çıkıyor ve arkasından bir hırıltı yükseliyor

Bunu neden bildiğini açıklamak için aklıma gelen tüm olasılıklar boğazımı düğümlüyor. "Daha iyi uyuyacaksın. Ve bu kadar uzun süre sonra, bir çıkışı olduğunu fark etmeye başlayacak, böylece sürekli-"

"Bunu bilemezsin!" diye tersliyor, boynunu kaldırıp ona ters ters bakıyor.

Dirseklerinin üzerinde yükselip ters ters bakıyor. "Evet, biliyorum! Ve eğer bunu kontrol altına almazsan ilerleyemeyeceğiz, o yüzden-"

Battaniyelerin onu örtüyor olması önemli değil. Battaniyenin altında, kasıklarına doğru hareket eden kolunun çizgisini mükemmel bir şekilde görebiliyorum. Sy sert, şok olmuş bir ses çıkarıyor ama sonra o kadar sessiz ki nefes bile almadığından eminim.

Onun sikine dokunuyor.

Bu gerçek beynimde bir kasırga gibi dolaşıyor, diğer tüm düşünceleri bir kenara atıyor ve geriye battaniyenin bir aşağı bir yukarı, bir aşağı bir yukarı kaymasını izlemekten başka bir şey kalmıyor.

Sy uzun, gergin bir ses çıkarıyor ve sonra Lavinia bir şeyler fısıldamak için yaklaşıyor ve ben duyamıyorum ve bu bende birini bıçaklama isteği uyandırıyor. Siktir, ne diyor bu? Altında ne yapıyor? Islanıyor mu? Gidiyor mu-

Onu becerirken izleyemeyeceğimi hemen anladım.

Remy'e söylediğim gibi. Kendimi durduramayacağım. Delireceğim. Bu yeterince kötü, değil mi? Sikinin elinde olması yetmiyor mu? "Bırak gitsin, Sy?" diyen tatlı sesini duymam yetmiyor mu? Minik Kuş'un yanağını kardeşimin omzuna yaslayıp onu okşamasını izlemek yetmiyor mu?

Ama hayır. Sy'ı beceremez. O canavar aletini bir kızın içine sokabilse bile, asla yeterince uzun süre dayanamaz. Başını yastığa gömdüğünde haklı olduğumu anlıyorum, boşalırken bir dizi ısırılmış homurtu çıkarıyor. Üstünü çıkarmadan önce ancak bir düzine vuruş yapabildi ve hemen uzaklaştı, elini bir havluyla temizlemek için yatağın yanına eğildi.

Sonrasında, sessizler. Dokunmazlar. Öpüşmezler. Birbirlerine iyi geceler fısıldamıyorlar. Ters yönlere dönüp gözlerini kapatıyorlar ve odama geri dönebilmemin tek nedeni bu.

Fazla uyuyamıyorum, ama o zamandan beri de uyuyamıyorum.

Nick.

Beni onlarla gitmeye zorlama...

Senin için iyi olacağım...

Sana istediğini vereceğim...

Beni sevmene izin

vereceğim...

Gecenin çoğunu dizüstü bilgisayarımda, tuttuğum notların üzerinden geçerek geçirdim. Leticia'nın tüm eşyalarının içinde olduğu kutunun gitmiş olması beni hiç şaşırtmadı. Bunu anlamak benim için zor olmadı; kutu Lavinia'nın değil, kız kardeşinin kutusuydu. Buradan yola çıkarak, içindeki fotoğrafın Tate ve başka bir kıza ait olduğunu görmek kolaydı - büyük olasılıkla Leticia'nın kendisine aitti ve yeşilliklere, güneş ışığının tonuna ve araziye bakılırsa, muhtemelen sonbaharda kayalıklarda çekilmişti.

Kutu gitti ama Daniel'in danışmanlığı altında iki yıl geçirip yedekleme hakkında bir iki şey öğrenmedim. Her şeyin fotoğrafı var.

İçimi kemirmediğini söylemek yalan olur. Kuzeye bakmam gerekirken katilini bulmak için Güney Yakası'na gitmiştim. Ölü kızlar herkesten çok Daniel'ın tarzı gibi görünüyordu. Bu, Cadde'de geçirdiğim zamanın anlamsız olduğu anlamına gelmiyor ve kendime bunu hatırlatmaya çalışıyorum. Tate'in katilini bulamamış olabilirim ama yine de çok şey buldum. İstihbarat bir insanı Forsyth'te oldukça ileri götürebilir.

Kayanın fotoğrafını, kurumuş kır çiçeğini ve fotoğrafı geçip makbuzun üzerinde duruyorum. Bu beni rahatsız ediyordu. Burada bir şey var. Kutu rastgele gibi görünen şeylerle doluydu ama Leticia'nın hepsini oraya koymasının bir nedeni vardı. Fotoğraf, kurutulmuş kır çiçeği, taş, kan lekeli kurdele, mermi; bunlar duygusal önemi olan simgeler.

Peki makbuz ne için?

Eski bir eczaneden -Doğu Yakası'nın hâlâ ayakta duran en eski işletmesi-. Ön yüzünde on iki dolarlık bir telefon kılıfı için bir satın alma listesi var.

şarj aleti ve bir paket ekşi şeker, ama arkasında numaralar var.

4009.

Telefon numarası değil. Posta kodu olamayacak kadar kısa. Bir kombinasyon mu? Giriş kodu mu? Uzun süre bunun üzerinde düşündüm, internette arama yaptım ama devam etmek için yeterli değildi.

Sabah olduğunda, gözlerim bulanık ve ağrılı hissediyor ve Sy'ın kapısının açılma sesi kuledeki huzuru bozarak beni gerçekliğe geri döndürüyor. Gittiğini duyana kadar bekliyorum, çünkü kardeşimi tanıyorsam, biraz sarsılmış ve çok yaralanmış olmak onu sabah koşusundan alıkoymayacaktır. Ağabeyim alışkanlıkları olan bir yaratıktır. Sanırım canavarları bu şekilde uzak tutuyor. En ufak bir kaos onu ters köşeye yatırır.

On dakika sonra merdiven boşluğuna açılan kapının açılıp kapanma sesini duyuyorum.

Bilgisayarı kapatıp dışarı çıkıyorum ve doğruca odasına gidip onu gözetliyorum. En azından uyurken, gözlerindeki o lanet *bakışla* beni düzeltemiyor.

Ama orada değil.

Çatı katını, banyoyu, mutfağı kontrol ediyorum ama Lavinia gitmiş, Sy'ın haftalar önce ona aldığı parlak yeni spor ayakkabıları da öyle.

Orospu çocuğu.

Bir saatten fazladır yoklar.

Volta atarak, oflayıp puflayarak, mesaj var mı diye telefonumu kontrol ederek geçiriyorum. Remy yatak odasından üzerinde sadece bol, tasarım bir boxer şortla çıktığında beni böyle buluyor.

"Keser misin lan şunu?" diye homurdanıyor, avucunu yüzüne sürüyor. "Sabahın yedisi için çok gürültülü volta atıyorsun." Gıcırdayan bir başka döşeme tahtasının üzerinde dikkatle yürüyorum ve o da beni tersleyerek banyoya girip kayboluyor.

Sy ve Lavinia biraz sonra vals yaparak içeri girerler.

İkisinin de yüzü kızarmış ve terden sırılsıklam olmuş spor kıyafetleri giymişler. Beni görünce donup kalıyor, gözleri sertleşiyor ama Sy sadece bir an duraksıyor ve selamlamak için çenesini sallıyor.

"Erken kalkmışsın," diye mırıldanarak mutfağa doğru ilerliyor. Lavinia hemen arkasından geliyor, ben de kemere yaslanıp ona soğuk bir şişe su uzatmasını izliyorum. Lavinia'ya, "Verity de içeride," derken daha önceki bir konuşmayı sürdürüyor gibiydi. Eğer hiçbirimize ulaşamazsan, bir sonraki en iyi seçeneğin o. Mama B ya da kıdemli DKS'lerden biriyle temasa geçebilir-"

İşte o zaman Lavinia'nın elinde tuttuğu şeyi fark ediyorum.

Doğruluyorum. "Ona bir telefon mu verdin?" Lavinia'nın sırtı kaskatı kesiliyor ve sanki elinden alacakmışım gibi telefonu sıkıca kavrıyor. "Ya o -"

"İşler ters gittiğinde aramanın bir yolu var mı?" Sy ters ters bakarak beni tersledi. "Düşes bir hedef. İletişimde kalmak için bir yola ihtiyacı var."

Sürekli yanında biri olursa olmaz.

Kaçmak için kullanabilirdi. Cash'i, Kontları, Lordları, *herkesi* arayabilir. *Bizden* yardım isteyebilir. Ama tüm bunları söylemek onun nefret dolu, öfkeli bakışlarını üzerime çevirmesine neden olur, o yüzden bunun yerine başımı sallıyorum. "Bu riskli."

Sy omuz silkiyor ve su şişesinin kapağını çeviriyor. "Düşesiniz bir mahkûm olabilir ama bizimki değil." Remy içeri girmek için o anı seçiyor ve Sy'ın sözleri üzerine başını sallıyor. "Kimseyi kilit altında tutacak zamanımız ya da kaynağımız yok. Eğer kaçmak ve babası ya da Perez tarafından yakalanmak istiyorsa, o zaman benim misafirim olabilir."

Remy daha az çılgınca bir gerekçe sunuyor. Bir düşünsene. "Hadi ama Nicky. Sy o motel odasında zar zor kendine geliyordu. Dolu silahı, telefonu ve arabasının anahtarları ondaydı ve hâlâ burada." Bunu tezgâhın üzerine kayarak ve onu bacaklarının arasına çekerek noktaladı. Kolayca giriyor ve bana attığı hızlı, yan bakıştan Sy'ın o kadar da iyi biri olmadığını tahmin ediyorum.

Korunduğunu hissettiği tek kişi. Yüzünü çerçeveleyerek bakışlarını kendi yüzüne çevirmeye zorluyor. "Biraz uçamazsa pek de kuş sayılmaz."

"Konu açılmışken..." Kollarını kavuşturan Sy, muhtemelen otoriter görünmesi gereken bir bakışla beni iğneliyor. Yine de çatlakları görebiliyorum. Tedirginliği. "Remy ve ben birkaç gün önce konuştuk. Prenses, Düşes'in Kraliyet kriterlerine uymadığı konusunda ortalığı toz duman ediyor."

"Kraliyet *kriterleri* mi?" diye sorar, sırtını Remy'nin bacaklarının beşiğine yaslamak için döner. "Ben bir kan mirasçısıyım. Başka hangi kritere ihtiyaçları olabilir ki?"

Remy kollarını onun omuzlarına dolayarak mırıldandı. "Kurumsal."

Anlama şafağı söküyor. "Onu kaydettiriyorsun."

Sy başını sallar.

"Bekle." Lavinia önce bana sonra da Sy'a geniş gözlerle baktı. "Ciddi misin?

Okula gidebilecek miyim?"

Remy'nin ağzı açık kalır. "*Yapmak* mı? Eğlenceli bir şeymiş gibi konuşuyorsun."

Burnumun kenarını sıkıp dişlerimi gıcırdatıyorum. Burada Düşes olmanın ne kadar tehlikeli olduğunu vurguluyorlar ve onu lanet olası bir mücadelenin içine atacaklar. "Bunu nasıl yaparsınız ki?"

Sy bileğini alnındaki terin üzerinde gezdirerek, "Babam," diye cevap veriyor. "Kayıtlardan bir iyilik istedi."

Gülümsemem kırılgan. "Düşesimiz için Bruin ağırlığını mı koyuyor?"

"*Benim* için Bruin ağırlığını ortaya koyuyor," diye düzeltiyor Sy, gözleri gergin. "Bana yardım etseydi bile, ki etmeyecek, Saul zaten seni içeri sokmak için onunkini kullandı. Babamın bana borcu vardı, ben de onu çağırdım."

Lavinia titreyerek yerinden fırlayacakmış gibi görünüyor. "Ne zaman başlıyorum? Bugün mü?"

Sy duraksıyor, hazırlıksız yakalanmış gibi görünüyor. "Şey... hayır. Gelecek hafta bir ara, belki." Biraz sönükleşti ve eğer bana fikrimi sormayı akıl etseydi, Lavinia'nın iki yıldan fazla bir süredir kilit altında olduğunu söylerdim. Bu

herhangi bir özgürlük ya da normallik şansı onu heyecanlandıracaktır. Ona özgürce ve hemen verme gücüne sahip olmadığı bir şeyi teklif etmemesi gerektiğini, çünkü aksi takdirde buna güvenmeyeceğini söyledi. Sy şöyle açıklıyor: "Her şeyi ayarlamak için seni içeri almamız gerekiyor ama Anne B bir haftadır ortalıkta görünmediğimiz için çok kızgın. Spor salonunda yapmamız gereken işler ve Cuma Gecesi Hiddeti için hazırlamamız gereken parantezler var. Gelmezsem canıma okur."

Remy onu tekrar bedenine çeker. "Ve hayat çizimi sınıfım bu hafta kampüs dışında stüdyo çalışması yapıyor."

"Ama," diyor Sy, "Pazartesi günü birimiz-"

Ben devreye giriyorum. "Onu alabilirim." Oda sessizleşti, Lavinia gerildi ama yer doldurma konusunda hiç sorun yaşamadım. "Zaten dersim var."

Sy ve Remy karşılıklı bakıştılar ve uzun bir ritim oldu, kendimi yabancı hissetmem için tasarlanmış türden. Çocukluğumuzdan beri bu böyleydi - ikiye karşı bir - ta ki Tate ortaya çıkıp sonunda bana bir mücadele şansı verene kadar.

Lavinia nefes alıyor gibi bile görünmüyor.

Odadaki gerginlik çatırtıya dönüşüyor ve gözlerimi ovmak için uzanıyorum. "Bak, bunu hak etmem gerektiğini söyledin, bu yüzden bana bir şans vermelisin. Kampüste kimse onu benden daha fazla koruyamaz. Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Ayrıca," diye ekliyorum, çenesinin sertleştiğini görmemiş gibi yaparak, "amaç birleşik bir cephe oluşturmaksa, o zaman diğer evler yeniden bir birlik olduğumuzu görmeli."

"Bu bir rol olurdu," diye mırıldanıyor ama ben
sadece omuz silkiyorum. "Bunu bilmelerine
gerek yok."

Sy Lavinia'ya bakarak çenesini kaldırır. "Bu sana bağlı. Eğer seni rahatsız ediyorsa pazartesiye kadar bekleyebilirsin ya da belki erlerden biri-
"

"Lanet olsun!" Cesedimi çiğnemeden Düşes'e kampüse kadar eşlik edecek bir *çaylak bulamazsınız.* "Adaylar hiç ateşli bile değil!"

Ama Lavinia'nın gözlerinde bir şey parlıyor ve Remy'nin gevşek

tutuşunu kırarak öne doğru adım atıyor. Hepimiz onun Sy'a doğru yürüyüşünü ve

kulağına bir şeyler fısıldıyor. Eli rahatça kalçasından aşağı iniyor, söylediği her neyse onu kavrarken onu sabit tutuyor. İstemeden de olsa dün geceki halleri gözümün önüne geliyor, boşalmadan hemen önce benim duyamayacağım kadar alçak sesle ona fısıldaması.

Onlara hançer gibi bakıyorum, dişlerim gıcırdıyor.

Geri çekildiğinde, ona beklenti dolu bir bakış atıyor.

Adamın gözleri kısılır. "Bunun iyi bir fikir olduğundan şüpheliyim."

"Bu beni daha güvende hissettirecek." Sy'ın sadece ona baktığı bir sessizlik oldu. Sonra, "Söz vermiştin," dedi ve Remy ile ben hızlıca bakıştık.

Kardeşim asla söz vermez.

Kadın her ne hakkında konuşuyorsa, bu onun uzun ve derin bir nefes almasına, burun deliklerinin genişlemesine neden oluyor. Hepimiz onun kırılmasını izliyoruz ama neye boyun eğdiğini sadece Lavinia biliyor. "Bunu arabada bırakmalısın," diyor arkasındaki dolabı açarak.

Başını sallıyor. "Kesinlikle."

Parmağıyla onu işaret ediyor. "Ve cinayet yok!" Şüphelerimi doğrulamak için onun sözlerine ihtiyacım yok. Tüm yedek silahlarımızı dolabın arkasındaki kasada saklıyoruz.

Ona kirpiklerini kırpıştırmadan önce bana ateşli bir bakış gönderiyor. "Diz kapakları cinayet değildir."

Remy kahve fincanını kaldırır. "Aferin kızıma."

Sy kodu girmeye ara vererek "Kardeşime diz *çöktürmeyin*!" diye bağırıyor.

"Yapmayacağım." Ellerini arkasında birleştirmiş, bir dişi geyik kadar masum görünüyor. "Ellerini kendine sakladığı sürece."

"Harika," diye mırıldanarak kendi silahımı almaya gidiyorum. "On dakika içinde hazır ol."

"HER ŞEY YOLUNDA MI?" Sonunda kayıt bürosundan çıktığında sordum. Bütün gün beni çılgına çeviren o kısa eteği giymişti. Beni tahrik etmek için bilerek giydiğinden şüpheleniyorum. Muhtemelen Sy'ın ona verdiği silahı kullanabilmek için bana pas vermemi umuyor. Aferin, Minik Kuş. Sabahtan beri sikim pantolonumun içinde zonkluyor. Görev yarı yarıya tamamlandı.

Gözleri bana kaydı ve homurdandı. Kampüse yaptığımız bu küçük gezi sırasında pek de konuşkan değildik. Buraya gelirken karmaşık bir sessizlikten başka bir şey yoktu. Beni görmezden geliyordu ama aynı zamanda o kadar kaskatı kesilmişti ki, silahı yumruğunda sıkıca tutuyordu, elimin her kıpırtısı kaslarının kilitlenmesine neden oluyordu.

"Köpek ve midilli gösterisi için hazır mısın?" Soluk mavi saçlarından bir tutamı ensesinden almak için uzanarak sordum. Geldiğimizde kampüs neredeyse ölüydü ama o iki saattir ofisteydi. Öğrenciler şimdi kampüsü dolduruyor, yüksek sesleri yönetim binasının saçaklarının altından taşıyor.

Kaskatı kesiliyor, kaşlarını çatarak elimi işaret ediyor ama tokat atmıyor. Sadece "Kendine dikkat et" diye bağırıyor ve topuklarının üzerinde dönerek uzaklaşıyor.

Kahretsin, eteğinin kalçalarına vuruş şekli bana bir şeyler yapıyor. Bir an orada öylece durdum, aptala dönmüştüm, neden ona o dar pantolonları giydirdiğimi merak ediyordum. Lavinia pileli eteği ve kıç tekmeleyen botlarıyla adeta bir kitlesel ereksiyon silahı.

Birkaç saniye sonra ona yetişiyorum ve şu anda beni vuramayacağı gerçeğinden yararlanmaya karar veriyorum. Kolumu beline dolayarak, elimi rahatça kıçına koyuyorum ve kalabalık avluya doğru yürürken kıçındaki kaymayı hissediyorum. Kaskatı kesiliyor ama vazgeçmiyorum. Herkese onun hâlâ benim Düşesim olduğunu göstermek için bu geziye çıktık. Kapalı kapılar ardında ayrı düşüyor olabiliriz ama Forsyth'in geri kalanının bunu bilmesine gerek yok.

Eğer bu sonunda ona istediğim şekilde dokunabileceğim anlamına geliyorsa, o zaman bu sadece mutlu bir tesadüf.

"Eğer o parmaklarını eteğimin altına sokarsan," diye tıslıyor, sesi zehir saçıyor, "onları teker teker keserim." İfadesi tamamen boş kalıyor ve ben isteksizce etkileniyorum.

"Kitabımdan bir sayfa alıyorsun, ha?" Bu beni kalçasının üst kısmındaki pürüzsüz teni okşamaktan alıkoymuyor. Oradaki yumuşaklığa karşı bir ürpertiyle savaşıyorum. "Sakin ol Minik Kuş. Haddimi aşmayacağım. Yine de beni öpersen insanlar buna daha çok inanır."

"Belki de olur," diye kabul ediyor, "ama parmakların gibi dilini de tutmak istiyorsan, bunu bir kez daha düşün derim."

Sessizce, "Bu konuda sonsuza kadar kaltak gibi davranacak mısın?" diye sordum.

Omuzları gerildi ve geçerli bir soru olmasına rağmen bunun yanlış bir şey olduğunu biliyorum. Ben her şeyi mahvetmeden önce aramızda bir şeyler vardı. Bir anlayış. Al gülüm ver gülüm. Yeterli değildi -hiçbir şeyin yeterli olabileceğinden emin değilim- ama ilerlememi sağladı.

Olmayana kadar.

Telefonum arka cebimde titriyor ve ona olan bağlılığımı bırakmak istemeyerek sol elimle cebimden çıkarıyorum. Ekrana baktığımda Killian'dan yeni bir mesaj görüyorum: *Konuşmamız gerek.*

Bu tek cümlenin ardından Daniel Payne'in evi olduğunu bildiğim bir adrese bağlantı geliyor. Ya da öyleydi. Sanırım şimdi, Daniel'a ait diğer her şey gibi, Killian'a ait. Bu şekilde çağrılmak midemi yakıyor. Tıpkı Daniel'ın eskiden yaptığı gibi. Karanlık sokaklar, kanın keskin tadı, yakarışlar, gözyaşları ve kızlar geliyor aklıma.

Bir sürü ağlayan kız.

Cildim kaşınıyor, sanki tek bir cümle bile Güney Yakası'nın sunduğu tüm kokuşmuş şeylere dair bir anıyı geri çağırabiliyor. Bu benim hatam. Geçen gece Hideaway'e gitmenin bu kapıyı açacağını bilmeliydim. Bir kez daha, Lordlar benim bir parçama sahip oldu.

"Gitmeliyiz," diyorum ve Lavinia'nın eğilmiş, botunu ayarladığını görmek için yukarı bakıyorum. Elimden kayıp gittiğini hissetmedim bile. Birden tüm çürümüş anılar dağılıyor ve geriye sadece onun kremsi teninin görüntüsü kalıyor. Gözlerim çıplak bacaklarında geziniyor ve başımı eğerek külotunu görmeye çalışıyorum.

"Kahretsin, bu kızın sıkı bir kıçı var."

"Değil mi? Onu yatağımın ucunda eğilmiş görmek isterim."

Kafamı çevirdim ve Lavinia'yı süzen iki cılız serseriyi gördüm. "Ne dedin sen?" Onlara doğru bir adım atarak havladım. İkisi de

Beni, cüssemi ve yüzümdeki dövmeyi görünce irkilip geri sıçrıyorlar. Bu sivilceli pisliklerin ikisinin de aletlerinin daha önce bir kadının içine girmediği çok açık.

"Hiçbir şey," diyor biri, sesi ancak gıcırdıyor.

Hayatını kaybetmeye hazır olduğu her halinden belli olan diğeri ise "Dostum, sakin ol" diye ekliyor.

Kaşlarım damarlarımda dolaşan adrenalinle aynı hızda kalkıyor. "Az önce bana sakinleşmemi mi söyledin?"

Gözleri yumuk yumuk yumruğuma kaydı. "Hayır... uh, efendim?"

Elim dışarı fırladı ve onu gömleğinin yakasından tuttum. Arkadaşı altına işemiş gibi görünüyordu. "Bunun kim olduğunu biliyor musun?" Başını çevirerek, sahneyi izlerken donup kalmış olan Lavinia'ya bakmasını sağlıyorum. Başını sallıyor ve ben de yüzüne alaycı bir ifadeyle bakıyorum. "O Düşes, göt herif ve kimse ona bakamaz, nefes alamaz, hatta saygısızlık etmeyi aklından bile geçiremez. Anladın mı?" Daha da öfkeyle başını sallıyor, gözünün kenarında koca bir damla yaş birikiyor. Ne amcık ama. Doğulu bir Ender olmalı. "Özür dile."

"Özür dilerim." Diğer çocuk da özrünü mırıldanıyor.

Kelimeleri bu kadar kolay söyleyebildikleri için onlardan

daha çok nefret ediyorum. Lavinia gözlerini deviriyor.

"Bırak gitsinler."

Gerçekten, gerçekten, gerçekten suratını dağıtmak istiyorum ama yüzündeki ifade sert ve sinirli. Çocuğu bırakıyorum ve bir elimi göğsüne sokarak onu arkadaşına doğru itiyorum. "Bu senin ilk günün olduğu için

testosteron, sana izin vereceğim. Bir daha asla Düşes'e bakma. Anladın mı?"

"Evet."

"Siktirin gidin buradan." Koşarak uzaklaşıyorlar ve ben derin bir nefes alıyorum, bir kalabalığın oluştuğunu fark ediyorum, nefeslerini tutmuş sahneyi izliyorlar. Gömleğimi düzeltiyorum ve kolumu Lavinia'nın omuzlarına dolayarak onu yanıma çekiyorum.

Bana karşı koymadı, izlendiğimizin farkındaydı. Bu tam da dikkatleri üzerimize çekmek için ihtiyacımız olan kargaşaydı. Çeşmenin yanında en az bir Kont görüyorum. Geri koşacak ve Lionel'a kızının tekrar bizim korumamız altında olduğunu söyleyecek.

DKS de fark etti.

"Düşes!" Adaylarımızdan biri olduğu yerde durdu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Dönmüşsünüz." Onu gördüğü için çok mutlu görünüyor, yüzünde aptal bir gülümseme oluşuyor ve ona diğer çocukla aynı muameleyi yapmayı düşünüyorum. Ama sonra Lavinia'nın gözlerinde tanıma kıvılcımları çakıyor ve olabilecek en kötü şey oluyor.

"Hey!" Gülümsüyor. *Onun* için. "Ballsack, değil mi? Nasılsın?"

Birkaç DKS üyesi daha şaşkın ifadelerle onun arkasında geziniyor. Düşes *adaylarla* konuşmaz. Bu çocuk ruhu bedenini terk etmiş gibi görünüyor. "Güzel! Harika! Bak." Uzanıp kolunu sıyırıyor ve yavru dövmesini ortaya çıkarıyor. "Oldukça havalı, değil mi?"

Bu manzara karşısında gözleri heyecanla parlıyor ve Remy'nin bacakları arasında ona nazikçe koçluk yaparken dövmeyi orada yaptırdığı anısı canlanıyor. "Evet, güzelce iyileşti!"

O da karşılık veriyor, bir şeyler eklemek için ağzını açıyor ama sonra gözleri bana takılıyor.

Ballsack bakışlarını indirerek doğruldu. "Sizi kampüste görmek güzel Düşes." Bana olan saygısı uzun sürmedi, çünkü gözlerini kaldırdı

-"Bilmeni isteriz ki, eğer ihtiyacın olursa

ne olursa olsun, arkanızdayız." Başını arkasındaki gruba doğru sallıyor ve hepsi ciddi bir şekilde başını sallıyor. Gözleri bana kayıyor, hızla parlıyor ve neredeyse kırılıyorum.

Ne yaptığımı biliyorlar.

Düşes'i kendi lanet olası Dük'ünden korumayı teklif ediyorlar.

Lavinia kızarıyor.

Yumruklarım kıvrılıyor ve uzun ve derin bir nefes alarak kendime üye adaylarının içini boşaltmanın Duke yolu olmadığını hatırlatıyorum. Belli ki daha sonra farklı bir gösteri yapmamız gerekecek.

Yolun geri kalanını birbirimize bağlı ama sessiz bir şekilde, parmaklarım omzunu okşayarak yürüyoruz. DKS adaylarına hadlerini bildirmek için peşlerinden koşmamamın tek nedeni, bu etkileşimin onu biraz sakinleştirdiğinden şüphelenmem. Uzun sürmedi. SUV'ye ulaştığımız anda, dokunuşumdan kaçıyor ve silahına uzanmak için koltuğa dalıyor.

Kendime şoför mahalline kadar yürüyüp bu konu hakkında

öfkelenmek için izin veriyorum. Kapımı çarparken "Nereye

gidiyoruz?" diye soruyor.

"Dukes'un işi," diyorum motoru çalıştırarak. "Killian mesaj attı."

"Lordların işinden bahsediyorsun," diyor bir ayağını gösterge paneline dayayarak. Gözlerim doğrudan kalçasına gidiyor. Bu hareketin kasıtlı olduğundan şüpheliyim. Lavinia pek çok şey olabilir ama baştan çıkarıcı asla onlardan biri olmadı. Bunu doğal bir şekilde yapıyor, aletimin anında canlanmasını sağlamaya niyetli bile değil.

Karanlık bir şekilde, "Son zamanlarda ikisi iç içe geçmiş gibi görünüyor. Bu her neyse, çabucak halledeceğim. Seni kuleye geri götüreceğim."

Uzaklara bakıyor, silahı yumruklarken gözleri pencereden dışarı odaklanıyor ve onu kanepede, hırpalanmış ve baygın gördüğümden beri göğsümde biriken kelimeleri tutamadığımı fark ediyorum.

"Döndüğüne sevindim."

Yüzünün yan tarafını izliyorum ama nedenini bilmiyorum. Hiçbir tepki vermiyor, yüzü dikkatle herhangi bir duygudan yoksun. "Lavinia," diyorum ama cevap vermiyor. Tuhaf, iki uzun yıldır aramızda savaşan o itme-çekme duygusu bana çok uzak geliyor. Neredeyse yüzüme tükürmesini dileyeceğim.

Parmağımı saçının bir tutamına dolayıp kulağının arkasına sıkıştırana kadar hiçbir tepki vermedi.

Başparmağı tabancanın horozunu indiriyor.

Tetiği çeken o olsaydı vurulmanın o kadar da korkunç olmayacağını düşünerek dokunuşumun sadece bir saniye sürmesine izin verdim.

Nefret hiç yoktan iyidir.

"NEREDEYİZ?" diye soruyor, eve bakarak.

Güney Yakası'nın kenarında sakin bir sokakta yer alıyor. Lucia kardeşlerin büyüdüğü gibi bir malikane değil ama ailemin evi gibi mütevazı bir bungalov da değil. Büyük bir tuğla ev, bir McMansion, dışı temiz ve düzenli. Bir suç lordu için mükemmel bir kılıf. Kimse eski bir fahişenin karısı olduğundan ve seks ticareti için yetiştirdiği üvey kızının içeride saklandığından şüphelenmiyordu.

"Burası Daniel Payne'in eski evi." Motoru durdurup sokakta yabancı bir şey var mı diye bakıyorum. Killian'a güveniyorum *sayılır* ama Sy'a saldırıldıktan sonra bu piçlerin hiçbirinden emin olamıyorum. "Sanırım babası öldüğü ve annesi hapse girdiği için artık Killian ve hanımının evi."

"Hm." Ağzı mutsuzca eğik, her şeyi içine alıyor. Diğer Kraliyet mensuplarının nasıl yaşadığını görmek muhtemelen gerçeküstüdür. "Beklediğimden daha küçük."

"Her kralın bir kalesi yoktur, Minik Kuş." Bana karanlık bir bakış fırlatıyor. "Sana arabada kalmanı söylerdim ama bunun boşa nefes tüketmek olduğunu biliyorum," diyorum silahımı çıkarıp şarjörü kontrol ederken. "Yakın dur. Bu sadece bir saniye sürer."

Cipten indik ve yürümeye başladık. Mahalle sessiz, çimler düzgün ve kesilmiş. Kapıyı çalmak için yumruğumu kaldırıyorum ama hafif aralık buluyorum. Altımızı kontrol ediyorum ama bir şey göremiyorum. Kapıyı dirseğimle iterek sonuna kadar açıyorum, silahımın kabzasına dokunuyorum ve Lavinia'nın da aynısını yaptığını hissediyorum.

"Hey!" diye seslendim. "Payne, burada mısın?"

Ev sessiz, içeri girdiğimizde Lavinia'nın botlarının sert ağaçlar üzerindeki sesinden başka bir şey duyulmuyor. "Belki de saati yanlış anlamışsındır," diye öneriyor.

Telefonum tekrar çalıyor ve kontrol

ediyorum. *Garajda*. *Mutfak kapısı*.

"Lanet olsun," diye mırıldandım. Ben artık lanet olası bir Dük'üm, Lordların piyadelerinden biri değilim. Artık değilim. Bunu açıkça belirtmem gerekecek.

Sadece birkaç adım ötede duran Lavinia'ya "Mutfakta bekle" diye emrediyorum. Onun bunun bir parçası olmasını istemiyorum.

"Her neyse," diyor adaya yaslanarak.

Garaja açılan kapıya yaklaşıyorum, tenime parazit gibi bir rahatsızlık çöküyor. Doğru olmayan bir şeyler var. Bir kısmı elektronik bir şeyin keskin vızıltısı. Bir kısmı da sesin garajdan değil de arkamdan gelmesi.

Dönüyorum, parmaklarım çoktan silahımın üzerinde, ama şok hızlı ve öfkeli bir şekilde geliyor, boynumdaki deriye çarpıyor. Geriye savruluyorum ama ikinci bir şok da ilki kadar hızlı geliyor ve düşüp karo zemine yığılıyorum. Vücudum kontrolsüzce kasılıyor, dişlerim dilimin üzerinde kenetleniyor ve kanın tadı ağzıma dolduğunda bir çığlık atıyorum.

"Kaçın!" Kelimeleri dişlerimin arasından zorla, Lavinia'nın botlarının bulanık görüntüsüne doğru söylüyorum.

Onun yerine, yaklaşıyor.

Git, demek istiyorum ama uzuvlarımın tepki vermesi için mücadele etmekle çok meşgulüm, kalbim çılgınca atıyor. Eğildiğinde, kalkmama yardım ettiğini düşünüyorum ve ona doğru uzanmak istiyorum. Bu çok aptalca. Lanet olası *koş*!

Kalkmama yardım etmiyor.

Belimden silahımı çekti.

Tam o sırada solumda bir hareket gördüm. Başka biri. İnce, siyah saçlı, dökümlü sundress elbisesi içinde inkar edilemez derecede kadınsı. Gözlerimi kısıyorum, acının ötesini görmeye çalışıyorum. Kadının elindeki elektrik bir kez daha çatırdıyor.

Şok tabancası mı o? Ne

oluyor lan?

"Lavinia," diye homurdanıyorum, ayağa kalkmaya çalışıyorum ama üzerimde bir bedenin ağırlığını hissediyorum, elindeki şok tabancasını tutuşturan kıvılcımları görüyorum.

"Sakin ol, Güzel Nick," diyor bir ses, sakin ve yatıştırıcı, silahın pürüzsüz namlusunu hissederken -Lavinia'*nın silahı*- şakağıma *bastırıyor.* "Bir kafeste yaşamanın nasıl bir his olduğunu tatmanın zamanı geldi."

11

Lavinia

"TANRIM, ÇOK AĞIR," diye homurdanıyor Story, ayaklarından birini düşürerek. Ben de homurdanıyorum, çünkü haksız değil. Nick kas yığınından bir duvar ve böyle gevşekken, dövmeli bir fili yerde sürüklemeye çalışmak gibi bir şey. Şok tabancasının onu yere sermeye yeteceğinden emin değildim ama Story, annesinin geçen yıl üç Lord'unu da bayıltmak için bu tabancayı kullandığını hatırlayarak bana güvence verdi. Eğer elektrik dalgası Killian Payne'i devirmeye yetiyorsa, herkesi devirebileceğinden emindi.

O haklıydı.

"Sadece sürükleyin," diye mırıldanıyorum, kafası ayakkabıma çarptığında umursamıyorum. Nick'in bilincinin yerine gelmesine sadece birkaç dakika var, bu yüzden acele edip onu kafese sokmamız gerekiyor.

Evet, *kafes*.

Daniel Payne'in büyük bir köpek kasası büyüklüğündeki eski garajının ortasında yer alıyor. Ön taraf hariç duvarların üçü metalden yapılmış.

içine kaynak yapılmış. Özellikle açık kapıdan sarkan kalın zincir ve asma kilitle sağlam ve kaçınılmaz görünüyor.

"Üvey babanın köpeği mi vardı?" Kapıyı ayağımla tekmeleyerek açarken sesim gerilerek soruyorum.

Homurdanıyor, onu içeri taşımama yardım ediyor. "Hayır."

Duraksayarak, "Bunu ne için kullandığını bilmek istiyor muyum?" diye soruyorum. Odanın etrafına bakıyorum. Bir duvar boyunca iyi düzenlenmiş aletler asılı, çoğu keskin, neredeyse her şeyi kesebilecek gibi görünen metal dişleri var. Parlak ve temizler ama Daniel Payne bana hiç el işi yapacak biri gibi gelmemişti.

Öykü kızarmış yanağındaki bir tutam siyah saçı havaya kaldırıyor. "Çoğu durumda sormamak daha iyidir. Bu yerde hayatta kalabilmemin tek yolu bu."

Buna itiraz edemem, bu yüzden Nick'i içeri itmeye odaklanıyorum, güzel, bilinçsiz yüzü kafesin sert zeminine çarpıyor. Hafifçe inliyor, alnı kırışıyor ama gözlerini açmıyor. Henüz açmadı.

Ben asma kilidi sabitlerken Story tezgâha doğru yürüyor. İkinci bir kilit yerine oturuyor, bu seferki elektronik. Bakıyorum ve elinde küçük siyah bir kumanda tuttuğunu görüyorum. Bana gösteriyor. "Kırmızı düğme kilitleri ayarlıyor. Yeşil ise parmaklıklara elektrik veriyor." Yeşil düğmeye basıyor ve kafesten yumuşak bir uğultu yayılıyor.

Gülmekten kendimi alamıyorum, kulağa tamamen delice geldiğini çok iyi biliyorum. "Ben de babamın psikopat olduğunu sanırdım."

Story bana donuk bir bakış attı. "Lavinia, hepsi lanet olası psikopatlar." Tek hareketin Nick'in parmaklarının seğirmesi olduğu kafese bakıyor. "Bunu asla unutma."

Ellerimin tozunu alıyorum. "Bana yardım ettiğin için teşekkürler. Bunu tek başıma yapabilmemin imkânı yoktu. Gözleri her zaman üzerimde." Nick'le yaşadıklarım eskisi gibi değil. Sy bana sahip olmak istediği için beni izlemiyor. Bunu yapıyor çünkü artık onun dünyasının bir parçasıyım ve bunun bir anlamı var.

Henüz tam olarak çözemediğim bir şey.

"Öyle olmalı," diyor, hâlâ soluk soluğa. "Siz onların Düşesisiniz ve sırtınızda bir sürü hedef var." Kafese bakıyor, gözleri sertleşiyor. "Ama bu heriften intikam almak için bir nedeni olan tek kişi siz değilsiniz."

Nick'in kesik kesik küfrü odanın içinde yankılanıyor. "Lavin-" Story ve ben onun kendini kaldırmaya çalışmasını, ancak kafesin zeminine geri yığılmasını izliyoruz. Hakkını vermek lazım. Şok tabancası çok sağlam bir yumruktu. Kendini toparlamaya çalıştıkça kanım daha da heyecanla doluyor. Onu orada, o kutuda kilitli, acı içinde ve kafası karışık görmek...

İnsanların benim kim olduğumu hatırlama zamanı geldi.

Bazıları intikamın soğuk yenen bir yemek olduğunu söyleyebilir ama o insanlar Lucias değil. Biz engerekleriz. Hızlı ve sert saldırırız. Nick Bruin, 'Küçük Kuş'unun dişleri olduğunu ilk elden öğrenmek üzere.

"Titiz değilsin, değil mi?" Kumandayı ondan alarak soruyorum. Başını sallıyor ve ben de kafese doğru yürüyüp botumun ucuyla tekmeliyorum. Kauçuk taban çarpılmamı engelliyor ama Nick sesle birlikte gözünü açıyor, nefes alışları hızlanıyor. Gözlerindeki o gevşek, aciz sırrın altında sıcak bir öfke parıltısı var.

"Lavinia..." Bir nefes alıyor ve hırıltıyla bırakıyor. "Bu da ne böyle?" Eli bara uzanıyor ve ben sırıtıyorum.

Zaaaap!

"Orospu çocuğu!" diye bağırdı, sarsılarak uzaklaştı. Bu onu uyandırdı. Hızlı hızlı göz kırpıyor, gözleri benimkilere dikiliyor. "Ne oluyor lan?" Story ile benim aramda gidip geliyor ama hemen onu görmezden geliyor. "Lavinia, çıkar beni buradan."

"Çıkmana izin mi vereyim? Senin beni asansörden çıkardığın gibi mi?" Parmağımı çeneme vurarak düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Hayır."

Eli uzanıyor ve yine oluyor.

Zaaap!

Başımı geriye atıp bir kahkaha patlatıyorum. "Tanrım, çok aptalsın."

"Orospu çocuğu!" Kalkmaya çalışıyor ama yeterince yer yok ve ben buna bayılıyorum. Bacaklarının garip bir şekilde vücuduna doğru sıkışmasına bayılıyorum. Göğsünün kalçalarının üzerine kıvrılmasını, küçük bir psikopat sardalya gibi oraya tıkıştırılmasını seviyorum.

Bu sanat.

Remy muhtemelen bunu takdir edecektir.

Kumandayı elime vurarak açıklıyorum. "Sadece sana kendi işkenceni tattırıyorum Nick. Belki bir kafese hapsolmanın nasıl bir şey olduğunu görmek istersin diye düşündüm."

Bana bakıyor, şimdi gözlerini kırpmadan, ürkütücü bir şekilde hareketsiz ve sonunda bunun tam olarak ne olduğunu anladığında anlıyorum. "Ciddi olamazsın," diye nefes alıyor, yumruklarını yere vuruyor. Parmaklıkları tekrar tutmamak için elinden geleni yaptığı belli. "Özür diledim!"

Çizmem, çığlığımın yanında cüce kalan donuk bir sesle parmaklıklara çarpıyor. "Özür dilemedin lan!"

Yüzüne biraz renk geliyor, kulaklarının uçları parlak bir eflatuna dönüyor. Ama irkilmiyor. "Peki," diye gıcırdıyor, dudakları dişlerini ortaya çıkarmak için geriye kıvrılıyor. "Özür dilerim. O şirret, nankör kıçını asansöre ittiğim ve seni eve, babanın yanına gönderdiğim için özür dilerim. Ama hiç durup düşündün mü," diye ekliyor, bana dik dik bakarak, "b a n a onun ne kadar kötü biri olduğunu söyleseydin, bunu yapmazdım?"

Gülüyorum-gerçekten gülüyorum. "Vay canına, sen gerçekten de hayatın tükürdüğü en büyük pisliksin, değil mi?"

Gülümsemesi o kadar keskin ki, yüzüne vurarak kendimi kesebileceğime bahse girerim. "Haklı olduğumu biliyorsun. Beni içeri alsaydın bunların hiçbiri olmazdı. Ama sen bunu yapamadın." Şimdi kahkaha atan o, alçak sesle ve acı acı. "Daha önce yanlış anlamışım. Neden kaldığın konusunda. Kendini neden elden ele dolaşırken bulduğun konusunda. Sen sadece çok gururlusun

kimsenin seni kurtarmasına izin verme." Gözlerinde önemli bir şey kıvılcımlanıyor. "Mesele babandan ne kadar farklı olduğun değil. Nasıl aynı olduğun."

Zaaap!

"İsa Tanrım!" O sallar dışarı onun Eller, ifade sıkılaşıyor. "Lavinia, bu hiç komik değil!"

Story'ye sırıtarak omzumun üzerinden bakıyorum. "Şey, bu *biraz* komik."

"Seni küçük kaltak," diyor zehrini Öykü'ye yönelterek. "Lordlarınız bunu yaptığınızı biliyor mu? Bir müttefikinin rehin tutulduğunu?"

"Hayır," diyor, kayıtsızca yürüyerek. "Ve bunu yapmadıkları için çok şanslısın, çünkü eğer yapsalardı, onlara bunu neden kabul ettiğimi söylemek zorunda kalırdım." Geniş, masum gözleri kısılıyor. "İnan bana, bu söylememi istemeyeceğin küçük bir sır."

Gözleri önce benimkilere, sonra tekrar ona kaydı. "Sana ne söyledi?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve bileğindeki dövmeyi ortaya çıkarıyor. "O gece Hideaway'in bodrumunda yaptıkların hakkındaki gerçeği. Hepsini biliyorum Nick." Yanına gidip çömeliyor ve onun gözlerinin içine bakıyor. "O odaya zorla giren sendin. Ona tecavüz ettin, bunu kaydettin ve daha sonra ortaya çıkıp büyük, kötü bir kahraman gibi davrandın. Yani evet, Lordlara anlatabilirim. Ama o zaman seni öldürürler." Bana bakıyor, yüzü düşünceli. "Yine de adil görünmüyor, değil mi? Kimse seni öldürmeyi Lavinia'dan daha fazla hak etmiyor."

"Gördün mü?" Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Ben de bunu söylüyordum!"

Nick her zaman stratejik olarak sessiz bir tip olmuştur, ancak onu kelimelerin kifayetsiz kaldığı çok az zaman gördüm. Şimdi onlardan biri. Story'ye bakıyor, onu taşaklarından yakalamış ve ağzının gevşekliğinden bunu anlıyor.

"Bu ne cüret," diyor, gözlerini kısarak. "Adamlarım senin yanında durdu. Sana destek oldular. Bu kasabada kimse sana sahip çıkmazken sana sığınacak bir yer verdiler ve sen onlara borcunu böyle mi ödüyorsun? tarafından

İstediğinizi elde etmek için onları manipüle ederek mi? Onları, içinde yer almak istemediklerini bildiğiniz bir şeye ortak ederek mi?" Yüzü taşa dönüyor ve onu tanıdığım tatlı Leydi'den, bu kasabanın korkmaya başlayacağı acımasız Kraliçe'ye dönüştürüyor. "Lordlarım senin lanet olası kuklaların değil."

Lordların Hikaye'yi koruduklarını çok açık. Kraliyet'te işler böyle yürür. Ama acımasızlığın iki yönlü olabileceğini ilk kez fark ediyorum, çünkü gözlerindeki sertlik çok açık.

Onlar için adam öldürürdü.

Nick bana bakıyor, ağzı dengesiz bir sırıtışa dönüşmüş. "Yani planın bu mu Minik Kuş? Leydi bekçi köpeklerini çağırıp bana hizmet edene kadar beni burada çürümeye mi bırakacaksın? Bu nasıl olacak?"

"Daniel'ın bekâretimi seninle kaybetmemi istediğine inanamıyorum." Öykü başını sallayıp ayağa kalkıyor. Kaşlarım havaya kalkıyor ve o da gözlerini deviriyor. "Hiç sorma. Benim işim bitti. Sadece kafesi tekmeleyerek Nick'in dikkatini çekmeni istiyorum." "Bunu neden yaptığımı ve bana ya da Lordlara karşı misilleme yapmaya karar verirsen neler olacağını bilmeni istiyorum."

Eğer bakışlar öldürebilseydi, Nick'in ona nasıl baktığını düşünürsek, bir ceset olurdu.

Bana dönüp eğildi ve kulağıma fısıldamadan önce yanağıma hızlı bir öpücük kondurdu: "Bu seninle onun arasında. O güzel kıçına bunu ödet. Sonunda ne olursa olsun," dedi ve geri çekilerek bana ciddi bir bakış attı, "Arkanda olacağımı bilmeni istiyorum."

"Teşekkür ederim," diyorum ona, sesim istediğim her şeyi söyleyemeyecek kadar duygu dolu. Bu işin nasıl biteceği konusunda pek fazla tartışma olmadı. Belki Nick burada ölür. Belki de ölmez. Belki ikimiz de ölürüz.

Her iki durumda da, bu bir şeyin sonu.

Omuz silkiyor, yumruğuma vuruyor. "Kraliyet kadınlarının birbirlerine destek olma zamanı gelmişti."

İkimiz de onun garajdan çıkışını ve kapıyı arkasından kapatışını izliyoruz.

Artık sadece biz varız. Ben, Nick ve elektrikli bir kafes.

"Kız arkadaşın gitti," diye söze başladı Nick, daracık alanda yer değiştirmeye çalışarak. "Beni hırpaladın ve amacına ulaştın. Şimdi gitmeme izin verebilirsin."

Kollarımı kavuşturuyorum, sessizlik bizi sararken içimi doldurmaya çalışıyorum. Bir an için onun gerçekten güzel olduğunu düşünüyorum. Soluk çürükleri ve öfkeli ifadesiyle bile Nick Bruin gülünç derecede yakışıklı. Başka bir hayatta onun gibi birine aşık olabileceğimi düşünmek garip. "İlk tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun?"

Anında cevap verir: "Yüzüme tekme attın."

"Nedenini hatırlıyor musun?" Rahat bir pozisyon bulmak için çırpınışını izleyerek soruyorum. Tecrübelerime dayanarak böyle bir pozisyonun olmadığını biliyorum. "Kraliyet sürtüklerinin zayıf olduğunu söylemiştin. Bunun oldukça komik olduğunu düşünmüştüm çünkü birkaç Kraliyet kadını tanıdım ve hepsi de bir tür eziyete katlanmak zorunda kaldı. Kendi kendime düşündüm de... Kraliyet erkekleri bizim katlanmak zorunda kaldığımız şeylerin yarısına bile katlanamaz," diyerek sırıtarak kumandayı havaya fırlattım, "ama denemelerini izlemek gerçekten eğlenceli olurdu."

Sonunda durgunlaşıyor, burun delikleri bir huff ile genişliyor. "Ne yani? Geceyi burada mı geçireceğiz?"

Bir kaşımı kaldırıp çantamı almak için eğildim. "Biz

mi?" Bir duraklama. "Beni burada bırakıyorsun."

"Hiçbir şey seni geçemez, *Nicky*." Bir kova ve bir şişe su alıp ikisini de kafesin hemen dışına koyuyorum.

Onlara kuşkulu bir bakış fırlatıyor. "Beni bu kadarla mı bırakıyorsunuz?"

"Sahip olduğumdan daha fazla," diye cevap veriyorum, sesim çivi gibi sert.

Kabullenme yavaşça yerleşir, tüm duygular gözlerinden sızar. Geriye mavinin akıl almaz bir tonu kalmıştı. "Tanrı yardımcım olsun Lavinia, eğer onlara zarar verirsen..."

"Kim? Remy ve Sy" Gülüyorum, sesim biraz fazla keskin. "Onları incitmek istemiyorum. Onlar pislik, ama kolay pislikler. Bu bizimle ilgili Nick. Yoksa ben gideli o kadar uzun zaman oldu ki anlaşmamızı unuttun mu?" Günlerdir kafamın içinde yüzen kelimeleri söylemek için eğildim. Haftalarca. Hatta belki aylardır. "Sen beni incittin, ben de seni incittim."

Mutfak kapısına doğru yürürken, "Beni burada bırakamazsın," diye bağırıyor. "Ben hâlâ senin Dük'ünüm! Bana itaat etmek zorundasın!"

"Buna itaat et," diyorum ona orta parmağımı çevirerek.

Işıkları kapatıp kapıyı arkamdan kilitlediğimde elektrik çatırtılarını ve ardından bir dizi küfür duyuyorum. Kalbim küt küt atıyor, bu kadar sert bir şey yaptığım için damarlarımda adrenalin pompalanıyor. Ama burada olduğumu sadece Story biliyor. Nick haklı. O benim Dük'üm ve teknik olarak ona itaat etmem gerekiyor. Ama aynı zamanda beni koruması gerekiyordu ve korumadı.

Ve şimdi birinin kaltağı olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek zorunda. Benimki.

~

Saul beni almaya gönderdi. Birkaç gün sürebilir.

Sy: Desteğe ihtiyacın var mı?

Evde kal. Yanıma birkaç üye alıyorum. Kuşu kapıya bırakıyorum.

Remy: Peridota dikkat et.

Tamamdır kardeşim.

~

Eve geldiğimde kimse beni karşılamıyor. Kimse beni kilitlemiyor. Kimse nerede olduğumu, ne yaptığımı bilmek istemiyor. Remy'nin odasından müzik geliyor, ama garip, sessiz, melodik bir elektronik müzik.

Genelde çaldığı gürültülü, çılgın şeylerden tamamen farklı. Hiçbir şey her zamanki gibi değil.

Ama en tuhafı da burada olmam.

Nick'in SUV'sinde Forsyth'in etrafında üç saat geçirdim, aklımda hiçbir hedef yoktu. Meksika'ya kadar gidebilirdim ve hiçbiri beni durduramazdı. Onun yerine buradaydım, Nick'in anahtarlarını buzdolabının üstündeki dolapta saklıyordum. Cipi birkaç blok aşağıya, iki yıkık dökük depoyu ikiye bölen bir sokağın derinliklerine park etmiştim. Kanım hâlâ her şeyin zaferiyle dolup taşıyor; Nick'in acı çektiğini bilmek, bir telefona, bir arabaya ve iki silaha erişimim olduğunun farkında olmak: Nick'in ve Sy'ın bana verdiği.

Tabancayı elimde ters çeviriyorum, avucumun içinde doğru hissettiğimi düşünüyorum. Ağırlığı mükemmel ve tamamen dolu -Sy bana kendisi gösterdi. Tüm bunlar, silahlar, çıkış yolu, özgürlüğe şimdiye kadar sahip olduğum kadar yakın.

Sy birkaç dakika sonra beni böyle buluyor: tabancam tezgahın üzerinde, şarjörü çoktan çıkarılmış halde sabırla ve itaatkar bir şekilde bekliyor. Nick'in telefonundan o mesajı gönderdiğimden beri tuttuğum gerginliği serbest bırakarak nefes veriyorum. Bir saat boyunca yazışmalarını inceledim, tonu doğru ayarladığımdan emin oldum.

Gördüğü manzara karşısında duraksıyor ve bana yavaşça başını sallıyor. "Her şeyin yolunda gittiğini varsayıyorum."

Silahı kasaya geri kilitleyebilmesi için hareket ediyorum, şifreye bakmıyorum bile. Bakmama gerek yok. Ne de olsa Nick'in silahı hâlâ bende. "Evet, hepsi kayıtlı."

Bana temkinli bir bakış attı. "Ya Nick?"

Yüzümü buruşturmam sadece yarı sahte. "Her zamanki gibi çekilmezdi ama beni başından savmak için acele ediyor gibiydi."

"Bir işi olduğunu söyledi." Sy kaşlarını çatıyor ve bu midemin endişeyle dönmesine neden oluyor. Burada gerçekten bir miktar kararsızlığa güveniyorum. Sadece

Bacaklarımı ayırarak arkasındaki tezgâha doğru kaydım. "Umarım Saul planlamıyordur-" Bana dönüp gözlerini kalçalarıma diktiğinde sözleri boğazında düğümleniyor.

Ayaklarım rahatça sallanıyor. "Gergin görünmüyordu," diye öneriyorum. "Sadece sabırsızdı."

Uzun bir süre boyunca Sy'ın gözlerinin büyüdüğünü ve eteğimin altındaki tene odaklandığını görebiliyorum. Bunu yumuşak bir şekilde geçiştirmeye bile çalışmıyor, sert bir nefesle başka tarafa bakıyor. "Öğleden sonraki dersim için kampüse gitmem gerekiyor ama önce Remy'yle kavga etmem lazım, o yüzden biraz ortalıkta görünmemelisin."

Bacaklarımın sallanması durdu. "Remy ile kavga mı edeceksin? Neden?"

Sy bir elini cebine sokuyor, kulaklarının uçları kırmızı kırmızı parlıyor ve ereksiyonunu pek de gizli olmayan bir şekilde ayarlıyor. "Son zamanlarda ilaçlarını almasını sağlamakta çok zorlanıyorum. Doktorunun lanet olası bir hödük olduğunu anladığımızdan beri..." Sy'ın çenesi kilitlenir. "... *dirençli.*"

Şimdi kaşlarını çatan benim. "Belki de haklı olduğu bir nokta vardır." Durumu bana açıklayan Remy olmuştu. Geri döndükten sonraki günlerdeydi, her şey bulanık ve kafa karıştırıcıydı. Remy'nin kendisi de pek mantıklı sayılmazdı, Sy'ın yatak odasında volta atıyor ve bana enerjik bir şekilde, laf kalabalığı yaparak bilgi veriyordu. Remy'nin durumu da böyle. Bazen Düşes olmaktan çıkıp tutsak bir izleyici oluyorum.

Ama Sy başını sallar. "Doktor satın alınmış, bu çok açık. Ama çok araştırma yaptım, teşhis ve tedavi tıbbi olarak geçerli. Dengede kalması için buna ihtiyacı var. Tekrar döngüye girmeye başladığını şimdiden söyleyebilirim. Bu bana şunu hatırlattı. Senden yapmanı istediğim bir şey var."

Midem bulanıyor. "Ne?" Birkaç gün önceki kavgaya katılmak dışında, ne o ne de Remy Duke kartlarını bana karşı kullanmadılar.

Karşıdaki tezgâha yaslanıp sonunda bakışlarımla buluştu. "Felix'in yerinde gördüğümüz adamı hatırlıyor musun? Cash mi?" Başımı sallayınca, "O mu?" diye sordu.

öldürdüğümü görmek *istemeyeceğin* türden bir adam mı?"

Gözlerindeki bakış karşısında donup kaldım. Nick insanları öldürdü. Muhtemelen birçok insanı. Remy'den emin değilim ama onda da böyle bir eğilim var. Forsyth'te yeterince uzun süre yaşarsanız, bu tür şeyler için bir his edinme eğiliminde olursunuz. Ama Sy rekabetçi bir ortamda şiddeti tercih ediyor gibi görünüyor. Sadece kazanmak, hükmetmek istiyor. Bana hiç gerekmedikçe öldürecek bir tip gibi gelmedi.

Şimdiye kadar.

Bakışlarını tutarak dikkatlice açıklıyorum: "Çocukken ara sıra ona bakıcılık yapardım. İğrenç küçük bir pislik ama Kontlar gibi değil. Bu şehirde ölmesini istediğim insanların giderek uzayan listesinde Cash Money yer almayan birkaç kişiden biri." Ondan birini öldürmemesini istemek zorunda kalmam boğazımda acı bir şekilde düğümleniyor.

Neyse ki beni zorlamıyor. "O zaman ona Remy'nin yasak olduğunu söyle. Kuzey Yakası'nın ürünlerine serbestçe ulaşmasından hoşlanmıyorum. Remy bir keş değil." Sy çenesini indirip karanlık bir bakışla beni kıstırıyor. "Ama doğru koşullar altında olabilir. Bunun olmasına seyirci kalmayacağım. Anladın mı beni?"

O zaman her şey mantıklı.

Sy kazanmak için öldürürdü. Hayatta kalmak için öldürür. Ve değer verdiği insanları korumak için öldürür. Tehlikeli ve kaçınılmaz bir şey gibi ensemde karıncalanıyor.

İçimden Nick'in bilincinin hâlâ yerinde olup
olmadığını merak ediyorum. Dışarıdan,
kardeşine bir gülümseme veriyorum.

"Onu bulacağım. Cash beni dinler." Tezgâhtan kayarak ekliyorum, "Remy için endişelenme. İlaçlarını almasını sağlayacağım."

Sy alay ediyor. "Benim için almayacak ama senin için alacağını mı düşünüyorsun?"

"Evet." Her zaman buzdolabının yanında duran ilaç düzenleyiciye uzanıyorum. "Bende sende olmayan bir şey var." O daha soramadan, yanından hızla geçip eteğimi sıyırarak şeffaf külotumu ortaya çıkarıyorum.

Omzumun üzerinden hızlı bir bakış, dudaklarının ayrıldığını ve cebindeki elinin bir kez daha ereksiyonunu ayarladığını ortaya koyuyor.

Sırıtarak Remy'nin kapısının önünde duruyorum ve kapıyı iki kez çalıyorum. Sy'ın uzaktan izlemek için geldiğini duyuyorum, beklerken bakışlarının sıcaklığını sırtımda hissediyorum. Kapı açıldığında, neyle çalıştığıma dair hızlı bir envanter çıkarıyorum. Remy'nin gözleri de aynı şeyi yaparken kapalıydı, ruh halini değerlendirirken bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyordu. Saçlarının bir tarafı diğerine göre daha dağınık görünüyor, sanki yataktaymış gibi. Üzerinde yakası küçük deliklerle dolu, yıpranmış bir Led Zeppelin tişörtü ve muhtemelen sekiz yüz dolar değerinde bir kot pantolon var.

Gözleri elimdeki ilaç düzenleyicide duraklıyor, boğazındaki bir tendon geriliyor. "Hayır."

"Konuşmama bile izin vermedin." Suratımı astım, gömleğinin eteklerini çekiştirmek için uzandım. "Eğer onları alırsan, üzerime çizmene izin veririm."

"Bugün olmaz."

"Remy..." Parmaklarım gömleğinin altına girip göbek deliğinin altındaki saçlarla oynarken kirpiklerimi dalgalandırıyorum. "Ya senin için soyunmak isteseydim? Senin için iyi olmak?"

Gözlerindeki değişimi takip edecek kadar erken yakalayamıyorum. Birden parmakları boğazıma dolanıyor, o kadar sıkı kavrıyor ki acının parıltısı nefesimi kesiyor. "Yapma," diye tıslıyor, gözleri hançerle dolu. "*Sakın* bana o sahte şeyi getirme. Deli olabilirim ama aptal değilim."

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çırpınarak ona bakıyorum ve beni her zaman böyle anlarda -zayıf, acımasız adamların dışa doğru saldırdığı anlarda- kurtaran öfkeyi, çeliği, nefreti bulmaya çalışıyorum ama bulamıyorum. İncitmekten ve sakatlamaktan zevk alan kalpsiz, boş Manyak'ı göremiyorum. Sadece haftalar önce o Çan Kulesi'nde duran Remy'yi görebiliyorum, çok güzel ve kırık.

Sadece kendimi görebiliyorum.

Boğazımdan çıkan yumuşak, incinmiş ses, tutuşunun acısından çok bu farkındalıkla ilgili, ama Remy'ye bir yumruğun tüm gücüyle çarpmasını izliyorum.

Anında beni serbest bıraktı.

Çiğ derisini ovduğum bir yer var ve o sadece... bana bakıyor. Sanki bir rüyadan yeni çıkmış gibi bakıyor bana. Ön kolunu kapı pervazına dayıyor ve yüzünü kapı pervazına gömüp inliyor. "İyi bir gün geçirmiyorum, Vinny."

Sy'ın bir noktada mutfak girişinden öne doğru fırladığını anlamak için dönmeme gerek yok. İzlerken ve beklerken üzerindeki gerginliği hissedebiliyorum. Müdahale etmek için mi? Beni tekrar kurtarmak için mi?

Başımı iki yana salladım. "Haklısın Remy. Bu sahteydi." Sesimdeki sertlik karşısında Remy'nin yumruğunun esnemesini izliyorum. "İşte sana gerçek bir şey. Aldığın her hap için, şu andan itibaren... ne zamana kadar..." Gözlerimi ilaç düzenleyiciye dikiyorum, içimde bir fırtına kopuyor. "Sana kız kardeşim hakkında bir şey söyleyeceğim."

Remy geri sıçradı, kolu yanına düştü. Son zamanlarda neden bu kadar dikkatli ve dikkatli olduğunu biliyorum. Tate'e ne olduğu hakkında bilgi sahibi olduğumu düşünüyor. Ona fotoğrafı vermiştim ama bunun daha fazla soruyu beraberinde getirdiğini söyleyebilirim.

İlaç düzenleyicisine uzanırken bakışlarımı tutuyor ve acıtmadığını söylersem yalan söylemiş olurum, ama bu onun düşündüğü şekilde değil. Beni incittiği için değil. Onun için gerçekten soyunmak, dokunuşunu üzerimde hissetmek, tenime olan açlığının altında bir saat içinde kendimi kaybetmek istediğim için bile değil.

Çünkü Leticia burada bile değil, ve her nasılsa, o hala
Ben.

Bir dakika sonra Sy, Remy'nin açık kapı aralığından her şeyi almasını izler.
üç hap, birbiri ardına. "İyi misin?" Sy, Remy'ye de soruyor olabilir, bana da soruyor olabilir.

İkimiz de başımızla onaylıyoruz ama boğazını temizleyen ben oluyorum. "Devam et, biz hallederiz."

Sy'ın bana bakışı göğsümün sıkışmasına neden oluyor. Gözlerinde korkunç, acı veren bir minnettarlık var ve Remy ile neden bu kadar iyi arkadaş olduklarını anlıyorum. Sy sahtekâr değil. Burada önemli bir şey yaptığımı düşünüyor.

Ona bir şey olmadığını söylemek istiyorum. Boktan insanlarla pazarlık yapmaya alışkınım. Bazı açılardan, bildiğim tek şey bu. Bu bir yetenek değil. Lucia olmak, Forsyth Kraliyet ailesinden olmak beni böyle şekillendirdi.

Sy gittiğinde Remy göz ucuyla bana bakıyor. Hemen Leticia'yı sormasını bekliyordum, bu yüzden "Masaya geç," dediğinde garip bir şekilde rahatladım.

Dövme masasına zıplıyorum, botlarımın bağcıklarını yavaşça çözüyorum. Burada, onun yaktığı ışığın altında, ben arkama yaslanırken bekliyoruz.

Çenesini salladı, "Gömlek." Çıkarmamı beklemeden parmaklarını eteğin altından geçiriyor ve başımın üzerinden kaldırıyor. Bir saniye sonra sırtüstü yatıyorum ve bir kalemi dişlerinin arasında, diğerini de tenime bastırıyor. Beklediğimden daha uzun sürüyor ve kendimi içinde kaybolmaya bırakıyorum. Keçenin serin ucu. Parmak uçlarının sıcaklığı. Parmaklarını geri çektiğinde alnının kırışması, sonra tekrar içine dalması.

Köprücük kemiğimin üzerinden geçerken, "Seni incitmek istememiştim," diye mırıldandı.

Boğazım bir yutkunmayla titriyor ve ağzı sıkılaştığında bunu gördüğünü biliyorum. "Neden ilaçlarını almak istemiyorsun? Sy iyi olduklarını söylüyor. Seninle uğraşmayacağını biliyorsun."

Başını sallıyor, platin rengi saçlarından bir tutam gözlerine düşüyor. "Konu Sy değil."

"Sonra ne olacak?"

Remy'nin parmakları boğazıma gidiyor, parmak uçları bir şeyin üzerinde geziniyor. Bir iz bırakmış mıydı? Dudaklarını etime bastırmak için eğildi, saçlarına yapışan hafif ot kokusunu alabileceğim kadar uzun süre kaldı. Ama arkasına yaslandığında, yine iş yapıyor. Böyle olduğumuzda, ben sadece bir

ona tuval. Uyumlu. Klinik. Temiz. "Her mali çeyrekte, geleceğime yaptığı 'yatırımı' gözden geçirmek için babamla buluşmak zorundayım. Yarın."

"Oh." Eve geldiğimden beri bu odadaki garip havayı fark ettim. Bu alışkın olduğum bir çılgınlık değil. Bu daha yavaş, yüzeyin altında kaynayan ama daha az tüketmeyen bir şey. "Bu yüzden mi stresli görünüyorsun?"

"Stresli mi?" Alaycı bir ses çıkarır. "Stresli değilim. Sadece... arıyorum."

"Ne için?"

Omzunu silkti. "İsyan. Boşunalık. Anarşi."

Eğilip göğsümün yanına bir çizgi çekmesini izliyorum, dövmeli parmakları sert meme ucumu sıyırıyor. "Bunun ilaçlarını almakla ne ilgisi var?"

"Eğer oraya ilaç almış ve sessiz bir şekilde gidersem," diye açıklıyor, dili dudaklarının arasından dışarı fırlayarak, "o zaman kazandığını düşünecek."

Gözlerimi deviriyorum. "Siz üçünüz için her şey kazanmakla ilgili, değil mi?" Ağzının köşesi seğiriyor. "Galip gelene..."

"... ganimetleri götürün. Evet, evet, her şeyi duydum."

"Kız kardeşin hakkında..." diye başlıyor ve kolumun iç kısmına bir çizgi çiziyor.

"Bana o gece kayalıklarda ne yaptığını sorma," diye uyarıyorum, titrememeye çalışarak. "Bilmiyorum."

Remy duraklar ve gözlerinde belli belirsiz bir şaşkınlık belirir. Muhtemelen ilk kez biri onun hafızasını 'eğer' gibi niteleyiciler kullanmadan olduğu gibi kabul ediyordu. Aynı hızla toparlanıyor ve "Hiç başka kızlarla yattı mı?" diye soruyor.

Resmin ne olduğunu fark ettiğimden beri kendime bunu soruyorum. Tate ve Leticia. Günlerdir kafamı kurcalayıp duruyordu. Sadece bir tanışıklık için batı ile kuzey arasındaki sınırları geçmeleri pek olası değil. "Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok. Eğer gerçekten... eşcinsel, biseksüel, pan, her neyse...

sakladı. Ve kesinlikle bana söylemezdi. Birbirimizden nefret ediyoruz."

Gözleri benimkilere kayıyor. "Neden?"

"Her zamanki gibi, değil mi?" Ona yumuşak bir gülümseme veriyorum.

"Kazanana..." "... ganimetler senin olsun." Sırıtıyor, dirseğimin üzerinde bir kıvrımı bitiriyor. "Hatta

North Side'da, ha? Tate buna bayılırdı. O ve Nick her zaman sorunlu amcıklar için çıldırırlardı." Yavaşça ekliyor, "Sanırım bunu biliyorsun. Bana başka bir şey söyle."

"Leticia hakkında mı?" Geçmişi düşünerek iç çektim. Eğer saklıyorsa, iyi bir nedeni vardı. Babamız onun başka bir kızla birlikte olmasını kabul etmezdi.

-Kadının kadınlara ilgi duymasını önemsediği için değil, hatta kadın bir Batı Ender olduğu için bile değil. Ama bu onun planına uymadığı için. Cazibe olsun ya da olmasın, kadının kaderinde Perez'le evlenmek ve soyu devam ettirmek vardı. Belki de Leticia kendisi için bir şey istiyordu. Tamamen kendisine ait bir şey. Eğer durum buysa, onu suçladığımı söyleyemem. Tate sadece ona ait olmadığı için bunu düşünmek garip. O çocuklara da aitti.

Artık benim olan adamlar.

"Onu partilerde kızları öperken bir ya da iki kez görmüş olabilirim ama bunun hep göstermelik olduğunu düşünmüşümdür. Gösteri yapmayı seviyor. İnsanları kandırmayı. Sırlarını saklamayı. Size gösterdiği hiçbir şeye gerçekten güvenemezsiniz. Muhtemelen çoğu sahtedir." Yavaş yavaş fark ediyorum ki, "Ona katlanamazsın."

"Belki de değil."

"Bu iki," diye uyarıyorum onu. Bütün öğleden sonra burada yatıp kız kardeşim hakkında konuşma düşüncesi midemi bulandırıyor. "Bir tane daha alırsın diyeceğim ama doğru soruları sormuyorsun, o yüzden sana biraz daha spesifik bir şey vereceğim." Bunun için doğruldu, bakışlarımla buluşurken kalemi kapattı. "Mama B bana Leticia'nın kaybolmadan önce spor salonuna geldiğini söyledi. Birini aradığını söyledi."

Remy göz kırpıyor. "Tate?"

Omuz silkiyorum, karmaşık tasarımı incelemek için doğruluyorum. Birbirini yansıtan ikiz yıldızlar, ışıltıları ve kıvrımları kollarımdan aşağı iniyor. Remy'yle hep aynı şey oluyor, değil mi?

Parmaklarını saçlarında sıkıca tarıyor, çekiştiriyor. "Kahretsin, bu klasik Tate olurdu. O ve Nick, birlikte sorun çıkarmaya devam ediyorlar, hatta..." Gözlerinde beni büyüleyen bir hüzün var. Uzun sürmüyor. "İşte bu yüzden babam bu yıl tam bir pislik gibi davranıyor. Sy, başa çıkabilir. Nick ise..."

"Hayranı değil misin?" Sanırım ondan bahsedince boynumun sızladığını hissettim. Daha önce telefonumdan hava durumunu kontrol etmiştim. Bu gece hava oldukça soğuk olacaktı.

Remy başını sallar, çenesi gergindir. "O da Tate'ten nefret ederdi. İlk karşılaştıklarında beni evlatlıktan reddedeceğini düşünmüştüm."

Bittiği için garip bir şekilde hayal kırıklığına uğramış hissederek gömleğimi geri giyiyorum. "Nasıl biriydi?"

"Tate?" Tezgâhına yaslanmış, kalemi hünerli parmaklarının arasında döndürüyor. "O iliklerine kadar West End'liydi. Birçok insan onun bu yönünü anlamadı, çünkü silah kaçakçılığından hoşlanmıyordu. Ama buralarda işler böyle yürür. Yumruklarımızla, bedenlerimizle savaşırız. Tate bunu severdi."

"Atletik mi?" Sy'ın o sabah beni koşuya çıkardığını düşünerek soruyorum. Yaralı ve yarı baygın olmasına rağmen etrafımda daireler çizerek koşuyordu.

Kelimenin tam anlamıyla, herhangi bir şeye ayak uydurmak için çırpınan kıçımın etrafında daireler çizmek zorunda kaldı.

bir antrenman umudu.

Sırıtıyor. "Hem de çok. Dayanıklılık söz konusu olduğunda Sy'ın eline su dökemezdi. Biz buna 'antrenman' bile demeden önce birlikte antrenman yaparlardı. O zamanlar sadece dalga geçerlerdi."

Herkes Tate hakkında her yönden mükemmelmiş gibi konuşuyor. Muhtemelen Leticia için fazla iyiydi. "Ama baban ondan hoşlanmadı? Neden?"

"Birincisi, kaosun kişileşmiş haliydi." Ağzı acımasız bir çizgiyle geriliyor. "Babamın hepimizin onu becerdiğimizi düşündüğünden oldukça eminim. Onun lezbiyen olduğunu ve benim onu hamile bırakma riskim olmadığını öğrenince biraz sakinleşti ama yine de onaylamadı. Tate'in ailesi tam olarak yukarı doğru hareket eden bir aile değildi, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

"Ne demek istediğini anlayan biri varsa, o da benim." Botlarımın içine girip bağcıklarını bağlıyorum. "Yani senin küçüklerinle birlikte olmanı istemedi."

"Hayır. Aslında..." Remy bana uzun, düşünceli bir bakış attı. "Kız kardeşine daha çok benzeyen biriyle birlikte olmamı isterdi."

Şüpheyle bakıyorum. "Kuzey Yakası'ndan olmasına rağmen mi?"

Başını eğiyor. "Neden kız kardeşin hakkında böyle konuşuyorsun?" "Ne gibi?"

Bir duraksama, bir tereddüt var. "Onun hakkında şimdiki zamanda konuşuyorsun" demek için onu itiyor.

Üzerime çöken soğukluk hoşuma gitmiyor. "Kız kardeşim çocukluğumuz boyunca bana eziyet etti," diyorum, bunu ona olduğu kadar kendime de açıklamaya çalışarak. "Ama onun öldüğünü düşünmek istemiyorum. Ortada ceset yok," diye belirtiyorum. "Hayatta *olmadığına dair bir* kanıt yok."

"Onun uçurumdan düştüğünü gördüm, Vinny" diyene kadar ifadesindeki gerginliği anlamıyorum.

Ondan şüphe ettiğimi sanıyor.

"Ve sen de onunla birlikte düştün," diyorum masadan zıplayarak. "Yaşadın.
Belki o da yapmıştır."

Başını kaşıyor, o çukur alnına geri dönüyor. "Doğru." Silkelenerek eskiz defterine uzanıyor, kalemi bir sayfaya bastırırken tartışmayı yumuşak bir şekilde sürdürüyor. "Her neyse, babam onun Kuzey Yakalı olmasını umursamazdı. O hiçbir krallığa sadık değildir. Kuzey, güney, doğu, batı. Onun için her şey gelişme potansiyeli."

Kafam allak bullak oldu. Tate'in kaosu. Leticia'nın sosyal değeri. Şehrin

öbür ucunda Düklerimden biri tutuklu ve bunu ona söylemedim ama

Elektrik şoku Daniel'ın fikri değildi. Benim fikrim bile değildi. Kurtarıldığımın ertesi günü Remy'nin bana okuduğu bir ders kitabından çıkmıştı.

Düşündükçe, Story'nin haklı olduğuna daha çok emin oluyorum. Bütün babalar psikopattır.

Kağıt yırtılma sesi bakışlarımı yukarı çekiyor ve Remy defteri kapatıp yırtık bir sayfayı bana uzatıyor.

Göz kırpıyorum, isteksizce uzanıyorum. Siyah keçeli kaleme bulanmış, hâlâ nemli. "Nedir bu?" Sys'in daha önce söylediği sözler beynime hücum etse de soruyorum.

"Simsiyah olması bir şey için üzgün olduğu anlamına gelir."

"Çıldırdım. Sana yanlış rengi giydirdim." Remy boynuma bakıyor ve sonra tekrar uzaklaşıyor.

"Ah," diyorum ona, sayfayı dikkatle tutarak. "Seni affediyorum."

Bu kadar özgürce vermek için yanmalı, ama yanmıyor. Belki de Remy'nin bu kadar korkutucu olmasının nedeni budur: çünkü o çok affedilebilir. Sy ve Nick gibi insanların anlayamayacağı şekillerde birbirimize benziyoruz ve böyle zamanlarda keşke benzemeseydim diyorum. Çünkü derisinin altında kaynayan öfkeyi, varlığınızı hiçbir teşekkürü hak etmeyen birine borçlu olduğunuzun sıkı, boğucu bilgisini anlıyorum.

"Yani... babanla olan bu toplantılar..." Gözlerimde kötü niyetli bir parıltının oluştuğunu hissederek başlıyorum. "Daha önce hiç biriyle çıktın mı?"

Remy'nin bakışları benimkilere kayıyor. Yavaşça sırıtıyor.

~

SY bütün geceyi volta atarak geçirdi.

Bunu pek belli etmiyor çünkü yarı meşru işler arasında mekik dokuyor. Bulaşık yıkamaya gidiyor, sonra da Remy'nin günler önce sandalyenin

üzerine attığı kazağı yerine koymak için oturma odasına geçiyor. Öfkeyle

yavru kediyi döner merdivenden uzaklaştırıyor, sonra da onu mutfağa kadar takip edip masadan uzaklaştırıyor. Kanepede uzanmış kitap okurken onun hakkındaki farkındalığım bunları fark edecek kadar zayıf.

Sy ayakkabılarını
topluyor. Bir sayfa
çeviriyorum.
Onları odasına taşıyor. Bir
sayfa çeviriyorum.
Sehpadan bir bira şişesi almak için önüme geçiyor. Bir sayfa
çeviriyorum.

"Ne," diyor sonunda, önümde durarak, "kitap mı okuyorsun?" Sözümü sakınmadan kitabı önüme kaldırıp başlığını okumasına izin veriyorum. Gözlerinin dolduğunu duyar gibi oluyorum. "Ders kitaplarımı okumayı bırak."

Bir sayfa çeviriyorum. "Hayır."

"Okuyacak daha iyi bir şey bulamıyor musun?"

"Muhtemelen." Bir sayfa çeviriyorum. "Ama Pazartesi günü derslere başlıyorum ve sen de benim gibi tıp fakültesine hazırlanıyorsun, belki psikoloji zırvalıklarının bir kısmı işe yarar."

Çevremden, parmak eklemlerinin kalçasına vurduğunu görüyorum. "Erken bir gece geçirmeliyiz." Ona bakmak için kitabı indiriyorum, omuzlarındaki gerginliği fark ediyorum. Biraz hızlıca ekliyor: "Kondisyonun için sabah koşmak üzere kalkmamız gerekiyor. Dayanıklılığını zorlayacaksak iyi dinlenmiş olmalıyız."

İşaret ederek gözlerimin vücudunda gezinmesine izin verdim, pantolonunda bir şişkinlik bulduğumda şaşırmadım. "Doğru. *Benim* dayanıklılığım." Hâlâ etek giydiğim için bir dizimi kaldırıyorum, bakışlarını anında çıplak kalçama indirdiğinde karnım çırpınıyor.

"Lavinia," diyor, alçak sesle ve gergin. Çaresizliğin altında bir uyarı ipliği var ve kitabı kapatıyorum.

"Tamam. Hadi yatağa gidelim."

Bir süredir Sy'ın odasında uyuyorum, bu yüzden tüm gece rutinlerini biliyorum. Genelde kulenin etrafında dolaşıp ışıkları söndürür ve kapıyı kilitler, dişlerini fırçalamak için sonsuza kadar zaman harcar, okumama izin vermediği günlüğüne yazmak için yirmi d a k i k a ayırır ve sonra Archie ile bir yirmi dakika daha kavga eder.

Bu gece, yatak odasına doğru koşarken onu takip ediyorum, gömleğini çıkarıyor, Archie'yi ensesinden yakalıyor ve kapıyı çarpıp kapatmadan önce onu kapının önüne koyuyor. Yatağa dalıyor, gözlerindeki öfke parıltısı olmasaydı bu komik olurdu. Ben eteğimi sıyırıp üstümü çıkarırken ve az önce çıkardığı tişörtle değiştirirken o tavana bakıyor.

Ben daha yatağa diz çökmeden lambayı kapatıyor.

Gözlerimi hızla kırpıştırarak karanlığa alışmaya çalışıyorum ve yatağa onun yanına kayıyorum. "Tanrım, Sy. İstediğin bir şey var mı?"

"Yapma," diye homurdanıyor, o kadar katı ki ben yerleşirken zar zor kıpırdıyor. "Bunu bu hale getiren sensin. Güneş batana kadar iyiydim. Birdenbire, lanet olası çalışma saatimin ortasında çadır kuruyorum."

"İyi," diyorum, özür dilemeden. "Günü atlattın, değil mi? Demek ki işe yarıyor."

"Bunun anlamı," diye yanıtlıyor, sesi kısık, "lanet olası gecemi mahvetti."

Yumruğumu yastığa vurup onu kabartıyorum. "Oh, boo hoo. Senin 'şartlanman' destansı bir orgazmla bitiyor. Benim kondisyonum kaval kemiğimde bitiyor. Ağla lan bana." Gözlerimi devirerek ekliyorum, "Ve ayrıca, sikin hakkında böyle konuşmayı kes."

Bir duraklama. "Ne gibi?"

"Sanki ayrı bir bilinçli varlıkmış gibi. Sadece bir penis. Çoğu erkekte bir tane vardır."

Kısacası, "Çoğu erkek bu durumdan sürekli dehşete düşen insanlara sahip değildir."

Mırıldanıyorum. "Belli ki herkesin aletine verdiği tepkiyi içselleştirmişsin, kendi bedeninle sağlıksız bir ilişki kurmuşsun, bundan bahsetmiyorum bile-"

"Ders kitaplarımı okumayı bırak," diye tersliyor ve sonra elini benimkinin üzerine koyup aramızdaki mesafenin üzerinden çekiyor.

Belirsiz bir şekilde, avucumu sert sikinin üzerine itiyor.

"Hey!" Hemen onu geri aldım ve lambayı yakmak için uzandım. "Eğer amaç sekste kazanmaksa, o zaman çok açık konuşayım! Sadece eziklerin birilerini kendilerine dokunmaya zorlaması gerekir."

Kaybeden kelimesini duyunca gözlerinde bir şey irkilmesine rağmen bana ters ters bakıyor. "Çok acele ediyorsun." Burun delikleri alevlendi, battaniyeyi aşağı iterek şortunun altındaki şişkinliği ortaya çıkardı. "Kurtul şundan!"

Ona bakakaldım. "Anlaşma senin her gece handjob dağıtım sistemin olacağım değildi! Eğer bu işte iyi olmak istiyorsan, sikinden başka bir şey düşünmelisin."

Öldürücü görünüyor, dişleri gıcırdıyor. "*Ne* gibi?"

"Gibi..." Ona elimle işaret ediyorum, bir an için ne diyeceğimi bilemiyorum. Sy ile ilgili en şaşırtıcı şey, aslında çok seksi olması. Bunu birazcık kullansa ve mahvetmese, avuç avuç kız tavlayabilirdi. "Öncelikle, yatak odasındaki gözler yatağındaki yarı çıplak kıza hançer gibi bakmıyor."

Daha sert bakıyor. "O zaman ne yapmalıyım?"

Bir an için durumun ironisine o kadar kapılıyorum ki neredeyse gülmek zorunda kalıyorum. Kardeşi beş dakika önce bana taşaklarını sokmuş olurdu. Sy, son iki yılda karşılaştığım ve bacaklarımın arasındakiyle ilgilenmeyen tek erkek olabilir.

Yine de sevdiği bir şey biliyorum.

Gömleğimin -onun gömleğinin- altından tutup başımın üzerine çekiyorum ve göğüslerimi serbest bırakıyorum. "Memelerimi em."

Yüzündeki her sert çizgi bir anlığına gevşiyor, sanki beyni fabrika ayarlarına geri dönüyor. "Ne?"

"Memelerim. Em onları." Açıkça telaffuz ediyorum. "Bir noktada bir kadını iyi hissettirmek için çaba sarf etmen gerekecek."

Parmaklarını gözlerinin içine sokuyor -evet, bu *çok büyük bir* yük- ama sonunda kendini kaldırıyor ve kara gözlerini memelerime dikiyor. Ağzı bir şey söyleyecekmiş gibi açılıyor ama dudaklarını ıslatmak için yalayan dilinin pembeleşmiş ucundan başka bir şey çıkmıyor.

Önce bana dokunuyor, bir elini kaldırıyor, beni geniş avucunun içine almadan önce sadece göz kırpmak için duraklıyor. Sy bana daha önce de dokunmuştu elbette. Remy'nin beni yediği gün, Nick izlerken Sy beni duvara yaslamış ve ellemişti. O gece onun yatağında, felçli bedenime sürtünmüştü. Ailesinin bodrumunda, çılgın ve öfke dolu zaman. Ama bunların hepsi beceriksizce girişimlerdi, saldırganlığın yanlış tarafıydı, o zamanlar tam olarak anlamadığım ve muhtemelen hala a n l a m a d ı ğ ı m bir kızgınlıkla doluydu.

Bu gece, bana dokunuyor... nazikçe.

Göğsümün ağırlığını avucunun içinde tutuyor ve başparmağını meme ucumun üzerinde gezdiriyor. Teninin tenime değmesini izliyor ve hareketlerinde bir merak var, emin değil ama telaşsız. Hiç düşünmeden sıcaklığın içine giriyorum, parmaklarım atılmış gömleğime dolanıyor.

Sy'ın gözleri benimkilere kayıyor ama tekrar parmakladığında meme ucuma geri dönüyor ve onu sert bir tepe noktasına getiriyor. Alnı buruştu. "Bu şu anlama mı geliyor- uh, sen- sen-"

"Evet," diye nefes alıyorum, tehlikeli bir şekilde filtrelenmemiş hissediyorum. "Bu iyi bir şey."

Bu sadece sert parmak uçlarının dokunuşu değil. Bunlar bir dövüşçünün elleri. Acıtmak için bilenmiş eller. Bir silahın kabzasını, bir bıçağın kabzasını bilen eller. Pek çok şeyde yetenekliler, ama bunda değil.

Burada, o ikinci planda.

Sonunda dilini meme ucumun çevresinde gezdirmek için aşağı doğru eğildiğinde, sıcaklıktan ürperiyorum. Bu bir alay, ama yeterince incelikli değil

kasıtlı olarak. Parmaklarım hiç düşünmeden onun yumuşak, kıvırcık saçlarının arasına giriyor ve göğüs ucumu ağzına almadan önce kısa bir süre duraksıyor.

"Oh," diye nefes nefese kaldım, içine doğru ittim. "Kahretsin. Evet, aynen böyle."

Kemiklerime kadar titreştiğini hissedebildiğim yumuşak bir gümbürtü çıkarıyor. Diğer göğsüme geçerek biraz daha güven kazanıyor ve eliyle diğer göğsüme masaj yaparken ağzını göğsümün etrafında kapatıyor. Bacaklarımın arasındaki muhtaç sıcaklık, motel odasındaki o geceden beri sorun olmaya devam ediyor. Remy her öpücüğünde, tenime değdirdiği her işaretinde, burada gömleksiz dolaşırken, mürekkebin altında kasları kıpırdarken her bakışında bu ateşi daha da körüklüyordu. Bu yüzden olsa gerek, Sy ile yaptığımız sanatsız ve çok katı olan bu küçük seanslar, parmağımı prize sokmakla eşdeğer hale geldi.

Göğsümden kopan inilti beni şaşırtıyor.

Geri çekilip ağzı açık bir şekilde bana bakması Sy'ı daha da şaşırtmış olabilir. Bu haldeyken, neredeyse çıplakken, savunmasızken ve gülünç bir şekilde tahrik olmuşken incelemeye dayanamıyorum.

"Yapma," diye uyarıyorum, iki elimle onu geri itiyorum. Külotumu çırparak çıkarmak, körü körüne bir kenara fırlatmak neredeyse hiç çaba gerektirmiyor ve Sy'ın yüzü bunu yapmamı izlerken daha da sertleşiyor.

"Sen ne-?"

"Sadece... sadece izin ver..." Kalçalarını kavrıyorum ve parmaklarımı boxer şortunun içine sokup test amaçlı çekiştirirken donup kalıyor, sessizleşiyor. "Geçen seferki gibi," diye açıklıyorum, Baron'un partisinin olduğu o geceyi hatırlayarak.

Cevabı, göğsü sert bir nefesle genişlemesine rağmen, sikini serbest bırakmama izin verirkenki sessizliği şeklinde geliyor. Uzun bir süre ona bakıyorum, bu şeyi bu kadar çekici kılan şeyin ne olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Şu anda tek görebildiğim bir sik. Güzel bir penis. Bana karşı hissetmek için sabırsızlandığım bir penis. İçimde olması düşüncesi imkansız görünüyor, ama ona karşı sürme düşüncesi?

Evet, lütfen.

Ona baktığımda göz bebekleri kocaman açılmıştı. "Onu tutamayacağım." Kelimeleri vücudunda görülebilen bir gerginlikle söylüyor, boynundaki tendonlar sert ve katı.

"Dene," diye emrediyorum.

Sonra yukarı kayarak kendimi onun sert, sıcak etine bırakıyorum.

Amım onunla temas ettiği anda tıslıyor, elleri kalçalarımı sıkmak için yukarı kalkıyor. "Oh, *lanet olsun*."

Göbeğime çarparken ne kadar sert ve büyük hissettiğini görünce irkiliyorum. Uzunluğu amıma doğru uzanıyor ve onu ucundan kuyruğuna kadar her yerde hissedebiliyorum. Bir an için sanki birbirimizin nefesini soluyoruz, tenimiz tenimize değiyor, aramızda ter birikiyor. Bu hissi özümserken asılı kalıyoruz.

-Yakınlık.

Sy başını kaldırıp bana baktığında, gözleri o kadar yarı kapalı ki sarhoş gibi görünüyor, kaşlarının arasındaki boşluk birbirine dolanıyor. "Çok ıslaksın," diye fısıldıyor, kelimeler garip bir huşu ile dolu. "Bunun yüzünden mi?" Kalçalarını yukarı doğru esnetiyor ve kaçan yumuşak, muhtaç çığlığı durduramıyorum.

Kendini beğenmiş bir hınzırlıkla bana attığı sırıtış, işin en kötü yanı.

Bu bir kazanan gülümsemesi.

"Hoşuna gitti, değil mi?" diyerek hareketlerimi devralıyor. Beni ileri geri kaydırıyor, ağırlığım onun güçlü kollarında hiçbir şey. "Sikime binmeyi seviyorsun."

Ona hayır derdim, ya da defolup gitmesini, ya da o güzel çenesini kapatmasını, ama ona çok yakınım - o zor serbest bırakmaya - umurumda bile değil. Sadece *istiyorum* ve bunu bana verecek kişinin bu adam olacağını kim düşünebilirdi ki?

Sinirlenerek, ona doğru sallanmaya başladım. *Sertçe.* Ucunun içeri kaymamasına dikkat ederek avuçlarımı kaslı göğsüne bastırıyor ve üzerine biniyorum. Belki de nazik olmalıyım. Belki de Sy'ı yönlendirmeli, ona seksin yavaş, özverili, saygılı ve adil olabileceğini göstermeliyim.

Onun yerine, lanet bir ata biner gibi biniyorum.

Açgözlü ve sabırsız, ama umurumda değil. Onu yönlendirmekten çok kullanıyorum, kalçalarım dalgalanırken başımı geriye atıyorum. Küçük küçük homurdanma sesleri çıkarıyor, o kadar yumuşak ki boğazından bile çıkmıyor ve beni daha hızlı ileri itiyor. Sikinin başının hemen altında bir çıkıntı var ve klitorisim ona her sürtündüğünde karnımda havai fişekler patlıyor. İnatla kovalıyorum, nasıl göründüğümü umursamayacak kadar azgınım.

Sy'ın parmakları kalçalarımı sıkıyor, morartacak kadar sert kenetleniyor. "Bekle, bekle, bekle," diyor, kelimeler aceleyle birbirine karışıyor. Onları zar zor duyuyorum, artık o kadar yakınım ki kalçalarım ona doğru attığım yumrukların gücü altında titriyor. "Kahretsin!" diye bağırıyor aniden, vücudu kasılıyor, sıcak döller aramızda patlıyor. "Lanet olası-"

Bunu benim için mahvetmesini istemediğim için bir elimi ağzının üzerine koyuyorum. Elbette çok erken, çok hızlı boşaldı ama siki hâlâ bacaklarımın arasında zonkluyor ve dölleri mükemmel derecede yapışkan ve sıcak. Ona ıslak bir şekilde biniyorum, gevşerken ona karşı sallanıyorum. Umurumda değil. O kadar büyük ki, onun bu işin içinde olmasına ihtiyacım yok. Bu yüzden onu kovalıyorum, arzuyu, sıcaklığı ve dölünün hissini ve vücudum patladığında, çekirdeğimden gelen bir dalgalanma, sinirlerim boyunca nabız atıyor, kaslarımı sıkıyor, zafer gibi hissettiriyor.

Kazanana.

Kalçalarımı onun etrafında kenetliyorum ve titreyerek bir çığlık atıyorum.

Beni vücudundan kaldırıp yataktan kalktığında hâlâ nefesimi tutmaya çalışıyorum ve bana temizlenmek için kullanmam gerektiğini düşündüğüm bir gömlek fırlatıyor. Bacaklarımın arasındaki soğumuş dölleri siliyorum ve soluk ışıkta bile omuzlarındaki gerginliği görüyorum.

"Yani," diye başlıyorum, ne olduğundan emin değilim. "Sanırım bir şeyler yaptık-" "Bu senin hatandı," diye tersliyor. "Memeler, üzerime öyle tırmanman. Sen

Kendimi küçük düşürmemi istedin, değil mi?"

"Ne?" Kafam hâlâ biraz bulanık ama çok erken boşalmaktan bahsettiğini anlıyorum. "Hayır. Sy, bu sadece sürecin bir parçası-"

"Seni azdıran bu mu?" Yüzünü kaplayan koyu öfkeyle arkasını dönüyor. "Beni aşağılamak mı?"

"Deliriyorsun."

"Hayır, sen sadece erkekleri aşağılamaktan zevk alan bir sürtüksün."

"Hey!" diye bağırdım, ayağa fırladım. "Sakın bana sürtük demeye cüret etme."

Yüzü kızarmış bir hırıltıya dönüşür. "Güzel. Sen bacaklarını kapalı tutamayan bir fahişesin. Utanması gereken sensin! Ben değil!" Yanıma uzanıp bir yastık kapıyor. "Kanepede uyuyacağım."

Kapıyı açıyor ve hemen dışarıda bekleyen Archie, o kapıyı kapatmadan önce içeri dalıyor. Yavru kedi yatağa zıplıyor, bana ulaştığında mırıldanıyor.

"Bu da neydi böyle?" Yavru kediye sordum. "*Miyav*."

"Aynen öyle," diyorum kirli gömleği odanın diğer ucuna fırlatırken. "O lanet olası bir deli."

12

Nick

DANIEL ÖNCE BANA GELDI.

Pek çok insan bunu bilmiyor. Bir gün ayakkabılarımı giydiğimi, yürümeye başladığımı ve caddeye çıkana kadar durmadığımı sanıyorlar. Ama bu saçmalık. Daniel beni bulmadan önce bir süredir diğer krallıklardan adam toplamaya çalışıyordu. Açıkçası ona siktir olup gitmesini söyledim.

Ve sonra Tate öldürüldü.

Bir Kral'a yaklaşmak, onun teveccühünü kazanmak pek çok kişinin eline geçmeyen bir fırsattır. Elbette, ben bir Bruin'im, Düklük için ilk sıradayım, ama liseden yeni mezun olmuştum. Saul'a yaklaşmak yıllar alırdı. Daniel'ın kirli işlerini yapmak, yakın çevreye girmenin en kolay ve en hızlı yoluydu.

Sonunda teklifini kabul ettiğimde, nedenini sadece bir kişiye söyledim: Babama. O beni her zaman babamdan biraz daha iyi anladı. Tate bunu büyüleyici bulurdu, ilişkilerimizin biyolojik yönü büyük ölçüde yüzeyseldi. Babam bana DNA'sını ve ismini verdi, ama babam-Sy's

Biyolojik babam bana yumruklardan başka bir şeyle nasıl dövüşüleceğini gerçekten öğreten kişiydi. Bana aklımla nasıl dövüşeceğimi, nasıl bakacağımı ve göreceğimi, olayları kendi avantajıma nasıl çevireceğimi öğretti. Davis Bruin ringde nasıl dövüşüleceğini bilir ama Manny Perilini sokaklarda nasıl dövüşüleceğini bilir. Bu yüzden o olmalıydı.

Doğal olarak, bundan hoşlanmadı. Beni vazgeçirmek için saatlerce uğraştı. İyi bir hafta sonu değildi. Tate daha yeni toprağa verilmişti. Remy hastanede kilit altındaydı. Sy barlarda dolaşıyor ve bulabildiği kadar çok kavga için yalvarıyordu. Aramızdaki fay hatları zaten geçilemeyecek kadar derinleşmişti, bu yüzden daha iyi bir zaman olabilir mi diye düşündüm. Daniel buna inanacaksa herkes inanacaktı ve inanmaları da gerekiyordu.

Babam fikrimi değiştirmeyeceğimi hemen anladı. *"Eğer aptalca bir şey yapacaksan, bari akıllıca yap."*

Biz de bir plan yaptık.

Ne olursa olsun her Pazar onunla temasa geçmek zorundaydım. Güney Yakası'nın bana izin verdiği karanlık köşeye kaçar ve o hafta edindiğim her türlü bilgiyi ona bırakırdım. O bunları korur, kaydını tutar ve ben de daha fazlasını toplamak için tekrar bataklığa girerdim. Anlaşmaya göre, eğer Pazartesi günü benden haber alamazsa, Avenue'ye gelip beni bulacaktı. Birkaç kez kıl payı kurtuldum ama iş o noktaya hiç gelmedi. Yine de. İşe yarar.

Sorun şu ki, West End'e döndüğümde buna bir son verdik.

Burada bir hafta çürüsem bile hiçbir şey olmaz.

Kafes sert ve soğuk ve kısa bir uykudan daha uyandığımda boynum beni öldürüyor. Ne kadar zamandır burada olduğumdan emin değilim ama güneş saatler önce küçük garaj kapısı pencerelerinden parlamayı bıraktı. Ekim soğuğu bir gösterge ise muhtemelen sabahın erken saatleridir.

Burada düşünmekten başka yapacak bir şey yok ve ben de bunu yapıyorum. Zihnimle savaşmaya çalışıyorum. Bak ve gör. Avantajıma olan bir şeyle oynuyorum. Burada

Kafesten çıkmanın bir yolu. Buradaki ilk birkaç saatimi bunu çözmeye çalışarak geçirdim. Ön taraftaki parmaklıklarda elektrik var ve onlara dokunmamı engelleyecek kadar voltaj var.

Bağırmayı denerdim ama göğsümün içindeki bir güç beni bu fikirden uzaklaştırıyor. Gurur, sanırım. En azından su var. Hakkını vermek lazım. Çok zekice. İçmek istersem -ki bunu olabildiğince erteliyorum- parmaklıkların arasından uzanmam ve çarpılmam gerekiyor, bu da işemem için bana bıraktığı kovayı özellikle hoş bir dokunuş haline getiriyor.

İsa.

Benim kız tam bir sadist.

Kafesimin boğucu karanlığında sırıtıyorum.

Sabahın küçük saatlerinde bir şeyler duyuyorum. Havada öyle bir his var, nemli bir dokunuş, bir boşluk gibi yerleşen bir durgunluk, bana saatin belki üç ya da dört olduğunu söylüyor. Evin içinden bir ses duyduğumda, vücut ısımı korumak için olduğu kadar hapsolmaya dayanmak için de sıkıca kıvrılmıştım. Dinlerken, beklerken kaslarım endişeyle kıvrılıyor.

Eğer Leydi Lordlarına söylediyse, ben ölmüş sayılırım. Haksız değildi. Onları bu boka ben bulaştırdım. Dükleri oynayan Lordlar olsaydı, biz de aynısını yapardık. Daha da kötüsü, Sy ya da Remy olabilirdi. Bu onu buldukları anlamına gelir. Onu cezalandırmaları gerekecek. Beni burada yenilmiş, küçülmüş, kapana kısılmış, çaresiz bulmak üzereler. Bu işin iyi bir sonu yok.

Garaj kapısının açılması kadar gürültülü bir şey duyduğumu hiç sanmıyorum. Sessizliği yarıyor, beklentiyle kaskatı kesilmeme neden oluyor.

Ama ışık yandığında, sadece o var.

Kaslarımdaki gerginlik bir kaya gibi düşüyor. "Günaydın, Minik Kuş."

Kapı aralığında duruyor, beni içeri alırken gözleri boş bakıyor. Giydiği kazak Sy'a ait. Üzerinde o kadar uzun ki, altına şort giyip giymediğini anlayamıyorum ama kalçasının yanındaki hafif şişkinlik

İpucu. Saçları özensiz bir topuz yapılmış, soluk mavinin küçük tutamları sağa sola kaçışıyor ve gözleri kan çanağına dönmüş. Botları sıkıca bağlanmış ve bu onun hakkında kasıtlı hissettiren tek şey. Onları bağlamak için zaman ayırmış. Sağ elinde arabamın anahtarları sallanıyor, sol elinde ise bir kese kâğıdı var.

Anahtarlarımı cebine koyarak garaja doğru yürüyor.

"Şortundaki silah mı?" diye soruyorum, sesim kullanılmamaktan paslanmış, "yoksa beni gördüğüne sevinmedin mi?"

Silahı çıkarmak için kazağının altına uzanmadan önce kese kağıdını sözsüzce yere bırakıyor. Kendini garajın zeminine bırakıyor ve benden sadece bir metre uzakta, bu yüzden birden çantada ne olduğunu anlıyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, başımı kutunun metal duvarına vurarak. "Sen gerçekten de şeytansın."

Folyoya sarılı tacolardan birini çıkarıyor ve yavaşça -işkence edercesine- açıyor. "The Bet'i hiç okudun mu?" Bakışlarımı tutarak taco'dan büyük, pornografi sınırlarında bir ısırık alıyor. Çenesi birkaç saniye çalışıyor. "Kısa bir hikaye. 1800'lerde yayınlanmış. Anton Chekhov?"

Bakıyorum.

"Hayır mı?" Çiğniyor, beni izliyor. "Esasen, bu iki adam hakkında
-Bir bankacı ve bir avukat ölüm cezasını tartışıyor. Avukat, bir insanı öldürmektense ömür boyu hapsetmenin daha insancıl olduğunu, çünkü en kötü koşullarda bile yaşamın doğası gereği değerli olduğunu söylüyor. Bankacı ise ömür boyu hapis cezasının en acımasız ceza olduğunu ve ölümün bir merhamet olacağını söylüyor. Özgürlük olmadan hayat nedir ki?" Bir ısırık daha alıyor.

Midem gurulduyor.

"Böylece bir iddiaya girdiler," diye devam ediyor, çok rahat görünüyor. "Bankacı, avukata beş yıl boyunca kendi mülkünde bir odaya hapsolmasını söyler. Eğer buna dayanabilirse, bankacı ona bir sürü para ödeyecek.

nakit." Sırıtışı karanlık ve kırılgan. "Bunun spoiler uyarısına ihtiyacı yok, değil mi? Avukat kaybediyor."

İç çekerek merak ediyorum, "Bana kitap raporu vermenin bir nedeni var mı?

Çünkü seni o sandığa koyan ben değilim." "Beni

asansöre bindiren sensin."

"Evet," diye tersliyorum, sinirleniyorum. "Çünkü mantıksız davranıyordun. Bu bir ceza değildi." Bana uzun uzun bakıyor. Öfkeyle, "İyi! Öyleydi ama aynı şey değildi." diyorum.

"Tabii ki aynıydı." Yüzü sertleşiyor ama yemeye devam ediyor. Acaba aç mı diye merak ediyorum. "Öyle olmasa bile, kutular ve kafesler hakkında şöyle bir şey var Nick. Her zaman gerçek değildirler."

Yorgun bir şekilde, "Benden ne istiyorsun?" diye soruyorum. Bunu düşünmesini bekliyorum. Gerçekten derinlere inmesini. Muhtemelen oturup yaramaz davranışım üzerine düşünmemi, samimi bir özür dilememi ya da hayatımı yavru kedileri kurtarmaya adamamı istemek gibi can sıkıcı bir taleple ortaya çıkmasını.

Onun yerine anında cevap veriyor. "Oh, sadece acı çekmeni istiyorum."

Remy ve Sy'ın konu ona gelince biraz deli olduğumu düşündüklerini biliyorum ve belki de haklılar, çünkü evet, şu anda tamamen boku yemiş durumdayım - kilitliyim, çıkış yolu yok, tamamen intikam isteyen birinin insafına kalmış durumdayım.

Ve kendimi gülümsemekten alıkoymak için fiziksel bir savaş

veriyorum. Açıkçası, başarısız oluyorum.

Donup kalıyor, dudakları kıvrılıyor. "*Gülümsüyor* musun?"

"Benden nefret ediyorsun." Omuz silkiyorum. "Ve beni dışarı çıkaracaksın."

Başını iki yana sallıyor. "Vay canına. Bu iki düşünceyi nasıl bağdaştırmaya başladın? Ya son iki beyin hücren üçüncülük için savaşmakla meşgul ya da beni gerçekten hiç tanımıyorsun."

"Seni tanımıyor muyum?" Başımı sallayarak omuzlarımı kutunun duvarına bastırdım. "Hikayenin tamamını anlatmadın. Bankacı özgürdü, ama bu

ona çok iyi gelir."

Duraklıyor, kaşları birbirine çarpıyor. "Ne?"

"Bahis," diye hatırlatıyorum ona. "Avukatın kilitli kaldığı, zamanını çalışmak ve zenginleşmek için kullandığı yıllarda, bankacı tüm servetini kaybetti. Hayatını mahvetti."

Yavaşça taco'yu yere bırakıyor. "Demek okudun."

"Sana kitapları kim getirdi sanıyorsun Lavinia?" Yüzündeki şaşkınlığa sırıtarak başımı eğiyorum. "Bu doğru. Augustine'in değersiz aşk romanlarından dolaplarımızdan çıkardığın o yırtık pırtık saat kılavuzuna kadar okuduğun her şeyi okudum. Ders kitaplarını okudum. Dergileri. Şiirleri. Banyoda sakladığın lanet şampuan şişesini bile okudum." Parmaklıklara o kadar yaklaşıyorum ki elektriğin uğultusunu hissedebiliyorum. "Son iki yıldır kafana giren her bilgi parçası benimkine de girdi. Her santimini biliyorum."

Kendini toparlamasını izliyorum, tüm şaşkınlığını bir kenara bırakıp yerine küçümsemeyi koyuyor. "Bunun hiçbir anlamı yok. Belki de çok fazla boş zamanı olan bir psikopat olduğun dışında."

"Hayır mı?" Başka tarafa bakarak, "Hikayenin tüm amacı, özgürlüğün yanlış insanların elinde yozlaştırıcı bir güç olduğudur. Yani, bahsin son gününde, bankacı sırf ödeme yapmamak için avukatı öldürecekti."

Bana bön bön bakıyor. "Bu değil-!"

"Üstelik avukat tutsaklığın çok fazla olduğuna karar vermiş de değil. O sadece aydınlanmasının sonuna ulaştı ve son başarısının kilidini açmak için cennete gitmek istedi, bu yüzden gerçekten, her şeyi yanlış anlatıyorsunuz."

Gözleri o kadar sıcak parlıyor ki, neredeyse içimi ısıttıklarını hissedebiliyorum. "On sekiz saattir o kafestesin içindesin ve bana ciddi ciddi... ne diyorsun? Özgürlüğün abartıldığını mı?"

"Söylediğim şey bu değil." Olabildiğince kayıyorum ve onu bir bakışla kıstırıyorum. "Kilit altında geçirdiğin o yıllarda ben de seninle birlikte kilit altındaydım. Sen bunu bilmiyordun. Umurunda bile değildi. Ama görüyorsun Minik Kuş, buraya küstahça getirdiğin bu beceriksiz küçük metaforun avukatı benim. İstediğim zaman gidebilirdim ama gitmedim. Kaldım. Çalıştım. Aydınlanmamın sınırlarına ulaştım ve ne öğrendim biliyor musun?" Parmak eklemlerimi kafesin parmaklıklarına vurarak voltajın yükselmesini sağlıyorum. "Nefret büyüktür, bebeğim. Aşktan daha büyük. İnsanlar nefret için dağları yerinden oynatır. Onun için öldürürler. Onun için sevişirler. Onu beslerler, körüklerler, beslerler."

Sy onu geri getirdiğinde, bana sanki bir hiçmişim gibi bakmaya devam etti. Dayanılmaz bir şeydi. O gün Remy'ye onun yanındayken bazı şeylere ihtiyacım olduğunu söylediğimde yalan söylemiyordum. Onun ilgisine. Dokunuşuna. Onun herhangi bir şeyine.

Her şeyini.

Gülümsememi serbest bıraktım. "Şu anda hayatındaki en önemli kişi benim."

Gözlerindeki ışık kayboluyor ve arkasında yaşına göre fazla yıpranmış görünen bir kız -bir kadın- bırakıyor. Birden bunu söylediğime pişman oluyorum çünkü gözlerinden yaşlar akmaya başlıyor.

"Bu senin için sadece bir şaka, değil mi?" Gözyaşlarının arasından bile nefreti görebiliyorum, ama bunun altında Güney Yakası'na kaçtığım gece görmekten çok korktuğum aynı acı var.

Şimdi ondan uzaklaşıyorum, parmak eklemlerime ve üzerlerindeki harflere bakıyorum. *D-U-K-E*. Forsyth'in yumruğu, West End'in koruyucusu.

Şaka gibi.

Gülüyor, sessiz ve gergin. "Üzücü olan ne biliyor musun? Bir süre gerçekten beni sevdiğine inanmak istedim. Daha önce kimse bana bu sözleri söylememişti. İnsanın aklına geliyor, değil mi? Sonunda biri benim için bir şeyler hissedecek kadar uzun süre beni fark etti ve bu... bu lanet olası

delilik." Burnumun direği sızladı ama bununla yüzleşemeyecek kadar ödleğim.

Tekrar soruyorum, "Benden ne istiyorsun?"

"Sana zaten söyledim!" diye tersliyor. "Acı çekmeni istiyorum!"

Göğsümde oluşan patlama aniden serbest kalıyor. "Bunu yapmak için beni kilitlemen gerektiğini mi sanıyorsun?!" Kelimeleri ona fırlatıyorum ve ilk defa bu kafesin beni içine alamadığını hissediyorum. Çok küçük, yayılmak, genişlemek isteyen yanlarıma baskı yapıyor. Kafesin katılığına karşı çırpınma isteğimi bastırıyorum. "Seni kurtarmama izin vermedin ama Sy'ın seni kurtarmasına izin verdin! Onun yatağında uyuyorsun." Yumruklarımı parmaklıklara vuruyorum, parmaklıkların eklemlerime çarptığını hissediyorum. "Onun lanet yatağında uyuyorsun!"

Yüz ifadesi değişiyor. "Sy bunun karşılığında onun evcil kölesi olmamı beklemiyor!"

"Böyle mi düşünüyorsun?" Gülüşümün kenarında inançsızlık var. "En son ne zaman onun sikine dokundun Lavinia? Aç şu lanet gözlerini."

"Bu onunla benim aramda," diye ısrar ediyor, gözleri kararıyor. "Senin bu aptal kıskançlık numaraların yok mu? Buna hiç hakkın yok. Beni gerçekten kurtarmak için milyonlarca şansın vardı ama yapmadın çünkü tek umursadığın kendin!"

"Sen benimdin," diye hatırlatıyorum ona, dişlerim gıcırdayarak. "Sana karşı dürüsttüm. Sana elimden gelen her şeyi verdim. Seni korudum ve sen lanet suratıma tükürdün!"

Gözleri büyür ve vahşileşir. "Beni korudun mu?!" Sesinin tizliği odayı bir kurşun gibi kesiyor, sekiyor. "Beni kendinden bile koruyamadın!"

"Seni kendimden korudum!" Kükrüyorum, kelimeler o kadar derin bir yerden geliyor ki şeytan çıkarma gibi hissettiriyor. "Seni neden geri verdiğimi sanıyorsun!"

Bana bakıyor, gözleri inanılmaz derecede büyüyor. "Ciddi ciddi beni psikopat babama geri verdiğini söylüyor olamazsın.

kendi iyiliği için." Kucağındaki silaha uzandığı anda kabulün bir hata olduğunu anlıyorum, çünkü gözlerinde bir şiddet var ve *çığlık atıyor*. Acı, sefalet ve eğer verebilirse ölüm vaat ediyor.

Ama Lavinia'nın her zaman öfke sorunu vardı. Düşes olarak çalışacağını bilmemin bir nedeni de buydu ve bu işte neden başarısız olacağının bir nedeni de bu. Çünkü her Dük eninde sonunda öfkenin kazanmaya ya da kaybetmeye yol açabileceğini öğrenir ve öfke hangisine yol açacağını pek umursamaz.

Öfkesinden silahı elinden düşürür.

Pürüzsüz zeminde sekiyor, sert epoksiye çarpıyor ve mesafe boyunca sıçrıyor.

İçgüdüsel olarak şimşek hızıyla tepki veriyorum, o tam tabancaya atlarken kolumu parmaklıkların arasından geçiriyorum. Tabancanın soğuk metalini kavradığımda elektrik bir orospu gibi yakıyor, dişlerimi sıkıyor. Şokun verdiği acıya karşı homurdanarak parmaklıkların arasından çekmeden önce parmakları tabancayı ancak sıyırıyor.

Ve sonra silahım var.

Lavinia geriye düşüyor, ben namluyu kaldırırken topukları yere sürtünüyor. "Tüh," diyorum namluyu metale vurarak. "Senin için kötü oldu."

Yüzünün rengi soluyor ve donup kalıyor, soğuk zeminde oturuyor, gözlerini silaha dikmiş. "Beni öldürmek zorunda kalacaksın." Bu sözleri söylerken yüzü sertleşiyor, sanki gerçeği yeni fark ediyormuş gibi.

Beni serbest bırakmaktansa ölmeyi tercih ederdi.

Beynim buradan ayrılan tüm yolları gözden geçiriyor, ama en çok hala kulaklarımda çınlayan kelimeleri düşünüyorum.

...bu lanet delilik...

Silahı elimde evirip çeviriyorum, sadece hissettiğim kadarıyla bile benim olduğunu biliyorum. Bu tabanca Güney Yakası'nda geçirdiğim yıllar boyunca benimleydi. Düşes olmadan önce de onu sayısız kez eğittiğim silahın aynısı. Eğer bir insan olsaydı, onu neredeyse benim kadar iyi tanırdı.

"Birlikte iyi olabilirdik," diyorum ona, avucumdaki silahın ağırlığını test ederek. "Eğer bana bir şans verseydin, birlikte-"

Ama işe yaramaz.

Ben bile bazı şeylerin geri dönüşü olmadığını biliyorum.

Silahı geri fırlattığımda yüzünde beliren ifade, beynimi kafesin duvarına çarpmanın eşiğinde olmasaydım neredeyse komik olacaktı.

Boğazımı temizleyerek, "Aptalca bir şey yapacaksan, akıllıca da yapabilirsin," diye açıklıyorum. Bacaklarımı göğsüme doğru çekiyorum ve onun pis, Güney Yakası'ndaki motel odasında geçirdiğim geceleri düşünüyorum. Eğer sahip olabileceğim en iyi şeyler bunlarsa, o zaman ne anlamı var ki? "Benden nefret etmeyi bırakana kadar dışarı çıkmama izin verme," diye karar veriyorum, sesim hırçınlaşıyor. "Benim için hepsi aynı."

13

Lavinia

Ayaklarım kaldırıma sertçe vuruyor, atkuyruğum sağa sola savrulurken Sy'ın geniş, kaslı omuzlarına boş boş bakıyorum. Hayatımda hiç son birkaç gündür yaptığım kadar çok egzersiz yapmamıştım ve sadece üç saatlik uykuyla çalışıyor olmama rağmen, bununla ilgili bir şey garip bir şekilde rahatlatıcı. Sy, tıpkı beni koşuya çıkardığı ilk günkü gibi bizi yine East End'e götürüyor ve verdiğim her nefes soğuk, puslu havaya bir bulut gönderiyor. Ayak bileklerim ağrıyor, gözlerim doluyor ve tabanlarım asfalta her temas ettiğinde yeni bir öfke patlamasıyla sarsılıyorum.

Nick aptal olduğumu mu düşünüyor? Çünkü ben aptal değilim.

Bunun bir kontrol olayı olduğunu biliyorum. Bu özel bir şekilde kasıtlı, ama aynı zamanda bir manipülasyon, sanki bunu bir tür jest olarak görecekmişim gibi.

Hiç şansın yok.

Onu orada soğukta, karanlıkta bıraktım. Dört saat oldu ama ellerim hala titriyor gibi hissediyorum. O silahı beceriksizce kullanıp ona üstünlük sağladığım anı, soğuk rüzgâr yanaklarımı keserken bile yüzümü hâlâ sıcak hissettiriyor. *Çok aptalcaydı*. Şimdi ona özgürlük verdim. Gerçek anlamda değil elbette. Ama kafes bir zihin durumu olabiliyorsa, özgürlük de olabilir.

O özgür çünkü özgür olmamayı seçti. Orospu

çocuğu.

Sy ile aramdaki mesafeyi açarken yumruklarım daha da sertleşiyor. Bana ayak uydurmak için olduğu kadar kazandığından emin olmak için de anında hızlanıyor ve sonunda patlayarak ellerimi onu itmek için uzatıyorum.

Zar zor duraksıyor, öyle görünüyor ki sadece sinirli bir bakışla beni sıkıştırmak için duruyor. "Bu ne içindi?"

"Bana nasıl dövüşüleceğini öğreteceğini söylemiştin!" Kelimelerin keskin olması gerekiyordu ama birkaç nefeslik hırıltılı havayla ortaya çıktı. "Dün gece eğitimini hızlandırdım. Şimdi sıra sende."

Dün gece olanlardan bahsedince ağzı bir karış açık kalıyor. "Bu eğitim değildi," diyor, gözleri kısılmış. "Sen sadece kurtulmak istedin!"

"Flaş haber, robot çocuk! Bu sana verebileceğim en önemli ders. İnsanların kendilerini iyi hissetmek için bedenlerini kullanmaları benim bildiğim tek seks türüdür, bu yüzden yeterince zevk aldığında beni gerçekten atabildiğin için minnettar ol. Bazılarımızın böyle bir lüksü yok!"

Bana bir aşağı bir yukarı bakıyor, ağzı buruşuyor. "Bu Nick'le ilgili." Tartışmaya başlıyorum ama daha ağzımdan tek bir kelime bile çıkmadan başını sallıyor. "Nick'i yenemezsin. Senden rahatlıkla yüz kilo fazla."

Sy'ın yanlış olduğunu bilmek boğazımı lav gibi yakıyor. Nick'i çoktan yendim. Bu öyle bir Duke zihniyeti ki neredeyse yüzüne gülecektim. Güç yumruklardan daha fazlasıdır.

Ama yumruklardan zarar gelmez.

"Bana birine nasıl yumruk atılacağını öğretmeni istiyorum, doğru şekilde," diyorum, yüzümün kıpkırmızı olduğunu bilerek. Kollarımı kavuşturarak ekliyorum: "Eğer bunu yaparsan, ben de sana sadece parmaklarını kullanarak bir kızı nasıl boşaltacağını öğretirim."

Yüzü allak bullak oldu. "Bunu neden öğrenmek isteyeyim ki?" Sesindeki tiksinti, gözlerinin bir anda göğüslerime kayması ve kollarımı kavuşturma şekliyle birbirine karışmasından anlaşılıyor.

"Çünkü," diye cevap veriyorum, gözlerimi devirerek. "Eğer önce onları boşaltırsan kızlar ne kadar hızlı boşalacağını umursamazlar. Bu yüzden benden bunu yapmamı istemedin mi? Eğer sekste iyi olmak istiyorsan, o kadar da zor değil Sy. Sadece memnun ayrılması gerekiyor."

Bana bakıyor, şakaklarındaki saçlar terden koyulaşmış ve sabah güneşinin bronz teninden yansıyan ışıltısında kaybolmak çok kolay. Düşmanlığını ve sertliğini bir kenara bırakırsak, tam olarak içine gömülmek isteyeceğim birine benziyor, sanki onun bedenine kıvrılmış olarak uyandığım bu seyrek sabahlar her şeyden daha anlamlıymış gibi. Gözlerinin soğukluğu olmasaydı Sy birini onun sıcaklığın ta kendisi olduğuna inandırabilirdi.

Ve sonra ağzını açtı. "Güzel. Bana Forsyth'in sürtüklerini nasıl yatıştıracağımı öğret, ben de sana nasıl bir sürtük gibi davranacağını öğreteyim."

Bir saat sonra kendimi kulede onun karşısında, üstündeki büyük saat kadranı sabah ışıklarıyla parlarken buluyorum. Uzun bir süre birbirimize bakıyoruz, ilk başta neden olduğundan emin değilim. Remy'nin açık kapısından müzik sesi geliyor ama sesi kısık, sanki içeride ayaklarını sürüyerek dolaşması, giyinmesi, eşyalarını toplamasına sonradan eklenmiş gibi. Archie bileğimin etrafında bir tur atıyor ama havadaki garip gerilimi hissetmiş olmalı ki sonunda mutfaktaki kasesine doğru sendeleyerek gidiyor.

Remy sonunda yorgun ve telaşlı bir şekilde ortaya çıktığında Sy ve ben hala bu destansı bakışmaya devam ediyorduk. Bakışlarımı kırmadan, Sy

çenesini eğerek onu selamlıyor. "Remy. Otursana."

"Yapacak işlerim var," diye söze başlıyor, bize heyecanlı bir bakış atmaktan fazlasını esirgemiyor. "Ve haplarımı çoktan aldım, bu yüzden bu sabah bana saçmalıklarını anlatma. Bugün gökyüzünü hissetmek zorundayım yoksa yine renkleri kaybetmeye başlayacağım." Remy bundan özellikle rahatsız olmuşa benziyor, parmaklarını saçlarında gezdiriyor, telaşlı görünüyor. "Yakında her şey soğuyacak. Güneş sonsuz değil, Sy."

Sy saçma sapan tutarsızlık karşısında sadece başını sallıyor. "Peki." Sonra bana, "Devam et ve vur bana." dedi.

Remy çantasını kanepenin üzerine bırakarak geri çekildi. "Bir daha düşündüm de, on dakikam var."

Kaşlarımı çatarak ayaklarımı kaydırıyorum. "Bana henüz bir şey öğretmedin."

"Belki de sana nasıl sipariş alınacağını öğretiyorumdur," diyor gözlerini kısarak. "Yoksa burada o kadar rahat ettiniz ki Düklerinizin kim olduğunu unuttunuz mu? *Vur bana* Düşes."

Kanımın sıcaklığı artıyor, ama ellerim sıkı yumruklar halinde kıvrılırken bile, indireceğim herhangi bir darbenin çileden çıkarıcı derecede önemsiz olacağını şimdiden söyleyebiliyorum. Düşes ya da değil, ben hâlâ bir Lucia'yım. Biz bedenlerimizle değil, zehirlerimizle savaşırız.

Remy kanepeye tırmanıyor, arkasına tünerken ayakkabılarının tabanı minderleri kirletiyor. Gözlerindeki sevinç parıltısı, kafamın içinde titreşen öfke kükremesini neredeyse köreltmeye yetiyor. "Onu iyi hakla, Vinny. Öyle görünmüyor olabilir ama tüm o egosunun altında biraz camdan bir çenesi var."

Hiçbir şey olmayınca, Sy alay eder. "Şu haline bak, vaktimi boşa harcıyorsun. Yoksa bütün bunlar parmaklarımı amına sokmak için bir oyun muydu? Eminim öyledir. Senin gibi bir fahişenin sadece bacaklarının arasındakiyle ilgileneceğini bilmeliydim."

Acıtıyor.

Yumruktan bahsediyorum.

İşlevini ya da biçimini hiç düşünmeden fırlatıyorum, parmak eklemlerim çenesinin keskin kesiğine çarpıyor. Acı bileğimden yukarı fırlayıp ön koluma saplanıyor ve çıkardığım ses yarı inilti yarı hırıltı oluyor.

Yüzündeki sertlik azalsa da Sy irkilmiyor bile. "Evet, bu oldukça kötüydü."

Dişlerimi sıkarak elimi tutuyorum. "Bana nasıl olduğunu söylemedin-"

"Yumruktan bahsetmiyorum," diyor elimi tutarak. "Sana bu kadar kolay ulaşmama izin vermenden bahsediyorum."

Remy, "Yumruk utanç *vericiydi ama*" diyor.

Ona uyarıcı bir bakış attım. "Fıstık galerisinden daha az yorum, Remy!"

"Her zaman bu kadar kolay mı kışkırtırsın?" Sy bana alaycı bir bakış atarak soruyor. "Daha iyi şeylere gelmedim bile."

Burun deliklerim alevlendi. "*İyi şeyler* mi?"

"Ben psikoloji okuyorum," diye cevap veriyor, eklemlerimde hasar olup olmadığını kontrol ederken, "ve sen de baba sorunlarının poster kızısın. Senin gibi bir kızı aşağılamak için o kadar çok malzemem var ki, bu gerçekten komik."

"Bence komik olan ne biliyor musun?" Keskin bir gülümsemeyle soruyorum. "Erkeklerin babalık konusunda istatistiksel olarak o kadar başarısız olması ki, bunun için gerçek bir terim var ama bir şekilde *kadınları* aşağılamak için kullanılıyor."

Remy'nin kaşları karmaşık ve dalgın bir hal alır. "Haklı olabilir."

Sy gözlerini devirir. "Her neyse. Tekrar dene." Bu sefer yumruğumu benim için kıvırıyor ve başparmağıma bastırıyor. "Bu sefer dirseğinden bileğine ve parmak eklemlerine doğru düz bir çizgi çiz. Yumruk boyunca bunu tutmaya çalış." Ancak elimi bırakmadan önce bana ciddi bir bakış fırlattı, sesi kısıktı. "Öfke, onu nasıl kullanacağını bilirsen faydalıdır. Ama asla ama *asla* onunla saldırmamalısın. Öfke, iki kişiyi yere atmak kadar kesindir.

Bir kargo uçağından küvete tonlarca su doldurmak gibi. Öfkenin sizi beslemesini istersiniz, yönlendirmesini değil. Öfkenin direksiyona geçmesine izin verirseniz, kaza yaparsınız."

Yumruğumu geri aldığımda ona bakıyorum, dirseğimden parmak eklemlerime kadar uzanan düz çizgiye. Sy'ın sabah güneşinde nasıl göründüğünü düşünüyorum ve sonra gecenin derinliğinde nasıl göründüğünü düşünüyorum, tembel gözlü ve çaresiz bir şekilde tenimi ararken. Bana şimdi ve burada nasıl sahip olduğunu düşünüyorum, ama saat gece yarısını vurduğunda, tasmayı tutan benim.

Bir sonraki yumruğumu yönlendiren şey öfke değil. Kesinlik.

Kazanabileceğim kesin değil. Bu benim için hiçbir zaman söz konusu olmadı - ne burada, ne de vücudumla savaşmak söz konusu olduğunda. Ama kazanmanın önemli olmadığına dair bir kesinlik. Günün sonunda, bir vücut bir güç olduğu kadar bir zayıflık da olabilir - hatta onunki bile.

Bu sefer, Sy'ın kafası yumruğumun şiddetiyle yana doğru sallanıyor ve hâlâ acıyor - Tanrım, hem de çok acıyor - ama onun da kendi acısıyla irkildiğini gördüğümde acıya dayanmak çok daha kolay oluyor. "*Siktir*."

Remy ıslık çalar. "Çok kötü bir kanca değil."

"Evet..." Sy çenesini ovuşturuyor ve gözle görülür bir şekilde öfkesini bastırmaya çalıştığını görebiliyorum. "Tabii ki, bir mil öteden telgraf çektin ve duruşun tamamen yanlış, bahsetmiyorum bile-"

"Yani tekrar denememi mi söylüyorsun?" Yumruğumu esneterek soruyorum. Sy duraksıyor.

"Aslında..." Remy koltuktan zıplayarak iner, gözleri hayat doludur. "Fikrimi değiştirdim. Bu sabah benimle geliyorsun."

Sy'ın bir kez daha yumruk yemekten çekinmesinden duyduğum memnuniyet, kaşlarımı çatmamla birlikte eriyip gidiyor. "Nereye gidiyoruz?"

"Alışveriş." Remy elini cebine atar ve siyah bir kredi kartı çıkarır. "Güneş çıktı ve Forsyth'teki en büyük baba sorunu Düşes'in yeni gardırobunu finanse etmek üzere. Ne dersiniz?" Ateş ettiğimde

Remy temkinli bir bakışla ekler: "Hadi, bu gece için sana bir elbise alalım. Seksi bir şey. Asi bir şey."

Alaycı bir şekilde, sanırım, "iğrenç bir şey mi?"

"Hiç de değil," diye garanti veriyor deri ceketini giyerken. "Pahalı ve şık bir şey, *biraz da* kokuşmuş."

Ruh hali kırbaç gibi ama bu teşhisle uyumlu. Sy'ın kitapları alışverişin bir tetikleyici olabileceğini ve bipolar bozukluğu olan bir kişinin kolayca aşırı harcama yapabileceğini söylüyor. Sy'ın bana bakışı bunu doğruluyor. Remy'yi monitör olmadan serbest bırakması mümkün değil ve görünüşe bakılırsa bu bana olacak.

Sy'a bir kaşımı kaldırıyorum. "Sanırım bir kaç şey kullanabilirim."

Gözlerini devirir ama Remy'nin duyamayacağı bir yere gelmesini bekleyerek şöyle der: "Babasının parasının son kuruşuna kadar harcaması umurumda değil ama limiti aştığında önce uyuşturucu, sonra seks, sonra da Tanrı bilir başka neler olacak."

Tanrım, bu güven verici. "Elimden geleni yapacağım." Sy'a kırılgan bir gülümseme veriyorum. "Gerçi son zamanlarda Düşes olarak yerimin ne olduğunu hatırladım. Ne de olsa Remy benim Dük'üm."

Sy'ın çenesinde kırmızı bir leke var. Şişecek kadar kötü değil ama hafif bir çürükten kaçınacak kadar da önemsiz değil. "Sadece seni kızdırmaya çalışıyordum," diyor.

Omuz silkiyorum. "Bu onu daha az doğru yapmaz, değil mi?" Sy'ın bu kadar hareketsiz kalabilmesi büyüleyici. Ona doğru kayar kaymaz, tıpkı kulenin dört köşesini koruyan gargoyleler gibi oluyor. Ayı başlı bir heykel, sert ve boyun eğmez, gözleri Remy'yi aramak için etrafa dalarken nöbet tutuyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, çenesi sıkılmış dişleriyle.

Avucumu sıcak göğsüne koyuyorum ve dikkatli mavi gözlerine bakıyorum. "Bir şeyi tamamen açıklığa kavuşturalım. Sana gelene kadar pek çok elden geçtim Simon Perilini. Kutularda, dolaplarda, odalarda kilitli kaldım,

ve kuleler. Günler, haftalar, aylar geçirdim, hangi yolun yukarı ya da aşağı olduğunu bile bilmiyordum ve en önemli şeyi unutmadan önce kendi lanet olası adımı unuturdum." Dudaklarımı çenesindeki kırmızı yaraya değdiriyorum ve sözlerimi yaranın hassasiyetine bastırıyorum. "Bana kime ait olduğumu hatırlatmana hiç gerek yok." Parmak eklemlerimin onun eşofmanından taşan sertliği sıyırmasına izin vererek geri çekiliyorum.

"BU NEDIR?" Elimde evirip çevirerek sordum. Remy, Sy'ın koşarak uzaklaşmasından kısa bir süre sonra bununla odasından çıkmıştı.

Remy merdivenlerin son basamağından usulca aşağı süzülür. "Bu bir kask, bebeğim. O güzel suratı mahvedersem Nicky ve Sy beni mahvederler." Elinde kendi kasklarından biri var ve kapıdan içeri girdiğimiz anda nedenini anlıyorum.

Dışarıda, siyah bir motosiklete yaklaşır.

Dışarıda birkaç kez gürlediğini duymuştum ama Remy'ye ait olduğunu hiç düşünmemiştim. Bacağını koltuğun üzerine atıyor ve arkasındaki boşluğa vuruyor. "Atla, Vin."

Kısa bir süre bocaladım. Hiç motosiklete binmedim ama beni endişelendiren makine değil. Sürücüsü. Remy bir joker, ani kaprislere ve dürtülere maruz kalıyor. Motosikleti uçurumdan aşağı sürmeyeceğini kim söyleyebilir? Ama tereddüt ederken, uzun, zayıf vücuduna, seleye otururken kalçalarının yayılışına bakarken, korkumun daha büyük bir kısmı ona bu kadar yakın olmak. Ona yaslanmak. Mecazi anlamda ve gerçek anlamda.

Kaşı kalkıyor, dili alt dudağını ıslatmak için dışarı çıkıyor ve kahretsin. *Güzel*. Motosiklete yaklaşıyorum ve ben onun önünde durup ayaklarımı sürüyerek kararsızca ilerlerken kaskı benden alıyor. Kaskı kafama yerleştirmek için koltuktan kalkıyor ama sabitlemiyor. Hemen değil.

Önce çeneme dokunuyor, yüzümü ona doğru eğiyor. Remy gözlerimi arıyor, kendi gözleri yağmacı bir yeşil. Ne aradığından emin değilim. Belki de gözlerimdeki temkinliliği hissediyor. Belki de daha derin bir şey görüyor, bir şeyler sakladığıma dair bir kanıt. Belki de sadece rengi seviyordur. Her iki durumda da, dudaklarını dudaklarıma değdirmek için eğildiğinde tamamen hareketsiz kalıyorum.

Soğuğa rağmen sıcaklar ve dilinin ağzımın kenarında g e z i n m e s i n i n kayganlığı resmen ateş gibi. Kıvılcımlar uzuvlarımda patlıyor ve sadece bir saniyeliğine bunu hissetmeme izin veriyorum. Parmaklarımı onun karmakarışık saçlarına doluyorum, kolonyasının ve derisinin kokusundan bunalıyorum ve aklıma gelen düşünce hiç de iyi değil.

Keşke bu gece onun yatağında uyuyor olsaydım.

"Sadece bana tutun," diyor uzaklaşarak. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim." Kendi kaskını takıyor ve motosikleti hırıltılı bir şekilde çalıştırırken bana kaygan bir sırıtış atıyor. Motosiklete arkasından biniyorum, kollarımı karnına doluyorum, deri ceketinin altına giydiği ince tişörtün altındaki sert kasları hissediyorum. Gücünü iliklerime kadar hissediyorum. Hassas yerlerimdeki titreşimi. Enerjiyi. Pervasız, gürleyen güç.

Bisikletin de bir şey olduğu kesin.

~

"BU..." Nefes nefese kaldım, kask kafamın yarısına kadar çıkmıştı.

"Aman Tanrım!" Remy sırıtıyor. "Biliyorum."

Keşke bilseydim ama nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum. O motosikletin arkasında sürmek, kafese kapatılmanın tam tersi. Vahşi ve özgür, hızlı ve heyecan verici. Belki de hayatımda ilk defa nefes alabildiğimi hissettim. Ve önümdeki adama doğru bastırılmış olmak? *Tanrım*. Son birkaç gündür Sy'l a çalışmak beni azdırmadıysa bile, bu sürüş kesinlikle azdırdı.

"Yumuşak ve hızlı seviyorsun," diyor, çenemi tutup dudaklarımı yaladığında benim kadar nefessiz kalmış görünüyor. Bu, binmeden önce bana verdiği öpücüğün garip bir şekilde kusursuz bir devamı, sanki bitirmeden kaba bir şekilde kesintiye uğradığımız bir konuşmanın konusunu devam ettiriyor gibi. "Bunu unutmayacağım."

Kaskları bisikletin arkasına takıyor ve ben de nerede olduğumuzu anlamaya çalışarak etrafa bakıyorum. Dar bir yol şeridi, alt katta işyerleri, üst katta apartmanlar ya da ofisler var. Bir dövme ve piercing salonu, bir kaykay dükkânı, iki eski eşya dükkânı ve 'titreşiminizi artırmayı' vaat eden kristaller ve ürünler konusunda uzmanlaşmış bir dükkân görüyorum. Remy'nin alışveriş merkezinden alışveriş yapmayacağını bilmeliydim. *O* gardıropla olmaz. Parmakları parmaklarımın arasından geçiyor ve beni en yakın kapıya götürüyor. İçeri girdiğimizde yüksek sesli, enerjik punk müziği bizi patlatıyor.

Tezgâhın arkasındaki kadın umursamaz bir tavırla bize bakıyor ve sonra iki kez dönüp bakıyor. "Remington!" diye bağırıyor ve onu selamlamak için tezgâhın etrafından dolaşıyor. Neredeyse Remy kadar uzun boylu, her tarafı dövmelerle kaplı, kulaklarından çeyreklik takılar sarkıyor, omuz hizasında mavi-siyah saçları var. Piercingleri sayamıyorum bile. "Aylar oldu, seni pislik!"

"Jade," dedi, parmakları benimkileri sıkarken. "Bu Vinny."

Ama odağı çoktan bana sabitlenmiş, birleşen ellerimize geldiğinde daha da büyüyen gözleriyle beni içine çekiyor. "Gerçekten mi..." diye söyleniyor, kaşları havaya kalkıyor.

"Erm-Hi." Etrafıma bakındım, onun ilgisinden rahatsız oldum. Dükkân benzersiz. Yeni deri kokusu, seçkin bir vintage kıyafet koleksiyonuyla karışmış. Tarzlar sorunsuz bir şekilde birleşiyor, şık ama agresif. "Güzel dükkân."

"Teşekkürler," diye yanıtlıyor. "Bu sadece sevginin değil, aynı zamanda takıntının da bir ürünü."

Remy şöyle açıklıyor: "Jade kıyafetlerin çoğunu tasarlıyor. Birlikte bazı sanat dersleri aldık..." Boynunun arkasını kaşıyor,

Jade'den yardım istiyor.

"Hastanede," diyor. "Orada tanıştık. Saint Mary's." Yüzünü buruşturdu. "Tam bir bok çukuru. Onlara internette bıraktığım yorumu görmelisin."

"Ah." Aralarına bakıyorum, aniden paylaştıkları bakışı anlıyorum. İçinde bir rahatlık var, onu başka kimseyle görmediğim bir rahatlık, Sy'la bile. Remy'ye gerçek bir bağlılığım olsaydı, kendimi tehdit altında bile hissedebilirdim.

Ama ben

istemiyorum.

Kesinlikle

yok.

"Jade bana vizyonunu gösterdi," diye devam ediyor, "ve dışarı çıktığında burayı açtı."

Ona gülümsemeyi teklif ediyorum. Remy'yle aralarında bir tür kurumsal bağ olması onun suçu değildi. "Bu gerçekten harika."

Ona sıcak bir gülümseme veriyor. "Remy'nin başlangıç parası olmasaydı bunu yapamazdım."

Omuz silkiyor. "Sevdiğin şeylere yatırım yapamayacaksan paranın ne anlamı var ki?"

"Mütevazıdır ama doğruları söyler." Çenesini kaldırıyor. "Ee, ne oldu? Botlar için mi geldin? Onları daha yeni aldım."

Parmaklarını bir gömlek rafında gezdiriyor, parmak eklemlerindeki mürekkepli harfler dalgalanıyor. "Vinny'nin gerçek kıyafetlere ihtiyacı var. Spor salonundaki kızlardan aldığı basit şeylere değil."

Jade dudağındaki piercinglerden biriyle ilgilenerek bana bakıyor. "Tam muayene?"

"O ne isterse." Eli sırtımın altından kıçıma doğru kayıyor. Bir yandan sıkıyor, bir yandan da dudaklarını şakağıma bastırıyor. "Ben şurada botlara bakıyor olacağım."

Küstahça bir el sallayarak uzaklaşıyor ve beni vücudumu zihinsel olarak katalogluyor gibi görünen Jade ile yalnız bırakıyor. Bu inceleme beni bunaltıyor ve kollarımı koruyucu bir şekilde kavuşturma dürtüsüyle savaşıyorum. Ne kadar zayıf olduğumu söyleyebilir mi?

Öyle mi? Çürükler hala görünüyor mu? Remy ona kim olduğumu, son iki yılımın nasıl geçtiğini anlattı mı? Son iki haftamı?

Rahatsızlığımı fark etmiş gibi, "Sadece tarzın hakkında bir fikir edinmek istiyorum, hepsi bu" diyor.

"Tarz mı?"

"Hangi renkleri tercih ettiğin gibi." Elini öküz kanından bir deri elbiseye uzatıyor, sonra fikrini değiştirip elbiseyi rafa geri koyuyor. "Peki ya kumaşlar? Eski mi yeni mi? Bir karışım?" Çenem açılıyor ama ağzımdan tek kelime çıkmıyor. Remy'ye bakıyorum ama o kendi dünyasına dalmış bir çift botun bağcıklarını bağlıyor. "Vinny?" Jade dikkatimi tekrar ona çekerek soruyor. "Ne istiyorsun?"

Gözümü kırpıyorum ve 'öncesini' düşünüyorum.

West End'den önce, bir fahişe gibi giyinmem beklenen yerde.

Güney Yakası'ndan önce, bana ne verilirse onu giymem ve ona çok iyi bakmam bekleniyordu, çünkü başka bir şey gelmiyordu.

Ama bu o kadar kolay değil.

North Side'da lise boyunca üniforma giymiş, kot pantolon ve birkaç tişört ya da evde giyilen gündelik kıyafetlerden fazlasına ihtiyaç duymamıştım. Bir rafta, bir kişinin üzerinde, bir reklamda bir şey gördüğüm ve onu istemeyi düşündüğüm bir zaman olmuş olmalı. Ama hatırlayamıyorum. Hatırlayabilsem bile, belki de artık aynı kişi değilimdir. Hangi yirmi yaşındaki genç on beş yaşındayken beğendiği şeylere hala imrenir?

Jade'in koyu kahverengi gözlerine bakıyorum, gerçeği itiraf ederken midemde bir korku dönüyor. "Nelerden hoşlandığım hakkında hiçbir fikrim yok. Daha önce kimsenin bana sorduğunu sanmıyorum."

Aramızda bir şeyler geçiyor, Remy'yle paylaştıkları kadar yakın bir şey değil ama yine de bir şeyler var. Bir bağ. Başını sallıyor, sanki beni ilk kez görüyormuş gibi gözleri açılıyor. "O zaman seni doğru yere getirdi. Bunu senin bildiğinden daha iyi anlıyorum."

İKİ SAAT SONRA, üç elbise, dört çift kot pantolon, koyu, cesur tonlarda sayısız üst, üç çift ayakkabı, iki etek ve dantelli bir sütyen ve külot seçtik.

Remy bunu bizzat denetledi.

Kıyafet değişimleri, beden ayarlamaları ve ayakkabı denemeleri sırasında Jade kalçamdaki sararmış morluğu ya da kaburgalarımın neden bu kadar belirgin olduğunu sormuyor. Bana kendisiyle ilgili hikâyeler anlatıyor. Tek istediği resim dersi almakken babasının onu nasıl güreş sporuna zorladığını. Hastaneye yatma nedenini de rahatça anlattı; hayatı boyunca depresyonla mücadele etmiş ve yıllarca cinsiyet disforisi yaşamış. Ancak yardım aldıktan sonra cinsiyet değiştirmeye karar vermiş ve işler yoluna girmiş. "Hâlâ bir mücadele," diye itiraf ediyor ve bana neşeli bir sırıtış gönderiyor. "Ama sonunda kendimi özgür hissediyorum."

Ücretsiz.

Evet. Ben değilim. Henüz değil.

"Aslında Remy o sırada fena halde manik bir dönem geçiriyordu." Kumaşın altına bir etiket sıkıştırıp kıkırdıyor. "Bana bir doğum günü partisi verdi, şu plastik ambalajlı, ortasına kürdan saplanmış İsviçre pastası rulolarından biriyle tamamlandı. Tabii ki ateşe veremedik ama yine de Saint Mary's'de gece 2'deki bir parti için gerçekten özenli bir işti." Gülümsemesi yumuşuyor. "Ve sonra ismimi seçmeme yardım etti."

"Öyle mi?" Ona bakarak soruyorum. Tezgâhın üzerine yığılmış giysileri karıştırıyor.

"Yıllarımı Mallory ya da Ariel gibi bir şey olmak isteyerek geçirdim ama o bana Jade'i önerdi. Aurama uyduğunu ve beni koruyacağını söyledi."

"Bu kesinlikle ona çok benziyor."

Bakışlarımızı paylaşıyoruz ve o homurdanıyor. "Biliyorum. Çok gösterişli bir şekilde saçmalayabiliyor, değil mi?"

"Neredeyse hiç durmadan." Yine de, yardım edemem ama ilişki kurabilirim. "Ama sanırım bir yolu var. Özel bir şeymiş gibi hissettiriyor."

"Ben de tam olarak bunu kastediyorum." Duraksıyor, tuhaf bir şekilde ayık görünüyor. "Biliyor musun, bunu içine düşmeden takdir edebilecek birine sahip olmasına sevindim. Onun için hep endişelenmişimdir. Remy harika bir adam, beni yanlış anlama. O türünün tek örneği - sanırım bu yüzden onu almak zorunda kaldım." Bana çarpık bir gülümseme veriyor. "Ama onun iniş ve çıkışlarıyla başa çıkmak için gerçekten özel bir kadın gerektiğini hep biliyordum. Sana sahip olduğu için çok şanslı." I kilit Yukarı, tamamen niyetlenmek için doğru ne açıkça a Büyük bir yanlış anlaşılma, ama birdenbire yanıma geldi, siyah dantel şeritleri parmağında sallanıyordu ve beni kibarca ondan uzaklaştırdı. "Bunları giy.
bu gece."

Kalbim ve kabul edelim ki kukum bu ima karşısında çarpıyor.

"Tamam." "Devam et," diyerek soyunma odasının hemen içindeki sandalyeye çöküyor. "Deneyin
onları benim için giy."

Perdeyi çekerek kapatıyor ve butiğin geri kalanını dışarıda bırakıyor. Gözlerinin sıcaklığını tenimde hissederek gömleğimi kaldırıp sütyenimi çıkarıyorum, ardından kot pantolonumu aşağı itip ayakkabılarımla birlikte tekmeleyerek çıkarıyorum. Şu anda giydiğim pamuklu külotu indirirken gözleri yıldıza, sonra göğüslerime ve aşağıya doğru kayıyor.

Onun önünde çıplak olmayı bir an bile düşünmedim. Remy dövme masasının lambasının sıcak parıltısı altında boğazımın ince derisinden kemikli ayak bileklerime kadar vücudumun her santimini gördü.

Ayağa kalkıp sütyeni bana uzatıyor ve ben onu giyerken o yoğun yeşil gözleriyle beni izliyor. Parmakları tenimi sıyırıp kopçayı takmama yardım ederken ateşten bir iz bırakıyor. Parmaklarının uçları sert, omurgamdan aşağı kıçımın üstündeki kıvrıma doğru iniyor ve ben büyülenmiş bir şekilde gözlerinin onu takip edişini izliyorum.

"Burada iki küçük gamzen var," diye fısıldıyor, parmaklarıyla dürtüyor. "Bunu biliyor muydun?"

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Sy ile geçirdiğim geceleri suçlamak kolay olurdu ama bu dürüstçe olmazdı. Gerçek şu ki, Remy kulede beni ilk çizdiği andan beri gözümün önünde. Vücudu ve hareketleri. Gözlerinin içime işleyen hissi. Kaslarının üzerinde değişen mürekkep. Saçları bile, bir şekilde ruh haline uyuyor, bir an dağınık, bir sonraki an geriye taranmış.

Ama en çok, bana dokunuş şekli.

Belki de gerçek olmaması önemli olmalı. Bunun tek nedeni, iki yıl önceki o tuhaf gecede ona ve Tate'e ne olduğuna dair bir anahtarın bende olduğunu düşünmesi. Ama böyle anlarda bunun hiç önemi yok.

Çünkü Remy bana değerliymişim gibi

dokunuyor. Önemli bir şey.

Özel.

Ve bu beni onun için *yakıyor*.

Gözlerimiz aynada buluşuyor ve ben de aynı arzunun geri yansıdığını görüyorum. Benimki kadar bozulmuş, karanlık ve tarifsiz bir şeyle sarmalanmış ve beni döndürdüğünde, avuç içleri omuzlarımda sıcak, sanırım o n u n içinde nabız attığını görüyorum, dizlerinin üzerine düşerken çenesi esniyor.

Bakışlarımı kırarak avucunu uyluğumdan aşağı, dizimin arkasına doğru kaydırıyor ve baldırımda yarım kalmış engerek dövmesinin üzerine geliyor. Kısa bir süre için, ne kadar ıslak olduğumu koklayıp koklayamadığını, görüp göremediğini merak *ediyorum*.

"Ayağını kaldır," diyor, sesi kısık ve o kadar çiğ ki içimde yankılanıyor. Bunu yaptığımda külotu iki yana açıyor ve bir ayağını diğerinin ardından bacak deliklerine yönlendiriyor. Yavaşça bacaklarımın üzerinde kaydırıyor, gözleri yükselişi takip ediyor ve ben bunun ne kadar saygılı hissettirdiğinde kayboluyorum, ciğerlerim muhtaç bir sızlanma etrafında daralıyor.

Onları kalçalarımın üzerinden geçirmeden hemen önce duruyor ve parmaklarımı saçlarına gömme içgüdüsüne teslim oluyorum, beyaz, sarı saçları yumrukluyorum. O

Bana bakıyor, kalçamın yanındaki yıldız dövmesine yavaş ve sıcak bir öpücük kondurmak için öne doğru eğilirken ağzında bir sırıtma.

Hiç uyarmadan parmaklarını bacaklarımın arasına soktu.

Kıvrımlarıma doğru kayarken, istila ederken, *sahiplenirken, sahiplenirken* dizlerim neredeyse bükülüyor. Aniden hareketsiz kaldığında, nedenini tam olarak biliyorum, ama gözlerimi açtığımda yüzündeki ifade beni ürpertmeye yetiyor.

Ağzı gevşek, alt dudağı sanki yarısına kadar ıslatmış gibi parlak ve *gözleri*.

Kahretsin, gözleri şoktan kocaman ve lav kadar sıcak.

"Tanrım, Vinny." Parmağını geri çekip kayganlığımın daha da derinlerine daldırırken kaşları istekle çatılıyor. Bu sırada diğer eli fermuarını karıştırmakla meşgul, düğmeyi açıyor ve fermuarı indiriyor.

Bunu kabul edeceğimi bilmek iyi bir duygu değil. Beni burada, rastgele bir soyunma odasında becermesine izin verirdim ve bu neredeyse kesinlikle şimdiye kadar yaşadığım en iyi seks olurdu.

Ama sonra.

"Buraya ne kadar para yatırdığın umurumda değil, Remy," Jade'in sesi müziğin üzerine çıkıyor, "eğer soyunma odamda seks yaparsan, seni hadım ederim."

Donup kalıyor, elini pantolonuna sokuyor, yanakları kızarıyor ve gözlerindeki ihtiyacın tehlikeli sınırından dikkatlice geri çekilmesini izlerken bir iniltiyi ısırıyorum. "Siktiğimin sik bloğu" diye mırıldanıyor ve öfkeyle -kaba bir şekilde- külotunu yukarı doğru itiyor. Ayağa kalktığında en fazla kıçımı sıkıyor, ama bunu yaparken hâlâ keskin, beklenti dolu nefesler alıyor. "Bunu sonra bitireceğiz."

Soyunma odasının perdesinden içeri giriyor ve ilk yaptığım şey çenemden aşağı salya akmadığından emin olmak oluyor. Aceleyle giyiniyorum, kendimi toparlarken kalbimi ve libidomu sakinleştiriyorum. Aynadaki yansımam kızarmış ve sersemlemiş, tenimde boncuk boncuk ter var. Haftalarımı

Bu adamlardan birinin beni alacağı andan korkuyordum ve şimdi görünüşe göre bunun için çaresizim.

Giyinmiş olarak perdenin arkasından çıktığımda çoktan paramı ödemiş, kolunun altında motosikletin arkasındaki çantaya yerleştirmek üzere düzgünce istiflenmiş bir paket demetiyle beni bekliyordu. An bozulmuş olabilir ama yaklaştığımda bana attığı bakış, bunu onarmak için fazla bir şeye gerek olmadığını söylüyor.

Bana rahatsız edici bir şekilde bilerek göz kırpan Jade'e veda ediyoruz ve bir dakika sonra sokaktayız.

Havai fişeklerin etkisinden kurtulmak için boğazımı temizleyerek "Teşekkür ederim" diyorum.

Remy bunun arkasındaki önemi gerçekten anlayamadı. Ben bile anladığımdan emin değilim, henüz değil. Başkaları için bunlar sadece giysi, ama benim için özgürlüğün küçük bir dilimi. Parmakları yanağımdaki saçları itiyor ve şöyle diyor: "O eski şeyler seni aşağı çekiyordu. Sen bir fahişe değilsin. Ve sen elden düşme şeylerden daha fazlası için yaratılmışsın. Sen kraliyet ailesindensin. Sen Düşes'sin." Beni kendine çekti, eğilip fısıldadı, "Benim yol gösterici yıldızım."

Öpücük daha öncekiler gibi derin ve tüketici değil. Bu seferki saf bir tatlılık, dudakları benimkilere yavaşça, nazikçe yapışıyor.

Daha az hipnotize edici değil.

"Bay Maddox seninle ne yapacağını bilemeyecek," diyor ve bir bacağımı motosikletin üzerine atarken bana elini uzatıyor, "ama bir an bile benim bilmediğimi düşünme."

14

Lavinia

KISA BİR AN için Nick'i gerçekten özleyebileceğimi düşündüm.

Beni asla bir şehir kulübüne yemeğe götürmezdi ve götürseydi de bana bir kalkan gibi yapışır, mavi saçlarıma kaşlarını çatan bu pisliklerden herhangi birinin göz kapaklarını koparırdı.

Tabii ki o da elindeki tasmaya bağlı bir köpek gibi beni içeri sokacaktı, yani... hayır. O doğru yerde. Kafesine sıkışmış, tam da ait olduğu yerde.

"Benden nefret etmeyi bırakana kadar çıkmama izin verme."

Sonsuzluğun tadını çıkar, sanırım.

"Tanrım, bu insanlardan nefret ediyorum," diyor Remy, kravatını sertçe çekiştirerek. Bu adamı birçok şekilde gördüm. Çılgın ve vahşi gözlü, atlamakla tehdit eden Manyak'ı gördüm. Dük'ü gördüm, ukala ve kendinden emin, bir dövüş izlemek için salona girerken. Onu sadece 'Remy' olarak soyunmuş, seksi ve gömleksiz, yatağında tembelce uzanırken gördüm.

Ama Remington Maddox için hazırlıklı değildim.

Siyah takım elbise ona bir eldiven gibi oturuyor ve bana sahip olan kaba saba adamı bir kontrast resmine dönüştürüyor. Siyah pantolon, beyaz elbise gömleği. Siyah blazer ceket, beyaz cep mendili. Yatak odasından böyle çıkmış, belli ki bu tür durumlar için giyinmeye alışkın biri. Bahse girerim o kravatı gözü kapalı, bir eli arkadan bağlıyken bile düğümleyebilirdi.

Elbette, şıklığın altında sanatsal dehanın izleri görülebilir. Parmak eklemlerindeki dövmeler. Yakasının altından görünen mürekkep. Parmaklarındaki gümüş yüzükler. Kulağının arkasına sıkıştırılmış kalem. Saçları taranmış ama yine de bir şekilde karmakarışık, sanki o da isyan etmeye karar vermiş gibi.

Ama vücudunun uzun hatları profesyonelce dikilmiş takım elbisesini kusursuz bir şekilde dolduruyor ve sonunda anlıyorum ki bir erkeğin terbiyesini alamazsınız - Remy'nin bile. Kendisinin iki yarısı burada birbiriyle savaşıyor. Ruhunun özü ve isminin yükümlülüğü.

Ben de Lucia olmak konusunda aynı şeyi hissediyorum. Benden daha güçlü bir adamı utandırmamak için henüz fiyatını bile bilmediğim bir elbisenin içine girmek mi?

Bu konuda deneyimim var.

Kan derinlerde akar.

Şartlanma da öyle.

"Gerçi seni o elbisenin içinde görmek her şeye değiyor." Parmakları omzumu sıyırıyor, transparan elbiseyi tutan ince askıların üzerinde geziniyor. Kumaş ince -neredeyse şeffaf- ve ten rengimden sadece bir ton koyu. Eğer içine yerleştirilmiş minik, parıldayan boncuklar olmasaydı, muhtemelen ilk bakışta çıplak görünürdüm. Kışkırtıcı ama garip bir şekilde zarif ve Remy bana sürekli bu *bakışları* gönderiyor. Yine de takım elbisesi ve kravatıyla kulede zar zor giyindiği zamanki kadar akıcı hareket ediyor, galeride rahatça ilerliyor ve bana rehberlik ediyor.

Beni merdivenlere doğru götürüyor. Etrafımızdaki insanlar dönüp bakıyor, ikişer ikişer bakıyorlar ama hangimizin daha çok dikkat çektiğini söylemek zor.

Remy'nin bir teorisi var anlaşılan, eğilip kulağıma fısıldayarak bastırıyor. "Buradaki her piç kurusu bu gece benimle yer değiştirebilmeyi diliyor."

Beni bir dizi merdivenden yukarı, çift kapıdan geçip süslü bir odaya yönlendiriyor. Kapının yanındaki levhada 'Alexander Odası' yazıyor. Remy başıyla işaret ediyor ve "Ben çocukken buraya Noel Baba Odası derdim" diyor.

Gülüyorum. "Neden?"

"Çünkü her yıl burada büyük bir Noel partisi verirlerdi ve Noel Baba gelip fotoğraf çektirirdi. Oyunlar ve kurabiyeler olurdu."

"Seni ailen mi getirdi?"

"Bazen," gözleri odanın içinde geziniyor, "ya da bir dadı."

Bu gece görünürde Noel Baba yok. Sadece yuvarlak masalarda oturan zengin erkek ve kadınlarla dolu bir oda var. O kadar tanıdık bir manzara ki babamın da burada olmasını bekliyorum ama bu sadece paranoya. O şehir kulübü tipi değildir. Forsyth'te zengin seçkinler için her türlü köşe bucak vardır ve o, insanların sadece fısıldamaya cesaret edebildiği karanlık, özel arka odaları tercih eder.

Garsonlar ellerinde şampanya kadehleriyle kalabalığın arasında dolaşıyor. Remy sorunsuzca iki tane kapıyor ve birini bana uzatıyor. Diğerini bir yudumda yutuyor. Sonra boş bardağa bakıyor, ağzı buruşuyor. "Evet, bundan daha güçlü bir şeye ihtiyacım olacak." Elini cebine atıyor ve küçük bir hap paketi çıkarıyor.

Kuzey Yakası hurdalarını her yerde
fark ederim. Viper logosuyla
damgalanmışlar.

"Bunu nereden buldun?" Tıslıyorum.

Omuz silkiyor. "Şu Cash Money denen adam. Bu sabah onu aradım."

Sy'ın talebi kulaklarımda çınlıyor. Cash'le konuşarak bundan kaçınmayı umuyordum. Ama şimdi Sy'ın korkularının yersiz olmadığını

görebiliyorum. Cash gibi biri için, Kuzey Yakası'nın rütbelerini yükseltmeye çalışan aşağılık bir hiç, bir müşteri için

Remy'ninki kadar derin cepler, rekabetler ne olursa olsun göz ardı edilemeyecek kadar caziptir. Nasıl olduğunu biliyorum. Onu uyarıcılara başlatır. Çok aşırı bir şey değil. Bir ilişki kur. Ona yeni, daha güçlü bir şeyden bir örnek sunun ve daha fazlası için geri gelmesini bekleyin. Yıka, durula ve tekrarla, ta ki Remy en pahalı uyuşturucunun - Viper Scratch, o kadar güçlü bir uyuşturucu ki, hayatını mahvettiği gibi sonunu da getirebilir - etkisine girene kadar. Kendimi bildim bileli denenmiş ve doğru olan bir huni bu.

Elimi onunkinin üzerine koydum. "Sakın kafayı bulup beni bununla tek başıma baş etmeye bırakayım deme."

Bana uzun ve sinirli bir bakış atıyor ama ben de ona ters ters bakınca gözlerini deviriyor. "Peki," diye homurdanıyor ve paraları tekrar cebine sokuyor. "Ama bu demek oluyor ki bütün gece beni oyalayan sen olacaksın." Gözleri odanın karşısındaki bir masaya takılıyor. Bakımlı sakalı ve koyu renk saçlarıyla bile Remy'nin babasını karıştırmak mümkün değil. Yeşil gözler, şakaklarında ağaran saçlar, pahalı erkek kıyafetleri. Genler güçlü.

Önünde, masanın üzerine yerleştirilmiş dört telefon var. Her biri biraz farklı görünüyor; biri kırmızı, diğeri beyaz, biri gümüş, biri siyah.

Maddox adamları ve renkleri.

Remy alay ederek bakışlarımı takip ediyor. "Evet, takıntılı davranışlarımı nereden aldığımı tahmin edebilirsin, değil mi? Adamın yirmi dört-yedi, birden fazla hattan ulaşılabilir olması gerekiyor. Tanrı korusun, telefonunu cebinde ya da daha kötüsü evinde bırakırsa." Bana acıyan bir bakış attı. "Yani ilgisinin yarısından fazlasını bekleme."

Bunu anladım ve başımı salladım. "Not edildi."

"Sanırım bu işi halletmemiz gerekiyor." Avuçlarımızı birbirine sürterek bizi babasının çoktan içkisini yudumlamaya başladığı masaya götürüyor. Masada sadece bir sandalye daha var.

"Baba," diyor Remy, parmakları refleks olarak benimkileri sıkıyor.

Biz yaklaşırken kaskatı kesiliyor ve önünde durduğumuzda daha iyi görebiliyorum. Gözleri Remy'ninkinden daha koyu bir yeşil. Daha ela, gerçekten. Ayrıca tam göğüslerime bakıyorlar. "Remington," diye cevap veriyor, gözleri oğlunun üzerinden bana ve sonra da telefonlarına kayıyor. O zaman anlıyorum. Dürtüyü. Bize dönmeden önce gözlerinin her siyah ekranda gezinişini. "Getireceğini bilmiyordum..." Kafasında kelimeleri düzenlediğini görebiliyorum. "... bir *randevu.*"

"Şey," dedi Remy sırtımı okşayarak, "yapamayacağımı hiç söylemedin."

Babası hemen bir garsona el sallar ve gergin bir sessizlik ve ayakta durma anından sonra adam başka bir sandalyeyle döner ve Remy için olanın yanına sıkıştırır.

"Bu Lavinia," diyor Remy, sandalyemi çekerek beni şaşırtıyor. Kaçma dürtüsüyle savaşarak sandalyeye oturuyorum. "O Düşes."

Eğer babasının gözleri telefonlarından birine - parlak, kıpkırmızı bir kılıfın içindeki telefona - takılı olmasaydı, sanırım başlık karşısında gözlerini devirirdi. "Elbette. Bilmem gerekirdi."

Ne ima etmek istedilerse kaslarım geriliyor. Remy yanıma oturuyor, uzun kolunu omzuma atıyor. Tekrar,

Babası garsona eliyle işaret ediyor. Daha önce olduğu gibi, üç içkiyle dönmesi sadece birkaç dakika sürüyor. Bana seçenek sunulmamasına şaşırmamalıyım ama hâlâ o alışveriş gezisinin etkisindeyim ve birden kendimi ne yiyip ne içeceğimin söylenmesini istemezken buluyorum. Başka bir kendini beğenmiş adam tarafından değil.

Remy ise o bardağa çöldeki bir su gibi bakıyor ve hemen ağzına götürüyor. Onu bir bakışla kıstırıyorum. Yüzünü buruşturuyor ama sadece küçük, ölçülü bir yudum alıyor. Masanın altından kalçasını sıkıyorum.

Babası söze başladı: "Normalde biriyle çıkma fikrini memnuniyetle karşılardım ama bu gece tedavini konuşmayı planlıyordum." O

koltuğunda geriye yaslanır. "Bunun arkadaşınızın önünde uygun bir tartışma olduğundan emin değilim."

Belki de şampanya çoktan kafama dikilmişti, çünkü daha onu kavramaya fırsat bulamadan kelimeler ağzımdan çıkıverdi. "*Düşesi.*"

Babası bana kötü bir bakış fırlattı. "Kendine İngiltere Kraliçesi demek istemen umurumda değil. Bu özel bir mesele." Bay Maddox oğlundan daha kısa boylu ama duruşundan bunu anlayamazsınız. Mesafeli, kendinden emin, bu şehirdeki tüm güçlü adamların tercih ettiği o özel çene çıkıntısı.

"Bana ne söylersen Vinny'nin önünde de söyleyebilirsin." Remy elimi kalçasından tutup yukarı kaldırıyor ve parmak eklemlerimi öpüyor. "Aslında, bir atılım yapmamın nedeni o."

"Bir atılım." Bay Maddox gülüyor. "Dr. Weatherby'nin ofisinde taşkınlık yapmak diye buna mı diyorsunuz?"

"Birlikte komplo kurduğun doktoru mu kastediyorsun?" diye soruyor, keskin bir şekilde gülümseyerek. "Terapimi manipüle etmesi için ona para verdiğini biliyorum."

"Bu yeni bir saplantı mı, Remington?" Babası bu suçlamayla ilgilenmemiş görünüyor, telefon sırasını ayarlamak için uzanıyor, sonra da öne doğru oturup Remy'yi küçümseyen bir bakışla süzüyor. "*Ücretini* ödüyorum, hem de yüklü bir *ücret,* çünkü aklını başına toplaman için gereken bu."

Remy başını sallar. "Bırak bu işleri baba. Saint Mary'de neler olduğunu biliyorum."

Kaşları kalkıyor. "Öyle mi? Bunu kesinlikle duymak isterim. Kimse bana bir şey anlatmaz." Remy'nin alay etmesi üzerine babası kaşlarını çatarak arkasına yaslanır. "Ne tür bir hikâye uydurduğunu bilmiyorum ama benim anılarım gayet açık. Oğlum sorunluydu ve ben onun en iyi bakımı almasını istedim. Bu büyük bir suç mu?"

"Yapma bunu." Remy'nin yumrukları o kadar sert sıkılıyor ki, parmaklarım hâlâ onunkilere dolanmışken irkilmeme karşı koyuyorum. "Her şeyi çarpıtma."

"Neyi büküyorum ben?" Avuçlarını kaldırıyor ve gözlerinde kaçınılmaz bir yorgunluk var. "Bunu hep yapıyorsun Remy. Saçma sapan bir şüpheye kapılıyorsun ve seni çıldırtana kadar kafanda büyütüyorsun. İşte bu yüzden Weatherby'yi görmen gerekiyor."

Remy'nin burnu alevlenir. "Ona Tate hakkında konuşmama izin vermemesini söylemişsin."

"Bunu neden yapayım ki?" diye sorar, ikna edici bir şaşkınlıkla. Telefonlarına tekrar bakmasına rağmen. "Kendini öldüren sorunlu, yalnız bir sokak çocuğu hakkında konuşmanı engellemek için birine para vererek ne kazanabilirim ki?"

"Onun hakkında böyle konuşma!" Remy tersledi.

Babası gösteriyi izlediğimden emin olmak istercesine bana bir bakış fırlatıyor. "Şimdi kim kimi zavallı kız hakkında konuşmaktan alıkoyuyor? Çünkü eğer onun hakkında konuşmak istiyorsanız, en azından dürüst olabiliriz. Tatum'un ölümü bir trajediydi. Ama o sadece senin ve arkadaşlarının etrafında takılıyordu çünkü o bir sülüktü ve içten içe bunu hep biliyordun." Gözleri oğluna dikilmeden önce bana doğru kayıyor. "Ve artık onun bir önemi yok, Remington. O öldü. Konuşacak başka ne var?"

Patlamayı bekliyorum. Remy'nin koltuğundan fırlayıp olay çıkarmasını. Ben de yerimden fırlayıp olay çıkarmak üzereydim ki Remy öne doğru eğildi ve alçak, eşit bir ses tonuyla konuştu. "Haklısın. O öldü, ama kendini öldürmediği kesin."

"İşte başlıyoruz," diyor bardağına uzanarak, "daha fazla sanrı. Weatherby'ye buna bir son vermesi için avuç dolusu para veriyorum."

"Bu lanet bir hayal değil. Bu lanet olası bir anı," diye tısladı Remy ve babası tekrar yere baktığında, daha yüksek sesle, "Lanet olası telefonlara bakmayı keser misin! O gece ne gördüğümü biliyorsun - kırılmamı neyin tetiklediğini - ve bu yüzden beni kilitledin. Bununla ilişkilendirileceğimden ve daha da kötüsü, bunun bir skandal yaratacağından korktun. Tek umursadığın bu. Resim

ve prestij. En iyi arkadaşlarımdan birinin gözümün önünde öldürülmüş olması umurumda bile değil!"

Son satır yüksek sesle, gevezelik eden seslerin üzerinde yükseliyor. Oda durur, gözler bize doğru döner.

Bay Maddox'un gözleri alev alev yanıyor. "Sakın," diye fısıldadı, sesi kısılmıştı, "olay çıkarma!"

Derin bir nefes alıyorum ve "Bay Maddox, Remy doğruyu söylüyor." diyorum.

"Öyle mi?" Adam oğlunu izliyor, hayal kırıklığı yüz hatlarını sertleştiriyor. "Forsyth'e gitmene izin vermenin bir hata olduğunu biliyordum. Daha da kötüleşiyorsun, psikozunu doğrulamak için etrafındaki insanları kullanıyorsun. Yaptığı şeyin bu olduğunun farkındasın değil mi?" diye özellikle soruyor. Bay Maddox Remy'yi işaret ediyor. "Bu hayallere hayat vermek için seni kullanıyor. Her zaman yaptığı şey bu. Ya da," diye ekliyor Remy'ye dönerek, "ona Tate'in senin için tam olarak ne olduğunu anlatmadın mı? Hayallerini beslemene nasıl yardım ettiğini? İlaçlarını bir kenara atman için seni nasıl cesaretlendirdiğini? Hastalığına teslim olman için?"

Bunu duyduğuma şaşırarak Remy'ye baktım. Herkes Tate hakkında konuşurken, o sanki ikinci kez gelecekmiş gibi geliyor. Ama Remy'nin gözlerinin kararmasından, babasının sözlerinde doğruluk payı olduğunu anlıyorum.

"Kendim olmamı isterdi," diyor Remy, sesi gergin.

Babası alay eder. "Senin dengesiz olmanı istedi. Para harcamanı, parti yapmanı, uyuşturucu kullanmanı-"

Remy'nin eli masaya sertçe iner. "Onu tanımıyordun!" "Yeterince tanıyorum," d i y e tısladı Remy, soğukkanlılığını zar zor koruyarak. "O

senin için iyi değildi. Eğer onu farklı bir şekilde hatırlamak istiyorsan, bununla ilgili bir sorunum yok. Ama onun intiharını daha da ileri götürmek için ayrıntılı bir komploya dönüştürmenize izin vermeyeceğim-"

"Tate o gece kayalıklarda yalnız değildi," diye araya girdim, çünkü belki de Bay Maddox haklıydı. Belki de hikâyenin tamamını bilmiyorum.

Ama tamamen emin olduğum bir şey var. "Kız kardeşim de onunla birlikteydi."

"Kız kardeşin mi?" diye soruyor, bana sert bir bakış atarak.

"Leticia Lucia." Forsyth'te bu ismi bilmeyen kimse yoktur. Sadece babamız güçlü ve tanınmış olduğu için değil, aynı zamanda kaybolduğunda toplumda bir çağrı yapıldığı için. Eğer Leticia Lucia görülürse, eve geri getirilecekti. *Derhal.* "Babam-"

"Bana hakaret etme. Babanın kim olduğunu biliyorum," diyor, yüz hatlarındaki küçümseme açıkça belli oluyor. Onun bakışlarının ağırlığı altında olmak, oğlununkinin altında olmak kadar yoğun ve bu nedenle, başını eğip beni tembel, kendini beğenmiş bir kaş çatmayla değerlendirdiğinde, ne olacağını zaten biliyorum. "Son duyduğumda seni et ticareti için satmıştı. Velvet Hideaway'in geceleri kiraya verildiğini bilmiyordum. Daniel'ın oğlunun denediği yeni bir şey mi bu? Çünkü burada görünmeni ben finanse ediyorsam," bardağını dudaklarına götürdü, gözleri vücudumda geziniyordu, "otoparka gitsek iyi olur, böylece paramın karşılığını alabilirim."

Remy gözlerini öfke bürüyerek ayağa fırlar. Babası yavaşça başını salladığında kolları masanın yarısına kadar gelmişti. "Bana dokunursan, evlat, seni göz açıp kapayıncaya kadar hapse attırırım. Arkadaşlarından, Düklerinden ve değerli küçük Düşes'inden uzakta bir yere kapatılırsın."

Remy dişlerini gösterir, tendonları gerilir. "Beni zorlamaya devam et, ihtiyar." "Biliyorsun, oğlum yalancıları sevmez," dedi Bay Maddox bana, uzaklara bakarak

çok rahat. "Şimdi rol yapmayı bırakmak için iyi bir

zaman olabilir." Ona bakıyorum. "Ne rolü?"

Aramızdaki boşluğu işaret ediyor -ben ve Bay Maddox- ve sırıtıyor. "Daha önce hiç tanışmamışız gibi davrandığın bu oyun. Tanıştırma, zoraki cehalet..." Alaycı bir şekilde yüzünü buruşturuyor. "Hepsi biraz dayanıksız."

Remy'nin yeşil gözleri bana dönüyor, geniş ve kızgın.

Bu ima karşısında çenem düştü. "Seninle hayatımda hiç tanışmadım!"

Babası sadece Remy'ye bakar. "Şimdi her şey anlaşılıyor. Oğlum, Lionel'in kızlarından biriyle sarmaş dolaş. Daha küçük olanıyla. Sana neden herkesin kardeşini öldürdüğünden şüphelendiğini söyledi mi?" Remy'ye bakar.

Sakin bir sırıtışla bana baktı. "Oh, sanırım yapmadı. Yine de fısıltılar duydum. Kardeş rekabeti oldukça çirkinleşebiliyor, değil mi Bayan Lucia?"

Remy araya giriyor, "Kız kardeşini o öldürmedi."

Bay Maddox omuz silkiyor. "Olabilir. Ama nereden biliyorsunuz? Eğer doğru hatırlıyorsam, bu küçük hayalinizde hiçbir zaman gerçek şüpheliler yer almadı." Çenesini bana doğru eğdi. "O olmadığını kim söyleyebilir? Ne de olsa o bir Lucia. Neler yapabileceklerini sen de benim kadar iyi biliyorsun. Yoksa ilk nöbetini neyin tetiklediğini çoktan unuttun mu?" Şarap kadehinin sapını çeviriyor, gözleri kibar bir kötülükle dolu. "Doğrusu, sanırım Tate'i tercih ederdim."

Elimi Remy'nin sırtına koyarak ayağa kalktım. "Hadi ama, bu bok parçası buna değmez."

Elimi pazusuna götürdüğümde ne kadar gergin ve sarmal olduğunu, vücudundaki her kasın sıçramaya hazır olduğunu hissediyorum. Remy'nin gördüğüm tüm versiyonları arasında, bu henüz deneyimlemediğim bir şeydi.

Dövüşçü.

Sesimi fısıltıya indiriyorum, yumuşak ve ikna edici. "Remy. Şimdi bana bakmanı istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

İtaat ediyor, gözleri yana kayıyor ve bir öfke sisinin içinden benimkilerle buluşuyor. Sis hemen dağılmaya başlıyor ve geriye sadece biraz fazla ham, fazla kaybolmuş bir adam kalıyor. "Vinny..." Söylemek istediklerinin boğazında düğümlendiğini görebiliyorum ama gözleri bunu haykırıyor.

"Gidelim," diye karar verdim ve onu kendimden uzaklaştırdım.

Odadan çıkarken bütün bakışları üzerimde hissediyorum ama açıkçası umurumda bile değil. Onun yanında duruyorum, omuzlarımı geriye itiyorum, çenemi yukarı kaldırıyorum. Bırakalım bu kendini beğenmiş pislikler ne isterlerse düşünsünler. Belki Lavinia Lucia'yı görüyorlardır, Kuzey Yakası'nın kızı. Belki de Güney Yakası'nın mücevherlerle süslü fahişesini görüyorlardır. Ama ben Dük'ümle el ele West End'e Düşes olarak gideceğimden eminim.

İkimiz de en yakın kapının dışına çıkıp eğri bir tentenin altında toplanana kadar konuşmuyoruz. Remy sırtını duvara dayayıp beni tutuyor, o kadar hızlı ve sert çekiştiriyor ki omzum bu kuvvete itiraz ediyor. Parmakları çılgınca elbisemin eteklerini itiyor, belime dolanana kadar yukarı itiyor. Ne aradığını biliyorum ve onu reddetmeyeceğim. Gözlerinde o vahşi ve hırçın bakış varken olmaz.

Parmakları yıldızın noktalarını birbiri ardına, tekrar tekrar sayıyor. Sayarken dudakları kıpırdıyor ama sesi çıkmıyor, sessiz ama aceleci. Beşinci geçişinde nihayet büyük bir ciğer dolusu havayı içine çekiyor.

"Remy..." Onun dokunuşuyla içimde bir titreme oluyor. Bir kez olsun, onun kadar beni de rahatlattı. "Sana inandığımı biliyorsun. Sy ve Nick de sana inanıyor."

Gözleri benimkilere dikildi. "Babamı becerdin mi?"

"Ne?" Sesimi alçaltmak için mücadele ederek çığlık

atıyorum. "Hayır!"

Ama Remy'nin gözlerindeki kuşkuyu, dönüp duran şüpheyi görebiliyorum. "Tanıştığınızı söyledi."

"Yalan söylüyor," diye ısrar ediyorum, kollarımı iki yana açarak. "Onunla nerede tanışmış olabilirim? Çocukken mi? Moteldeyken, sürekli gözetim altındayken mi? Ya da Nick'in bile zorla girmek zorunda kaldığı Hideaway'de-" Ama kelime boğazımda düğümleniyor; üçünün yaptıklarını hatırlatıyor. Beni nasıl sahiplendiklerini.

Yine de Remy'nin yüzüne indiğini görebiliyorum, gözleri kararıyor.

"Söz veriyorsun." "Evet."

"Hayatın üzerine yemin et." "Evet!"

Yanağını okşadığımda gözleri kapanıyor ve sonunda elbisemin bacaklarımdan aşağı inmesine izin veriyorum. "Bunu o yapıyor, Vinny. Ben aşağıdan yukarıya fark edemeyene kadar her şeyi evirip çeviriyor. *Kahretsin,* beni deli ediyor!" Bir elini saçlarında gezdiriyor, köklerini çok sert çekiyor. "Beynimin bazen hangi yönün yukarı olduğuna karar verememesi yeterince kötü.

Ama o daha da kötüleştiriyor. Bunu bilerek yapıyor. Yapamayacağımı biliyor-" Söylemek istediği şeyle dişleri birbirine çarpıyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Buraya geldiğimizden beri Remy içine kapandı, her şeyi bastırdı. Bu ona göre değil.

Başparmağım elmacık kemiğine yatıştırıcı bir devre çiziyor. "Babalar berbattır, Remy. Bu şehirde bir şey onları zehirliyor."

Hâlâ gergindir, elini cebine atar ve telefonunu çıkarır. Sıkıca kavrıyor ve bir an için onu otoparkın diğer ucuna fırlatacakmış gibi görünüyor. Sonra bunun Remy'nin telefonu olmadığını fark ettim.

Bu babasının.

Kırmızı kasa kendine özgüdür ve Remy ona ters ters bakar. Onun isyanı. "Doğru değildi," diyor, gözleri öfkeyle parlıyor. "Tate hakkında söylediği o şeyler yalandı. Bilmiyordu, teşhisimi anlamıyordu. İyi olmamı istemediği hiçbir zaman olmadı."

"Biliyorum," diyorum, öyle olmasa bile. Sadece gözlerinde kopan fırtınayı görebiliyorum ve bununla tek başıma başa çıkabileceğimi sanmıyorum. "Hadi eve gidelim. Sy'a."

Ama o kopuyor, bir ileri bir geri dar, çılgın bir yolda volta atıyor. "Bana yalan söyleyemezsin, Vinny. Asla yalan söyleyemezsin. Yalan söylediğinde onu içeri alırsın. Bunu anlıyorsun, değil mi? Bunu kullanacaktır." Ancak o zaman otoparkı, kaldırıma vuran yağmuru, uzaktan çakan şimşekleri fark ediyorum. "Sen orada değildin. Orada olmadığını biliyorum. *Seni* gördüm ama görmedim. Görmediğimi biliyorum. Bunu biliyorum." Ama gözlerindeki şüphe tohumunu görüyorum ve bununla savaşmaya, doğru olduğunu bildiği şeye tutunmaya çalışmasının bir önemi yok.

"Onu arayabilirim," diye kekeleyerek telefonumu bulmak için küçük el çantamı karıştırıyorum. "Sy gelip bizi alabilir, böylece yağmurda bisikleti sürmek zorunda kalmazsın, sonra da biz-"

"Hayır." Eli bileğimin üzerine kapanıyor ve başımı kaldırdığımda gözleri kararıyor. "Sabırlı davrandım ama sorularımdan kaçıyorsun Vinny.

Bana her şeyi anlatmalısın, her şeyi. Kız kardeşin hakkında, o gece hakkında, sonrasında olanlar hakkında." Gözlerindeki keskin ve kırgın ifadeyi fark etmiyorum bile, ta ki aniden çelik gibi bir kararlılığa dönüşene kadar. "Ve bunları duyduğumda nerede olmam gerektiğini biliyorum."

15

Remy

Motoru kesene kadar gök gürültüsünü bile duymadım. Dışarısı karanlık, zifiri karanlık, ama uzaktan çakan bir şimşek ağaçların arasındaki kesimi ortaya çıkarıyor. Buna ihtiyacım yok. Bu patikada iki gözüm kapalı yürüyebilirim. Zaten böylesi daha iyi, rüzgâr ve yağmurla, gökyüzü öfkesiyle yeryüzünü dövüyor. Mantıklı, öngörülebilir bir şekilde birbirine uyuyor. Evrenin ayaklarını yere vurmasını, ulumalarının rüzgâr tarafından taşınmasını, gözyaşlarının göklerden düşmesini izliyorum.

Hiç düşünmeden bisikletten atlıyorum, belime dolanan kollarının zincirini öyle bir koparıyorum ki sallanıyor, kendini tutarken ağlıyor. Yine de oraya ilk ben vardım, onu sadece kaskını kafasından sökmek için sabitledim.

Ancak ona iyice bakabildiğimde, gri gözleri kocaman ve ıslak, durup yolculuğu düşünüyorum. Yağmur kaskıma çarpıyor, elbisemi ıslatıyor, parmak uçlarımı donduruyor.

Ama bilmem gerek.

Ben de onu oturduğu yerden kaldırıp ağaçlara doğru sürüklemeye başladım,

"Bekle!" diye bağırıyor gökyüzünün çığlıkları arasında, kirpiklerinden gözyaşı gibi yağmur damlaları düşüyor. "Bana nerede olduğumuzu söyleyecek misin?"

"Evet," diye cevap veriyorum, ama yüzünü rüzgara karşı buruşturmasına neden olan çelişkili bir tonda ortaya çıkıyor. Perişan görünüyor. Üşüyor, titriyor ve bu sabah onun için seçtiğim siyah, dantelli iç çamaşırına kadar sırılsıklam. İçime yerleşen siyah suçluluk koru hoşuma gitmiyor.

-Hiç almadım, almayacağım. Genellikle, onu verirdim. Siyah. Misilleme.

Bunu bilmem gerekiyor ve emin olmak için onu bu çamurun içinde tekmeleyerek ve çığlık atarak sürükleyebilirim.

Ama bu konuda iyi hissetmezdim. O benim Düşesim.

Lanet olsun.

Beceriksizce ceketimi çıkarıyorum, işe yaramıyor, su toplamış ve çok ağır, içinde hiç sıcaklık yok, ama yine de omuzlarına örtüyorum. "Bu işte iyi değilim," diyorum ona, ıslak saçlarımı gözlerimden çekerek.

"Neye?" diye bağırıyor.

Sinirli bir hırıltıyla cevap veriyorum. Sy ya da Nick'i benimle birlikte çamura sürüklemem asla sorun olmaz. Onlar savaşçı, kan ve kemik. Tate bile taştan oyulmuş gibiydi, öyle ki çoğu zaman onun bir kız olduğunu unutuyordum.

Ama Lavinia bir Kraliyet kadını. Yumuşak ve narin ve belki Sy onu Tate'in yapıldığı taş gibi sertleştirmek istiyor ama ben istemiyorum. Onu olduğu gibi tercih ediyorum, önümde çok küçük ama çok büyük duruyor, burnunun ucu canlı bir pembe renkte parlıyor. Henüz farkında değil ama onun zayıflığında da benim kaslarım kadar güç var. Ceketimin kollarını yumruklarken dirseklerinin düğümlerinde. Alnının çatıklığında

ince orta kısmına sarılıyor. Gözlerimi ararken başını eğişinde.

"Kısa bir yürüyüş."

Kıpkırmızı dudakları ağzı açık kalıyor. "Kısa *ne*? Remy, topuklu giyiyorum!"

Zarif ayaklarına bakıyorum, parlak kırmızı parmakları deriden dışarı fırlıyor. O haklı. Bunlarla yolda yürürken boynunu kıracak. Sinirlenerek kollarımı sıvamaya başladım. "Ben seni taşırım."

"Seninle ormanda sırtıma binmemi ister misin?" Gök gürültüsü tepemde patlıyor ve ardından gelen sessizlik beni reddedeceğinden emin olmamı sağlıyor. "Remy, burada ne işimiz var?" Bana tanıdık bir şekilde bakıyor. İlaçlarımı alıp almadığımı merak ettiklerinde herkesin takındığı aynı ifade. Ama bu sefer öyle olmadığımı biliyor.

"Bana güveniyor musun?" Fırtınaya karşı bağırıyorum. Ama bu sorunun cevabını duymak istemediğimden emin olduğum için, "Bana güvenmek *istiyor musun?" diye* değiştiriyorum. Çünkü ben sana güvenmek istiyorum!" Dudağını ısırıyor, büyük, endişeli gözlerle beni izliyor ve onu kolundan tutup zirveye çekmemek için fiziksel bir savaş veriyorum. "Sana emir verebilirim!" Göğsümü yumruklayarak ona hatırlatıyorum. "Ben senin Dük'ünüm ve bu da benim olduğun anlamına geliyor! Düşes benim zevkime göre hizmet eder." Sy'ın onu şekillendirmeye çalıştığı o sertliğe bürünerek kendini kapattığını şimdiden görebiliyorum. Başımı sallayarak ekliyorum: "Ama sana bunu yapmanı emretmeyeceğim. Burası bir kafes değil Vinny. Kutu değil. Hapishane değil. Senin Dük'ün olduğum için sana yaptıracağım şeyler var ama bu onlardan biri değil. Bu özgür olmalı yoksa hiçbir şey olmaz."

Beni yakından izliyor -çok yakından- kollarını ortasına sarmış. Birkaç gün önce Nick'e Vinny'nin berbat bir hayatı olduğunu söyledim ve gözlerinde bunun kalıntılarını görüyorum. Benden korkuyor. Bu yerden korkuyor. Teslim olmaktan, zayıf görünmekten korkuyor.

Aynı zamanda cesur. "Yirmi dakikan var," diye omuzlarını çökerten bir boyun eğiş, "sonra Sy'ı arayacağım."

"Pekâlâ." Bükülüp çömeliyorum. "Hadi gidelim."

Rahatlıyor, eteğini yukarı kaldırıyor, bir bacağını belime doluyor, sonra diğerini. Kollarımı bacaklarına dolayarak onu sıkıca tutuyorum ve ayağa kalkıyorum. Hafif; yağmur, rüzgâr ya da etrafımızda uçuşan ölü yapraklar kadar ağırlıksız ama onu bir kaya parçası gibi taşıyorum, düşürülemeyecek kadar sağlam. Boynumda bir soğuk şoku var, bir sıcaklık alevlenene kadar neredeyse hissetmiyorum. Burnu, yanağı. Yüzünü boynuma gömüyor ve ben onu rüzgârdan koruyorum, zihnim tek bir noktaya sabitlenmiş durumda.

Tepeye doğru koşma dürtüsüyle savaşıyorum, piç babamın üzerine salmadığım tüm öfke ve kızgınlığımı serbest bırakıyorum. Ama bu kız sırtımda, pusulam ve onun düşmesini, iki yıl önce kız kardeşinin yaptığı gibi kayıp gitmesini istemiyorum. İkimizin de haberi olmadan onu nihayet buraya, ilk tanıştığımız yere getirmem doğru geliyor ve gitmesine izin vermeyi reddediyorum. Bu yüzden tutuşumu sıkı ve güçlü tutuyorum ve bizi daha da ileriye götürürken uyluklarında bıraktığım izleri neredeyse tadabiliyorum.

"Buraya ilk kez geldiğimde," diyorum ona, yürüyüş yaparken oflayarak, "üçüncü sınıftayken bir izci gezisi için gelmiştim. Tepede, yıldızlarla dolu bir gökyüzünün altında kamp kurmuştuk. Her şey sosisli sandviç ve s'mores ile geçiyordu, ta ki gecenin bir yarısı fırtına çıkana kadar - ikisi de farklı yönlerden geliyordu. Saldırı altındaymışız gibi hissettik. İki tanrı gökyüzünde savaşıyordu."

"Korktun mu?" diye soruyor, nefesi kulağımda sıcak.

Başımı salladım. "Hayır. Sanki derimin altındaki elektriği hissediyor gibiydim." Geriye bakıyorum, bir şimşek çakmasıyla profilini yakalıyorum. "Buraya bir daha geldiğimde on üç yaşındaydım ve North Side'dan bir hıyardan ot alıyordum. Otun içine bir şey kattığını bilmiyordum. Aşağı inmeden önce üç gün halüsinasyon gördüm."

Nefes almadan önce uzun bir duraklama oldu, "Üç gün mü?"

Başımı sallayarak, "Evet, Sy ve Nicky'nin bodrumunda sürdüm.
İlk nöbetimi tetikleyen şey buydu."

"Baban da bundan bahsediyordu." Dişlerinin gıcırtısı arasından sesindeki suçluluk duygusunu duyuyorum. "Tanrım, Remy. Ben... Ben özür dilerim."

Başımı salladım. "Senin hatan değil, Vinny."

Boynumu sıkıca kavrıyor. "Ama o ilaçları babam yaptı.
-"

"Sen değilsin. Bunu anladığımı bilmeni istiyorum." Başımı geri çektim, Gözlerini yakalayarak, ciddi olduğumu bilmesini istedim. "Ondan sonra Tate ile birkaç kez buraya geldik. Sessizliği severdi. Huzuru. Nicky bundan hiç hoşlanmazdı. Ona baktığınızda bunu asla anlayamazsınız, çünkü her zaman çok sakindir, ama o her şeyin gürültülü ve öngörülemez olmasını sever. Bu onu bir şekilde sakinleştiriyor, olayların karmaşası içinde kayboluyor. Bu yüzden benimle hep iyi anlaştı." Düşünerek ekliyorum, "Ve Sy... şey, sessizliği seviyor ama huzuru değil. Her zaman yapacak bir şeylere ihtiyaç duyar. Huzursuz bir orospu çocuğu, değil mi?"

"Evet," diye yavaşça cevap veriyor, sanki parçaları bir araya getiriyormuş gibi. "Remy, sen... beni kayalıklara mı götürüyorsun?"

Ama tam tepenin zirvesine vardığımızda soruyor.

Ağaç hattından çıkıyorum ve en yüksek kısmı oluşturan düz granit tabakasına çıkıyorum. Kalın dallardan uzakta, gece gökyüzündeki parıltılar kenara yaklaşmak için yeterli ışık veriyor. Nehrin karşısında, suya bakan güzel evlerden sarı ışık noktaları ağaçların arasından süzülüyor.

"Dul Kayası" diyorum yağmurun altında.

Onu yere indirirken Vinny sessiz, sıcaklığının ve sonra da sıcaklığını kaybettiğinin yoğun bir şekilde farkında. Ona döndüğüm anda bir adım geri atıyor, gözlerinde dehşet dolu bir şok var. "Yapamam-" diye kekeliyor, titriyor. "Burada kalabileceğimi sanmıyorum." Bunu söylerken bana bakmıyor. Kenardan dışarı bakıyor, yanaklarındaki renk kaybolmuş.

"Buraya hiç gelmedin," diye fark ediyorum, bakışlarını takip ederken içimde bir şeyler gevşiyor. Nehir simsiyah. Dipsiz bir uçurum. Bizi bütünüyle yutabilecek bir hiçlik.

Parmaklarımı başımın arkasında birleştiriyorum ve bir kahkaha atarak gökyüzünün tadını çıkarıyorum. "Saçmaladığını biliyordum. Biliyordum!"

Ona baktığımda, bir rüzgârı destekliyordu, o kadar sertti ki bir gelgiti engellediğini düşünebilirdiniz. "O ölmedi." Vinny başını sallıyor, etrafına bakınıyor. "O şekilde yere serilmiş olamaz. Burada olmazdı."

Ama gözlerindeki şüpheyi görebiliyorum. Kendine inanması gereken bir yalan söylüyor. Bunun onu ayakta tutan bir şey olduğunu hissediyorum. Kaderinin çarklarının dönmeye devam etmesini sağlıyor. Onu sarıdan uzak tutuyor.

Anlıyo
rum.
Ben
anlıyor
um.

Kendimi on dakika öncesine göre daha ağır hissederek itiraf ediyorum: "Tate'in peşinden kimin geleceğini asla anlayamadım. Babam haklıydı. O kimse için bir tehdit değildi. O sadece West End'den rastgele bir kızdı. Eğlenceli biriydi ve kıç tekmeliyordu ama kırılmıştı. İşin dışında kaldı. O bir sorun değildi." Etrafıma bakıyorum, o geceyi görmeye, gökyüzünden başka bir şey hatırlamaya çalışıyorum. "Ama belki de hedefin o olmadığını düşünmeye başlıyorum."

Vinny bana bakıyor, ifadesi değişiyor. "Leticia."

İsim ve beraberinde getirdiği tüm yükler havada asılı duruyor. Leticia Lucia kolaylıkla bir hedef olabilir ve sayısız şüpheli var. "Bir kralın kızı başına konan ödülle doğar." Onu işaret ediyorum. Damlayan saçlarını. Gergin vücudu. Pembe yanakları ve geveze dudakları. Parkta unutulmuş, kirli ve yırtık pırtık bir oyuncak bebeğe benziyor. "Bunu senden daha iyi kimse bilemez."

"Daha önce yanılmıştın. Ben de buradaydım." Yutkunuyor, gırtlağı o kadar gürültülü tıkırdıyor ki yağmurun ritminden ayırt edebiliyorum. "Ama hiç bu taraftan değil."

Profilindeki siluet o gecenin anılarını canlandırıyor. Leticia ve ben uçurumun kenarındaydık. Kulaklarım çınlıyordu. Tate yere yığıldı.

Düşüyordu. Rüzgâr. Kırmızı ışıklar. Yıldızlar. Her zaman yıldızlar.

"Oradaydık." Önce yeri, sonra gökyüzünü gösteriyorum. "Gözlerinde jacks."

Vinny etrafı inceliyor ama gözleri buğulu ve donuk, göğüs dekoltesi panikle aldığı küçük nefeslerle titriyor. "Burası onun...?"

"Tam burada," diye acele ediyorum, göğsümdeki bu kıvranan ıstırapla karışık garip bir heyecan hissediyorum. Uçurumun kenarına gidip aşağıya bakıyorum. Bu beni korkutmalı ama korkutmuyor. Bu sıçramayı yapmanın ne demek olduğunu biliyorum. Yüzüme vuran rüzgârı anlıyorum, nerede yaşadığını biliyorum, yaşını yanaklarımda hissediyorum. Aşağıdaki suyu hissettim, soğuk ve tüketen. "Hissedebiliyor musun? Havadaki tozu? Burası çok eski, atalarımızdan bile eski." Bir parçamın bunu hissetmesine ihtiyacı var. Anlaması için. "Burada rüzgâra karşı çok küçük görünüyor olmalıyız. Sence de öyle değil mi? Küçük zerreler, küçük sorunlarımızla, evrenin ciğerleri tarafından solunuyoruz." Ona dönüyorum, gözlerindeki ıstırabı görüyorum ve onu yatıştırmak için bildiğim tek yol elini tutup onu kenara doğru çekmek. Onunla birlikte uçuruma bakıyorum ve ona en değerli sırrımı veriyorum. "En net hatırladığım kısım bu, Vinny. Atladığımda aklıma gelen düşünce. Hepimiz henüz yatmadığımız bir mezarın içindeki yıldızlardık. Kız kardeşin ve ben ölecektik." Yanağına dokunuyorum, yağmur damlası ya da gözyaşı olabilecek bir şeyi ovuşturuyorum. "Ve o kadar da kötü değildi."

Sarsılarak uzaklaşıyor, gözleri kocaman, yüzü kederle kaplı. "Niye söyledin ki

Bana mı?"

Onu içime çekerken gözlerimdeki yağmuru kırpıştırıyorum. Bana Leticia'nın hâlâ hayatta olabileceğini düşündüğünü söyledi ama ben bunu hissetmiyorum. İçimden gelmiyor. "Çünkü ne kadar güzel olduğunu bilmeni istedim."

Gözleri dehşet içinde yüzüyor. "Ölüm güzel değildir. Ölüm *hiçbir şeydir.*" Yüzünün her yerinde. Endişe. Gerginlik. Korku. Sy'ı araması gerektiğini düşünüyor. Düşüncesizce bir şey yaptığımı. Risk altında olduğumu.

şimdi, dünyamın kenarı olabilecek bir uçurumda, tatlı bir hiçlik dilimi için yalvarıyorum.

Çenemi kaldırıyorum, yıldızlar kadar dağınık ama kuzey ile batı arasındaki uçurumu kesen şimşek kadar keskin olan bu kadına bakıyorum. "O zaman bana bir şey göster," diyorum.

Ne sorduğumu anlamaya çalışırken gözlerindeki dişliler dönüyor. Bu bir meydan okuma mı yoksa bir emir mi?

Aslında ikisi de değil.

Beni öpmek için ayağa kalktığında bunun bir yalvarış olduğunu anladığını biliyorum. Kendimden daha büyük bir şey için yalvardığımı. Ellerimde tutabileceğim bir şey, kafatasını kucaklarken avuç içlerim yanaklarına sabitlenmiş, dilimi ağzının ateşli sıcaklığına zorluyorum. Elbisesinin askılarını omuzlarından sıyırırken tenine sürtünebileceğim kadar katı bir şey. Sıcak ve yumuşak bir şey, ben aldıkça, aldıkça ve aldıkça göğüsleri ellerimin baskısına boyun eğiyor.

Gömleğimi iterek çıkaran o, buz gibi elleri düğmeleri koparıyor, çekiştiriyor ve yırtıyor, dikkatsiz ve çılgınca. Keşke sormasaydım diyorum, çünkü şimdi bu enerjinin nereden geldiğini merak ediyorum. Atlayacağımdan korktuğu için mi tırnakları sırtımı tırmalıyor? Yoksa tenimi kendi teninde hissetmek istediği için mi beni uçurumun kenarından çekiştiriyor?

Umurumda mı ki?

Suyun üzerinde zikzaklar çizen bir şimşek çakıyor ve hemen ardından kemik titreten bir gök gürültüsü geliyor. Elinden tutup onu uçurumun kenarından çekiyorum, tökezleyerek ve nefes nefese ağaçlarla buluşan çayırlık alana doğru sürüklüyorum. Durduğumda hareketsiz kalıyor ama bir an yüzümü arıyor, dudağındaki yağmur damlasını yakalamak için yalıyor.

Dişlerinin arkasında kaybolurken donmuş bir halde bakıyorum. "Söyle bana," diyorum, uzanıp başka bir damlanın izini sürüyorum, soğuk ve kaygan bir şekilde şakağından aşağı iniyor.

"Beni becerebilirsin," diyor, sesi göründüğünden çok daha sağlam çıkıyor. "İhtiyacın olan şey bu, değil mi? Senin için bunu yapabilirim. Yapabilirsin-"

"Vinny..." Boğazına dokunuyorum, kalp atışlarının nabzını bir trampet gibi avucumda hissediyorum. "Seni becereceğim. Ben senin Dük'ünüm. Bu da vücudunun bana ait olduğu anlamına geliyor. Nazik olmayacak. Ben böyle yapmam. Ve ne kadar dayanacağımdan emin değilim, çünkü o elbiseyle dışarı çıktığını gördüğümden beri çıldırmak üzereyim, ama senin için iyi yapacağım." Elime karşı yutkunduğunu hissediyorum ve avucumla onu takip ediyorum, kalp atışının öfkeli bir çırpınışa dönüştüğü göğüs kafesine doğru kayıyorum. Kanatlar göğsüne çarpıyor. "İhtiyacım olan şey bu değil. Ne duymak istediğimi biliyorsun."

Mesele kelimeler ya da ne anlama geldikleri değil. Gerçekten değil. Muhtemelen olması gerekenden daha az önemliler.

Bu onun teslim olmasını sağlamakla
ilgili. Atlarken onu yanımda
hissetmek. Düşerken benimle
olduğunu bilmek.

Titreyişiyle, ıslak kirpiklerinin çırpınışıyla geliyor. "İstiyorum," diye nefes alıyor, avucunu çıplak göğsüme bastırarak. "Lütfen, sadece... sik beni. *Lütfen.*"

Ses tonunda bir şey var, gözyaşlarına boğulmasına bir saniye kala çıkardığı ses, ona uzanmamı ve bedenlerimizi birbirine sabitlememi sağlıyor. Bana tekrar yapışması için gereken tek şey bu, sabırsız, elleri göğsümü tırmalıyor. Elbette, korku orada. Gözlerindeki tatlı umutsuzluk. Beni daha yakından kavrarken parmaklarındaki titreme. Ama burada sıcaklık var ve kavurucu; gök cisimleri bir kül ve kül fırtınasında yeryüzüne çarpıyor. Sıcak ve çılgın ağzının tadı fırtınadaki ozon kadar keskin ve tenimiz uğuldadığında havadaki elektrikle aynı titreşimi alıyor.

Tepemizde şimşekler çakıyor, ardından bir çatırtı daha geliyor, bu seferki o kadar yakın ki aramızda zıpladığını hissedebiliyorum, kayada yankılanıyor, bizi sarsıyor.

kırılgan kemikler. Vıcık vıcık elbiseyi aşağı itip göğüslerine yapışan danteli yırtıyorum. Onları birbirine bastırarak iki meme ucunu da aynı anda ağzıma alıyorum, yağmurun ve akıntının tadını alıyorum. Tepki veriyorlar, sert noktalar halinde keskinleşiyorlar ve parmaklarını saçlarıma geçirip yüzümü aralarına ittiğinde, duyduğumdan daha çok nefesini hissediyorum. Sikim kabarıyor, sert ve öfkeli. Bana karşı sallanma şekli, daha önce onun amını hissettiğimden beri bildiğim şeyi doğruluyor, kaygan ve şişmiş.

O kadar azgın ki, onu zorlasam yalvarır.

Yapış yapış yaprakların üzerine bir yığın halinde düşüyoruz, toprakla, kirle, ıslak ve ölü şeylerle bağ kuruyoruz. İçine giriyorum, altımda düzleşene kadar ağırlığımla bastırıyorum, gözlerinin fırtınalı gökleri yansıtmasına izin veriyorum. Burada o kadar güzel ki, yumuşak ve solgun, sert ve sıcak, ateş ve buz. Bu kızı yanıltmak mümkün değil, ne bu gece ne de altımda.

Vinny

burada. O

gerçek.

O *benim*.

Parmaklarımı külotuna sokup bacaklarından aşağıya çekiyorum, sabırsız ve görmeden, gözlerim onunkilere yapışmış, o izlerken, beklentiyle tutuşuyor. Geceleri Sy ile ne yaptığını biliyorum. Ona dokunuyor, ona rehberlik ediyor, onu fethediyor. Parmaklarımın onu kaygan ve hazır bulmasının, kalçalarının içime girmesinin, zamandan daha eski bir içgüdünün bir parçası olduğunu da biliyorum.

Kalçalarını ayırmak için vücudundan aşağı kayıyorum, kaslarının gerginliğini hissedene kadar onları itiyorum. Aşağı inip yarığına sert bir şerit çizerek yaladığımda çıkardığı ses fırtınanın kükremesine rakip olabilir. Kalçaları ellerimle başımın etrafını sarmak için savaşıyor ama ben izin vermiyorum, kıvrımlarına dilimi sokarken onları açmaya zorluyorum, bana bu şekilde sahip olmanın ne demek olduğunu hissettiriyorum.

"Bunu bana sen yapıyorsun," diyorum, onun üzerinde duracak şekilde yükseliyorum. Elini zorlanan sikime doğru yönlendiriyorum. Önce yumrukluyor, tokamı bulmaya çalışmadan önce kumaşın içinden kavrıyor,

gözleri donuk ve aç. "Bunu biliyor musun?"

"Evet," diyor, sikimi serbest bırakıp kalçalarını benim için açarken gözlerini benden ayırmadan. "Ben hazırım, sadece... sadece böyle."

Onun dokunuşuyla ürperiyorum ve aletimin tabanında daire çizdiğimde, onun için okşadığımda, elime doğru sallanmasına izin verdiğimde, ucu gerildiğinde, damladığında gözleri açılıyor. Keşke bunun resmini yapabilseydim -yaprakların üzerindeki görünüşü, bir mezarın içindeki yıldız.

Ona doğru bastırıyorum, sıcaklığını arıyorum. "Bunu yaptıktan sonra geri dönüşü yok Vinny." Kendimi sabit tutarken ona bakıyorum, sikimin ucu onun kaygan sıcağına değiyor. "Bu seni benim yapacak. Sadece vücudun değil. Sadece Düşes'im olduğun için değil. Anlıyorsun, değil mi?"

Kelimeleri söyleyemiyorum ama onun duyabildiğini biliyorum. Bunu kaşlarının çatılmasından, tepesinde çakan şimşeğin gözlerini dehşetle parlatmasından anlayabiliyorum.

Sy onun bedenini
alabilir. Nick aklını
alabilir. Ben onun
ruhunu istiyorum.

"Biliyorum," diyor, göğsü kocaman, yutkunarak aldığı nefeslerle kabarıyor. "Al şunu."

Beni teşvik ediyor ve dizlerimin altındaki kayanın sert baskısını zar zor fark ediyorum, gözler onun vücuduna odaklanmış, horoz bacaklarının arasındaki sıcak, kaygan sıcaklığa sıfırlanmış. Nefesini bekleyen öpücüğümün içinde yakalıyorum, yumruk attığımda özünü boğazımdan aşağı atıyorum.

Amı mükemmel.

Uzun bir an boyunca tek düşünebildiğim buydu. İçine nasıl sığdığımı, onu nasıl gerdiğimi, amının beni lanet olası bir mengene gibi nasıl kavradığını. Bu his kaybolmuyor ama diğer duyularımın algılayabileceği kadar genişliyor. Ağlayışının keskinliğini duymak için. Başını tekrar yere gömerken kaşlarının arasındaki acı kırışıklığını görmek. Tırnaklarının hilal şeklindeki aylarını omuzlarıma bastırdığını hissetmek.

Çalkantılı bir gelgit gibi ona çarpıyorum, boğazımın arkasında kesin bir

şeyin dolaysızlığını tadıyorum, kan kadar acı ve aynı zamanda

Tatlı. "Bana bak," diye homurdanıyorum, sadece vücuduna geri dalmak için geri çekiliyorum, horozum o kadar derine gömüldü ki, göstermese bile onun irkildiğini hissediyorum.

Kapalı gözleri bana bahardaki yapraklar gibi açılıyor ve ben onu beceriyorum.

Onu.

Onu sertçe sikiyorum, ıslak zemine gömüyorum ve yavaşça sikiyorum.

Burnumun ucunu onunkine bastırıyorum, ta ki gördüğü tek şey ben olana kadar.

16

Lavinia

PARMAKLARIM Remy'nin teninde kaymaya devam ediyor. Bağlanmış hissetmek için tırnaklarımı sırtına geçiriyorum. Kalçalarına her vuruşumda kendi sesimin haykırışını duyuyorum ama tanımıyorum. Islak saçları üstümde sallanıyor ve vücudunun benimkine her çarpışı yanaklarıma damlacıklar düşürüyor, aşırı ısınmış tenimi serinletiyor.

Seks böyle bir şey olmalı. Garip beceriksizlikler yok.
Kötü niyet yok. Gecenin köründe ihlal yok.

Hâlâ acı var - zemin sırtıma sertçe vuruyor, kalçaları içime giriyor, aleti beni onun için açıyor. Acı var ama incinme yok. Sadece yukarıdaki gök gürültüsü ve homurdanırken kıpkırmızı olan dudakları tekrar tekrar içime dalıyor.

Beni öpmek için eğiliyor, ama hassas ya da kasıtlı değil, sanki sadece nefeslerimi ciğerlerinde tüketmek istiyor ve ben de ona izin veriyorum. Kahretsin, eğer bu daha fazlası anlamına gelecekse her şeyi almasına izin verirdim. Avuç içi çenemde, beni tutuyor

Vücudumu çamura batırırken, başkasına öfke dolu gelebilecek bir şekilde beni becerirken sabit, ama ben daha iyisini biliyorum. Çaresizliği hissedebiliyor, bulutların ritmine uyarak gürlerken gözlerindeki yalvarmayı görebiliyorum.

Benim var olmayan bir parçamı istiyor. Yoğunluk, öz, duygu, sağlamlık istiyor, ama içimde sadece boşluk hissediyorum.

Ve onu boşluğu doldurmak için kullanıyorum.

Bu harika bir şekilde kirli ve kaderimi kontrol etme, başka bir kişi, yer ve zaman seçme gücüm olsaydı bile, bunu yapacağımdan emin değilim. Remy üzerimde güzel bir gulyabani gibi duruyor, tenindeki mürekkep değişiyor, canlı gibi görünüyor ve ağzımı ona bastırma dürtüsüne teslim oluyorum, dudaklar boynunun yumuşak derisine yapışıyor.

"Siktir," diye tükürüyor, kalçaları tempo kazanırken elini saçlarıma sokuyor, siki içime giriyor. "İhtiyacım var, Vinny. Ver onu bana, ver onu bana..."

Orgazm Remy'nin daha önce tarif ettiği fırtına gibi geliyor. Benim bedenim ve onunki birbirine karşı savaşıyor, salıverilme morartıcı kavramalar ve ısırılmış sürtünmelerden oluşan bir sel halinde gelene kadar savaşıyorlar. Bir kereliğine, onu kucaklıyorum, hissin içimde dalgalanmasına izin veriyorum, çekirdeğimden parmak uçlarıma bir şimşek gibi yayılıyor, en tatlı evcil hayvan kokusuna dönüşüyor.

"Tamamen mavi, sarı yok." Gözlerimi açtığımda bana bakıyor, başını benimkine yaslamış, kalçaları düzensiz bir ritimle vuruyor. "Indigo. Onları gördün mü bebeğim? Nerede olduğumuzu gördün mü?"

Yanaklarını kavrıyorum ve yağmurdan ıslanmış, topraktan kirlenmiş ağzını kendime çekiyorum ve ona söz veriyorum, "Onları gördüm."

Alnı benimkine bastırıyor ve derin, gürleyen bir inilti çıkardığında nefesi sıcak. Son hamlesi sert, belirgin bir şekilde acı verici ve o kadar hoş karşılanıyor ki neredeyse onunla birlikte boşalıyormuşum gibi hissediyorum. "Siktir, siktir, siktir, Vin," çenesi geriliyor. "Lanet olsun."

Üstüme düşüyor, siki hala içimde zonkluyor ve bizi bir yığın sarkık uzuv halinde yana yuvarlıyor. Göğsü kabarıyor ve kulağımı göğsüne dayayıp kalp atışlarını dinliyorum. Ancak o zaman yağmurun durduğunu, fırtınanın uzaklarda bir yere doğru ilerlediğini fark ediyorum. Gökyüzüne bakıyorum ama hâlâ bulutlu, üzerimizi bir hiçlik örtüsü kaplıyor. Yine de söylediklerim doğruydu.

Sadece yıldızları görmedim. Onları hissettim.

Gece geç saatlerde vardığımın TEK İŞARETİ, Daniel'in küçük, düzenli topluluğundaki insanlara bir şeylerin ters gittiğine dair bir uyarı olarak uzaktan havlayan bir köpek. Ölümünden önce bu evin bir suç şebekesi tarafından yönetildiğini ve şimdi de devam eden bir suça sahne olduğunu bilmiyorlar.

At gözlüğü takarak yaşamak güzel olmalı. Köpeğin uyarı havlamasını görmezden gelmek. Her gece kendi yatağında, kendi iradenle uyumak.

Evin içinde gevşek, telaşsız adımlarla yürüyorum, uzuvlarım hala yorgunluk, ıssızlık ve lanet olası bir memnuniyetin karışımından bükülüyor. Sanki bir metrik ton ağırlığındaymışım gibi hissediyorum ve garajın kapısını yere yığılmadan açmanın ne kadar tuhaf olduğu bilincimi gıdıklıyor.

Sözsüzce, ışığı yakıyorum.

Nick'in gözlerini kapattığı uzun bir an var ve ben bu duyguyu biliyorum. Onsuz çok uzun zaman geçirdiğinizde ışığın ne kadar kör edici olabileceğini. O sızı, şakaklarınızdaki ağrı, fiziksel sızı.

Sinir bozucu bir şekilde, alışması çok uzun sürmüyor. Nick kafesteki yerinden, tezgâhın üzerindeki floresan ışığının uğultusunda bana bakarak, "*Lanet olsun,*" diyor. "Bir tsunamiden kurtulmuş gibi görünüyorsun." Sesi

Paslı ve sessiz, durgunluğu delip geçen, hatta onu ürkütmüş gibi görünen bir aniden.

Sadece bir saat kadar önce olanları düşünüyorum ve evet, bu uygun görünüyor.

"Ne yani, bir kaplanla kavga mı ettin?" diye soruyor, mavi gözleri benim hissettiğim yorgunlukla donuklaşıyor. Kaşları havaya kalkıyor. "Sürtüklerin soyunma odasına girip kavga mı çıkardın?" Numara yapıyor. Burada kapana kısılmış olmanın etkileri. Açlık. Yorgun. Yalnız.

Başarısız olduğunda kötü bir şey olduğunu anlıyorum. Güzel Nick maskesini nadiren düşürür.

"Sen hiç susmaz mısın?" Her şeyden çok boğulmuş bir fareye benzediğimin farkında olarak soruyorum. İyi becerilmiş, boğulmuş bir sıçana benzediğimi kabul ediyorum ama gecenin bu geç saatinde, bir zamanlar ışıltılı olan ama şimdi çamura bulanmış bir elbiseyle neden burada durduğumu merak etmesi mantıklı. Dirseklerim yara bere içinde. Saçlarım ölü yapraklar ve otlarla keçeleşmiş durumda. Ve Nick göremiyor ama Remy'nin dölleri hâlâ iç bacaklarımda pul pul duruyor.

Ama o Nick olduğu için, ona geldiği anı görüyorum. Hayır, geldiği değil.

Slams.

"Hangisi?" diye soruyor, elleri yumruk olmuş. Her türlü yapmacıklık çabası yok oluyor ve geriye bitkin, yıpranmış bir bakış kalıyor. "Hangisi seni becerdi?"

"Bu yüzden gelmedim."

Dudağı alaycı bir ifadeyle geri çekiliyor. "Oh, böbürlenmeye gelmedin mi? Elbette. Yoksa neden beni vahşi, sınırsız varlığınla şereflendiriyorsun?"

Anahtarları dikkatlice göğüs dekoltemin içine sokuyorum. "Çünkü konuşmamız gerek." "Ne hakkında?"

Tezgâhtaki metal tabureyi alıp kafese yaklaştırıyorum. Daha *yakına,* yakınına değil. Kendimi ve elbisemin yırtık pırtık eteğini üzerine kaldırıyorum. Bunu nasıl söyleyeceğimi bulmaya çalıştığım bir sessizlik anı oluyor. Bu süreyi çıplak, kirli bacaklarıma bakarak geçiriyor.

Utanmadan, kendini ayarlamak için aşağı uzanıyor.

Yüce İsa.

Gözlerimi devirerek, "Gerçekten neden iki yıllığına South Side'a gittiğin hakkında konuşmak istiyorum" diye başladım.

"Demek Remy'ydi," dedi, ağzı acı bir sırıtışa dönüşerek. "Bilmeliydim. Aslında tatmin olmuş görünüyorsun. Sy yapamazdı-"

"Bana söyleyen Remy değildi." Bunu çekinmeden, özgürce itiraf ediyorum. Ama Remy'nin beni beceren kişi olduğu konusunda aynı fikirde değilim ve ben aynı fikirde olmadıkça Nick kafesinin içine daha çok çöküyor, gözleri daha da geriliyor. "Aslında sendin. Kalın kafanın içinde neler döndüğünü her zaman bilemiyorum," bu bir yalan, keşke doğru olmasaydı, "ama son birkaç ayda senin hakkında çok şey öğrendim, en önemlisi de kesinlikle sadık olduğun. Hem de şiddetle. Seni Daniel Payne'e gönderecek tek bir şey var ve onun da intikam olduğuna eminim." Bir süre sonra ekliyorum, "Ayrıca dizüstü bilgisayarının her yerinde bununla ilgili dosyalar var."

Bana kaşlarını çattı. "Bu şifre korumalı."

"Lütfen," diye alay ediyorum. "Bunu on dakikada çözdüm." Bilmesem utanmış gibi göründüğünü söylerdim. Ama o Nick olduğu için, meydan okuyan bir piç gibi bana bakıyor. "Lavinia Bruin mi? Neyiz biz, ortaokulda mı?"

"Ne olmuş yani?" Karşılık verdiğinde gözlerinin altındaki koyu morluklar geriliyor ve bir şeye tutunduğu hissine kapılıyorum. Bir zayıflığa. "Bilmeye değer her şey burada hapsolmuş durumda." Şakağına vuruyor.

Başımı sallayarak, "Evet. Ben de öyle düşünmüştüm."

Tabureden kayıyorum ve duvardaki elektrik kutusuna doğru yürüyorum. Düğmeyi çevirince, alıştığınızda zar zor fark edilen hafif uğultu kayboluyor ve odayı sakin bir sessizlik kaplıyor. Nick'e dönüp baktığımda parmaklıklara bakıyordu. Bir saniye sonra elini uzatıp çeliği kavrıyor.

Hiçbir şey.

Kıkırdaması sert, omurgama bir ürperti gönderecek şekilde tırtıklı. "Dürüst olmak gerekirse, acıya çoktan alıştım. Eğer bu bir çeşit tehditse

beni konuştur, sonra-"

"Remy, Leticia'nın öldüğünü düşünüyor."

Nick başını kaldırıyor ve o kafese tıkıldığı günler gözümün önüne geliyor. Saklamaya çalıştığı şey bu -şu anda kötü bir şekilde-. Nick çıkmak istiyor ama bunu asla istemez ve kesinlikle yalvarmaz. "Belki de öyle. Belki de değildir."

Gözlerimden akan yaşlar en az onun kadar beni de şaşırtıyor. "Ondan nefret ediyordum, biliyorsun." Garajın etrafında yürüyorum, sıra sıra mutlu evlerin ortasındaki bu büyük boş mağaranın. "Baştan aşağı babamın kızıydı. Onun değerli Leticia'sı, çok acımasızdı. Babam beni sandıktan çıkardıktan sonra bana ne derdi biliyor musun? '*Kendini temizle'*." Gülüşüm yumuşak, sefil bir şey ve Nick'in bakışlarını benimkilere çekişini izliyorum. "Remy ona her şeyin doğru olduğunu söylememi istiyor. Leticia ve Tate'in sevgili olduklarını ve her şeyin muhtemelen romantik, trajik ve güzel olduğunu, ama doğrusu? Bırakın aşk gibi bir şeyi, onun şefkat ya da empati yeteneğine sahip olduğunu bile sanmıyorum." Çenemi kaldırarak, "Kurşun geçirmezdi. Hiçbir şey içeri girmez ve hiçbir şey dışarı çıkmazdı. Hiç şikayet etmezdi. Asla hayır demezdi. Gülümsemesinin bir hareketinden başka bir şey yapmadan insanları yere sererdi ve bu... *çarpıcıydı*. Forsyth'in olmasını istediği her *şeydi.* Soğuk, zarif ve güzeldi ve eğer Leticia bu lanet kasabada hayatta kalamazsa, o zaman Nick..." Ona yavan, sulu bir gülümseme veriyorum. "Boku yedim."

O sahte palavranın izleri siliniyor ve titriyor.

ürperdim. "Eğer seni korumama izin verirsen-"

"Beni koruyabilirsin," diye araya girdim, keskin bir sesle, "bana bildiğin her şeyi anlatarak. Daniel'dan öğrendiklerini. Lordlardan öğrendiklerini. Her şeyi." Kendimi yalvaracak bir konumda bulduğum sayısız zaman oldu. Bunu ilk kez kavradığımda ve kendimi rahatsız edecek kadar alçalttığımda Nick'e yalvarmıştım.

Görünüşe göre, ikinci sefer de öyle.

"Lütfen," diye nefes alıyorum, kelime safra tadında ekşi. "Ölü ya da diri, Nick, kız kardeşime ne olduğunu bilmem gerek. Öğrenene kadar hayatıma devam edebileceğimi sanmıyorum."

Gölgeler gözlerinin çukurlarını kesiyor ama irislerinin mavisi gözlerinin içinden parlıyor. Günlerdir ilk kez parmaklıklara yaslanıp geriniyor. "Tate'in öldürüldüğünü hep biliyordum. Kendini öldürmüş olmasına imkan yoktu. Kız kardeşini bilmiyordum ama onunla ilgili bir şeyler olduğunu biliyordum. İyi bir şeyler. Ölmeden önce bir dairenin peşinatını ödemişti ve yüzünde o yumuşak parıltı vardı, bilirsiniz. Hani şu sürekli sevişen kızlarınki gibi." Sanki onay arıyormuş gibi gözleri üzerimde geziniyor. "Ama çoğunlukla mutluydu. Ve böyle bir yerde, bu yeterince dikkat çekiciydi."

Başımı sallayarak, "Yani kendini öldürdüğünü düşünmedin mi?" diye sordum.

"Yapmadığını biliyordum. O gece biliyordum. Polisler beni dinlemediğinde biliyordum. Remy aklını kaybettiğinde biliyordum ve düşmana hizmet etmek için ailemden ve mirasımdan uzaklaştığımda biliyordum."

"Ama neden Lordlar?" diye sordum. "Onu Daniel'ın öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

Başını kafese yaslayıp ileri geri sallıyor. "Bunu öğrenmek için yıllarca her ipucunun, her ipliğin, her karanlık ve bok dolu tavşan deliğinin peşinden koştum. Daniel Tate'i öldürdü mü? Hiç sanmıyorum. Ön camında bir leke olurdu. Ama am ve mülkle ilgileniyordu ve o zamanlar bir bağlantı bulabileceğimi düşünmüştüm. Ama bulamadım." Çenesini ovuşturuyor, kirli sakalı hiç görmediğim kadar kalın. Bu onu çapkın, yıpranmış ve sinir bozucu derecede yakışıklı gösteriyor. "Ama şimdi emin olmadığımı itiraf edebilirim, Minik Kuş. Tahtada benim bilmediğim bir oyuncu daha vardı ve inan bana Lordlar da bilmiyordu."

"Remy gerçek hedefin Leticia olduğunu düşünüyor."

"Haklı olabilir. Kraliyet ailesinin Lucia kızlarına karşı büyük bir ilgisi var." Sırıtışı kurt gibi ama kin dolu. "Anladığım tek şey de bu."

"Yani bu kadar mı?" Merak ediyorum, inanmakta güçlük çekiyorum. "Güney Yakası'nda Daniel'in değerli uşağı olarak iki yıl geçirdin, ailene, arkadaşlarına, Krallığına sırtını döndün, adalet adına kim bilir ne yaptın ve bunun için gösterecek hiçbir şeyin yok mu?"

Panjurlar gözlerinin üzerine öyle bir güçle iniyor ki neredeyse bir adım geri atıyorum. "Beni tanımıyorsun. Belki bir şey buldum, belki de bulmadım. Belki de Krallar hakkında bu lanet yeri yerle bir edecek kadar pisliğim var. Ya da belki," diye homurdanıyor, "bunun için gösterecek bir şeyim vardı ve o lanet suratıma tükürdü."

Sözlerinin gücü beni öylesine sersemletiyor ki, uzun bir süre boyunca yapabildiğim tek şey ona bakakalmak oluyor. "Neydim ben Nick? Bir çeşit vekil görev mi? Üzgün, kapana kısılmış bir kız gördün ve kendi kendine 'belki bunu kurtarabilirim' diye mi düşündün? Yoksa ben sadece Güney Yakası'nda geçirdiğin zaman için kendini teselli ettiğin hastalıklı bir ödül müydüm? Ben bu muyum? Katılım ödülün mü?"

"Gördün mü, ya biri ya da diğeri olduğunu düşünüyorsun," dedi bana soğukkanlılıkla bakarak, "ama sen bunların hepsiydin. Madem bu gece gerçeği duymak için yanıp tutuşuyorsun, sanırım sana biraz daha vereceğim. Üzgün değilim. Seni istediğim, seni aldığım, seni kurtardığım için değil." Başını eğip bana bakıyor ve kafesin demirine vuruyor. "Her askerin onu ayakta tutacak bir şeye ihtiyacı vardır."

"Artık bir asker değilsin," diye belirttim.

Etrafına bakınıyor, kapıyı ve anahtarları işaret ediyor. "Ve bir kafeste değilsin."

Kollarımı göbeğime sarıyorum, titremeyle savaşıyorum. "Peki bu bizi nereye götürüyor?" Merak ediyorum.

Nick sert bir kahkaha attı. "Oh, bizi asla terk etmez. Bazı şeylerden kurtulamazsın, Minik Kuş." Bana baktığında, aradığım ama yine de beklemediğim bir şey görüyorum. Gözlerinde bir acı var. İçinde oturduğu kafesten bile daha eski bir kayıp bu ve konuştuğunda da

Sesim çiğ gibi geliyor. "Seninle tanışmadan önceki halime geri dönebileceğimden emin değilim."

"Komik." Gülmedim. "Ben de tam aynı şeyi söylemek üzereydim." Kafese doğru yürüyorum ve Nick yer değiştiriyor. Beni dikkatle izliyor, sanki saldırmaya hazır bir yılanmışım gibi, ama anahtarı asma kilide sokup kafesin kapısını açtığımda bu kurnaz bakış kayboluyor.

Kımıldamıyor. "Benden nefret etmeyi bırakana kadar beni dışarı çıkarma demiştim." "Haklıydın," diyorum, geri çekilerek. "Sen benim hayatımdaki en önemli insansın. Ama senden nefret ettiğim için değil. Kız kardeşim hakkındaki gerçeği öğrenmeme yardım edebilecek tek kişi sensin. Bunu geride bırakıp, hayatımın üzücü şakasına devam etmek için sahip olduğum en yakın umut sensin.

diğer tarafta beni bekliyor."

Bir kaşını kaldırarak bana bakıyor. "Yani bana ihtiyacın olduğunu mu söylüyorsun?"

"Lanet olsun, *cidden* mi?" Sesim tiz çıkıyor. Bundan nefret ediyorum. Bu anla ilgili her şeyden nefret ediyorum. Bana gerçek bir samimiyet anı yaşatmasından ve benim bunu görmemden nefret ediyorum. "Tamam! Sana ihtiyacım var. Fikrimi değiştirmeden önce çık şu lanet kafesten!"

"Pekâlâ," diyor ve kafesten yavaş, acı verici bir kaçış başlatmak için ileri atılıyor. Acı verici görünüyor. Acınası. Kasları tuttuğunda tıslıyor ve sırtındaki acıyla yüzünü buruşturuyor. Bunların hepsi iyi bildiğim duygular. Kamburlaşıp ayaklarını uzatırken garajda bir dizi küfür yankılanıyor.

Kötü hissetmiyorum. Bir şey hissettiğimden emin değilim. Birini kafese koymak harika bir an değil. Onları serbest bırakmak da daha iyi değil.

~

Tezgâhın üzerinde duran günlüğe bakıyorum. Sy her sabah ve çoğu akşam ona yazıyor. Sayfalara sadece birkaç kez göz atabiliyorum, her seferinde de tam olarak çözemeden elimden kayıp gidiyor.

Ama ağzımı açar açmaz Sy, "Günlüğümü okumuyorsun," diyor.

Sonunda kırdım, "Sadece bir

sayfa!" "Hayır."

"Tek cümle mi?"

"Tamam."

Canlandım. "Gerçekten mi?"

Bana ters ters baktı. "Hayır. Sana söyledim. İnsan Davranışları dersim için gerekli. İçindeki her şey gizli."

Avuçlarım yüzümden aşağı sürükleniyor. Okuyamadığım bir kitapla yaşamanın ne kadar imkânsız olduğunu anladığını sanmıyorum.

"Hâlâ içeride mi?" Sy kahvaltı hazırlarken ocağın başında durup soruyor. Remy'nin telefonu çalıyor ve ikimiz de duymamazlıktan gelmeye çalışıyoruz. Artık sabahlarımın güzel bir ritmi var ve bu şaşırtıcı derecede rahatlatıcı. Sy yumurtamı az pişmiş, tostumu hafif yanmış ve kahvemi de sade sevdiğimi biliyor. "*Kalbin gibi, Sy*.

Belki de burada yaşamak o kadar da kötü değildir.

"Eve geldiğinden beri," diye cevaplıyor Remy, ağzına bir avuç dolusu hap atıyor ve sonra onları yutmakla ilgili iğrenç bir gösteri yapıyor. Dramatik ve gereksiz ama ilaçlarını içtiğine tanık olmak hem beni hem de Sy'ı daha iyi hissettiriyor. Dün gece yeterince çılgıncaydı. Remy ilaç almasaydı bunun nasıl görüneceğini düşünmek bile istemiyorum. "Şey," diye ekliyor Remy, yüzü dalgın, "altı civarında işedi ve sonra odasına dönerken Arşidük'e küfrettiğini duydum."

Duraksıyorum, kahvemi havada tutuyorum. "Kulede olup biten her şeyi biliyor musun?"

"Bu şey her yirmi dakikada bir çalarken uyumak zor." Remy, Sy'a doğru bir kaş kaldırmadan önce cep telefonuna dokunuyor. "Ama ben

çok şey biliyor. Ön sevişme üzerinde çalışması gereken biri gibi, eğer sorduğunuz buysa."

"Tanrım," diyor Sy, elini yüzünde gezdirerek. "Remy-"

"Bak, tavsiyeye ihtiyacın olursa ben buradayım. Düşes sadece belli bir şekilde idare edilmekten hoşlanıyor, hepsi bu. Kesin olarak biliyorum ki, yüzde yüz garanti veriyorum, amının-"

"Dur!" Tüm vücudum pembenin doğal olmayan bir tonuna dönüştü. "Sadece... dur."

Remy omuz silkiyor ve ne Sy ne de ben tam otuz saniye boyunca göz teması kuramıyoruz.

Dün gece ona 'dersini' verme şansım olmadı. Umarım

kendi kendine öğrenmiştir.

Uyandığımdan beri milyonuncu kez Remy'nin telefonunun çaldığını duyuyorum. Kendi telefonu, babasından çaldığı değil. Ama ekrana baktığında Remy'nin yüz hatlarında beliren taş gibi ifadeye bakılırsa, arayanın babası olduğuna bahse girerim.

Sy da aynı hesabı yapmalı. "Onu engelleyebilirsin."

"Yapabilirim." Remy omuz silkerek telefonu tezgâha geri koydu. "Ama onun mutsuzluğu eğlenceli."

"Her neyse," dedi Sy boğazını temizleyip kahvaltı tabağını önüme koyduktan sonra, "Nick, Saul'un ona yaptırdıkları hakkında başka bir şey söylemedi mi?"

Bana soruyor, çünkü resmi olarak Nick seyahatinden döndüğünde ben uyanıktım ve oturma odasında oturuyordum. Gayri resmi olarak, Nick ve ben Payne'lerin evinden eve dönerken bir anlaşmaya vardık. Bu, arabaya servis yapan bir restoranda durup ona altı hamburger ve bir milkshake ısmarladıktan sonraydı; bunların hepsini kuleye dönerken on dakikadan kısa bir süre içinde tüketmişti. İkimizin de son birkaç gündür aramızda neler olup bittiğini Remy ya da Sy'a anlatmak istemediğimiz açıktı. Saul için bir iş yaptığına dair uydurduğum bahaneyi anlattım. Ne kadar iyi çalıştığından etkilenmiş görünüyordu.

İzlerimi kapattım ama belli ki onu alt ettiğimi arkadaşlarına söylemek için acele etmiyor. İşte yine buradayız, sırlar ve yalanlarla bağlıyız. Birbirimize güveniyoruz.

En sevdiğim pozisyon değil.

"Hayır," diye cevap verdim. "Sadece Saul'un emirlerini yerine getirmekten yorulduğunu ve onu rahatsız etmememi söyledi. Tek istediği 'biraz huzur ve sessizlik'." Meşruiyet için tırnak işaretlerini ekliyorum.

Remy, hala gömleksiz, dün gece eve gelir gelmez aldığı duş yüzünden saçları dağınık, omuz silkiyor. "En azından bir kez olsun Lordlar için çalışmıyordu."

"Evet, hayır," diyorum, kahvem boğazımda düğümleniyor. "Bu sefer olmaz."

"Dinle," diyor Sy, tezgâhın üzerine eğilerek. Omuzları geriliyor ve tişörtü hışırdayarak pazılarının sert kaslarını ortaya çıkarıyor. Tekrar aşağı çekme dürtüsüyle savaşıyorum. "Kampüste yoğun bir gün geçireceğim. Profesörüm bizi bir araştırma projesine soktu ve bugün benim laboratuvardaki vardiyam. Bu akşam antrenman için spor salonunda buluşabilir miyiz?"

"Peki ya aile yemeği?" diye soruyorum. Son ikisini kaçırdım ve spor salonundaki herkesle - DKS, Mama B ve tüm sürtükleriyle - yüzleşmek derimin soyulması kadar iyi gelse de, sonsuza dek bundan kaçınamayacağımı biliyorum. Bunlar artık benim insanlarım. Remy ve Sy'ın onları desteklememe ihtiyaçları var ve ben de en azından toplum içinde Nick'in arkasındaymışım gibi davranmam gerektiğini kabul ettim. Ayrıca, Ballsack ve adamlarına Nick'in 'işini' üstlendiği varsayılan kişiler oldukları için teşekkürlerimi sunmam gerekiyor.

Sy sesini alçaltıyor. "Evet, maç bittikten sonra spor salonu sakinleştiğinde çalışabiliriz."

Tok karnına egzersiz yapma düşüncesi pek cazip gelmese de omuz silkiyorum. "Tabii, evet. Bana uyar."

"Harika. Nick, Cuma Gecesi Öfkesi için hazır." Remy'ye bakar. "Sence Saul'un onu gönderdiği o işten sonra bunu başarabilir mi?"

Nick'in dövüşmek için sırada olduğunu şimdi fark ederek doğruluyorum. İkisi de onu henüz görmemiş ama Nick dövüşecek durumda değil. Olamaz da. Son üç gününü bir kafeste kapana kısılmış olarak geçirdi.

Bunu bilebileceklerinden değil.

Sikeyim.

"Onu tanıyorsun," diyor Remy, alaycı bir sesle. "Şeytan çok çalışır ama Nicky daha çok çalışır." O geçerken Remy elini sırtımda gezdiriyor ve omurgamda bir elektrik patlaması yaratıyor. Seks yaptığımızdan beri böyle. Eve dönüş yolculuğumuz bir iğnenin ucunda, bedenlerimiz bisikletin üzerinde birbirine yapışmış halde geçti. Sanki içimde bir şimşek çaktı ve hala sönmedi. "Resim dersimden sonra oraya gidiyorum. Daha sonra Bruce'la ring randevum var."

Yürüyüp odasına giriyor, ama benim omuzlarım bu isimle geriliyor. Bruce, Sy'ı soyunma odasında o kadar kızdırmıştı ki beni sikiyle boğmaya çalışmıştı. Sy rahatsızlığımı fark ettiyse de tepki vermiyor. Ne diyebilir ki zaten? "*Bir saat için amını satmaya çalıştığım zaman için özür dilerim" mi?*

İğrenç.

"Pazartesi günü derslere başlıyorsun, değil mi?" diye soruyor.

Doğruluyorum. "Evet, sadece birkaç gün daha." Her şey belirsiz bir şekilde havada asılı duruyor. Remy, Sy, Nick'le yaptığım tehlikeli ateşkes, zorla değil kendi seçimimle Düşes olmak. Ama derslere katılacak küçük bir normallik köşesi için heyecanlı olduğumu inkar edemem.

Sy beni izliyor, gözleri kısılıyor. "Bu süre zarfında nasıl meşgul olmayı planlıyorsun?"

Gözlerim saatin kadranına kayıyor. Tekrar okumaya başladım, onu çalıştırmak için gereken aletleri ve mekaniği öğrenmeye çalışıyorum. "Bazı projelerim var."

Sy bakışlarımı takip ediyor, şüpheli görünüyor. "Burada onunla yalnız kalmak senin için sorun değil mi?"

"Evet," diyorum, sesimi hissetmediğim bir güvene dönüştürmeye çalışarak. "Sanırım bir anlaşmaya vardık..."

"Güzel. Artık arabuluculuk yapacak vaktimiz yok." Tavayı lavaboya bırakıp banyoya yöneliyor.

Huysuz.

Sanırım bu, derslerini kendi ellerine alıp almadığına dair sorumu yanıtlıyor.

Remy odasından döndüğünde kahvaltımı bitiriyorum, portföyü omzuna asılı, kot pantolonu dar kalçalarında zar zor sallanıyor. Ona *bakmak istemiyorum,* sadece dün geceyi hatırlıyorum, yarı yarıya onun da benim kadar acı çekip çekmediğini merak ediyorum ve yarı yarıya beni ölü yaprakların içine iten ve onun olmak üzere olduğumu söyleyen o adamı arıyorum.

Bunun ne anlama geldiğini merak ediyorum.

Cevap, bir an sonra portföyünü bırakıp beni yakaladığında, yeşil gözleri üzerime dikilirken duvara yaslandığımda geliyor. "Bana gözlerini dikmeye devam edersen buradan asla çıkamayacağım."

"Ben-"

Anlaşmazlığımı, aşağıya dalıp ağzımı kendi ağzıyla yakalayarak yutuyor. O çılgın şimşek hissi karnımda patlıyor, göğsümden yumuşak, ağlamaklı bir ses çıkıyor. Remy bunu kendi aç sesiyle karşılıyor ve kıçımı avuçlamak için aşağı uzanıyor. Beni kendine doğru çekiyor, aletinin sert çizgisi leğen kemiğime sürtünüyor.

"Siktir." Çenemi ağzına almak için geri çekiliyor ve mırıldanıyor, "Burada yapamam. Nicky'ye söz verdim."

"Ne?" Kelimeleri çözemeyecek kadar sersemlemiş bir halde söylüyorum.

Boynuma doğru iç geçiriyor. "Jade'in sana verdiği siyah elbiseyi aile yemeğinde giy. Duke'ün emri." Deri şey askılı ama her şeyi örtüyor. Seksi ama sürtükçe değil. Muhtemelen mükemmeldir.

"Elbette." Kulak mememde dişleriyle yaptığı o şeyi yapmayı bırakmasını sağlayacak herhangi bir şey.

Tabii ki, sonra geri çekiliyor. Parmaklarımın saçlarını sıkıca yumrukladığını fark ettiğim anda sinirli bir sesle ısırıyorum. Onu çabucak bırakıyorum, ancak çantasını alıp kapıdan çıkarken sırıtışının kenarını yakalayabiliyorum.

Sy, banyo kapısı ile mutfak arasında kaskatı ve garip bir şekilde duruyor, bu yüzden tüm olanları izlediğini tahmin ediyorum. Yüzündeki ifade sanki yüksek matematik denklemleri çözüyormuş gibi çarpık. Kafasından geçenleri neredeyse görebiliyorum, mesela bana veda öpücüğü vermeli mi? Bu anlaşmamızın bir parçası mı?

"Doğru. Bu gece." Adım adım ilerliyor. "Sonra görüşürüz."

Sonra mı?

Kapı arkasından kapanıyor ve ben de Remy'nin seksapeline karşı Sy'ın tamamen işlevsizliğini ve bu kırbaçtan sağ çıkıp çıkamayacağımı düşünmek zorunda kalıyorum. Üç günlük kafes tatilini uyuyarak geçiren pişmanlık duymayan pisliği de unutmayalım.

Normal şartlar altında bile normal bir Kraliyet kadınının bununla nasıl başa çıkabileceğini anlamak zor. Şu anda bir buçuk Dük ile uğraşıyorum ve bu bile beynimin hokkabazlık yapması için çok fazla. Remy'nin yoğun öpüşmeleri, Sy'ın yoğun bakışları, uçurumda seks, gece geç saatlerde beceriksizlikler.

Normal bir Düşes başka bir şey için nasıl bant genişliğine sahip olabilir? Öğrenmek üzereyim.

Tabağımı mutfağa götürüp kahvemi tazeledikten sonra çatı katına çıkıyorum. Alet çantam, kılavuzlarla birlikte bıraktığım yerdeydi. Kapalı alanla ilgili uzun bir panik anından sonra, dar merdivenlerden kulenin saatin iç işleyişini barındıran kısmına çıkıyorum. İçimden bir ses bu adamların tıpkı Düklerin kaosunu tüm Forsyth'e duyuran bu saatin yüzü gibi sıkışıp kaldıklarını söylüyor.

Bunu düzeltebilecek tek kişi ben olabilirim.

SAAT BIR MAKINEDIR.

Makineler paslanır. Hizadan çıkarlar. Bir parça kırılır ve diğeri onu takip eder. Zahmetli ve karmaşıktırlar ama tamamen mantıklıdırlar.

Bir sorundan diğerine geçerken ben de böyle düşünüyorum. Ana dişli mili tamamen karışmış, bu da zinciri ekseninden çıkarmış, bu da karşı çubuğun dengesini bozmuş. Hepsi bir bulmacanın sessiz parçaları, bir gün bana derin bir düşünce gibi gelebilir.

Eğer dünyanız yeterince küçükse zaman kırılabilir.

Başlangıcı ve sonu bulmak için bağlantıları takip ediyorum. Önce dişli mili. Paslanmış, hareket edemeyen, inatçı bir bok parçası.

Oflayarak telefonumu çıkardım, saat on buçuk olarak yanıp sönüyordu.

Düşes: *Kayganlaştırıcımı gören oldu mu?*

Duke Sy: Bu bir şaka mı?

Hayır, kayganlaştırıcıma ihtiyacım var ve kutumda değil.

Duke Remy: H e m e n doğal kayganlaştırıcıyla eve gelebilirim. Yatağımda soyun ve kutunu iyice ıslatayım.

Duke Sy: JFC.

Düşes: *Saat çarkları için ihtiyacım olan yağdan bahsediyorum.*

Duke Remy: Boşalmanın buna iyi geleceğini sanmıyorum, ama çarklarını yağlayacak birine ihtiyacın olursa, senin için buradayım bebeğim.

Duke Sy: Daha önce görmedim.

Sonra görüşürüz. Ciddi misin?

Duke Remy: Şu küçük yağ tenekesi mi? Onu ödünç almıştım. Bisikletim için.

Kapının yanındaki çantanın içinde.

Teşekkürler.

O küçük merdiven boşluğundan bir kez daha geçmekten korkarak, dizlerimi fırçalayarak kendimi yerden kaldırıyorum. Ama daha kapıya yönelemeden kapı açılıyor.

Nick girişte duruyor, yolumu kapatıyor.

İlk dikkatimi çeken şey, henüz tıraş olmamış olması, kalın kirli sakalları kafasındaki saçlardan bir ton daha koyu. İkinci fark ettiğim şey ise gözlerinin altındaki halkaların neredeyse hiç solmamış olması. Aksine, dün geceden daha kötü görünüyor. Bu muhtemelen çoğu insanı şaşırtırdı, ama beni değil. Bir kutudan kaçmanın en acımasız kısmının on iki saat sonra kaslarınız çığlık attığında geldiğini biliyorum. Uyku düşündüğünüz kadar kolay gelmiyor. Acıkmışsınızdır ama iştahınız size sırtını dönmüştür.

Nick perişan görünüyor.

Mükemmel.

Üzerinde eski bir grup tişörtü ve yırtık kot pantolon var, kolundaki dövmeler gölgeler tarafından silinmiş. Güneş ışığı kulenin bu odasına zar zor ulaşıyor ve tavandan sarkan birkaç anemik ampul muhtemelen Edison tarafından asılmış olacak kadar eski. Karanlık ve kalabalık bir alanda yalnızım ve Nick Bruin tek çıkışı kapatıyor.

Mükemmel değil.

Elini uzattı ve aniden elinde bir teneke kutu olduğunu fark ettim.

Ya

ğ. "Ben de onun için geliyordum," diyorum ters ters bakarak.

Eli dün gece olduğu gibi seğiriyor, titriyor.

üç gün boyunca şok geçirdi. "Artık buna gerek yok."

İsteksizce, mesafeyi zorlayarak kutuya uzanıyorum. Kafamda onun son saniyede bileğimi tutup-

Ama almama izin verdi.

Geri çekilirken parmaklarımız birbirine değiyor ve geri çekilerek kutuyu kıvırıp kapatıyorum. Yapılacak en iyi şeyin onu görmezden gelmek olduğunu düşünerek -ve ona teşekkür etmeyi kesinlikle reddederek- vitese geri dönüyorum ve kendimi yere bırakıyorum.

Metali tel fırçayla fırçalamaya başlayalı beş dakika olmuştu ki gitmediğini fark ettim. Omzumun üzerinden baktığımda onu düşmüş çubuklardan birini incelerken buluyorum. "Ne?" Şak diye söyledim.

Kirişlere doğru başını sallıyor. "O şeyi yukarı kaldırmak istiyorsan, üst beden gücü olan birine ihtiyacın olacak." Nick'in omuzları hâlâ hüzünlü bir kavis çiziyor, sanki omurgasını dik tutmak bile canını yakıyormuş gibi.

"Körelmişsin."

Gözleri kısıldı. "Sadece üç gün oldu. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Dişliye agresif bir fırçalama yapıyorum. "Konu olta mı yoksa Friday Night Fury mi?"

Nick alay etmeden önce uzun bir sessizlik oldu. "İkinci sınıf bir LDZ ile dövüşüyorum. Bunu tek kolumla bile kazanabilirim."

"Umarım öyledir." Hala ara sıra titreyen ellerine bakıyorum, gözlerimdeki endişenin tamamen farkındayım. "Lordlara yenilirsek kimsenin bunu iyi karşılayacağını sanmıyorum."

Nick bana keskin ve acımasız bir sırıtış fırlattı. "Kavgayı bana bırak, Minik Kuş. Senin kendi projen var."

Saatten bahsediyor. "Parçaların yarısı kırılmış. Her yarıkta örümcekler yuvalanmış ve ana çark o kadar paslı ki bir galon yağın onu hareket ettireceğinden şüpheliyim." Bir paçavraya biraz yağ döküyorum ve oluklara sürmeye başlıyorum.

Nick sinir bozucu bir şekilde oturur, yaklaşık yirmi adım ötedeki bir kirişe yaslanır, çoraplı ayaklarını bileklerinden çaprazlar. Kayıtsızca, "Ee, nasıldı?" diye sorar.

Kafamı kaldırmıyorum. "Ne nasıldı?"

"Remy tarafından becerilmek." Dişliyi karıştırıyorum ve bacaklarımın arasında takırdıyor. Etrafımızdaki hava Nick'in alçak sesle kıkırdamasıyla titreşiyor. "Kızlar onun iyi sakso çektiğini söylüyor. Kesinlikle benden daha

iyi değil ama-"

"Bu konu hakkında konuşmayacağım," diyerek konuyu kapatıyorum.

"Seni sert ve hızlı mı sikti, yoksa yavaş ve tatlı mıydı?" "Remy ile asla bilemezsin. Bazen bir kızın derisini yüzmek ister gibi oluyor ama bazen de acele etmeyip doğru düzgün yapmayı seviyor." Sesi rahat olsa da gözlerindeki kıskançlık ateşini görebiliyorum - buna hakkı yok. "Yağmur yağıyordu, değil mi? Mantıklı. Onun bu dramdan hoşlandığını görebiliyorum."

Yağ tenekesini yere vurup ona dönüyorum. "İyi, o kadar çok mu bilmek istiyorsun? Gökler açıldı. Melekler şarkı söylüyordu. Trompetler ve melek sesleri vardı. Hayatımda yaşadığım en iyi sikişti."

Nick bana bakıyor ve yavaşça ellerini çırparak birleştiriyor. "Bir adama nasıl bıçak saplanacağını iyi biliyorsun, değil mi?"

Gözlerimi devirerek dişliyi dingiline oturtmak için ayağa kalkıyorum. "Neden umursaman gerektiğini anlamıyorum. Beni Düşes yapan sensin. Ne olacağını benden önce biliyordun."

Benimle tartışmaz. Eminim ikimiz de beni kazandıktan hemen sonra Sy ve Remy'ye paylaşmaya hazır olduğunu söylediği o ilk geceyi hatırlıyoruzdur. Bunun yerine, "Eninde sonunda neden babanı öldürmediğimizi merak edecekler." diyor.

"Çünkü Saul onlara izin vermezdi." Elimi kaldırıp sallıyorum. "Dalgalar," diyorum, bana daha önce söylediği bir şeyi tekrarlayarak.

"Bir Kralı öldürmek suya taş atmak gibidir," demişti Nick. *"Dalgalar oluşturur. Ne kadar yakın olursan, onları o kadar çok hissedersin. Sen o kayaya çok yakınsın Minik Kuş."*

Homurdanıyor. "Bahsettiğim dalgalanmanın Saul olduğunu düşünüyorsanız, kesinlikle benim kadar zeki değilsiniz-"

Başım ona doğru savruluyor. "Dalgalanmanın ne olduğunu biliyorum, aptal." Gözleriyle buluşuyorum, oradaki şaşkınlık parıltısını yakalıyorum. "Hayatımın büyük bölümünde onun parmağı altında yaşadım. Onun gerçek mirasının ne olduğunu biliyorum. Uyuşturucu değil ve kesinlikle çocukları da değil. Bana biraz kredi ver."

Yüzü buruşuyor. "Madem arıza emniyetini biliyordun, neden benden onu öldürmemi istedin?" Ama hemen ardından ifadesi düzelir. "Doğru. Sanırım Forsyth ve Kraliyet sistemi sana pek iyi davranmamış. Yeterince uzaklaşırsan dalgalar sana dokunmaz." Bana ürpertici bir sırıtış attı. "Bu çok karanlık bir şey, Minik Kuş."

Nick'e, "Senden onu öldürmeni hiç istemedim," diye hatırlattım. "Sadece öldürüp öldürmeyeceğini sordum."

"Ne yani? Bu bir test miydi?" Kafasını geriye attı. "Geçtim mi,

kaldım mı?" "Henüz karar vermedim."

Doğrusu, bir dakika öncesine kadar bildiğinden tam olarak emin değildim. Babamın Krallığının kime geçeceği konusunda bu kadar takıntılı olmasının bir nedeni var. Sadık biri olması gerekiyor. Kendisi öldükten çok sonra bile kontrol edebileceği biri. O kişi kim olursa olsun, tüm şehri kontrolü altına alacak.

Ve şu anda o kişi Perez.

"Kız kardeşin..." Kafamı kaldırdığımda Nick eline bakıyordu. Bakışlarını takip ediyorum ve elini yumruk yapmadan hemen önce bir seğirme -bir tik- olduğunu fark ediyorum. "Sana hayatta olup olmadığını söyleyemem. Ama öldüyse ve cesedi yoksa, o zaman nereye bakacağımı biliyorum."

Doğruluyorum, çarklar ve makinelerle ilgili tüm düşünceler bir kenara atılıyor. "Nerede?"

Başını eğmiş, kirpiklerinin arasından beni izliyor. "Cesetler bulunmamak için nereye gider?"

Gözlerimi kırpıştırınca fark ettim, "Baronlar." Bu planda tek bir sorun var ve bu beni güldürüyor. "Sen delisin. Baronlar bir iş hakkında asla konuşmazlar. Tüm operasyonları yüzyıllık bir gizliliğe dayanıyor."

Yavaşça başını sallıyor. "Bir bedeli olacak. Bu bedeli ödemek istemeyebilirsin, bu yüzden bu boku harekete geçirmeden önce uzun uzun düşün, çünkü bir kez yaparsam geri dönüşü olmaz."

Sözleri dün gecenin anısını canlandırıyor, Remy içime giriyor, beni yere bastırıyor ve kabaca onun olduğumu fısıldıyor.

Kucağımdaki çarka bakıyorum ve dikkatle değerlendiriyorum. "Baronlar... kan dökmek isteyeceklerdir. Tanıdıkları tek para birimi bu."

"Muhtemelen." "Diğerleri bilemez." diye ısrar ettiğinde aramızdaki gerginlik doruğa çıkıyor. Sy ve Remy sana izin vermez-" Başka tarafa bakıyor, çenesinin arkasındaki kaslar titriyor ve ne düşündüğünü merak ediyorum.

Nick'in Gece Evi'ne girmeme ve muhtemelen bir daha çıkmamama izin vermesi berbat bir jest mi?

Üzerimize dalgın bir sessizlik çöküyor ve ben bu süreyi çevremde onu izleyerek geçiriyorum. El seğirmeleri, kas spazmları, elektriğin etkilerini hissettiği, kafesin içinde tekrar tekrar şoklandığı anlamına geliyor.

Sanırım Forsyth'teki herkes bir şeylerin bedelini ödüyor.

"Ayarla," diye karar verdim, bakışlarıyla buluştum.

İçimde bir korku oluşuyor ama bu tek başına değil. Demir gibi bir kararlılık eşlik ediyor, çünkü ben bir Lucia'yım - West End Düşesi - ve biraz dökülen kan beni korkutmaya yetmiyor.

17

Sy

AKŞAM YEMEĞI SONSUZA DEK SÜRER.

Beni yanlış anlamayın. Bu topluluğu ve geleneği takdir ediyorum. Forsyth'teki ilk yılımda bunu özlemiştim. Nick, üç ebeveyn, altı büyükanne ve büyükbaba, babamın kabile arkadaşları ve babamın eski DKS arkadaşlarıyla birlikte büyüdüğümden, dolu, gürültülü bir akşam yemeği masasına alışmıştım ve boş yurt odamda bir dolarlık bir hamburger oldukça iç karartıcıydı. DKS'ye üye olmanın cazip yanlarından biri de kesinlikle buydu ve yemekleri çok severim ama bu gece sabrım taştı.

"Nefes al, kardeşim," diyor Remy, ağzına bir çatal dolusu muzlu puding tıkıştırarak. "Ve biraz da bundan ye. Gerginliğini alır."

Onun için söylemesi
kolay. Dün gece
biriyle yattı.

Başımı sallıyorum. Dünyadaki her bağımlılık yapıcı maddeye ilgi duyan Remy'nin aksine: şeker, hap, içki, kadın... sadece tek bir şey

benim için kenarı kapalı.

"Bugün spor yapmadım," diye çıkıştım. Dün gece de mastürbasyon yapmadım - bu arada onu eve bu kadar geç getirdiği için onun hatasıydı. Muhtemelen bana karşı olan yükümlülüğünü umursamayacak kadar siki tutmuştu. Boynumu kırarak içimdeki sakinliği aradım, tüm hayal kırıklığımı ve...

Tamam, kabul

ediyorum.

Kıskançlık.

"Sadece ringe çıkmam gerekiyor," diye mırıldanıyorum, tabağımın üzerine kıvrılıyorum. "Biraz stres atmak için."

Remy bana gözlerini deviriyor, çünkü saçmalıklarım konusunda bir tür altıncı hissi var.

Nick masanın karşısından, sert bir sesle, "Aldırma ona," diyor. Boktan bahsetmişken, babama fazlasıyla benzemesine neden olan dağınık sakalıyla ona benziyor. Bu geceki Fury'nin onun için olması beni rahatsız ediyor. Sabahtan beri elleri garip bir şekilde dengesiz. Açıkçası, ben daha uygun olurdum. Cildinde bir miktar solgunluk var ve bu onu cılız, bitkin gösteriyor. Söyleyebileceğim tek iyi şey, herhangi bir yarasının olmaması. Ona ne tür bir işin onu Meksika hapishanesinde üç gün geçirmiş gibi gösterdiğini sorduğumda, "Bruin işleri" diyerek beni başından savdı.

Bu beni rahatsız etmiyormuş gibi davranmayacağım.

İçimden bir ses her ne yapıyorsa geri dönüp kıçımıza tekmeyi basacağını söylüyor ama Nick'in maceraları, Remy'nin pudingi gibi, şu anda benim odak noktam değil.

Saplantımın nesnesi Verity ile konuşuyor ve artıkları temizliyor ve gözlerim bir mıknatıs gibi ona çekiliyor. Siyah bir elbise giyiyor, dantelli yakası göğüs dekoltesinin mütevazı bir kısmını gösterecek şekilde açılıyor, alt kısmı ise yumuşak ve dalgalı, her dönüşünde ya da adım attığında kalçalarının üzerinde baştan çıkarıcı bir şekilde sallanıyor. Düşes olduğundan beri, kadınsı figürünü alışık olmadığım bir şekilde fark etmeye başladım, bakışlarım

kıvrımlarında geziniyor, zihnim ellerimle onları takip etmenin nasıl hissettirebileceğine dair fısıltılar sunuyor. Giydiği elbise onunkini vurguluyor, babasından geri aldığımdan beri onu nasıl beslediğimi gösteriyor. Hâlâ çok zayıf ama kalçaları biraz daha dolgun, kemikleri biraz daha az belirgin. Tenine yine renk gelmiş ve döndüğünde bakışlarım pürüzsüz ve davetkâr görünen bacaklarında geziniyor.

DKS çocuklarının çoğu da ona bakıyor.

Açık büfe masasının altından düşen bir peçeteyi almak için eğildiğinde, Remy alçak sesle bir küfür mırıldanır. "*Lanet olsun*. Kızımıza ne yaptığını bilmiyorum Sy, ama devam et. Kıçı güzel ve diri görünüyor."

Gözlerimi devirerek çatalımı salatama saplıyorum. "Muhtemelen iki yıldır yetersiz besleniyor. Eğer forma girme umudu varsa, biraz kilo alması gerekecek. Her şey sikinle ilgili değil."

Henüz farkında değil ama onu biraz daha forma sokmak için bir diyet planına soktum ve sonuçları biraz fazla hevesle izliyorum. Tamamen sağlık odaklı. Kıçının yuvarlaklaşması, neredeyse mükemmel bir şekle girmesi sadece bir tesadüf.

Çoğunlukla.

Nick tatlısını karıştırırken, "En azından laf atma yok," diye homurdandı. "Bugün sürtüklerle ve onların dramlarıyla uğraşamam."

Lavinia DKS'ye yeniden girişini beklenenden daha iyi idare etti. Geçen seferkinden farklı olarak uygun şekilde giyindi, yardımsever ve arkadaş canlısıydı ve hatta daha önce Mama B'yi ona şakacı bir sırıtma yaparken yakaladım. Davranışlarındaki bu değişikliğe neyin sebep olduğunu bilmiyorum. Gerçi dört gün boyunca babasının evinde bir kutunun içinde tutsak kalmasının muhtemelen bununla bir ilgisi vardı. Aslında, döndüğünden beri örnek bir Düşes oldu. Remy'ye karşı özenli. Nick'e karşı nazik. Bana karşı itaatkâr.

Sorun şu ki, o bir kadın.

Bir kadın.

Asil bir kadın.

Erkekleri yumuşak ve uyumlu hale getirmek, kontrolü ele geçirmek için yaptıkları şeydir.

Geçen gece kendi ihtiyaçlarını karşılamak için üzerime çıktığında üzerimdeki ağırlığını hâlâ hissedebiliyorum. Bunun benimle ya da anlaşmamızla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey onun azgın olmasıyla ilgiliydi. Çoğu erkek bu şekilde kullanılmaktan çok mutlu olurdu, ama ben boşaldığım için o kadar sinirlenmiştim ve kendimi bağsız, kaybolmuş, deneyimsiz hissediyordum ki bunun ne anlama geldiğini düşünme şansım olmadı.

Azgındı.

Benim için azmış mıydı? Yani, özellikle?

Ona bakıyorum ve o da bu tarafa bakıyor. Bana değil. Nick'e değil. Parmağındaki pudingi emerken gözleri Remy'ninkilerle buluşuyor, dili dövmeli 'D'nin altındaki yüzüğü okşuyor.

Yüce İsa.

"Daha utanç verici olabilir misin?" Ben soruyorum. Seksten nefret ettiğim şey bu. Gösteriş. Övünme. Sanki kimse herkese duyurmadan bir kızı beceremezmiş gibi. Demek istediğim, bu kardeşlikteki en büyük alete sahibim - belki de tüm bu lanet şehirde bile - ama onu çıkardığımı ve masanın üzerine tokatladığımı görüyor musun?

"Elimde değil," diyor Remy, koltuğunda arkasına yaslanıp pantolonunun önünü ayarlarken özür dilemez bir ifadeyle. "Taşaklarına kadar içine gömülmenin nasıl bir şey olduğunu tattım ve bir darbe daha almak istiyorum." Elini kaldırıp yanına gelmesini işaret ediyor, kendini duymuyor bile. Muhtemelen onu tam istediği yere, amına bağımlı hale getirmiştir.

Yoldan geçen bir fahişeye bir yığın tabak veriyor ve bize doğru gelip Remy'nin yanında duruyor. "Çocuklar," diyor ellerini kalçalarına dayayarak. "Her şey yolunda mı? Biraz daha tatlı ister misiniz?"

Önce Nick'e sonra da Remy'ye baktım. İkisi de bunu görmüyor mu?

Kesinlikle çok terbiyeli.

Bu sabah günlüğüme yazmıştım.

L: Uyanık ama belirgin şekilde uykusuz. Denek kilo alıyor. Şüpheli bir şekilde kavgacı değil. Dün bacaklarını tıraş etmiş. N. ile yakınlaşmaya katlanma konusunda yeni bir isteklilik sergiliyor. Dün gece saat 11 civarında R ile vajinal ilişkiye girmiş. Orgazm tamamlanmış, ardından hareketsizlik. Uyuduğunu varsayıyorum. Yaralanma yok.

"Sadece odadaki herkese kime ait olduğunu hatırlatmak istedim," diye cevap veriyor Remy, eli kalçasının arkasında gezinirken. Elbisesinin altında kayboluşunu izliyorum, dövmeli ön kolu pürüzsüz kalçalarına çarpıyor.

Kollarındaki tendonlar kayarken, parmakları tam olarak nereye gitmişse, gözleri açılarak sertleştiği anda anlıyorum. "Remy," diye başlıyor, sesinde bir uyarı var, ama o sadece susuyor.

"Bu gece senin Dük'ün benim, Vinny."

Gözlerinin genişliği gevşiyor ve ilk başta bunun onun sözleri olduğunu, kendisine Dük demesinin onu garip Stepford moduna soktuğunu varsayıyorum. Ama sonra gözlerine bir perde iniyor, göz kapakları ağırlaşıyor, vücudu... eteğinin altında her ne yapıyorsa onun ritmiyle sallanıyor - kahretsin, keşke görebilseydim - ve anlıyorum ki o da buna kapılmış.

Onu iyi hissettiriyor.

Nick'in gözleri, tıpkı odadaki diğer tüm erkekler gibi, her hareketi takip ediyor. Remy de, bir elini Nick'in omzuna koyan ve parmakları Nick'in tasarımcı gömleğinin kumaşını kırıştıracak kadar sıkı kavrayan Lavinia da kurnaz değildir.

Nick'in aniden kulak tırmalayan bir çığlıkla sandalyesini geriye atıp hışımla uzaklaşması sürpriz olmadı. Üçümüz de onun masaların yanından geçip kapıları açmasını ve arkalarında kaybolmasını izliyoruz.

N: İçine kapanık. Yaralanma belirtileri gösteriyor ancak tahmin edilebileceği gibi bu konuda konuşmak istemiyor. Düşük ruh hali, sinirli. Denek küçük bir sürtük gibi davranıyor.

Remy, "Bir de benim drama kraliçesi olduğumu söylüyor," diye mırıldandı, kolundaki kaslar hâlâ durmadan kıpırdıyordu.

R: Aktif. Uyanık. Baş Kontrolü: 8. İlaçlarını zorlanmadan alıyor. Yemeklerini sosyal olarak yemeye istekli. L ile ilişkiden sonra iyi dinlenmiş. Bu sabah duşta aşırı miktarda zaman geçirmiş. Davranışları konusunda ilgisiz görünüyor. Engelleme eksikliği. Küçük bir sürtük gibi davranıyor.

"Bunu ona yapmak zorunda mısın?" Bu gece eve gitmekten şimdiden korkarak soruyorum. Kimse Nick gibi sinir krizi geçiremez - sessizce, gergin bir şekilde, ses bile çıkarmadan bir odanın tüm havasını bozar. "Bu saçmalıkla başa çıkamayacağını biliyorsun."

Ve söylemek istediğim tek *kişi o değil.* Sikim bir kurşun borudan daha sert.

Remy bir bakışla beni düzeltiyor. "Biz anlaşmamızın her tarafını yerine getirdik ve şimdi sıra onda. Onu şımartmaya devam edemeyiz. Bununla başa çıkmayı öğrenmesi gerekiyor."

Ona bunu nasıl yapabildiğini sormak istiyorum, parmakları amcığıyla oynarken burada oturup rahatça konuşuyor. Parmaklarımı nasıl kullanacağımı bilmek de güzel olurdu, sadece dersim öğretmenimi becerdiği için ertelendi.

"Bütün gece burada oturamam," diyerek peçetemi yere atıyorum. "Antrenmanım için hazırlanacağım." Ona başımı sallıyorum. "Sen de öyle. Git üstünü değiştir. İlgilenmen gereken birden fazla Duke var."

En azından hayal kırıklığına uğramış görünmüyor. Fark ettim ki, egzersizden söz edildiğinde mızmızlanıp inlemesine rağmen, başlamadan hemen önce gözlerinde hep bir ışık oluyor. Remy elini mutsuzca eteğinden çekerken bile bunu görüyorum.

Uzun ve kuşatılmış bir şekilde iç çeker, sadece onu aşağı çekerek ağzını kendi ağzına getirir. Ancak dudakları birleşmeden hemen önce, iki parmağının ucunu kızın ağzına sokuyor.

Ona dokunduğu parmakların aynısı olduğunu fark ettim.

Kendi tadına bakarken duraklıyor ve ben hipnotize olmuş bir halde, pembe dilinin parmaklarının arasından kayarak çıkmasını izliyorum. Ama sonra Remy orada, parmaklarının etrafını yalarken dili onunkiyle buluşuyor, yavaş ve rahatsız edici derecede şehvetli.

Boğazımı temizleyerek ayağa kalkıyorum. "Şimdi, Lavinia." Remy onu bırakıyor, Lavinia ayağa fırladığında sırıtıyor, DKS çocukları farklı derecelerde ilgiyle bakarken yanakları kıpkırmızı. Kalçalarımı masadan uzak tutarak saklanamaz olanı saklıyorum.

Aletim pantolonumun içinde kabarıyor, belli oluyor.

Lavinia'nın gözleri ona bakar ve sonra hızla uzaklaşır. "Soyunma odasında bana bir saniye izin ver," der ve sıçrayarak uzaklaşır.

Remy bir kaşını kaldırır. "Tatlıyı şiddetle tavsiye ederim."

ÜÇÜMÜZÜN dağılması akşam yemeğini temizlemek için işe yaramış gibi görünüyor. Soyunma odasından çıktığımda, Verity ve mutfaktaki diğer birkaç fahişe dışında her yer bomboştu. Spor salonunun etrafında birkaç tur atıyorum ve köşedeki ağırlıklara vurarak ısınıyorum. Lavinia tayt ve sporcu sütyeni giymiş, mavi saçlarını yüksek bir at kuyruğuyla arkadan bağlamış halde dışarı çıktığında kanım çoktan pompalanmaya başlamıştı. O kenarda tereddüt ederken ben hızla ringe atlıyorum.

"Ne?" Sinirlenerek sordum.

"Daha önce hiç ringe çıkmadım," diyor dudağını kaşıyarak. "Yani bir Düşes ve ring kızı olarak, ama hiç... dövüşçü olarak?" Sanki bu kelimeyi kendisinden bahsederken kullanmasına izin vereceğimden emin değilmiş gibi, kelimeyi kuşkuyla söylüyor.

Omuz silkiyorum, alnımdaki teri siliyorum. "Önemli bir şey değil."

"Bu büyük bir mesele," diyor ellerini halata dolayarak. "En azından Dükler için. Dövüşmek sizin... yani her şeyiniz."

"O zaman iyi iş çıkaracaksın. Şimdiye kadar karşılaştığım tüm rakiplerden daha fazla karşılık veriyorsun." Gözlerim vücudunda geziniyor. "Sadece farklı silahlar kullanıyorsun." Bu konuda sessiz kalmayı seçerek iplerin arasından ilerliyor, mindere çıktığında çoktan ağır ağır nefes alıyor. "Cidden bu kadar formsuz musun?" Kabaran göğsüne, göğüslerini birbirine sıkıştıran sıkı likrasına bakıyorum. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Bana sıcak bir bakış fırlatıyor. "Son iki yıldır esaret altında yaşamamla ilgili kısmı kaçırdın mı?" Cümlesinin sonunda keskin bir '*salak*' mırıldandığından oldukça eminim, ama bunu görmezden gelmeye karar veriyorum. "Pekâlâ, bu akşamki ders ne?"

Su şişemden bir yudum alarak başlıyorum: "Artık yumruk atarken elini kırmamayı öğrendiğine göre, birkaç temel konuya geri dönmek istiyorum." Benimle ringin ortasında buluşmasını işaret ediyorum. Bana bakıyor, o kadar açık ve güven dolu ki gözlerim dudaklarına kayıyor. Hararetli gölgelerine. Bir tanesini dişlerinin arasından geçirdiğinde verdiği yumuşaklık. Tükürüğünün soluk parlaklığı.

Kısa bir süreliğine, acaba tadı hala kendi amı gibi mi diye merak ediyorum.

"Eğer içinden çıkman gereken bir durumdaysan, yapacağın en iyi şey ÖPÜŞMEKTİR." Kaşlarını çatıyor, gözleri ağzıma düşüyor. Ellerim yumruk şeklinde kıvrılıyor ve bunu yapabileceğime dair bir anlık netlik kazanıyorum. Onu öpebilirim. Dilimi dişlerinin arasına sokup *alacağım*. Onun çekimine kapılmayı reddederek geri çekiliyorum, "'*Basit tut, aptal*'. K-I-S-S."

Gözleri kısıldı. "Basit."

Ona yaklaşıyorum, bir dizi hareket yaparken ellerim vücut ısısının üzerinde geziniyor. "Boğaz, gözler, diz, ezme ve" dizimi kaldırıyorum, "kasık. Belli ki."

Bana karanlık bir sırıtış fırlatıyor. "Belli ki."

Her bir hareketin üzerinden geçerek pratik yapıyoruz. Ona ilk dokunduğumda

-Elim dirseğini kavrayarak şeklini düzeltiyor, o da irkiliyor. Bu bir

Küçük bir şeydi ve eğer saçları burnumun hemen altında olmasaydı, bunu fark etmeyebilirdim bile.

"Omuzlarını dik tut," diyorum, sesimin bu kadar alçak ve nefes nefese çıkmasına içerleyerek.

Söyleneni yapıyor, sadece sırtını bana yaslıyor, kıçı sikime sürtünmekten kıl payı kurtuluyor.

"Eğer sokaktaki rastgele bir adamsa, bunlardan herhangi biri onları şaşırtacaktır, ama eğer daha fiziksel -daha bilgili- biriyse..."

"Daha çok kardeşin gibi...." Omzunun üzerinden bana bakmak için dönüyor.

Nick'in bunlardan herhangi birini atlatabileceğini söylemekten kaçınıyorum. "Evet, ya da başka bir Kraliyet mensubu - nasıl kaçacağını öğrenmeni istiyorum."

Ağzı mutsuzca büzülüyor. "Bu inanılmaz derecede ezikçe ve anlaştığımız şey bu değildi."

Dirseğini bırakırken başparmağım kolunun alt kısmından aşağı kayıyor. "Sana kendini nasıl koruyacağını öğretmeyi kabul ettim. Bu da onun bir parçası."

Spor salonunun karşısında Verity mutfağın ışığını kapatıyor ve arka kapıdan çıkmadan önce bize el sallıyor. Artık sadece ikimiz varız. Yalnızız. Şampuan ve ter karışımını içime çekiyorum.

"Peki," diye iç geçiriyor, omuzlarındaki gerginlik biraz azalıyor. "Bana nasıl topal olunacağını öğret."

"Bana elini ver." İşte böyle başlıyor, tutuşlarla, iri ellerimi onun sıska bileklerine kenetleyerek ve ona vücudunu nasıl kullanacağını, gücünü benimkine karşı nasıl kullanacağını öğreterek. İlerledikçe ona daha çok dokunmak zorunda kalıyorum. Ellerim belinde, kasıklarım arkasına değiyor, ön kolum göğüslerinin üzerinde kıvrılıyor. Dokunuşların kesin ve amaca yönelik olduğundan emin oluyorum, ama devam ediyorlar... oyalanıyorlar. Bana karşı mücadele ederken başını koltuk altıma sıkıştırmanın seksi bir yanı yok ama yine de...

Sikim ölebilir.

Muhtemelen dışarıdan komik görünüyor, iki yüz kiloluk kasla birleşen altı ayak dört bedenim, bu küçük kızdan kayıyor, ama öğrenmesi gereken şey bu. Lavinia asla Nick'le, hatta Perez'le bile dövüşemeyecek. Ama bir başlangıç yapmasına yardım edebilirim ve bazen bu yeterli olur.

"Anladın mı?" Onuncu kez benden uzaklaştığında soruyorum.

"Evet, sanırım öyle." Başını sallıyor, yüzü tamamen kızarmış. Kollarında onu zapt ettiğim yerlerde kızarana kadar ovuşturduğum noktalar var ve hızlıca bir yudum su içerken kendimi onlara bakarken buluyorum. Parmaklarımın şekliyle benek benek olmuşlar ve tahriş olmuşlar ve acaba kalçaları da aynı şekilde mi görünüyor diye merak ediyorum. "Sırada ne var?" diye soruyor kendi şişesinden içerken.

Yutkunurken boğazının sallanışını izliyorum. "Chokeholds."

Şişesinin kapağını kapatıp kenara fırlatıyor ve yüzünde hınzır bir sırıtışla ringin ortasına doğru ilerliyor. Sonra çömelmiş bir güreşçi pozuna geçiyor, kalçaları ileri geri sallanıyor. "Hadi bakalım, koca ayı."

Sikeyim.

Beni kışkırtmamasına imkan yok.

Aniden ona doğru hamle yaptım, bedenini yakaladım ve onu acı içinde göğsüme doğru sürükledim. Kolumu boynuna doluyorum, pazularımı esnetiyorum ve nabzının aşırı ısınmış tenime çarpışını hissedebiliyorum. Çabucak toparlanıp bana karşı koyuyor ve ben onu sakinleştirip kulağına alçak sesle konuşuyorum. "Elimi boynumdan çek ve geriye doğru bük." Çok fazla gevşeklik vermeden hareketleri yapmasına izin veriyorum.

"Beni çok sıkı tutuyorsun!" diye mızmızlanıyor ve canhıraş bir şekilde çırpınıyor.

Tembelce cevap veriyorum: "Sırf biraz dırdır ettin diye saldırganın sana kolay davranacağını sanmıyorum. Daha sıkı çalış." Homurdanarak bana doğru hamle yapıyor, kıçı kasıklarıma çarparken saçlarının kokusu burnuma geliyor. Onu mindere fırlatmamak ve likrayı vücudundan söküp atmamak için kendimi zor tutuyorum. Odaklanarak, "Kolunu benimkinin altına sokmaya çalış, kaldıraç almak için yeterince uzun süre kenara it." diye emrediyorum.

Bana karşı mücadele ediyor, kalçaları sikime karşı kıpırdıyor. "Kolun çok büyük amına koyayım." Homurdanıyor. "Tıpkı lanet olası sikin gibi."

Her şey bir an için durgunlaşıyor ve sonra onu iterek uzaklaştırıyorum. Ben dönüp ellerimi kalçalarıma dayadığımda birkaç adım ileride zıplayarak bunu kabul ediyor. Ringin etrafında kısa, yavaş bir yürüyüş yapıyorum, karnımı daraltan gergin, öfkeli, *azgın* hissi uzaklaştırmaya çalışıyorum. Derin nefesler. Sakinleşiyorum. Okyanus dalgaları. Huzur.

Taşaklarım beni öldürüyor.

Nefes nefese, o kadar sessiz ki zar zor duyabiliyorum, Lavinia "Özür dilerim, sadece-" diyor.

Başımı sertçe sallıyorum, yerden atılmış gömleğimi alıp alnımı siliyorum ve terimi temizliyorum. "Yine mi?"

Ona döndüğümde dudağını çiğniyor -yardım etmiyor- ve bana öyle bakıyor. Eğer bir Lucia olmasaydı, kendini suçlu hissettiğini düşünürdüm. "Beni etkilemesine izin verdim," diye açıklıyor. "Bunu söylememeliydim."

"Evet, yapmalıydın." Omuz silkerek ringin ortasına döndüm. "Rakibini kızdır. Şahdamarına saldır. Bir engerek ol." Kelimeyi duyunca irkildi ama ilk defa bu bir hakaret değildi. "Geliştirdiğin silahları kullan Lavinia. Nereden geldiklerini beğenmiyor olman işe yaramadıkları anlamına gelmez. Şimdi." Ona bir bakış fırlattım. "Tekrar."

Oradan sonrası benim için karmaşıklaşıyor.

Her hareket, her eylem onun bedenini benimkine yaklaştırıyor. Bunu istiyorum ama nefret ediyorum. Kontrolü kaybetmeme bir adım, bir dokunuş, bir zayıflık anı kalmasından nefret ediyorum. İşe, el hareketlerine ve ona beynini kullanmayı öğretmeye odaklanmaya çalışıyorum ama bu onun için olduğu kadar benim için de bir sınav.

"Ah ha!" diye bağırıyor, sonunda elimden kurtuluyor. "Yakaladım seni! Ben kazandım!"

Aslında dürtü olmasaydı, yüzünün ışıl ışıl olması, kollarını zaferle kaldırması, ağzını sevinçli bir sırıtışa dönüştürmesi nefesimi keserdi.

İçimdeki yarışmacı, *kazanan,* uzanıp onu yakalamak için saldırıyor. Onu mindere fırlatmak çok kolaydı. Bir tüy gibi yere düşüyor, içimde kopan fırtına olmasa komik olabilecek şaşkın bir ifadeyle sırt üstü yere iniyor.

Üzerine atlıyorum, dizlerimi onun küçük, sıkı bedenine dayıyorum ve sonra uzanıyorum, ellerim boğazının narin sütununda kenetleniyor. "Buna ne dersin Lavinia? Kaçabileceğini mi sanıyorsun?"

Gözleri kapanıyor, ellerimle boğuşuyor, tırnakları deriye batıyor. Aletimin aramızdaki sert baskısını hissetmemesine imkân yok ve onu kontrolüm altına aldıkça daha da sertleşiyor. Ona sürtünüyorum, sonunda sıcak bir sürtünme kıvılcımı arzusuna teslim oluyorum. Ondan çok daha büyüğüm. İstesem onu alabilir, pantolonunu indirebilir, sikimi çıkarıp sıcak, ıslak, daracık içine sokabilirdim.

Sikimi tutuyor.

Boynunu tutmak için kullandığım tutuşa çok benziyor ama hareketi sert değil. Sıkı. Sıkı. Ellerim gevşiyor ve kalçalarım sarsılıyor, sıkılı dişlerimden bir tıslama kaçıyor.

Bana baktı, ağzı sert, onaylamayan bir çizgiyle büzülmüştü. "Eğer handjob istiyorsan Perilini, dikkatimi çekmek için beni hırpalamana gerek yok. Zaten kabul ettim."

Boynunu sıkma dürtüsüyle savaşıyorum, bunun yerine kalçalarımı sıkıyorum ve o üstte olacak şekilde bizi yuvarlıyorum. Sormuyorum. Lafı dolandırmıyorum. Ona bu konuda fikir beyan etme şansı bile vermiyorum.

Uzanıp spor sütyenini itiyorum, dolgun, yuvarlak göğüslerinin üzerinden çekip çıkarıyorum. Sütyeni başından ve kollarından çıkarıp yana fırlatmak için mücadele ederken tüm vücudu sarsılıyor.

"Sür beni," diyorum ona, kalçalarımı yukarı doğru esneterek. Sesimde maskelemeyi başaramadığım bir heves var ama dikkatini dağıtmaya çalışıyorum, tıpkı bana gösterdiği gibi göğüslerini avuçlamak için uzanıyorum. Meme ucu elimde çakıllaştığında bir telaş hissediyorum. "Geçen gece yaptığın gibi sür beni." Kalçaları yavaşça sallanıyor,

Kasıtlı yuvarlanma, uzunluğumu aşağı sürüklüyor. "Beni beceriyormuş gibi sür." Uzanıp çenesini tutuyorum ve onu bana bakmaya zorluyorum. "Ama bu sefer benimle ilgili. Seninle değil."

Ben de bunu istiyorum. Bunu yapamam. Remy gibi "taşaklarına kadar" giremem ya da Nick gibi onu yırtamam. Ama kazananlar halkasına uzanıp bir Düşes'in yapması gerektiği gibi beni tatmin etmesine izin verebilirim.

"Bir kızla tatlı tatlı konuşmanın yolu," diye mırıldanıyor ama bana sürtünüyor, göğüsleri her itişte tembelce zıplıyor. Üzerimdeki kıyafetlerin arasından bile lezzetli bir işkence gibi geliyor, avuçlarını göğsümde birleştirirken amı bana doğru kayıyor. Bir fırının içindeymişiz gibi hissediyorum, tenim o kadar sıcak ki terin fışkırdığını hissedebiliyorum.

Ama Lavinia'nın yüzüne baktığımda ifadesi zayıftı. Pasif. Tanrım.

Sıkılmış.

Ellerimi kalçalarına kenetleyip onu

durduruyorum. "Ne oluyor lan?"

"Ha?" diye soruyor, amıyla beni biraz dürtüyor. "Daha sert? Daha hızlı?" Gözlerimi ona diktiğimde, yorgun bir ifadeyle sönüyor. "Artık seninle ne yapacağımı bilmiyorum Sy. Seni boşalttığımda seni neyin kızdırmayacağını söyle bana."

Sonra bana çarptı. Tıpkı on beş yaşındayken babamın bana attığı ve ringde onu alt edebileceğimi düşündüğüm sağ kroşe gibi. *Slam!* Tam çeneme.

Onu itiyorum ve bir gümbürtüyle mindere düşürüyorum. Üstünü tutup göğüslerini örtmek için kullanıyor. "Ne oluyor Perilini?"

Dizlerimi büküp dirseklerimi dayıyorum, sikim durduğum için bana öfkeleniyor. "İçimden bir ses Remy'nin yanındayken böyle görünmediğini söylüyor." Parmaklarımı birbirine geçirip yumruklarımı öyle bir sıkıyorum ki titriyorlar. "Bu işte berbatım."

"Biliyorum." Bana attığı bakış kocaman bir *duh*. "Bu küçük dersin amacı da bu zaten, değil mi? Sen sekste berbatsın. Ben de kendimi savunmada berbatım."

Homurdanıyorum. "Evet, en azından ilerleme kaydediyorsun. Ben sadece..." Söyleyemediğim için irkildim.

"Sen ezik değilsin Sy," diyor yanımda kambur durarak ve ben ona bir bakış fırlatıyorum. Ne oluyor lan? Söyleyeceğim şey bu *değildi.* "Sen bastırılmış, cinsel olarak bodur, canavar penisli bir kadın düşmanısın. Bunların hiçbiri birlikte harika gitmiyor." Elini koluma koydu. "Sanki... bir yerlerde, sen ve kardeşin orgazm olmanın yolunun partnerinizi döverek boyun eğdirmekten geçtiğini düşünmüşsünüz. Yani, bazı kızlar bundan zevk alıyor. Bazen ben bile..." Daha önce kızarmadıysa bile şimdi kızarmış, yanakları koyu bir kızıla dönmüştü. "Demek istediğim, karşınızdaki kişiyi önemsemeniz gerektiği. Aşktan ya da hoşlanmaktan bahsetmiyorum. Sadece onların da senin kadar iyi hissetmesini istemelisin. Peki ya hissetmezseniz? Bunu benim için ya da başka bir kız için hissedemiyorsan, o zaman sekste asla iyi olamayacaksın."

Söylediklerinin doğru olduğunu biliyorum. Ne hissettiğimi ya da ne yaptığımı umursamadan bana bindiği o gece bunu hissettim. Ama yine de içimde derinlerde bir yerlerde bir şeyler sızladı. Bir gurur duygusu mu? Uzun zamandır beslenen bir yara mı? Her iki durumda da, bu düşünce çenemi sıkıyor. "Neyden hoşlandığını bilmiyorum."

Başını eğip gözlerimle buluşmaya çalışıyor. "Evet, biliyorsun. Sana söylüyordum, sana gösteriyordum. Bunca zamandır sana söylüyordum."

İç çekerek ona bakıyorum. Minderde birbirimize yakın duruyoruz, kolunu benimkine bastırmış. Uzanıp nazikçe üstünü elinden çekiyorum ve sütyenini düşürmesini sağlıyorum. Bana karşı koymuyor. Ne anlamı var ki? Sütyen çıkınca avucumu memelerinin üzerine koyuyorum çünkü hoşuna gittiğini biliyorum. Remy amına bir şey yapılmasından da hoşlandığını söyledi ama onu tanıyorum, bu onu yemeyi içeriyor ve bu bok olmayacak. Hiç şansı yok.

Bu yüzden tekrar göğüslerine odaklanıyorum, sırtı kavislenene ve ayrık dudaklarından yumuşak bir nefes gelene kadar meme ucunu çekiştiriyorum. Uzun bir süre onlara bakıyorum, motelde onu öpmemi istediği o ilk geceyi düşünüyorum.

Öpüşmek normalde yapmaktan hoşlandığım bir şey değil. Tamamen tükürük ve dişlerden oluşuyor ve bu konuda kötü olma ihtimalim çok yüksek. Ama nedense, bütün gece bunu düşündüm ve sonunda dürtüye boyun eğip, ağzını benimkiyle fırçalamak için eğildim.

Dudaklarımız birbirine değdiği anda, alçak bir sıcaklık uğultusu başlıyor.

Elleri çıplak göğsümde gezinirken o da eğilip ağzını dilime açıyor. Parmakları karnımın alt kısmındaki kıllarla oynuyor, ben onu yalarken yavaş ve kasıtlı bir iniş yapıyor, göğsümde bir inilti yükseliyor.

Sikime ulaştığında tereddüt ediyor, parmak ucu şaftımın uzunluğunu eşofmanımın kumaşı üzerinde, bel kemerime yaslanan ağrılı, şişmiş başına kadar izliyor. Yavaşça sıkıyor.

Ağzının içine tıslıyorum. "Bunu yaparsan boşalacağımı biliyorsun."

"Derin bir nefes al, koca ayı," diyerek dudaklarımı dudaklarıyla dürtüyor. "Bu bir kavga değil. Benimle birlikte çalış, bana karşı değil."

Dilimi ağzına sokuyorum, çoğunlukla susmasını sağlamak için ama kısmen de başka bir şeye, başka birine odaklanmak dikkatimi biraz olsun dağıttığı için. "Benden ne yapmamı istiyorsun?" Derin, dalan öpücükler arasında soruyorum.

"Boynumu öpebilirsin," diyor başını yana eğerek. "Ya da göğüslerimi."

Dudaklarımı boynunun yumuşak derisine, çenesinin hemen altına yaklaştırıyorum ve emerken kalp atışlarının dilime değdiğini hissediyorum. Yumuşak iç çekişinin sesini duyunca daha sert emiyorum, daha sonra herkesin göreceği bir iz bıraktığımı çok iyi biliyorum.

Bu onun nefes alışını derinleştiriyor ve parmaklarını saçlarıma doladığında köprücük kemiklerini yalıyorum, ağzım memesini bulduğunda onu geriye itiyorum.

Lavinia'nın en önemli özelliği harika bir vücuda sahip olması. Yalayıp emerken göğüslerini avuçlarımın arasına alıyorum ve onun mükemmel bir kadın vücudu olduğunu düşünüyorum. Nick ve ben her zaman aynı tipi paylaştık. Gençken bu beni rahatsız ederdi, çünkü Nick onu getirip burnumun dibine koyana kadar böyle bir kıza bakmama asla izin vermezdim. Remy buna kardeş rekabeti derdi, sanki ben bir şeyi sadece Nick'in elindeyken istiyormuşum gibi. Ama bu tam olarak doğru değildi.

Nick'in harika bir zevki var.

Bir dirseğinin üzerinde geriye yaslanıyor, minderin üzerine yayılıyor, ben dilimin düz kısmıyla meme uçlarını okşarken kasları gevşiyor. Kendimi bu işe o kadar adamışım, onun küçük nefes kesilmelerine o kadar dalmışım ki, pantolonuma uzandığını neredeyse kaçırıyorum.

Parmaklarının tenime değdiği ilk anda midem şiddetli bir şekilde bulanıyor. Bana eskisi gibi davranmıyor. Artık anlamlı bir temastan kaçınmak için sikimi işaret parmağıyla başparmağı arasında tatsız bir şekilde sıkıştırmıyor. Yüzünü buruşturmuyor ya da titremiyor.

Beni kavrıyor ve uzun, tam avuçlu bir vuruşla pantolonumdan çekip çıkarıyor. "Bu iyi hissettiriyor," diye fısıldıyor.

Benim sikimden bahsediyor olabilir.

Göğsündeki ağzımdan bahsediyor olabilir.

Pi sayısının karekökünden bahsediyor olabilir, umurumda değil.

Yavaşça, tabandan başa doğru çalışıyor, başparmağı ucuyla oynuyor. İçimdeki dürtü, kontrol edilemeyen itme ve boşalma ihtiyacı artıyor.

Elimi onunkinin üzerine, sikimin üzerine koyuyorum, zaten bir köpek gibi nefes nefese kalmışım. "Yapamam."

"Derin nefes al," diye tekrarlıyor, elimi beline götürürken sesi saten gibi pürüzsüz. "Sadece derin nefes almaya devam et."

Nefes alıyorum ve omzunun yuvarlak kıvrımını öpüyorum. Nefes alıyorum ve göğüs kafesinin ortasını öpüyorum. Nefes alıyorum ve burnumu göğüslerinin arasına gömüyorum, sikimin bir dakika daha dayanmasını istiyorum.

"Bana öğreteceğini söylemiştin," diye mırıldanıyorum, kaslarım beni okşama şekliyle kasılıyor. "Parmaklarım..." Elimi karnında gezdiriyorum, parmaklarımı dar taytının altına sokmadan önce bel bandında duraklıyorum.

Sözsüzce kalçalarını aralıyor ve bir parçam onun bu yumuşak, sıcak, özel yere girmeme izin verme konusundaki kolay istekliliği karşısında aptallaşıyor. Önce kasık tepesine dokunuyorum, pürüzsüz ve kılsız buluyorum. Bunu günlüğüme yazmalıyım ama şu anda kendimi kaybetmiş durumdayım. Bileğimi tutup beni yumuşak sıcaklığa götürene kadar dürtüyorum ve dürtüyorum.

"Tam burası." Parmağımı kaygan kıvrımlara bastırıyor.

"Siktir." Bir şekilde içim boşaltılmış gibi hissediyorum ve onun ağır gözlerine bakmak için geri çekildiğimde, sesimdeki şaşkınlıktan utanıyorum. "Islanmışsın."

Ağzı uzun bir nefesle ayrılıyor ve başını sallıyor. "Mesele de bu zaten, değil mi?"

Seni ıslattım, diye düşünüyorum parmak uçlarımı yarığında aşağı yukarı kaydırırken, vücudunun giderek daha fazla gevşemesini izliyorum. Kalçaları daha da genişliyor, ama ben aşağı indiğimde bileğimi tekrar yukarı kaldırıyor.

"Başka hiçbir yerde," diye ısrar ediyor, parmak uçlarımı pantolonunun kumaşına bastırarak. "Doğru. Burada."

"Evet," diye kabul ediyorum, küçük yumruyu hissediyorum. *Klitorisini*.

Onu ıslattığımı anlamak, taşaklarıma bir istek sarsıntısı göndermeye devam ediyor. Kim ya da ne olduğumu bile bilmeden vücudunun benim için hazırlanması, beni istemesi, benim için hazırlanması kavramında heyecan verici derecede ilkel bir şey var. Nefes alıp veriyorum, onun da aynı şeyi yaptığını fark ediyorum. Yine de nefes alışları farklı, ritmi ona dokunma şeklimle senkronize, kalçalarının sallanışıyla aynı anda vuran kısa küçük hareketler.

Eli sikimi yumrukluyor ve açılar garip ve yapmacık olsa da hızını kesmiyor, klitorisini ovduğum aynı ritimde sikimi sarsıyor. Bedenlerimiz arasında bir konuşma, bir bağlantı var ve sonunda kendimi bu hissin içine bırakıyorum. Kadınlığını, tenini, ıslaklığını, nefesini hissediyorum. Onu o kadar yoğun bir şekilde izliyorum ki bunu nerede yaptığımızı düşünmüyorum bile. Topuklarını mindere dikmiş, parmaklarıma doğru eğilirken nasıl düşünebilirim ki?

Yüzü daha da kızarıyor ve yumuşak ve muhtaç bir ses çıkararak sinirlerimi galip bir öfkeye sürüklüyor. Yaklaştı. Bunu parmaklarımda artan kayganlıkta hissedebiliyor, yüz ifadesinden görebiliyorum. Kaşlarının arasında umutsuz küçük bir çukur var ve numara yapıp yapmadığını merak ediyorum, her şeyi numara yapıyor, ama sonra nefesi kesiliyor, ardından derin bir nefes alıyor, yanıma doğru titrerken eli sikimin etrafında kenetleniyor. Asla itiraf etmem ama onu öyle göstermenin, öyle *ses çıkarmasının verdiği* tatminle boşalıyorum, sert ve hızlı bir şekilde -çok hızlı bir şekilde- elinin üzerine boşalıyorum. Onun bu derin, vücudu sarsan, her şeyi tüketen doruğa ulaşmasını izlemek hayal kırıklığı yaratmalı, benim sikim ise sadece beceriksizce dalgalanıyor saçma sapan miktarda dölle, ama öyle değil.

Zafer gibi hissettiriyor ve hiçbir şey bundan daha iyi hissettiremez.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, orgazmdan mı, karmaşadan mı, yoksa aklımın başımdan gitmesinden mi emin değilim.

Bana bakıyor, spor salonunun tepe ışıkları üzerimde parlıyor ve bunun önemli olduğundan emin değilim.

18

Lavinia

Aile Yemeği için spor salonuna gittiğimden bu yana yaklaşık yirmi dört saat geçti - ya da bundan sonra Sy'ın bir kızı nasıl boşaltacağını bulduğu gece olarak adlandıracağım. Cuma Gecesi Hiddeti için içeri girdiğimizde bunu düşündüğünü anlayabiliyorum çünkü gözleri doğrudan ringe kayarken gizlice izliyorum. Sırtı sertleşiyor ve sikinin sertleştiğini gösteren o garip, kaygılı yürüyüşü yapıyor.

Sırıtmamak için kendimi zor tutuyorum çünkü bu yakışıklı, iri yarı canavar adamın cinsel içerikli herhangi bir şey için bile kızarıp bozarması komik olmaktan vazgeçmiyor. Daha karanlık gerçek şu ki, babam beni Daniel Payne'e teslim ettiği anda, hayatımın amacının büyük bir kısmının erkekleri memnun etmek olacağını biliyordum. Yıllar boyunca, bunun neleri gerektirebileceğini düşünmek için çok fazla boş zamanım oldu. Motelin kapısının her çalınışında, bodrum katındaki merdivenlerden inen her ayak sesinde kendimi buna hazırladım, 'değerimi' yerine getirme zamanının geldiğinden emindim. En kötüsünü hayal ettim

Olası senaryolar. Yaşlı, zengin, canavar adamlar beni dizlerimin üstüne çökmeye zorluyor. Acı. Aşağılanma. Şiddet. Aşağılanma.

Düklerle aramda neler olacağını tahmin edemezdim. En azından ikisi, çünkü Nick kesinlikle abartıya kapılmadı. Ama Remy ve hatta Sy?

O kadar da kötü değil.

Aklımın bir köşesinde, belki de Sy'ın başından beri benim hakkımda haklı olduğuna dair yeni bir endişe alevleniyor. Alındım ve sahiplenildim ve beni yaralayan aynı ellerde zevk buldum, belki de gerçekten sadece bir fahişeyim.

Çünkü günlerdir çok azmış durumdayım.

"Gidip Mama B'yi kontrol edeceğim ve alt kart için her şeyin hazır olduğundan emin olacağım," diyor Sy, gömleğinin etek ucuyla uğraşırken. Sy normalde çok düzenli bir pisliktir, bu yüzden gömleklerini kıvırmadan giydiğinde bunun pantolonundaki canavarı örtme çabası olduğunu seziyorum. Büyüyen kalabalığın arasına karışmadan önce gözleri Remy'ninkilerle buluşuyor ve çenelerini kaldırıyorlar; aralarında sessiz bir konuşma geçiyor. Okuyabiliyorum ve diyor ki, "*Ona dikkat et."*

Benim *için* mi yoksa benim *hakkımda* mı endişelendiklerini anlayamıyorum.

Farkında olmadıkları şey ise, hayatımda ilk kez kaçma dürtüsü hissetmediğim. Bunun beni ne yapacağına henüz karar veremedim. Arkama yaslanıp kaderin bana dağıttığı boktan eli kabul ettiğim için zayıf mı? Yoksa bu güç, onların Düşesi olmanın benim yararıma çalışabilecek parçalarını bulmak için kök salmak mı?

Bilmiyorum.

Dün gece dersimden eve döndüğümde Remy'nin odasına çekildim ve onu resim yaparken izledim. Daha küçük bir tuvaldi, ama ona bakınca bunu anlayamazdınız, çılgınca ve siyah ve kırmızı pigmentlerle kaplıydı, çarşaflarının arasına tırmanıp başımı koyduğumda gözleri beni zar zor takip ediyordu.

yastığının üzerinde. Hareket etmesini izledim ve enerjisinin beni beslemesine, inşa etmesine, şekillendirmesine izin verdim.

Çoğunlukla kendimi hazır hissediyorum.

Remy bana bakıyor, kaşları birbirine kenetlenirken iki kez bakıyor. "Koyu mora döndün." Parmakları yüzümün yan tarafında geziniyor. "Bu ametist de neyin nesi güzel kız?" Son birkaç gecedir onda hoşlanmadığım bir enerji var. Gözbebekleri büyük ve siyah, çok gergin, dikkati her zamankinden daha kolay dağılıyor. Şu anda bile kalemi dişlerinin arasında tutuyor, dalgın bir şekilde kapağı kemiriyor, çenesi esniyor ve geriliyor.

Kafası iyi.

"Ben mor değilim," diyorum ona, bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmeden ama değişen duygularıma bu kadar uyum sağlamasından nefret ederek. Saklamam gereken pek çok şey var ve Remy bana odaklandıkça bu daha da zorlaşıyor. Usulca yalan söylüyorum, "İçerisi çok gürültülü ve ben bu karmaşaya alışık değilim." Gömleğimin fırfırlarını çekiştiriyorum. "Ya da tüm bu ilgiye."

"Sy buna klasik ikinci çocuk sendromu falan derdi," diyor kaşlarını çatarak. Vücudunun alt kısmının her yerine mükemmel bir şekilde oturan yırtık bir kot pantolonun yanı sıra, kolları kıvrılmış siyah bir düğme ve Jade'den aldığı botları giyiyor.

"Ev hayatımla ilgili hiçbir şey 'klasik' değildi," diyorum ama muhtemelen haksız da değil. Leticia'ya parlaması için alan açmak amacıyla bana görünmez, sessiz, duyulmayan ve görülmeyen biri olmam öğretildi. Bu beni Düşes rolüne hazırlayan bir şey değildi.

Elini yakamın V kısmının hemen üstüne bastırıyor, avuç içi tenime değiyor. "Gerginsin."

"Gergin değilim."

Kesinlikle öyleyim.

Şu anda Nick'in yanına dönmüş, onu dövüşe hazırlıyor, özenli ring kızını oynuyor olmalıydım. Birlikte çalıştığımızdan beri yalnız kalmadık ve o da benimle Baronlara gelmeyi teklif etti. O ve ben

başka bir sırrı paylaşıyor ve bu beni kıpır kıpır hissettiriyor-ametist moru, görünüşe göre-bir şeyler yanlışmış gibi. Bu biraz hastalanmadan önce boğazınızda hissettiğiniz gıdıklanma gibi. Onu gereğinden fazla düşündürecek türden bir şey.

Remy'nin avucu hâlâ göğsümde düz duruyor ama kalemi dişlerinin arasından çıkarıp kapaklı üst kısmıyla köprücük kemiklerimin izini sürüyor.

"Burada bir dövme çok seksi durur," diyor, sanki dövmeyi şimdiden görebiliyormuş gibi başını eğerek. "Sadece doğru fısıltıları bekliyorum. Bana izin vereceksin, değil mi? Zamanı geldiğinde?" Yeşil gözleri geniş, karanlık bir uçurum gibi üzerime dikiliyor ve neredeyse ona gerçeği söylemeyi düşünüyorum. Keşke şu anda onun odasında olabilseydik. Beni çizmesine, mürekkeplemesine, becermesine izin verirdim. Ne isterse.

"Sen benim Dük'ümsün," diye cevap veriyorum, eli göğsümden yukarı, boğazıma doğru kayarken kirpiklerim titriyor. "Bedenim senindir." Kelimelerin tadı olması gerektiği kadar acı değil ve bunun bir nedeni bunu bir amaç için bir araç olarak kabul etmeye başlamam olsa da, geri kalanı çok daha karmaşık.

Remy söz konusu olduğunda, vücudum emin ellerde.

Ensemi okşayarak yüzümü kendine çekti ve alnını alnıma bastırarak sessizce şöyle dedi: "Git iyi bir Düşes ol ve Nicky'yi maça hazırla. Isırmayacaktır."

Bazen Remy'nin zihin okuyabildiğini
düşünüyorum. "Beni orada istediğinden
emin değilim."

Dudakları kıvrıldı. "İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

Lanet olsun. O haklı. Tekrar. "Tamam. Ama on beş dakika içinde dönmezsem, gel beni bul."

Sarhoş erkek ve kız öğrenci birliğinin sarhoş kızları arasından sıyrılıp soyunma odasına doğru ilerlerken, onun gözlerinin sırtımda olduğunu hissediyorum. Ama tanıdık bir yüzün parıltısını yakaladığımda duraksıyorum. Önce hayal gördüğüme emin oldum. West End'e serserilik yapmaya gelmiş olamaz.

Ama banyoların arasında duvara yaslanmış Cash Mallis'in durduğu kesin.

Yeni yüzlü bir LDZ üyesine bir şalvar uzatıyor, bu konuda ihtiyatlı olmaya bile çalışmıyor. Bu işin bir parçası, kim olduğunuzu ve neye sahip olduğunuzu ne zaman belli edeceğinizi bilmek. En adi haliyle reklamcılık.

Sy'ın birkaç gün önceki sözlerini hatırlayarak rotamı değiştiriyorum ve onu kolundan yakalamak için hışımla yanına gidiyorum. "Delirdin mi sen!" Tıslayarak onu yana doğru sürüklüyorum.

Cash'in ağzı bir sırıtışa dönüşür. "Lavinia! Burada olacağını düşünmüştüm.

Kahretsin, kıçın çok sıkı görünüyor."

"Birincisi, *iğrenç*. İkincisi," kafasına bir tokat atıyorum, "kendini öldürtmeye mi çalışıyorsun?"

Başını ovuşturur, çenesi öfkeyle düşmüştür. "Ne?! Ben sadece dolandırıcılık yapıyorum!" "Burada değilsin." Parmağımı kapıya doğru ittim. "Sen gidiyorsun

Buradan çık ve bir daha asla geri dönme, beni duyuyor musun?"

O da kaşlarını çatıyor. "Cuma Gecesi Hiddeti tüm evlere

açıktır." "Sen bir evde değilsin!"

O da "Tekrar düşün. Birkaç ay önce Kappa'ya üye oldum."

"Harika," diye mırıldandım, dişlerimi sıkarak. "Cash, buradan gitmelisin. Sy seni kendi bölgesinde Kuzey Yakası uyuşturucusu satarken görürse, seni öldürür. Ve gerçekçi olma ihtimalim çok yüksek."

Cash kaşlarını çatıyor, hala başını ovuşturuyor. Moron. "Hadi ama Lavvy. Orada Felix denen adamla bir anımız vardı. Çok güzeldi. Evler arası işbirliğinin gerçek bir anıydı. Burada köprüler kuruyorum."

"Ve sen de bunun dışına itileceksin." Onu kapıya doğru itiyorum. "Ciddiyim Cash. West End'den ve -bunu ne kadar vurgulasam azdır- Remy'den uzak dur."

Cash'in gözleri parlıyor. "Dostum, *Lav,* şu Remy denen adam bir Maddox. Bunu biliyor muydun? O lanet olası dolu!"

Olamaz.

Gözlerindeki yıldızlar, kendisine yüklü bir nakit ineği kementle bağlayan bir uyuşturucu satıcısının tüm ışıltısı ve sevinciyle belirgin.

Ona bir tokat daha atıyorum, sonra bir daha ve başını korumak için kolunu kaldırdığında onlara da tokat atıyorum. "Sen," *tokat*, "sen," *tokat, "*değil," *tokat*, "dinliyorsun!"

Ellerimi tokatlayarak uzaklaştırdı, "Çünkü kulaklarımı kanatıyorsun, kadın!"

"Hayatını kurtarmaya çalışıyorum," diye tıslıyorum ve gözlerimde korkmuş bir şey olmalı, çünkü sonunda hareketsiz kalarak beni izliyor. "Seni Remy'den uzak tutabilirsem Sy bana iyilik olsun *diye seni bağışlayacak.* Bu yüzden Cadde'ye geri dönecek ve iyi bir hap satıcısı gibi orada koşuşturacaksın. Anladın mı beni?"

Bana bakıyor, sanki beni görmeye çalışıyor, gerçek beni, artık Kont'un dünyasının bir parçası olmayan ama bir Düşes olan beni - ve onun için çalışıyorum, onu koruyorum.

"Her neyse," diyor, omuzları gevşiyor, ama arka çıkışa doğru yürürken gözlerindeki yalanı görüyorum. Cash'te Kraliyet kanı olmayabilir, ama o baştan aşağı bir engerek yılanı ve yerleşip pusuya yatacak.

Spor salonunda bir zil çalıyor, ilk dövüş başlıyor. Kahretsin. Dikkatim dağılmış bir şekilde koridorda acele ediyorum ve tam o sırada ona rastlıyorum: Verity.

"Hey," diyorum, Cash'in gerçekten gittiğinden emin olmak için omzumun üzerinden bakarak. Arkamı döndüğümde gözleri kıyafetimin üzerinde geziniyor. Buraya son geldiğimde gerçek bir Düşes gibi görünmek için onun yardımına ihtiyacım vardı ama bunu Jade'in gözetiminde kendim seçmiştim.

"Fena değil Lavinia," diyor onaylarcasına, yırtık kot şortu ve ışıltılı askısıyla oldukça süslenmiş görünüyor.

"Remy'nin arkadaşı bana yardım etti," diyorum, Cash'in gittiğinden emin olmak için omzumun üzerinden gizlice bakıyorum.

Gülüyor. "Ah, Maddox parası. Seni nereye götürdüyse, havanı çivilemişler."

"Teşekkürler." Nedense onun onayı benim için bir anlam ifade ediyor. Başımı soyunma odasına doğru salladım. "Nick içeride mi?"

"Evet." Kaşlarını çatıyor, kurnazca göğüslerini düzeltiyor. "Yalnız, bu arada. Sana ne yaptığını duyduk. Dükler sisteminin her ilkesini ihlal ediyor. Bizi korumaları gerekiyor, korumamaları değil-" Yutkunuyor, belki de gözlerime batan sıcak yaşları fark ediyor. "Özür dilerim. Özür dilerim. Sadece bilmeni isterim ki hepimiz bu konuyu konuştuk -Haley bile- ve bu gece hiçbir fahişenin onun yüzük kızı olmak için devreye girmeyeceği konusunda hemfikir olduk. Bunu es geçtiğin için seni suçlayamayız."

Nick için üzüldüğümden değil, çünkü o mesele olabildiğince halledildi. Karşımdaki kız beni şaşkına çevirdi. Önce Story, şimdi de Verity mi? Kraliyet sistemindeki kadınların yoldaşlığı North Side'da böyle yapılmaz. Bu, Leticia'yla olan hırçın ilişkime ve yıllar boyunca hep sinsi, acımasız, şirret ve paranoyak olan birçok Kontes'ten gözlemlediklerime ters düşüyor. Ama nazik? Destekleyici?

Bunun olacağını tahmin etmemiştim.

Derin bir nefes alarak, "Onu yüzüstü bırakmak istesem de yapmayacağım. Artık bir Düşesim ve bu sorumlulukları ciddiye alıyorum. Düklerin dış dünyaya karşı birlikten başka bir şeymiş gibi görünmesini istemiyorum. İçeride büyük bir karmaşa yaşıyor olabiliriz ama diğer herkes için sağlamız."

Bana uzun uzun bakıyor, yüzünde kararlı bir ifade beliriyor. "Bu işte gerçekten iyisin Lavinia."

Yanaklarım kızardı. "Eh, üzerinde çalışıyorum."

"Hayır, cidden," diye ısrar ediyor ve bana yumuşak bir sırıtış atıyor. "Başta emin değildim, çünkü sen Kuzey Yakalı ve bir Kral'ın kızısın. Ve tamam, iyi, ben seçilmediğim için kıskandım, hatta belki biraz incindim." Dalgın dalgın beni izliyor. "Ama seni tanıdıkça, bu iş için doğru kadını seçtiklerine daha çok emin oldum."

Doğru kelimenin 'seçilmiş' olduğundan emin değilim. Giderek daha fazla, sanki bir tür boktan kozmik kader bizi birbirimize doğru savurmuş, yıldızlar çarpışıyor gibi görünüyor.

Tanrım, Remy'nin etrafında çok fazla bulundum.

Elimi soyunma odasının kapısına dayadım. "Teşekkürler, Verity. Diğer kızlara da destekleri için minnettar olduğumu söyle."

Bana küçük bir gülümseme veriyor ve spor salonuna yöneliyor. Kapıyı itip açıyorum ve sıralar arasında dolanıyorum, onu görmeden önce sesini duyuyorum. Önce onun açık dolabını görüyorum, orta sıranın sonuncusu. Hemen yan tarafta, köşede duruyor ama arkasındaki dolabın iç tarafına *Bruin* ismi keçeli kalemle yazılmış. Kendimi tanıtmadan önce, içeride bantlanmış fotoğrafları incelememe izin veriyorum.

Biri eski model. Nick'e çarpıcı bir şekilde benzeyen bir adam yumruklarını havaya kaldırmış, terli ve vahşi gözlerle duruyor. Bu babası olmalı, Davis Bruin, Krallığını Saul'a bırakan adam.

Bir başka fotoğrafta ise basketbol sahası gibi görünen bir yerde üç erkek ve bir kız çocuğu görülüyor. Çocukların uzun uzuvlarını geliştirmeye başladıkları zamanki garip halleriyle cılızlar, oğlanlar güneşin altında üstsüz poz veriyorlar. Birbirlerine yakın duruyorlar ama dokunmuyorlar, çeneleri yukarıda, gözleri sert. Dövme yok, silah yok, yara izi yok, ama yine de çocukları anında tanıyabiliyorum.

Remy, Sy ve Nick.

Remy üçü arasında en zayıf olanı ve küçük, belli belirsiz gülümsemesine rağmen gözlerinde belirgin bir kasvet var. Saçları kısa, neredeyse kırlaşmış ve onu böyle görmek beni şaşırtıyor, pembe yanaklı, yumuşak ve çok... temiz. Mürekkeple lekelenmemiş, asi platin saçlarının karmaşasından kurtulmuş. Tamamen yanlış görünüyor, henüz özgürlüğüne kavuşmamış bir çocuk gibi. Zihnim *boş bir tuvali besliyor* ve gözlerinin bana gösterdiği de tam olarak bu. Bir boşluk ve onu doldurmak için bir sabırsızlık.

Sy ise tam tersi. Onu eşleştirmem en uzun zamanımı alıyor, siyah saçları uzun, omuzlarının hemen yanından sallanıyor ve bugünlerde olduğundan daha az kıvrılıyor. Uzun bir süre onu inceliyorum, çocukluğundan bu yana ne kadar değiştiğini ama aynı zamanda ne kadar değişmediğini görünce büyüleniyorum. O zamanlar bile bir savaşçıya benziyordu, gözlerine dokunan o özel gurur parıltısı. Teni sıcak bir kahverengi, alışık olduğumdan daha koyu. Belki de güneş altında geçirdiği bir yazın kanıtıdır? Garip bir şekilde, onu o zamanlar tanımış olmayı çok isterdim gibi bir hisse kapılıyorum. Burada daha gevşek, güzelce kaygısız ve -bunu yüksek sesle söylersem muhtemelen beni öldürür- kesinlikle çok sevimli görünüyor.

Nick hala bir şekilde en farklı olanı. Elbette dövmesi yok ve cildini bu şekilde, boş ve pürüzsüz görmek tuhaf hissettiriyor ama nedeni bu değil. Saçları şu anda olduğu gibi. Kollarını göğsünde kavuşturarak kendini tutuşundaki ego da çok büyük bir değişiklik değil.

Sadece o çok...

Bunu tarif etmekte bir an zorlandım çünkü bunu çok gördüm ama Nick'te hiç görmemiştim.

Mutluyu

m. Bu

kadar.

Mavi gözleri parlak ve hayat dolu. Remy gibi sırıtıyor ama bunu daha iyi takınıyor. Dili dışarı fırlamış, gülümsemesinin kenarını zorluyor ve aklımda hiç şüphe yok. Nick'in bu versiyonuyla çocukken tanışmış olsaydım, ona sırılsıklam aşık olurdum. Sadece hareketsiz bir görüntüyle bile, bu karizmayı sızdırıyor... uzun ve gevşek uzuvlar, avuçlarının arasında tuttuğu bir basketbol topu. Eğlenceli ve kurnaz görünüyor, alıştığım kibirli, çelik suratlı askere hiç benzemiyor.

Tahminimce bu, Forsyth'in karanlık köşelerini henüz öğrenmemiş bir Nick. Kendini henüz bir tetiğin arkasında bulmamış bir Nick. Ona en yakın insanları kaybetmemiş bir Nick, en büyük endişesi muhtemelen okul bahçesindeki kavgalar ve çapkın kızlar olan bir çocuk.

Yanındaki kız hiç ölmemiş olsaydı ne olabilirdi? Çünkü bunun Tate olduğunu hemen anladım.

Remy kadar uzun, Sy kadar kaygısız görünümlü ve Nick kadar çekici. Saçları sıcak kumral, o kadar uzun ki kalçalarını sıyırıyor. Geniş bir burnun üzerinde badem biçimli gözler ve yuvarlak bir yüze karşı ince dudaklar. Teni neredeyse Sy'ınki kadar koyu. Beklediğim gibi görünmüyor ama bir şekilde tam olarak doğru. Kalçasını dışarı çıkarmış, dudaklarını büzmüş, belli ki bir gülümsemeyle savaşıyor.

Demek Leticia'nın birlikte olduğu kız bu.

Onu gördüğümde bir hüzün hissediyorum, gözlerindeki ışığın sönmüş olduğunu biliyorum. Böyle çocuklarla takılmak için nasıl biri olmalıydı? Sert, kesinlikle. Onların saçmalıklarına katlanmak istemiyor. Onları bir çentik aşağı indirecek kadar sert, ama isteyecek kadar alçalabilirlerse güvenli bir sığınak olacak kadar da yumuşak.

Bu Tate değil, diye fısıldıyor zihnim. *O sensin.*

Bu düşünce, dolabındaki son fotoğrafı gördüğümde yaşadığım ani şokla silinip gitti.

Okul üniforması giymiş iki sarışın kız. Biri ışıl ışıl, kameraya tatlı tatlı gülümserken, diğeri kaşlarını çatmış, kadrajın hemen soluna bakıyor. Işıltılı kızın saçları kusursuz bir şekilde kıvrılmış, elleri arkasında kenetlenmiş, omuzları dik. Diğeri ise çökmüş, vücudu kendini saklayabilecekmiş gibi hafifçe kıvrılmış. Ama saklayamıyor. Bunu benden iyi kimse bilemez.

Fotoğraf ben ve Leticia'ya ait.

"Bunu nereden buldun?" diye sormak için köşeyi dönerken uzanıp onu kaptım.

Bankta oturuyor, dişlerinden bant sarkıyor. Ne sesim onu ürkütüyor ne de yüzüne doğru salladığım fotoğrafı görüyor. "Yatak odan," diye cevap veriyor, özür dilemeden.

Kafeste geçirdiği süre boyunca kilo vermiş olsa da, bu sadece kaslarının daha belirgin ve damarlı görünmesine neden oluyor, fazla etleri solup gitmiş. Resmi cebime koyduğumda omzundaki dövme geriliyor ama başını kaldırıp bakmıyor, sadece parmak eklemlerini sarmaya devam ediyor. Ya da en azından yapmaya çalışıyor. Üzerinde çalıştığı parça kendine yapışıyor ve onu toparlayıp yerdeki diğer yığınların üzerine atıyor.

Oflayıp puflayarak kollarımı kavuşturuyorum. "Yardım ister misin?"

Homurdanıyor, yeni bir bant şeridi koparıyor. "Ben hallederim."

Mücadele etmesine izin verdim, çenesinin kilitlenmesini, bir parçayı daha mahvederken alnının sıkışmasını izledim. "Lanet olsun!"

Ayağa kalkıyor ama ben onu uyaramadan kafasını üstündeki açık dolap kapısının köşesine çarpıyor -görünüşe bakılırsa Remy'ninki. Bir küfür daha yutuyor ve dolap kapısını yumruğuyla kapatmaya karar verip sert bir yumruk indiriyor. Kapı gürültüyle kapanıyor, metalde bir göçük oluşuyor, ama anlaşılan bu yeterli olmuyor, çünkü tekrar yumrukluyor, sonra bir kez daha.

Gözlerimi kırpmadan ona bakıyorum. "Bitirdin mi?"

İki avucunu metal kapılara çarpıyor ve orada durup başını omuzlarının arasına düşürüyor. Bu, dolabındaki fotoğraftaki parlak, mutlu çocuk değil ve tanıdığım Güney Yakası askeri de değil. Bu, yara bere içinde, mürekkep lekeli, savaş yorgunu ve yorgunluk saçan bir adam.

Boğazındaki tendon keskin ve gözleri kapalı olsa da vücudu gerginlikle titreşiyor. Konuştuğunda alçak sesle ve korkutucu bir şekilde konuşuyor. "Yemin ederim Lavinia, şu anda burada olmak istemezsin."

Kıpırdamadan dolaplara yaslanıyorum. "Dövüşü çağırın."

O hınzır gözlerini zayıf pazusunun üzerinden bana dikti. "Siktir et onu."

Gözlerimi devirerek ve bu kadarını beklediğim için bankı işaret ediyorum.

"O zaman oturun ve size sargılarınız için yardım edeyim."

Omuzları çöküyor, burnundan uzun, teslimiyetçi bir iç çekiş dökülüyor ve bankın üzerine ağır bir şekilde iniyor. Bandı alıyorum ve bankta onun önüne geçip uzun bir şerit koparıyorum. Parmak eklemleri kafeste olduğu için zaten kızarmış ve sıyrılmıştı, ama şimdi dolap havalandırmasından yeni bir kesik var.

"Aptal," diye mırıldanıyorum, elini avucumun içine alarak. Parmak uçları avucumun içinde seğiriyor, nasırlı, kalın ve ağır. Onu kafese koyduğumdan beri Nick'i yeni bir gözle görmeye başlamıştım. Yıllarca onu yenilmez, sarsılmaz, heybetli bir figür olarak düşünmüştüm. Ama Nick yenilmez değil. O etten ve kemikten, kilometrelerce damardan, bir tendon ağından ve sıkı bir kas yığınından ibaret. Onu bir kez yendim ve yine yenebilirim.

Peki bir LDZ ne yapabilir?

"Başparmağınızda daha fazla desteğe ihtiyacınız var mı?" İşe odaklanmış bir şekilde soruyorum. "Sy beni her zaman iki katına çıkarıyor ama sürekli şikayet ettiği eski bir kırığı var."

"Neden bana yardım ediyorsun?" Kafamı kaldırdığımda Nick bana kaşları çatılmış bir şekilde bakıyor. Gözleri yüzümde yavaşça geziniyor, yüz hatlarımın her bir parçasını santim santim inceliyor. "Benden hoşlanmıyorsun bile."

Bu düzgün bir yüzük kızı olmakla ilgili değil. Remy'yi becerdiğim ve Sy'a özen gösterdiğim ve üçüncü Dük'ümü görmezden gelerek kötü bir Düşes olacağım gerçeğiyle ilgili değil. Bu kadar yıpranmış ve yıpranmış Nick'e bakıp fotoğraftaki parlayan, etkileyici çocuk için sessiz, gizli bir yas tuttuğumdan bile değil.

Doğruyu söylüyorum. "Bu evimiz için en iyisini yapmakla ilgili." Yumruğuna bakarak, diğer elini tutmadan önce eklem yerlerini test ediyorum. "Burayı seviyorum. Nasıl dövüşüleceğini öğrenmeyi seviyorum. Sürtükleri seviyorum. Üyeleri ve üçünüz onlara yapmamalarını söyleseniz bile bana bir insanmışım gibi davranmalarını seviyorum. Kuzey Yakası'nın bir kızı olmaktansa Batı Yakası Düşesi olmayı tercih ederim ve eğer size yaptığım bir şey yüzünden eviniz yıkılırsa..." Yukarı bakarak sözümü şöyle bitiriyorum: "Sen daha iyisini hak etmiyor olabilirsin ama onlar hak

ediyor."

Bana bakıyor, mavi gözleri huşu dolu bir ifadeyle benimkileri delip geçiyor. "Siz gerçekten de mükemmel bir Düşes'siniz."

Çenem geriliyor ve bandı koparmak için çekerek kolunu sarsıyorum. "Bu konuda gerçekten bir seçeneğiniz olduğunda yardımcı oluyor."

Dakikalar sonra bir çift olarak dışarı çıkıyoruz -bir boksör ve ring kızı- ve bu sahte olabilir ama inandırıcı. Bu durumdan oldukça gurur duyuyorum, ta ki o ringin köşesinde durup içeri girmek üzere olana kadar.

Spor salonunun Dükler tarafına garip bir sessizlik çöküyor ve nedenini anlamam çok uzun sürüyor. Öpücük. Öpücüğü verip vermeyeceğimi, Nick'in bana ihanet ettiğine dair duydukları söylentilerin doğru olup olmadığını görmek için bekliyorlar.

Bu konuda gerekliliğin ötesinde fazla düşünmüyorum.

Ayak parmaklarımın üzerinde doğrulup boynunun nabız noktasına hızlı ve sert bir öpücük konduruyorum ve öpücük biter bitmez kendimi uzaklaştırmamak için mücadele ediyorum. Ruj izim teninde belirgin bir şekilde göze çarpıyor ve onu silme dürtüsüyle savaşarak Remy ve Sy'ı bulmak için dönüyorum.

Nick'e ona neden yardım ettiğim konusunda söylediğim her şey doğru, bir eksiklik dışında. Eğer bu ev yıkılırsa, elimde hiçbir şey kalmayacak: evim yok, arkadaşlarım yok, korumam yok ve itiraf etmek ne kadar acı verse de ailem yok.

~

Yerime oturduğum anda REMY peşime düştü. "Cash miydi o?"

"Kim?" Neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi yaparak etrafıma bakındım ve Sy ile göz göze geldim. Pek memnun görünmüyordu.

"Daha önce konuştuğun adam." Remy çenemi tutarak bakışlarımı onunkine çevirmeye zorluyor. "Cash Money miydi?"

"Ah, o." Remy'nin elini elime alarak rahat, küçümseyici bir ses çıkarıyorum. "Hayır, o sadece tuvaletin nerede olduğunu soran bir rehineydi."

Remy beni yakından izliyor, çok yakından. Ben bir Lucia'yım. Yalan

söyleme yeteneği DNA'ma işlemiş durumda. Ama bir şekilde

Remy ve tüm işaretlerimi unutuyorum, yeşil gözleri beni delip geçiyor. Elini çektiğinde boku yediğimi anladım. Yüz ifadesi kapanıyor, beni dışarıda bırakıyor ve Nick'in LDZ'li adamla kapışmasını izlemek için döndüğünde bile gözlerinde endişeyle Sy'a bakmama neden olan bir soğukluk var.

Bu yüzden ilk vuruşu kaçırıyorum.

Yine de Sy'ın yüzünde görüyorum, yüzünü buruşturduğunda kaşlarının nasıl aşağıya eğildiğini. Kalabalığın gürültüsünü duyuyorum, yarısı heyecanlı, yarısı öfkeli. Bakmak için döndüğümde Nick sendeliyordu ama belli ki kurtulmak için elinden geleni yapıyordu. Nick'i burada ilk kez dövüşürken gördüğümde bir sanatçıyı izliyor gibiydim. Vuruşlar, sataşmalar, kibir. Nick dövüşe hükmediyor, Perez'i her zaman istediği yere götürüyordu. Planladı, hesapladı, strateji belirledi.

Bu gece Nick, LDZ'nin ayak hareketlerini bile zar zor izliyor.

Bir tane çenesine, bir tane kaburgalarına, bir tane de çenesine darbe alıyor. Her zaman geri çekilip yeniden toparlanıyor ve mavi gözlerinin ardında kaynayan kızgınlığı görebiliyorum ama ateş... ateş orada değil.

Kalbi sadece yarı yarıya atıyor.

Remy öne eğilmiş, dirseklerini zıplayan dizlerine dayamış izliyor ve o da görüyor. "Nick bu gece nerede lan?" diye homurdanıyor, Nick sert bir sağ kroşe yiyince kaşlarını çatıyor. Derinin çarpma sesini ta tribünlerden duyabiliyorum.

"Orospu çocuğu, Nicky!" Sy yanımda sesleniyor. "Sende bu var-" Nick bir darbe daha alıyor, bu seferki tam kalçasından. Sallanıyor ve düşmüyor, ama çok yakındı ve yönünü kaybetmemek için çırpınışını izliyordum. dişlerimi kenara koyuyor.

Bu bir kan banyosu olacak.

"Siktir et, ben oraya gidiyorum," diyor Sy, yanımızdan geçip giderken. Bir yük treni gibi hareket ediyor, bir saniye önce tribünde, bir saniye sonra ringde,

"Zaman! Lanet olası bir mola istiyorum!"

Hakem onayladı ve Nick'in kolayca alt edebileceğini düşündüğü LDZ ikinci sınıf öğrencisi köşesine doğru yürüdü.

Nick topallayarak onunkine gidiyor.

"Bu kötü mü?" Soruyorum ama zaten biliyorum. Gerçekten kötü. Nick kaybediyor ve bunun sebebi benim. Yıpranmış, bitkin, kafeste geçirdiği günler yüzünden vücudu harap olmuş durumda.

Elleri hala seğiriyor.

Remy başını sallıyor, bana bakmıyor bile. "Bruins kaybetmez. Bizim sahamızda değil."

Mola sırasında kalabalığın hışırtısı değişiyor, daha az tezahürat, daha fazla sohbet ve işte o zaman boktan konuşmaları duymaya başlıyorum.

"O işe yaramaz hainin DKS'ye girmesine izin vermenin bir hata olduğunu biliyordum. Miras ya da değil, Lordlara bizden daha sadık." Kimin söylediğini görmek için omzumu Remy'ninkine sürterek dönüyorum ama etrafımızda bir düzine öğrenci birliği üyesi çocuk var, hepsinin yüzünde aynı tiksinmiş, kızgın ifade var.

"Sence atıyor mu?" Duydum.

"Hideaway'de bir hafta geçirdiğini duydum. Muhtemelen bedava kadın için bir anlaşma yapmıştır," diyor bir başkası. "Muhtemelen daha azı için kavga ederdim."

Remy yanımda geriliyor. Dedikoduları o da duyuyor.

"Ayrıca," diye ekliyor bir başkası, "Düşes olarak bir Lucia seçti. O kaltağın entrikacı olduğunu biliyorsun. Bahse girerim diğer tüm evlere boru döşüyordur."

"Dostum, bu saçmalık," diye mırıldanıyor derin bir ses, bu seferki daha yakından. "DKS'nin bir parçası olmak için bunca zaman bekledik ve Duke olarak kimi aldık? Lanet olası bir dönek."

Remy ile yüzleşiyorum. "Buna inanmıyorsun değil mi?"

"Nicky dönek değil," diye cevap veriyor, gözleri sahnenin üzerinde yanıp sönerek. Sy, Nick'in yüzünü ellerinin arasına almış, onunla sert bir konuşma yapıyor. Nick'in şakağından kan akıyor ve benim orada olup ona su vermem, işimi yapmam gerekiyor ama

Onun yerine burada bu gece bir zafer partisi olmayacağının kesinliği içinde yüzüyorum. "İhtiyacım var-"

Remy ayağa fırladı. "Beni takip etmelisin," diye emrederek elimi tuttu. Beni tribünden, ring ile koltuklar arasındaki kalabalık yoldan aşağı çekiyor. Beni Nick'in Sy'la konuştuğu yerin hemen yanından sürüklüyor, o soğuk mavi gözler biz geçerken bizi izliyor.

"Nerede-" diye soruyorum ama bir kapıdan geçip bir koridora itiliyor. Belli belirsiz tanıdık geliyor ama puslu, uzak bir şekilde. Merdivenlere varana kadar aniden duruyorum. "Burası Nick'in benim için savaştığı gece tutulduğum yer."

"Balkona," diyor, durmadan. "Acele et. Bu mola bittiğinde, biz bir şey yapmazsak Nicky de bitecek."

"Bir şey mi yapacaksın?" Diye soruyorum, ama o çoktan merdivenleri çıkmış, parmakları benimkilere sıkıca dolanmış, sürüklenmekten başka bir şey yapamıyor. En tepeye çıktığımızda bu sefer farklı bir duygu, tüm spor salonu altımızda yayılıyor. Yolun karşısında, bahisçilerin ve Mama B'nin oturduğu locayı görüyorum, Saul parmaklıklara dayanmış, kesinlikle öfkeli görünüyor.

Onların hemen altında Lordlar yer alır.

İlk gece oturdukları koltuklarda, oğullarının Nick Bruin'le karşılaşmasını izliyorlar. Story, Killian'ın kucağına tünemiş, kolu omzuna dolanmış ve hepsi mutlu görünüyor.

"Tamam, burada ne yapıyoruz?" Remy'nin zihinsel durumunu anlamaya çalışarak soruyorum.

Aşağıya bakarken çenesi çalışıyor, dişleri bir sıkılıp bir açılıyor. "Nicky'de hiç renk yok. Ne kırmızılar, ne maviler, ne de sarılar." Bana yan gözle bakıyor. "Uğruna savaşacak hiçbir şeyi yok."

Bir anda Nick'in geçen gece bana söylediklerini hatırladım.

"Her askerin kendisini ayakta tutacak bir şeye ihtiyacı vardır."

"Bu gece Nick Bruin'in içindeki canavarı ortaya çıkaracak tek bir şey var." Beni döndürdü ve korkuluklara doğru itti, göğsü

Sırtıma sertçe vurdu. "Seni burada tek başına bulduğum o geceyi hatırlıyor musun?"

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Evet."

Kalçama dokunuyor, başparmağını gömleğimin altına sokuyor. "Seni sikmeyi çok istiyordum Vinny. Seni herkesin üstünde tutmak, seni çoktan bizim olarak işaretlediğimizi onlara göstermek. Ama o zamanlar yapamazdım. Sen hâlâ krallara aittin. Lordlar, Kontlar... her kimse." Eteğimi sert ve hızlı bir şekilde yukarı çekiyor ve ben de bu güçle öne doğru düşüyorum. Boynuma karşı konuşmak için eğildi, sesi düzensizdi. "Ama bu gece sen bizimsin ve istediğim herkese gösterebilirim."

Enerji, en saf haliyle Remy'nin içinde titreşiyor. Sanki aldığı uyuşturucunun yanı sıra kalabalığın ruh halini, en yakın arkadaşının hayal kırıklığını, sevişme ve kavga etme arzusunu da yakalamış gibi. Kalçalarımı sertçe itip kakması, ellerimle külotumu yırtarak kalçalarımdan aşağı indirmesi, içimde uzun zamandır hissetmediğim bir endişe şoku yaratıyor.

"Remy," diye başlıyorum, kemer tokasının çözüldüğünü duyduğumda metal parmaklıklara sıkıca tutunuyorum. "Remy, bekle."

Ayak bileklerimi açarak tekme atıyor. "Neden? O adamların söylediklerinin hiçbiri doğru değil, değil mi? Kuzey Yakası'na sadık değilsin."

Ayağa fırladım, çenem düştü. "Tabii ki hayır!"

Saçımı yumruklayıp başımı geriye doğru çekiyor. "O zaman sorun ne?" Sesi çok sert, Cash meselesi yüzünden hâlâ öfkeli ve ben bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. "Evinize yardım etmek istemiyor musunuz *Düşes*?"

Aşağıda çan çalıyor, dövüşün tekrar başladığını işaret ediyor. Nick'in dikkati dağılmıştı, gözleri arıyordu. Beni arıyor ve tıklıyor. Remy onun bizi bulmasını istiyor. "Bizi görürse Hulk gibi bir şey yapacağını mı düşünüyorsun?" Omzumun üzerinden bakıyorum ama Remy sikini pantolonundan çıkarmakla meşgul. Sert, sert ve kırmızı. "Ama sanmıyorum-"

"Düşünmene gerek yok," diyor, iki parmağını yarığıma sokmak için aşağı uzanırken. "Sadece gürültülü olman ve iyi görünmen gerekiyor.

Yapabileceğini düşün

Bu mu?"

Kelimeler, parmaklarını sert ve istilacı bir şekilde içeri ittiği zamanki kadar acıtıyor. Bu tutuşun kırılabilir olduğunun farkındalığı içimde çınlıyor. Sy bana nasıl yapılacağını öğretti. Ondan uzaklaşabilirim.

Bilmiyorum.

"Bunu yapabilirim," diye karar veriyorum, ringi izliyorum. Aşağıda, Nick'in rakibi onun etrafında dönüyor ama Nick diğer adama sadece yarı odaklanmış durumda, hâlâ kalabalığı tarıyor.

"Ya sadece dikkatini dağıtıyorsak?" Endişeleniyorum, ama Remy sikinin sert ucunu kıvrımlarıma sürtmeye başladığında karnım dibe vuruyor. Bunun benim zevkimle çok az ilgili olacağından ve daha çok Remy'nin bir noktaya değineceğinden şüpheleniyorum, ama vücudum bunun daha büyük bir amaca hizmet etmek için olduğunu anlamıyor gibi görünüyor.

"İşte bu kadar. Benim uslu kızım ol." Remy artan ıslaklığım karşısında alçak sesle gürlüyor. "Nicky için endişelenme. Oğlum nasıldır bilirim."

Sikinin başı klitorisime çarparken ellerim parmaklıkları kavrıyor. "Oh, lanet olsun."

"Hiç böyle yaptın mı?" diye soruyor, avucuyla yanaklarımı açarak. Bir an için kıçıma doğru gideceğini düşünüyorum ama parmakları daha aşağıya iniyor ve ılık sıcaklığı etrafa yayıyor. "Açık havada, herkesin bizi görebileceği bir yerde?"

"Hayır." Remy cinsel deneyimimin ne kadar sınırlı olduğunu anlıyor mu bilmiyorum. Yine de onun için minnettarım, çünkü nasıl iyi hissettireceğini biliyor, horozunun başı içeri girdiğinde dizlerim bükülüyor, beni farklı, yeni bir açıdan geriyor.

"Hadi Nicky," diye nefes alıyor. "Bana ve kızımıza bak."

Aralarındaki psişik bağlantıdan mı, yoksa bir şekilde onun ismini duyduğundan mı bilmiyorum ama Remy'nin içeri girmeye karar verdiği anda Nick'in gözleri bize dikildi. Çığlığım hiç de sessiz değil, ağzımdan şok olmuş bir yelpaze halinde kaçıyor. Önümdeki parmaklıklar beni dik tuttuğu için minnettarım,

Remy içeri girmeye zorlarken ağırlığımı tutuyorum. Çok hızlı, çok erken ve bedenim kıvranmakla daha da yaklaşmak arasında gidip geliyor.

"Beni dışarı itmeyi bırak," diye homurdanıyor, ayak bileklerimi daha geniş tekmeliyor. Bu duruş onun daha derine inmesine izin veriyor ve parmaklarının kalçalarımdaki sert, morartıcı tutuşu beni tekrar içine çekiyor, beni tamamen sikinin üzerine fırlatıyor.

"Oh, Tanrım-oh, *siktir*!" Bu sözleri söylerken Nick'in bakışlarının içine bakmak istememiştim. Sadece vücudum o kadar bunalmış ki bacaklarımın arasındaki sıvı sıcak ateş dışında hiçbir şeye dikkat edemiyorum.

Remy üzerime, etrafıma kıvrılıp dişlerini boynumun kenarına geçirirken Nick'in çenesindeki tiki görüyorum, beni parmaklıklara doğru itiyor.

"İşte böyle," diye pantolonunu indiriyor Remy ve Nick'in gözleri biraz sağıma kayınca bakışlarının buluştuğunu anlıyorum. "Şunu izle kardeşim." Remy kalçalarını geriye çekip şiddetle ileri doğru yumrukluyor, ön kolu göğsümde çelik bir çubuk gibi.

Nick suratına bir yumruk yer ve o kadar sert bir şekilde geriye savrulur ki sırt üstü yere düşer.

"Oh, kahretsin!" Tıslıyorum, yarısı darbe yüzünden, yarısı Remy'nin beni becerme şekli yüzünden, kalçalarının kıçıma bu kısa, acı verici, acımasız çarpmaları.

"Onun için endişelenme," diyor ve Remy çılgınca girip çıkarken, ayakları beni ayrı tutarken düşünmek zor, ama gözlerimi ringde, beni mahvetmek için elinden geleni yapan dayak yemiş ve yenilmiş adamda tutuyorum.

Bu *onun yıkımı* olabilir.

Nick'in ayağa kalkıp mindere kan tükürmesini izliyorum. Bir an için kana bakıyor, parlak kırmızı bir sıçrama ve sonra bakışlarını yavaşça LDZ lorduna kaldırıyor.

"İşte orada," diye homurdanıyor Remy, beni daha da sıkıştırarak.

Nick'in gözlerindeki ateş büyüyor, elleri sıkı yumruklar haline geliyor. Serbest bırakılan şey bir erkeğin öfkesi değil; bir Bruin'in gücü. Vahşi, hayvani, yabanıl.

İlk darbe bir tekme, kaburgalara sertçe. Ardından çeneye sert bir yumruk. Vuruşlar tıpkı Remy'nin hamleleri gibi sertçe iniyor ve bu yetmezmiş gibi, onun geri dönüşüyle tüm spor salonu patlıyor, çığlıklar metal tavandan sekerek benim ve Remy'nin nefes nefese homurtularının sesini bastırıyor.

"Benim için gel, Vinny," diyor ama ben maça, Nick Bruin'in mutlak gücüne kendimi o kadar kaptırmışım ki benden istediğinden fazlasını yapamıyorum. İyi bir kız. İyi bir Düşes. Sıcak, istekli bir delik.

Aşağıda, Nick LDZ'yi hızlı ve kararlı bir TKO ile bitiriyor. Yenilmiş rakibinin üzerinde dururken onu izliyorum, göğsü kabarmış, terden parlıyor. Yine asker gibi görünüyor, boş yüzlü, çenesi kibirle kalkık. Ama gözleri az önce on yılın geri dönüşünde yok ettiği adamın üzerinde değil.

Benimkine kilitlenmişler.

Ancak o z a m a n içimdeki ürperti başlıyor, Remy sıkan kaslarımın içine girip beni o kadar sıkı tutuyor ki göğsünün katı genişliğinden başka gidecek yerim kalmıyor. Boşalırken ağzım sessiz bir çığlıkla açılıyor, Remy'nin tahliyesinin ılık selinin onun tahrik edici kalçaları tarafından içimde dövüldüğünü zar zor kaydediyorum.

Ben aşağı indiğimde Nick gitmiş, soyunma odasının kapısında kaybolmuştu.

Remy üzerime çöküyor, çenemin birleştiği yere sıcak, nemli nefesler üflüyor. Saçlarımı düzeltmek için bir avucunu kaldırıyor, alçak sesle ve tehlikeli bir şekilde konuşurken dudakları yanağıma değiyor.

"Bana bir daha asla yalan söyleme."

O geceki parti çılgıncaydı.

Herkes sarhoş. Ben dahil *herkes.*

Müzik ve parti sesleri arasında dövme tabancasının derin titreşimli uğultusunu duyabiliyorum. Odanın diğer ucunda Nick, Remy'nin sandalyesinde oturmuş, başını yana eğmiş, zafer dövmesini yaptırıyor.

Galip gelene, plastik bardağımı geri atmadan önce kaldırıyorum, sadece ılık tortular buluyorum.

Remy bana bir kez bile bakmadı, balkon merdivenlerinden hışımla inip sinirli bir şekilde fermuarını çektiğinden beri. Nick de bakmadı, ama bu her şeyden çok bir rahatlama. Onunla ne kadar çok kafa boşluğuna sahip olduğumu bilmek rahatsız edici. Nick'in benim hakkımda ne hissettiğini biliyorum. Bunu defalarca kanıtladı, ama yine de yoğunluğu tam olarak ortaya çıktığında bir şok gibi geliyor.

"Al," diyor Sy, boş bardağımı bir başkasıyla değiştirerek. İçindeki sıvı meyveli, özellikle kadınları sarhoş etmek ve gevşetmek için tasarlanmış.

Ona bakıyorum, amacının bu olup olmadığını merak ediyorum. "Ne yapıyorsun?"

"İyi bir ev sahibi olmak," diye yanıtlıyor dirseğini bara yaslayarak. "Bu o kadar imkansız mı?"

"Evet." Ama bu bir parti, hem de bir zafer partisi. Sy kazanmayı çok seviyor, her ne kadar ağabeyinin başarılarını görerek yaşasa da. Sanırım her Duke başarısı kendi başarısı. Remy'nin gür sesi odada yankılanıyor ve dikkatimi düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Silahındaki iğneyi değiştirirken kaşlarımı çatıyorum, aletlerini ona verirken Haley'e sırıtıyorum. "Demek bana kızgın."

"Şey, evet." En iyi arkadaşını ve kardeşini izliyor, saçlarının bu haldeyken yaptığı gibi gözlerinin içine doğru bir bukle düşüyor - kolay ve rahat. "Yüzüne karşı yalan söyledin ve Remy yalancılara tahammül edemez."

"Ben yapmadım-"

Sy'ın bakışları sert, kara kaşları saç çizgisine kadar kalkık.

"Bana yapmamı söylediğin şeyi yapıyordum!" Patladım. "Cash'i ondan uzak tutuyordum. Benden ne yapmamı istiyordun? Ona gerçeği söylememi mi? Çünkü o zaman sana kızardı." Belki Remy'yi bazen haplarını alması için ikna edebilirim ama aptal değilim. Konu onu dengeli ve uslu tutmak olduğunda Sy çok daha önemli.

Önce uzun bir iç çeker ve sonra arkadaşına bakar. "Bu zor bir durum Lavinia. Remy tüm hayatını bir ejderhadan diğerine koşarak geçiriyor. Bu yüksekliğin peşinden gitmek, bazen onu güvende tutmak için saçmalamam gerektiği anlamına geliyor. Sorun şu ki, yıllardır ailesi tarafından yalan söyleniyor ve büyük yalanlardan bahsediyoruz. Kendi gerçekliğinizi sorgulamanıza neden olan türden yalanlar ve onunki gibi bir teşhisiniz varsa? Çok fazla sarsıldı." Yer değiştiriyor ve kalçasının benimkine sürtündüğünü hissediyorum. "Ondan hoşlanıyorsun. Bunu söyleyebilirim. Herkes hoşlanır. Ama onu kendisine iyi davranan her kadının peşinden koşmaktan alıkoyan şey, ince ince işlenmiş bir güvensizlik duygusu. Seninle arasındaki fark, sana güvenmek *istemesi.*"

"Ama ona yalan söylememi istiyorsun." Tanrım, başım ağrıyor.

"Eğer mecbur kalırsan." Sanki bu mantık mantıklıymış gibi başını sallıyor. "Ama bu konuda daha iyi olmalısın. Çok daha iyi. Remy'nin duygusal zekâ seviyesi yüksektir. Bazen önemli olan yalan söylemen değil, *nasıl* yalan söylediğindir." Şişesinin ağzını bana doğru eğdi. "Gözlerinin içine baktın ve ona inanılması güç bir sürü saçmalık söyledin. Bu kabul edilebilir bir şey değil."

Buradaki ironi şu ki, bu adamlara günlerdir, haftalardır yalan söylüyorum. Babamın benim için geleceği konusunda yalan söyledim. Nick'i kafeste tuttuğum konusunda yalan söyledim. Bilgi almak için Baronlara gitme planımız hakkında yalan söylüyorum.

Ama nasıl oluyorsa Cash Mallis hakkında yalan söylediğim için Remy'nin hedefindeyim. "Her neyse," diyorum ona, bardan ayrılmaya hazırım. Dürüst olmak gerekirse, ben hazırım

tüm partiyi terk edeceğim. Ama Sy yanından geçerken bileğimden tutup beni geri çekti. Ona bir aşağı bir yukarı baktım. "Ne oldu?"

Ağzının içini emiyor, gözleri göğsüme kayıyor. Sonunda, "Belki

sessizlik varken yukarı çıkabiliriz" dedi.

Gözlerim yüzünden, sertleşmiş ve kalçama bastırılmış sikine kayıyor. "Ders mi istiyorsun? Hemen şimdi mi?"

Bir an duraksıyor, gözleri benimkileri takip ediyor, sonra yüz ifadesini düzeltiyor. "Yaptığımız şey bu, değil mi?"

"Sy," diye başlıyorum, inançsızlığın alevini bastırarak. "Bana bak." Yüzümü gösteriyorum, lekeli olduğunu, gözlerin muhtemelen şiş olduğunu biliyorum. Eve gelirken biraz ağlamıştım, Remy yanımda kaskatı ve sessizdi. "Aletine dokunma havasında birine benziyor muyum?"

Gözleri kısılıyor ve bileğimi bırakıyor, daha doğrusu yere atıyor. "Bir erkeğin aklını okumasını bekleyen sürtüklerden biri olma. Eğer söyleyecek bir şeyin varsa, söyle."

Gülüyorum, sesim mizahsız ve çok sessiz. "Vay canına, başkasının duygusal zekasını okuyabilen biri için biraz kazanmayı denemelisin." Gözlerindeki öfke parıltısı karşısında kollarımı açtım. "Sevdiğim birine yardım etmek için kendi yolumdan çıktım ve bunun için beni cezalandırdılar. Perişan haldeyim!"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, ağzı sıkı bir kese şeklinde geriliyor. "Kardeşimi kıskandırmak için Remy'nin seni balkonda becermesine izin verdin, ama birdenbire söz verdiğin gibi beni boşaltamayacak kadar iyi mi oldun?"

Kelimeler acıtmamalı ama yine de bir tokat gibi geliyor. Varlığımın ne için kullanılabileceğine dair bir hatırlatma: Remy'yi Cash'ten korumak, Nick'in dövüşünü kazanmasına yardım etmek, azgın, çaresiz bir erkek öğrenci birliğine mastürbasyon yapmak...

Sonunda ben bir Düşesim, onların kaprislerine göre.

Çenemi kaldırdım ve ısırarak karşılık verdim: "Havamda değilim, o yüzden ya kardeşinin yaptığı gibi seni boşaltmam için beni zorlarsın ya da beş parmaklı en iyi arkadaşını alır ve tüm bu romantizmi ona yaşatırsın!"

Gözleri kapanıyor, ifadesi soğuklaşıyor. "İşte gerçek engerek, kendi ihtiyaçları karşılandığı sürece yükümlülüklerini umursamayan zehirli küçük sürtük."

Benden plastik bardağı alıp odanın diğer ucuna fırlattığında, her tarafa yumruk sıçradığını zar zor fark ediyorum, çünkü tam o sırada Nick bara doğru koşuyor, gömleksiz, yarıya kadar dövülmüş. Tezgâhın üzerine eğilip bir bira istiyor ve sonunda zafer dövmesini görüyorum.

Bunun ne olduğunu anlamam bir saniyemi aldı - sonsuza dek derisine işlenmişti - çünkü bütün gece ona baktım.

Kırmızı ruj izimin mükemmel şekli, boynuna dövme olarak işlenmişti.

Şişmiş gözlerinin arasından bakışlarını bana kaydırıyor ve bardaki DKS'den içkisini alıyor. Tembelce kaldırıyor. "Kazanana..."

Gerisini duymadım, duymak da istemiyorum ve umurumda da değil. Bu gecelik Düklerle işim bitti ve onları ve kuledeki diğer aptalları bensiz kutlama yapmaları için yalnız bıraktım.

19

Nick

Kendimi pek çok şey olarak gördüm. Oğul, kardeş, arkadaş, hain, casus, asker, savaşçı ve Dük. Omuzlarıma tam olarak oturmayan tek kimlik öğrencilik. Öğrenci merkezinde düzinelerce başka Forsyth öğrencisiyle birlikte bir masada otururken bu özellikle fark ediliyor.

Bunun bir nedeni, Daniel'e erişim sağlamak için topluluğun bir parçasıymışım gibi davranarak kampüste sahte bahanelerle dolaşmamdı. Oğlunu gözetliyor, diğer kardeşliklerle pazarlık yapıyor, seks, uyuşturucu, silah ya da itmem emredilen her türlü ürünün ticaretini yapıyordum. Ama sırt çantası taşımak, sınıfta oturmak, notları kopyalamak ve sınavlara çalışmak...

Kendimi sahtekar gibi hissediyorum.

İşi yapamadığım için değil. Yapabilirim ve yapıyorum. Akademisyenler benim için gerçekten bir sorun değil. Sadece sıkıcı, o kadar sıkıcı ki hareketsiz oturmak psişik bir acı. Zamanımı ellerimi kullanarak geçirmeyi tercih ederim. Yumruk atarak,

parmağım bir silahın tetiğinde, Küçük Kuş'umun kalçalarını aralıyor ve onun tatlı, sıcak kokusunu alıyorum.

Tanrım, Lavinia'nın açık alanda kahve almak için sıraya girmesini izlerken düşünüyorum da, *am bulmayı gerçekten özlemişim.*

"Kardeşim."

Oraya girmek, amcığının sıkılığını hissetmek ve Remy'nin onu nasıl tatmin edeceğim konusunda hiçbir şey bilmediğini göstermek çok iyi hissettirecek-

"Nick!"

Gözlerimi ondan ayırıp, göz devirmesini güçlükle engelleyen Sy'a çeviriyorum.

Bakışlarımız masadaki yemek yığınının üzerinde buluşuyor. "Takıntı yapmayı bırak." "Takıntı yapmıyorum," diyorum, burritoma geri dönüyorum. "Ve bu oldukça

Bu arada, son iki gününü handjob partnerini kaybettiği için somurtarak geçiren bir adamdan gelen bu sözler çok zengin."

"Somurtmuyorum," diyor, sırtı kaskatı kesiliyor. Gözleri kızın sıraya girdiği yere kayıyor, siparişini verirken baristaya doğru eğiliyor. Sy sandalyesinde kamburlaşıyor. "Ve o benim 'handjob partnerim' değil." Kaşlarını çatıyor ve elindeki salatayı iterek yanında gelen paketlenmiş kurabiyeyle oynuyor. "Yine de bana oldukça kızgın."

"İnsanların sana kızmasını ne zaman önemsemeye başladın?" Soruyorum, çünkü Lavinia'nın ona neden kızgın olduğu hakkında bilgi edinmeye çalışıyorum.

Sy bakışlarını bana doğru kaldırıyor. "Bu sadece bir yorum. Kimsenin umurumda olduğunu söylemedim-"

Remy homurdanıyor, çatalı suşi dükkanından aldığı dürüme saplanıyor. "Geceleri odasına girip pantolonunun içindeki canavarla boğuşmayı bıraktığında umursamaya başladı."

Geceleri onun odasına girdiğini ve düzenli olarak ona mastürbasyon yaptığını biliyorum. Tam olarak anlamlandıramadığım bir tür anlaşma olduğunu biliyorum. Tüm bunları odamdaki yerimden görüyorum.

kirişler. Ama son iki gecedir çatı katında tek başına uyuduğunun da farkındayım.

Kesinlikle ona kızgın.

Sy, "Seni güvende tutmaya çalıştığı için onu buzlayan ben değilim," diye karşılık veriyor.

"Yalan söyledi." Bir parça çiğ ete kaşlarını çatarak bakıyor ve sonra koklamak için burnuna götürüyor. "Pirinçli portakal, utanma yok. Ben böyle şeyler yapmam."

Sy ona sabırsız bir bakış attı. "Tanrı aşkına Rem, sorun da bu zaten. Sana yardım etmeye çalışan birinin sahtekârlık yaptığını düşünüyorsun ama bu normal. Normal insanlar değer verdikleri kişiyi korumak için ne gerekiyorsa yaparlar. Seni önemseyen insanların sana yalan söylemek zorunda kalmasına neden oluyorsun."

"*Senin iyiliğin içindi evlat*," diye alay eder Remy. "Bu saçmalığı daha önce de duymuştum. Hayır, teşekkürler."

Sy huffs. "Travmanızın anlamlı bağlantılar kurmanıza engel olmasına izin veremezsiniz."

Remy'nin yanağı yüzünü buruşturarak kalktı. "Bunu bir psikoloji kitabından mı yoksa senin şu kendi kendine yardım podcast'lerinden birinden mi aldın?"

Sy'ın yüzü allak bullak oluyor ve yumruğunu masaya vuruyor. "Bu podcast'ler kült değil-"

"İkiniz de kapayın çenenizi!" Şaklamam etrafımızdaki masaların dikkatini çekecek kadar yüksek. Yanımdaki çocuk yemeğini kapıp kaçana kadar ona ters ters bakıyorum. Burada öğrenci olmanın bir diğer can sıkıcı yanı da bu. Ne olduğumu gizlemenin bir yolu yok. Aralarına karışmak istesem bile yapamam - tüm dövmelerimle olmaz. Kardeşlerime yeniden odaklanıyorum. "Sy, tek yaptığın insanları kızdırmak. Bu masadaki herkes tüm enerjini kendi sorunlarınla yüzleşmekten kaçınmak için bize ders vermeye harcadığını biliyor. Lavinia'dan hoşlanıyorsun ve bununla başa çıkamıyorsun, bu yüzden de lanet bir deli gibi sabote ediyorsun, bir ipucu al."

Gözlerimi baristanın ona kahveden çok milkshake'e benzeyen bir şey uzattığı yere çeviriyorum. "Ve Remy, cidden mi? Güven sorunu yaşamasına izin verilen tek kişi sen misin sanıyorsun? Zihinsel manipülasyonları Thanos'a rakip olan bir babayla büyüdü ve o lanet olası bir süper kötü. Eğer onun en büyük kusuru düşük seviyeli bir keşin size engerek saçmalığı satmasını engellemeye çalışmaksa, o zaman yuh olsun." Dürümü kaldırarak onlara ters ters bakıyorum. "Onu sizin ellerinize teslim ettim, bu yüzden onu mahvetmeyi bırakın. Yani, lanet olsun. En azından ikinizin de derisini canlı canlı yüzmek istemiyor, çünkü söz konusu b e n olunca geceleri rüyasında bunu gördüğünü biliyorum."

Burritomu sertçe ısırdım.

"Aklı başına gelecektir Nicky," diyor Remy, fazla küstah görünerek. "Günlerdir sana silah doğrultmadı."

"Sanmam" diye mırıldanıyorum ve Sy çatalını bana doğrultuyor.

"Sanırım haklı. Geçen gece sen kaybederken Remy'ye o numarayı yaptı. Bunu yapmasına izin verdi."

"Evet, tabii, ona 'izin verdi'." Remy'ye onu o balkonda becerdiği için kızgın değilim. Kafamı ringe geri döndürmek ve o LDZ serserisini alt etmek için neye ihtiyacım olduğunu biliyordu. Ama Remy'nin onu oraya sürüklediğini ve korkuluklara doğru eğdiğini gördüm -kaşının çatılışını, gözlerindeki paniği gördüm- ve bunun onun fikri olmadığından eminim. Onunla dövüşmemiş olabilir ama Remy onu alt etmişti.

"Hayır, cidden," diye yanıtlıyor Sy, yolda olduğu için sesini alçaltarak. "Onunla bazı kendini savunma hareketleri üzerinde çalışıyordum. İsteseydi onu atlatabilirdi."

Bu konuda kızgın değilim ve tamam, belki bir ya da altı kez nasıl göründüklerini hatırlayarak mastürbasyon yaptım, ama bu Remy'nin nefes nefese kalırken ona vurmasını izlemekten hoşlandığım anlamına gelmiyor. Ona sert bir bakış attım. "Eğer bu doğruysa, bu sadece onun sikini *istediği* anlamına gelir."

"Muhtemelen," diyor Remy, Lavinia yürürken ayağıyla fazladan sandalyeyi tekmeleyerek, "ama o senin daha çok kazanmanı istiyordu."

Dövüşten önce soyunma odasında bana söylediklerini onlara da söylemek istiyorum. Kazanmamın onunla ya da benimle ilgili olmadığını, evimizle ilgili olduğunu. Bizim bölgemiz. Bizim insanlarımız. Onlara ne kadar iyi bir Düşes olduğunu söylemek istiyorum - ondan beklediğimden daha iyi - ama yapmıyorum.

Açgözlülükle, hepsini kendime saklıyorum.

Hepimizin gözleri Lavinia'ya kayıyor, yırtık kot pantolonu ve kırpılmış gömleğiyle mükemmel bir eş görünümünde. Göbeğinin bir kısmını ortaya çıkarıyor ve masanın altında sikim seğiriyor, o pürüzsüz, yumuşak etin tadına bakmak istiyorum. Bugün özellikle güzel görünüyor. Kampüste ona göz diken adayları gördüm bile ve onu burada sahiplenmemek, herkese bu keskin gözlü, çatal dilli kızın *benim* olduğunu göstermek için içimde büyük bir savaş veriyorum.

"Ne?" diyor, sanki onun hakkında konuştuğumuzu biliyormuş gibi her birimize bakarak.

Gördün mü? İşte bu yüzden tüm bu sahne tuhaf. Öğrenci merkezi, diğer insanların yanında yemek yemek, sırt çantaları ve ev ödevleri. Normallik. Dördümüzden hiçbiri normal değil, tek tek değil, kesinlikle birlikte de değil.

Başka kimse bir şey söylemek için harekete geçmiyor, ben de boğazımı temizliyorum. "İlk dersin nasıldı?"

Uzun bir süre bana bakıyor ve sonra benimkinin karşısındaki sandalyeye oturuyor. "İyi, sanırım. Tüm ders kitaplarını okudum, bu yüzden herkesten oldukça geride olsam da daha iyi kavradığımı düşünüyorum. Ayrıca, profesör bana kullanmam için bazı kaynaklar verdi, böylece arayı kapatabilirim." Muhtemelen çok geride *olmasına* rağmen -ki bunu bilirdim- gözlerinde daha önce görmediğim bir ışık var. Saçlarını arkaya atıyor ve Remy'ye umut dolu bir bakış fırlatıyor. Sabahtan beri bu bakışları alıyordu ama o lanet olası bir duvar gibiydi. "Belki Remy beni

daha sonra Sanat Tarihi binasında? Danışmanım beşeri bilimler dersim için önümüzdeki dönem almam gerektiğini söyledi."

Çok
heyecanlı.

Okul için.

Remy'e bir bakış attım.

Doğru yap, sik suratlı.

Kalemini dikkatle kulağının arkasından çıkarıyor, sessiz bir şekilde arkasına yaslanıp eskiz defterini açarak yarı mürekkepli çıplak bir kız resmi çiziyor. Yüzü seçilebilecek kadar belirgin olmasa da göğüsleri Lavinia'ya ait olamayacak kadar küçük. Hayal kırıklığını kızgınlığın arkasına saklamakta oldukça başarılı olan Lavinia odayı tararken dudaklarını büzüyor.

"Seni alabilirim. Belki gelecek dönem de alırım."

Omuz silkiyor, pipetini içkisine sokup çıkarıyor. "Her neyse."

Tanrım, hayatım, ters takla falan atma.

Omzunun üzerinden, Baron bağlantım Will Reynaud'un karanlık gölgesinin odada yürüdüğünü görüyorum. Baronların her zaman berbat bir havası vardır, sanki etraflarındaki ışığı emerler ve kalabalığın içinde kaybolurlar. Daniel için çalıştığım zamanlarda bir süre onları izlemiş, kendimi nasıl onlar kadar hareketsiz, görünmez kılacağımı bulmaya çalışmıştım.

Will yaklaşırken bana bir kez bile bakmıyor, boktan bir hamburger almaya giden başka bir öğrenci gibi görünüyor ve yanımdan geçip giderken kucağıma attığı kâğıt parçasını hissetmemem bile gerçekten etkileyici.

Kucağımdaki burrito kırıntısını süpürüyorum, elimdeki kağıdı düzgünce kavrıyorum.

Gözlerimin bir fiskesi bir ismi ortaya çıkarıyor.

Carter Hodge.

Mesaj alındı.

Sy ayağa kalkıyor, salatasından arta kalan kanlı yiyecekleri toplarken sandalyesi yere çarparak gıcırdıyor. "Birden önce ödevimi teslim etmem gerekiyor."

kaşları hala çatık bir şekilde açıklıyor. Önce Baron'la aramızdaki konuşmayı gördüğünden endişeleniyorum ama sonra Lavinia'ya doğru huysuz bir bakış fırlatıyor ve Lavinia'nın ona Remy muamelesi yaptığını fark ediyorum.

Bana yardım edin, bu sürtüklerin hepsinin bir kişisel gelişim podcast'ine ihtiyacı var.

Çantasını alır ve hiç konuşmadan -bir Baron olabilecek kadar hızlı ve incelikli bir şekilde- kurabiyeyi Lavinia'nın önüne atar, sonra da tepinerek uzaklaşır.

Gözlerini kısarak uzun bir süre bakıyor. Neredeyse Remy'ye ikram etmesini, bu işi acınası bir kurabiye verme döngüsüne dönüştürmesini bekliyorum, ama o avucunu kurabiyenin üzerine koyuyor ve koruyarak gövdesine doğru kaydırıyor.

Ayağa kalkan bir sonraki benim. "Bir yere gitmem lazım.

İyi misin?" İkisi de birbirlerine bakmadan başlarını sallıyorlar.

Lavinia'nın Remy'yi benden daha çok sevmesi bir bıçak yarası gibi içimi sızlatıyor. Onun kendisini becermesini istiyor. Eğer işler biraz farklı olsaydı, muhtemelen bu gece onun yatağına girer ve ondan almak için çok uğraştığım her şeyi ona verirdi. Ama elimden gelse kalıp aralarını düzeltmeye çalışırdım. Sevdiğim kızın sevdiğim adama aşık olmasını izlemek, istediklerine sahip olmalarını istemekle onu elimden alıp kendime saklama içgüdümün çatışması berbat bir durum.

Ama belki de böyle olması gerekiyordur. Belki de ona sahip olamam. Tek başıma olmaz.

Remy onu sanata ya da Sy onu bir dövüşçüye dönüştürmeden olmaz.

Belki de hiç değil.

Mesele şu ki, zamanım olsaydı bir şeyler yapmak için kalırdım. Ama bir işim var.

~

Mesajı saat 10'da aldım.

Sy nevrotik 'yatma' seslerini çıkarmaya yeni başlıyor ve son zamanlarda

her gece olduğu gibi, bu rutin her on dakikada bir Lavinia'nın yanından geçmeyi içeriyor. Kanepede tembel tembel oturmuş, bir kitaba dalmış.

Profesör on yıl önce yazmış. Lanet olası bir bilgisayar gibi okuyor, gözleri sayfaları o kadar hızlı tarıyor ki okuduklarını özümseyip özümsemediğini bile merak ediyorum. Ama anladığını biliyorum.

Pek çok insan onun bir Kraliyet kadını, üstelik bir Kral kızı olduğu için zeki olmadığını düşünür ama yanılırlar. İki yıllık esaretine rağmen zihnini dinç tutmanın yollarını bulmuş, kelimelerin geçtiği her şeyi içine çekmiş. Ama yiyecek, tatlı, içecek istese de hiç kitap istemedi. Belli ki onları istediği düşünülürse, nedenini anlamam uzun zaman aldı.

Bu bir zayıflık gösterisiydi. Beynine bir göz atmamıza izin vermek, entelektüel olarak doymak bilmez olduğu bilgisi kadar küçük bir şey bile, onun için asla masada değildi.

Sy'ın tuvalete bir kez daha gidişini izliyorum ve bazen nasıl akraba olduğumuzu merak ediyorum. Sinir bozucu bir şekilde belli ediyor, yanından geçerken ona küçük bakışlar atıyor.

Lavinia bir sayfa daha çevirir.

Bu gece olmaz, kardeşim.

Telefonumu cebime sokarken "Canım çekiyor" diyorum. Diğer kanepede, yüzüm ona dönük, minderlere çökmüş bir şekilde ona bakıyorum. Bazen, eğer sessiz ve kurnaz davranırsam, onu izlememe izin verdiğini fark ettim. Konuşmak bu söylenmemiş kuralı çiğnediği için Lavinia'nın gözleri kızgınlıkla parlıyor. "Brownie sundae için."

Gözü seğiriyor.

Büyük ikramiye.

Ayağa kalkıp geriniyorum, gözlerinin onu onurlandırdığım açıktaki karın kaslarına kayışını kaçırmıyorum. *Bu doğru, bebeğim*. Benden nefret et ya da etme, hâlâ güzelim. Önce mutfağa gidip kasadan ihtiyacım olanları alıyorum, sonra da dışarı çıkıp "Gelmek ister misin?" diye soruyorum.

Hayır diyecekmiş gibi görünüyor, bu da demek oluyor ki, bu bokun aşağıya indiğini işaret etmenin bir yolunu bulmam gerekecek. Ancak o zaman benim talihsiz, azgın

Kardeşi yanından geçerken o da kanepeden kalkıp kitabını kaldırıyor.

"Hadi gidelim."

Sy duraksıyor, kalın kaşları çatılıyor. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Dondurma yemeye," diye açıklıyorum botlarımı bağlarken. "Bir şey ister misin?"

Saat 10'u geçti. Sy, saat ondan sonra karbonhidrat tüketmektense kendi kulağını kesmeyi tercih eder. Beklendiği gibi, burun delikleri genişledi. "Saat 10'u geçti!"

Omuz silkiyorum. "Sen kaybedersin."

"Ama," diye karşı çıkıyor, gözlerindeki sertlik, kendini tutmaya çalıştığını gösteriyor, "saat *onu geçti*. Yarın hepimizin dersi var. Öylece -"

Bu bokun kapatılması gerekiyor. "Eve geldiğimde uyudum. Zaten bütün gece ayakta olacağım. Sen yatağına git. Geldiğimizde sessiz oluruz."

Lavinia ayakkabılarıyla geri dönüyor ve Sy'a öldürücü bir bakış atarken ayakkabılarına basıyor. "Senin için sorun olur mu *Dük*?"

Sy'ın bir şeye vurmak istediğinde kaslarının dalgalanması gibi bir şeyi var. Yüzlerce kez durdurmaya çalıştığım bir şey, ama işte burada, tehditkâr bir şekilde ona doğru dalgalanıyor. "Ne istiyorsan onu yap," diye tıslıyor ve hışımla uzaklaşıyor.

Kapının çarpma sesi onu sıçratıyor ve ona doğru baksa da ağzının kenarlarındaki endişeyi görebiliyorum.

"Bunu yapmamalısın," diyorum ona, ceketimin içinde omuz silkerek. "Onu zorlamaya devam edersen, o da seni zorlamaya devam edecektir. Sy kaybetmez."

Ayakkabı bağcıklarını bağlarken ayaklarını boğuyor. "Bazen tam bir hıyar olabiliyor."

"Evet, bazen. Çoğu zaman. Ama bazen..." 'İyi' tam olarak aradığım kelime değil, ama belki de öyledir. Onu kurtardı. Onu sağlığına kavuşturdu. Elbette, kertenkele beyni onun gözlerindeki yaşam kıvılcımını sikmek istiyor, ama bunu engellemekte çoğu erkekten daha başarılı.

Benden daha iyi.

"Biliyorum," diyor, ağzını düşünceli bir şekilde buruşturarak. "Keşke..." Sözünü kesiyor ama ne düşündüğünü biliyorum.

"Bir kez olsun senden hoşlanan adamın biraz psikopat olmamasını ister miydin?" Sivri bakışları karşısında sırıttım. "Flaş haber, Minik Kuş. Hepimiz biraz psikopatız. Dünyanın geri kalanıyla aramızdaki fark, bunu senden saklamıyor olmamız."

Merdivenlerden kulenin dibine inerken sessizce kara kara düşünüyor. Lavinia belli ki bu küçük gezintiye sadece yatma vaktinde Sy ile arasına biraz mesafe koymak için evet demişti ama şimdi yalnız olduğumuz için dönüp onu durduruyorum.

"Korkmayın ama arabamın önünde bekleyen iki Baron var."

Bir basamağın yarısında donup kalıyor, gözleri benimkilere kayıyor. "Bu şu anlama mı geliyor...?"

Başımı salladım ve belimden Sy'ın ona verdiği silahı çıkardım. "Krallarını görmeye gidiyoruz."

Silahı geniş gözlerle alıyor. "Kralları mı?!" Sonunda yüzü endişeyle kaplı bir şekilde bir sonraki adıma geçti. "Nick, Baronların Kralı'yla görüşmek saat onda isteyerek yapacağın bir şey değil!"

"Biliyorum." Dönüyorum ve inmeye devam ediyorum. "Bütün gün bunu planladım."

Yumruğu sırtıma çarpmadan önce iki kat daha inmiştik. "Bana söylediğin için teşekkürler!"

"Bir şey değil." Arkamdan agresif bir sessizlikle konuşması üzerine pes ettim. "Bu şekilde nereye gittiğimiz konusunda yalan söylemek zorunda kalmazdın. Remy ve Sy beni affedecektir. Benim numaralarıma alışkınlar. Ama bunu yapmak için bütün gün onları kandırdığını bilselerdi..."

Beni affederler, ama onu?

O kadar emin değilim.

Kulenin dibine geldiğimizde bunu düşünüyor gibi görünüyor ve ben ona döndüğümde dudağını çiğniyor, bana bunları yavaşça kaydırıyor,

şaşkın bakışlar. Tek söylediği "Oh," oluyor.

Tekrar, "Bir şey değil," dedim ve kapıyı iterek açtım.

Batı Yakası geceleri en iyisidir. Saklanmak için boş küçük kuytuları vardır. Ara sokaklar. Boş depolar. Terk edilmiş binalar. Bence diğer insanlar buraya baktıklarında eski halinin terk edilmiş bir gölgesini görüyorlar ama ben sığınak görüyorum, her köşe bir siper.

Ve iki baron bir baronun içinde bekliyor.

Gölgelerde gizleniyorlar ama botlarının siyah parmakları karanlıktan çıkmadan önce onları hissedebiliyorum. Buradaki kızlar diğer tüm evlerden daha çok Prenslere ait olmak isterler - Prenseslerine tapınmalarının aptalca yanılsaması bu özel ünü tetikler - ama en çok Baronlar için ıslanırlar.

İkisi de tepeden tırnağa siyahlar içinde, Daniel'in askerlerinden bile daha çok yakışırdı. Çok açık, çok kampçı. Ama Baronlar bunu doğal bir şekilde giyiyor, saçları koyu renk, dövmeleri kolların, kaküllerin ve dangalak boğazlı kazakların ardında iyi gizlenmiş. Bunlarda her zaman bir tür maske ya da başka bir şey vardır.

"Bruin," diye selamlıyor içlerinden biri.

Lavinia'nın dokunabilecek kadar yakın olduğundan emin olarak başımı sallıyorum. "Will." "Telefonlarınız," diyor avucunu uzatarak.

Lavinia bana karanlık bir bakış fırlatıyor ve bir an düşündükten sonra başımı sallıyorum. Telefonlarımızı çıkarıp onun eline tutuşturuyoruz. Elini tekrar uzatmadan önce diğer Baron-Liam'a uzatıyor. "Silahlar."

Bunu tahmin etmiştim.

Belimdeki tabancayı çıkarmak için arkama uzanıyorum, uzanmış avucuna yerleştirmeden önce şarjörü çıkarıyorum. Silahsız gelmiş olsaydık, şüpheli görünebilirdi. Lavinia harekete geçmeden önce, ben de aynı şeyi yaparak silahı sırtının altından usulca çekip alıyorum. "Sırada jokeyliğimi mi istiyorsun?"

"Belki." Will gülümsemiyor. "Arabayı kontrol et," diyor Liam'a. O da telefonunun kamerasıyla alt takımı kontrol etmeye başlıyor.

Tüm bunlar olurken Lavinia ve ben yan yana durmuş sabırla bekliyorduk. Arabaya gizlice bir silah ya da GPS etiketi sokmaya çalışacak kadar aptal değilim, bu yüzden Liam'ın arabanın içini aramaya başlaması beni rahatsız etmiyor, ama Minik Kuş'umun içinde yükselen endişeyi görebiliyorum, elleri karnına doğru kıvrılıyor.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyor Liam, Will'e başıyla onay verdiğinde, araba temiz çıkıyor.

Will cipi işaret ediyor. "Şimdi ellerini şu cama koy ki üstünü arayabilelim."

Sertleşerek hemen uzanıp bileğini tuttum ve onu arkama çektim. "İkiniz de ona elinizi sürerseniz, sizi öldürmek için silaha ihtiyacım olmaz."

Gözleri kararıyor. Will bana, "Seni Kralımı görmeye götürüyorum, Bruin," diye hatırlatıyor. "Üzerinde başka bir parça taşımadığına güveneceğimizi mi sanıyorsun?"

Kollarımı uzatıyorum. "İstediğin kadar üstümü ara. Kimse ona dokunmayacak."

Will omuz silkti. "O zaman anlaşma iptal."

"Bekle!" Lavinia etrafımda dolanıyor, onu geri çektiğimde irkiliyor. "Barones-Regina, değil mi? Beni arayabilir." Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Bu herkes için adil."

Will ve Liam, Liam telefonuna dokunmaya başlamadan önce birbirlerine bakarlar. Bir an sonra telefon çalar. Liam, Will'e "Bizimle orada buluşacak," der.

Bakışlarını üzerimde gezdiriyorlar.

Yumruklarımı sıkarak yumuşuyorum ve avuçlarımı cama bastırmak için dönüyorum. Will beni arıyor, ellerini yanlarımda, kalçalarımda, uyluklarımda gezdiriyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Demek jokeyliğimi istiyorsun. Önce bana yemek ısmarlayacak mısın şampiyon?"

Will gülmüyor. "Kıpırdamadan dur," diyor, çömelip ayak bileklerimi kontrol ediyor ve iki parmağını botlarımın her iki yanına sokuyor. "İstediğimiz şeyi aldın mı?"

Gözlerimi cama dikip boş yüzümün yansımasına bakıyorum. "Yolcu koltuğunda. Liam'a sor."

Liam cevap olarak çenesini sallayınca Will geri çekiliyor. "Getir onu ve bizi takip et," diyor ve cebimden çıkardığı anahtarları bana fırlatıyor.

Arabaya önce Lavinia'yı bindirdim ve kutuyu onun kucağına yerleştirdim. "Tut şunu."

Yanına binip motoru çalıştırdığımda "Ne oldu?" diye soruyor. "Silah falan mı?"

Baron'un şık, siyah Lexus'unun arkasında durduğumda ağzım düzleşiyor. "Ya da başka bir şey."

West End'den ayrılmak hiç doğru gelmiyor, ama arka lambalarının uğursuz kırmızı ışığını takip ederek kuzeye doğru gitmeye başladığımızda durum daha da kötüleşiyor. Araba sessiz, müzik yok, hava ya da ısı yok, sadece Lavinia yanımda sessiz ve hareketsiz. "Sadece işaretlerimi takip et," diyorum ona bakarak. "Ateş etmeyi sevdiğini biliyorum. ama-"

"Bir Kral'a hakaret etmenin ne demek olduğunu bilirim," diye araya giriyor, bana bakışında bir acılık var. "Gerektiğinde soğukkanlı davranabilirim."

Ama çatlamaya başlaması uzun sürmez.

"Nereye gidiyoruz?" diye üçüncü kez soruyor. Yolcu koltuğunda yanımda bir tırnağını kemiriyor, gri gözleri yolun her parçasını tarıyor. "Artık Forsyth'de miyiz?"

"Belki," diye cevap veriyorum. "Onlar pek bölgeci tipler değiller." Dükler batıda, Lordlar güneyde, Prensler doğuda ve Kontlar kuzeyde.

Ama Baronlar her yerde ve hiçbir yerde.

Kırk dakikalık bir yolculuktan sonra önümüzdeki karanlık araba yavaşladı ve karanlık bir arka yola saptı.

ince hava. Dönüşü dikkatlice aldım, biraz sinirliydim. Evden bu kadar uzakta olmaya hazır değildim.

"Bu çılgınlık, değil mi?" Lavinia'nın gergin olduğunda saçmaladığı bir şey var. "Yani, seni ve beni saf dışı bırakırlarsa, bu üç haneye karşı kazanılmış bir zafer olur. Dükler, Kontlar, Lordlar..."

Hafifçe etkilenmiş bir şekilde ona bakıyorum. "Artık gerçek bir Düşes gibi düşünüyorsun, Minik Kuş."

Beni görmezden gelerek devam ediyor: "Kimse nerede olduğumuzu bilmiyor ve burası West End'den çok uzakta, bu yüzden yardıma ihtiyacımız olsa bile arayamayız çünkü telefonumuz yok ve nereye gitmelerini söyleyeceğimizi bilemeyiz."

"Sakin ol," diye çıkışıyorum, ağaçların arasındaki karanlık patikadan görmeye çalışarak. "Adamların seni bulması gerekiyorsa, bulabilirler."

"Nasıl?"

Ona uzun uzun bakıyorum, gözlerim boynuna doğru kayıyor. "Lionel seni aldığında seni buldukları gibi."

Donup kalıyor, eli boynundaki küçük yara izine dokunmak için kalkıyor. "İz sürücü," diye nefes alıyor, gözleri açılıyor. "Orada olduğunu bile unutmuşum." İzleyiciyi derisinin altına yerleştirdiğimi bu kadar kolay unutabildiğini fark edince rahatsız olmuş görünüyor.

Tekrar yola doğru bakıyorum. "O gece dışında, Remy ve Sy'ın onu kullanmayı denediklerinden bile şüpheliyim," diyorum konuşarak. "Şanslısın."

"Beni takip edebilirlerdi," diye fark etti, yüzündeki renk solmuştu. "Daniel'ın evinde seni kafese koyduğumda, eğer bir göz atsalardı..."

"Dediğim gibi," cipi bir açıklığa doğru savurup sedanın arkasında duruyorum, "*şanslıyım.*"

Bekleyen bir araba daha var; tahminimce üçüncü Baron ve kızları. Yine de motoru durdurup kapımı açmadan önce dördünün de arabalarından inmesini bekliyorum. Lavinia işaretlerimi takip ediyor, yaklaşırken yakınımda duruyor.

Barones, Lavinia'dan bile daha çekingen, ona eliyle işaret ederken bana bakmaktan özenle kaçınıyor. "Düşes. İzninizle?"

Kutuyu onun elinden alırken, uzun siyah elbisesi içindeki Barones'in Lavinia'yı Lexus'un kaputuna götürüşünü ve Lavinia'nın pozisyonunu almasını sabırla bekleyişini izlerken, tenimin gerildiğini hissediyorum. *Tanrım,* ne pozisyon ama. Eller kaputun üzerinde, bacaklar açık, belden bükülmüş, o kalçaları yakalamak ve sert, seğiren sikimi içine sokmak için mükemmel-

Baronlara bakıyorum ve hepsinin gözlerini dikmiş, takdirle baktıklarını fark ediyorum.

Dikkatlerini çekmek için parmaklarımı şıklatıyorum. "Hey! Forsyth'in Cadılar Bayramı meraklıları ya gözlerini öne diksinler ya da kaybetsinler." Üçü de bana döndü, etkilenmemişlerdi ama görünüşe göre Kraliyet adabının temel ilkelerine uymaya istekliydiler.

Barones Lavinia'ya yumuşak bir gülümseme vererek, "O temiz," dedi.

Liam ve Will bizi eski, yosun kaplı bir binaya götürürken üçüncü Baron Billy, Barones'le birlikte bekliyor. Mermer anıt mezar muhtemelen bir zamanlar parlak ve ışıltılı görünüyordu, ama şimdi solmuş ve kirli, kapıdan içeri girerken başımıza sürtünen sarmaşıklarla kaplı.

İçerisi toprak ve çam kokuyor. Zifiri karanlık, kapı arkamızdan kapanırken Lavinia kolumu tutuyor. Bir çakmağın çakılmasıyla bir alev beliriyor, loş bir şekilde aydınlatarak başka bir kapıyı ortaya çıkarıyor -ağır, dövme demir, Will kapıyı sürükleyerek açarken yüksek sesle gıcırdıyor.

Yeraltına giden taş kaplı bir koridora giriyoruz. Merdiven boşluğu soğuk ve nemli, ama mezarın bu kısmı sıcak bir şekilde aydınlatılmış, duvarları kaplayan mumlar iyi yıpranmış görünen bir geçide açılıyor. Yanımda Lavinia hafifçe ürperiyor ve ben de ona bakınca kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, çenesini sıkmış olduğunu görüyorum.

Sözsüzce kolumu omuzlarına dolayarak onu yanıma çekiyorum.

Üşüdüğü için bana izin veriyor, okulun ilk günü için seçtiği kısaltılmış üstle karnı hala kısmen çıplak. Bana karşı küçük ama sağlam duruyor ve her titrediğinde kolunu hafifçe ovuyorum.

İçini boşalttığımız oda, komikliğin doruk noktası.

Tavan yüksektir ve karmaşık, yaldızlı bir avizeyle süslenmiştir. Burada gerçek anlamda hiçbir modern konfor yok, karanlık köşeleri olan çıplak bir oda, üzerinde ince ve muhtemelen küflenmiş süslü halılar bulunan taş zeminler.

Burası Baronların yaşadığı yer değil. Bu da demek oluyor ki onların mahzenindeyiz.

Odanın ortasında büyük, yuvarlak bir masa var. Ağır görünümlü bir antika olan bu masa, muhtemelen bu delik bugünkü anıt mezara dönüştürülmeden önce buradaymış. Avize her şeyden çok masanın ortasını aydınlatıyor ve sadece iki sandalye var.

Bir tanesi maskeli bir figür tarafından işgal edilmiş. Kral.

Maskeyi bekliyordum -kuşaklar boyu aktarılan, ağzı olmayan bir şeytan yüzünün kalın bronz tasarımı- ama onu masada, davet için elini uzatırken görmeyi beklemiyordum. Tüylerim diken diken oldu, çünkü Lavinia haklıydı. Bu büyük bir olay. Çok büyük, fark ediyorum. Bu kısa ve tatlı bir sohbet değil. Baronların Kralı tahtında oturmuş, eldivenli bir elini yanındaki kafatasının üzerine vites değiştirir gibi rahatça koymuş, beni bir anlaşma yapmaya davet ediyor.

Lanet olsun.

Bir adım öne çıkıyorum ama Kral parmağını Lavinia'ya doğru kaldırarak susuyor. "Bana hakaret etme evlat. Bu toplantıyı gerçekten kimin istediğini biliyorum," diyor yaşlı ve derin sesiyle.

Will ve Liam, Krallarının iki yanında yer almak üzere etrafımızda yürüyorlar ve ben de mutsuz bir şekilde Lavinia'yı takip ederek onun oturması gereken yere gidiyorum. Arkasında beliriyorum, ellerim sandalyenin arkasında, gerekirse onu geri çekecek kadar yakınında duruyorum.

Onun kafatasına gergin bir şekilde baktığını fark eden Kral konuşur. "Bu Roland.

İlk Baron. Ya siz?"

Yutkunuyor. "Ben Lavinia. Lavinia Lucia."

"Ve Nicholas Bruin. Forsyth'in yumruğu." Kral kafatasına küçük bir okşama verir. "Ama bu doğru değil, değil mi? Sen bizim yumruğumuz değil, kurşunumuzsun." Başını hafifçe eğiyor. "West End'de silah ticareti nasıl?"

Kibarca, "Sorun değil," diyorum ve Lavinia'ya doğru eğilerek kutuyu masanın üzerine koyuyorum.

Kral kutuyu açmadan önce düşünceli bir bakış atıyor; uzun, cılız, eldivenli parmakları içindekileri çıkarmak için uzanmadan önce seğiriyor.

Lavinia geriye doğru sarsıldı, sırtı sandalyeye çarptı. "Aman Tanrım!" diye kıvrılarak bana baktı ve tıslayarak, "Son bir saattir kucağımda mıydı o?" dedi.

Başının üst kısmını avuçlayarak onu geri döndürüyorum. "Buradan güvenli bir şekilde ayrıldıktan sonra sana vereceğim koordinatlarda onun geri kalanını bulabilirsin."

Kral, orta parmağını süsleyen küçük elmas dövmesi nedeniyle seçtiğim kesik eli inceliyor. "Onu nasıl öldürdün?" diye sordu.

"O öldü. Fark eder mi?" Kral başını kaldırıp beklediğinde, içimi çektim. "Kurşun. İnfaz tarzı."

Kral küçük bir mırıldanma sesi çıkarır ve elini kutuya geri koyar. "Sanırım bu iş görür." Liam'a bir parmağını kıvırarak onu yanına çağırıyor. "Bunu Barones'e götür. Uğursuz kız kardeşine, başka bir adamın ellerinin kötü bahçesinde dolaşmasına izin verdiğinde neler olduğunu göster."

Sanırım bunun Barones için bir ceza olacağını bilmeliydim. Bir açıklama. Mantıklı. Yine de Lavinia'yla birlikte Liam'ın elini çekişini izliyorum ve içimde bir bilginin, bir farkındalığın canlandığını hissediyorum.

Bu Barones'in sevgisini kazanmaz.

Sadece korkusunu kazanacak.

Lavinia bana bakmak için iki büklüm oldu. "Kim...?"

Omuz silkiyorum. "Ben soru sormam."

Kral koltuğunda arkasına yaslanmış, konuşmalarımızı izliyor. "Senin bu yönünü seviyorum Nicholas. İyi ya da kötü, ölüm senin için aynı şey. Bugünlerde bir katilde bunu bulmak zor."

Sadede geldim. "Bilgi almak için buradayım."

Kral başını sallar. "Hayır, sen değilsin. O öyle."

Lavinia'nın bunun kendi şansı olduğunu anladığı bir sessizlik oluyor. Dik oturuşunu, ellerini kucağında kavuşturuşunu izliyorum. "Kız kardeşim, Leticia..." diye başladı. "Efendim, Baronlarınız onun cesedini topladı mı?"

Parmaklarımı sandalyesinin arkasına doluyorum, yüz ifadesini göremediğim için sinirleniyorum. Ağzının olması gereken yer pürüzsüz ve çöküк, tanımlanabilir her şeyi örtüyor, sadece gözlerinin bize baktığı iki karanlık delik var. "Yapmış olsak da olmasak da, sence bu sana rahatça söyleyebileceğimiz bir şey mi?" Yanındaki kafatasına dokunuyor, başparmağıyla sevgiyle onu okşuyor. "Tüm evimiz gizlilik sunağı üzerine inşa edildi. Eğer mahzenlerimizde gömülü olanları insanlara anlatmaya başlarsak, o zaman pek de sır sayılmaz, değil mi?"

Lavinia dener, "Umuyordum ki-"

"Yüzyıllık bir kuralın istisnası olacağınızı." Kral alay ediyor, tahtında iğrenç bir şekilde muhteşem görünüyor. "Sen gerçekten de babanın kızısın, değil mi?"

"Bedelini biz ödedik," diye hatırlatıyorum ona.

"Benimle görüşmenin bedeli," diye karşılık veriyor omuz silkerek. "Çekmecelerimizi yağmalamak için tek gereken bir ceset olsaydı, Forsyth bir ceset nehrine dönüşürdü"

"Peki ne istiyorsun?" Sesi sert ve kısık, sabrı tükeniyor. "Başka bir bedel varsa, öderim."

Mum ışığı titriyor, yansımalar maskesinin eskimiş bronzunda dans ediyor. İnce siyah ceketinin cebine uzandığında ne beklediğimden emin değilim ama iyi bir şey olmadığını daha görmeden anlıyorum.

Gümüş bir tabancayı göstermek için elini uzatır.

Lavinia'yı güçlü bir çekişle arkama aldım; sandalye taş zemine çarparak tekliyor.

Ama Kral elini kaldırıyor ve mermi olmadığını göstermek için silindiri açıyor. Arkamda Lavinia'nın bakışlarıyla buluşmak için yana eğiliyor, sesi alaycı. "Bu biraz dramatik."

"Hiçbir fikrin yok." Kelimeler hafif ama sesi kaslarımın hissettiği kadar gergin. Sandalye tam arkamda, bacaklarım onun dizlerine dayanmış durumda ve ellerini kalçalarımda hissedip beni onun yanına götürdüğünde, tüm içgüdülerime karşı gelerek onu takip ediyorum.

"Bu ne için?" diye sordum.

"Bu silah bir zamanlar bir Dük'e aitti. Bize avantajlarını satmaya çalıştı. Daha kolay, dedi. Daha hızlı." Kral silahı inceliyor, mum ışığının açılarını yakalaması için çeviriyor. "Ama Baronlar silahları hiç sevmedi. Birini vurmak çok kişiliksiz, öyle değil mi? Sadece namluyu kaldırıp tetiği çekiyorsunuz ve hepsi bu kadar. İyi bir nişancı olduğunuzu varsayıyorum." Bakışlarını bana doğru kaldırdı. "Öyle olduğunu varsayıyorum."

Dişlerim gıcırdıyor. "Öyleyim."

Kral sıkılmış bir ses tonuyla, "Sadece birini silahla öldürmenin romantik bir tarafı yok," der.

Kollarımı açtım. "Ne diyebilirim ki? Nekrofili bana göre değil."

Eldivenli parmağını kullanarak tabancanın silindirini döndürüyor. "Bak, Benim felsefeme göre bir can almak için ellerinizi kirletmeniz gerekir. Onların son nefesini hissetmelisiniz. Ruhlarının gidişinin ağırlığını takdir etmeye zorlanmalısınız. Eğer ölümün gözlerinin içine bakıp elini sıkamıyorsanız, o zaman bu onuru hak etmiyorsunuz demektir. Bu bir cinayetin ciddiyetini anlamakla ilgilidir. Bu saygıyla ilgilidir." Kral çenesini eğip maskesinin gölgesinden bana bakıyor. "Düklerin ölüme saygı duyduğunu sanmıyorum, Nick Bruin."

Lavinia benden önce konuşuyor. "Belki de Dükler hayata saygı duyuyordur."

"Sizinkilere saygı duyuyorlar mı?" diye soruyor.

Duraksıyor. "Dürüst olmak gerekirse, kime sorduğunuza bağlı."

Kral sessiz, kötü niyetli bir kıkırdama çıkarır. "Bunun seni kazandığı gece oradaydım. Hareket ediş şekli şiir gibiydi. Seni o çan kulesinde ne kadar çok istediğini anlayabilirdin. Gerçek bir Bruin dövüşüydü." Rahatsız edici bakışlarını tekrar bana çevirdi ve bir parmağını kaldırdı. "Dövüşmek, ellerini kirletmektir. Baronlar ve Düklerin eskiden işbirliği yaptığını biliyor muydun? Tıpkı senin şimdi Lordlarla yaptığın gibi." Sesi, ihtişamlı günlerini yeniden yaşayan yaşlı bir adamın hüznüne bürünüyor. "*Gerçek* şiddete minnettar olan tek iki ev bizdik. Bugün hepimizin yaptığı sert adam rolleri değil elbette. Ölümün sanatından bahsediyorum. Artık kayboldu ama zaman zaman eski kralların bundan bahsettiğini duymak hoşuma gidiyor. Ne dediklerini bilmek ister misin?" Kral, sanki ona fısıldıyormuş gibi kafatasına doğru eğilir. Bir süre sonra mırıldanıyor ve bakışlarını bize doğru kaldırıyor. "Derler ki 'birini çıplak ellerinle öldürmek bir aşk eylemidir'."

Çenemi kaldırarak iç çektim. "Evet, güzel. Cinayet aletini sertleştiriyor. Anladık. Bize ne istediğini söyle."

"Bu benim ne istediğimle ilgili değil." Tekrar ceketinin içine uzanıyor ve metal şıngırtısını duyduğumda tam olarak ne yapmak üzere olduğunu anlıyorum. Üç mermi çıkarırken kaskatı kesiliyorum, ama birini yavaşça silindire yerleştirdiği anda Lavinia'yı sandalyeden sürüklüyorum.

Masanın yarısına gelmeden Will beni boğazımdan yakalıyor.

Sikeyim.

Hala burada olduğunu neredeyse unutmuştum.

"Sakin ol evlat," diyor Kral, diğer iki mermiyi silindire yerleştirirken - üç mermi, dönüşümlü olarak. "Sadece ölüm onun sırlarını açığa çıkarabilir. Bilmek istediğin şeyi ona sorman gerek."

Lavinia mahzenin karanlık sessizliğinde yüksek sesle yutkunur. "Ölümün arayabileceğim ücretsiz bir numarası olduğunu sanmıyorum."

"Bir çeşit." King silahı masanın ortasına koyar, geri çekilirken avuçlarını yukarı kaldırır. "Hadi ama William. Misafirlerimize böyle davranılmaz." Will'i kolayca itip kakıyorum. Baronlar sinsi, hızlı küçük piçler olabilir ama benimle boy ölçüşemezler. Will gölgelerin arasına çekildi ve Kral Lavinia'ya dik dik baktı. "Bu senin yapman gereken bir seçim. Ya kabul edersin ya da zarar görmeden gidersin."

"Neyi alayım?" diye soruyor ve sesinde korku var. Onu buradan çıkarma, koruma, kurtarma içgüdüsü o kadar içime işlemiş, kaslarıma ve ruhuma o kadar işlemiş ki, skoru anlamam gerekenden daha uzun sürüyor.

"Siktir et," diye çıkışıyorum, sonunda ne yapmasını istediğini anladığımda. "Hayatta olmaz. Söz konusu bile olamaz."

Kral parmak uçlarıyla kafatasının alnına vurur. "Dük'ünüzün işin özünü zaten bildiğini görebiliyorum, o yüzden şunu anlayın. Baronlarımın silahları olmayabilir ama onlar da aynı hızla öldürebilirler." Lavinia'ya yeniden odaklanmadan önce bana sadece kısa bir bakış attı. "Sana tercih ettiğin silahı kullanma avantajını veriyorum. Bu benim vermek zorunda olmadığım bir nezaket, ama eğer ölüm sana lütfederse, o zaman soruna cevap vereceğim."

Önce bana, sonra ona, sonra da silaha baktı. "Benden... birini vurmamı mı istiyorsun?"

"Bir atış hakkın var." Çevremde onun titrediğini görüyorum ve sonra Kral nihayet talebini dile getiriyor. "Silahı şakağına daya ve tetiği çek."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "*Ne?*"

Maskenin altındaki gülümsemeyi göremiyorum ama duyabiliyorum. Sesindeki uğursuz neşeyi. Bir dirseğini masaya dayamış, parmakları heyecanla seğiriyor. "Eski günlerde bir Düşes'e ne derlerdi biliyor musun? Forsyth'in öfkesi." Bize, yani bana ve Lavinia'ya işaret ediyor. "Evet, yumrukları ve öfkeleri. Adını da böyle almışlar, biliyorsun. Cuma Gecesi Hiddeti." Sesi ürkütücü bir tınıya dönüşüyor. "Sende çok güzel bir öfke görüyorum, Lavinia Lucia. Bu yarışta bir köpeğim yok, ama merak ediyorum acaba ölüm

bunu da görecek. Öfkeni onun yanında mı yoksa burada, *onunla* birlikte mi daha iyi bulacak?"

Silah çıktığından beri ilk kez yüzünü görmek için ondan uzaklaşıyorum. Ona bunun saçmalık olduğunu söylemek için. Başka bir yolu var. Baronlar bizi oyalamaktan, bir lokma bir şey için yalvarıp yakarmaktan başka bir şey yapmayacaklardı.

Ama o silaha bakıyor, dudağını çiğniyor. Bunu

düşünüyor.

Bunu *düşünüyor*.

Kız kardeşine ne olduğu hakkında çok fazla düşünmedim. Muhtemelen Forsyth'in bir başka yükü olacak bir sürtüktü ve Lavinia'nın onun hakkında konuşmasına bakılırsa, aralarında herhangi bir sevgi kaybı yok gibi görünüyor.

Ama derin ve temel bir şekilde anlıyorum. Ben

bir kardeşim.

Birdenbire, cevabını duymaya dayanamayacağımdan emin oldum. "Pekâlâ." Ceketimi tutup omuz silkiyorum. "Ben yaparım."

20

Lavinia

Bir zamanlar Nick'e Güney Yakası'ndaki cephesinin boşuna olduğunu söylediğime inanmak zor, çünkü muazzam bir şeyin ortasında duruyorum. Daha önce Baron'un mahzenine hiç girmemiştim. Buraya daha önce gelmiş birini tanıdığımı da sanmıyorum. Pek çok insan buranın varlığının bir efsane olduğunu düşünüyor ama işte buradayız çünkü Nick'in buraya erişimi var. Bulvar'a ve Lord'un genelevlerine erişimi var. Kontlar Kralı'nın evine girdi ve zarar görmeden çıktı.

Nick Bruin, Forsyth'in gizli köşelerinde muhtemelen yaşayan herkesten daha fazla çömelmiştir.

Ve onun ölümünü izlemek üzereyim.

Işık alçak, mumlar deri ceketini çıkarırken keskin yüzünün gölgesinde titriyor. Bana bakmıyor. İrkilmiyor. Bronz maskesinin ardında yüzü olmayan Baron Kral'ın bakışlarını tutuyor ve sözsüz bir şekilde ceketi uzatıyor.

Nedense dikkatim boynuna sabitleniyor ve mekanik bir şekilde uzanıp onu alıyorum. Öpücük izimin dövmesi kalkmış, hala iyileşiyor ve onu oraya koyduğum anı çok net hatırlıyorum. Kalabalığın yoğun sessizliğini, göğsünün avucuma değen sıcaklığını ve en açık şekilde, ağzımı ona bastırdığımda nabzının dudaklarıma vuruşunu.

Titrememi durduramıyorum.

Kral, Nick'in yerime geçme teklifinden rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Aksine, tahtında daha kararlı bir şekilde oturuyor. Bu onun için sadece bir tiyatro. Akşam yemeği ve bir gösteri, düzenlemek için 'romantik' bir şey. Potansiyel bir kraldan kurtulmak, başka bir kraliyet ailesinin gözden düşmüş kızını ortadan kaldırmaktan daha büyük bir başarı. Nick ona ve diğer tüm krallara bir iyilik yaptı.

Midem şiddetli bir takla atıyor.

Kral Nick'e "Otur" der.

"Nick," diye fısıldıyorum ama ardından ne diyeceğimi bilemiyorum.

Bunu yapmak zorunda değil miyiz? Benim olmamı mı tercih edersin? Hayatın gerçeklerden daha mı değerli?

Bunu içtenlikle söyleyebileceğimden emin değilim ve bana doğru kaydırdığı yavaş, bilmiş bakış bana bunun farkında olduğunu söylüyor. Çenesini Kral'a doğru salladı. "Düşesimle bir saniye görüşebilir miyim?"

Eldivenli elini sallayarak koltuğuna geri yerleşti. "Ayarlamalarınızı yapın, vedalaşın." Eminim o maske yüzünü kapatmasaydı, heyecanla dudaklarını yaladığını görebilirdik.

"Bu delilik," diye tıslayarak Nick'i kenara çektim. "Bu adam delirmiş."

Nick'in saçları South Side'dan ayrıldığından beri uzamış ve kalın bir tutam gözünün önüne düşmüş. Onu kafesten çıkardıktan sonra hiç tıraş olmadı, sakalı çenesinin üzerinde kalınlaştı. İkisi birleşince daha az güzel ama yine de yıkıcı derecede yakışıklı görünüyor.

Yere bakıyor, elini cebine atıyor. "Bir bedeli olacağını hep biliyorduk." Anahtarlarını elime sıkıştırırken felç olmuş gibi duruyorum. Sesini alçak, yoğun bir fısıltı halinde tutuyor. "Sy'a Krembly'de bir depo binası olduğunu söyle.

Sokak. East End ve Killer'ın sınır çizgisi arasında, bölgesel bir ölü bölge. Bina 44. İçindekileri alsın ve yaksın."

"Nick."

Saç telini itiyor, gözleri boş ve sert. "Dizüstü bilgisayarımı Remy'ye ver. Ona şifreyi söyle, dosyaları göster."

"*Nick*."

Mavi gözlerinde alevler parıldarken aceleyle devam ediyor. "Öldürdüğüm adamın koordinatları seni buradan çıkarabilir, o yüzden dikkatli dinle." Kelimeleri kulağıma itiyor, West End'de bir depo.

"Nick, yapamam-"

"Evet, yapabilirsin," diye ısrar ediyor, sesi beni gerçekliğe geri döndürüyor. "Beni dinle Minik Kuş. Babam benim bildiğim her şeyi bilir. Eğer Kraliyet'in içinde başka bir zayıf nokta bulman gerekirse, sana yardım edecektir."

Ondan değil.

Birkaç hafta önce onu öldürmek beni mutlu ederdi. Belki bu konuda sevinç duyacak kadar Lucia değilim ama bir rahatlama, çektiği acıya karşı bir adalet duygusu, varoluşa geldiği gibi yok olduğunu bilmenin verdiği bir haklılık hissi olurdu. Şimdi onu bulmaya çalışıyorum, o gece dizlerimin üzerine çöküp beni kurtarması için yalvarırken bana nasıl soğuk baktığını hatırlamaya çalışıyorum. Üstümde, bedenime zorla girerkenki görüntüsünü, benden bir parçayı kendine alırkenki öfkesinin yakıcı yoğunluğunu, içeriye doğru pençeleriyle ilerleyişini çağırıyorum. Bana vurduğu geceyi, avucunun yüzüme batışını ve yıllarca -İsa, *yıllarca*- motel odama, bodruma gelişini, çıkarken kapıyı arkasından kilitleyişini hatırlıyorum, bir tutsak daha.

Öfke orada, hatta belki nefret bile, ama onu o kadar kolay ya da şiddetli hissedemiyorum.

Nedense, spor salonundaki dolabına yapıştırdığı fotoğrafta gördüğüm mutlu, çekici çocuğu görmeye devam ediyorum. Nick'in ne olabileceğini ve hala ne o l a b i l e c e ğ i n i görüyorum, çünkü karşımda duran adam,

benimkine bir tür kapanış sunmak için hayatını vermeye istekli, tanıdığım canavar değil.

Bu özverili bir harekettir.

Bu da demek oluyor ki, Daniel Payne'in ve ölümün pis kokusunun altında bir yerlerde Nick Bruin aslında kendinden daha fazla bir şeyi önemsiyor.

Nick yüz ifademde bir şey görmüş olmalı çünkü kendi taş maskesi de titriyor. Gözlerini kırpması bile zor, gözleri yumuşak ve üzgün bir şeyle parlıyor. "Elli elli atış, Minik Kuş. Henüz ölmedim." Bunu inandırıcı olamayacak kadar keskin, ukala bir sırıtışla örtüyor. "Sadece biraz şansa ihtiyacım var."

"Evet, bizde bundan çok var." Alaycı bir tonda söyledim ama gözlerim boynundaki dövmeye sabitlenmiş durumda ve bu beni o kadar çıldırtıyor ki kelimeler boş ve donuk çıkıyor. Bunu neden yapsın ki? Neden ona verdiğim her şeyi alıyor ve onları ölümsüzleştirilmiş ıstıraplara dönüştürüyor?

Cevabı biliyorum.

Sadece hoşuma

gitmiyor.

Bakışlarımı bir daha kaldırdığımda ağzıma bakıyordu. Eli boynuma dolanırken hareketsiz kalıyorum, başımı yukarı kaldırırken soğuk parmak uçları enseme batıyor. Sorma zahmetine girmemesini beklediğim kadar belirgin bir istek bekliyorum. Şans için bir öpücük, yol için bir öpücük, gerçekten şimdiye kadarki en iyi manipülasyonu, zalim bir son. Ölmek üzere olan bir adamı öpücükten mahrum bırakamam, değil mi? Dürtünün yüz hatlarını sıkılaştırmasını izliyorum ve sonra kan kaybını, yüzündeki bir şeyin yenilgiyle çöküşünü izliyorum.

Şaşkınlıkla ona baktım. *Senin almana izin verirdim.*

Hüzünlü bir sırıtışla bakıyor. *Biliyorum.* "Remy ve Sy sana bakacak. Sana göz kulak olacaklar. Eğer izin verirsen, onlar-" Bir kelime boğazına takılıyor ve bir an için Nick'in bir şeyden vazgeçmesini izliyor olabileceğimi düşünüyorum.

Hayat mı?

Duke olmak mı?

Ben mi?

Alnını alnıma bastırmak için eğildiğinde, kokusu beni omuzlarıma doladığı deri ceket kadar somut bir şekilde kaplıyor. Kokuyu ezberlemek için kendime bir an veriyorum, naneli sakızın serinliği, kullandığı baharatlı deodorantın sıcaklığı, tanımlaması daha zor bir şeyle karışıyor. West End gibi kokuyor; deri, taş ve metalin keskin kenarı.

"Aşkımın senin için hiçbir değeri olmadığını biliyorum Lavinia." Diğer eli yanımda gevşekçe duran benimkini okşuyor. "Ama belki onlarınki olur."

Sesim göğsümde sıkışmış, ciğerlerimde kafeslenmiş, beni her zaman suçladığı küçük kuş gibi çılgınca çırpınıyor. Ona gerçeği söylemek için serbest bıraktım. "Ben buna değmem. Bunların hiçbirine değmem."

Parmakları kavrıyor, sıkıyor, gözleri benimkileri delip geçiyor. "Sen daha değerlisin."

Nick beni seviyor.

Maske dalgalandığında bunu gözlerinde görebiliyorum, ama çoğunlukla, sadece... biliyorum. Uzun zamandır biliyor olma ihtimali yüksek ve sorun şu ki ben bunu kaldıramadım. Bunu şimdi anlıyorum. Bana mantıklı gelmediği için reddettiğim bilgisi üzerime çöküyor. Ben sevilmek için yaratılmadım. Tapılmak için. Ben saklanmak için yaratılmışım; karanlık, gizli deliklere sokulup orada bırakılmak için. Yalnız olmak için yaratılmıştım. *Yalnız* olmak için yaratılmıştım.

Bana karşı hissettiği şey çarpık ve bencilce, ama belki de onu aç bırakıp bu öfkeli, acı *arzuya dönüştürmek* yerine bu kadar acıtmayacak bir şekle sokabilirdim. Nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Nasıl sevileceğimi bilmiyorum.

Boynumu hafifçe sıkıyor, parmaklarını yavaşça çekerek uzaklaşıyor. Ama bağlantı koptuğu anda dönüp sandalyeye doğru yürüyor. Arkasını kapıp masaya yaklaştırıyor ve sert bir ifadeyle içine çöküyor.

Bir anda yine asker oldu, çenesi yukarıda, gözleri karanlık ve delici. Yumruklarımı diyaframıma bastırıyorum, sanki içimde kopan fırtınayı bastırabilirmiş gibi.

İçgüdülerim.

Nick silahı almak için masanın üzerine uzanır.

Kral'ın sesi etrafımızdaki havayı cam gibi paramparça ediyor. "William," diyor bir elini sallayarak. "Vakit geldi." Will, kolunun altına sıkıştırılmış mavi bir şeyle gölgelerin arasından çıkıyor. Onu bir çarşaf gibi silkeliyor ve Nick'in sandalyesinin etrafına yerleştirmek için eğiliyor.

Bir muşamba.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum, avucumu alnıma bastırarak. "Aman Tanrım..." Her şey çok hızlı gelişiyor. Düşünmem gerek, yapmam gerek-

Nick silindiri açıyor, Kral'ın gözlerini tutarak bir tur attırıyor. Bileğinin bir hareketiyle silindiri kapatıyor, başparmağıyla horozu indiriyor ve birden bunu yapamayacağımı anlıyorum.

Nick'in ölümünü izleyemem.

İçimde şimdiye kadar farkında olmadığım bir şeyi yatıştırıyor, o kadar gizli bir korku ki onu bastırıyordum. Nick'i kafese kilitlemek, beyni isteyerek yere saçılana kadar kurbanımla oynamak...

Bu benim babama ait olan parçam. Ve ben bir

engerekten daha iyiyim.

"Dur." Sesim keskin ve emin bir şekilde çınlıyor, aramızdaki mesafeyi geçerken altımdaki taş zemin sertleşiyor. "Unut gitsin. Hadi gidelim."

Asla başaramam.

Karanlıktan sıyrılan Baronlardan biri önce bana yaklaşıyor, sert elleriyle beni yakalıyor, biri ağzımı kapatıyor. Ona karşı koyuyorum ama Nick'e ulaşmadan bir saniye önce eli yukarı kalkıyor ve silahı şakağına dayıyor.

Oda sadece kulaklarımda çarpan kalbimin sesiyle duruyor. Ve

sonra tetiği çekti.

21

Lavinia

GAZIM İÇİMDE BİR YERLERDEN ÇEKİLİYORMUŞ GİBİ HİSSEDİYORUM, belimden iki büklüm olup Baron'dan kopuyorum. Vücudum, beni onun görüntüsünden ve şeklinden uzaklaştırma içgüdüsüyle, yere yuvarlanıp sertçe kıçımın üzerine düşene kadar bu güce karşı aşırı tepki veriyor.

Kulaklarım çınlıyor ve bir an için her şey tuhaf bir şekilde yavaşlıyor. Mumların alevleri titremek yerine dalgalanıyor ve tıpkı Felix'in evinde Nick'in onu başından vurduğu gece gibi. Öldüğünü bu şekilde anladım. Kulaklarımdaki uğultu, kalbimin teklemesi, her şeyin yavaşlığı.

Gözlerim altımdaki mavi muşambaya dikilmiş, sıcaklığı, kan akışını bekliyorum.

Hiç gelmiyor.

Önce bir ses duyuldu, metal tahtaya vuruyordu ve sonra Nick'in soğuk sesi duyuldu. "Ben kazandım." Duyularım o kadar hızlı geri geliyor ki başım dönüyor, bakışlarımı kaldırdığımda onu gevşek bacaklı ve bütün olarak buluyorum. Profili korkunç derecede sıradan.

Kral'a bakıp beklerken. "Nasıl olduğunu bilirsin. Galip gelene falan."

"Bu hayal kırıklığı yarattı," diyor, daha önce olduğundan daha sert bir şekilde oturarak. "Koleksiyonuma çok iyi bir katkı olabilirdin." Kral dönüp gölgelerin içine bakıyor, parmaklarını oynatırken eli ağırlaşıyor. "William. Ne yapacağını biliyorsun."

Will bir adım öne çıkıyor, yüzü öfkeyle buruşuyor. "Ama öylece-" "Bir anlaşma kanla yapıldı," diye tersliyor Kral. Daha aşağıdan ekliyor, "Korumamız gereken birden fazla itibarımız var." Memnuniyetsizliği sesinden belli oluyor. "Ne için geldilerse onu verin."

Will hışımla uzaklaşıyor ve ben ayaklarımı yere basmak için mücadele ediyorum, başım dönüyor ve o kadar üşüyorum ki elim ayağım uyuşuyor. Nick bana bakmıyor. Sadece silindiri açıyor ve mermileri boşaltıyor. Mermiler masaya çarpıyor -bir, iki, üç- dağılırken gürültüyle çınlıyorlar ve sonra Nick tabancayı boylu boyunca masaya fırlatıyor.

Kral'ın ellerinde durur. "Sende kalsın." Eldivenli eliyle geri fırlatır, öyle sert iter ki, önce Nick uzanıp kapmasa göğsünün ortasına çarpacaktır. Kral arkasına yaslanıp ekledi: "O babanındı."

Bu Nick için bir sürprizse de belli etmez, usulca cebine atar. "Will tam olarak ne yapıyor?"

Kral'ın tek söylediği "Göreceksiniz".

Nick parmaklarını masaya vuruyor, sıkılmış görünüyor ve ben de onun yanında durup yerde kaybettiğim parçalarımı toplamaya çalışarak kanıyla kaplanmayı bekliyorum.

Hala titriyorum.

Will dakikalar sonra kollarında bir bohça taşıyarak geri dönüyor. O yaklaşırken Nick sandalyeden kalkıyor ve şimdi bile - neredeyse beynini bu iğrenç karanlık çukura sıçratmış olsa bile - beni korumak için kendini tutuyor.

Will paketi uzatıyor.

Bana.

Nick yumuşak bir "Kahretsin" sesi çıkarana kadar ona bakıyoruz. Kafam karışmış bir halde gözlerim onunla eski kumaş tomarı arasında gidip geliyor, ama almak için uzandığımda tepki vermiyor. "Lavinia..." diye başlıyor, ses tonunda garip bir uyarı var.

Yavaşça bezi kaldırıp altındakini ortaya

çıkarıyorum. Leticia.

Elimde bir kafatası olduğunu fark etmek beni dehşete düşürmeli ama düşürmüyor. Gözlerimi dikip bakıyorum, bunu ona benzetmeye çalışıyorum - kız kardeşim Leticia Lucia, parlak saçları ve keskin gülümsemesiyle Kuzey Yakası'nın mücevheri. Kafatası Baron Kral'ın yanındakinden daha parlak, daha düzenli, ama gerçek olduğunu anlamam uzun sürmüyor. Muhtemelen, bir parçam bunu hep biliyordu. O gittiğinden beri dünya bana çok küçük geliyor, sanki yokluğu kalıcı bir boşluk yaratmış gibi.

Leticia güldüğünde gülümsemesi parlıyordu, arka azı dişi altın bir taç taşıyordu.

Kafatasında da aynısından

var. Nerede olsa tanırım.

"Bu o." Kelimeler dişlerimin gıcırtısıyla titreyerek çıkıyor. Gözlerimi ondan ayıramıyorum. Bu kız bir daha asla yüzüme alaycı bir şekilde gülmeyecek. Bir daha asla babamın mermer zemininde dans edip benim hapse atılışımı izleyemeyecek. Asla Forsyth'i seğiren tetik parmağının altında tutan biri olmayacak. Eğer bir zamanlar West End'den sert, karizmatik bir dövüşçüye aşık olduysa, Leticia Tate'in aşkının onu daha az çirkin bir şeye dönüştürdüğünü hissetmenin nasıl bir şey olduğunu asla bilemeyecek.

Kız kardeşim öldü.

Başımı kaldırıp doğrudan Kral'ın gölge gözlerine bakıyorum. "Onu alman için seni kim çağırdı?"

Kral başını öne eğerek bakıyor. "Gerçekten ölümden bir iyilik daha mı istiyorsun?"

Anında, zarlarının bir kez daha atılmasını kaldıramayacağıma emin oldum. Ne benim ne de Nick'in hayatı söz konusu. Forsyth'in bu mahzende saklanan yeterince cesedi var ve bir tane daha eklemeyi reddediyorum. Baronlardan alabileceğimiz tek şey bu.

"Hayır," diye karar veriyorum, kafatasını kapatıyorum. Kapıya doğru ilerlemeye başlayan ben miyim yoksa körü körüne Nick'i mi takip etmeye başladım emin değilim ama biz mahzenden çıkmadan önce Kral'ın sesi duyuldu.

"Kızım," diye sesleniyor.

Duruyorum ve dönüyorum.

Başını kaldırıyor, boynuzlarının uçları mum ışığında parlıyor. "Size bunu gösterdim, böylece sıkletinizin üstünde dövüştüğünüzü fark edeceksiniz. Her ikiniz de. Kraliyet soyundan geliyor olabilirsiniz ama dünyamızın nasıl işlediği hakkında çok az şey biliyorsunuz. Size verdiğim bilgiyi kabul edin ve bir daha geri gelmeyin."

"Bu bir uyarı mı?" Diye soruyorum ama elini sallayarak bizi temelli gönderiyor, Will ve Liam gölgelerin arasından çıkıp bize karanlığa kadar eşlik ediyor.

~

Baron'un mezarına kucağımda kesik bir el ile geldim ve onun yerine bir kafatası ile ayrıldım.

Nick sürücü koltuğunda yanımda sessizce oturuyor, bizi eve doğru götürürken bir eli direksiyonun üzerinde. Göğsümde bir sızı var. Bir kaya kadar ağır ve bir o kadar da büyük ve onu orada hapsetmek için elimden geleni yapıyorum, o mahzendeyken içimde kırılan her neyse onun enkazı içinde kayboluyor. SUV'un içi karanlık, ama ara sıra başka bir arabanın yanından geçiyoruz, farlar Nick'in güzel yüzünün keskin açıları üzerinde geziniyor. Bu olduğunda, gözlerim şakağındaki dövmeye takılıyor. *237*. Kaybolmadan önce sadece bir anlığına görebiliyorum.

İlk konuşan benim, sesim düzensiz ve titrek. "Bunu yapmana gerek yoktu." Bana hızlı bir bakış atıp omuz silkiyor. "Bunu yapmanı istemedim," diye ekliyorum, onun soğukkanlı ifadesini tarayarak.

O sert asker maskesi düşmedi ve onu rahatça takıyor, alıştığım o özel, yapay tarzda rahat. Söylemek istediğim sözler boş ve etkisiz geliyor.

Teşekkür ederim.

Ben de bu boğucu sessizliği dolduracak başka bir şey bulmak için göğsümdeki tüm kırık dökük şeyleri karıştırıyorum. "Leticia iyi bir kardeş değildi." Elini uzatıp ısıtıcıyı çalıştırırken gözlerini yoldan ayırmıyor. Hâlâ titrediğimi ancak o zaman fark ediyorum, vücudum titremeleri bastırmanın verdiği gerginlikle gergin.

"Öyle bir izlenim edindim," diyor.

"İyi bir kardeş değildi," diye tekrarlıyorum, kafatasını sıkıca kavrayarak. "Ama iyi bir Lucia'ydı. Sanırım bir şekilde o benim bir parçam. Hoşuma gitse de *gitmese de o... o...*" Kaya parçası kaburgalarıma çarpıyor ve boğazımı temizleyerek titremelerimle birlikte tekrar sıkı ve düzenli bir şekilde yerine oturtmaya çalışıyorum.

Çevremde Nick dönüp bana bakıyor. "Ağlayacak mısın?"

Kaba cümle beni duraksatıyor. "Hayır," dedim. Ve sonra, "Bu beni kötü bir insan mı yapar?"

Kaşları alnının ortasına doğru çekiliyor. "İyi bir insan olmak hakkında ne bilebilirim ki? Addams ailesinin kız arkadaşını parmakladığı için zavallının birini idam ettim."

Yavaşça bakışlarımı yola çeviriyorum; ağaçlar her şeyi saklıyor olabilecek gölgelerin bulanıklığında vızıldayarak yanımızdan geçiyor. "Doğru."

Yolun geri kalanı sessiz ve gerçeküstü ve ısınamıyorum. Kemiklerim sanki buza dönüşmüş gibi hissediyorum. Leticia'nın başının kucağımda olduğu gerçeğini düşünüp duruyorum. Hastalıklı bir yanım bu konuda kibirli ve bir süreliğine bu yanımı kucaklıyorum. O da aynı şeyi yapardı.

Benim için de aynısı, bundan eminim. Biz rakip olmak için yaratıldık, bizi birbirimize düşürmekten başka bir şey sevmeyen bir adam tarafından yaratıldık ve Leticia beni her zaman yendi. Yenilgimin ışığında parlıyordu, ama bu gece parlamıyor. O öldü. Ben yaşıyorum.

Bu gece ben kazandım.

"Nasıl olduğunu bilirsin. Galip gelene falan."

Gece yarısı eve vardık. Arabadan çıkıyoruz ve ben bir anlığına gökyüzüne bakıyorum, gökyüzü capcanlı. O gece Remy'yle birlikte uçurumdan atlarken gördükleri yıldızların aynısını görmek göğüs kafesimde bir yere çarpıyor.

Nick beni beklemez.

Kapısını kapatıyor ve gölgelerin arasından kuleye doğru ilerliyor. Ona yetişmek için ayaklarımı zorluyorum, bir çift galip olarak kapılardan geçiyorum, yumruk ve onun öfkesi.

Kulenin merdivenleri hiç bu kadar soğuk olmamıştı. Hâlâ Nick'in ceketini giyiyorum ama ona sıcaklığa benzer bir şey aşılamıyorum. Şok belki. Zirveye tırmanırken onu, düz beyaz gömleğinin altından sırtının nasıl kaydığını izliyorum. Kendisi gibi davranmıyor, çok sessiz ve hareketsiz, ama bunu nasıl kıracağımdan, onu nasıl geri çekeceğimden emin değilim.

Parti odasına girerken Leticia'yı yanımdan ayırmıyorum ama adımımızı atar atmaz Nick sağa sapıp bara doğru ilerliyor. Barın üst kısmına uzanıp altından yarısı boş bir kehribar şişesi almasını izliyorum. Şişenin vidasını açıp ağzına götürüyor, boğazı uzun ve sert yutkunmalarla şişip daralıyor, gözleri tavana sabitlenmiş.

"Nick?"

Yutkun.

"Nick."

Yutkun.

Yavaşça kafatasını barın üzerine yerleştiriyorum ve sonra ona dönüp parmaklarımı şişenin boynuna dolamak için uzanıyorum.

Elinden aldığımda nefesi kesiliyor, bileğimi ağzına götürüyorum. "Aman Tanrım." Öksürüyor, gözleri ıslanıyor ve şişeden bir yudum aldığımda nedenini anlıyorum. Yemek borumdan aşağı inerken acı veriyor, organlarımı sızlatıyor ve kıvrandırıyor.

Bakışlarımla tekrar buluştuğunda, yıpranmış, yorgun ve solgun görünüyor ve içimdeki bir şey sonunda çözülüyor.

Asker gitmiş.

Şişenin kapağını kapatıp Leticia'nın yanına koyuyorum. "Sen iyi misin?"

"Şey," ben onu durduramadan şişeyi geri aldı, reflekslerim ateşlendi, "beynim Baronların indirimli hırdavat muşambasına sıçramadı, bu yüzden harika olduğumu söyleyebilirim. Sizce de öyle değil mi?"

İlk başta öfke gibi görünüyor ve bunu anlıyorum. Bu benim hatam. Hiçbir evrende Nick bunu yapmama izin vermezdi. Yani evet, öfkeyi anlayabilirim. Ama sonra boştaki eli uzanıp benimkine dokunuyor -dürtülü bir okşayış- ve bunun hiç de öfke olmadığını fark ediyorum.

Bu bir rahatlama.

"Onlara söyleyemeyiz," diyor, bir tabureye yığılırken sesi harap olmuş. "Baronlarla buluşma konusunda olmaz. Sy çıldırır ve Remy..." Nick bana uzun ve anlamlı bir bakış attı. "Remy sormak isteyecektir. Anlıyor musun?"

Ama ben çoktan başımı salladım. "Bedelini öderdi." Tate'i geri almak için bu kuleden kuğu dalışı yapmaya hazırdı. Katilini bulmak için mi? Tetiği çekerdi.

Nick bakışlarını şişeye indirdi, omuzları aniden çok ağırlaşmıştı. "Hâlâ titriyorsun."

Kollarımı kendime dolayarak sarsıntıları durdurmaya çalışıyorum. "Neredeyse kendini öldürmeni izliyordum."

"Beni ölü görmek istemiyor musun Minik Kuş?" Bana muzip bir sırıtış attı.

Şakayla karışık söylendi, bana bir çıkış yolu verdi. "Hayır, istemiyorum."

Gülümsemesi titriyor ve sonra kayboluyor. Şişeyi bir kenara koyarken bakışlarımı tutuyor. "Artık benden nefret etmiyor musun?"

Dürüstçe cevap veriyorum. "Bilmiyorum." Ben de ona yaklaşıyorum, boylarımız onun bar taburesine yığılmasıyla eşitleniyor ve çenesini kucaklamak için uzanıyorum, kalın kirli sakal avucuma yumuşak geliyor.

Nick ürkütücü bir şekilde hareketsiz kalıyor, ben ileri atıldığımda donup kalıyor, burunlarımız birbirine sürtünüyor.

Dudaklarımı onunkilere değdirirken kirpikleri titriyor ama kapanmıyor. Belki de en çok hatırlayacağım şey bu olacak; boğazıma dokunmak için uzanırken, beni içine almak için ağzını ayırırken bana bakışındaki yoğunluk.

Onu her zaman istediği şekilde öpüyorum, tadına bakmak için kaba dilini yalıyorum, derinleştirirken başparmağım çenesinin menteşesine giriyor. Ağzımın içinde alçak, sert bir ses çıkarıyor ama elini kalçamda hissetmeme rağmen, başparmağını tenimde gezdirmekten başka bir şey için kullanmıyor. Bunun karnımdaki koru canlandırmadığını söylemek yalan olur. Nick sanki tadını çıkarmak istediği bir şeymiş gibi öpüyor, kaygan, telaşsız ve kaçınılmaz bir şekilde ilkel bir şekilde cinsel. Bu eller beni incitti. Beni kilitlediler. Beni yılanlara attılar. Çekiştirdiler, pençelediler ve yaraladılar.

Ama bu gece, onun öpücüğü kadar nazikler.

Ben uzaklaştığımda, o kovalamıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum dudaklarımdan onun tadını emerek.

Gözleri ağır ve buğulu; içkiden mi yoksa öpücükten mi, tam emin değilim. Her iki durumda da, kalçamdaki eli çekiliyor ve iç çekiyor, vücudundaki gerginliğin geri kalanı düşüyor. "Beni öldüreceksin, kızım." Sözlerine rağmen, bana gönderdiği sırıtış akkor gibi.

Bir an için fotoğraftaki o sevimli çocuğa çok benziyor.

Boğazımı temizleyerek bir adım geri çekilmemi sağlıyor. "Onu saklamak için bir yere ihtiyacım olacak."

Neşenin bir kısmı kayboluyor ama hepsi değil. Kafatasına bakıp başını sallıyor. "Dışarıda, merdiven boşluğunda birkaç gevşek taş var. Onu saklayacağım. Onu güvende tut."

Ben de başımı salladım. "Biliyorum yapacaksın."

Beni merdivenlere kadar takip etmiyor. Yarı yolda omzumun üzerinden bir bakış atıyorum ve onu taburede, bara gözlerini dikmiş bir şekilde burbon şişesini yudumlarken görüyorum. Acaba o da benim kadar üşüyor mu, likör yakıyor ama yatıştırmıyor mu diye merak ediyorum.

Karanlık ve hala üst katta.

Sy ve Remy çoktan yataklarına girmişler, en iyi arkadaşlarının bu gece neredeyse öleceğinden habersizler. Göğsümdeki kaya yine patlıyor, ısrarcı ve görmezden gelinmek istemiyor, ama onu serbest bırakmak için bir yer ararken onu uzaklaştırmak için elimden geleni yapıyorum. Bu çıngıraklı kemikleri eritebilecek bir yer.

Bildiğim en büyük sıcaklık kaynağına gidiyorum.

Çatlak kapısını ittiğimde yatağın sol tarafında dinleniyordu. Beni karanlıktan çıkardığı ilk andan beri kapıyı benim için açık tutuyor. Gıcırdayan dişlerim ve titreyen ciğerlerimle yatağının önünde duruyorum, kollarım sanki hâlâ Leticia'nın kafatasını kucaklıyormuşum ve onun ağırlığından vazgeçmek istemiyormuşum gibi ortama sarılmış. Pencereden gelen bir parça ışık, Archie'nin her zamanki yerimde uyuduğunu, yastığıma karşı beyaz tüylerden oluşan sıkı bir yumak halinde kıvrıldığını gösteriyor.

"Saat gece yarısını geçti," diye gürlüyor Sy'ın derin sesi. Ben bir şey söylemeyince ayağa kalkıyor, elini lambasını yakmak için uzatıyor. "Hangi cehennemde-" Gözleri bana dikildiğinde kelimeler ısırılıp kopuyor, kolu vücuduna geri dönerken yarı yolda asılı kalıyor. Aceleyle, "Ne oldu?" diye sordu.

Ama çıplak göğsüne bakmakla o kadar meşgulüm ki cevap veremiyorum -veremezdim de- bronz teninin sıcaklığı beni daha yakına çağırıyor. Dizlerimi yatağa bastırıyorum ve uzunluğuna doğru sürünüyorum. Onun sıcaklığını aramak, kucağına tırmanmak, kalçalarına binmek ve acınası, açgözlü bir kucaklamayla boynuna sarılmak bencilce, biliyorum.

Parlak, kükreyen bir ateş gibi hissettiriyor, sıcaklığı tenimin soğuk ürpertisine hoş bir şok gibi geliyor. Bana karşı kaskatı kesilmiş, kollarını telaşla iki yana açmış olsa da vücudu o kadar yumuşak ki içine gömülüyorum. Kayanın çarpması ve parçalanması, onu tutmak istesem bile yapamadım.

Hıçkırıklarımı onun sıcak boynuna gömüyorum, omuzlarım hıçkırıkların şiddetiyle sarsılıyor. Çığlıklarım bir kapıya çarpan dalga gibi yüzeye çıkıyor, gırtlaktan gelen, vücudu sarsan.

Sy'ın sesi keskin ve tehlikeli bir şekilde çınlıyor. "Nick bir şey mi yaptı?"

Başımı sallıyorum, hıçkırarak ağlarken boğazımdan sefil bir ses çıkıyor ve onu daha da yakınıma çekiyorum. Gerçek sadece kafasını karıştırırdı, çünkü kimin için ağladığımı bile bilmiyorum. Leticia öldüğü için mi? Nick, hayatta olduğu için mi? Hakkım olmadığı halde onların kederini taşıdığım için ben mi?

Sy'ın nefes verişini şakağımda hissediyorum, yavaş ve ölçülü, sonra kolları yavaşça etrafıma dolanıyor. Önce Nick'in ceketine, sonra daha çekingen bir şekilde ceketin altına girip belimi sarıyor.

Sözcükleri, hâlâ uykudan kalınlaşmış bir sesle, şiddetle geliyor. "Tanrım, Lavinia. Donuyorsun amına koyayım." Parmakları ceketi çıkarmak için çekiştiriyor, ama bu onu bırakmak, tüm bu sıcaklığı ve yumuşaklığı terk etmek anlamına gelecek, bu yüzden reddediyorum.

Doğal olarak, bana izin vermiyor.

Kollarımı boynuna doluyor, çıkardığım sefil itiraz sesinden etkilenmiyor. "Hadi ama. Çıkar şunu..."

Kendimi ona bir kez verdim, o gece eski yatak odamda. Hareket etmesine ve beni tutmasına izin verdim, ona hissetmediğim bir inanç sundum ve o da beni bütün olmasa da daha iyi yaptı. Bunu tekrar

yapıyorum, ceketimi omuzlarımdan sıyırmasına izin veriyorum, onun

Avuç içleri kollarımın üst kısmını ısıtıyor. Bakışlarından kaçmaya çalışıyor, çığlıklarımı saçlarımın örtüsüyle perdeliyorum.

Saçını geriye doğru fırçalıyor ve görüş alanıma girerek çatık kaşlarını görmemi sağlıyor. "Bana ne olduğunu anlat."

Başımı sallıyorum, ama ona bir şey söylemeye çalıştığım anda - herhangi bir şey, hiçbir şey- başka bir sefil ses kopuyor. Sy'ın yüzü çöküyor ve beni tekrar kendine çekerek kollarımı tekrar boynuna dolamama izin veriyor.

"Ne yapacağımı bilmiyorum." diye fısıldıyor. Ama deniyor, parmaklarını saçlarıma geçiriyor. Sy başımı boynuna yaslıyor, ağlamama ve sarılmama izin veriyor ve bu ne kadar sürüyor bilmiyorum ama bunun buruşuk battaniyelerinin ortasında garip, sert bir kucaklaşmadan daha büyük bir şey olduğunu anlamasına yetecek kadar uzun.

"Hadi," diyor, beni yataktan kaldırırken sesi sert ve kararlı. Peşinden gidiyorum çünkü gitmemem mümkün değil, beni kapısına doğru çekerken sıcaklığına yakın duruyorum. Tek dayanağımmış gibi koluna tutunuyorum ve hıçkırıklarım azalsa da gözlerim hala kalıntılarla dolu. Oturma odasından geçip başka bir kapıdan içeri giriyoruz ve o uzanıp ışığı yakana kadar beni nereye götürdüğünü ne fark ediyorum ne de umursuyorum.

Remy yastığına doğru kısık, hoşnutsuz bir ses çıkarıyor ve sonra hoşnutsuz bir bakışla bizi düzeltmek için dönüyor. "Gürültülü değil!" diye tersliyor. Ancak o zaman müziğinin çaldığını fark ediyorum, göğsümdeki yarayı sızlatan sessiz, ıssız bir melodi.

Bizi gördüğünde yüzündeki kızgınlık anında kayboluyor. Bizi izlerken bir duraklama oluyor, dişliler dönüyor. "Nicky?"

Sy omuz silkerek "Hayır" diyor. Daha sessiz, ondan duymaya alışık olmadığım bir gerginlikle Remy'ye, "Ne yapacağımı bilmiyorum," diyor.

Remy başımın tepesinden ayakkabılarımın tabanına kadar beni içine çekiyor ve sonra oturur pozisyona yükseliyor. Çarşaflar düşüyor ve çıplak olduğu ortaya çıkıyor. Parmaklarını karmakarışık saçlarında gezdiriyor ve bizi yaklaştırmak için bir elini kaldırıyor. Sy sözsüzce beni ona götürüyor.

Mürekkepli parmaklar belime, kaburgalarıma, kalçalarıma dokunmak için uzanıyor, kıstırılmış bir kaşla etimin yüzeyini dürtüyor. Araştırırken aklıma geliyor. "Yaralı değil mi?"

"Hayır," diye cevaplıyor Sy, rahatsız bir şekilde kıpırdanarak.

Ama sonra Remy gözlerimin içine bakıyor, onları ellerinin kalçalarımı tuttuğu gibi somut bir şekilde tutuyor ve alnı yumuşuyor. "Evet, öyle."

"Ne?" Sy'ın gözleri beni tarıyor. "Nerede?"

"Sarıdan çığlık atıyor." Remy'nin ağzı acımasız bir çizgiyle düzleşir. "Bu senin görebileceğin türden bir acı değil Sy. Bunu çıkaracağım." Son kısmı bana bir tüy kadar yumuşak bir şekilde söylüyor ve gömleğimi başımın üzerinden kaldırıyor. Mürekkepli parmakları kot pantolonumun beline girip fermuarını açtığında hiç şaşırmıyorum. Aksine, sanki mahzenden bir parça kötü bir koku gibi kıyafetlerime yapışmış ve beni eve kadar takip ediyormuş gibi, onları aşağıya attığında onlardan kurtulduğuma seviniyorum. Remy sütyenimi ve iç çamaşırımı bırakıyor, kalçamın yanındaki dövmeyi öpmek için öne doğru eğilirken gözlerimin içine bakıyor. "Buraya gel."

Beni yatağına götürüyor. Remy'nin babasının parasıyla alındığı kesin olan iyi bir yatağı var ve ortasına yerleştiğimde, vücut ısısından dolayı hala sıcak. Bir dirseğine dayanarak battaniyeyi üzerime çekiyor, parmakları çeneme dokunuyor ve beni yeşil gözlerine bakmam için çeviriyor. Ondan saklanamayacak kadar çıplak olduğumu, tüm bu çürümüşlüğü benim için güvenli hale gelen bir yere getirdiğimi, ses tellerim çalışsa içimi paramparça eden her şeyi ona anlatacağımı bilmek rahatsız edici.

Onun yerine ona dönüyorum, sıcaklığını arıyorum.

"Beni istiyor," diyor başparmağıyla gözümün altındaki ıslak teni okşayarak, "Ama sana ihtiyacı var." Bakışlarını Sy'a çeviriyor ve başını davet edercesine sallıyor.

Odanın yeniden karanlıkla yıkandığını hissetmek, Sy'ın ağırlığını arkamda hissetmek, battaniyelerin altından kaymak, sırtımda sıcak bir ten hissetmek rahatlatıcı. Bu

Onlar yerleşirken aralarına sıkışmak daha iyi, Remy'nin eli yanağımdan hiç ayrılmıyor, gözyaşlarımı tasarımcı yastığını ıslatmadan önce yağmur damlaları gibi yakalıyor.

Sy arkamda geziniyor, etini hissedecek kadar yakın ama tatmin olmayacak kadar uzak. Remy'ye fısıldadığı ses, kulaklarımdaki uğultudan duyamayacağım kadar sessiz. "Bunun gibi mi?"

Remy'nin eli yanağımdan ayrılıp arkama uzanıyor. Sy'ın bileğini kavrıyor ve belime doluyor. "İşte böyle."

Sy'ın parmakları seğiriyor ve sonra beni göğsüne doğru çekiyor.

Evet.

Aynen böyle.

Mahzene adım attığımdan beri ilk kez kaslarım gevşiyor, paten kayan bir filin zarafetiyle rahat bir duruma geçiyorum. Bu esnada kendimi iki kelime söyleyebilecek durumda buluyorum.

"Özür dilerim."

Remy'nin dudaklarını görmeden dudaklarımda hissediyorum, karanlık çok kalın, çok engelleyici. "Seni affediyorum."

Yalan için özür dilediğimi sanıyor. Asla dilemem. Şansım olsa, elimde bu kadar az seçenek varken yine aynısını yapardım. Yalan, şu an özür dilediğim şeyin yanında hiçbir şey. Dört yaşındayken birileri Tate'i onlardan aldı, tıpkı birilerinin Leticia'yı benden aldığı gibi ve tıpkı birilerinin neredeyse Remy'yi aldığı gibi.

Nick bu gece ölebilirdi.

Uykunun beni sürüklemesine izin verirken düşündüğüm şey bu. O kadar uzun süre seçim yapmadan yaşadım ki, getirdikleri tahribatı unuttum. Seçmek bir özgürlüktür.

Kazanma
özgürlüğü.
Kaybetme
özgürlüğü.

Mahzenden istediğimiz bilgilerle, kalplerimiz çarparak, ciğerlerimiz pompalayarak çıkmamıza rağmen, herhangi bir galip varmış gibi hissettirmiyor.

Bu gece olmaz.

22

Remy

Cildine bakarken morluklara takılıyorum. Artık sararmışlar, kendi parmak uçlarımın şeklini seçemeyeceğim kadar eskiler. Yine de nereden geldiklerini biliyorum, ona arkadan çarparken parmaklarım ete ve kemiğe saplanmıştı. Beni sertleştirmemeleri gerektiğini biliyorum ama sertleştiriyorlar. O morluk, o şefkat duygusu. İnsanların tenine her zaman iz bırakırım, ama iz onun altında olduğunda farklıdır.

Parmak uçlarım kalçasından kalçasına kayarken karnı dalgalanıyor, çöküyor. Sy onu iyi besliyor ve bir parçam ona şunu söylemek istiyor: *Gördün* mü? Eskiden ondan korkardı ama Nick ona bakacak, onu güçlü kılacak, onu her zaman olması gereken Düşes'e dönüştürecek. Nick onu güvende ve dinç tutacak, çünkü o asla göründüğü gibi değildir ve her zaman ihtiyacımız olan şeydir.

Ama ben...

Ben ne olacağım?

Bu genellikle düşündüğüm bir şey değil, şimdi ve burayı tercih ediyorum, çünkü yarın... Bunu tahmin edemem. O yanımda uyurken, Sy sabah koşusuna çıkmak için çıplak teninden çoktan sıyrılmışken uzun süre bunu düşünüyorum. Dersim bir saat sonra başlıyor ama şimdilik onu yatağımda, yumuşacık ve sıcacık görmenin keyfini çıkarıyorum.

Gözlerini açtığında, ben hala morluklara odaklanmış, düşünüyordum. Hep düşünüyorum. Sy ve onun uyuşturucuyla ilgili anlamadıkları şey bu. Hepsini tüketmeme izin veriyorlar. Onların etkisindeyken düşünceler daha çok bir kütüphaneye, daha az kasırgaya dönüşüyor. Her fikrin gelip geçmesine izin verebiliyor, bir sonraki geldiğinde onu dikkatlice bir kenara koyabiliyorum. Bunun iyi ya da sağlıklı olmadığını biliyorum ama lanet olsun. Bana her gün üç hap verip istediğimi alamayacağımı söylemeleri nasıl adil olabilir?

"Saat kaç?" diye mırıldanıyor, başını çevirip bir saat arıyor.

"Burada saatim yok," diyorum ona. "Zaman sadece yapmak istemediğim şeyler için bir geri sayım." Eğlenceli olan her şey ölçüme ya da cihazlara ihtiyaç duymadan kendiliğinden gerçekleşiyor. Şakağımı yumruğuma dayayıp başparmağımı sararmış deriye bastırıyorum. "Acıdı mı?" Dün geceki ağlama krizinden dolayı gözleri hâlâ şiş ve kırmızı; bana şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak bakıyor. "Canını yaktım mı?" Bakışlarımı kalçasındaki çürüğe kaydırarak detaylandırıyorum. Neredeyse oraya yaptırdığım dövmenin tam üzerinde, yedi nokta ve onların çürüyen kan galaksisi.

Gözleri benimkileri takip ediyor ve yutkunuyor. "Öyle değil." Üzgün olduğumu söylemiyorum çünkü üzgün olduğumdan emin değilim.

Bunun yerine eğilip dudaklarımı sararmış noktalara bastırdım ve "Bana yalan söyledin. Artık bunun için çok yakın olduğunu sana göstermek zorundaydım. O gece kayalıklarda seni benim yapacağım konusunda uyarmıştım." Kafamı kaldırdığımda bana bakıyor, gözleri kocaman ve temkinli. "Sadece Düşesim ya da sürekli seviştiğim biri değilsin. Seni içeri aldım. Bunu anlıyorsun, değil mi? Sana ruhumu açtım, Vinny. Çirkin olduğunu biliyorum, belki senin için bir anlamı bile yok ama

-"

"Öyle," diyor kaşlarını çatarak. Parmakları belli belirsiz saçlarımın arasından geçiyor, bu hisle gözlerim kapanıyor. "Sadece icabına bakmaya çalışıyorum," diye fısıldıyor, sesi çakıl gibi sert.

Elini itiyorum, parmaklarının kafa derimde yarattığı hissin tadını çıkarıyorum. "Bu hafta sana dövme yapmak istiyorum." Sabahtan beri, hatta Sy uyanmadan önce bile bunu düşünüyordum. Tüm bu deriye bakıyor ve her santimini kaplamak için kaşınıyordum. Nicky ilk parçasını aldığından beri böyle bir şey hissetmemiştim ve hayatımda hiç bir kızla böyle bir şey hissetmemiştim. Tate'le bile.

"Oh." Parmakları tembel tembel kaşınırken duraksıyor ama sadece bir saniyeliğine.

İzin istemediğimi biliyor ama yine de izin veriyor. "Tamam."

Göğsümdeki şişlik neredeyse dayanılamayacak kadar fazla. Heyecan denemeyecek kadar karmaşık ama buna yakın. Bu kaşıntı, huzursuzluk, başlamak için sabırsız dürtü o kadar güçlü ki, iç çamaşırının lastiğini parmaklayarak kıpırdanmaktan kendimi alamıyorum. Siyah dantel. "Ne istiyorsun?"

Kaşları birbirine çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Dövmen için." Battaniyemin altına girdiğinden beri aletim sertleşmişti ve onun üzerine yuvarlanmak için iki kez düşünmedim. "Ne istiyorsun?"

Kalçaları benim için açılıyor, dantelli külotuna sürtünmeme izin veriyor. "Bilmiyorum," diyor kaşlarını çatarak. "Asla bilemem."

Gözlerinde kalçalarımı hareketsiz bırakan sarı bir aşı boyası var, dün gece onda gördüğüm ve henüz tam olarak gitmemiş olan donuk bir derinlik. Dudaklarımla kovalamaya çalışıyorum, onu öpmek için eğiliyorum. Elleri kaburgalarımdan yukarı kayıyor, o kadar yumuşak ki gıdıklıyor, ama vücudunu bana açsa da - kalçalarım için uyluklarını açıyor, dilim için dudaklarını ayırıyor - bu yeterli değil.

"Dün gece ne oldu, Vinny?"

Gözlerindeki şehvet kıvılcımı sönüyor. Saçlarını yanağından çekiyorum ve bir seçim yapmasını izliyorum. Bana söylemek mi, söylememek mi? "Haklıydın," diyor,

Fısıltısı dudaklarımda ılık ve nemli. "Leticia öldü."

Ona bakmak için yukarı itiyorum. Bu çok garip. Vinny'nin bunu kabul etmesini o kadar çok istemiştim ki, ama şimdi bunu görünce gözlerindeki umutsuzluğu silmek istiyorum. "Kesin olarak bilmiyoruz. Hâlâ-"

Beni itiyor.

Ciddiyim.

Kalçalarını sıkıyor ve kalçalarıyla küçük bir bükülme hareketi yapıyor ve sonra sarsıcı bir şekilde sırtüstü yatmış, yataktan çıkışını izliyorum.

Ne oluyor lan?

"Sana bir şey gösterebilir miyim?" diye soruyor, ayaklarını kot pantolonunun paçalarına sıkıştırarak.

Gömleğimi başımın üzerinden çekerken ona bakakalıyorum, hâlâ dengem bozulmuş durumda. Sy kadar büyük falan olmayabilirim ama lanet olsun. Beni resmen tartakladı. Sikim şaşkın bir şekilde küçük bir seğirme yaptı. "Tamam."

Bekliyor, bir çift boxer'a adım atmamı izliyor, bir kot pantolonun içine kafeslemeden önce aletimi üzgün bir şekilde sıkıyor. Beni odamdan çıkarıp kapıya, parti odasına giden merdivenlerden aşağıya sürüklediğinde ne beklediğimden emin değilim, ama ana merdiven boşluğunun hemen içindeki taş duvarın etrafında hissetmesini izlemek değil.

"Ne arıyorsun?" Titreyerek soruyorum, keşke üzerime bir tişört de atsaydım.

Bakışları uzak ama odaklanmış, parmak uçları duvar boyunca arıyor. "Burada olduğunu söylemişti," diye mırıldanıyor ve karşı duvara dönüp onu deniyor. Parmaklarının bir şeye takılması uzun sürmedi, bir taşı ve ardından yanındakini çekip çıkarırken vücudu harekete geçti. Bu, Nick'in bulduğu, muhtemelen ailesinin bodrumunda bira içerken, babasının ya da babasının ihtişamlı günlerine dair hikâyeler anlatırken ona aktardığı bir çatlak olmalı.

Bir tomar yıpranmış kumaş çıkarıyor ve bana dönüyor. "Bu o," diyor ve kumaşı geri çekerek bir kafatasını ortaya çıkarıyor.

Geçen yıl, anatomi çizim sınıfımın fen bölümüyle bir anlaşması vardı ve gelen numune sevkiyatlarını incelememiz gerekiyordu. En sevdiğim dersti, tam katılım sağladığım tek dersti. Kafatasları, evet, ama aynı zamanda femurlar ve skapulalar, henüz bir el şekline getirilmemiş metakarplar, formaldehit içindeki organlar, hayvan fetüsleri ve malformasyonlar. Bu çizimlerden biri ön kolumdaki bir dövme için ilham kaynağı oldu; iki başlı bir ayı yavrusu. Sy ve Nick. Benim mükemmel küçük malformasyonlarım.

Daha iyi görebilmek için çömeliyorum, ağzım hayranlıkla açık. "Nereden biliyorsun?"

Lavinia sadece "Biliyorum" dedi ve ben de anladım. Deriyi ve eti, kasları ve damarları sıyırırsak Nicky ve Sy'ın yerlerini bulabileceğime bahse girerim.

Elimi uzatıp bir elmacık kemiğinin üzerinde gezdiriyorum ama temas etmiyorum. "Çok güzel," diye nefes alıyorum, gözlerim kıvrımların ve çukurların, açıların ve çizgilerin izini sürüyor. Onu çizmek, bunca zamandır kafamda canlandırdığım imgeyle eşleştirmek istiyorum. Güzel bir ölü kız.

Vinny'nin soğuk, gri gözlerine baktığımda, orada bir acı görüyorum.

"Bu sizin görebileceğiniz türden bir acı değil..."

Bunun yerine ona dokunuyorum, avucum kalçasının arkasında geziniyor. "Neredeyse senin kadar güzel," diye ekliyorum, çünkü bu doğru.

Vinny'yi çizmek istemiyorum. Onu çizmek istiyorum. Onu kendimden bir parçaya dönüştürmek istiyorum. İfadesi bocalıyor, bir şeyler kayboluyor. Tam olarak ne olduğundan emin değilim, ama onu çelik zırhından yoksun bırakıyor, bakışlarında bir kırılganlık var. Acaba Nick fark etti mi?

Vinny'yi başkasının yerine seçersen, onu avucunun içine alırsın.

"Onu nerede buldun?" diye sordum. Leticia'nın cesedi bulunduysa, belki bir kanıt vardır, o gece kayalıklarda bizimle birlikte olan kişinin izini sürmenin bir yolu vardır.

Ama Vinny'nin yüzü düşer. "Remy..." Başını sallıyor, dudakları bir türlü çıkmayan sözcüklerin etrafında şekilleniyor. "Lütfen beni tekrar yalan söylemek zorunda bırakma."

Kendi yüzümün düştüğünü hissediyorum. "Bana söyleyemezsin."

Kafatasını duvarın içine geri yerleştirmek için uzanıyor. "İstemediğimden ya da sana güvenmediğimden değil. Ben sadece..." İç çekerek duvara yaslanıyor, kollarını kavuşturmuş, omuzlarını ona vermemi beklediği acıdan korumak için kıvırmış. Birkaç saniye öncesine göre çok daha küçük görünüyor. "Yapamıyorum işte."

Sezgisel olarak nedenini biliyorum. Bu bilgi her neyse, tehlikeli. Beni koruyor. Ayağa kalkıp ona sert bir bakış fırlatıyorum. "Nick biliyor mu?"

Dudağını ısırarak başını sallıyor. "Evet."

"Ve o senin arkanı mı kolluyor? Seni güvende mi tutuyor?"

Kelimeler anlamadığım bir şekilde irkilmesine neden oluyor ama beklemediğim bir yoğunlukta "Evet," diye cevap veriyor. "Nick beni güvende tutmak için her şeyi yapar." Daha alçak sesle, "*Her* şeyi." diye tekrarlıyor.

"Tamam o zaman," diye karar verdim, onu duvara yasladım ve çenesini kavradım. "Sana güveniyorum."

Öpücük yavaş ve tatlı, kule aşağı yukarı bir morg dondurucusu sıcaklığında olsa da içimi ısıtıyor, dilimi ağzına sokarken kanımı canlandırıyor. Sy birazdan buraya koşup hazırlanmamızı, derse geç kalacağımızı söyleyecek ama ben acele etmiyorum ve Vinny...

Bana doğru açılıyor, kollarını açarak belime doluyor ve beni kendine yaklaştırıyor. "Dövme..." diye fısıldıyor, ağzını benimkine sürterek. "Ne istediğimi biliyorum."

"Her şeyi yaparım," diyorum, içimdeki heyecan canlanıyor.

Gözlerini açıp benimkilerle buluşmak için çırpınıyor. Bir kez daha o kırılganlık parıltısını görüyorum, fısıltısı hak ettiğinden çok daha uysal geliyor. "Bana kanat verir misin?"

Bunu düşünüyorum, onun puslu gözlerini izliyorum. Nick ona Minik Kuşum diyor ama bu pek uymuyor. Vinny tüylerden ve küçük, kırılabilir kemiklerden oluşmuyor. O bundan daha geçici bir şey. Genişleyen ve daralan bir gölge.

Dudağına dokunuyorum. "Sadece uçup gitmeyeceğine söz verirsen."

Parmağıma gülümsüyor, o kadar açık ve tatlı ki içim acıyor. "Kalbimin üstüne yemin ederim."

HAFTA O KADAR YOĞUN VE SORUMLULUKLARLA DOLU GEÇİYOR Kİ RUTİNDEN BAŞKASINA YER KALMIYOR.

Sy her zaman önce uyanır. Vinny onunla koşuya çıkıyor ve ne konuştuklarını bilmiyorum - eğer konuşuyorlarsa bile - ama bize geldiği o geceden sonra, ruhunu soğuk yanaklarına akıtarak, o ve Sy normale döndüler. Sabahları didişiyorlar. Öğleden sonraları birbirlerini görmezden geliyorlar. Ve geceleri.

Geceleri onunla birlikte odasında kaybolur.

Her ne yapıyorlarsa, çok ayrıntılı olamaz. Sabahları hep telaşlı ve sabırsız oluyor ve Nicky ile ben hep trajik bir bakışı paylaşıyoruz. Görünüşe göre Sy bir kızı nasıl azdıracağını biliyor ama bu konuda bir şeyler yapma konusunda pek ilerleme kaydedemiyor.

Cuma sabahı, aynı şarkıyı ve dansı izliyoruz -Vinny yatak odasından asabi ve sinirli bir şekilde çıkarken, Sy gayet memnun görünüyor ve Nicky "Ne lanet bir israf" diye mırıldanıyor. Ben de ciddiyetle başımı sallayarak onaylıyorum. Üçümüzden sadece birimiz onun ıslak amına her gece sınırsızca erişebiliyor ve onunla ne yapacağını bile bilmeyen bir adam.

Her ne yapıyorlarsa, Sy Cuma Gecesi Hiddeti'nde tam bir canavar, bu zavallı Psi Nu enayisinin ringde canına okuyor. Nicky, Vinny ve ben

Herkes yan taraftan Sy'ın salınışını ve adamın bacaklarını tekmeleyişini izliyor. Biraz boğuştular ama Sy üçüncü rauntta Psi Nu'yu ayağa kaldıran müthiş bir aparkat indirdi, temiz bir TKO.

Daha sonra, partide, Sy zafer dövmesini yaptırdıktan sonra, kanepeden onun ve Vinny'nin barda yollarının kesişmesini izliyorum. Bu gece oldukça kalabalık, bu yüzden birbirlerinin yanından tüm vücutlarıyla geçiyorlar, adam Vinny'yi kalçasından tutmak için uzanıyor. Adam eğilip Vinny'nin dudaklarına hızlı ama bir o kadar da şehvetli bir öpücük konduruyor, yavaşça süzülmeden önce diliyle buluşmak için yalıyor. Vinny kızarıyor ve onun geri çekilişini izlemek için dönüyor, ağzından onun tadını yalıyor.

Evet, çok azgın. Yine de oğlumla gurur duyuyorum.

İnsanlar bunun hakkında fısıldaşıyor ve ondan sonra hem DKS çocukları hem de fahişeler onları izliyor -Sy ve Vinny- ve hepsinin neyi merak ettiğini biliyorum. Şortunun içindeki yangın hortumuyla onu sikti mi?

Nick ve ben bilerek uzun uzun bakıyoruz, çünkü ikimiz de bakmadıklarının farkındayız.

Pazar gününe kadar fikrime saygı gösterme şansım olmadı.

Hiçbir zaman mükemmel bir şekilde oluşmaz. Daha çok bir yapboz gibi başlar. Masanın üzerine dağılmış düzinelerce parça, şekil ve renk karmaşası. Bu kaosun bir tasarım yaratacağını biliyorum, ancak hepsini ters çevirip küçük yığınlar halinde sıralayana kadar bir anlam ifade etmeye başlamıyor.

Banyonun dışında volta atıyor, içeriden gelen sesleri dinliyorum. Musluk açılıp kapanıyor. Duş perdesinin hışırtısını. Kalemi parmaklarımın arasında döndürüyorum, döndürüyorum, döndürüyorum, ta ki göğsümde şişen şey canlanıp yumruğumu tahtaya doğru itene kadar.

Bang bang bang.

"Bitirmek üzere misin?" Bağırıyorum, sesim çok yüksek ve kesik. Kolu deniyorum ve kapı gerçekten açılıyor. Vinny koyu mor bir erkek şortu giymiş, bir kolunu sütyeninin askısından geçirmiş.

"Remy, bu da ne?" Göğsünü kapattı, çenesi öfkeyle düştü. "Kapıyı kapat!"

Buharlı banyoya daldım ve kalçalarını tutarak onu duvara yasladım. Sonra dantelli sütyenini kolunun kıvrımından çekip alıyorum ve bana attığı bakışları umursamadan bir kenara fırlatıyorum. Elleri hala göğüslerinin üzerinde, onları dolgun ve yuvarlak hale getiriyor, ama şimdi değil. Her zamanki kalıcı kalemim yerine yıkanabilir kalemimi kullanarak göğsünün düz yüzeyine bir desen çizmeye başlıyorum.

"Bu bir tür mola mı?" diye soruyor, sesi tamamen ciddi. "Yüksek mi? Alçak mı? Burada neyle uğraşıyoruz?"

"Mola değil," diyorum gözlerimi onunkilere kaldırarak. "Bir *atılım.*"

Onu banyodan dışarı, oturma odasına ve yatak odama doğru itiyorum. "Masanın üzerine çık," diyorum, ses tonumun çok sert olduğunu bilerek. Bu öfke değil. Bu tutku. İlham. Bir sanatçının ilham perisine ihtiyacı vardır.

Göğsündeki desene bakmaya çalışıyor ama görüş alanının dışında kalıyor. "Bana neler olduğunu anlatana kadar olmaz!"

"Dövmen," diye açıklıyorum masaya dönerek. "Sonunda görebiliyorum. Kristal berraklığında, güneş tutulması sırasındaki yıldızlar gibi." Kâğıtları, eskizleri, çizimleri, birkaçını renkli, diğerlerini siyah beyaz karıştırırken, birkaç gün önce başladığım yarım kalmış bir konsepti buluyorum. O zamandan beri kafamı kurcalayıp duruyordu ama ödevim gerçekten çok zordu ve eğer babamı haksız çıkarıp Dük olarak kalmak istiyorsam, gerçekten geçmeye daha fazla önem vermem gerekiyordu.

Sonunda önünde duruyorum ve ellerimi kollarından aşağıya, dirseğinin kıvrımını geçip göğüslerini kavradığı yere doğru gezdiriyorum. Yavaşça parmaklarını teker teker çekiyorum ve başparmaklarımı meme uçlarına sürterek onları nazikçe sert tepeler haline getiriyorum. Sanat için falan gerekli değil. Sadece onu azgın görmek hoşuma gidiyor. "Bana parçalar halinde geliyordu. Küçük parlamalar. Bazen böyle oluyor. Maraton, koşu değil, bu tür bir şey." Duraklıyorum,

gözlerini onunkilere dikti. "Bana izin vereceksin, değil mi? Şimdi sana kanatlarını vermeme izin verecek misin?"

Gözbebekleri büyüyor ve yutkunarak başıyla onaylıyor. "Ben hazırım."

O arkasına yaslanıyor ve ben de malzemelerimi topluyorum, köşedeki otoklavdan steril iğneleri çıkarıyorum, mürekkep şişelerini karıştırıyorum. "Bu birkaç seans sürecek," diye uyarıyorum onu. "Ve yer, çok acıtacak. Çok fazla gelirse bana haber ver."

Başını yana eğip beni izliyor. "Oldukça yüksek bir acı eşiğim var."

Ona bir sırıtma gösterdim. "Siz Düşes'siniz. Tabii ki biliyorsun."

Her şey bir araya geldiğinde tabureme oturuyorum, bir çift lateks eldiven takıyorum ve ona doğru dönüyorum. Koltuğa geri dönmek iyi hissettiriyor. Sy ve Nicky'nin zafer dövmelerini saymazsak, bir süredir iyi ve sağlam bir seans geçirmemiştim. Göz göze geldik ve çenesini kavradım. Dudaklarımı dudaklarına değdiriyorum, diş macununun nane tadını alıyorum ve sabunlu teninin kokusunu alıyorum ve keşke önce onu sikseydim diyorum, sert ve yavaş bir şekilde, onu gevşeterek. Ama bu görüntü kafamın içine lanet olası bir sığır sopası gibi kazınmış. Onu indirene kadar dinlenmeme izin vermiyor.

Elimi boynunda gezdiriyorum ve hazırlığa başlıyorum, kalemi temizliyorum ve cildini dezenfekte ediyorum. Soğuk sıvıdan titriyor, tüyleri diken diken oluyor, meme uçları geriliyor ama kıpırdamıyor. Onunla ilgili sevdiğim ilk şey buydu, masama uzanmaya ve tenine sahip olmama izin vermeye bu kadar istekli olması. Ardından şablon geliyor ve tam olarak istediğim yere sürüyorum.

Doğru, tam olarak doğru olduğunda, çizgiler kafamdaki görüntüyle hizalandığında; silahı tutup birkaç deneme fiskesi vuruyorum. "Hazır mısın?" Bir elimi karnına koyarak soruyorum.

"Evet." Gözleri geniş ve güven dolu.

Titreşim odayı dolduruyor, damarlarımda dolaşıyor ve kulaklarımda uğulduyor ve diğer her şeyi bir kenara itip yavaş, sıkıcı döngüye başlıyorum

mürekkebi ve sonra da fazla mürekkebi ve kanı siliyor. Vücudu gerildiğinde, parmakları kıvrıldığında, nefesi sıkıştığında canının acıdığını anlayabiliyorum.

"Çok mu fazla?" Duraksayarak soruyorum.

Çenesi gergindi ama gıcırdatarak "Hayır. Garip değil mi? Acıtıyor ama aynı zamanda... büyüleyici hissettiriyor?"

"Evet, iyi türden bir acı, değil mi? İnsana yaşadığını hissettiriyor." Gözlerimin vücudundan aşağı kaymasına izin veriyorum. "Islak mısın?"

Yanakları pembe pembe kızarıyor. "Um. Biraz?"

Ona söylediğimden değil ama onu masaya yatırdığımdan beri aletim sertleşti.

Boynumun bir hareketiyle saçlarımı geriye atarak, boynumdaki ter sızıntısını görmezden gelerek ana hatlara doğru eğildim. "İşim bittiğinde bunu senin için nasıl h a l l e d e c e ğ i m e odaklan. Tamam mı?"

Başını sallıyor, tavana bakarken ağzı seğiriyor. "Tamam."

Kendimi sanatıma kaptırdığımda zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Bu yüzden Nicky dışında kimse üzerinde büyük çalışmalar yapmıyorum, o da koltuğumda saatlerce oturmaya hiç şikayet etmeden katlanabiliyor. Diğerleri... Kendimi o kadar kaptırıyorum ki onların molalara, dinlenmeye, rahatsız edici acıdan başka bir şey hissetmek için bir şansa ihtiyaçları olduğunu unutuyorum. Bu can sıkıcı, beynimin aniden hareketten çekilmesi için bir şok. Ama Vinny'nin tasarımı zihnimde farklı evrelere ayrılmış durumda, bu yüzden normalden daha yavaş çalışıyorum. Her parçası mükemmel olmak zorunda.

Ne kadar sürdüğünden emin değilim, ama başımı kaldırıp kendimi onun teni olmayan bir şeye yeniden yönlendirdiğimde, penceredeki ışığın değiştiğini biliyorum.

"İşte," diyorum, silahı çekerek. Dış hatlarına bakıyorum, deri kabarmış ve çiğ. "Sanırım şimdilik bu kadar yeter."

Aletleri yere bıraktım ve ellerimi vücudunun altından geçirerek onu masadan kaldırdım. Sorgusuz sualsiz onu yatağıma götürüp ayak ucuna oturtuyorum. Merhem tüpünü kaptığım gibi kalın, parlak kremden bir katmanı kızgın çizgilerin üzerine dikkatlice sürüyorum. Başını arkaya eğdi,

rahatladığı her halinden belliydi.

ve ben uzun bir süre boğazının uzun, yumuşak sütununa bakıyorum.

Merhemin kapağını kapatmayı bile bitirmeden önce dilimi ona bastırıyor, çenesine doğru yavaş bir yol yalıyorum. Ağzını yakalayıp onu saatlerdir düşündüğüm gibi öpmeden önceki milisaniye içinde gözleri açılıyor. "Düşündüğümden bile daha seksiymiş."

"Dövme mi?" Kendi göğsüne bakmak için nafile bir girişimde daha bulunuyor. "İşaretlendiğini görmek." Elimi vücudunda gezdiriyorum, göğüslerinin üzerinde ve karnında. Hay *sikeyim*. Bunların hepsi benim. İşaretlemek için benim. Oynamak için benim. Benimkinin içine dalmak için.

Göğsü yükselip alçalıyor, her genişleme ve daralma dövmenin kanatlarını hareket ettiriyor gibi görünüyor. "Bu bana yaptırdığın ilk dövme değil."

"Doğru, ama istediğin tek şey bu." Belki de budur. Ona sahip olduğumu kanıtlamak için Vinny'ye vermedim. Ona verdim çünkü o benim. Arada bir fark var ve o gece, uçurumda kendimi ilk kez onun içine gömdüğümde bunu tüm gücümle hissettim. Onu uyarmıştım. Başka kızlara dövme yapmamamın bir sebebi var. Birine bu kadar yakın olmak tehlikelidir. Onları vücutlarından daha fazlası için istemek, kendimi onların içinde mürekkeplenmiş görmek istemek, sefalete davetiye çıkarmaktır, çünkü Nicky, Sy ve benim ortak noktamız bu.

Biz işleri yarım yamalak yapmayız.

Kavga eder gibi sevişiyoruz, ölür gibi seviyoruz.

Vinny bir tehlike. Potansiyel bir sefalet. Normal kadınlar terk eder, aldatır, yalan söyler ya da *ölür,* ama Kraliyet kadınları? Bunların hepsini güneşe rakip olacak bir yoğunlukla yaparlar. Yöntemlerine katılmayabilirim ama Sy'ın bir Düşes'e sahip olma konusundaki çekincelerini anlıyorum.

Ama içimdeki bir şey onun içindeki bir şeye kilitlendi ve ben de bunu kabul ettim.

Elimi dar şortunun altına kaydırdım ve uyarılmasının yapışkan sıcaklığını hissettim. Sikim tepki olarak kabarıyor ve onun üzerine tırmanıp

parmaklarını külotunun kenarına sokuyor ve kalçalarının üzerinden çekiştiriyordu.

Tam olarak ne istediğimi biliyorum.

Külotu yere atıp kalçalarını ayırıyorum ve burnumu ıslak sıcaklığına değdiriyorum. "Çok güzel kokuyorsun, bebeğim."

"Remy, *iğrenç*." Kıvranıyor, ama onu sakinleştirmek için ellerimi kalçalarına bastırıyorum.

"Hayır, farklı kokuyor," diye karşı çıkıyorum ve dilimi onun tadına bakmak için uzatıyorum. "Çelik gibi keskin. Adrenalin gibi. Saatlerdir bir bıçağın ucunda oturuyorsun, vücudunun süzülmesine ve oluşmasına izin veriyorsun." Dilimi amına dayıyorum, tadına bakıyorum, alıyorum ve vücudunun onunla birlikte titrediğini hissediyorum.

"Oh," diye nefes alıyor ve yatağa geri düşüyor. "Oh, lanet olsun."

Mırıldanarak elimi sikime doğru kaydırıyorum ve taşaklarımı sıkıyorum. Sonra kapıma ağır bir yumruk iniyor ve kapıyı çalıyor.

"İçeri gel," diye sesleniyorum, içeri dalmadan önce Vinny'ye göz kırpıyorum.

Kapı açılıyor ve "Hey, dostum, sende hiç o ta-" Sy kapı aralığında aniden sessizleşiyor. Ve sonra, "Siktir. Özür dilerim." Başımı kaldırıp baktığımda burnunun hoşnutsuzlukla kırıştığını görüyorum.

Sy'a tüm dikkatimi vermeden önce Vinny'nin klitorisine uzun bir öpücük veriyorum. "Neden sen devralmıyorsun?"

Sy kaşlarını çatıyor. "Neyi

devralmak?" "Düşesimizin amını

yemeyi." Dizleri kenetlenir.

"Remy!"

"Bu zor bir pas," diyor Sy, çenesi gerilerek. Vinny'ye bakıyor ve ekliyor: "Alınma ama *bunu* asla yapmayacağım."

Bacaklarını geriye itip açıyorum ve kokusunu içime çekiyorum. Biraz değişmiş. Soğumuş. *Göt deliği*. Uyluklarının iç kısmını öpüyorum, onu tekrar içine çekiyorum. Öpücükler arasında, "Çok şey kaçırıyorsun, kardeşim." diyorum. Amına ulaştım ve klitorisini öptüm. Kıvranıyor ve eli uzanıyor, parmakları saçlarımı pençeliyor. "Böyle çok iyi. Ellerimin arasında." Ona sırıtıyorum.

bacakları. "Acaba bu yüzden mi yapamıyor? Yeterince savaşmıyor mu?" Parmak eklemimi açıklığının üzerine sürüyorum. "Ya da belki de onun kafasında kazanan sen olacağın içindir."

"Bunların hiçbiri değil, göt herif," diyor, eli aşağıya uzanıp pek de ihtiyatlı olmayan bir şekilde ereksiyonunu düzeltiyor. "Sadece yüzümü oraya koymuyorum. Ya da ağzımı."

O konuşurken, kızıma ihtiyacı olanı veriyorum ve onun derin, havadar iniltisi odayı dolduruyor. Saçlarımdan çekiştirip sıkıyor, ben de ayağına sürtünmek için can atıyorum. Ama kapının kapanmadığını fark etmekten kendimi alamıyorum. Sy gitmiyor ve gözlerimi yavaşça kaydırdığımda hâlâ kapının aralığında olduğunu görüyorum. Am yalamaktan hoşlanmayan bir adam için, bunu yapmamı izlemekten hoşlanıyor gibi görünüyor.

Bana sorarsanız, bu oldukça saçma.

Ona baktım. "Eğer bir gösteri istiyorsan, git biraz porno aç.
Sadece katılımcılar, dostum.

Tereddüt ediyor ama sonra "Tadı nasıl?" diye soruyor.

Ona bir bakış attım. Daha önce onun tadını parmaklarından emmemiş olmasına imkân yok. "Bunu kelimelere dökmeye çalışmak sicim teorisini açıklamaya çalışmak gibi. Amın tadı inanılmazdır ve asla iki kez aynı olmaz." Yaklaşması için elimle işaret ediyorum. Vinny iç çekiyor, gözleri hayal kırıklığıyla tavana bakıyor ve ben de başparmağımın ucuyla klitorisini biraz okşuyorum. "Sabırlı ol Vin. Oğlumun bir kadını düzgünce nasıl yiyeceğini öğrenmesi gerekiyor. Orgazm olacaksın. Söz veriyorum."

Bunu kendimden çok senin için yapıyorum.

"Benim yerime geç," diyorum ona, yatakta ilerleyip Vinny'nin arkasına geçiyorum ve onu göğsüme yaslıyorum. "Onun için yayıl," diye emrediyorum, göğüslerini avuçluyor ve onlara masaj yapıyorum - yeni dövmeden uzak durmaya dikkat ederek. Sy savaşa doğru ilerleyen bir adam havasıyla öne doğru yürüyor. Omuzları dik, yüzü sert, gözlerinde küçük bir belirsizlik titreşimi. Kızın amına bir şeytanmış gibi bakıyor ama sonunda önünde diz çöküyor.

Lavinia'nın gözleri geniş ve temkinli ve Sy amına dalmak için hamle yapmadan hemen önce ne olacağını anlıyorum. Benim yapabileceğim her şeyi o daha iyi yapmalı. Kızımızı canlı canlı yiyecekmiş gibi görünüyor.

Onu durdurdum. "Hey, yavaş git. Yavaş ol. Aşağıda çok fazla sinir var ve dilinle sekiz raunt yapmaktan *hoşlanmıyorlar*. Onu senin için ısıttım, sadece... tartış. Şakacı bir şekilde."

Giderek dizlerini birleştirdiğinden, ellerimi vücudunda gezdiriyorum ve uzun kollarımla kalçalarını kavrayıp onun için açıyorum. Onu açık tutuyorum ve o da amına bakıyor.

Yüzü hala berbat durumda.

"Tanrım, ona bir kompleks vereceksin. Vinny'nin amı inanılmaz. Bunu ne kadar erken fark edersen, o kadar iyi ustalaşırsın." Bir elimle bacaklarının arasına uzanıyorum ve parmaklarımı sıcak küçük yumrusunun üzerinde gezdiriyorum. Nefes veriyor ve bacaklarını kapatmaya çalışıyor ama Sy'ın eli bacaklarını açıyor. "İşte burası," diyorum ona. "*Nazikçe*."

Dilini uzatmadan önce uzun bir an daha var, düz ve garip. Vinny bana karşı geriliyor, ama ben boynunun yan tarafını öpüyorum, dilimi sürüyorum, o temas edene kadar dikkatini dağıtıyorum.

Onun amını yalıyor.

Bir ürperti omurgasını sarar. "Ah!" diye nefesi kesiliyor, sırtı kamburlaşıyor. Başını kaldırıp bakıyor, kaşları saç çizgisine kadar kalkmış. "Bu doğru muydu?" Vinny başını sallıyor, kalçaları kalkıyor ve "Unnnnhunn" diye homurdanıyor.

Sırıtıyor.

Sy'a "Klitorisini em," dedim. "Bundan hoşlanıyor. Değil mi Vinny?" Başını sallıyor, parmakları yatak örtüsünde kıvrılıyor ve Sy hayatında bir kez olsun talimatlara uyuyor. "Onu dilinle becer. Çok iyi ve ıslak, değil mi? Bunu ona sen yapıyorsun, biliyorsun. Bütün hafta boyunca bunu yaptın.

-"Onu lanet bir piyano telinden daha gergin yapıyor."

Sy bunu duyduğunda çok heyecanlanıyor, ağzı bir karış açılıyor ve ona dilini uzatıyor ki bu hiç de sürpriz değil. Bazı nedenlerden dolayı, her zaman

kızların onu istememesi. Elbette, aleti korkutucu ama birine bu fikre alışması için bir şans verse, tam bir seks tanrısı olurdu. Bunun yerine, en ufak bir tereddüt belirtisinde fırlayıp gidiyor. Güvensiz pislik.

Yine de şu anda hışımla uzaklaşmıyor. Kaşları biraz çatılmış ama aralarındaki çatlak iğrenme değil. Diliyle kızın klitorisinin etrafında sıkı bir kavis çizerek etrafı yokluyor.

Altımdaki kadın ilgiden kıvranıyor, ikimiz de onun üzerine titrerken vücudu zevkten kıvrılıyor. Sonunda bir elini Sy'ın saçlarına atıyor, diğer eliyle ön kolumu öyle sıkı kavrıyor ki tırnakları batıyor. Sikim dimdik olmuş, sırtını deliyordu. Yaptığı her hareket onu daha da sertleştiriyor.

Dönüp şakağına fısıldıyorum: "Onun için boşalabileceğini sanıyorsun, Güzel mi? Hissediyor musun?" Başını sallıyor, yüzü koluma gömülmüş. Hızlı nefes alışları tenimi ısıtıyor. Sy dizlerini daha da yaklaştırırken ayak parmaklarının kıvrılmaya başladığını görebiliyorum, dili şimdi daha sert çalışıyor, kararlı, sivri. Kalçaları inip kalkıyor, bacakları titriyor ve ben onu yakın tutmak için bir elimi saçlarına atıp Sy'a, "Bırak dilinle boşalsın, dostum," diye gürlüyorum.

Sy'ın dili kızın klitorisinin üzerinde bir noktaya kadar ilerliyor ve bu sikik herifin neden endişelendiğini bile bilmiyorum, çünkü onu tam bir sürtünme ve kalça çırpma karmaşasına sokuyor, ağzı bir çığlık etrafında genişçe açıldı.

Kadın Sy'ın ağzına sertçe boşalırken oda göz kamaştıracak kadar sıcak bir renkle doluyor, tüm vücudu bunun gücüyle sarsılıyor. Sy derin ve gırtlaktan bir ses çıkarıyor ve her iki avucunu da kaldıraç olarak şiltenin üzerine koyarak onu almaya zorluyor. Elleri adamın saçlarında, kalçaları kulaklarının etrafında kenetlenmiş ve *Tanrım*. Resmen adamın yüzünü beceriyor, kalçaları adamın dilinin ucunu kovalıyor.

Dilinin her geçişinde kasları kasılırken, bu küçük nefes nefese çığlıklara yerleşiyor.

Ağzını parmaklıyorum ve "Dükün için açık tut, Vinny" diyorum.

Onu yastığa yatırıyorum, vücudu gevşek ve akıcı. Yüzüne yapışmış bir tutam saç var ve Sy'a "Hadi kardeşim. Seni tatma sırası onda."

Ayağa fırlıyor, parmakları fermuarını tırmalıyor ve gözlerindeki bakışı sevdiğimden emin değilim. Vahşi ve zorlukla kontrol edilebilen, tehditkâr bir bakış. Tam da Vinny'nin savaşacağı türden bir şey.

"Sakin ol," diye fısıldıyorum, kulaklarındaki nabız atışlarını duymamasını umarak. "O kesin bir şey. Sadece ona ver."

Ne demek istediğimi anlıyor - derin ve ölçülü bir nefes alışından bunu anlayabiliyorum. Onun için -şu an için- vermek almaktan daha iyi. Onun altından kayarak çıktığımda, Sy'ın ona iyi davranacağını bildiğim için yapıyorum bunu. Dürtülerine boyun eğmek kolaydır ve o hiçbir zaman kolay yolu seçmez. Yatağımın köşesine geçerek yer değiştiriyoruz ve daha dizlerinin arasındaki şiltenin üzerine diz çökmeden gömleğimi çıkarıp sikimi çıkarıyorum. Sy da aynı şekilde heyecanlanmıştı, bu yüzden onun da canavarını aynı hızla çıkarıp başının yanında durması hiç şaşırtıcı değildi.

Şimdiden bitkin görünüyor, kalçalarını ayırdığımda, aletimin başını kaygan girişine dayadığımda ve içeri kaydırdığımda tam da istediğim gibi. Bu yavaş bir şey, son iki sikişmemiz gibi değil. Bu seferki bizim olduğu kadar Sy'ın da yararına ve buluştuğumuz noktada geniş gözlerini hissedebiliyorum, sikim onun ıslak deliğinde kayboluyor.

Vinny sırtını kamburlaştırıyor, eli bir şeye, herhangi bir şeye tutunmak için dışarı fırlıyor ve Sy'ın elini buluyor. "Remy," diye mırıldanıyor, başı yastığa gömülüyor. "Oh, siktir-oh, *Tanrım*-"

Sy onun elini kavrıyor ve ağzı açık, hayranlıkla izliyor. "O... sıkı mı?"

"Sikeyim evet," diye homurdanıyorum, taşaklarım çoktan havaya kalkmış. Bütün hafta boyunca onun içinde olmak için can atıyordum ve sikimi tekrar içine sokmadan önce kalçalarımın geri çekilmesine zar zor izin verdim.

Sy'ın gözleri ağırlaşmış, öne doğru eğilip daha iyi görebilmek için kızın kalçasını avuçlarken yarıklara dönüşmüş. "Sırılsıklam olmuş."

"Bunu sen yaptın." Aletimin onun emeğinin meyvelerinden zevk aldığını bilmek muhtemelen biraz acıtıyor ama Sy bunu belli etmiyor.

Sadece sikini kavrıyor ve başını çekiştiriyor, kızın üzerine çıkmak için doğruluyor. "Bana bak," diyor, horozunu sarsarken sesi harap olmuş.

Vinny'nin gözleri fıldır fıldır açılıyor ama her şeyden önce sikini görüyor, eli sikin üzerinde aşağı yukarı kayıyor. İtiraz edemeden kendimi aşağıya bırakıyorum, taşaklarımın derinliğinde klitorisine sürtünüyorum. Gözlerindeki sırlı coşku geri dönüyor ve bir erkeğin sikinin en hassas yeri olduğunu deneyimlerimden bildiğim dilini yalayarak dışarı çıkarmak için sadece bir kıl kadar geriliyor.

Sy gelmiyor.

İticilerim tekliyor, ama devam ediyorum, Sy hızlıca tutarken, dikkatle pelüş dudaklarına bakarken içine giriyorum. Bir saniye bile tereddüt etmeden, sikinin başını ağzının kıvrımına sürtmek için aşağı eğiliyor ve bu çok sıcak.

Hemen ağzını kapatıyor.

"İşte bu," diye homurdanıyorum, kalçalarımı ona vurarak. "Bizi boşaltacaksın, Vinny. İkimizi de alabilir misin bebeğim?"

Orgazmın sarhoşluğuyla muhtemelen her şeyi kabul ederdi, ama yanaklarının sert ve kasıtlı bir emişle çukurlaşması, bunu sadece istediği için yaptığını düşündürüyor bana.

Sy hırlıyor, göğsünden yırtık, çiğ bir ses çıkıyor ve kalçaları gerildiğinde, kasları büküldüğünde, dilinin üzerine dökülmek üzere olduğunu anlıyorum. Bu yüzden kalçalarını tutup yukarı kaldırıyorum ve son bir kez daha içine girerek sıvı sıcak hazzın içimde dalgalanmasına izin veriyorum.

Sy'ın nefesi kesilmeden önce eli başının altına sıkışıyor, siki dudaklarının arasında çılgınca sallanmaya başlarken bir avuç saçıyla onu sabit tutuyor. Benim sikim de sanki senkronize olmuşuz gibi seğiriyor.

Göz kapaklarımın arkasında yıldızların patlamasına neden olan uzun, şiddetli sarsıntılarla horoz ona boşalıyor.

Sy'ın ona verdiği her damlayı sert bir şekilde yutarak gırtlağı titriyor ve Sy geri çekilirken göğsünden gelen bir gümbürtüyü duyuyorum, sikinin başı ağzından fırlıyor.

"Ne kadar iyi, sabırlı, istekli bir kız," diyorum ona, eğilip kırmızı yanağına bir öpücük kondurmak için. Yanına çökmek için çekildiğimde, yatakta Sy için yeterince yer bırakıyorum. Beni şaşırtacak şekilde sırt üstü yatıyor, ön kolunu gözlerinin üzerine atıyor. Gözlerini kırpıştırarak kapatıyor ve çok geçmeden aramızda uyuyor.

Birkaç dakika sonra Sy nihayet kendine geliyor ve gözleri onun vücuduna kayıyor. Parmakları dövmeye uzanıyor, dış hatların üzerinde geziniyor. "Bir kelebek mi?" diye soruyor sessizce.

"Tam olarak değil," diye cevap veriyorum, Vinny bir kelebeğe sahip olabilir. Metamorfoz, değişim, yeniden doğuş ve tüm bu saçmalıklar. Ama bu, Leticia'nın kafatasını tutarkenki görüntüsünden ilham aldı. Vinny kanat istiyor ama o bir kuş değil. Bazıları için gece, göksel, ölüm alameti. "Bu bir ölüm güvesi," diye açıklıyorum ve soru soran bir kaşını kaldırsa da öylece bırakıyorum.

Zafer dövmelerinin kişisel olduğunu, hayatımızın farklı evrelerinde kim olduğumuzun bir tasviri olduğunu Sy'dan daha iyi kimse bilemez. Lavinia kanatlanmaya, yeniden doğmaya hazır olduğunu düşünebilir ama tam olarak dönüşmeden önce başka bir şeyden geçmesi gerekecek. Keder.

23

Lavinia

Mutfak tezgâhında oturmuş vücut dismorfisi üzerine bir makale okurken NICK yanımdan geçip gidiyor. Bu bir ev ödevi değil, en azından akademik kredi alabileceğim türden bir ödev değil. Düşes olmanın büyük bir kısmının yaraları sarmak, Dükleri tekrar bir araya getirmek olduğunun her zaman farkındaydım. Bu her zaman böyle olmuştur, kulede kavgaların yaralarını temizlemek için tıp öncesi biri. Besleyen ve iyileştiren bir kadın.

Düklerimin en büyük yaraları benim dikebileceğim türden değil.

Nick'in çıplak göğsünün etrafımdan geçtiğini görene kadar malzemeye dalmıştım.

Banyoya girdiğini görmek için tam zamanında döndüm.

Bugünlerde Nick'le yaşamak çok tuhaf. Önce bakıcılığını yaptığı, sonra da sahibi olduğu mahkûm olmaya alışmıştım. Nefret ettiğim biriyle yaşama düşüncesine daha yeni alışmaya başlamıştım, her zaman onun hareketlerinin farkındaydım, dinliyordum, izliyordum.

Mahzendeki o geceden beri her şey farklı.

Sadece benim olmadığımı biliyorum. Beni bir yere götürmekten bahsettiklerinde diğerlerine ters ters bakmayı bıraktı. Beni derslere kadar takip etmiyor. Evdeyken beni izliyor ama Crane Motel'den hiç ayrılmamışım gibi hissetmeme neden olan o boğucu, inatçı yoğunlukla değil. Birbirimizin etrafında dönüp duruyoruz ve konuşmamız gerekiyorsa konuşuyoruz. Kızgınlık olmadan. Öfke olmadan. Acı olmadan.

Bir şey kayıp ve onu Baronların mozolesinin merdivenlerinde bıraktığımıza eminim. Benim için ölmeye hazırdı. Ben de onu kurtarmaya hazırdım. Hoşuma gitse de gitmese de bunun bir anlamı var.

Kanla bir anlaşma yapıldı.

Onu izlemekten, hareketlerini takip etmekten, aralık bıraktığı küçük banyo kapısından onu gözetlemekten kendimi alamıyorum. Arkama yaslandığımda lavabonun başında olduğunu görüyorum, mürekkepli sırt kaslarıyla dolu gömleksiz bir şekilde aynaya bakıyor. O etraftayken göğsümde hissettiğim bir duygu var. Karmaşık ve dolambaçlı, ama sanki yeni biriyle tanışmışım gibi tuhaf bir heyecanla kenarlı.

Ve ondan nefret etmiyorum.

Bunların hiçbiri Nick'in çekilmez bir pislik olduğu gerçeğini değiştirmiyor. *Ateşli* bir pislik, ama yine de... bir pislik. Onun kim olduğunu unutmadım, ama kim olduğunu da inkar edemem.

Ders kitabını kapatırken birden suyun aktığını duydum. Duştan değil. Kesinlikle lavabodan. Yavaşça tabureden kayıyorum ve banyo kapısına doğru yürüyorum. Aynada yüzünü inceliyor, boynunu büküp çeviriyor, sakalını kontrol ediyor.

"Ne yapıyorsun?" Pat diye söyledim.

Yansımasını tekrar kontrol ediyor ve kalın saçlarını çekiştiriyor. "Bunu tıraş ediyorum."

"Oh," dedim. "Neden?"

"Şey," gözleri benimkilere kayıyor. "Onu bilerek büyütmedim."

Doğru. Kafeste kilitli olduğu için büyüdü.

Parmaklarını suyun altında gezdirerek, "Yani gerçekten benmişim gibi hissettirmiyor," diye devam ediyor. Lavabo neredeyse dolu. "Bu sadece kontrolden çıkmasına izin verdiğim bir durumun yan ürünü." Gözlerimiz yine aynada buluşuyor. "Açıkçası Daniel'ın evindeki durumdan önce kontrolden çıkmıştı ama... ne demek istediğimi anlıyorsun."

Biliyorum, ama...

"Huh."

Dönüyor. "Ne?"

Omuz silkerek cevap veriyorum, "Bilmiyorum. Belki de yüzündeki kıllarla birlikte duygusal olarak da biraz büyümüşsündür."

İnliyor ve bu beni ürkütüyor. "Sy'ın psikoloji kitaplarını gerçekten bırakmalısın."

Ona aval aval baktım ama gitmedim. Nick'in daha önce hiç böyle inlediğini duyduğumu sanmıyorum. Seks dışında. Sadece bir şeye sinirlendiği için. Bu çok... insani. Kapı çerçevesine yaslandım. "Onu sakladığını düşündüm."

"Neden umursuyorsun?" diye çenesini okşuyor. Yumuşacık bir hale gelmişti. Parti odasında onu öptüğüm o geceyi çok net hatırlıyorum. Birden gözleri benimkilere kaydı. "Hoşuna gitti mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Sakalların bir erkeği katlanarak daha çekici kıldığı oldukça iyi bilinen bir gerçek."

Karşılık olarak sırıtması neredeyse inlememe yetiyor. "O zaman kesinlikle tıraş etmeliyim. Nick Bruin daha güzel olamaz. Erkekler ve kadınlar gördükleri anda orgazm olmaya başlarlar."

Homurdanıyorum.

Omuzlarını kaldırır. "Sadece gerçekleri söylüyorum, Minik Kuş. Kendime bu lakabı ben takmadım."

"Hayır, eminim çok daha mütevazı bir şey tercih ederdiniz."

Avucunu kalın bir tıraş kremi tabakasıyla doldurup usturasını suya daldırmasını izliyorum. Kaşları kalkıyor ve bakışlarımız aynada buluşuyor. "Bekle." Duraklıyor, tıraş köpüğü yüzüne birkaç santim uzakta. "Beğendin mi?"

Farlara yakalanmış bir geyik gibi donup kaldım, cevap veremedim. Daha önce yalan söylemiyordum. Erkeklerin sakalları evrensel olarak seksidir ve bu ona çok iyilik yapıyor. Bu haliyle huysuz ve erkeksi görünüyor, biraz da bitkin, sanki çok şey yaşamış biri gibi. Remy'nin bana insanlarda takdir etmeyi öğrettiği bir dürüstlük ve özgünlük var.

Ve bundan nefret ediyorum.

Bunun bir parçası da bunun nasıl gerçekleştiğini hatırlatması. Nick'i o kafese kilitlediğim için pişman değilim ama bu gurur duyduğum anlamına da gelmiyor. Bana bir parçam - engerek parçam - gösterildi ve onu kucaklamak konusunda dikkatli olmayı öğreniyorum. Sona giden bir yoldu. Göze göz.

Diğer yanım ise onun yüzünü özlüyor.

Bu adamın etrafında iki yıl geçirdim ve ne kadar çekici olduğunu hiç fark etmedim değil. Bazı geceler, hayatımdaki tek parlak şey buydu. Ona bakmak, yüzünün hatlarını ve sırıtışlarıyla nasıl değiştiğini takdir etmek. Bizimki gibi çirkin bir dünyada, güzel bir şeyler görmek güzel. Nick Bruin şüphesiz bir sanat eseri. Zaten Remy'nin mürekkebi ve tüm o Güney Yakası metanetiyle her şeyi örtmüş. Sakal onun için arkasına saklanabileceği bir başka katman sadece.

Tepkisine dayanamayıp gözlerimi kaçırırken yanaklarım kızarıyor. "Olmasa daha iyi."

Uzun bir sessizlik anı ve ardından suyun hışırtısı. "Pekâlâ."

Tekrar baktığımda Nick yüzünü köpürtüyordu. Gözleri dikkatle aynadaki işe sabitlenmiş, ama gözlerinde içimi utançtan solduran memnun bir parıltı görebiliyorum. Neden durduğumu bilmiyorum, bakarken ayaklarım yere yapışıyor, ama muhtemelen bunun nedeni, soyunup altındaki gerçek Nick Bruin'i ortaya çıkarmakla ilgilendiğim için.

Usturayı kaldırdığında bileğinde bir seğirme oluyor. Bunu silkeleyip atıyor ama bu benim doğrulmama neden oluyor, ağzım acımasız bir çizgi haline geliyor. "Bu hala... şoklardan mı?"

"Önemli bir şey değil," diyor yumruğunu sıkarak. "Artık neredeyse hiç olmuyor."

Birden neden bunca zamandır sakal bırakmadığını anladım.

İçimi çektim ve usturayı kapmak için bir adım attım. "Arkanı dön ve çeneni kapalı tut."

İtaat edip lavaboya yaslandığında, gövdesi uzun, kaslı, mürekkepli bir kavis çizerek bana baktığında şimdiden pişmanlık duyuyorum. "Beni temizleyecek misin, Minik Kuş?"

Kaşlarımı çatıyorum, çenesinden tutup yana doğru çeviriyorum. "Bana öyle demeyi kes." Jiletle yanağına ilk darbeyi indiriyorum, suya batırmak için etrafından dolanıyorum.

"Küçük Güve aynı tınıya sahip değil," diye cevap veriyor, bakışları göğsüme düşüyor. "Yine de sanırım anladım. Kağıttan kanatlar. Parlak alevlere çekilmiş. Gececi." Gözleri parlıyor ve ağzının tıraş ettiğim yanağımı çekmeyen yarısıyla gülümsüyor. "Bütün gece ayakta kaldığın zamanları hatırlıyor musun? Motelde?" Usturayı çenesinin üzerinde gezdirirken kayıtsızca mırıldanıyorum. "Sana yemek getirecek yer bulmakta çok zorlanmıştım. Bir boka yarayan her yer saat on birde kapanıyordu, ben de sana yeni bir şeyler bulmak için daha uzağa gidiyordum."

Kaşlarımı çatıyorum, yarı konsantrasyon, yarı hatıra. Odamdan çıkardıkları ilk şeylerden bazıları mikrodalga fırın ve buzdolabıydı. "Ne kadar düşüncelisin. Memelerime bakmayı *kes*." Çenesine bir fiske vuruyorum ve sonunda kaldırıyor.

"Şeker ve soda kolaydı," diye mırıldanıyor, boğazının altından
Jilet. "Bir sürü yirmi dört saat açık benzin istasyonu var."

Duraksayarak usturayı batırdım ve "Ne yaptığını biliyorum Nick" dedim. Muhtemelen gerçekten ilgilenmek zorunda kaldığı ilk kişi bendim. İlk kez

beslemek zorunda olduğu kişi. Tampon alması gereken ilk kadın. Hayatta kaldığından emin olması gereken ilk kurban. "O zamanlar benim için elinden geleni yaptın. *Çoğunlukla.*" Geçen Noel'i hatırlayarak ona anlamlı bir bakış attım. "Anlıyorum. Bu seni kahraman yapmaz."

Gözlerini kırpıştırıyor, banyonun anemik ışığında mavi gözleri kararıyor. "Bunu biliyorum."

"Ama," diye ekliyorum, çenesinin altına doğru eğilerek,

"teşekkür ederim." Bu konuda giderek daha iyi oluyorum.

Ona teşekkür ediyorum.

Üzüntülü ve sinirli bir şeymiş gibi üzerimden silkeliyorum, usturayı diğer tarafına başlamak için daldırıyorum. Eli kalçama yerleştiğinde irkilmiyorum bile, hareket o kadar rahat ve kontrollü geliyor ki aciliyeti yok.

Sonra da "Seni öpmek istediğimi söylesem ne derdin?" diye soruyor.

Jileti aşağı doğru sürüklüyorum, keserken saçın dokusunu hissediyorum. "Boğazına jilet dayadığımı söyleyebilirim," diye mırıldanıyorum, işe odaklanmış bir halde. "O yüzden dikkatli ol."

"Beni kesmene izin verirdim," diyor Nick. Bir kırbaçlanma anında ekliyor. "Remy'ye kafatasını göstermemeliydin."

Gözlerimi onunkilere dikip aradaki bağlantıyı bulmaya çalışıyorum. Remy ile bir an için konuyu saptırmayı düşündüm ama bu çok uzun sürmedi. "Ona karşı dürüst olmalıyım. Olabildiğim kadar dürüst. O beni anlar."

Nick mırıldanıyor, diğer yanağını alabilmem için hareket ediyor. "Bu konuda söyleyecek bir şeyi yok muydu? Bir anı?"

"Hiçbir şey." Leticia'nın kafatasını gördüğünde ağzından dökülen kelimeleri acı bir şekilde hatırlıyorum. "Onun güzel olduğunu söyledi."

Nick beni izliyor, o mavi gözler araştırıyor, yağmalıyor, hesaplıyor. Sonunda homurdanıyor. "Kıskanıyor musun? Bir

kafatasını." "Kıskanmıyorum."

"Benimle dalga geçemezsin Minik Kuş. Ben de küçük bir kardeşinim." Başparmağı kalçamda geziniyor, nazik, yatıştırıcı bir hareket ve konuştuğunda sessiz bir tınıda. "O asla senin eline su dökemezdi."

Ustura duruyor ve ben - gerçekten deniyorum - onun gözlerine bakmamaya çalışıyorum. Ama başarısız oluyorum. Bunun pek bir anlamı yok. Nick onu hayattayken hiç tanımadı ve öldüğünde de onu takdir edecek türden biri değil. Yine de bunu duymak içimde bir şeyleri rahatlatıyor. Daha önce hiç kimse beni Leticia Lucia'ya tercih etmemişti.

Boğazımı temizleyerek işime geri dönüyorum ve üzerimden atmaya çalışıyorum. "Bir mum asla endişelendiğim türden bir yangın değildi."

Nick'in başparmağı kalçamda yavaş bir tur atarak hareket etmeye devam ediyor. "Yani biliyordun, öyle mi? Lionel'ın stokunu."

"Tabii ki biliyordum." Usturayı bir kez daha batırıp favorisine dönüyorum. "Leticia biliyordu." Birden merak ettim, "Nereden biliyorsun? Kontların bile bildiğinden şüpheliyim. Belki Perez."

Boğazının derinliklerinde mırıldanıyor. "Kendi yöntemlerim var. Acaba o-"

Kelimeler kesildiğinde, Nick'in başparmağı hareketsiz kaldığında, benim iyiliğim için bir şeyler sakladığını anlıyorum. Sinirlenerek ona, "Söyleyebilirsin," diyorum.

Zaten biliyorum.

"Hedef muhtemelen Leticia'ydı," diyor, başını çevirdiğimde gözleri kayıyor. "Tate çok temizdi, çok önemsizdi ve eğer Baron King'in bize söylediği doğruysa - eğer sıkletimizin dışında dövüşüyorsak..."

"O zaman bu Kral boku." Başımı salladım, bunu çoktan çözmüştüm. "Ve Tate ve Remy muhtemelen sadece ikincil hasarlardı."

"Aynen öyle."

Usturayı tekrar batırırken göğüslerime gizlice bakmaya çalışmadığında zihninin aşırı hızda çalıştığını anlayabiliyorum. "Onun düşmanlarının kim olduğunu bilmek istiyorsun, değil mi?"

Başparmağı tekrar bana doğru hareket etmeye başlıyor. "Hiçbiri senin kadar açık değil."

"Ben yapmadım-"

Nick gözlerini devirir. "Biliyorum. Sadece söylüyorum. Kim Leticia'dan senin kadar nefret edebilir ki?"

"Hiç kimse." Alay ederek ağzına doğru ilerliyorum. "Mümkün değil."

Dikkatli bir mırıltıyla, dudaklarını benim için büzerek, "Bunu baban yapmış olabilir mi?" diye soruyor.

Leticia gideli iki yıldan fazla oldu. Elbette bunu düşünmüştüm. "Babam hakkında anlamanız gereken şey, onun bir yatırıma değer verdiğidir. Leticia onun en büyük yatırımıydı. Onu şekillendirdi, olması gereken şekle soktu." İç çekerek daha yakına eğildim, dudaklarına dikkat ettim. "Bu yüzden Perez hâlâ krallık için sırada bekliyor. En iyi, en zeki ya da en güçlü o olduğu için değil. Babam ona çoktan yatırım yaptı."

"Ve Perez'in ona ihtiyacı vardı," bana anlamlı bir bakış attı, "ya da *sana*, konumunu sağlamlaştırmak için, yani muhtemelen o değildi."

Katılıyorum. "Perez tüm bunları saklayacak kadar zeki değil. İnsanları kaçırmakta iyidir. Onları kaçırmakta. Onları saklamakta. Ama çifte cinayeti örtbas etmekte?" Başımı sallayarak ağzının köşesine bıçağı yavaşça vuruyorum.

"Remy kaçtı," diyor, gözleri uzaklara dalıyor. "Perez gibi bir piyondan kaçmazdı."

"Özellikle de arkadaşının öldürülmesini izledikten sonra," diye bahse girerim.

Ben işimi bitirirken Nick sessizleşiyor, kaçırdığım bir şey var mı diye yüzünün her santimini tarıyor. Havluyu alıp tıraş kremini temizlemek ve altındaki deriyi ortaya çıkarmak için kullandıktan sonra geri çekilip aynayı işaret ediyorum.

"Eee?"

Zihnindeki derin, karanlık bir delikten çıkmış gibi görünüyor, yansımasına bakmak için dönüyor. Bir elini kaldırarak çenesinin açısını ovuşturuyor.

"Sen söyle," diyor aynadan bakışlarımla buluşarak. "Böyle mi seviyorsun?"

Rahatsızca yer değiştiriyorum. "Benim görüşümün neden önemli olduğunu anlamıyorum."

Çenesini eğip karanlık bir bakışla beni süzüyor. "Minik Kuş, önemli olan tek şey senin fikrin."

Kanımın yüzüme hücum ettiğini hissediyorum, böyle şeyleri nasıl söyleyebildiğini anlayamıyorum. Beni istediğini biliyorum. Nick, konu benim ilgimi çekmek olduğunda tanıdığım en kurnaz adam. Bu sadece açık sözlülük. Korku eksikliği. Utanmanın tamamen yokluğu.

"Benim fikrim mi?" Havluyu ona fırlatıyorum, gerginliği azaltmaya çalışıyorum. "Seninle ilgili tek iyi şey yüzün."

Havluyu yakalıyor, gözleri zevkle parlıyor. Parmağını bana doğru sallayarak, "Bak, kendine bunun bir hakaret olduğunu söylediğini biliyorum, ama ikimiz de bunun bir iltifat olduğunu biliyoruz" diyor.

Topuklarımın üzerinde dönerek, yanaklarım alev alev yanarak banyodan çıkıyorum.

YETERLİ YAĞLA, onları çıkarmanın kolay olduğunu öğrendim. Bazen zor bir iş ve bittiğinde ellerim beni öldürüyor, ancak sonunda serbest, gevşek ve kaygan olduğunda garip bir tatmin olduğunu inkar etmeyeceğim.

"Yakaladım," diyorum, saat parçalarından oluşan koleksiyona bakıp sırıtarak. Birkaç günümü aldı ama sonunda tüm bölümü ayırabildim. Sadece zımparalamam, temizlemem ve yağlamam, sonra da tekrar bir araya getirmem gerekiyor.

Pirinç parçaları elimde topluyorum ve temizlik malzemelerimi bıraktığım çatı katına geri taşıyorum.

"Al bakalım, sik suratlı." Nick'in sesi oturma odasından yükseliyor. "Yirmi. Geç onu."

"Dövdüğün tek şey sikin," diyor Remy, "geceleri, odanda, *yalnızken.*"

Sy'ın yumuşak kahkahası bana kadar geliyor. "Yan. İyiydi, Rem."

Avuç içlerinin birbirine çarpma sesi yüksek tavanda yankılanıyor. Gözlerimi deviriyorum, görmezden gelmeye kararlıyım.

"Neye gülüyorsun sen?" Nick sorar, sesi soluğu kesilmiştir. "Sadece on yedi yaşına geldin."

Sy, "Senden 20 kilo daha fazla kas kütlem var küçük kardeşim," diye yanıtlıyor. "Bu da senden çok daha fazla ağırlık kaldırdığım anlamına geliyor."

Hırdavatları ayırmayı bitirdim ve ödül olarak kendime alt kata bir göz atma izni verdim. İki kiriş arasına yerleştirilmiş, ara sıra geçici çamaşır ipi olarak kullandığım barfiks çubuğunun etrafında duruyorlar. Üçü de soyunmanın çeşitli aşamalarında. Nick ve Remy üstsüz.

-Her zamanki gibi. Sy'ın üzerinde kolları yırtılmış ve boynu kesilmiş bir tişört var. Barfiks yarışmalarının yanı sıra şınav, mekik ve bir milin ne kadar hızlı koşulabileceğinin de çocuklar arasında yaygın bir olay olduğunu öğrendim. Rekabetçi olduklarını biliyordum, bu onların her şeyi, ama şimdi hepsi daha iyi anlaştıkları için bu yeni bir seviyeye ulaştı. Ne zaman spontane bir yarışma olacağını asla bilemiyorum ama şimdiye kadar spor salonunda, boş bir oyun alanının önünden geçerken ve bir kez de kampüsteki otoparkta oldu.

Bu sabah, kahvaltıyı kimin önce bitireceği konusunda yarıştılar.

Erkekler.

"Seni yakaladı. Sy tam bir orospu çocuğu." Remy saçlarını elastik bağlarımdan biriyle yüzünden çekmiş ve sanırım bundan hoşlanıyor olabilirim - sırıtışı yayılırken yeşil gözlerinin engelsiz görüntüsü. "Gerçi o kadar cinsel gerilim yaşasaydım, muhtemelen ben de yırtık pırtık olurdum."

Sy'ın rahat sırıtışı yerini kaş çatmaya bırakıyor. "Kapa çeneni."

"Hayır," diyor Nick, kardeşinin müstehcen kaslarına kaşlarını çatarak, "üzerimdeki tek fazladan ağırlığın sikin olduğunu kabul edecek kadar erkeğim."

Sy, "Kapa çeneni dedim," diye tekrarlıyor ve yumruğunu Nick'in pazusuna indiriyor. Acısa da Nick belli etmiyor, kardeşine alaycı bir sırıtışla karşılık veriyor.

"Huh." Remy'nin alnı düşünceli bir şekilde kırışır. "Sence bir horoz sert olduğunda mı daha ağırdır, yoksa yumuşak olduğunda da aynı miktarda mıdır?"

"Sen neden bahsediyorsun lan?" Nick, Sy'a bir yumruk atıyor ama yolundan çekilince ıskalıyor.

Remy kaşlarını kaldırarak, "Sikler," diye vurguladı. "Az önce konuştuğumuz şey bu değil miydi?"

Sy, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Aletim her zaman aynı ağırlıkta," diyor.

"Nereden biliyorsun?" Nick dövüş pozisyonunu bırakarak soruyor. "Tarttın mı?"

Sy'ın kafası geriye gitti. "Ne oldu? Hayır."

"Aman Tanrım," diye ekliyor Remy gülerek. "Sende var. Hey, burada yargılama yok. Seninkine benzeseydi sikim üzerinde yapacağım deneylerden hepiniz ürperirdiniz."

Sy'ın kulak uçları aniden kırmızıya dönüyor. "Hayır, tartmadım bile! Sadece biliyorum."

Remy mutfağı işaret ederek, "Bunu çözmenin bir yolu var, biliyorsun," diye öneriyor. "Bir yemek tartımız var."

"Siktir, hayır!" Sy ısrar ediyor. "Biz sik tartmıyoruz."

"Neden? Abartıya uymayacağından mı korkuyorsun?" Tanrım, Nick laf sokma konusunda harikadır ama kardeşini gaza getirme konusunda daha da iyidir. "Ya da belki de karşılaştırma yapmaktan ve sikinin sandığın kadar büyük bir şey olmadığını fark etmekten korkuyorsundur."

"Tanrım, yapmıyorum-"

Kafamda bir şey klikledi.

"Bekle!" Bağırıyorum, zıplıyorum. Bu beklediğim fırsattı. "Sanırım Nick haklı."

Üç çift göz bana çevrildi.

"Tabii ki biliyorsun Minik Kuş. Ben her zaman haklıyım." Ben merdivenlerden inerken Nick kendini beğenmiş bir şekilde sırıtıyor, Archie ayaklarımın dibinde. "Ama bu sefer hangi konuda haklıyım? Kesinlikle."

"Sy'ın siki o kadar da büyük bir şey değil." Onlara doğru yürüyorum ve sıcak, terli kokularına çarpılıyorum. "Ve farklı olmaktan utanmamalı, çünkü herkes farklıdır."

Sy dönüyor ve bana sert bir bakış fırlatıyor. "Cidden iyi hissettiren vücut imajı saçmalıklarını kanıtlamak için sikimi çıkarıp mutfak tartısında tartmamı mı öneriyorsun?"

"Tanrım, hayır." Ellerimi kaldırıyorum. "Lütfen aletinizi mutfak tartısının üzerine koymayın. Onu smoothie tozumu tartmak için kullanıyorum." Dikkatlice, "Ama belki de Sy'ın farklılığını damgalamamızın zamanı gelmiştir." diyorum.

"Yine benim psikoloji kitaplarımı mı okuyorsun?" diye soruyor, kıvrılmış yumruklarıyla bana doğru ilerlerken. "Sana durmanı söylemiştim!"

Bu tehlikeli bir alan. Birincisi, ben psikoloji mezunu değilim ve olsaydım bile herhangi bir teşhis koyabilecek nitelikte olmazdım. Ama her gece Sy ile yatağa giriyorum. Her gece onun çarşafları arasında kayıyorum. Her gece ona dokunuyorum, o başını yastığa gömerken elim battaniyesinin altında geziniyor. Beni öpmeden önce ve öperken daha iyi öpmeye başladı, her ne kadar öpücükler genellikle unuttuğu bir şeyi hatırlıyormuş gibi aniden gelse de. Ve öpücükler... elektrikli, enerjik, onu titreyen bir karmaşa halinde okşadığımda avucumun altında hissettiğim aynı gerilimle yüklü.

Ama duvara tosladık.

O sırada bakmama neredeyse hiç izin vermiyor.

Yavaşça başlıyorum, "Penil dismorfik bozukluk-

"

Remy ve Nick'in ağızlarından kahkahalar dökülür, ne kadar bastırmaya çalışsalar da Sy yüksek sesle "Hayır!" diye bağırır.

Sinirlenerek kollarımı kavuşturuyorum. "Senin lanet olası bir sorunun var Sy!"

"Ve lanet olası ders kitaplarımı okumayı bırakmıyor!" Sy topuklarının üzerinde döner ve odasına doğru fırlar.

Remy ve Nick'e elimi kaldırarak bir saniye beklemelerini ve onu takip etmelerini istediğimi belirtiyorum. Odasına vardığımda tişörtünü çıkarıyor, sıcak, esmer teninin altında kasları dalgalanıyordu.

Sesimi alçak ve yumuşak tutuyorum. "Sy."

"Bunu yapmayacağım." Çekmecesini karıştırıp temiz bir gömlek arıyor. Sırt kasları dalgalanarak kabile dövmesinin senkronize bir şekilde hareket etmesini sağlıyor. "Sırf benimle dalga geçsinler diye o pisliklerin önünde teşhir edilmeyeceğim."

"Kimse seninle dalga geçmiyor." Bana sert bir bakış attı. "Tamam, seninle her zaman dalga geçecekler, birlikteliğiniz böyle ama nasıl yapılacağını bilseler gerçekten yardım etmek isteyeceklerini düşünüyorum."

"Benim ucube aletim hakkında konuşmanın bir faydası olmayacak." Şifonyerin çekmecesini çarparak kapattı. "Bunun nereden geldiğini sanıyorsun Lavinia? Birdenbire ortaya çıktığını mı sanıyorsun? İnsanların bunun hakkında konuşmasından bıktım!"

"Zaten gördüler."

"*Öyle* değil-" Sesini alçaltarak tıslıyor, "Öyle değil."

Ölçülü bir nefes vererek, "Bu konudaki takıntıların seni engelliyor ve bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Sürekli sallaman gerektiğini söylemiyorum. Sadece ondan nefret etmemen gerektiğini söylüyorum ve bu o kadar da kötü olmadığını görmeni sağlayacak bir yol olabilir." Tek yaptığı avuçlarını şifonyerin üzerine koyup öfkelenmek olunca, farklı bir yol denemeye karar verdim. "Lütfen?" Arkasına geçip bir elimi kalçasına koyuyorum ve dokunuşun kaslarında yarattığı titreşimi izliyorum. "Buna değmesini sağlayacağım," diye ekliyorum, dövmesine doğru nefes alarak. Kirli bir taktik olduğu kesin. "Ve aptal gibi görünmeyeceksin. Bundan emin olacağım."

Dönüyor, kaşlarını kaldırıyor. "Gerçekten mi?"

Sesindeki şüphecilik alaycılığa varıyor ama yine de "Söz veriyorum" diyorum.

Sy'ın imajla ilgili sinir bozucu ama oldukça normal bir şeyi var. Herkesin onun en iyi olduğunu bilmesini istiyor. Okulda, dövüşte.

Seks yaparken.

Omuzlarının kasılmasına neden olan o büyük nefes verişiyle rahatladığını anlıyorum. "Lanet olsun."

Elini tutuyorum ve isteksiz Duke'u ortak salona geri çekiyorum. Nick kanepenin bir ucuna oturmuş, Remy de diğer ucuna yaslanmış, Archie'ye bir iple sataşıyor.

"Otur," diyorum Sy'a, orta koltuğu işaret ederek. Aralarına sıkışıyor ve ben de sehpanın karşı tarafından onlara bakıyorum.

"Planın nedir, Minik Kuş?" Nick kasıklarını avuçluyor. "Sy'a kendine güvenen bir erkeğin sikine nasıl baktığını göstermemi ister misin?"

Lanet olası iğrenç pislik.

Ama... "Dürüst olmak gerekirse, yapmanı istediğim şey tam olarak bu-"

Ben daha cümlemi tamamlayamadan Nick ayağa kalkıyor ve önce şortunu, sonra da boxer'ını kalçalarının üzerinden geçiriyor. "Böyle mi?"

Saç izlerine, sarkık sikine, avucunun içine aldığında taşaklarını örten dövmeli parmak eklemlerine bakarak ağzım açık bir şekilde çok uzun zaman geçiriyorum. "Evet." Yutkunuyorum, gözlerimi vücudundan ayırıyorum. "Aynen böyle."

Bir süredir üç erkekle birlikte yaşıyorum ve spor salonuna gittiğimden beri epey ciddi bir alet gösterme deneyimim oldu. Bazen erkeklerle yaşamanın böyle bir şey mi olduğunu yoksa West End'e özgü bir şey mi olduğunu merak ediyorum.

Nick şortunu tekmeliyor ve Remy, görünüşe göre geride kalmaya hazır değil, ayağa kalkıyor. "Vinny, senin oğlan bir sanatçı. İnsan formu üzerine birkaç ders alırsan, saatlerce suratında duran siklere alışırsın."

"Peki ya memeler?" Nick sorar, sesi tamamen ciddidir. "Peki ya am?"

Remy burnunu çekiyor. "Hayır. Yani, hepimiz sorun yokmuş gibi davranıyoruz ama benim içimde h e p yarım bir göğüs vardı." Bana ukala bir sırıtış attı ve başparmağıyla

Pantolonunun düğmesi. "Tanrıya şükür sınıfımdaki model sen değilsin, Vin. Yoksa başaramazdım."

"Teşekkürler mi?" Altın rengi saçlarına ve göbek deliğinin altından sikinin üstündeki koyu renkli saza kadar uzanan dövmelerine bakarak söylüyorum. Pantolonunun paçalarını sıyırırken bacaklarının arasında rahatça sallanıyor.

İkisi de ayakta, sikleri Sy'ın göz hizasında. Patlamak üzereymiş gibi görünüyor ama göz göze geliyoruz ve küçük bir baş sallama hareketi yapıyorum. "Sıra sende."

"Biliyorum."

Hareket etmiyor.

"Utanma."

"Utanmıyorum!"

Hala hareket yok. Bir santim bile. Bir kaşımı kaldırıyorum ve sonunda homurdanıyor, hızla ayağa kalkıyor ve joggers'ını aşağı çekiyor. Aleti dışarı fırladı ve evet, tamam. Diğerlerinin yanında böyle görünce aradaki fark fark ediliyor. Uyarılmamış haldeyken bile diğerlerinden birkaç santim önde ve biraz da çevresi var.

"Bakmayı kesin," diye odadakilere tıslar ve yerine oturur. Remy ve Nick de aynısını yapar.

"Sanırım bunu halletmenin en iyi yolu," diye başlıyorum masanın etrafında dolaşmaya. Archie ayaklarımın arasına dalıyor ve ben de takılmamaya çalışarak yere bakıyorum. Tekrar yukarı baktığımda üçü de beni dikkatle izliyordu. Gözlerim aşağıya kayıyor ve donup kalıyorum. "Ne oluyor lan?" Beş saniyeliğine kafamı çevirdiğimde üçünün de eskisinin en az iki katı kadar büyüdüğünü görüyorum. Üç füze kilitlenmiş ve yüklenmiş gibi bana doğrultulmuş siklere bakıyorum.

"Bizi sertleştirdiğin için şaşırmış gibi davranmayı bırak," diyor Nick, parmaklarını başının arkasına geçirip her şeyi sergiliyor. "Ve eğer karşılaştıracaksak, Sy en büyük olabilir ama sanırım en sert olan benim."

Remy dar parmaklarını onun uzunluğunda gezdirerek, "Çok kötü bir kıvrımım var," diyor. "Tüm doğru noktalara vuruyor, değil mi Vinny?"

"Ben, uh..." Hay sikeyim. Bu düşündüğümden daha *zor* olabilir. "Bütün mesele karşılaştırma *yapmıyor olmamız.*" Yüzüm Sy'ın kulakları kadar sıcak görünüyor. "Sy'ın aleti hakkında güzel bir şeyler söylemelisin."

Remy bunu kolayca kabullenir. "Bu çok büyük bir şey." Sy elleriyle gözlerini kapatır. "Aman Tanrım."

"Tamam." Remy'ye işaret ediyorum. "Ama bu gerçekten bir iltifat değil. Bu bir gözlem."

Remy kaşlarını çatar. "Bir erkek için bu bir iltifattır." İçimi çekerek, "Başka bir şey var mı?" diye sordum.

Remy bunu gerçekten düşünmüş gibi görünüyor, Sy'ın kucağına bakıyor. "Yani... bak, bu muhteşem bir alet. Bu konuda neden bu kadar gergin olduğunu anlamıyorum. Benim de öyle bir sikim olsaydı, yirmi dört-yedi çıplak kalır, onu gösterirdim."

Nick homurdanır. "Bunu zaten yapıyorsun."

Remy hâlâ bakıyor, başını düşünceli bir şekilde eğmiş. "Baban da böyle asılı mı? Çünkü lanet olsun, annen öyle olmalı."

"*Aslında,*" diye araya giriyor Nick, kaşlarını çatarak, "annemin tarafından alıyor. Bana sorarsanız bu biraz haksızlık." "Benim aletimin de 'muhteşem' olmadığından değil" diye ekliyor.

Göz kırpmasını görmezden geliyorum. "İşte, gördün mü? Bu bir iltifat. Bahse girerim her türlü erkek senin sikine sahip olmak ister. Bununla gurur duymalısın."

Sy, "Evet, her an bir geçit törenine katılabilirim" diyor.

"Nick," dedim ve ona bir bakış attım. "Söyle ona. *Fena* değil, değil mi?"

Nick kanepeye yaslanmış, dizlerini açmış, taşakları kalçalarının arasında ağırlaşmıştı. "Nefesini boşa harcıyorsun. Annemiz erkeklerin sikleri hakkında harika hissetmelerini sağlama konusunda tam anlamıyla bir profesyonel ve bu seferki tuğla duvar gibi."

Remy bana bakarak elini sikinin üzerine koydu ve ekledi, "Biliyor musun, eğer bir şey varsa, Nick ve benim domuz kılıçlarımız hakkında daha iyi hissetmemizi sağlamalısın. Her gece Sy'ınkine dokunuyorsun. Nick ve ben kırıntılarla yetiniyoruz."

Nick başka tarafa bakar ve dikkatle hiçbir şey söylemez. Söylememeli. Zorlama, rüşvet, şantaj ya da düpedüz zorlama dışında onun sikine hiç dokunmadım.

Şaftını sıkan Remy devam ediyor, "Sy kızların o şeye sokulmak istemediğinden yakınıyor ama gerçek şu. Üçümüz arasında erkekliği aletinin büyüklüğü nedeniyle hiç sorgulanmamış tek kişi o. Bu bir tür ayrıcalık, eğer düşünürsen... seni bok çuvalı! Sikim dışarıdayken bana tokat atma!"

Remy'nin kafasına ikinci kez tokat atmaktan bir adım ötede duran Sy bana, "İşimiz bitti mi?" diye soruyor.

Ama Nick onun üzerine atılır. "Erkekliğinizi belirleyen şeyin boyunuz olmadığını herkes biliyor zaten." Gözlerindeki o keskin parıltıyı gördüğüm anda, sonraki sözlerin beni çok kızdıracağını anlıyorum. Haksız da sayılmam. "Ne kadar dayanabildiğin önemli. Ve ben kesinlikle sizden daha uzun süre dayanabilirim."

"Sen öyle san," d i y e patladı Remy, açıkça öfkeliydi. "Ön sevişme benim o l a y ı m .

Getir onu."

Sy'a bakıyorum, ellerine bakıyor. Aletini ya da bir kısmını örten ellerine. Elleri kocaman ama... siki daha büyük.

Şimdi düşündüm de, Nick bir dahi olabilir. Sy orgazmını tutma konusunda gerçekten çok iyi -onlar bilmese de- ve bu tam da biraz güven aşılayacak bir şey olabilir. Onlardan üstün olmak.

Kazandım.

"Var mısın, dostum?" Nick Sy'a sorar. "Yoksa korkuyor musun..."

"Korkmuyorum," diye tersliyor. "Bu, Remy'nin tren geçerken demiryolu sehpasının altında asılı kalmamız için bize meydan okuduğu zamandan beri gördüğüm en aptalca meydan okuma."

"Bekle, sen *ne*?" Ellerimi kaldırdım. "Bir daha düşündüm de, bilmek bile istemiyorum." Nefes vererek karşılarındaki kanepeye uzandım ve

Sy'ı izlerken kafamı kaldırıyorum. "Bence yapmalısın."

Dudağı şaşkınlıkla yukarı kalkıyor. "Birlikte mastürbasyon yapmamızı mı istiyorsun?"

"'İstemek' gerçekten güçlü bir kelime," diyorum ve kasıklarına bakmak yerine onlarla göz teması kurmakta zorlanıyorum, ama sanırım idare eder bir iş çıkarıyorum. "Sadece... bunu bir ders olarak düşünün. Ya da bir test."

"Bir test." Sy'ın gözleri parlıyor. Test, tabii ki meydan okumanın başka bir versiyonu. Tanrım. Bu Dükler.

"Ne kadar iyi yaparsanız yapın, sonunda orgazm olacağınız bir test." Hepsi istekli göründüğü ama pek de hevesli olmadıkları için ekliyorum, "Ve rekabet ruhu içinde, neden potu tatlandırmıyorum?" Bir anda hepsinin gözleri benimkilere kayıyor, ilgileri artıyor. "Bu hafta her gece en uzun kim dayanırsa onunla yatacağım."

Sy'ın çenesinin arkasındaki kaslar titriyor ve korkarım bu onu fazla zorluyor. Sy diğer ikisinden daha uzun süre dayanmaya çalışırken kendini öldürecek ama ihtiyacı olan şey bu. *Kazanmak* için bir şey. Bunu biliyorum.

"Yani..." Sy'ın gözleri kısılır. "Bu nasıl çalışıyor? Elini mi kullanacaksın, yoksa-"

"Hayır!" Patladım, gözlerim kısıldı. "Kendi ellerini kullanacaksın!"

"Kuralların çok açık olması gerekiyor," diyor Nick, siki şimdiden heyecanlı bir seğirme yapıyor. "Kurallar önceden belirlenmediğinde işler ters gitmeye meyilli oluyor."

Remy başını sallar. "Kimse spermin yanlara gitmesini istemez Vinny."

"Kurallara göre mastürbasyon yapacaksın," diyorum ve yerleşiyorum. Bunlar ayılar ve ben de engerek olduğum için, bunun manipüle edilebileceği tüm yolları çok net görüyorum. "Ve mastürbasyon yapmak zorundasın. Oyalanmak yok. Elleriniz göz kırpmanızdan daha hızlı hareket etmeli. Boştaki elin aletinin üzerinde değilse, yanında olmalı. Dikkatini dağıtmak için çimdiklemek yok."

"Tamam." Nick erkekleşiyor, sikini güzelce ve yavaşça yumrukluyor, bileği ucunda dönüyor. Remy de onu takip ediyor, başını arkaya yaslayıp sarı kirpiklerinin arasından bana bakarken aynı derecede rahat görünüyor. Sy ise

somurtkan bir ifadeyle aralarına sıkışmış, aletine yavaş ve kısa bir vuruş yapıyordu.

Buradaki sorun erken boşalma sorunumu diğer ikisiyle dengelemek değil.

Ben Nick.

Hiçbir evrende onun yatağında uyumaya hazır değilim, bırakın içinde başka bir şey yapmayı. Belki ilişkimizde onun ölmesini istemediğim bir noktaya geldik, ama bu pek çıplak sarılma bölgesi değil ve tembelce sikini yumruklarken karanlık, ağır gözlerle beni izleyişine bakılırsa, bu tam da onun aradığı türden bir şey.

Sanırım işleri Sy'ın lehine çevirmem gerekecek.

Söz verdim, değil mi?

Kapüşonumun fermuarını açıyorum ve dün gece yatarken giydiğim dar, ince atleti ortaya çıkarıyorum. Serin hava tenime çarparak bir ürperti uyandırıyor. Bunu görmezden geliyorum, kapüşonluyu bir kenara atıp kollarımı kavuşturuyorum ve göğüslerimi birbirine bastırıyorum.

Nick'in gözleri göğsüme kayıyor, yumruğu hareketsizleşiyor. "Sutyen giymiyorsun."

"Hayır."

"Bu hiç adil değil."

Omuz silkiyorum. "Göz kırpıyorsun. Elini hareket ettirsen iyi olur."

Remy kanepenin köşesine yaslanır ve çenesini kaldırır. "Şu dövmeyi görelim."

Parmak uçlarımı yavaşça, göğüslerimin hemen üzerindeki güve üzerinde gezdiriyorum. Dün gece ikinci bir seans yaptık ve hala hassas, bu yüzden tankın yakasını dikkatlice aşağı çekiyorum, dövmeyi ve tesadüfen göğüslerimin üst kabarıklığını ortaya çıkaracak kadar.

Remy sırıtıyor ve hızını artırarak elini boyundan aşağı kaydırıyor. Genişlemesini, avucunun içinde kalınlaşmasını izliyorum ve bacaklarımın arasında yanan ısıyı hissediyorum. Remy daha önce şaka yapmıyordu. Aleti tüm doğru yerlere denk geliyor ve ona bakmak imkansız, kilometrelerce uzunlukta dövmeli, sırım gibi bir et ve

Şu anda üzerine çıksam altımda nasıl hissedeceğini hayal bile edemiyorum.

"Seninle oynuyor," diyor Nick, göğüs dekoltemden etkilenmemiş gibi görünüyor. Aletinin aniden ön sperm fışkırtması dışında.

Üstümü biraz daha aşağı çekiyorum ve Nick gözle görülür bir şekilde titremesini bastırıyor, mavi gözleri tenine kilitleniyor. Yanında kardeşi de aynısını yapıyor. Bakıyor. Dili alt dudağının üzerinde ıslak bir tur atıyor. Sikinden ince, yapışkan bir sıvı akıyor.

"Benimle istediğin kadar oyna, Vin. Umurumda değil." Öte yandan Remy heyecanını gizlemeye bile çalışmıyor. "Sen de kendinle oyna. Bu ikisini bilmem ama ben dayanabilirim."

Nick ona ani ve sıcak bir bakış fırlatır. "Kapa şu lanet çeneni!" Remy sırıtıyor, geniş ve gevşek. "İşte benim kızım."

Atlet kolayca çıkıyor, ağır göğüslerimin üzerinden kayıyor ve Nick'in göğsünün bitmeyecekmiş gibi görünen bir nefesle çöküşünü büyülenmiş bir şekilde izliyorum.

Dudağını dişlerinin arasından geçirerek inliyor. "Kahretsin, bu çok edepsiz, Minik Kuş."

Bacaklarımın arasındaki karıncalanmanın bir kısmının bunun gücünden kaynaklanmadığını söylemek yalan olur. Remy'nin terlemeye başlaması, parmak uçlarımı göğsümün kabarıklığı üzerinde gezdirirken kalçalarının yumruğuna doğru esnemesi. Nick o kadar gergindi ki, elleri sikiyle uğraşırken kolundaki tendonlar zar zor kıpırdıyor, gözleri bir meme ucunu çimdiklememi izliyordu. Kalçalarım yavaşça ayrılırken Sy'ın -bir dövüşçünün bu şişkin ayısının- nasıl bu kadar kaybolmuş ve çaresiz görünebildiğini.

Üzerimdeki bakışları, yeşil ve maviden oluşan uçsuz bucaksız bir manzara, o kadar somut ki, yemin ederim zihinleriyle beni okşadıklarını hissedebiliyorum.

Başımı arkaya yasladım, göğüslerime masaj yaparken ağzımı ayırdım. "Hadi, Nick..."

Çenesi kasılıyor, yanağının elmaları kırmızıyla lekeleniyor. "Sakın benimle konuşma." Karnımdaki kor alevlenerek

Anında cehennem, çünkü asla lütfen demedi, ama bu?

Bu yalvarmaktır.

Dudaklarımı ıslattım, kalçalarımı ayırdım ve kalçalarımı kaldırdım. "Benim için boşalmak istemiyor musun, Nick? Tam buraya?" Tırnağımı göğüslerimin arasındaki vadide gezdiriyorum, kıvranıyorum ve Nick'in yüzü kendinden geçmeye benzer bir şeyle p a r l ı y o r . "Beni örtmek istemiyor musun? Bana tattırmak istemiyor musun-" "Lanet olsun!" diye homurdanıyor, tam siki kalkmaya başladığında Nabız gibi atıyor, kalın döl şeritleri yumruğunun üzerine dökülüyordu. "Siktir!"

Remy bir kahkaha attı. "Kahretsin dostum, hiç şansın yoktu. Haftalardır destekleniyorsun. Yalan söylemeye bile kalkma."

Nick bana kaşlarını çatarken nefesi kesilmiş bir halde kanepeye geri düşüyor. "Her neyse. Bir gün benimle yatağa geleceksin ve bunun nedeni bu iki salağı aptal bir oyunda yenmiş olmam o l m a y a c a k . "

Ona yumuşak, esprisiz bir gülümseme veriyorum. "Hayal kurmaya devam et." Sonra bakışlarımı hâlâ gevşek ve için için yanan Remy'ye çeviriyorum. Bu bir sorun olacak. Remy'nin hayatında hiç hızlı bir pislik yaşadığından şüpheliyim. Kendini şımartacak türden bir adam. Acele etmez. Uzatır.

Arkama yaslanıp parmaklarımı ağzıma sokuyorum, dilimi parmaklarımın etrafında döndürüyorum ve kaygan ve ıslak bir şekilde geri çıkarıyorum.

"Bunlarla ne yapıyorsun, Vin?" Remy dudaklarını yalayarak sorar.

"Kendimle oynamamı söyleyen sendin," diyorum ona, bacaklarımı açıp külotumu kenara çekerek. "Sadece istediğin şeyi veriyorum."

İlk dokunuşum bir alevin yanması gibi vurdu. O küçücük otel odalarında kendi ihtiyaçlarımı karşılama konusunda oldukça iyiydim ve bu çocukların aksine vücudum üzerinde belli bir kontrolüm olduğunu düşünüyordum. Ta ki üçünü görene kadar... Nick'in göğsü kabarmış, elleri kendi dölüyle yapış yapış olmuştu. Remy'nin gözleri lazerle odaklanmış, memelerim ve amım arasında gidip geliyor ve Sy... ilk defa gergin ve sinirli görünmüyor ama yüz ifadesini tanıyorum. Her yarışmadan önce yüzünde

aynı ifade var. Kazanmak için burada.

Bu benim
Duke'üm.

Her zaman bir
galip.

Parmaklarımı kıvrımlarıma sürterek bakışlarımı Remy'ninkilere yöneltiyorum. "Beni ilk kez tuval olarak kullandığın zamanı hatırlıyor musun?"

Gözleri tenimde geziniyor. "Asla unutmayacağım."

"Sen de beni boşalttın."

"*Ne* yaptın?" Nick bağırır. "Bu ne zaman oldu?"

Remy'nin dudakları seğiriyor ve bir parmağımı içeri itiyorum, sonra diğerini. Parmaklarım küçük, yarakları gibi değil ve bir an için neredeyse pes ediyorum, Remy'ye beni masaya yatırmasını ve bu işi bitirmesini söylemeyi düşünüyorum.

"Onu kalemimle becerdim. Kalın olanla." Omuz silkiyor. "Sadece kızımızın neye dayanabileceğini görmek istedim."

Nick öne eğilir, dirseklerini dizlerine dayar. "Hoşuna gitti, değil mi?"

"Benim için iyi oldu," diye itiraf ediyorum. Remy benim için her zaman iyi şeyler yapar. Şu anda olduğu gibi, gözlerimiz birbirine kenetleniyor ve onun adem elmasının boğazında sallanışını izliyorum. Ön kolunun gerilmesinden ve karın kaslarındaki titremeden anladığım kadarıyla, anlattığından çok daha yakın.

Başını Sy'a çevirip bir süre onu inceledikten sonra "Pes edecek misin?" diye sorar.

Sy başını gergin bir şekilde sallayarak "Hayır," diye yanıtlıyor.

"Tamam." Çenesini bana doğru kaldırdı. "Bana o güzel parmaklarının tadına bak, ben de bu işi bitireyim."

Ne düşündüğünü görmek için Sy'a baktım. Bu tam olarak herhangi bir kuralın ihlali sayılmaz. Hafifçe başını sallıyor ve ben de parmaklarımı zonklayan amımdan çekip öne doğru eğiliyorum. Remy beni yarı yolda karşılıyor, eli öfkeyle sikini sarsıyor, ucu kıpkırmızı. Uzattığım elimi tutuyor ve parmaklarımı ağzına sokuyor, tadımı emerken p a r m a k l a r ı m ı n etrafında inliyor. Bu sadece birkaç saniye sürüyor, sonra geri sıçrıyor ve derin bir iniltiyle kanepeye gömülüyor. Aleti ilk döl

dalgasıyla nabız gibi atarken kaşları birbirine çarpıyor ve parmak eklemlerinden aşağıya damlıyor.

"Siktir, Vinny." Nefes nefese, son orgazmını şaftından sıkarak çıkarıyor. "Lanet tanrıların nektarı-"

Odayı bir hırıltı kaplıyor, ardından Sy'ın boşalması geliyor. Kalçaları esniyor, patlarken kalçalarını yumruğuna doğru itiyor, yumruğuna, kalçalarına, karnına boşalırken gözleri sikinin başına kilitleniyor. "Orospu çocuğu," diye mırıldanarak ortalığı değerlendiriyor. Arkadaşlarının arasına bakıyor. "Ben kazandım, değil mi?" Zar zor başardı, ama ağzındaki küçük, vahşi sırıtış bana bunun yeterli olduğunu söylüyor.

Nick gözlerini devirir. "Sanırım öyle."

"Aferin kardeşim," diyor Remy, beşlik çakmak için elini kaldırarak. Sy başını eğerek Remy'nin elinden damlayan döllere bakıyor.

"Doğru ya," diyor Remy, avucunu kaşlarını çatarak. "Seçici olmak gibi olmasın ama ikincilik için bir ödül var mı?"

"Onun parmaklarını emdin!" Nick ellerini açarak bağırıyor. "Bu senin teselli ödülün."

"*Bu* bir pazarlıktı."

Tartışmanın kızıştığını hissediyorum, ki bu pek adil görünmüyor. Üçü de orgazm oldu ve ben burada oturmuş ihtiyaçtan *yanıyorum,* klitorisim zonkluyor. "Dur!" diye bağırıyorum ve daha düşünmeye fırsat bulamadan kelimeler ağzımdan çıkıyor. "Herkes bir ödül alacak."

Öyle mi?

Benim var.

"İyi sporcular oldukları için," diye detaylandırıyorum, gözlerim siklerine yapışmış. Bir sik görmek bana ne zaman çekici gelmeye başladı emin değilim. Geçen ay ne kadar tuhaf olduklarını düşünüyordum, şimdi ise bir tanesini hissetme arzusuyla titriyorum.

"Öyle mi?" Remy soruyor. "Ne gibi?" "Bunun gibi."

Sy ilk gittiğim kişi, sehpanın etrafından dolanıp bacaklarının arasına dizlerimin üzerine çöküyorum. Şaşkın mavi gözlerine bakıyorum, ağzı bir karış açık

Ona uzandığımda şaşırdım. Hâlâ kalın ve sıcaktı, tam olarak sarkmamıştı, şaftından aşağı döl akıyordu.

Onu ağzıma götürürken gözlerinin içine bakmalıyım. Erkekler böyledir. Seksi. Baştan çıkarıcı. Bunun yerine, merakın içinde kayboluyorum, dudaklarımı şişmiş başın üzerinde kaydırıyorum ve kayganlığın tadına bakıyorum. Bu onu ağzıma aldığım ilk ya da ikinci sefer değil, ama ilk kez tadını çıkarıyorum, dilimi başına doğru götürürken kalçalarım birbirine bastırıyor. Sy tıslıyor, eli kafa derimin üzerine geliyor - itmiyor, sadece dokunuyor - ve kalçaları yukarı doğru sarsıldığında, bunun istemsiz olduğunu hissediyorum.

"Tanrım, Vinny," diye nefes alıyor Remy, sesi bir oktav düşüyor. "O şey ağzındayken çok iyi görünüyorsun."

Gerçi bu bir oral seks değil. Sadece tadına baktım ve yavaşça uzaklaştığımda Sy ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu. "İyi iş, koca ayı," diyorum, yanağımın alev aldığını hissederek yanındaki adama dönüyorum.

Remy kanepenin köşesinde sırtüstü uzanmış, siki uyluğunun iç kısmındaki döl havuzunun içinde duruyor. Bacaklarının arasına girdiğimde onları aralıyor, gözleri heyecanla parlarken başını minderlere yaslıyor. Sikini tutuyor - sabırsız, açgözlü - ağzımı ona yönlendirmeden önce kalçasındaki döl havuzunun üzerinde gezdiriyor, avuç içi boynuma karşı sıcak.

"İşte bizim iyi kızımız," diye gürlüyor ben aşağıya inip onu ağzıma alırken. Ağzımın içinde seğiriyor, aleti yeniden canlanmaya çalışıyor. Neredeyse onu dışarı çekmeyi, sertliğini hissetmek için onu yeniden oluşturmayı arzuluyorum.

Neredeyse, ama konumuz bu değil.

Remy'yi yalayarak temizliyorum, ucunda oyalanıyorum ve titriyor, bacakları elektrik çarpmış gibi tutuşuyor. Muhtemelen aşırı hassas.

İsteksizce onu serbest bırakıyorum. Bir ödül kaldı.

Korktuğum şey.

Ona yaklaşmak için kardeşinin yanından geçerken Nick dikkatle beni izliyor, midem taklalar atıyor. Onu reddedebilir, arkamı dönebilir ve üçünün işlerin nasıl yürüdüğü hakkında tartışmasına izin verebilirdim - ikisi Düklerim olurken diğeri sadece gösterişli bir bekçi köpeği.

Ama benim yok.

Önünde dizlerimin üzerine çöküyorum, yanan mavi gözlerine bakarken temkinli ama kararlıyım. Bir dakika önce sarkık olan siki şimdiden kalın ve hazır. O bunu istiyor. *Beni* istiyor. Bu hiç sorgulanmadı. Belki de sorunun bir parçası bu. Onunla ilgili hem en çekici hem de en az çekici olan şey bu ve ben bunu bağdaştırmakta tamamen zorlanıyorum. Bu kadar çok istenmek heyecan verici ama aynı zamanda tehlikeli, tıpkı mahzendeki o gün gibi. Nick, şakağıma doğrultulmuş kısmen dolu bir tabancanın insandaki karşılığı ve her reddedişim tetiğin çekilmesi demek. Eğer sevilmek için yaratılmadıysam, kesinlikle geri vermek için de yaratılmadım.

Beni o kadar çok seviyor ki, bu sevgiye nasıl karşılık verebilirim?

Her seferinde bir öpücük, belki.

"Isırmaz, Minik Kuş," diyor sessizce ve ben düşüncelerimde kaybolurken onun sikine baktığımı fark ediyorum.

Sözleri hafif, şaka yollu ama kaslarında gergin bir sarmal var. Her şey sert. Karın kasları, pazıları, omuzları, çenesi.

Gözleri hariç her şeyi.

Orada görmeye alışık olmadığım bir yumuşaklık var, temkinli ve çoktan yenilmiş bir şey, sanki geri dönmemi bekliyor.

Ona uzandığımda bakışlarını tutuyorum, böylece parmaklarımı sikinin etrafına doladığımda yüz ifadesinin nasıl çöktüğünü görebiliyorum. Alnı mest olmuş bir şekilde kıvrılıyor, çenesi gevşiyor ve onu ağzıma götürmek için öne atılışımı izliyor.

Öpüyorum.

Islak ve yavaş, dudaklarım yumuşak ete başka bir ağızmış gibi bastırıyor, dilimi onun salgısının kayganlığını yakalamak için döndürüyor, tuzlu ve hala sıcak buluyor.

"Lanet olsun, Minik Kuş," diye nefes alıyor, uzanıp başparmağının ucunu ağzımın köşesine değdirirken sesi huşu dolu. Gözleri buluştuğumuz yere odaklanmış, sikinin başı dudaklarımın arasına girmiş ve sanırım içinde buna sahip olmak için kırılan bir şey görüyorum: ben, onun sikine dokunuyorum, hiçbir entrika, hiçbir manipülasyon olmadan.

Sadece istediğim için.

Güçlü bir prekum dalgası dilimle buluşuyor ve onu öpüp içime çekiyorum. Nazik, içten ve ona verebileceğim en iyi şeyin bu olduğunu anladığını söyleyebilirim. En azından şimdilik.

Geri çekiliyorum ve parmak uçları yüzümde geziniyor, dudaklarımdaki yapışkanlığının üzerinde kayıyor. Gözlerinde sabit ve emin bir şey var ve daha fazlasını talep etmeden gitmeme izin verdiğinde, bunun ne olduğunu görüyorum.

Bir söz.

24

Lavinia

Üniversite öğrencilerinin, milyonlarca sorusu olan ve profesöre zaman kaybettiren kişilerden daha fazla nefret ettiği bir şey yoktur.

Görünüşe göre, o kişi benim.

"Bayan Lucia," diyor profesör eşyalarını toplarken. "Ne yazık ki on dakika sonra kampüste bir toplantım var ama daha fazla yardıma ihtiyacınız varsa bir çalışma grubuna katılmayı düşünebilirsiniz."

"Doğru. Mücadele falan etmiyorum." Tereddüt ediyorum ve sınıftan çıkarken arkadaşlarımın bakışlarından kaçıyorum. "Sadece konuyu ilginç buluyorum ve ek okuma öneriniz olup olmadığını merak ediyordum."

Duraklıyor ve bana şaşkın bir bakış fırlatıyor. "Keşke sınıfın geri kalanı da senin kadar hevesli olsaydı," diyor ve bir kitap ve makale listesi çıkarıyor. Çoğunu zaten okumuştum, ama bazıları yeni ve ilgi çekici geliyor, bu yüzden tekrar teşekkür ediyorum, çantamı omzuma atıyorum ve koridora çıkıyorum. Ne aradığımı ifade etmek zor. Şüpheliyim

Onca yıl boyunca sınırlı zihinsel uyarımla yalnız kalmanın nasıl bir şey olduğunu herkes anlayabilir.

Artık insanlarla konuşabildiğime, istediğim her şeyi okuyabildiğime ya da internette bilgi arayabildiğime göre?

Müthiş bir şey.

Ve bazen bunaltıcı.

İçerik değil. Bu harika. Önemli olan insanlar. Onlardan çok fazla var. Gürültücü kızlar ve fiziksel olarak dengesiz oğlanlar. İtişip kakışıyorlar, şakalaşıyorlar ve sağa sola vuruyorlar. Bir zamanlar bu tür şeyler beni rahatsız etmezdi ama artık zar zor hatırlıyorum. Bunu tam olarak tespit etmem birkaç haftamı aldı - bu şekilde açıkta olmak beni neden bu kadar huzursuz ediyor. Her zaman, olmam gereken yerde olmadığıma dair düşük seviyeli, dırdırcı bir kaygıyla boğuşuyorum. Bir şeylerden kaçıyor olmalıyım. Fiziksel anlamda burada olmamam gerekiyor. Sadece özgürlüğe alışkın değilim.

Bu düşünce parmağımı kulağımın arkasında, takip cihazının gömülü olduğunu bildiğim yerde gezdirmeme neden oldu. Tamam, belki de *özgürlük* doğru kelime değil.

Ama çocuklar artık bana güveniyor. Nick'e yaptıklarımı düşününce muhtemelen çok fazla güveniyorlar -bildiklerinden değil- ama kampüste böyle dolaşmama izin veriyorlar. Tek başıma. Bu da boynunda tasması olan şimdiki Prenses için söyleyebileceğimden çok daha fazlası.

Geçerken Prenslere aval aval bakıyorum. Her nasılsa, her birinin bir eli kızın üzerinde; biri kolunu omzuna dolamış, diğeri elini arka cebine sokmuş, bir diğeri de önünde durmuş, bileğinden çekiştiriyor. Şimdiden hamile olmalı. Küçük bir çocuk bekleyen bir Prens'ten daha sahiplenici ve muhtaç kimse yoktur.

"Kahretsin!" Önümdeki adam sırt çantasını düşürdü. Kalemler cebinden düşüyor ve gürültüyle yere saçılıyor. Onlara çarpmamaya çalışarak kenara çekiliyorum ama gözler kargaşaya çevrilmiş, insanlar ne olduğunu görmek için omuzlarının üzerinden bakıyor. Düşes olarak muhtemelen iyi bir görünüm olurdu, eğer ben sadece-

"Bırakın yardım edeyim," diye iç geçirdim. Gördüğüm kadarıyla, Forsyth Üniversitesi'nin genel nüfusu Kraliyet'e pek iyi gözle bakmıyor. Elbette bizden korkuyorlar. Karşı koymak yerine hizaya giriyorlar. Pozisyonlarımıza imreniyorlar. Ama korkuyla hükmetmenin de bir sınırı var ve bunu benden iyi kimse bilemez. Eğer Düşes olacaksam, insanların Batı Yakası'nın Kuzey gibi olmadığını bilmelerini istiyorum.

Bu yüzden bir sütunun arkasına yuvarlanmış bir kalemi almak için diz çöküyorum ve adama sıkı bir sırıtış atıyorum. Eğilerek ve zorlanarak kaleme uzanıyorum, tam o sırada bir çift ayakkabı gözüme çarpıyor.

Yılan derisi botlar. Kalbim sıkışıyor.

Hâlâ dizlerimin üzerindeyim ama ana salona geri dönmek için koşturarak geri çekiliyorum. En yakınımda sert bir bedene çarpıyorum, ellerim üst kollarımın etrafında acıyla kenetleniyor.

"Hey!" Çığlığımın ortasında bir avuç ağzıma kapanarak onu boğazımın içine hapsediyor. Bu dövüşmeyeceğim anlamına gelmiyor, bacaklarım içgüdüsel olarak tekmeliyor. Sy'ın bana öğrettiği her şeyin eski alışkanlıklar uğruna pencereden uçup gitmesi gerçekten utanç verici. Tekme, çığlık, çırpınma, ısırma, tırmalama. Bunlar paniğin vahşi çırpınışları. *Öfkenin*.

Sy'ın sözleri kafamda çınlıyor.

"Öfkenin direksiyona geçmesine izin verirsen, kaza yaparsın."

Tam bir kapı açılırken, arkamdaki adam beni içeri çekerken, çırpınan uzuvlarımı hareketsiz kalmaya zorluyorum. Burası bir depo, ışık loş, dezenfektan kokusu neredeyse beni devirecek. Dört duvar, kapanıyor, kapalı bir alan.

Ama paniği bastırmaya çalışıyorum. Boğulma hissini. Kalbimin hızla çarpmasını. Tekmeleme, çığlık atma ve kendimi en yakın taşınmaz nesneye fırlatma içgüdüsü.

Nefes alıyorum.

Tıpkı Sy'ın bana öğrettiği gibi.

Beni tutan adam beni iterek başka bir bedene çarpmama neden oldu.

Perez'in cesedi.

"Olamaz." Dönüyorum, beni engelleyen Kont'u geçmeye çalışıyorum- Lars

-Ama bunun anlamsız olduğunu zaten biliyorum. Perez biraz yumuşak bir pislik, ama diğer Kontları atletik, yırtık pırtık ve acımasız.

Yine de Sy'ın bana gösterdiği gibi bacaklarının arasındaki tatlı noktayı bulmak üzereydim ki Perez beni geri çekip dudak büktü, "Sakin ol amına koyayım. Biraz konuşmamız gerek *Düşes*."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Bakışlarım aralarında geziniyor, her seğirmelerinin aşırı farkında olarak soruyorum, eklemlerim kavga etmemek için ağrıyor.

Perez, Lars'a dolaptan çıkması için başıyla işaret eder. "Kapıyı koru."

Lars gider gitmez Perez'e dönüp hırladım: "Madem buluşmak istiyordun, normal bir insan gibi bana mesaj atsaydın. Kahve içip sohbet edebilirdik." Soluk soluğa bir sesle konuştuğum ve geniş gözlerle duvarları taradığım düşünülürse, hırçınlığım muhtemelen olabildiğince inandırıcı değil.

Elindeki asma kilidi bir aşağı bir yukarı zıplatan Perez sırıtıyor. "Artık telefon kullanmana izin mi veriyorlar?"

Kaslarım gerilmiş bir halde kapıya doğru ilerliyorum. "Evet, ama eminim içinde GPS takip cihazı vardır, yani saat işliyor." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, dehşete kapılmak yerine sert görünmeye çalışıyorum, çünkü Perez'in bunun onun için olduğunu düşünmesine izin vermeyeceğim. "Babamdan bir mesaj mı getirdin? Eğer öyleyse, ona siktirip gitmesini söyleyebilirsin."

"Beni baban göndermedi," diyor, o karanlık, boncuk gibi yılan gözleriyle bana bakarak. "Seni tamamen ümitsiz vaka olarak gördüğüne eminim. Bana sorarsan tam zamanında. Çabaya değiyormuşsun gibi davranmaktan bıkmıştım. Görüyorsun ya..." Bileğini şaklatıp asma kilidi fırlattı.

bir elden diğerine. Tüm o panik içinde bunun ne olduğunu fark etmem bir anımı alıyor.

Babamın evindeki sedir sandığın asma kilidi.

Gözlerim ona odaklandığında Perez sırıtıyor. "Kız kardeşin bir ödül. Seksi, akıllı, güçlü. Eskiden bazı serserilerimi yatırır ve onları becerirken Leticia'ymış gibi davranırdım. Ama sen?" Gözleri vücudumda geziniyor, dudakları kıvrılıyor. "Vücudun var ama kabul edelim. Sen en iyi ikincisin ve Bruno Perez buna razı olmaz."

"Peki, ödülünü almada iyi şanslar," diye homurdanıyorum, sözlerinin karşılık bulmasına sinirlenerek, içimde derin bir yarayı sızlatarak. "O öldüğüne göre."

Asma kilidi havadan kapıyor ve gözlerini kısarak duraklıyor. "Demek sonunda itiraf ediyorsun. Onu sen öldürdün."

Başımı salladım. "Ben değil."

"Eminim öyledir," diye alay ediyor asma kilidi yumruklarken. "Onu hep kıskanırdın, tüm ilgiyi onun çekmesine kızardın."

Alay ederek geri çekiliyorum. "Babamın oğlu olmayı o kadar çok istiyorsun ki ailemizi tanıdığını sanarak kendini kandırıyorsun. Tam olarak onun görmeni istediği şeyi gördün, daha fazlasını değil."

Bu durumdan rahatsız olmayan Perez omuz silkiyor. "Sana ne bildiğimi söyleyeyim.

Onun işi. *Bizim işimiz.*"

Omzum bir rafa sürtünüyor ve duvarlar çok yakın hissettirdiği için bir nefesi ısırıyorum. "Tanrım, sadede gelir misin?"

"Bayilerim ve müşterileri arasındaki işlemlere müdahale ettiğin söylentisi bana ulaştı." Nick'in kestiği parmağı olmayan eline bakıyor ve yüzü sertleşiyor. "Birçok şeye katlanabilirim Lavinia, ama buna değil."

"Sen neden bahsediyorsun-" Ama sonra aklıma geldi. Cash. Ona Remy'yi rahat bırakmasını söyledim, iki kere.

Perez'in gözleri zorlukla kontrol edilebilen bir öfkeyle parlıyor. "Gördün mü... Maddox'a satış yapmayı bırakmasını söylemen bir şeydi, ama onu o lanet dövüşten atman bambaşka bir şeydi. North Side'dan kaçıp West End çöp yığınının Düşesi mi olmak istiyorsun? Olur. Ama bizim kâr hanemize zarar vermeyeceksin Lavinia."

Çenemi kaldırıp ona ters ters bakıyorum. "Düklerimin bölgeleriyle ilgili emirlerini uyguluyordum. West End senin saçmalıklarını istemiyor."

"Batı, Doğu, Güney..." Asma kilidi kenara fırlatarak bir şişe solventin yere düşmesine neden oluyor. "Forsyth, Viper Scratch babanın gözünde bir parıltı olmadan önce bile bizim mallarımızı satın alıyordu ve miras almayı planladığım imparatorluğun önünde durmayacaksın!"

Patlama karşısında irkiliyorum ama saklamaya çalışıyorum. Buradayken düşünmek çok zor, ensemden ter fışkırıyor, kalbim bir sinek kuşu gibi gümbürdüyor. "İkimiz de Viper Scratch'in normal bir uyuşturucu olmadığını biliyoruz. O mal kalitesiz bir çöp. Dozajı yanlış ayarlarsan, bir hapla bir fili bile devirebilirsin."

"Umurumda değil!" Öne doğru atılarak parmağını yüzüme doğru itti. "Bu krallar arasında bir pazarlık değildi, yani benim bayilerim üzerinde hiçbir yetkin yok! Lanet olası yerini hatırlaman gerek!"

Telefonum çalıyor, sesi küçük, sıkışık alanda yüksek çıkıyor. Cevap vermedim ama ikimiz de kim olduğunu biliyoruz. Düklerimden biri beni arıyor. Bu kaçırma yılanı beni köşeye sıkıştırmadan önce zaten geç kalmıştım.

Perez başıyla cebimdeki telefonu işaret ediyor, hâlâ gözle görülür bir şekilde öfkeli. "Kukuna tasma mı taktın? Bruins'in Viper'lardan bir farkı olmadığını mı öğreniyorsun? Yumuşak ve sevimli olabilirler ama ikimizin de dişleri var." Kendimi duvara yasladığımda umursamadan yaklaşıyor. "Nasıl seviyorlar Lavinia? Seni hayvanlar gibi beceriyorlar mı? Seni dört ayak üzerine yatırıp uyuz bir orospu gibi üzerine mi biniyorlar?"

Titremeleri görmesin diye sabit duruyorum. Bunlar onun için değil. Buradaki tek korkutucu şey üzerime kapanan bu dört duvar. "Bu seni öldürüyor olmalı." Çenemi kaldırıp bakışlarına yavaş ve keskin bir sırıtışla karşılık veriyorum. "Ne kadar uğraşırsan uğraş, asla Kuzey Yakası'nın gerçek bir çocuğu olamayacaksın. Uyuz bir sürtük olabilirim ama ismim var. Kanım var. Soyağacı. Babamın senin isimsiz, dokuz parmaklı kıçını etrafta tutmasının gerçek sebebini biliyor musun?" Sanki ona bir sır veriyormuşum gibi sesimi fısıltıya dönüştürüyorum. "Sen harcanabilirsin."

Beklediğimden daha hızlı geliyor.

"Rakibinizi kızdırın. Şahdamarına saldır. Bir engerek ol."

Hızlıca vuruyor, ben daha hareket ettiğini görmeden şakağıma çarpıyor. Boynum yana doğru kırıldı, başım kapıya çarptı. Tanrı'ya şükür, yoksa yere düşecektim. Bunun yerine, dizimi Perez'in kasığına sertçe vurmak için gerekli boşluğu bulabildim.

Nefesini tutup iki büklüm oluyor, ben kapıyı açmaya çalışırken bir eliyle beni tutuyor. Lars diğer tarafta, ama beni beklemiyor, tepkisi o kadar yavaş ki neredeyse ulaşamayacağım bir yere fırlayabiliyorum. Parmakları gömleğimin alt kısmını yakalıyor, ama bir güç patlamasıyla kopuyorum, gömleğim yandan yırtılıyor.

Sy'ın bana öğrettiği şeyi yapmam

yeterli. Koşuyorum.

Koridordaki kalabalık azalmış, bir sonraki dersler çoktan başlamıştı. Kapıya doğru koşuyorum, ayaklarım yere sertçe vuruyor. Bacaklarım zorladıkça zorluyor ve bir zamanlar bu beni tamamen yorardı, ama Sy ile koşarak geçirdiğim sabahlar bana dayanıklılık armağan etti - ikisi de bana yetişemeden çıkışa ulaşacak kadar.

Nick zaten orada.

O beni görmeden ben onu görüyorum, muhtemelen cevabımı beklerken telefonuna bakarken kaşları çatık. Kampüsün fonunda her zaman çok kontrastlı görünüyor. Bu sadece dövmelerinden kaynaklanmıyor, gerçi o da bunun büyük bir parçası. Kendini tutuş şekli de öyle, sanki birilerini kandırmaya çalışıyormuş gibi, neredeyse fazla kasıtlı bir şekilde gevşek. Adımlarımı yavaşlatmak, göğsüne çarpmamak ve ellerimi tişörtüne sokmamak için fiziksel bir savaş veriyorum. Yine de yaklaşırken çıkardığım sesi yakalıyor, mavi gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor.

Önce ifadesi yumuşar. "Hangi cehennemde-" Ve sonra yüzümü gördü. Telefonunu cebine sokarken eli yarı yolda dondu, vücudunun her parçası ürkütücü bir şekilde hareketsizleşti. "Yaralanmışsın."

Arkamdan endişeli bir bakış fırlatarak ve saçlarımın izi korumasını umarak örtbas etmeye çalışıyorum. "Sakarlık yaptım ve ben-"

Sesi ölümcül, sessiz bir tınıda geliyor. "Eğer yalan söyleyeceksen, bundan daha iyisini yapmalısın. Söyle bana. *Şimdi*."

"Bir şey yok," diye ısrar ediyorum, burnumu çekerek. "Ben kendim hallettim. Bunu ara sıra yapabiliyorum, biliyorsun."

Öfkemi belli etmemeye çalışmam onu korkutmuyor bile. O alçak, ölümcül sesiyle, "Parmak eklemlerinin deride nasıl göründüğünü bilirim," diyor. Ama beni yakalamak için ileri atıldığında, içgüdüsel olarak irkiliyorum. Göz bebekleri kararak durdu. "*Kim* vurdu lan sana?"

Cevap vermememin sebebi Perez'i korumak değil. Nick'i korumak. Mahzenden sonra, onun ne yapmaya istekli olduğunun tamamen, dehşet verici bir şekilde farkındayım. Benim için ne kadar ileri gidebileceğini.

Onu kaybetme riskini göze alamam.

Burun delikleri alevlendi. "Lavinia!"

"Yapamam!" Vücudum sönüyor ve onun yanında bir daha asla yapmayacağıma dair kendime yemin ettiğim bir şeyi yapıyorum. "Lütfen, Nick." Tadı boğazımda ekşidi. Ama dördümüz arasında işler daha yeni yoluna girmeye başlamıştı. Biliyorum.

Düşünmesi bile acınası ama bu son hafta hayatımın en güzel haftası olabilir. O yüzden yapıyorum. Yalvardım. "Lütfen, bırak gitsin."

Nick'in mavi gözleri gözlerimin içine bakıyor ve periferimde yumruklarının büküldüğünü görüyorum. Bana dokunmak istiyor ama dokunmuyor. "Öp beni," diyor, ifadesi donuklaşıyor. "Öp beni ve bırakayım."

Yüzüm saklayamadan düşüyor. Nick beni babama geri attığı o korkunç geceden beri onu öpmem için beni zorlamadı. Elinde pek çok fırsat vardı, teslim olabileceğim durumlar olabilirdi ama o bunları kullanmadı. Bir tanesini bile.

Şu ana kadar değil.

Ona yaklaştığımda acım hala orada, beklerken gözlerim ağzına sabitlenmiş durumda. Sadece bu durum bile değil. Yüzündeki ifade, sert, keskin ve donuk. Burada, ayak parmaklarımın üzerinde yükselip ağzımı onunkine bastırırken, West End Dükü Nick Bruin'i öpmüyorum. Güney Yakası'nın askerini öpüyorum, dili benimkini tatmak için yaladığında soğuk ve okunmaz.

Bu soğukluğu öpüp uzaklaştırabileceğimi düşündüysem yanılmışım, çünkü bir an için orada duruyor, burun delikleri genişliyor ve sonra telefonunu çıkararak geri çekiliyor. "Aslında seni eve bırakamayacağımı söylemeye gelmiştim," diyor, parmakları ekranın üzerinde geziniyor. "Dışarıda olduğum dört gün boyunca kaçırdığım bir telafi sınavım var. Yarına kadar geçer not almam gerekiyor, bu yüzden öğleden sonrayı Fen binasında geçireceğim."

Telefonunun ekranına bakmaya çalışıyorum ama tek gördüğüm üç

rakam: 237. Gözlerim dövmeye kayıyor. "Bunu kime gönderdin?"

Elimi tuttu ve beni dışarı çekti. Daha alt basamağa varmadan cevabımı aldım. İki üye kaldırımdan aşağı koşuyor.

"Mesajınızı aldım," diyor içlerinden biri ve ben onu hemen tanıyorum.

"Ballsack, Düşes'i güvenli bir şekilde eve götürmeni istiyorum."

Ballsack'e elini uzattı.

Cipin anahtarlarını. "Durmak yok. Saçmalık

yok." "Evet, efendim," diyor.

Nick diğer çocuğa baktı - *çocuk* yanlış kelime gibi görünüyor. İri yarı, şişkin kolları ve kalın bir göğsü var. "Gelincik, sen benimlesin."

"Gelincik?" Takma adı anlamaya çalışarak soruyorum, ama belli ki önemli değil. "Nick, buna gerek yok. Eve kendim gidebilirim. Dümdüz bir yol-"

Nick beni kendi tarafına çekiyor ama Ballsack konuşmaya devam ediyor. "Eğer ona bir şey olursa, ki her *şeyden* bahsediyorum, eve dönerken bir kirpiğini bile kaybederse bundan bizzat seni sorumlu tutacağım. Anladın mı?"

"Anladım." Hakkını vermeliyim. Nick emri verdiğinde altına işememeyi başardı.

~

BALLSACK benimle kuleye gelmekte ısrar ediyor.

"Buna gerçekten gerek yok," diyorum kapıda, oyalamaya çalışarak. "Nick'e beni sağ salim geri getirdiğini söyleyeceğim."

"Özür dilerim Düşes," diyor, gözlerini yanağımdaki çürüğe dikerek. Eve gelirken aynada görmüştüm, çoktan acımasız bir menekşeye dönüşen kızgın bir kırmızı. "Talimatları çok kesindi."

"Her neyse," diye mırıldanarak merdivenlere yöneldim. "Ne olursa olsun, asansörü kullanmıyorum, bu yüzden yürümeye hazır olun."

Elini uzatarak merdivene doğru işaret ediyor. "Önden buyurun."

Tırmanış sessizlik içinde geçiyor, her ne kadar küçük, kesik nefeslerinden Ballsack'in sürekli bir şeyler söylemeye bir saniye kaldığını anlayabilsem de. Parti odasına varıncaya kadar nihayet bir şey bulabildi.

Pekala.

Ballsack.

"Biri sana vurdu mu?" diye geveliyor, ona döndüğümde rahatsız görünüyor. Rahatsız ama aynı zamanda sevimli bir şekilde üzgün. "Çünkü biliyorsun

ve ben -ve DKS'dekiler de- onlara bunu ödetirdik. Kim olursa olsun." Duruyor, yanakları pembenin büyüleyici bir tonunda kızarıyor.

Bu beni gülümsetiyor. "Teşekkürler, Ballsy. Ama ben iyiyim."

Yeni lakabımla parlayan gözleri benimkilere dikiliyor ve bu bana dikkatli olmam gerektiğini hatırlatıyor. Nick buralarda beni korumak uğruna başını belaya sokabilecek tek muhafız ayı değil.

En üstte, yaşam alanının anahtar kodunu giriyorum ve kapıyı açtığımda beni çarpan ilk şey limon ve tereyağı kokusu oluyor. Sy mutfak tezgâhının yanında durmuş, formikanın *üzerinde* duran Archie'ye doğru bir kâse itiyor.

Ballsack ve ben bakışıyoruz ve ben havayı kokluyorum. "Kedimi ev yapımı somonla mı besliyorsun?"

Sy sertleşiyor, inkâr etmek için dönmüyor bile ve sonra Archie'yi tezgâhtan itiyor. "Fazladan vardı." Kaseyi yere bırakıyor. "Onun için yapmış değilim." Ellerini bir bez parçasına silerken gözleri Ballsack'e kayıyor. "Burada ne işin var?"

Ballsack cevap vermeye başladı ama ben araya girdim. "Beni eve bırakacaktı. Nick'in bütünleme sınavı vardı." Sy yanağımı fark edecek kadar dönmediği için şanslıydım ve Ballsack şu anda yaşanan dürüstlük eksikliğinden dolayı bana gergin bir bakış gönderdi. Ona sıkı bir gülümseme veriyorum. "Artık gidebilirsin. Bıraktığın için teşekkürler!"

İkna olmuş görünmüyor ama kapıya doğru ilerlemeden önce ayaklarını kararsızca sürüyor. "Ne dediğimi unutma," diye ekliyor ayrılmadan önce.

Sy'ı atlatmak kolay, ezeli düşmanını şımartmaktan utandığı için beni mercek altına almaya zahmet etmiyor.

Remy mi?

O kadar da değil.

Boya lekeli ellerini bir havluya silerek odasından çıkar. "Birinin Nicky'nin hâlâ kampüste olduğunu söylediğini mi duydum? Öyle olması gerekiyordu-"

Saklamaya çalışmadığımdan değil, çünkü saçlarımı yanağımın üzerinde havalandırıyorum. İşe yaramaz olduğunu bilmiyor değilim. Bu ikisiyle birlikte yaşıyorum. İyileşene kadar saklanamam. Her neyse, Remy bir şeylerin ters gittiğini fark etmeden önce benden ancak beş adım uzaklaşabiliyor.

Gömleğimdeki yırtık.

Sikeyim.

Kendimi ondan uzak tuttuğumu fark etmiş olmalı, çünkü aniden "Bana bak" diyor.

İç çekerek çantamı bırakıyorum, kendimi

hazırlıyorum. Ve sonra ona bakıyorum.

Remy bir anda üzerime geliyor, eli çenemi kavrayıp yüzümü ona doğru çevirdiğinde irkilmemi görmezden geliyor. Yeşil gözleri karanlık, ölümcül bir öfkeyle parlıyor. "Bunu Nicky mi yaptı?" diye soruyor, sesi sert.

"Hayır!" Elim bileğini sarmak için yukarı kalkarken hemen söyledim. "Nick yapmaz-" Ama bu tam olarak doğru değil. Nick beni daha önce de hırpalamıştı. Yine de... "Sana söz veriyorum, buradaki sorun Nick değil," diye ısrar ediyorum.

Remy'nin arkasında Sy beliriyor, yüzümü görünce donup kalıyor ve Perez'in bıraktığı ize daha iyi bakıyor.

Bakıyor.

Sessizce.

Remy, Nick olmadığını bildiği için hiç rahatlamaz. "O zaman kim?"

Sy'a umutsuz bir bakış atarak endişeyle kıpırdanıyorum. Nick ve Remy... dengesizler. Sy gibi dürtülerini kontrol edemiyorlar. Eğer soran Sy olsaydı, ona sorgusuz sualsiz söylerdim. Remy'ye biraz daha dikkatli davranılması gerekiyor. "Sana söyleyeceğim, söyleyeceğim. Ama sadece... rahatlamam için bana biraz izin verir misin? Ben iyiyim. Büyük bir şey değil-"

"Sakın bana bunun önemli bir şey olmadığını söyleme," diye çıkışıyor Remy, başparmağını çeneme dayayarak, "*Kim olduğunu* söyle!" Gözyaşları önlenemez bir şekilde akıyor, lav gibi gözlerime batıyor. Islaklık Remy'yi büyük, bulanık bir siyah lekeye dönüştürüyor ve

beyaz, ama her nasılsa gözlerinin yumuşadığını görüyorum. "Lanet olsun," diye mırıldanıyor ve birden beni göğsüne çekiyor.

Onların önünde tekrar ağlamak içimi acıtıyor. Kendimi zayıf hissetmek. Remy'nin kollarına düşmek ve onun bir kez daha acımı dindirmesine izin vermek. Düzinelerce farklı insan tarafından milyonlarca kez azarlandım. Zırh gibi sert bir deri inşa ettim, kelimelerin sekeceği bir şey, duygusal Kevlar.

Her nasılsa, onunla birlikte, böyle bir şey yok.

Geniş avucuyla başımın arkasını kavrayıp fısıldıyor: "Biri sana işaret koymuş Vinny. Bunu görmezden gelemeyiz." Ve sonra, daha tereddütlü bir şekilde, "Bunun babanla bir ilgisi var mı?"

Kendimi ondan uzaklaştırıyorum ve Remy çatık kaşları ve mutsuz bir ağız eğimiyle bana bakarak izin veriyor. "Bana biraz izin ver," diyorum gözlerimin altını silerek. "Boktan bir gün geçirdim, anlıyor musun?"

Remy dondurucuya gidip içeriden bir buz torbası almamı izliyor. Dövüşçülerle yaşamanın bonusu, her zaman buz torbası var. Döndüğümde alnındaki sert, kızgın ve *endişeli* kırışıklık kaybolmamıştı. Buz torbasını zonklayan yanağıma bastırmamı izlerken keskin bir iç çekip boya lekeli havlusunu bir kenara fırlatıyor. "Siktir et. Benimle gel."

Birkaç dakika sonra çan kulesinde ayakta duruyoruz, Sy bizi sessizce takip ediyor. Remy cebinden buruşuk bir Ziploc poşet çıkarıyor ve içinden mükemmel şekilde sarılmış üç esrar çıkıyor. "Bu Kont ürünü değil," diye mırıldanıyor, bir tanesini çıkarıp bana uzatıyor. "Yak bakalım."

İsteksizce esrarı alıyorum, hâlâ burnumu çekiyorum. Sy arkamda duruyor, parlak bir alev belirene kadar çakmağı çakıyor. Esrarı ağzıma koyuyorum ve diğer ucunu Sy'ın alevinin üzerine tutarak bir koru canlandırıyorum.

En son ne zaman kafayı bulduğumu hala çok net hatırlıyorum. Cash Money, babamın arka bahçesinde, yıllık Noel partimizde, çitin üzerinden bir esrar geçiriyordu. Cash gibi adamların -düşük seviyeli satıcıların- aslında binada görülmelerine izin verilmezdi, bu yüzden arka tarafta gezinirlerdi.

Babam için araziyi gözetliyordum. Kendimi onların saflarında bulmak her zamanki işimdi, her zaman bir kenara atılır ve saklanırdım, tıpkı artıklar için dilenen sokak hayvanları gibi.

Forsyth'in üzerindeki gökyüzüne bir duman bırakarak sinirlerimin yatışmasına izin veriyorum. Korunmanın -bakılmanın- bu kadar büyük bir sorumluluk olduğunu hiç düşünmemiştim. Remy'nin kolunu kestiği zaman durduğu yer olan açık kemerin üzerine eğildim. Yeterince yakından bakarsam, ayaklarımızın altındaki taşı lekeleyen kan noktalarını hâlâ görebiliyorum.

"Bunu her kim yaptıysa," diye söze başladı Remy, cigarayı parmaklarımdan alarak. "Onlara ödettin mi?"

"Ah, evet." Dudaklarımı büken gülümseme zorlama bile hissettirmiyor. "İyi bir öğretmenim vardı. Senin hareketlerinden biriyle kaçtım."

Ama omzumun üzerinden Sy'a baktığımda, orada öylece duruyor, uzaklara bakıyor. Mavi gözlerindeki karanlıktan, çenesinin sıkılığından, çakmağı huzursuzca tekrar tekrar çakarken ön kolunun esnemesinden hoşlanmıyorum.

Sy huysuzca, "Nick biliyor mu?" diye soruyor ve ben öpücüğü hatırlıyorum.

"Kim değil," diye cevap veriyorum, Remy esrarı bana geri uzatırken yere bakıyorum. "Bu yüzden beni eve Ballsack bıraktı."

Bundan sonra uzun bir süre sessizlik hakim oluyor ve güneşin batmak üzere olduğunu, West End'in ufkunun arkasında bir yerlerde süzüldüğünü fark ediyorum. Bu özel bir manzara, pek çok kişinin göremeyeceği bir manzara ve renklerle -turuncu, pembe, mor- dikkatimin dağılmasına izin veriyorum. Yanımda, Remy cigarayı ileri geri uzatıyor ve her şeyin nasıl başladığını bilmesem, muhtemelen bana romantik gelirdi.

Sessizliği bozan Sy oldu. "Onu öldürmeliyiz."

Sönmekte olan ışık huzmelerinin arasından ona bakıyorum, kafam karışmış bir halde. "Kim?"

Kaşlarını çatarak ufka bakıyor, çenesi Kuzey Yakası'na doğru sallanıyor. "Baban."

Bakışlarını takip ediyorum, midem bulanıyor. "O benim babam değildi. Ve öyle olsa bile, onu öldüremeyiz."

Sy'ın ateşli bakışları bana yöneliyor. "Ne yani, birdenbire o pisliğe sadık mı oldun?"

"Hayır," diye ısrar ediyorum, esrarı tamamen unutarak. "Onun hakkında anlamadığın şeyler var. Bütün bu lanet olası kasabayı yerle bir edecek korumaları var." Başımı sallayarak kuzeye bakıyorum. Buradan görmek garip, çok küçük, çok uzak. Yana doğru eğilip ağrıyan şakağımı Remy'nin omzuna dayıyorum. "Onun Forsyth'in ölümü olmasına izin vermeyeceğim. O kadar büyük bir mirası hak etmiyor."

Bir kat aşağıdaki kapı gıcırdıyor, ardından ağır ayak sesleri dikkatimizi kapağa çekiyor. Önce Nick'in başı beliriyor ve hepimiz ufka dönüp bize katılmasını bekliyoruz. Sonunda gerçeği söylediğimde onun da burada olması doğru görünüyor. Arkamdan yaklaştığını hissediyorum, hepimiz ışığın gittikçe sönükleşmesini izlerken sessiz, hilalin soluk görüntüsü East End'in üzerinde asılı duruyor.

"Perez'di." Ufuk çizgisini incelerken ağzım açık kalıyor. Evler, binalar, ağaçlar ve hayat. "Cash'i Friday Night Fury'de gönderdiğim için kızgın. Ama sorun değil."

"Artık öyle," diye geliyor Nick'in sesi. Dönüyorum çünkü sesin tonunda içimi kemiren bir huzursuzluk var. İlk gördüğüm şey onun çantası - okulda da aynısı vardı. Sonra ellerini görüyorum, kan içinde.

Telaşla etrafımda dönerek, "Ne-?" diye başladım.

Nick aniden çantayı havaya kaldırır, içindekiler ağır ve ıslak bir şapırtıyla taşın üzerine düşer.

Çığlık atmam neredeyse bir rahatlama - içimde bu kadar korkunç bir şeyle karşılaşıp normal, aklı başında herhangi bir insan gibi tepki verme refleksinin hala var olması.

Remy ve Sy çığlık atmazlar.

Şu anda ayaklarımızın dibinde duran kesik kafaya, Perez'in bize bakan boş yüzüne ve sonra da önemli bir parçasının üzerinde olduğunu yeni fark ettiğim Nick'e bakıyorlar.

Perez.

Her yerde kan var.

Ve Nick burada, başı dik, bunu bana korkunç bir *hediye* gibi sunuyor.

Dünyayı biraz eğen ot mu yoksa Nick'in cinayet kurbanına baktığım gerçeği mi bilemiyorum. Bu Felix gibi kurşunla, tek seferde infaz değildi. Bu dağınık bir vahşetti. Kendimi sabit tutmak için Sy'a uzandım, midem şiddetle dönüyordu. "Aman Tanrım."

"Garip koktuğunu düşünmüştüm." Mavi gözleri içimi delip geçerken Nick'in sesi kopuk geliyor. İşte buydu. Mekanik. Asker. "Ben de sana beni öptürdüm. Endüstriyel güçte dezenfektan. Depo dolabı bariz bir tahmindi." Nick cebinden bir şey çıkarıyor ve ben ne beklediğimden emin değilim. Belki Perez'in siki. Onun yerine, gürültüyle çınlayan donuk bir metal parıltısı.

Göğsümdeki asma kilit.

Nick kolunu uzatarak bana uzatıyor ve ben de otomatik olarak alıyorum, beynim elimde hissettiklerimi ayrıştıramayacak kadar yıpranmış durumda.

"Tanrım, Nicky," diye inliyor Remy, parmaklarını onun saçlarının arasına sokarak. "Ne yaptın lan sen?"

Ama Nick'in konuştuğu kişi benim. "Sana ilk vuruşunun yanına kâr kalmasına izin vermen bir hataydı," diyor. Nick'in beni babama teslim ettiği depodaki o geceyi aceleyle hatırlıyorum. Perez'in bana tokat attığında avucunda oluşan acıyı.

Ağzım bir açılıp bir kapanıyor ama kelimeleri bulmam uzun zaman alıyor. "Sen -ve dolayısıyla ben- az önce West End'i bir savaşın içine soktuk."

"Güzel."

Dönüp Perez'in kafasına memnun bir ifadeyle bakan Sy'a bakıyorum. "Ne?"

"Siktir et onu." Sy tekme atıyor, ayakkabısının parmakları Perez'in kafatasına sertçe çarpıyor. "Kontlardan ve saçmalıklarından bıktım. Lady'yi kaçırdığında Killian onun hakkında bir şeyler yapmalıydı ama sistemi sarsmaktan çok korkuyorlar." Bize bakıyor, gözleri önce Duke'tan Duke'a, sonra da bana kayıyor. "Bu saçmalık bugün sona eriyor. Sonuçlarının ne olacağı umurumda değil. Forsyth, West End'in Saul'a ait olmadığını öğrenmek üzere. *Bize* ait." Elini uzatıyor ve ben bunu beklemiyorken, parmağını kıvırıp yanağımdaki çürüğün üzerine bir parmak eklemini sürdüğünde dokunuşundaki şefkati fark ediyorum. "Tıpkı senin gibi."

25

Nick

LAVINIA elimi avucunun içine alıyor, parmakları yumuşak bir şekilde avucuma değerken parmak eklemlerimi inceliyor. Banyodaki ışık çok parlak değil ama yine de göz kırpıp avucuma bakmak için elimi çevirdiğinde kirpiklerini tek tek sayabiliyorum. Çocuklar dışarıda, oturma odasındalar, sesleri banyo kapısının arkasında tanıdık bir mırıltı ve ben onu izliyorum. Kahretsin, artık hep onu izliyorum.

Bir anım canlandı. Geçen gün benim için yüzümü tıraş ederken, tam da aynı noktada duruyordu, parmakları çeneme nazikçe dokunuyordu. Eğer bir soru işareti varsa, onunla yaşadığım bu deneyim bunu kapatırdı. Lavinia'nın benim olmasına nefes almaya ihtiyacım olduğu kadar ihtiyacım var ve o yumuşak, tatlı anlardan daha fazlasını yaşamak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Kendimden bir parça kaybetmek anlamına gelse bile.

Onu Lordların elinden almak, sırt üstü yatırmak... Bunlar kestirme yollardı. Kolay yol. Korkakça taktikler.

gerçek bir şey. Bunu şimdi anlıyorum. Gerçek şeyleri kazanmak -sadakat, gülümseme, şefkat, saygı- aceleye getirilemeyecek ya da acı çekerek kazanılamayacak türden bir çalışma gerektiriyor.

Şimdi de aynı şeyi yapıyor, yüzümü eğip bir yara arıyor. Orada olduklarını biliyorum. Çeneme bir kanca geçirdi ve ön kolumu küçük bir sürtük gibi çizdi. Yine de ciddi bir şey yok. Bir sızı bile hissetmiyorum.

Aslında, hiçbir şey hissedemiyorum.

"Karşılık verdi," diyor, ağzı hoşnutsuz bir çizgiyle eğilmiş.

Ona bir bakış attım. Tabii ki baktı. Perez bir kraliyet adamıydı. Her zaman karşılık veririz. Bunda yanlış bir şey yok. Yapmasaydı kendimi bu kadar iyi hissetmezdim. Böyle olması gerekiyordu. Ölümüne bir dövüş.

Elimi uzatıp parmaklarımı elmacık kemiğinin kıvrımında gezdirdiğimde irkilmiş görünüyor. Perez'in kanı, ellerimde hala yapışkan ve nemli, cildinin üzerinde bir iz bırakıyor ve uzun süre bakıyorum, onun kanı onun kanının üstünde.

Yanlış.

Yanağındaki kan lekesini silmek için başparmağımı kullanmaya çalışıyorum, ama sadece daha fazla bulaşıyor ve bu doğru değil. Onun üzerinde bu şekilde olmamalıydı. Onun ölümünün pis kokusuyla kaplı olduğu düşüncesi göğsümün aniden sıkışmasına neden oluyor ve bunu silmek, onu bundan kurtarmak için çabalıyorum. Omzundan tutarak gömleğinin yakasını yukarı çekiyorum, kumaşı üzerine sürterken çıkardığı şaşkın sesi zar zor duyuyorum, gittiğini görmek için çaresizim.

"Hey," diyor elini bileğime dolayarak. "Hey, sorun yok, sadece-"

Sanki kuduz bir hayvanla konuşuyormuş gibi sessiz ve ikna edici sesiyle donup kalıyorum.

Sanırım ben buyum.

Mekanik bir şekilde gömleği bırakıp gitmesine izin veriyorum ama bu durumu daha iyi hale getirmiyor. Hâlâ geniş ve endişeli gözlerle bana bakıyor.

parmak eklemlerimi temizlemek için kullandığı bez. Söze gerek duymadan bezi yanağına götürüp kan lekesini sildi, çok kolaydı.

Kan kaybolduğunda içimde bir şeyler gevşiyor.

Önce süngere, sonra da kollarıma bakıyor. Hâlâ kıpkırmızı ve kahverengiler, kan artık tenimde kuruyor. Ona Perez'i yere yıkmanın nasıl bir his olduğunu anlatmak istiyorum. Boynunun tek bir kalp atışında nasıl kaskatı kesilip gevşediğini. Ona bunun kolay olmadığını ama gerçek bir zafer gibi hissettiren ilk öldürüşüm olduğunu söylemek istiyorum. Ona Baron King'in başından beri haklı olduğunu söylemek istiyorum.

Ama yüzeye çıkmasını sağlayamıyorum. Her şey garip bir şekilde soğuk ve hissiz geliyor ve nedeninden emin değilim. Düzinelerce insan öldürdüm. Kafataslarına sıkılan kurşunlar, kemikleri, kanı ve kasları kesmek... Bunların hiçbiri benim için yeni değil.

Peki neden lanet kaslarımı gevşetemiyorum?

Bu o olmalı - vücudumdaki gerginlik, patlamaya hazır bir tel gibi gerilmiş. Ona vururken üzerime geldi, Perez'i atletizm bölümünün arkasında yere yapıştırdım. Bunu orada yapmak, bir planım olmaması özensizdi ama duramazdım ve durmak da istemiyordum. Parmak eklemlerimi tekrar tekrar yüzüne vurdum. Lavinia'nın yanağını, bıraktığı izi düşündüm ve sonra bir an gözümün önüne geldi. Lavinia yatak odamda yere yığılmıştı, ıslak gözleri bana dik dik bakarken avuçları yüzünü kapatıyordu. Birden, Perez sadece Perez değildi.

O bendim.

Bir saniye sonra boynunu kırdım, temiz, keskin bir kırılma.

"Tamam," diyor ölçülü bir nefes vererek. "Hadi şunu çıkaralım."

Gömleğimi başımın üzerinden çekiyor ve ben de paslı, sert kollarımı başımın üzerine kaldırarak işbirliği yapmaya çalışıyorum. Sonra pantolonuma yöneliyor, parmakları bel bandıma dalıyor ve fermuarımı açıyor. Pantolonumu aşağı itmek için eğilmeden önce bir yutkunmayla boğazı kayıyor, boksörler ve hepsi. Sikim onu hevesle karşılıyor, serbest bırakıldığında sallanıyor. Kimin daha çok şaşırdığından emin değilim.

sertliği. Bana hiçbir şey hissettirmiyor. Zonkluyor ama özlem duymuyor. Bir erkeğe bağlı olmayan bir dürtü.

Lavinia bakışlarını kaçırarak ayağa fırlar. "Hemen döneceğim."

Banyo kapısını açıp Sy'ı yanına çağırırken çıplak ve dik bir şekilde duruyorum. "Bunlardan kurtul," diyor, sesi alçak ama yine de duyulabilir. "Yakacak mısın?"

"Gömleğin," diye cevap veriyor ve ben şöyle bir bakıyorum, omzuna bulaşmış el izim şeklinde çamurlu kahverengi bir iz görüyorum.

Ona bakıyor ve sonra erzak dolabında yaşadığı tartışmadan dolayı yırtılmış ve gerilmiş olan etek ucunu tutup başının üzerine çekiyor. "Bu da var."

Muhtemelen kafadan kurtulacaklarını bilmek beni korkutuyor. Onu buraya onun için getirdiğimin farkında değiller mi? Sanırım bir önemi yok. Çenesini açıp onu görünce dehşet içinde çığlık attığı anda tüm anlamı kayboldu. Ama onu kesmek için fazladan zaman harcamıştım ve ona göstermek için buraya getirirken çok heyecanlıydım, gerçi şimdi gerçekten düşündüğümde nedenini bilmiyorum.

Büyük jestler hiçbir zaman bana göre olmamıştır.

Sy onları ondan almış olmalı, çünkü bir an sonra kapıyı kapatıyor. Duş perdesini geri çekip musluğu açmak için eğilmesini sözsüzce izliyorum. Elini uzatıp sıcaklığı test ediyor ve sonra düğmeyi ayarlıyor.

Sanırım başka birini öldürmek istiyorum.

Bu düşünce aniden üzerime çöküyor, parmaklarım o kadar derin ve içgüdüsel bir şeyle seğiriyor ki sorgulamayı düşünmüyorum bile. Perez yeterli değildi, içimdeki boşluk daha fazlasını talep ediyordu. Sırada babası var. Belki ondan sonra da diğer Kontlar. Kaç adam hakkı olmadığı halde ona dokundu? Hepsini öldürebilir miyim?

Evet.

"Duşa gir, tamam mı?" Önümde duruyor, ayak ayak üstüne atıyor, gri gözleri benimkileri arıyor. "Tamam mı Nick?" Gözlerimi su püskürmesine çeviriyorum ama içeri girmek için hiçbir hamle yapmayınca kollarını kendi etrafında kavuşturuyor. "Beni gerçekten korkutuyorsun."

Gözlerim onunkilere kayıyor ve görüyorum. Belirsizliğin kıvılcımını. "Korkuyorsun." diye not ediyorum. Ve şimdi düşünüyorum da, "Benden hep korkuyorsun." Üzgün olduğumu söylerdim ama ne için üzgün olacağımdan emin değilim. Var olduğum için sanırım.

Ben buyum işte.

Kuşkunun bir kısmı kaybolur, geriye kurnaz gözler ve kemerli kaşları kalır. "Lütfen. Korkutucu olmayı diliyorsun." Göğsüne bakıyorum, sütyeninin üzerindeki göğüs kabarıklığına, kanatları iki istekli uyluk kadar geniş açılmış yarım kalmış güveye. "Onu nasıl öldürdün?"

"O öldü. Fark eder mi?"

Her zaman değil.

Ama onun için öyle.

Ellerimi kaldırıp ona boş, kan lekeli avuçlarımı göstererek cevap veriyorum.

Onlara bakıyor ve bütün gün üzerine çektiği zırh birdenbire düşüyor. "Tanrım, Nick, yapmak zorunda değildin-"

"Evet, söyledim." Sesimdeki her neyse bana bakmasına neden oluyor, aynı kelimeleri hatırladığımızda gözleri yumuşuyor.

"...birini çıplak ellerinle öldürmek bir aşk eylemidir."

İşte böyle, her şeye değdi.

Bir saniye sonra arkasına uzanıp sütyenini çözüyor. Ama düşmeden önce onu göğsüne bastırıyor. "Ben de seninle geleceğim, tamam mı? Bütün o kanı temizlememiz gerek." Dudağını kaşıyarak, "Benimle gelir misin?" diye soruyor.

Boş boş başımı sallıyorum.

"Keşke bir şey söyleseydin."

Bunu yapmadığımda yüzü düşüyor ve göğsümdeki uyuşukluğu daha büyük bir boşluğa dönüştürüyor. Soyunuyor, kendini bana gösteriyor. Vücudunu görmek, ciğerlerimin etrafında büyüyen buzu neredeyse kıran ilk şey.

Neredeyse.

Elimi tutarak beni duşa götürüyor, bir bacağını küvetin üzerine kaldırıyor, sonra diğerini, ben onu taklit ederken dikkatle beni izliyor. Sanırım şu anda istese kendi kafamı duvara vurabilirim, ama benim için hep böyle oldu, değil mi? Kendi kendimi yönlendirmek için yaratılmadım. Emir almak için yaratıldım. Bir kargaşa aracı olmak için. Bir asker. Keskin kenarlı bir alet.

Nazikçe, "Benim için başını arkaya yatırır mısın?"

diye emrediyor. İtaat ediyorum.

Eğer birinin silahı olacaksam, onun silahı olacağım.

Su kafa derime çarpıyor, boynumu, omuzlarımı, sırtımı gıdıklıyor. İyi hissettirmiyor, kötü de hissettirmiyor ve tüm bu hislerin nereye gittiğinden hala emin değilim. Bu hareketleri ezberlediğim için saçlarımı ıslatıyorum, yüzümden aşağıya doğru akmasına izin veriyorum.

"Güzel, bu iyi," diyor ve içimden bir şey bu övgü karşısında serbest kalıyor, zevkle titriyor. Duraklayıp beni incelemesini izliyorum. "Ben bunları çıkarırken sen de saçlarını yıkayabilir misin?" Başımı salladığımda, yeni, temiz bir süngeri ıslatmak için etrafıma uzanıyor ve "Güzel" diye fısıldıyor.

Midem sıkışıyor.

Elime bir topak şampuan döktükten sonra hareketsiz kalıyorum, ellerinin köpüklü bezi kaslarımın üzerinde ovaladığını hissedince donup kalıyorum. Benim dikkatimin dağılmasını fırsat bilerek, avuç dolusu şampuanla yarı asılı duran ön kolumdaki kanı temizliyor.

"Ne olduğunu ya da birine bunu yapmanın nasıl bir his olduğunu bilmiyorum." Bunu söylerken gözlerimin içine bakıyor, ağzı sımsıkı kapalı. "Ama şimdi bize geri dönmene ihtiyacım var, tamam mı?"

Paçavrayı aşağı indirip eliyle sikimi okşarken homurdanıyorum.

Gözleri aşağıya, sonra da sabunla köpürmüş ve pembeleşmiş göğsüme kayıyor. "İhtiyacın olan şey bu mu?" diye soruyor ve göğsüme tekrar dokunduğunda verdiğim tepkiyi yakalamak için duraklıyor.

Gözlerim kapanıyor, bir iç çekişle ağzım aralanıyor.

Yavaşça, parmakları şaftın etrafına yaklaşıyor, kaygan, kaygan bir çekiş verirken avuç içi sıcak ve yumuşak. Hissettiğimden daha çok yaklaştığını duyuyorum, "Bana geri dön Nick" diye emrederken fısıltısının yumuşaklığı kulağımı sıyırıyor.

Ellerimden biri dışarı fırlayıp duş duvarına sertçe çarparken, diğeri saçlarından bir avuç kapıyor. Her nasılsa, yüzümü ona çevirmenin kör edici ihtiyacıyla, canını *yakmamak* için aklımı başıma topluyorum. Saçını çekmiyorum. Bana bir öpücük daha vermesi için onu zorlamıyorum. Sadece onu orada tutuyorum, nefesini çenemde hissedecek kadar yakınımda. Karşı koysaydı, gitmesine izin verirdim ama yapmadı.

Ve işte o zaman, açık bir yara gibi dağınık bir şekilde ortaya dökülür. "Özür dilerim." Duraksıyor ve ben başımı sallıyorum. "Perez için değil. Pişman olduğum tek şey bunu yapmamın bu kadar uzun sürmesi." Su üzerimize vuruyor, eli hâlâ sikimin üzerinde. "Seni geri gönderdiğim için ve ondan önce olan her şey için özür dilerim. Çok geç olana kadar bunu göremedim ve bu muhtemelen değersiz bir şey, ama belki duymak istersin diye sana söyleyeceğim." Alnımız birbirine değiyor. "Özür dilerim."

Yüzünü bana doğru eğiyor, dudakları dudaklarıma değerken eliyle sikimi sıkıyor.

Dudaklarımı ayırıyorum, o kadar sakin ki ağzımın kenarını yaladığında ona doğru eğilmiyorum bile. Sadece kendi dilimi uzatıyorum ve göğsümden kopan derin, umutsuz bir gümbürtüyle onunkiyle buluşuyorum. Lavinia beni dikkatle öpüyor, sanki patlamak üzere olan bir dinamitmişim gibi.

Beni yaşayan ya da ölü herkesten daha iyi tanıyor olabilir.

Bu sırada eli bir aşağı bir yukarı kayıyor ve sinirlerim boyunca kıvılcımlar saçıyor. O kadar yavaş yüzeye çıkıyorum ki, benimle birlikte sallanmaya başlayana kadar kalçalarımı onun yumruğuna doğru salladığımı fark etmiyorum bile, kirpikleri morarmış yanağına karşı ıslak.

"Bu iyi mi?" diye soruyor ağzıma karşı, avuç içi ucunda bükülüyor. Bu, boğazımdan bir hırıltı çıkaran pratik, kasıtlı bir hareket ve o bunu başka bir öpücükle yutuyor, bu hastalığı benden çıkarıyor. Bunun ne olduğunu şimdi anlıyorum. Derimin altına saplanmış, iltihaplanarak sepsise dönüşen bir diken.

Ve beni okşarken o kadar güzel görünüyor ki, ağır gözlerini kırpıştırarak nefes nefese kalışımı izliyor, kiraz kırmızısı ağzını karanlıkta bir fener gibi takip ediyor. Sonra kollarımı geri aldım. Ellerimi. Omuzlar. Ona dokunmak için kullanıyorum, parmak uçlarım göğüslerinin esnek yanlarını sıyırıyor. İrkiliyor ama içime doğru hareket ediyor, ne bir davet ne de bir protesto. Sadece bir farkındalık.

Bırakmaya hazır olmadan önce taşaklarım geriliyor. Sadece orgazm duygusu değil, onu uzak tutan kalıcı uyuşukluk. Her şeyi hissetmeye hazır değilim -öfkeyi, acıyı, kardeşimin yatağına dönmek için buradan çıktığında hissedeceğim incinmişliği. Burada, sessiz, gizli, karanlık yerlerde Lavinia benim.

Dışarıda, ışığın içinde, onlara ait.

İçimde fırtınalı bir dalga gibi kabarıyor, ipliği kopana kadar ince ince çekiyor ve *siktir*. Siktir, umarım beni affedebilir. Onu kalçalarından tutup geriye itiyorum, çok sert, çok hızlı, sırtı duvara çarpıyor. Gözlerinde görmek istemediğim bir panik parlaması var, bu yüzden itmeye başlarken yüzümü boynuna gömüyorum - kalçalarımın keskin, güçlü yumrukları elinin çemberine, horozumun ucu kalçasına çarpıyor. Kıçını kavramak için aşağı uzanıyorum, sanki onu sıkıştırmak kendi lanet sürtünmemi mahvetmiyormuş gibi. Elini hiç yetmeyecekmiş gibi beceriyorum, vücudumun onunkine her çarpışında boynunu homurdanıyorum.

Boştaki eli saçlarımın arasına giriyor ve o anın gerektirdiğinden daha nazikçe okşuyor. "İşte bu," diye fısıldıyor, kelimeler kalçalarımın ona çarpmasıyla sarsılıyor. Tüm gergin tendonlarıma ve vahşi itişlerime rağmen, o tatlı ve yumuşaktan başka bir şey değil. "Çok iyi yaptın, Nick. Şimdi benim için gel, tamam mı?"

İstesem de kendimi tutamazdım.

Orgazm içimden geçerken parmaklarımla boynunu morartacak kadar sert bir şekilde kavrayıp öne doğru atılıyorum. Çılgınca dalgalar halinde kalçalarına doğru yayılıyor ve omzuna bastırdığım sesin farkına bile varmıyorum, sessiz ama çılgınca.

Kolları belime dolanıyor ve bizi birbirimize çekiyor, bedenlerimiz ıslak ve çıplak, bir bütün haline geliyor. Sadece serbest kalmayı değil, nefesimin yükselip alçalmasını, kalbimin güm güm atmasını ve onun teninin benimkine karşı canlı olduğunu da hissediyorum.

Karanlık beni çağırıyor. Birkaç santim ötemde olduğunu hissediyorum, ama bu kız -bu kadın- beni geri çekti ve bana izin verdiği sürece ona bir can simidi gibi sarılacağım.

İntikam eylemimden ne çıkacağını bilmiyorum ama Forsyth halkının bir şeyi anlaması gerekiyor: Düşes'e Dükleri dışında kimse el süremez ve hayatta kalamaz.

Bu bir savaş başlatmak anlamına gelse bile.

26

Remy

Sy ve Nick'in en iyi arkadaşı olmanın en can sıkıcı yanlarından biri, ikisinin de sert bireyler olmaları ama bazen birbirlerine o kadar benziyorlar ki, kendimi bir sokak serserisi gibi hissetmekten alıkoyamıyorum. Örneğin şu anda olduğu gibi, beş kral da odaya girdiğinde ikisinin de hareketsiz ve sakin duruşu ve son derece soğukkanlı görünmeleri gibi.

Bu arada, lanet parmaklarımı kemirmek istiyorum.

Büyürken otoriteyle her zaman sorun yaşadım, bu yüzden kendimi beni tokatlamak isteyen güçlü adamların önünde bulmak yeni bir şey değil. Yine de riskler kesinlikle büyüdü.

Önce Nicky'ye, sonra da Sy'a bakarak bunu anlayamazdım. Her ikisinin de mükemmel poker suratları var, çeneleri kalkık, bununla yüzleşmeye hazırlar. Nick'in ağzında her zaman insanların ona haddini bildirme dürtüsüyle telaşlanmasına neden olan o ukala eğim var ve Sy...

Sy bir Bruin'e benziyor.

Biyolojik kan bağı saçmalığını siktir et. Bunu ben de hiç düşünmemiştim. Sy, Perilini olduğu kadar Bruin de; sadece bazen bir babanın etkisi diğerinden daha fazla ortaya çıkıyor. Burada tam bir Davis Bruin, kollarını kavuşturmuş, şişkin, yontulmuş kaslarını gösteriyor. *Benimle dalga geçme*. O bunu yayıyor.

Onu taklit etmek için elimden geleni yaparak sandalyemde daha da kamburlaşıyorum. Kahretsin, keşke şu an kafam iyi olsaydı.

Krallar içeri süzülürken üçümüz de sessiz kaldık. Önce Ashby, Prenslerin Kralı, özenle dikilmiş beyaz takım elbisesi içinde, sonra da Baron Kral, siyah takım elbisesi ve süslü bronz maskesiyle. İlginç bir kontrast oluşturuyorlar; aydınlık ve karanlık, gündüz ve gece, steril, parlak ve uğursuz gölge.

Ardından, kendi Kralımız Saul Cartwright içeri giriyor, taş gibi suratı bize bakma zahmetine bile katlanmıyor. Ondan sonra Lordların Kralı Killian Payne geliyor ve her ne kadar o boş suratlı Nick'in aksiyonundan biraz almış olsa da, yüz hatlarında hala sıkıntıyı açıkça görebiliyorum. Eminim daha iyi yerleri vardır ve hepsinin de Leydisinin esnek kalçaları arasında olduğundan şüpheleniyorum.

Adamım.

Bu duyguyu bilirim.

Lionel en son giriyor ve ben gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. Bana sorarsanız biraz teatral. Forsyth'teki tek tarafsız yerlerden birinde buluşuyoruz, kampüse çok yakın olduğu için önemli bir kavga çıkmıyor. Sadece bir kez gittiğim bir bina, Sy ve ben Dük unvanlarımızı aldıktan sonraki gün. O zaman bile sadece on dakika kalmıştık, Saul'un direktiflerini sanki çok sıkılmamışız ve asıl işimize, yani kulede bizi bekleyen büyük kutlamaya dönmeye hazırmışız gibi başımızı sallayarak dinlemiştik.

Burası 1900'lerde inşa edilen orijinal Forsyth adliye binasıydı. Kraliyetin iktidara gelmesiyle birlikte kullanım dışı kaldı. Soyulmuş duvarları ve bodur koridorlarıyla Forsyth elitleri için yeterince görkemli değil. Ama doğrusu, gerçekten hoşuma gidiyor, gözlerim karmaşık alçı

kalıplara takılıyor, yaşlı, ölü bir herifin düşünce, özen ve yaratıcılığını hayal ediyorum

muhteşem görünmesi için. Bana saat kulesini hatırlatıyor, tarihle dolu, havası toz kokusu ve eski, kızıl çatışmalarla dolu.

Eğer bu duvarlar çığlık atabilseydi.

Tarihi kayıtlarda yer alıyor, yani iyi korunuyor, ancak sadece bunun gibi şeyler için kullanılıyor: Krallıklar arası toplantılar, kabul törenleri ve bugün burada bulunma nedenimiz olan cezalandırma mahkemeleri.

Bu tıpkı Katolik okulunda olmak gibi bir şey, saçma sapan kıyafetleri içindeki ciddi adamlara bakarken bir yandan da dayak yiyorum.

Hepsi teker teker bankın arkasına oturuyor, eski bir kazanın uğultusundan başka bir ses duyulmuyor.

Ashby konuşana kadar. "Hepiniz neden burada olduğunuzu biliyorsunuz."

Hiçbir fırsatı kaçırmayan Lionel Lucia anında ayağa fırlıyor ve parmağını bize doğru uzatırken yüzü öfkeyle kızarıyor. "Sizi lanet olası melez piçler!"

Killian onu iterek yerine oturtur ve adama ters ters bakar. "Masumiyetlerini kanıtlayacaklar, Lionel. Kendine sakla."

"Evet, bunu yapmayacağım," diyor Nick, sesi gayet net. "Bruno Perez'i ben öldürdüm." Lionel diğerlerine bakar ve Nicky'ye, "*Gördün mü?" der gibi bir* işaret yapar. Ashby'nin yüzü hoşnutsuzluktan sertleşmiştir. Killian iç çeker ve Nick'le aralarındaki fark birdenbire çok net bir şekilde ortaya çıkar. Saul ise bankın üzerinden atlayıp Nick'i boğabilecekmiş gibi görünüyor.

Nick sıkılmış bir sesle devam ediyor: "Bu ikisinin bununla hiçbir ilgisi yoktu. Sistemden bağımsız olarak kendi başıma hareket ettim." Ve işte sırıtış, keskin ve kesici. "Eğlenceliydi."

Lionel tekrar yerinden fırlar ve saklamaya bile zahmet etmediği silahını almak için ceketine uzanır. Sy silahı görünce sertleşiyor. Hiçbirimiz bavul hazırlamıyoruz. Kabile kuralları. Anlaşılan Lionel da bu kuralların üstünde.

Baron Kral önce davranır ve Lionel'in elini tokatlayarak uzaklaştırır. "Otur Lucia. Buradaki tek yargıç sen değilsin. Bırak çocuk konuşsun." Baron Lionel'i yerine iter ve sonra maskeli burnunu Nick'e çevirir.

Nick, "Düşesimize saldırdı," diye açıklıyor.

Ashby kafası karışmış gibi odanın içinde etrafa bakıyor, can alıcı noktayı arıyor. "Ve?"

"Ve bunun için para ödedi." Nick bunu tırnaklarını incelerken açıklar. Tanrım. Çılgın bir enerji yığını olmak yerine sakin ve toparlanmış olmak.

"Bu çok saçma," diye araya giriyor Sy, Nicky'yi yalnız bırakmak istemiyor. "Burada dürüst olalım. Lionel ve Kontları kendimi bildim bileli Kraliyet kurallarına karşı geliyorlar. Onun boynunu kırmamış olabilirim ama bunu yaptığı için kardeşimin arkasındayım. Keşke ben de orada olsaydım. Birilerinin sizin bu iğrenç, sürüngen saçmalıklarınıza karşılık vermesinin zamanı gelmişti."

Ashby, "Bu işler böyle yapılmaz," diye ısrar ediyor.

Baron Kral nihayet konuşarak aynı fikirde olduğunu belirtti: "Kraliyet mensuplarımızın Krallıklar arası dokunulmazlığa sahip olmasının bir sebebi var. Yanılmıyorsam, üçünüz ile çok haneli bir mobbing arasında duran tek şey bu." Lionel ve Ashby'ye belli belirsiz bir işaret yapıyor. Daha kayıtsızca ekliyor, "Ve Lucia kızları çok sorunlu yaratıklar. Onun gerçekten bu zahmete değip değmeyeceğini kendinize sorun, Nicholas. Seni son gördüğümde hayatını önemsiz şeylerle takas etmeye çok istekli görünüyordu, değil mi?"

Kafam karışmış bir şekilde Nick'e bakıyorum ama Nick soğukkanlılıkla ona bakıyor. "Bu benimle onun arasında."

Ashby araya girerek, "Kraliyet kadınları her zaman erkekleri için bir zayıflık olmuştur, ama kimse sana rakip bir evin varisini kendi varisin olarak seçtirmedi!"

"Ben hiç istemedim." Sy öne doğru oturup sert bir bakışla onları süzüyor. "Aslında, tam da bu odada bana bir Düşes'e sahip olmanın pazarlık konusu olamayacağının açıkça söylendiğini hatırlıyorum. Peki neden? Saul bana ne demişti?" Sanki zaten ön planda olduğunu bildiğim bir anıyı çağırıyormuş gibi bakıyor. "Ah, doğru ya. Çünkü bize uğruna savaşacak bir şey veriyorlar. Ama biz onun için savaşırken, sen bizi mahkeme salonu maskaralığına sürüklüyorsun. Bu nasıl bir mantık?"

"Dikkat et," diye homurdandı Saul, "ses tonuna."

"O haklı." Tüm gözler Sy'a başını sallayan Killian'a dönüyor. "Senin zamanında nasıldı bilmiyorum Ashby, ama daha... *yakın zamandaki* deneyimlerime dayanarak konuşuyorum," adamın yaşına yönelik iğneleyici sözler Ashby'nin gözlerinin parlamasına neden oldu, "bizi bağlılıklar kurmaya zorluyorsunuz ve sonra da onları koruduğumuz için cezalandırıyorsunuz. Bu çok aptalca." Killian diğer Kralların gözlerindeki harareti görmezden gelerek kayıtsızca devam ediyor: "Gerçek şu ki, Kuzey Yakası'na sistemde çok fazla hareket alanı tanıyoruz. Kullandığınız kelime neydi? Cezasızlık. Hep öyle yaptık. Ve hepimiz nedenini biliyoruz."

"Beni zorlamaya devam et, Payne." Lionel dişlerini sıkıyor, gergin ve gergin. "Tam olarak nedenini öğreneceksin."

Killian bir avucunu kaldırarak esprili bir şekilde güler. "Gördün mü? Buna nasıl izin veriyoruz?"

Ashby dönerek Killian'a "Kendi evinizi silahlandırmanıza hiçbir şey engel değil" der.

Killian daha dik oturur, gözleri lazer kadar sıcaktır. "Bir şeyi tamamen açıklığa kavuşturalım. Benim evim tepeden tırnağa silahlı. Lucia kendi evini silahlandırarak bölgesel anlaşmalara meydan okuyor. Karşımızda oturan kişi o olmalı."

Lionel homurdanıyor. "Kraliyet ailesine pusu kuran ben değilim."

"Kontlarınız Kraliçemi pusuya düşürdü. Onu kaçırdılar ve tecavüz etmeye çalıştılar. O zaman Perez'in hayatta kalmasına izin verdim çünkü babamın emrindeydim." Killian panodaki her erkeğe beş santim ve elli kilo fark atıyor. Ayrıca en az yirmi beş yaş daha genç. Kralların ağzı laf yapıyor olabilir ama cüssesi nedeniyle Lord'a karşı bir hürmet var. "Kurbanı oynama Lionel. Hiçbirimiz bunu yemiyoruz."

Nick'in gözleri Killian'dan diğer adamlara kayar. "Hey, Perez'i ben pusuya düşürmedim. Düşesime okul arazisinde saldırdı ve ben de onu yere serdim. Dövüşümüz temizdi. Sadece onu alt ettim. Yine."

"Ve şimdi o öldü," diyor Ashby. "Biz bu işi böyle yapmayız."

"West End varislerimden üçünü aldı," diyor Lionel, sesi kontrollü bir öfkeyle kısık. "Kan ya da unvan olarak benden önce gelecek kimse kalmadı. Bu bir savaş eylemidir!"

Nick omuz silkti. "Bir bebek sırtlı sürtüğe bağlanmış olman benim suçum değil."

Ama Saul atılır, yüzü inanmazlıkla buruşmuştur. "İstediğini elde edemezse bu kasabayı cehenneme çevirecek bir adamdan bunu duymak çok zengin Lionel. Kendi kızlarını bile kontrol altında tutamıyorsun."

Lionel'a sert bir bakış attı. "Evinizdeki kadınlar sizin yönetiminiz altında sorun buluyor gibi görünüyor, değil mi? Bu da mı Dük'ün suçu?" "Durun!"

Ashby avuçlarını masaya dayayarak bağırır. Gözlerini Nick'e dikti. "Kontları rahat bırakmanızın emredildiğini biliyoruz, çünkü haftalar önce kızını kendi evinden çaldıktan sonra bu odada buna karar verildi." Gıcır gıcır beyaz takım elbisesi içinde kendini beğenmiş görünerek sakinliğini yeniden kazanıyor. "O zamanlar bunun evler arası bir çatışma olduğunu düşünmüştük. Lavinia Lucia'nın mülkiyeti üzerine bir sözleşme anlaşmazlığı da diyebilirsiniz. Bu sınırlı bir durumdu. Kuzeyli fahişenin kendini hangi yatakta bulduğu hiçbirimizin umurunda değil. Ama Dük'ün dağınıklığı diğer evlere de bulaşmaya devam ediyor. Ölü bir kontun yanı sıra, yeğenim Felix de kayıp. Son randevusunun üçünüzle birlikte silah bırakma töreni olduğunu düşünürsek," dedi ve hepimize anlamlı anlamlı baktı, "İkiyle ikiyi bir araya getirip elimizde haydut bir ev olduğunu söyleyeceğim. Kendi Kralınız sizi kontrol edemiyor. Kudurmuşsunuz."

Saul yumruğunu indiriyor, gözleri ölüm saçıyor. "Yeteneklerimi mi sorguluyorsun?"

"Ben de tam olarak bunu yapıyorum!" Ashby ters ters bakıyor ve aniden sahne açılıyor. Bu sadece yaşlı adamların kavgası değil. Bunun gibi onlarca yıllık kavgalar. Kraliyet mensupları bölge için didişiyor. Askerler için. Kadınlar için. Önümde kaçınılmaz bir manzara gibi yayılıyor. "Bu endişe verici, çünkü o lanet koltukta meşru bir hakkın bile yok!" Saul ayağa fırladı,

Killian da ikisinin arasına yerleşir. Ashby, Nick'i işaret ederek devam eder: "Eğer Krallığınızı alacak olan Bruin buysa, bu kurumun sonu gelmiş demektir."

Nick, "Kral olmak istemiyorum" diye söze girdi.

"Tabii ki bilmiyorsun. Bir evin başına geçmek için sadakatsizliklerinle kaos tohumları ekmekle meşgulsün!" Lionel dudak büker. "Senin sözün ayakkabımın altındaki kirden daha değersiz, evlat."

Bu ifade, sadece gerçeğin yapabileceği şekilde odaya yerleşir. Lionel haklı. Kısmen. Nick'in sadakati kendisine ait: Sy'a, ailesine, bana ve Düşes'e. Hayatının geri kalanında tek bir role hapsedilemeyecek kadar vahşi. Ne yazık ki ringe geri dönüp galibiyeti aldığında kendini bu kadere zincirledi.

Ashby'nin gözleri bana kaydı. "Peki sen ne diyeceksin Remington? Dük arkadaşının bir Kraliyet mensubunu öldürdüğünü ve seni savaşa sürüklediğini bilmek nasıl bir duygu?"

"Dürüstçe mi?" Omuz silkiyorum, yalan söyleme zahmetine girmiyorum. "Bence çok komik.
O serseri orospu bunu hak etti."

Killian uyarıcı bir sesle, "Remy, dikkat et." der.

"Ona emir verme," diyor Sy, Killian'a ters ters bakarak. "Bir yıl önce Perez Hanımınıza saldırdığında hesaplaşsaydınız, bunların hiçbiri olmazdı. Hiçbiriniz adam gibi davranmadığınız için bu iş bize düştü. Bunun için özür dilemeyeceğiz. Ve hepiniz burada olduğunuza göre, bunu duymalısınız. Düklerin iplerde asılı kalma işi bitti. Biri üzerimize gelirse, *herhangi* birimiz, karşılık veririz."

Saul tersler, "Sen bu lanet evin kralı değilsin! Sen bir Bruin bile değilsin. Bu kararları sen veremezsin, Perilini!"

Öfkelenen Sy, açıkça söylemek istediği bir sözü bastırır ve akıllıca sessiz kalır.

Ashby sinirli bir ifadeyle, "Bu kadar yeter," diyor. "Bunu bütün gün tartışabiliriz. Bu ilk kez olmuyor, ama şu gerçeklerden kaçış yok.

eylemlerinizin sonuçları." Panele bakar. "Önergesi olan var mı?"

"Bu melezlerin unvanlarını ellerinden alın!" Lionel patladı, yumruğunu kürsüye indirdi. "Ve kızımın evine dönmesini sağlayın."

Yerimden sıçradım. "Kesinlikle olmaz!" Lionel'ın ağzı bir karış açık kaldı - şüphesiz tartışmak için. Onun yerine ben konuşuyorum, sesim alçak ve ölümcül. "Onu asla geri alamayacaksın. O gece onu bulduğunda Sy ile birlikte olmadığım için şanslısın. Kendi lanet yatağında boğazını keserdim."

Lionel diğerlerine bakar, yüzünde açık bir inançsızlık vardır. "*Küçüklerimizden* birinin beni böyle tehdit etmesine izin mi vereceksiniz?"

"Teknik olarak," diyor Nick, "bu bir tehdit değildi. Varsayımsal bir şeydi."

Ashby hiç eğlenmedi. "Bay Maddox, bir daha böyle bir taşkınlık yaparsanız mahkemenin geri kalanından uzaklaştırılacaksınız." Sy beni kolumdan tutup koltuğuma geri çekti.

Baron Kral konuşmak için ayağa kalktığında, kimsenin bunu beklediğinden şüpheliyim. "Hiçbir ceza önermiyorum. Lionel'in engereği bunu hak etti. Bruin çocuğu ölümü hak etti. Dükler olmasaydı, başka bir ev onu alırdı. Bir düşmanla yüzleşmek, hayatının bir kurşunla söndürüldüğünü görmek yerine onun için savaşmak? Engerek'in ölümü bir onurdu." Maskeli Baron herkesin kızgınlığını görmezden gelerek dikkatini Lionel'a çevirdi. "Düklerin kontrolden çıktığı konusunda büyük bir oyundan bahsediyorsunuz ama Perez..." Duraklıyor, eldivenli avuçlarını açıyor. "Ona kana susamış bir deli demek evime hakaret olur, o yüzden Kraliyet için uygun olmadığını söyleyelim. Eğer kendi başına hareket ettiyse, ölümü hak etmiştir. Ve eğer senin emrinle hareket ettiyse
-" Lionel konuşmak için ağzını açtı ama Baron eldivenli parmağını kaldırarak uyardı. "Bundan sonraki sözlerini dikkatle değerlendirmeni tavsiye ederim Lucia, çünkü bu eylemlerden herhangi birinin arkasında sen varsan, bugün spot ışıklarını üzerine tutacağımız kişi sen olacaksın."

Killian kollarını göğsünde kavuşturarak, "Baron'a katılıyorum," dedi. "Ceza yok."

Ashby oy vermek için ağzını açar ama Saul onun sözünü keser. "Benim bir alternatifim var." Nick kaşlarını hafifçe kaldırarak Kralımızı dikkatle izler. "Kraliyet gözetimi. Bir ay. Cuma Gecesi Hiddeti başlayabilir, çünkü hepimizin bu dövüşlere yatırımı var, ancak bir hafta kaybedecekler ve antrenman için spor salonuna erişimleri masadan kalkacak."

Sy, "Ne?!" diye patlayınca Saul ona ters ters baktı. "Antrenman yapamazsak nasıl kazanmamızı bekliyorsun?"

"Dernek faaliyetleri yok," diye devam ediyor sert bir sesle, onu görmezden gelerek. "Başka görünmek yok. Hiçbir sorun yok, nokta." Saul çenesini kaldırır. "Ve çocuklar sizin için birer koşu yapacaklar. Neye ihtiyacınız olursa, hizmetinizdeler."

Saul sandalyesinde bir ileri bir geri sallanıyor ve bu beni kaşındırıyor. Vinny kuleye taşındığından beri onu bu kadar sinirli görmemiştim. Bir dövüşü kaybetmeyi belirgin bir olasılık haline getirmenin bir yolunu bulmayı Saul'a bırakın.

Nick nefesinin altında, "Bu saçmalık," diye mırıldanıyor ama sonra sesi yükseliyor. "Bunu ben yaptım. Sy ya da Remy değil. Bu benim suçum, cezasını ben çekmeliyim."

Ashby kıkırdar. "Sorunun bir kısmı da bu evlat. Yaptığın her hareketin kardeşliğinin geri kalanını etkilediğinin farkında değilsin. Her biri senin davranışların yüzünden risk altında. Lider olmanın ne demek olduğunu gerçekten anlamak için biraz zaman ayırmalısın." Sıraya bakıyor. "Herkes şartlı tahliye koşulları üzerinde anlaşabilir mi?"

"Hayır," der Lionel huysuz bir çocuk gibi.

"Evet," diyor Killian.

"Evet," diyor Baron. Ve

sonra Saul. "Evet."

Ashby tokmağını ahşap podyuma vurarak, "Ben de evet diyorum," diyor. "Ancak bu, vermeye meyilli olduğum son boşluk miktarı."

O gece kulede her şey gergindir.

Birkaç saat boyunca Nicky ve Sy çatı katının altındaki küçük kuytuda çömelmiş, gözlemevinin pencerelerinden dışarı bakarak sessiz ve yoğun bir tonda konuşuyorlar. Onları yatak odamın kapısından izliyorum ve benden daha fazlasını bildiklerine dair dayanılmaz derecede turuncu bir şüphe hissediyorum.

Vinny de.

Göğsündeki güve gibi boşlukta süzülüyor, görmezden gelinemeyecek kadar sert zonkluyor ama ele geçirilemeyecek kadar geçici. Yine de endişeleniyor. Bu çok açık. Sy yatmaya gidip kapıyı arkasından kapattığında, kadın çatı katına çıkan döner merdivenin etrafında oyalanıyor ve içeri çağrılmayı bekliyor. Maun renginde bir havası var. Endişeli, belki. Kızgın.

"Kızgın değil," diyorum ona odama girdiğinde, gri gözleri en yeni tuval serimi seyrediyor. "En azından sana değil."

Parmak uçlarını turuncu bir gökyüzü lekesinin üzerinde gezdirmek için uzanıyor, kurumuş akriliğin kabarık, dağınık dokusunu hissediyor. "Biliyorum. Sy sen ve Nick gibi değil. Bana kızdığında söyler. Ayrıntılı olarak. Agresif bir şekilde." Bana bir bakış attı, ben de küçük ve sinsi bir şekilde sırıttım.

"Kurnaz bir adam değil," diye katılıyorum, onu izlerken kalemimi tezgâha vuruyorum.

Son zamanlarda buraya her geldiğinde etrafa bakıyor, tuvallerimi karıştırıyor. Daha koyu olanları tercih ettiğini söyleyebilirim. Kırmızı ve siyahla kesilmiş parçaları. Onlara her zaman daha uzun süre bakıyor, beyni acıyı içine çekerken hareketsiz kalıyor. Şu anda bir iblise odaklanmış durumda, oniks derisi ateşle yanıyor, çenesi ardına kadar açık. Umurumda değil. Bir kafatası dükkanında bulabileceğiniz bir şeye benziyor-ticari ve seri üretim.

"Daha önce," diyorum, kalemimi tezgâha daha hızlı ve sert vurarak, "mahkemede Baron Kral bir şey söyledi."

İblisin yüzüne dokunmak için uzanıyor. Bu da yaptığı başka bir şey. Her zaman boyanın dokusunu hisseder. Eğer başka biri olsaydı, benim

Gözlerim kızgınlıkla seğirirdi, ama her zaman ona izin verirdim, dokunuşunun duygusallığı karşısında içimde bir çatlak hissederdim. "Öyle mi?" diye sordu.

Kalemim vurmaya devam ediyor. "Nick'i son gördüğü zamanla ilgili bir şey. Onun hayatını önemsiz bir şey için takas etmeye hazır olduğunu." Sabırsızlıkla, "Bu neyle ilgiliydi?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor ve bana şaşkın bir bakış fırlatıyor. "O gece oradaydı, değil mi? Nick benim için Perez'le dövüştüğünde?"

Kaşlarımı çatarak işaretleyiciyi izliyorum. Bu olabilir, ama, "Öyle davrandı-"

"Bunu alabilir miyim?" Dönüyor ve kuleye taşındıktan hemen sonra yaptığım Sy'ın karakalem bir eskizini tutuyor. Ten rengi üzerine bir çalışmanın parçasıydı, bu yüzden koyu renk, karakalem gölgelere bulaşmış. Gözleri tamamlanmamış, bu da onu hortlak gibi gösteriyor, ama saçlarını yakalama şeklimden o kadar mutluydum ki - bir dövüşten sonra koyu, kıvırcık bir enerji kütlesi - onu tamamlamaya hiç zahmet etmedim. "Gerçekten çok iyi," diyor, gözleri kocaman ve umutlu.

Sözümü esirgemeden elinden alıyorum, rafıma gidip bir kutu sabitleyici alıyorum. Vinny onu takip ediyor, ellerini önünde kavuşturmuş, hevesle izliyor. Kağıdı düz bir şekilde yatırıp lekelerin ve kıvrımların üzerine ince bir tabaka püskürtmemi dikkatle izliyor.

"Birkaç kat gerekebilir," diye açıklıyorum, hayat çizimi dersim için tamamladığım bir dizi eskizin yanına koyarak.

"Teşekkürler," diyor ve beni öpmek için ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor.

Daha çok sorum var, ama dili sıcak ve dikkat dağıtıcı, ve elini sikimi avuçlamak için bıraktığında, beynimdeki sigortalar canlanıyor. İçgüdüler devreye giriyor, çünkü evet. Bu işin sonu nereye varacaksa varsın, Kralların sözlerinin üzerinden geçmekten daha ilginç ve eğlenceli.

Gömleğine uzanıyorum, yukarı çekiyorum, sadece başının üzerinden yırtmak için koparıyorum. Güvenin ortasındaki kafatası bana bakıyor, olmaya o kadar yakın ki

tamamlanmış, kanadı genişçe açılmış. Tıpkı onun tuvallerime dokunduğu gibi dokunuyorum, yavaş ve saygılı bir şekilde.

Ondan sonra her şey dağılır. Dudaklar ve dişler, ete batan tırnaklar, ıslak, sıcak ve yıldız parıltısı. O kadar mora doymuş ki daha pantolonumu bile çıkarmadan onun içindeyim.

Daha önce hiçbir kızı onu becerdiğim gibi becermemiştim, yatağıma uzanmış, gözlerim göğsünü kaplayan mürekkebimi görüyordu. Onu tatlı ve acımasızca beceriyorum, kalçalarını iyice itiyorum, dudaklarım göğsündeki parçayla sevişirken kalçalarım ona vuruyor. Haykırıyor, parmakları tutuşuyor ve morarıyor ve bu en iyi müzik türü.

Sonrasında benim yatağımda

uyuyor. Ama ben yatmıyorum.

Onun soluksuz iç çekişleri ile uykudaki nefeslerinin sabitliği arasındaki durgunlukta yılanları ve boynuzları düşünüyorum. Ondan uzaklaşıp pantolonumu yukarı çektiğimde, göz ucuyla onu izliyorum. Dönüp duruyor, kalçasının ipeksi genişliği buruşuk battaniyemin üzerinde sanki bastıracak bir şey arıyor. Ama uyanmıyor.

Bir an sonra, bıçağın ağzını küçük bir engerek yılanına saplıyorum.
hapı ezerek ince bir toz haline getiriyor. Temiz ve yeni beyaz pigment ve eski bir kalemin siyah namlusu oluktan yukarı çıkmasına yardımcı oluyor.

Siyah üzgünüm demek.

Boğazımın arkası acıyor ama buna alışkınım, işaretlerimi toplamadan önce kanıtları çabucak temizliyorum. Kapıdan çıkmadan önce yılan gibi kıvrılmış uyuyan bedenine son bir kez bakıyorum.

Kulenin karşısında, Nick'in odası karanlık.

Bunu umursamıyorum. Böylesi neredeyse daha iyi, günler önce kapısının iç tarafına bıraktığım izi seçebilmek için gölgenin sisine gözlerimi kısarak bakıyorum.

Vinny'nin yüzü.

Sonraki beş saati kapının önünde geçiriyorum, zihnimin arkasında zonklayan görüntüye çılgınca hayat veriyorum. Nick kıpırdanırsa, kapısının önünde beni görünce uyanırsa, bunu fark etmiyorum, beynimden onu kovmak için duyduğum umutsuz ihtiyaca kendimi fazla kaptırıyorum.

Ertesi sabah kampüse vardığımda, kafam hâlâ Nick'in odasında, orada çizdiğim resim üzerine düşünüp duruyor, bu yüzden zaten sinirliyim. Stüdyo zamanının en kötü yanı, öğretmenlerin sizden çeşitlilik göstermenizi beklemesidir. Tek bir parça -tek bir stil, tek bir renk, tek bir konu- üzerinde çok uzun zaman harcamak akademik bir ölüm cezasıdır, ama içimdeki makine böyle çalışıyor. Beynim bir ilhama sadece göz ucuyla bakamaz. Onu tutması, gözünün içine bakması, özünü ve amacını öğrenmesi gerekiyor. Bu haftalar, aylar, hatta bazen yıllar alır.

Babamın güzel sanatlar binasının girişinde bekliyor olması da yardımcı olmuyor.

Her iki elinde de birer fincan var, beklerken uzun yün paltosunu üzerine çekmiş. Sakalı her zamanki gibi bakımlı ve ela gözleri beni lazer gibi delip geçiyor. Elim portföyümün sapını çok sert bir şekilde yumruklayarak donup kaldığımda, bana bir kahve ile işaret ediyor. "Barış için geldim."

Onu iterek geçiyorum ve öğrenci kimliğimi kart okuyucuya okutuyorum. "Siktir git. Bu saçmalık için çok erken." Bu sürpriz benim için düşüncesizceydi. Telefonumu durmadan aramayı üç gün önce bırakmıştı. Bu, yaklaşan bir tuzağın kesin işaretiydi. Sy benim durumsal farkındalık eksikliğimden utanırdı.

"Senin için belki," diyor beni binaya kadar takip ederek. "Yoksa geç mi demeliyim? Hiç uyumamış gibi görünüyorsun. Tahmin edilebileceği gibi. Kendine bakma konusunda hiçbir zaman iyi olmadın."

Onu görmezden gelerek merdivenlerden ikinci kata çıkıyorum. Stüdyoyu üç kişiyle paylaşıyorum ama henüz hiçbiri içeride değil, bu yüzden ışıkları yakıyorum, eşyalarımı köşeme atıyorum ve ceketimi çıkarıyorum. "Eğer telefon için geldiysen, unutabilirsin. Onu çoktan saat kulesinden aşağı attım."

Duraksamasını gördüğümden daha fazla hissediyorum, önümdeki taze, yeni tuvalle meşgul oluyorum. "Şey, bu çok kötü," diyor kahveyi yanımdaki masaya koyarken. "Ama kolay gelsin, kolay gitsin." Bir süre sonra, "Yok mu edildi?"

Ona ters ters bakıyorum. "Az önce söylediğim buydu, değil mi?"

İç çekerek kendi kahvesini dudaklarına götürür. "Bana neden bu kadar kızgınsın bilmiyorum, Remy. Tek yaptığım şey-"

"Manipüle et, kontrol et-"

Bana sert bir bakış attı. "Senin için *en iyisi* ne?"

"Evet," diyorum alay ederek, "sen gerçek bir vericisin."

"Bu kadar yeter." Fincanını yere bırakırken ağzı geriliyor. "Bundan hoşlanmıyorum. Kendine dikkat etmiyorsun. Simon artık günlük durumun hakkında beni bilgilendirmiyor. Üstüne üstlük, şimdi de bir cinayete karıştığına dair söylentiler var."

"Bu seni ilgilendirmez," diye ısrar ediyorum, kendimi huzursuz ve heyecanlı hissediyorum. Kuleden ayrılmadan önce bir hap daha çekmiştim ve şimdi göğsüme çarpıyor.

"Kendi oğlumun itibarı kesinlikle beni ilgilendirir," diye karşı çıkıyor, sesi yükseliyor. "Burada fazla göz önünde büyüyorsun Remy. Dük olmana izin vermek kesinlikle bir hataydı."

Ona doğru döndüm, ses tonundaki sıradan hoşnutsuzluk beni öfkelendirdi. "Sen bana hiçbir şey için 'izin vermedin'. Bunun için savaştım. Bunun için çalıştım. Onu aldım. Bunların hiçbiri senin yüzünden değil!" Bu yüzden benim bölümümden nefret ediyor. İşaret edip 'B*u benim sayemde oldu'* diyebileceği hiçbir şey yok. Yeterince büyük değil.

-Yeterince gösterişli değil. "Burada olmamdan nefret etmenizin asıl nedeni bu, değil mi? Bunun bir parçası olamıyorsun ve bu seni delirtiyor."

"Oh, Remy. Gerçekten bu kadar kör olamazsın, değil mi?" Babam başını eğiyor, yüz hatlarını hüzünlü bir gülümseme yumuşatıyor. "Düşündüğünden çok daha fazlasına sahibim. Okul harcın, diploman, ulaşımın, Saul'a olan aidatların." Omuz silkerek, "Seni istemelerinin tek nedeni benim param."

Mizahsız bir kahkaha attım. "Kendine böyle mi söylüyorsun?"

"Bunu sadece bu insanların gerçekte ne olduklarını görmen için söylüyorum." Yüzü sertleşiyor, gözleri sertleşiyor. "Seni umursamıyorlar. Ailem gibi değil. Benim umursadığım gibi değil."

Daha sözünü bitirmeden başımı sallıyorum. "Bu bir yalan. Onları tanımıyorsun."

Nazikçe, "Gerçek bu ve derinlerde bir yerde bunu biliyorsun," diye cevap verir.

"Sy-"

"Seni laboratuvar faresi sanıyor. Sen onun tezisin, evlat. Teşhisin, davranışların onun vize projesi." Bir elini kaldırıp çılgınca işaret ediyor. "Ya Nick? Senin hukukla olan bağlantılarını istiyor. Başını soktuğu tüm bu belalardan kurtulabilmesinin tek yolu bu."

"Bunu nereden buluyorsun ki?" Aval aval ona bakarak soruyorum. "Nick hiç sormadı, bir kere bile-"

"Ama sen yaptın." Babam çenesini kaldırıyor, inkâr etmem için beni cesaretlendiriyor. "Sadece bu yıl amcanı kaç kez aradın? Nick'i suyun üstüne çıkarmak için polis teşkilatındaki bağlantılarını kaç kez kullandın? Burada küçük bir örtbas, orada küçük bir şantaj." Bana korku dolu, üzgün bir bakış attı. "Bunu yapıyorsun çünkü sen iyi bir adamsın. Bunu biliyorum. Sevdiğin insanlarla ilgilenmek istiyorsun. Ama bazen insanların gördüğü tek şey onlar için ne yapabileceğin oluyor."

"Dur." Parmaklarımı şakaklarımda zonklayan gözlerime bastırıyorum. "Olayları çarpıtıyorsun."

Ama o devam ediyor. "Sizi sırtınızdan bıçaklayacaklar. Seni kullanacaklar.

Kendinizi kabul edilmiş hissetmeniz için kuruntularınıza uyacaklardır."

"Hayır." Başımı iki yana sallıyorum, parmaklarım kabul edemediğim bir dürtüyle seğiriyor. Vinny bana yıldızını göstermek için burada değil, ama yine de onları saymaya çalışıyorum, hafızamda canlanıyor, puanları hayal ediyorum.

Bir, iki, üç, dört, beş-

"Lucia denen kıza da hiç girmeyeyim," diye devam ediyor babam, sesi küstahça. "Bir kral kızının senin yatağına düşmesi biraz uygun, değil mi?"

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." diye çıkıştım.

Sırıtışı bilerek ve soğuk bir şekilde devam ediyor. "Yatağımda onun gibi hayal edebileceğinden çok daha fazla kadın oldu. Seni *kullanıyor,* Remington. Paran, bağlantıların ve gücün için. Ona işaretlerini koy - ayılarını ve aptal yıldızlarını- ama bir an bile sana sadık olduğunu düşünme."

Başımı kaldırıyorum, kelimeler düşüncelerime hançer gibi saplanıyor.

...ayılarınız ve aptal yıldızlarınız...

Babam onun dövmelerini *nereden* biliyor?

"Hayır," diyorum ona, ellerimi kulaklarıma kapatarak. "Yalan söylüyorsun! Kapa şu lanet çeneni!"

Dönüp çalışma masama bakıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Birkaç kez, ciğerlerimi havayla doldurup zihnimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Onun yaptığı şey bu, kendime hatırlatıyorum. İğneliyor, dürtüyor ve dürtüyor, ta ki ben iki büklüm olup yolumu tekrar bulamayana kadar.

Artık değil. Vinny ile değil.

Ellerim metal masaya çarparak yere düşüyor. "Kafamın içine girmene ve aklımı karıştırmana izin vermeyeceğim. İnsanlar sahte bir şekilde hayatına ve yatağına girebilir ama bu benim hayatım değil. Benim gerçek arkadaşlarım, bir ailem ve güvenebileceğim bir kızım var."

Önümdeki rafa dizilmiş boyalara, kalemlere ve fırçalara bakarak bunu yüksek sesle söylüyorum. Onun için değil, benim için. Bir mantra. Ama onunla yüzleşmek zorundayım. Bunu biliyorum. Ellerimi sıkıca yumruk yapıp dönüyorum, ona gerçek gücü göstermeye hazırım.

Ama o gitti. Artık kapı aralığında değil. Artık havamı emmiyor.
Artık yok. Koridora koştum ve orayı boş buldum.

Gözlerimi kırpıştırıyorum, en başından beri burada olmadığına dair kör edici, kanımı donduran bir endişeyle doluyorum. Panik, burun deliklerimin arkasındaki Viper bokunun kalıcı acısıyla karışarak artıyor. Yüce Tanrım. Burada olsun ya da olmasın, bana ulaşmasına izin verdim, ama yapmasına izin vermeyeceğim bir şey var.

Ona ulaş.

27

Sy

"İnsan cinselliği hakkındaki kitabımı aldın mı?" Masa üstündeki metin yığınını sabırsızlıkla karıştırarak soruyorum.

"Sanmıyorum," diyor. Ama bir elini yerde yanında duran sırt çantasının üzerine korumacı bir şekilde koyduğu için saçmaladığını anlıyorum. "Muhtemelen evde unutmuşsundur." Ne zaman birimizin dikkatini dağıtmak istese dudağını ısırıp kirpiklerini hafifçe oynatarak bunu yapmayı seviyor. Remy bu kadar bariz bir şeye asla katlanmazdı ve Nick de kendi maskesini oluşturmakta başkasınınkini almayacak kadar iyidir.

Ama bende işe yarıyor.

Her seferinde.

"Kızmayacağım." Elimi uzattım. "Sadece ihtiyacım var. Bu lanet olası kâğıdı açıklamam gerekiyor."

Lavinia ve ben kütüphanede bir çalışma masasını paylaşıyoruz, karşılıklı oturuyoruz. Masanın altında, ayakkabıları çıkarılmış, ayakları

kucağımda dinleniyor. Bu onun küçük meydan okumalarından biri, benim sürekli ve talihsiz ereksiyonumu duyarsızlaştırmak, ama aynı zamanda başka bir tür test de olabilir.

Dün gece onu yatağıma davet etmedim. Bu açık bir anormallikti. Genellikle, oraya girip ellerini üzerimde hissetmek için sabırsızlanan ben olurum. Hatta bu konuda oldukça iyi olduğumu düşünüyorum.

Günlüğüm giderek daha erotik bir hal alıyor. Birkaç gün önce yazdığım bir sayfaya bakarken ön kolumu koruyucu bir şekilde kıvırıyorum.

L: Meme uçlarına dokunulmasından hoşlanıyor. Sıkıştırılmamış, koparılmamış, sadece dokunulmuş. Öpülmekten hoşlanır, özellikle boyun ve göğüs. Orgazmdan sonra klitorisinin uyarılmasından hoşlanmıyor. Parmaklarımı vajinal olarak sokmayı denemedim, ancak özne geçmişte olduğu kadar isteksiz görünmüyor ve nasıl tepki vereceğini merak ediyorum. Uyarıldığında göğsü canlı kırmızıya dönüyor. Kasık kıllarının olmaması dikkat çekici, ancak bu seçimin hijyenik mi yoksa cinsel amaçlı mı olduğu belli değil.

Bazı geceler, kendimi hırslı hissettiğimde, bu iyiliğe karşılık vermeyi bile biliyorum, parmaklarımı külotunun içine sokuyorum ve bana erişim sağlamak için kalçalarını açarken klitorisini ovuyorum. Dudaklarını ısırırken, parmakları sikimi daha da sıkarken dişlerinin dudağına sürtünmesini biliyorum. Ama onu her zaman boşaltamıyorum. Bazen önce ben boşalıyorum ve yuvarlanıp uykuya dalmadan önce ellerimizi temizliyoruz.

Bazen o bitirirken ben uyuyormuş gibi yapıyorum.

Ama dün gece bunların hiçbiri olmadı. Yatağıma uzandım ve tavana baktım, sessizce kaynıyordum. Yine de ona değil. Daha çok Saul'a, beni nasıl bu kadar etkili bir şekilde cezalandıracağını bildiği için. Eğer antrenman yapmazsam - eğer vurup kazanamazsam - o zaman beni bağlayan ipleri kaybedeceğim.

Yani bu küçük dokunuşlar benim kontrolüm kadar onun da suları test etmesidir. Kitaplarımı almasına alışkınım. Bu onun için bir zorunluluk, ama onları beni psikanaliz etmek için kullanmasından nefret ediyorum. Vücut dismorfisi hakkında bir şeyler okuması ve bu bilgiyi beni Nick ve Remy ile

olan yarışmaya yönlendirmek için kullanması gibi. Kazandığım bir yarışma *ama*

Hala. Islak rüyalarımdan ciddi bir kız ya da erkek arkadaşımın olmamasına kadar her şeyi analiz eden bir anneyle büyüdüm ve Düşes'in lanet olası ruhumu yağmalamasını gerçekten istemiyorum.

Günlüğüme bir kez daha bakıp duraklıyorum. İkiyüzlü olmakla bir sorunum yok.

Kızmayacağıma tam olarak inanmıyormuş gibi gözleri kısılıyor, ama sonunda vazgeçiyor. Sırt çantasını açıyor, eğiliyor, gömleğinin altından bana açık bir görüntü veriyor ve söz konusu kitabı çıkarıyor. İç geçirdi. "Bu kadar mı?"

Öyle olduğunu çok iyi biliyor. Aldım ve homurdandım, "Teşekkür ederim."

Gördün mü? Gün ışığı olabilirim.

Sadece hissetmiyorum. Denetimli serbestlik durumumuzla ilgili bu iltihaplı kızgınlıktan başka pek bir şey hissetmiyorum. Kararın ağırlığı beni aşağı çekiyor. Kardeşimi daha sıkı dizginlemeli miydim? Bu bir fark yaratır mıydı? Yoksa dikkatim dağıldığı için mi böyle oldu? Yatağımda uyuyan ve her gece ellerini üzerime koyarak beni hormonal bir çaresizliğe sürükleyen bu mavi saçlı cadalozla mı meşgulüm?

Sikeyim. Her şey karmakarışık.

Mahkemeden bu yana yirmi dört saat geçti ve sonucu sindirmek için elimden geleni yapıyorum. Şartlı tahliye. Kavga yok. Diğer Royals'lar için kaltağı oynamak. Aptal değilim. Tüm bu operasyonun aklı başında kişisi olduğumu biliyorum. Nick ya da Remy ne kadar çok istediğimi bilselerdi beni cesaretlendirirlerdi.

Bu yüzden saklıyorum.

Cezayı öneren Saul'du - büyük olasılıkla nasıl acıtacağını bildiği için. Dükler'den atılmak mı? Bu bizi efsane yapardı. Hayır, bu bizi yerimizde tutmak için yapılmış küçük bir saçmalık. Şimdiden içimdeki okyanusun çalkantılı, kaslarımın huzursuz olduğunu hissedebiliyorum,

Gergin ve diken üstünde. Cuma Gecesi Hiddeti'nde sırada Remy var ve şimdi o bile bir hafta ertelendi, onun yerine başka biri faturalandırıldı. Ringe çıkmam sonsuza kadar sürecek.

Birkaç iyi vuruş yapabilseydim sağlıklı düşünmek çok daha kolay olurdu. Derimin altındaki bu uğultulu enerji dağılana kadar birkaç saatimi torbayı yumruklayarak, Bruce ile idman yaparak, ağırlık kaldırarak geçirebilseydim.

Hepsinden önemlisi, Lavinia'nın amından başka bir şey düşünebilseydim çok daha kolay olurdu.

Dün gece beni boşaltmasına izin vermeliydim, ama gerçek şu ki, bu artık yeterli değil. Kenarı bile zar zor alıyor. Sanki ondan ne kadar çok şey alırsam, o kadar çok istiyorum. Birdenbire, onun elinin üzerimde olduğu düşüncesi cansız görünüyor. Daha fazlasına ihtiyacım var. Remy'nin aletini ona sokmasını izlediğimden beri tek düşünebildiğim bu. Neredeyse bu kadar yakından izlediğim için pişman olacaktım, gözlerim şişmiş sikinin başına sabitlenmişti, sikini kızın girişine dayayıp içine sokarken. Yaptığı şeyin de bu olduğunu biliyorum, bana gösteriyordu. Onu sergiliyordu. Amcığının sert bir sikin etrafında genişlemesini izlemenin nasıl bir şey olduğunu görmeme izin veriyordu. Onun için ne kadar ıslandığını. İçine girip çıkarken sırtının nasıl kamburlaştığını.

Yüzüme vurmaya falan çalışmıyordu. Ama yaptı

sayılır.

Hatta daha da kötüleştiğini düşünüyorum. Bu sabah yanımdan geçti, çok kısa süren koşumuzdan terlemişti ve vücut kokusunun olgun ve çiğ kokusu beni uzun, soğuk bir duş almaya itti. Ve şimdi, ayaklarının ağırlığı kucağımdayken, o kadar rahat ve gevşek ki, ona bakıyorum ve milyonuncu kez hayal ediyorum: altımda, uylukları genişçe açılmış. Sikimin başını yarığına sürttüğümde çıkaracağı sesi düşünüyorum. İçine ittiğimde hissedeceğim direnci düşünüyorum. Nefes nefese kalacaktı. Muhtemelen bana çok fazla olduğunu söyleyecekti, ama bunu kabul edecekti. Benim için iyi olurdu. Ben içine girerken gözlerimin içine bakacaktı.

Bu sadece bir senaryo. Bende bir düzine kadar var. Bazılarında sessiz ve yumuşaktır ve onu her şeyimi alması için ikna ederken öperim. Diğerlerinde, kavga ediyor ve onu acımasız ve hızlı bir şekilde becerirken öfkeli, gözyaşı dolu gözleri bana parlıyor. Bazılarında, bunu yapan o, kalçalarıma biniyor ve batıyor, çok tatlı, bir sızlanma bile yok.

Dürüst olmak gerekirse hangisinin beni daha çok zorladığını söyleyemem. Ama hepsinin ortak bir noktası var: Onun içine boşalıyorum, onu dolduruyorum, her lanet damlayı onun kaygan, sıkı amına fışkırtıyorum.

Artık tek düşündüğüm bu.

Derin bir nefes alıyorum ve en çok işe yarayan şeyi yapıyorum. Dikkat dağıtmak. Cezadan, kayıptan, lanet olası mavi toplarımdan. Beni rahatsız eden bir şey var. Nick büyük bir jestin çılgın versiyonuyla ortaya çıkmadan önce Lavinia'nın çan kulesinde bahsettiği ve mahkemede tekrar gündeme gelen bir şey.

"Ee," diyorum, yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafıma bakınıyorum. "Babanın 'tepeden tırnağa silahlı' olmasıyla ilgili daha fazla şey paylaşmak ister misin?" Bunlar Killian'ın mahkemedeki sözleri. Çan kulesinde, bir arıza emniyetinden bahsetmişti. Mahkemede Nick'in her şeyi bildiği açıktı, ki bu sürpriz değil. Nick'in Forsyth hakkında bölgeler arası bilgi sahibi olduğunu bir süredir biliyordum ama giderek daha fazla karanlıkta kaldığımı hissediyorum. Özellikle de biz olmadan hamleler yapmaya devam edecekse. "Çünkü bunun tam olarak ne anlama geldiğini gerçekten bilmek istiyorum."

Kaşları okuduğu kitabın üzerinden kalkıyor, fosforlu kalemini dişlerinin arasına sıkıştırıyor. "Şimdi mi?"

"Bütün bir kasabayı 'yerle bir edebilecek' bir şeye sahip olduğuna dair sürekli tehditler duyduğumda, beklememeyi tercih ederim."

Yüz ifadesi değişiyor, sesi alçalıyor. "Hayal etmesi zor biliyorum ama babam kesinlikle boktan bir ebeveyn olmasının yanı sıra sadece güce aç biri değil. Aynı zamanda çok paranoyak."

İç çekerek Remy'yi düşünüyorum. "Kötü bir kombinasyon."

"Evet." Öne doğru eğilip topuklarını taşaklarıma bastırıyor. Yüzümü buruşturup uzaklaşıyorum, bu da durumu daha da kötüleştiriyor. "Uzun süre bunun bir tür Kuzey Yakası peri masalı olduğunu düşündüm - bilirsiniz, sterilize edilmiş Disney türü değil, korkunç orijinal olanlar. Kızların satıldığı ya da insanların karanlık güçleri yatıştırmak ve altın ya da bin balya saman kazanmak için ellerini ve ayaklarını kestiği Grimm kardeşler." Konudan uzaklaştığının farkındaymış gibi gözlerini deviriyor. "Babamın bu efsaneleri hep askerleri hizada tutmak için uydurduğunu düşünürdüm ama Leticia'yı Perez'le evlendirmeye başladığında daha fazla Kont işine vakıf oldu." Lavinia saçlarını dağınık bir şekilde at kuyruğu yapmış ama yüzünü çevreleyen gevşek saç tutamları var. Bir tanesini burnundan uzaklaştırıyor. "Ve Leticia'nın bu kadar büyük bir şeyi öğrenip de yüzüme vurmaması mümkün olmadığından, ikimiz de bunun doğru olduğunu öğrendik."

Gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyorum. "Peki... gerçek tam olarak nedir?"

Önce sola, sonra sağa bakıyor ve sesini alçaltıyor. "Babam Forsyth'i patlayıcılarla donatmak için yıllarını, belki de on yıllarını harcadı. Eğer açığa çıkarsa, değerli olan her şey onunla birlikte batacaktır."

Başımı geriye attım. "Bir şey var mı?"

"*Her şeyi."* Kaşlarını kaldırıyor. "Üniversite, Sığınak, Baron'un Mahzeni ve Prens'in Sarayı-"

"Kraliyete bağlı her şey." İrkildim, sanırım "Kule." Başını sallayarak ekledi, "Ve muhtemelen spor salonu da."

"Lanet olsun." Bunun büyüklüğü karşısında başımı sallıyorum. "Emin misin?

Bu nasıl mümkün olabilir?"

Yüzü kızarmış bir halde arkasına yaslanıyor. "Bilmiyorum Sy. Bunlar nasıl mümkün olabilir? Kadın alıp satmak, masum kızları öldürmek, sokakta saçma sapan uyuşturucu satmak. Burası cehennem ağzı gibi, sadece buradaki iblisler insan."

İki elimi de saçlarımda gezdirerek kafamı toparlamaya çalışıyorum. "Sanırım bu, Lordların Kontları neden yok etmediklerini açıklıyor.

Hanımlarını kaçırdı."

"Ve babamın Krallar'dan neden bu kadar çok izin aldığını." Ayak parmaklarını iç baldırıma bastırıyor. "Burada herkes her zaman kurallara göre oynamıştır. Yani, kardeşin hariç." Ağzındaki küçük, çarpık gülümsemeyi yakalıyorum. Gözlerinin aşağı kayışını. Yanaklarının hafifçe kızarmasını.

İsa.

Düşesimiz bir psikopatla büyüdü ve şimdi kavga etmediklerine göre Nick'in dengesiz davranışları onun kutularından birini işaretliyor olabilir. Babasıyla sorunları olduğunu biliyordum.

Başını sallayarak bakışlarımı karşılıyor, başını eğiyor. "Bu konuda ne yapacağımıza dair bir fikrin var mı?"

Bana sorulmasına bile şaşırdığım için cevap vermem bir saniye sürüyor. "Hiçbir fikrim yok. Ama Lionel şehirdeki tek güçlü oyuncu değil. Diğer kralların ne tür rakip güvenlik önlemleri aldıklarını merak ediyorum."

"Karşılıklı Güvence Altında İmha," diyor, ağzı mutsuzca bükülerek. "Bu şerefsizlere göre bir marka gibi görünüyor."

Kraliyet ailesinin birbirini ortadan kaldıracak kadar ateş gücüne sahip olması fikri ereksiyonumu durduracak kadar rahatsız edici olmalı ama Lavinia uzanıyor, ayak parmakları sikimin uzunluğuna değiyor ve kalçalarımı sıkıyor. Elimi ayağının üzerine koyarak dokunmasını engelliyorum ve alaycı bakışlarını görmezden geliyorum.

"Şunu *keser* misin," diye homurdanarak ayağını yakaladım, "*keser misin lan*?"

Kaşlarını kaldırıyor ve ayak parmaklarını sivri bir şekilde oynatıyor. "Bakın, eğer hepimiz bir Kraliyet sidik yarışında öleceksek, o zaman masanın altında ayak oyunu oynayacağım."

Ayağını çekmeye çalışıyorum, ama topuğunu taşaklarıma sürtmeden önce değil, horozuma başka bir kan dalgası gönderiyor.

"Lavinia..." Ayağını sabit tutarken sesim alçak ve uyarıcı. "Yapmam gereken bir sürü iş var ve hiç havamda değilim."

Bana bakıyor. "Havanda değil misin? Sen mi?"

Bunun için değil, söylemek istiyorum. Footsie için değil. Karanlıkta hızlı, göstermelik elleşmeler için değil. "Hayır," diyorum onun yerine, sesim gülünç derecede inandırıcı gelmiyor.

Gözlerimiz buluşuyor ve onun gözlerinde iğrenç bir şey parıldıyor. Hayır, iğrenç değil. Kibir mi? Ukalalık mı? Yalan söylediğimi biliyor. Ayağının altındaki sertlik ona bunu anlatmaya yetiyor.

Topuklarını boyuma sürtüyor. "Neden direniyorsun, Perilini?"

"Şimdi olmaz dedim." Ayağını yere vuruyorum, öyle sert vuruyorum ki ayağı sarsılıyor. Suçluyum ama bunu belli etmeyecek kadar inatçıyım, "Tanrım, hayırın hayır anlamına gelmesine ne oldu?" diye alay ediyorum.

Yüzü düştü ve ben bunu beklemiyordum. Hayal kırıklığı. Acı mı? Belki de bir şeylerin olmasını umuyordu.

Hayır.

Bu olamaz. Bu küçük oyundan, benimle alay etmekten ve dalga geçmekten zevk alıyor. Ne kadar pamuk ipliğine bağlı olduğumu bilseydi, diğer tarafa kaçardı. Şimdiden içimdeki sakin okyanustan yüzeye çıkan dürtüleri hissedebiliyorum. Bir zamanlar bu durum beni kavga çıkarma riskiyle karşı karşıya bırakıyordu. Şu anda en çok istediğim şey, aletimi onun amına gömülmüş, serbest bırakılmamla titreşirken görmek.

"Ezik," diyor ama ayağını kendi kucağına çekiyor. "Bahse girerim Nick ve Remy onları kütüphanede okşamamdan çok mutlu olurlardı."

Bana attığı bakış umursamaz ve küçümseyici. *Kasıtlı,* küçük bir iğnenin beni oyununa çekmek için yeterli olduğunu biliyor. Ama bugün değil.

Yüzeyin altında bir bomba yatan tek kişi Lionel olmayabilir.

Benimki sadece kişisel olarak daha yıkıcı.

Lavinia'yı iterek geçiyorum ve kuleye çıkan merdivenleri koşarak çıkıyorum. Bunu düşünmek bile ihanet gibi geliyor ama belki bu hafta sonu başka bir spor salonuna üye olabilirim. Şimdilik, koşu yapabileceğim tek egzersiz, bu yüzden avantajı kullanıyorum ve merdivenleri bir yarışmaymış gibi çıkıyorum.

Doğal olarak, ben kazandım.

Ortaya çıkan endorfin zayıf olsa da, hala kas kütlesi ve dayanıklılık kazanmakta olan Lavinia'yı yenmenin zaferinin heyecanı yok, daha yarı yola bile ulaşmadan arkamda kayboldu. Çantamı yatağımın üzerine atmıştım bile, o kapıya ulaştığında mutfağa doğru gidiyordum, efordan göğsü kabarmıştı.

"Sanırım kalp krizi geçiriyorum," diyor eliyle yükselen göğüslerini kapatarak. "Spor salonuna gidemeyeceğimizi biliyorum ama seni merdivenlerden yukarı kovalamam gereksiz yere zalimce."

"Beni kovalamanı ben istemedim," diyorum, bir şişe su almak için buzdolabını açarken. Kedi saklandığı yerden koşarak çıkıyor ve ayak bileklerime doğru ilerliyor. "Şimdi olmaz." Israr ediyor, bacağımdan yukarı atlıyor ve pantolonuma yapışıyor. "Lanet olsun-"

Onu silkeliyorum - sert değil - ama parkenin üzerinde kayıyor.

"Tanrım, Sy," diye ağlıyor Lavinia, onu kollarının arasına alarak. "Bana kızgın olduğunu biliyorum ama hıncını Arşidük'ten çıkarma."

Elimi ona doğru kaldırıyorum, ağzım açık. "O kedi kanımdan sayamayacağım kadar çok damla akıttı."

Yavru kedi kollarında kıvranıyor, dışarı fırlıyor ve Nick'in odasına doğru koşuyor.

"Bak. Egzersize bu kadar ihtiyacın varsa, burada antrenman yapamaz mıyız?" Telaşla oturma odasına doğru bakıyor. "Yerde bir sürü alan var. Ayrıca, bana şu takedown hareketini nasıl yapacağımı göstereceğini söylemiştin."

Cevap vermeden önce şişenin yarısını yutuyorum. "Yapacak bir şeye ihtiyacın olursa dolabın kapısında bir kardiyo listesi var." Odama doğru ilerliyorum ama

sert bir ifadeyle önüme geçerek sözümü kesti.

"Tamam, senin sorunun ne? Perez için bana kızgın mısın? Çünkü ben istemedim-"

"Kızgın değilim," diyorum, ellerim sıkı yumruklar halinde olmasaydı bu gerçekten ikna edici olurdu.

Onlara sivri bir bakış atıyor, kollarını kavuştururken omuzları içe doğru kıvrılıyor. "Uh uh. Bu kütüphaneyle mi ilgili? Çünkü aletine dokunmamdan hoşlandığın izlenimine kapılmıştım ama birdenbire beni ekiyorsun."

"Belki," dedim, "bugün zayıflıklarının etrafında parmak uçlarında dolaşacak havada değilim. İlerleme kaydediyormuş gibi davranmak çok yorucu."

Hakaret etmeye çalışıyorum ama o bir Lucia. Engerekler onları kışkırttığında karşılık verirler. Çenesini öne doğru çıkararak bana yaklaşıyor: "Kendimi idare edemeyeceğimi mi sanıyorsun? Çünkü seni alt edebilirim ve bunu sen de biliyorsun."

Homurdanıyorum. İşte bu yanlış yönlendirilmiş ukalalık. Acaba Nick'le birbirlerine ne kadar benzediklerinin farkında mı? Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup çenemi sarsıyorum. "Perez'e karşı pek de iyi davranmadın ve bak nasıl bitti. Dağınık bir ceset ve üç Kraliyet soruşturması."

Gözlerinde bir şey kapanıyor ve zırhında bir çatlak bulduğumu anlıyorum. Kendini suçluyor. Sadece birazcık. "Kaçtım."

"Tamam. Demek kaçtın. Bravo, Lavinia." Yavaşça alkışlıyorum, ses kirişlerde yankılanıyor. "Küçük bir sürtük gibi kaçmayı hep bildin. Benden bir altın yıldız bekleme."

Gözlerinde sıcak bir öfke birikiyor ve ağzını sıkıca kapatıyor. "Kendimi savunamayacağımı mı sanıyorsun? Dene bakalım," diye meydan okuyor, avuçlarını göğsüme yerleştirip itiyor. "Gel bana. Sen çok büyük bir adamsın. Neden korkuyorsun? Kaybetmekten mi? Bir *kıza karşı*?"

Sabrım bir dal gibi kırıldı ve ona doğru hamle yaptım.

Beklediğimden daha hızlı tepki veriyor, ulaşamayacağım bir yere atlıyor ve bu beni şaşırtıyor. Başka erkeklerle antrenman yapmaya alışkınım. Büyük adamlarla. *Yavaş adamlarla*. Lavinia ise kompakt ve çevik. Hakarete hakaret eklemek için kaburgalarıma iki sert darbe indiriyor, yumrukları kaslarıma çarpıyor. Ona döndüm, öfkeliydim. Genelde bu şekilde, çıplak yumruklarla ve öfkeyle dövüşmeyiz ve bunun bir nedeni var. Bruce gibi bir orospu çocuğuna kötü davranabilirim, yumruklarımı ona defalarca gömebilirim.

Bu lanet kızı ikiye bölerdim.

"Devam et Lucia," diye alay ediyorum kollarımı açarak. Bu isim onun gözlerini alevlendiriyor ve bu hoşuma gidiyor. Bana karşı dik duruşu, ağzının sert yapısı hoşuma gidiyor. Ona, "Bana vuracaksan, o zaman bunu say" dediğimde anında tepki vermesini seviyorum.

Çeneme yumruk attı.

İrkilmiyorum bile. "Kendini tutuyorsun," diyorum alay ederek. "Birinin canını yakacak cesaretin bile yoksa benimle nasıl antrenman yapacaksın?"

"Bir sürü insanın canını yaktım." At kuyruğunu yeniden ayarlıyor, sonra da omuzlarını kaldırdı. "Ne kadar sert istiyorsun?"

Çenemi kaldırıyorum, "Verebileceğin kadar sert." diyorum. İçimde bana doğru gelen bir dalga var, ama dışımda hâlâ taş gibiyim, bekliyorum. "Beni alt edebileceğini kanıtlamak mı istiyorsun? Bir kız gibi vurmayı bırak ve sadece vur!"

Lavinia büyük bir cephe oluşturuyor. Anlıyorum. Yaşadığı hayat muhtemelen altmış kırk kibir ve gösterişten ibaret. Bu konuda iyi. Muhtemelen onu benim gibi tanımayan biri için ikna edici.

Parmak eklemleri temas etmeden bir saniye önce gözlerindeki irkilmeyi görüyorum.

"Yine," diye homurdanıyorum, itilip kakıldığımı bile hissetmiyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var. Nedenini bilmiyorum ama acının, ne kadar küçük olursa olsun, dalganın kükremesini azalttığını biliyorum. "Siktiğimin saati!" Bu sefer hazır bile değil, saldırıyor. "Tekrar!" Bir sonraki vuruş yanağıma zar zor çarpıyor, kötü bir nişan. Kendini kaybediyor. Yüzü kızarıyor, kaşları çatılıyor. "Tekrar!"

Beşinci vuruştan sonra gözleri o özel tarzda parlamaya başlıyor. Pek çok insan dövüş hakkında bunu anlamıyor - vahşi ve sınırsız olan bir parçanızdan çekiyorsunuz ve sadece belirli kısımlarını istemeniz umurunda değil, hepsi kırılacak.

"Sakın ağlama!" Gözyaşları dökülmeden kendimi tutamıyorum. "Buna ihtiyacın var. Acı çekmeye ihtiyacın var. Bu DKS'nin çoğunda gördüğüm bir şey, öyle ya da böyle. Nick ve Remy'de de görüyorum. En çok da bende. Ama sen..." Tüm duygularını toparlamak için çok çaba sarf etmesini, onları aşağı itmesini izliyorum. "Seninki farklı Lavinia. Eğlenceli olduğu için buna ihtiyacın yok. Kazanmak istediğin için bile değil. Aslında, iyi bir atış yaptığın sürece kaybetmekten memnun olacağına bahse girerim. O yüzden yap şunu!"

Bu sadece yarı samimiyetsizlik. Buna ihtiyacı var. Nick onu öldürdü. Bunu onda her gün görebiliyorum, dünyayı geri püskürtme ihtiyacını. Onunla ilgili anlayabildiğim tek şey bu, gerçekten kavrayabildiğim tek şey.

Gerçi çoğunlukla, buna ihtiyacı olan *benim.*

Beni topraklamak için acıya ihtiyacım var. Hala ayaklarımın üzerinde olduğumu hatırlatacak bir darbeye ihtiyacım var. Adrenaline, dokunuşa, tıkırdayan bir makineden daha fazlası olduğumun kanıtına ihtiyacım var. Dövüş, mantıklı olduğum tek yer.

Yavaş yavaş, kendi kontrolünü kazanıyor, kendi iç okyanusunun selini geri kırpıyor. Bu gelgitin çekiciliğini hissettim - bitmek bilmeyen gücünü biliyorum - bu yüzden tekrar denemek için kenetlendiğinde, bakışlarımız mesafenin ötesinde buluşuyor ve gurur duyuyorum. Gururlu ve bir anlığına dehşete düşmüş. Göz açıp kapayıncaya kadar, doğru miktarda öfkeyle -çok fazla değil- kolunu bana doğru savuruyor.

Sanırım onu sevebilirim.

Lavinia'nın eklemleri dışarıyla ilgilenirken, bu düşünce kafamı içten vuruyor.

Güzel bir vuruş. Sanat. Gerçekten dişlerimi takırdatmaya yetiyor. Kulaklarım onun vahşi hırıltısını zar zor duyuyor, çığlık atıyor. Bu mümkün.

sendeliyor -sadece birazcık- ama saçlarından bir avuç tutup ağzımızı birbirine yapıştırma telaşıyla kayboluyor.

Şimdi hazırlıksız yakalanan o, dilim dudaklarının arasına daldığında ağzı şaşkınlıkla aralanıyor. Saçlarını çok sert çekiyorum ve tıslıyor, terli, nefessiz bir yığın halinde yere yığılırken parmakları acı içinde yanlarıma batıyor.

Kavga etmekle aynı şey değil. Onu öperken bileklerini yere sabitleyerek kollarıyla güreşiyorum ve bu korkunç bir vekalet. Kan ya da acı yok, risk duygusu yok, ne zaman kazandığımı görmek için izleyen kimse yok.

Ama yeterince yakın değilse siktir et.

Homurdanan bir ses çıkarıyor, tutuşuma karşı mücadele ediyor. "Tanrım, dayak yemek sikini sertleştiriyor, değil mi? Tabii ki sertleştiriyor." Sözlerindeki hırıltıya rağmen yüzü canlı bir pembeyle kızarmış, gözleri şehvetle dolmuştu.

Ona bakıyorum, sikimi kalçasına sürtüyorum. "Beni alabileceğini mi düşündün?"

"Üzerimde otururken olmaz, göt herif." Ellerinden birini serbest bırakıyor ve meme ucumu sıkarak büküyor.

"Orospu çocuğu-" Hemen harekete geçip gövdesine sarılıyorum. Ellerinden birini bacağımla yan tarafının arasına sıkıştırıyorum, sonra diğerini tutup aynısını yapıyorum ve onu etkili bir şekilde zapt ediyorum. Onun debelenmesini ve kıvranmasını izlemekten biraz fazla zevk alıyorum. "Benimle dövüşmek mi istiyorsun? Dövüş o zaman. Özgür kal."

Taşaklarıma çarpıp duran alt bedeninin kıpırdanması dışında tamamen hareketsiz.

Dudaklarını ıslatıyor, kara gözleriyle bana bakıyor. "Biraz daha sertleşirsen," gözleri ağır ağır kırpışıyor, bakışları kasıklarıma geliyor, "o şey beni boğacak."

Farkında olmadan bakışlarını pantolonumdaki şişkinliğe doğru takip ediyorum. Tamamen içgüdüsel olarak ona doğru sallanıyorum ve çıplak olsaydık, sikim memelerinin arasındayken nasıl görüneceğimizi hayal ediyorum - bu kesinlikle çılgınca bir görüntü.

Eskiden bundan daha güçlü bir irademe olduğuna eminim. Bir zamanlar onun kıçını dar bir pantolonun içinde görür ve hislerimi bastırmak için diğer tarafa dönerdim. Şimdi, kendimi onun üstünü yukarı çekerken buluyorum, bunun gücüyle ikimizi de itip kakıyorum. Sütyenini ortaya çıkaracak şekilde göğüslerinin üzerine geriyorum. Dantelli. Siyah. Remy'nin onun için aldığı pahalı bir önden kapama mekanizması.

Parmaklarımın bir hareketiyle çözülüyor ve yana düşüyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, sesi kısık.

Göğüslerine bakıyorum. Çok mükemmel. Yuvarlak ve esnek. "Her zaman kendimi ne kadar tuttuğumu biliyor musun?" Soruyorum, her göğsünü avuçlarken sesim titriyor. "Kavga ettiğimizde mi? Geceleri yatağımda oynaşırken? Tek yaptığım kendimi tutmak, Lavinia." Onları ellerimin arasına alıp sıkıyorum. Meme uçları başparmaklarımın altında titriyor ve eğilip birini ağzıma aldıktan sonra diğerini yalıyorum. Tadı çok güzel. Hem ter hem de sabun gibi, tatlılık ve çatışma gibi, sahip olamadığım her şey gibi.

Göğüslerinin arasında sıcak bir yol yalayarak ayağa kalkıyorum ve nefes nefese arkama yaslanıyorum. Son birkaç haftadır çok fazla porno izliyorum. Kendime yalan söylemek isteseydim, bunun erkek olmanın bir parçası olduğunu söylerdim. Ama gerçek şu ki, bu o. Onunla birlikte olmak. Geceleri yatağıma gelmesini beklemek ve kendimi utandırmak istememek. Bana yol göstermesine gerek olmayan bir şeyi ona getirme düşüncesi. Onu şaşırtmak. Onu memnun etmek.

Elimi şortumun içine daldırıp sikimi çıkarıyorum ve uzunluğunu okşuyorum. "Ne yapacaksın?" temkinli bir şekilde bakıyor, tanıdık uzunluk.

"Ne istersem."

Elime tükürüp sikimin uzunluğuna sürüyorum, sonra memelerini tekrar birbirine bastırıyorum ve başını aralarındaki yarığa sokuyorum. İlk daldırma bir vahiy gibi hissettiriyor, aletimi göğüslerinin arasına sokuyor, izlemek için başını yukarı kaldırmasını izliyorum.

Dudakları hipnotize olmuş gibi ayrılıyor. "Bu... iyi hissettiriyor mu?"

Cevap vermeden kalçalarımı geri çekiyorum, geri itmeden önce sikimi etine sürtüyorum. "Daha önce hiç göğüslerini siken biri oldu mu?" Ona yüklenerek soruyorum.

Başı geriye düşüyor, gözlerini kırpmadan bana bakıyor. "Hayır."

Bir elektrik şimşeği gibi içimi titretiyor. Amına, ağzına, götüne aldığı ilk yarak asla ben olmayacağım. Onu bu şekilde beceren ilk kişi olduğumu bilmek beklediğimden daha güçlü. Bunun üstünde olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor - bir kadını böyle fethetme ihtiyacı.

Belki de değilimdir.

Yanağımın içini ısırıyorum, boşalmamak için kendimi zor tutuyorum. Henüz değil. *Tanrım, lanet olsun,* henüz değil.

Zihinsel olarak derslerimizi takip ediyorum, bir ritim buluyorum, acele etmiyorum ve ona karşı ne kadar uzun süre hareket edersem, vücudu da benimle birlikte o kadar hareket ediyor. Kalçaları, kalçalarımın pompalanmasıyla birlikte kıvranıyor. Her itişte göğsünü aşağı yukarı sallayan nefesler. Parmaklarım onun içine girerken, başparmaklarım arada bir meme uçlarını kazırken, sikim bir orospu çocuğu gibi sızıyor, yapışkan sıvı bana yol açıyor.

Etrafımdaki hissi, göğüslerinin sert eti, küçük çığlıkları beni kabzaya kadar götürüyor. Göğüsleri beni içine alacak kadar büyük, ama ucu boğazının çukuruna doğru bastırıyor, çenesinin altındaki yumuşak deriye saplanıyor. Taşaklarım kaburgalarına sürtünüyor ve tırnakları uyluklarımın dış tarafına bastırıyor.

Kaygan ve sıcak, ben göğsünü sikerken ikimiz de birbirimize bakıyoruz. Hızlı ve sert, muhtemelen canını yakıyor olsam da umursamıyor gibi görünüyor, dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkıyor, sanki bu onun için de bir şey yapıyormuş gibi. Bir kızı becermeye hiç bu kadar yaklaşmamıştım ve karıncalanmayı hissedebiliyorum, salıverilmem hızlandıkça taşaklarım sıkılaşıyor.

Ve hala yeterli değil.

İçimde sıcak ve öfkeli bir hayal kırıklığı oluşuyor ve geri çekiliyorum, sikim kayıyor.

"Sy," diyor parmaklarımı pantolonunun beline geçirip aşağı indirirken. Pantolonunu bacaklarından ayırıp ayak bileklerinin üzerinden geçirip fırlattığımda kalçaları kapanıyor. "Sy," diye tekrarlıyor, dizlerini tutup ayırdığımda sesinde belirgin bir alarm var. "Hey, bekle!" Dirseklerine kadar itiyor, güçsüzce geri çekilmeye çalışıyor ama ben onu geri çekip bacaklarının arasına girmeye zorluyorum. Daha oraya varmadan sıcaklığının kokusunu alıyorum. Remy daha önce haklıydı. Amcığı harika kokuyor ve ben ona dokunmadan önce bile ıslak olduğunu biliyorum.

"Kıpırdama," diye bağırıyorum, bir elimle sikimi yumrukluyor, diğeriyle kalçasını ayırıyorum. Öne doğru eğilip sikimin ucunu kıvrımlarına sürttüğümde, vücudu kilitleniyor, gergin ve sertleşiyor ve bunun korku olduğunu biliyorum.

Hızlı bir bakış bunu kanıtlıyor, gözleri kocaman ve yalvarıyor. "Sy, yapma-" Yapabilirdim.

Aşağı bakıyorum. Amı çok pembe ve açık, onu aletimin üzerinde hissediyorum, sıcak ve kaygan. Yönümü bulmam bir saniyemi alıyor, her yer kıvrımlar, sırlar ve hassas kısımlar. Benim için sırılsıklam olmuş - *benden,* hızlı ve yapmacık bir göğüs sikişinden başka bir şey yok- ve ıslaklığı, aletimin ucunu girişine doğru kaydırmak için kullanıyorum, tam karşısına yerleştiriyorum, itmemeye dikkat ediyorum.

"Kıpırdama," diyorum tekrar, şaftı birkaç kez hızlıca çekiştirerek. Doğrusu, buna ihtiyacım yok. Aletimi onun deliğinde görmek bile taşaklarımı sıkmaya yetiyor, bir erkekle bir kadının olması gerektiği gibi birbirimize uyduğumuzun kanıtı. Tek yapmam gereken bir hamle.

Orgazm, çok uzun süre bekletilmiş bir selin tüm gücüyle bana çarpıyor. İlk dalgalanma geldiğinde homurdanıyorum, aletim onu beslerken sarsılıyor. "Oh, kahretsin," diye soluyorum, deliğine boşalırken parmaklarım yumuşak kalçasını kazıyor.

Ya da en azından yaklaşabildiğim kadar.

Döl kıvrımlarına yayılıyor, dağınık ve belirsiz bir şekilde ve sinirle aletimi çekip yerine parmaklarımı koyuyorum.

öfkeyle, kızgınlıkla içine boşaldı.

"Oh," diye nefes alıyor, kalçalarını elime doğru kaldırıyor, parmaklarımın üzerinde kendini beceriyor. "Durma, durma-" Başını geriye attı, parmakları sert zemine sürtünüyordu. Boynundaki tendonlar keskin bir şekilde öne çıkıyor, göğüsleri ellerimden ve sikimden dolayı kızarmış ve tahriş olmuş.

Hiç düşünmeden eğilip dilimi klitorisine sokuyorum, parmakları saçlarıma dolanırken çıkardığı yüksek ve ürkek sesle neredeyse yeniden sertleşiyorum.

Her zaman am yemekten iğreneceğimi düşünmüştüm ama şimdi Remy'nin ne demek istediğini anlıyorum. Bunun gücü baş döndürücü ve keskin. Şimdi vücuduna bakarken bunu hissediyorum, dilim onu titreyen bir karmaşaya sokarken parmaklarım döllerimi içine gömüyor. Artık gergin değil, korkunun yerini kalçalarını oynatışında, parmaklarının saçlarımı kavrayışında, kırmızı dudaklarından dökülen yumuşak, çaresiz çığlıklarda açıkça görülen bir aciliyet alıyor. Özensiz, kendi salgımın keskin tadı onun uyarılmışlığının tatlılığıyla karışıyor, ama beni yakınımda tutuyor, yol gösterici ve açgözlü, yüzümü tıpkı göğüslerini kullandığım kadar kullanıyor.

Sikimi istemeyebilir.

Ama amına sahip olmamı istiyor.

Gergin bir çığlıkla boşalıyor, ağzıma doğru eğilirken topukları yere sürtünüyor. Ben de kendi sesimi çıkarıyorum, alçak, gürültülü ve muzaffer bir şekilde onu yalıyorum. Hâlâ içine gömülü olan parmaklarım, kasılırken kaslarının sıkıldığını hissediyor ve beynim bu düşünceyi alıp daha sonrası için saklıyor. Tanrım, bunu sikimin etrafında hissetmek, sadece bir kez...

Yanına sürünüp sırtüstü uzanıyorum, ikimiz de nefesimizi tutarken tavana bakıyoruz. Kendimi yapış yapış ve bitkin hissediyorum, aletim kalçama dayanmış ama yine de onun çıplak vücudunu görünce kıpırdanmaya istekli, ben izlerken ara sıra kaslarında titreme oluyor.

Dizlerini kapatıyor, kalçaları birbirine sürtünüyor ve gözlerinde pek sık göremediğim bir parlaklık var. Sarhoş gibi. Mutluluktan **u ç m u ş**.

Memnun oldum. "Bu-"

"Sen benim kız arkadaşım mısın?"

Dönüp bana bakıyor. Yüzü gevşek ama gözlerinde belirgin bir şaşkınlık var. "Uh. Ne?"

Arkamı dönüyorum, bakışlarımı tekrar çatı kirişlerine çeviriyorum. "Takılıyoruz. Birlikte yaşıyoruz. Bazen öpüşüyoruz, orgazm olmadığımız zamanlarda bile. Kavga ediyoruz ve sonra barışıyoruz. Bir kız arkadaşa sahip olmak böyle bir şey değil mi?"

Neden sorduğumu bile merak ettiğim uzun bir sessizlik anı var. İşte bu yüzden gündüzleri bu boku yapamıyorum. Geceleri orgazm oluyorum, yuvarlanıyorum ve kendimden geçiyorum. Şimdi filtresiz ve dengesizim.

Sonunda, "Sanırım... şey, ben sana aidim. Ve Remy'ye." Daha alçak, biraz hoşnutsuz bir sesle, "Ve bazen Nick."

"Ama sen bizim kız arkadaşımız mısın?" Elimi saçlarımın arasından geçirerek bastırıyorum. "Olmamı istiyor musun?" diye soruyor, sesi garip bir şekilde kavgacı çıkıyor.

Anında, "Evet." dedim. Ve sonra, "Hayır." Ve sonra, "Kahretsin, bilmiyorum. Hiç kız arkadaşım olmadı." Belki Remy ve Nick ona Düşesim dediklerinde bu onlar için bir fiyonk oluyordu ama cinsel anlamda bir kız arkadaşım olmasını hiç planlamamıştım. Şimdi yatağımda, pantolonumda, aklımda bu kız var ve onun bir *şey olduğunu* biliyorum ve 'Düşes' bunu karşılamıyor. Bunu kelimelere dökmek için çok uğraşıyorum. "Burada bazı lanet parametrelere ihtiyacım var."

"Nasıl kız arkadaş olunacağından emin değilim Sy." Yanağını omzuma yaslıyor. "Bir kız çocuğu oldum, takas edilen bir mal parçası oldum ve sonra bu... Düşes. Bunu daha yeni anladım."

Bunu bir reddedilme olarak algılamamaya çalışıyorum. Öyle olduğunu sanmıyorum. Çok güçlü, çok otoriter ve kararlı olduğu için, Lavinia'nın da hepimiz gibi bazen kaybolmuş hissetmesi gerektiğini unutuyorum. Yutkunuyorum. "Her neyse. Sadece merak ediyordum."

Yüzünü bana dönüyor, gözleri benimkileri tutuyor. "Simon Perilini'nin kızı olmaktan daha kötü şeyler de olabilir."

"Öyle mi?"

Başını sallıyor ve beni öpüyor, dudaklarımda hafif ve yumuşak bir öpücük. Önceki şiddetle bir tezat oluşturuyor. Kız arkadaşım olma konusunda evet demese de hayır da demediğini ancak daha sonra fark ediyorum.

28

Lavinia

Eğer Dukes'un bir zaferden sonra dayanılmaz olduğunu düşündüysem, bir mağlubiyetten sonra nasıl olduklarını hiç anlamamışım demektir.

Bu gerçek bir kayıp falan değil. Ringde başka birinin eldiveninin havaya kalktığı bir an bile olmadı. Karşı taraf bunu kutlamak için bir parti vermedi. Burunlarının dibinden çalınan bir kupa, kemer ya da kız yoktu.

Bu, yabancıların kulaklarında çınlayan türden bir kayıp.

Kraliyet gözetimi.

Aralarındaki enerji, kızgınlık ve intikam arasında bir yerde, ardından ağır bir depresyon dozu geliyor. Hepsini böyle bir durumda nasıl tepki vereceklerini anlayacak kadar iyi tanıyorum. Sy başka bir şey hissedemeyecek kadar bitkin düşene kadar antrenman yapardı. Nick acele eder ve işleri kendi lehine çevirmeye çalışırdı. Remy ya ilaçlarını almayı bırakır ya da endişe verici miktarda yanlış ilaçları almaya başlar.

Ama bunların hepsi elimizden alındı.

Kampüs çevresindeki dedikodular durumu daha da kötüleştiriyor; avluda yürürken ya da öğrenci merkezinde otururken spot ışıkları DKS'nin her üyesinin üzerinde parlıyor. Her hareket büyük bir utanç yürüyüşü gibi. Tek rahatlama Düklerim kuleye geri döndüğünde oluyor, ama o zaman bile kafeste dönüp duran üç sıçan gibi.

Yapacak bir şeylere ihtiyaçları var.

Sy oturma odasında takıntılı bir şekilde çalışmaya başladı. Remy sanat eserinin içinde kaybolmuş, kulaklıkları kulaklarına sıkıca takılı bir şekilde Baron Kral'ın eseri üzerinde çalışıyor. Güvem üzerinde iki seans daha yaptık, ancak daha fazlasını ekleyebilmesi için iyileşmesi gerekiyor. Ya Nick?

Nick beni takip ediyor, oda oda dolaşıyor, genellikle sessiz, paylaşmaya hazır olmadığı bir şey düşünüyor.

"Sürekli ne düşünüyorum biliyor musun?" Görünüşe göre şimdiye kadar.

Nick soğuk tuğlalara yaslanmış, bacaklarını önüne yaymış. Saat kulesinin mekanik aksamının bulunduğu bölümdeyiz. Saatin parçalarını neredeyse yeniden inşa ettim, ki bu karmaşık, sıkıcı ve 'doğru'ya yaklaştığından bile emin olmadığım bir işti. Elinde yüzüğü var -üzerinde pirinçten Bruin olan- ve onu havada çevirip duruyor, sonra avucunun içine alıyor, onunla oynuyor.

Tink.

"Ne?" Cıvatalardan birini sıkmak için zorlanarak soruyorum.

Yüzük dönüp düşerken eli onu yakalamak için dışarı çıkıyor. "Senin ihtiyarın üzerinde biraz baskı kurmamız lazım."

Ona kuru bir bakış attım ve "Hiç olmadığını mı söylüyorsun? Son iki yıldır siperlerde olan sendin."

Gözleri halkayı takip ederken geriliyor. "Yeterince büyük bir şey yok. Yani, *seni* saymazsak... şey, *seni.*"

Anahtarı sertçe çekiyorum. "Bildiğinden şüpheliyim."

Yüzüğü uzatıyor, incelerken kaşları çatılıyor. "Seni geri göndermemizi istedi. Mahkemede isteklerinden biri de buydu. Ama sen haklısın." Avucunu yüzüğün etrafına kapatıyor, başı duvara yaslanıyor. "Seni geri almak gerçekten umurunda değil. Haftalardır bir şey yapmadı. Sadece istiyor-"

"Parlak yeni oyuncağını al," diye homurdanıyorum, anahtarla boğuşurken yüzüm buruşuyor.

Nick izlerken sessiz, gözlerini bir gölge dolduruyor. "Babanın arıza emniyeti hakkında bir şeyler yapmalıyız."

Mizahtan yoksun bir kahkaha attım. "Oh, şu anda ayaklarımızın altından geçen dört mil karelik bombaları mı kastediyorsun?"

"Evet." Yüzüğü tekrar çeviriyor.

Tink.

"Birileri bu konuda bir şeyler yapabilseydi şimdiye kadar yapmazlar mıydı sizce? Diğer dört Kral da bu durumdan memnun görünmüyor ve onlar da tam olarak güçsüz sayılmazlar."

Tink.

"Bu yaşlı morukların kendi yöntemlerine o kadar bağlı olduklarını hissediyorum ki, ne kadar berbat bir hale geldiklerinin farkında bile değiller," diyor ve yüzüğü yakalayıp parmağına sıkıştırıyor. Eğilip elini uzatıyor ve evrensel 'ver' işaretini yapıyor. Yenilmiş bir halde anahtarı avucuna yerleştiriyorum ve cıvataya ulaşmak için ayağa kalkışını izliyorum. Cıvatayı kolayca sıkıyor, ön kolundaki uzun kaslar cıvatayı aşağı yukarı oynatırken geriliyor. "Ama biz yaşlı değiliz ve canlı bir tel üzerinde yaşama fikrinden hoşlanmıyorum."

Cıvataların geri kalanını test ederken, zayıflık hissettiği yerlerde onları sıkarken arkama yaslanıyorum. Birkaç hafta önce böyle bir şey beni çok sinirlendirirdi: Biri arkamdan girip yaptığım işi test ediyor, eksik buluyor ve kendi bildiği gibi yapıyor.

Şimdi arkama yaslanıp kollarımı dizlerime dolayarak onun kaslarını ve sinirlerini izliyorum. Bruin kasları kesinlikle bir şey, Nick'in sırtı her seferinde esniyor.

İngiliz anahtarının devrimi. Yaz olsaydı, bahse girerim gömleğini çıkarmak zorunda kalırdı.

Boğazımı temizleyerek o sinsi, ürpertici hayalden sıyrılıyorum. "Şartlı tahliyedesin. Şu anda unvanını riske atmadan hiçbir şey yapamazsın."

"Benim unvanım." Alay ediyor. "Onlara bunu istemediğimi söylerken yalan söylemiyordum, Minik Kuş." Kolunun altından bana bakıyor, bileğinin üstündeki tendonlar oynuyor. "Hiçbir unvan umurumda değil. Tek bir sebepten dolayı geri döndüm." İngiliz anahtarını bana doğrultuyor. "Seni kazanmak için."

Bunu bana daha önce milyonlarca kez söyleyebilirdi ve ben de saçmalık derdim. Ama artık değil. Onu daha iyi anlıyorum. Ona inanıyorum. Nick sevdiği insanlar için fedakârlık yapıyor ve beni herkesten çok sevdiğinden hiç şüphem yok.

Hâlâ üzerinde çok fazla düşünmemeye çalıştığım rahatsız edici bir farkındalık. Bir şekilde bir koruyucu saldırı-Bruin kazandığımı kabul etmek bir şey. Diğer yönleriyle yüzleşmek, o önümde *değilken,* tüm esnekliği, dalgalanması ve... güzelliğiyle yeterince zor.

Ugh.

Son cıvatayı sıkmayı bitirir ve anahtarı alet kutusuna bırakır.

"Ablam sırları severdi," diyorum beynimi tekrar rayına oturtmaya çalışarak. "Sanırım Tate onun en büyük sırrıydı, belki de uğruna dişiyle tırnağıyla savaşacağı bir sır."

Karşıma oturuyor ve eliyle dolambaçlı bir hareket yapıyor. "Detaylandır."

"Tate'le birlikte gitmek," diye açıklıyorum kaşlarımı kaldırarak, "babamdan gerçekten kaçmak için mi? Kaçmaktan daha fazlasını yapması gerekirdi. Başka bir şeye ihtiyacı vardı."

"Kaldıraç." Yüz ifadesi yumuşuyor. "Tam da ihtiyacımız olan türden."

Başımı salladım. "Leticia'nın benim asla sahip olamayacağım erişimi, bilgisi ve kaynakları vardı. Üstelik bu işte iyiydi. Dolandırıcılık, bilirsiniz." *Mesela*

Sen, diye fısıldıyor zihnim, Nick'i düşünerek. Onunla kız kardeşimin ortak bir yönleri olduğu düşüncesi midemi bulandırıyor ve ayağa fırlayıp elimi ona uzatıyorum. "Belki de çoktan işe koyulmuştur."

Nick elimi tutmadan önce kısa bir bakış atıyor ve benimle buluşmak için ayağa kalkıyor. "Bir şey bulduğunu düşünüyorsun," diye tahmin ediyor. "İşe yarar bir şey."

Mavi gözlerinin içine bakıyorum, sesim sert ve emin. "Bundan eminim." Leticia daha azı için gitmezdi.

Nick yüzümü arıyor. "Ne olduğunu nasıl öğreneceğiz?" Sonra inliyor, elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Beni yine o eve girmeye zorlayacak mısın? O köpek beni gerçekten sevmiyor."

"Hayır," diyorum ona, göğsümde bir enerji vızıltısı hissederek. Elini tutuyorum. "Çünkü aradığımız şeyi çoktan çalmış olabilirsin."

Bir an bana bakıyor, yüz hatlarında bir anlayış beliriyor. "Kutu."

Sırıtıyorum ve onu aşağıya sürüklüyorum.

~

NICK SUV'u sıradan bej renkli bir ofis binasının arkasına çekiyor. Yan tarafına yapıştırılmış sokak numaralarından başka bir şey yok ve bu hoşuma gitmiyor. Sokak karanlık ve çok normal görünüyor. Sessiz. Yine de. Doğu Yakası her zaman çok temiz ve düzenlidir; bana Kuzey Yakası'nı hatırlatıyor. Para ve gösteriş.

Tedirginlikten tüylerim diken diken oluyor.

Nick motoru durduruyor ve bileğini direksiyona dayıyor, rahat bir tavırla bana onun da gergin olduğunu söylüyor, sadece bunu saklamakta daha iyi. "Hâlâ yaklaşık on dakikamız var." Başımı salladığımda başparmağıyla direksiyona dokunuyor, gözleriyle önümüzde uzanan caddeyi tarıyor. "Öpüşebiliriz."

Gözlerimi devirerek penceremden dışarı bakıyorum. "Tuzağa düşmek için güzel bir yol gibi görünüyor."

Nick haklı olduğumu biliyor, bu yüzden teklifi ciddiye almak zor. Bir sonraki sorusu şaka değil. "Sen Sy mısın?"

Dönüp ona bakıyorum, beni hangisinin daha çok şaşırttığından emin değilim; soru mu yoksa soruluşundaki yumuşaklık mı? Dilimin ucuna tanıdık bir şaklama geliyor. *Bu seni ilgilendirmez*. Ancak, o kadar soğuk bir ifadeyle beni izliyor ki, savunma hissi asla gelmiyor. "Hayır," diye cevap veriyorum, gergin bir şekilde dizlerimi ovuşturarak. "Biz sadece... bilirsin işte. Takılıyoruz. Bazen."

Bu sözlere rağmen Sy'ın dünkü sorusu aklıma geliyor ve sırıtmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Sen benim kız arkadaşım mısın?"

Sy iri yarı bir adam, çok güçlü ve hükmedici, ama bazen içindeki çocuğa, kızlarla hiç deneyimi olmayan adama, Simon Perilini'nin kulak kızartan, yapmacık, beceriksiz aşığına dair bir şeyler görüyorum.

Her gün, kendimi ona bir kez daha bakabilmeyi umarken buluyorum.

"Hm." Nick dirseğini kapısına dayamış, tırnaklarını inceliyor. "Son zamanlarda çok gergin."

İnliyorum, başım geriye düşüyor. "Tanrım, bir de bana sor. Yani, iyi gününde bile çok gergin, ama mahkemeden beri..."

Nick bakışlarımı karşılıyor, ağzı sert bir çizgiye oturmuş. "Ona karşı dikkatli ol, tamam mı?"

Göz kırpıyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

"Sy olabilir..." Nick omuz silkiyor, başka tarafa bakıyor. "Patlayıcı. Arızalı bir sigorta gibi. Sana kötü davranacağını falan söylemiyorum, sadece... bazen kavga etme ve sevişme dürtülerinin aynı kökten geldiğini düşünüyorum."

Yavaşça, "Tamam." diyorum.

Bir süre sonra Nick iç geçirir. "Bu sabah bir kavgaya karıştı." Sesinde duyduğum şeyin ne olduğunu çözmek için dönüyorum. Hayal kırıklığı mı? Dehşet mi? Bana şöyle bir bakıyor ve açıklıyor: "Eskiden bunu çok yapardı.

DKS'yi buldu. Kavga çıkarır, dövecek birini bulur, her türlü belaya bulaşır. Yıllardır ring dışında bir kavgaya karışmadı."

"Oh," diyorum, bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışarak. "Başı... belada mı?"

Nick başını sallar. "Kampüsün dışındaki otoparkta rastgele bir LDZ'ydi. Katil bunu görmezden geliyor. Şimdilik." Son iki kelime uğursuz, Nick'in hissettiğini fark etmediğim bir ağırlığa işaret ediyor. Sy eskiden nasılsa, Nick'in onun için işleri yumuşatmaya alışmış olabileceği izlenimine kapıldım.

Masaların garip bir şekilde çevrilmesi.

Nick hayranlığımı hissetmiş olmalı ki bana bakıp homurdanıyor. "İnanması zor biliyorum ama bir zamanlar Sy sorunlu çocuktu, ben de iyi çocuktum."

"Haklısın," diyorum. "Buna inanmak *çok* zor."

On dakika dolduğunda yer değiştirir. "Şu çantayı bana ver," diyor ve silahını ön koltuğun altından çıkarıyor. Yavaşça arkasına uzanıp silahı beline sokuyor ve bana ikinci bir tabanca uzatıyor.

Ayağımın altındaki döşeme tahtasında duran metal kutuyla takas ediyorum. Nick içinde kopmuş bir vücut parçası olmadığına yemin ediyor ama yine de verirken yüzümü buruşturuyorum. "Gerçekten ihtiyacımız olan şeyin onlarda olduğunu mu düşünüyorsun?"

Elimizdeki tek şey Leticia'nın kutusunda bulduğumuz eski makbuz. Değersiz olduğunu düşünmüştüm -arkasına karalanmış dört rastgele rakamdan başka bir şey yoktu ve bunların neye gittiğini anlamanın bir yolu yoktu- ama Nick bana bir süredir bunu düşündüğünü, aramalar yaptığını, eczanede keşif yaptığını söyledi.

Şimdi burada, garip bir arka sokak şirketindeyiz.

Nick şöyle açıklıyor: "Bastion Security'nin sahibi Ashby. Bölgesindeki işletmelerde olup biten her şeyi biliyor. Sokakta konuşulanlara göre tüm müşterileri hakkında sıkı kayıt tutuyorlarmış." Bana bir bakış attı. "Gasp, soygun, şantaj... Bir yerin nasıl işlediğine dair her şeyi bildiğinizde yapmanız kolay şeyler." Çenesiyle bir hareket yaparak

Binayı. "Güney Yakası'ndaki eski bağlantılarımdan biri aracılığıyla Kilpatrick Eczanesi'nin en eski müşterilerinden biri olduğunu teyit ettim. En azından o malı aldığı güne ait bir video bulabilir miyiz diye bakabiliriz."

Tamam, yani hala uzak bir ihtimal. Devam etmemi sağlayan tek şey o makbuzu saklamış olması. O kutuda rastgele bir çöp parçası tutmazdı. Kız kardeşim pek çok şeydi, ama özensiz asla onlardan biri değildi. Bu ipuçlarını bulabilecek tek bir kişi olduğunu biliyor olmalıydı: Ben.

Arabadan iniyoruz ama ben ön tarafa geçer geçmez Nick beni durduruyor. "Bir şey daha var."

Kolumdaki eline bakıyorum - kavramıyor, sadece tutuyor - ve sonra gözlerine. "Ne?"

Ağzını açıyor ve sonra kapatıyor. Sokağın alçak ışığı gözlerinin derinliğini vurguluyor, onları çukurlara dönüştürüyor. "Mesele şu ki... buluşacağımız adam..." diye duraksıyor, anlayamadığım bir nedenle kaşlarını çatıyor.

"Öyle mi?" İçimdeki huzursuzluk artıyor. "Çıkar ağzındaki baklayı."

Nick nefes alır. "Bu adam beni ve seni birlikte sanıyor, yasal bir çift gibi." Nick binaya doğru bakar, çenesi gergindir. "Ve böyle düşünmeye devam etmesini istiyorum."

Burnum kalktı. "Ne? Neden?"

Bana dönerek tısladı: "Çünkü bu, istihbarat almak için yapmamız gereken şeylerden biri. Soru sorma!" Öfkeyle başımı geriye atıyorum ama onu azarlayamadan omzuma hafifçe parmağını sokuyor. "Biliyorsun, Daniel Payne'e sadıkmış gibi davranarak iki yıl boyunca South Side'ı yönettim. Kız arkadaşım olarak birkaç saat idare edebilirsin."

"Tamam!" Sesimi alçaltarak bağırıyorum. "Ama buraya gelmeden önce bana söylemeliydin!"

Ellerimizi birbirine bağlıyor ve kafasının arkasına sapladığım hançerleri görmezden gelerek beni sokağın karşısına sürüklüyor. Kapıya doğru giderken

Fişi kaldırıp bir şey arıyorum, mantıklı bir şey. Kâğıdın üzerinde bir tarih ve saat var, altında ise satın aldığı üç ürünü zar zor seçebiliyorum. Bir telefon kılıfı, bir taşınabilir şarj cihazı ve bir paket ekşi sakız.

Bu sonuncusu beni yanıltmaya devam ediyor.

"Tisha ekşi şekerden nefret ederdi." Biz çocukken, eline şeker geçerse nasıl attığını düşünüyorum: şeker mi şaka mı, kilise etkinlikleri, arkadaşlarının doğum günü partilerinden gelen hediye çantaları, bayram sepetleri.

Nick cam kapının yanındaki düğmeye basarak, "Evet," dedi, "Tate onları severdi."

Kendimi gergin ve keyifsiz hissederek göz ucuyla onu izliyorum. Nick videoyu kontrol etmekten bahseder bahsetmez, Tate'in onunla birlikte olup olmadığını görmek isteyip istemediğini merak ettim. İki yıldan eski bir videoda işe yarar bir şey bulmamız çok zor görünüyor. Tabii öyle bir şey varsa.

Camın arkasından, koridorun sonunda bir hareket görüyorum. Bize doğru yürüyen sıska bir adam beliriyor. Kahverengi saçları dağınık, omuzlarına kadar uzanıyor ve uzaması yıllarını almış ince, acınası görünümlü bir bıyığı var. Parlak Hawaii desenli gömleği o anki en gürültülü şey ve ayakları çıplak, hiçbir endişe duymadan bize yaklaşıyor.

Nick'e kaşlarımı kaldırıyorum. "Çıktığımıza ikna etmemiz gereken korkunç adam bu mu?"

Saçmalık.

Elimi çekmeye çalışıyorum ama Nick öfkeli bakışlarımı fark edemeyecek kadar kapının açılmasına odaklanmış bir halde elini sıkıyor.

"Güzel Nick," diye selamlıyor adam dudaklarını yalayarak. "Tam zamanında ve oldukça iyi." Sırıtıyor, gözleri Nick'in vücudunda geziniyor. Bir göz sikişini gördüğümde anlarım ve bu adam şimdiden taşaklarına kadar batmış durumda. Çenesini kaldırıyor. "Parayı ödemeye hazır mısın?"

"Charlie." Nick beni yanına çekti. "Bu benim kızım."

Charlie'nin ağzı bana bakarken kapanıyor. "Ah, bilmiyorum, Nick." Yüzünü buruşturarak başının arkasını kaşıyor. "Ben üçlü yapmam. Hatunlarla değil. Yani, alınma ama. Harika göğüsleri var ama bana göre değil. Ben daha çok vibing yapıyorum." Nick'in vücudunu taklit etmek için uzun, yılan gibi bir hareket yapıyor.

"Oh," diye fısıldadım, "*Tanrım.*" Nick'e bakmak için iki büklüm oldum. "Kendini bunun için mi pazarlıyorsun?"

"Tabii ki öyle," diyor Charlie.

Nick, Charlie'ye sert bir bakış fırlatır. "*Hayır.* Alternatif ödemeyi getirdim. Konuştuğumuz ödemeyi. *Uzun uzadıya*." Nick'in yüzündeki uzun süredir acı çeken ifadeye bakılırsa, bu yeniden ele almak istediği bir konuşma değil.

Nick'in elindeki çantayı gören Charlie'nin yüzü düşer. "Oh." Hayal kırıklığına uğradığı belli olan Charlie bizi içeri aldı, kapıyı arkamızdan kilitledi ve bir kod girdi. "Ben sadece..." Nick'e dönerek işaret parmağıyla başparmağını çimdikleme hareketiyle bir araya getirir. "Sadece birazcık mı?"

Nick kesin bir dille, "Hayır," diye yanıtlar. Çantayı Charlie'ye uzatır, o da yüzünde kuşkulu bir ifadeyle alır.

"Bu lanet şehirden nefret ediyorum. Her yerde seksi adamlar var ve hiçbiri sana kıçını satmıyor," diye homurdanarak bizi arka tarafa doğru yönlendirdi. "Sağdan üçüncü kapı."

Koridorda ilerliyoruz ve omzumun üzerinden küçük bir bakış, Charlie'nin gözlerinin yol boyunca Nick'in kıçını takip ettiğini ortaya çıkarıyor. Girdiğimiz oda bilgisayar ekipmanlarıyla dolu, hava fanların titreşimiyle uğulduyor. Masaüstünde dev bir bardak soda ve atılmış bir yığın atıştırmalık ambalajı var. Odada bir koku var. İyi bir koku değil.

Charlie içeri girdiğinde sanki küçük depresyon yuvasını ilk kez fark ediyormuş gibi "Ah," diyor. Etrafımızda koşuşturarak çöpleri yerdeki çöp kutusuna itiyor ve boğazını temizliyor. Bir sandalyeye oturuyor ve diğer ikisini almamızı işaret ediyor. Birini almak için hamle yaptım ama Nick elimi tuttu.

aniden beni de yanına çekerek kucağına oturttu.

Kollarını bana doladığında, nefesi saçlarımı hışırdatırken kilitlenmemek için elimden geleni yapıyorum.

Charlie başlıyor, "Bana genel bir tarih verdiğin ve karın kaslarının fotoğrafını gösterdiğin için dosyayı çoktan açtım." Bir sekme açıyor ve ekran dört siyah beyaz bölüme ayrılıyor. İşlemesi biraz zaman alıyor ama dört farklı güvenlik kamerası var: ön kasa, otopark, eczane bankosu ve arabalı geçiş.

Nick'e dönüp baktım ve "*Karın kasların mı?" diye sordum.*

Nick bunu dikkatle fark etmez. "En iyi çözüm bu mu?"

Charlie omzunun üzerinden bakarak, "Çerçeveye sığması için küçültülmüş," diyor.

Gözleri Nick'in belime dolanmış kollarına takılıyor. "Saatin var mıydı?" "Evet," diyorum, fişi tekrar çıkararak. "On kırk yedi. AM."

Charlie gözlerini kısar ve ekrana dönerek birkaç tuşa basar. "Aradığınız şeye göz kulak olun ve ne zaman duracağımı söyleyin."

Videolar yüksek hızda hareket etmeye başlıyor, dördü birden, ben de takip etmek için ilerliyorum. Gözlerim ve beynim görüntülere ayak uydurmaya çalışıyor, insanlar girip çıkıyor, tezgâhtar ve eczacı müşterilerle konuşuyor, stok yapıyor, telefona cevap veriyor.

Nick arkamdan yaklaşıyor, eğilirken eli kalçama gidiyor. "Para ödeyen bir müşteri olduğu ama ilaç almadığı için ön tarafa odaklanmalıyız," diyor bana, gözleri belli ki benimkiler kadar gergin. "Ben otoparkı izleyeceğim."

"Geri dön," diyorum, çok ileri gittiğimizi bilerek.

Charlie görüntüyü geri sarıyor ve yavaşlatıyor. Kapüşonu yukarı çekilmiş bir sweatshirt giymiş biri ön kapıdan içeri giriyor ve ben zıplayarak işaret ediyorum. "İşte," diyorum. Nick, başparmağıyla yatıştırıcı bir devre çizerek, "Bu bir erkek," diye cevap veriyor.

Kalçam.

Sinirli bir şekilde, "Hayır. Elindeki ışık parıltısını görüyor musun? Bu bir yansıma. Onlar yüzük. Leticia o eline hep üç tane takardı."

Nick duraksayıp Charlie'ye "Şunu büyütebilir misin?" diye soruyor.

"Evet, tabii." Charlie tıklıyor ve çerçeveyi tüm ekrana sığacak şekilde genişletiyor.

Hala grenli ve yüzünü görmek zor, ama şeklini tanıyorum, ince ve zarif, ve yürüyüş şekli, pürüzsüz ve zarif, bir dansçı gibi süzülüyor. "Bu o."

"Emin misin?" Nick

soruyor. "Tamamen."

Sönüyor. Bunu altımdaki vücudunda hissedebiliyorum, bana karşı.

"Doğru.

Tamam." Hayal kırıklığı sesinden bile belli oluyor. Tate yok.

"Yani... içeri giriyor," diyorum kız kardeşimin hareketlerini izleyerek. Onu böyle savunmasız, bilinmeyen bir anda görmek garip, özellikle de onu bir daha asla göremeyeceğimi bildiğim şu anda. "Çantayı ve şarj aletini aldı."

Tezgaha yöneldi, eşyaları tezgaha koydu, yere baktı, kapıya doğru bir bakış attı ve sonra...

Leticia ekşi şekeri alıp çantanın ve şarj aletinin yanına koyuyor.

Nick ve ben bakıştık.

"Otoparkı genişletin," diyor, o kadar eğiliyor ki, beni sımsıkı tutmasa kucağından düşürecek. Charlie iki tuşa basıyor ve ekran değişiyor. Otoparkta birkaç araba var ama biri kaldırımın kenarında, tam da Leticia'nın baktığı yerde rölantide çalışıyor. Gerçi bu bir araba değil. Bir Jeep. Üstü açık olduğu için içini görmek zor elbette ama Leticia parasını ödedikten sonra dışarı çıkıp doğrudan arabaya gidiyor ve içine atlıyor. Videoda, arka koltuktaki karanlık bir figüre bir şey fırlattığını görmek çok kolay.

"Tate," diye fısıldıyorum, Nick'in bana kenetlediği ön koluna dokunarak. "O arkada."

"Kim sürüyor?" Nick gözlerini kısarak söylüyor. "Bu cipi tanıyor musun?"

Başımı salladım. "Hayır."

Ama sonra şoför kalkıyor, arabayı sıkı bir U dönüşüyle döndürerek sarı saçlarını ve keskin profilini tam olarak görmemizi sağlıyor.

Nick koltuğa geri çarptı. "Orospu çocuğu-"

Birbirimize bakıyoruz. Telefonumu çıkardım. "Sanırım arama yapma sırası bende."

Uzun bir süre arabada oturup ön camdan önümüzdeki binaya bakıyoruz. Boğazımda ağır bir şey yükseliyor, bir yumruk ciğerlerimi kavrıyor ve bir an için hasta olabileceğimi düşünüyorum. Bunu planlamış olsaydık farklı olabilirdi. *Belki de*. Ama Bastion Güvenlik'ten on beş dakika önce ayrıldık. Her şey çok hızlı gelişiyor.

"Oraya girebilir miyim bilmiyorum." Kelimeler ince bir törpüyle ortaya çıkıyor, sanki sadece onları test ediyormuşum, doğruluklarını belirliyormuşum gibi.

Nick, Bruin yüzüğünü kıvrılmış işaret parmağına dayıyor ve başparmağıyla tekrar havaya kaldırıyor.

Tink.

"Tama

m."

"Motele gittim," diyorum, kendimi garip bir şekilde savunmaya geçmiş hissederek. "Sy ile üç gece orada yattım."

Tink.

"Biliyorum."

Devam ediyorum, "Ben korkak değilim. Sadece burası farklı." Ve sonra, "Sen anlamazsın."

Tink.

Nick sonunda bana bakıyor, mavi gözleri sertleşiyor. "Anlamaz mıyım?" Yüzüğü orta parmağına kaydırarak, "Senden neden orada birlikteymişiz gibi davranmanı istediğimi biliyor musun?" diye soruyor.

Alay ettim. "Çünkü Charlie sikini istiyor ve sen de onu nazikçe aşağı indirmenin bir yolunu aradın, öyle mi?" "Ve beni sikinin üzerine oturtmak istediğin için." diye ekliyorum.

Nick tersledi, "Hiç de öyle değildi." Kelimelerin keskinliği irkilmeme neden oluyor. "İnsanları nazikçe yüzüstü bırakmam, Minik Kuş. Charlie'ye güvenmediğim için de sana sormadım. Kendime güvenmediğim için sana sordum."

Yüzümü ekşittim. "Charlie ile mi?"

"Hayır, demek istediğim-" Telaşla ileriye, ön camdan dışarı bakıyor ve binayı işaret ediyor. Velvet Hideaway. "Orada ne var biliyor musun? Binanın arkasında? Çukur. Duymuşsundur, değil mi?"

Titrememi bastırıp ortama sarılıyorum. "Tabii ki duydum. Aylarca Demokles'in kılıcım oldu."

Nick çenesini ona doğru salladı. "O zaman kendine Daniel'ın orada, kamera önünde, en iyi kızlarını beceren nasıl bir adam isteyeceğini sor." Bana dönerek bir kaşını kaldırdı. "Yakışıklı biri, değil mi? Güzel siki olan biri. Korkutucu görünebilecek biri."

Donup kaldım, gözlerim büyüdü. "Yani sen... bunu onun için mi yaptın? Hideaway kızlarıyla mı?"

Kaşları aşağı doğru eğilerek tehditkâr görünmesini sağlıyor. "Ben aptal değilim Lavinia. Neye benzediğimi ve bunun ne zaman işe yarayacağını biliyorum. Bir gülümsemeyle insanları rahatlatabilirim ya da onları tedirgin edebilirim. Yüzüm, *bedenim* bir silahtır." Başını sallıyor ve koltuğuna geri yaslanıyor. "Orada, Charlie'nin yanındayken benim için her şeyin ne kadar kolay olabileceği hakkında bir fikrin var mı? Bastion'ın tüm operasyonunu önüme serebilirdim, başka bir şey yapmadan-" Sözleri kesiliyor, bana bakarken yüzü sertleşiyor. "Ama o tür bir silah olmaktan bıktım. Anlıyor musun?"

Güvendiğimden emin değilim. "Kendine güvenmedin mi?"

Dişlerini emiyor, direksiyona vuruyor. "Bazen sokaklarda böyle şeyler yaparken bakış açımı kaybediyorum. Bazen tek görebildiğim görev oluyor." Bir elini kaldırdı, saçının bir telini sıkıştırmak için uzandı.

Kulağımın arkasındaki saçları. Gözleri onu takip ederek yanağımda, şakağımda bir iz bırakıyor. "Görev ve sen."

Kulübe sessiz ve karanlık ve Nick bana çok yakın - baharatlı ve endüstriyel kokusunu içime çekecek kadar yakın. O yere, Hideaway'e geri dönmeyi düşünüyorum ve ne olduğumuzu hatırlıyorum. Bir mahkûm ve gardiyanı. Bir kurban ve saldırganı. Bir Dük ve onun piyonu.

Yutkunarak, "Biraz daha rol yapabilir miyiz?" diye sordum.

Nick'in mavi gözleri gözlerime parlıyor ve bir an için yanlış bir fikre kapılacağından endişeleniyorum. Ama o sadece elimi tutuyor ve dudaklarını parmak eklemlerime değdirmek için kaldırıyor. "Ne kadar istersen."

Hideaway'e geri dönmeyi hiç planlamamıştım ama işte buradayım, otoparkı geçerken Pretty Nick Bruin ile el ele yürüyoruz. Story bizi ofisin özel girişi olan yan kapıda karşılıyor ve içeri el sallamadan önce ellerimize kısa bir bakış atıyor.

"Hey," diyor, "kimse seni görmeden buraya gel."

Buraya Story'i görmeye gelmedik. Ya da Killian'ı. Aradığımız Lord masasının arkasında oturuyor, biz içeri girerken alnı kırışmış. Kapı arkamızdan kapanırken Tristian Mercer beni ve Nick'i dikkatle izliyor.

Hoşnutsuz görünüyor. "Perşembe gecesi beni neden buraya sürüklediğinizi açıklamak isteyen var mı? Çünkü Killer sana Sy'ın bugün Tucker'la olan kavgasından dolayı paçayı kurtardığını söyledi. Daha ne istiyorsun?"

Story'ye Tristian'a ne için ihtiyacımız olduğunu söylememiştim, sadece önemli olduğunu söylemiştim.

"Mesele o değil." Nick bir tablet çıkarır ve videoyu sıraya koyarak masaüstünde kaydırır. Tristian tableti eline alıp videoyu iki kez izliyor, çenesini avucuna dayamış, sıkıldığı her halinden belli.

"Neye bakıyorum ben?"

"Sen," diye cevap veriyor Nick. "Cipi kullanan sen değil misin?"

Tristian tekrar yere bakar, tanıma duygusu ağır basar. "Ah, tabii... belki?" Tekrar çalar ve yavaşça başını sallar. "Rath o cipi bir arabaya çarptı.

birinci sınıfta LDZ'ye kabul töreninde içki dükkanının arkasındaki çöplükte." Ekrandaki bir şeyi işaret ediyor. "Eğilmiş çamurluğu burada görebilirsiniz. Yani evet, tabii, o benim." Bize bakıyor. "Neden?"

Nick gözlerini deviriyor. "Tekrar izle, o gün kiminle olduğunu hatırlıyor musun?"

Tristan dilini şaklatıyor. "Dostum, bu iki ya da üç yıl önceydi.
Bunu nasıl hatırlamam gerekiyor?"

Story benimle Nick'in arasına baktı. "Bu neyle ilgili?"

"O benim kız kardeşim," dedim sonunda. "Yolcu koltuğunda oturan, kapüşonlu giyen. Arka koltukta başka biri daha vardı."

Gözlerini kısar. "Ciddi misin?" Anlayış yüzüne çarpıyor ve geri çekiliyor. "Vay canına, eğer mesele buysa, kız kardeşini ben öldürmedim. O olduğunu bile bilmiyordum!"

"Saçmalamayı kes, Mercer," diyor Nick. "Biliyordun."

Tristian avuçlarını kaldırır. "Ben yapmadım. O zamanlar insanlar beni sadece özel yeteneklerime uygun işler için yönlendiriyordu."

Dudaklarının kıvrılışından Nick'in ona inanmadığı anlaşılıyor.

Ama ben devam ediyorum. "Onun için tam olarak ne yaptın?"

"Sanırım..." Tristan videoyu tekrar inceler. "Evet, eğer hatırladığım buysa, uzaktan kumandalı bir fünye için yardıma ihtiyacı vardı. Bir şeyleri ateşe vermenin en sevdiğim yolu değil. Şahsen ben birkaç gün boyunca benzin kokusunu tenimde hissetmeyi severim ama olsun. Her koyun kendi bacağından asılır."

"Yani Leticia Lucia ile buluştun ve ona bir fünye konusunda yardım mı ettin?" Nick masanın üzerinde belirerek sorar. "Ne için bir fünye? Neresi için? Açık konuş."

Tristian iç geçirerek tableti Nick'e geri verir. "Evet, onun için bir telefon programladım ama sadece ham mekaniklerdi. Patlayıcıların nereye gittiğini hiç söylemedi. Bu sık yaptığım bir şey değil ve oldukça ayrıntılı bir işti, bu yüzden biraz zamanımı aldı." Kendinden memnun bir ifadeyle Leydisine dönerek şöyle açıklıyor: "Üzerinde bir grup kişi bıraktım.

Tek yapması gereken seçtiği kişiyi aramaktı ve sigorta atacaktı."

Nick'in çenesi gerilir. "Ve sen onun neyi havaya uçurmayı planladığını sormayı düşünmedin mi?"

Tristian Nick'e ters ters bakar. "Hayır, sormadım. Ben soru sormam." Çenesini meydan okurcasına kaldırdı. "Sen soruyor musun?"

Nick gözünü bile kırpmıyor.

Fişi elime alıp arkasına karalanmış rakamları gösteriyorum. "Bunun ne olduğunu biliyor musun? Seninle cipteyken yazmış olmalı."

"Şey, evet." Sandalyede arkasına yaslandı, Story'yi kendine yaklaştırmak için elini uzattı. "Bu muhtemelen telefonun kilidini açmak için gereken şifre."

"Telefon." Nick yavaşça söylüyor. "Lionel'ın varisine verdiğin telefon. Patlayıcıları uzaktan patlatmak için."

Parçalar yerine oturduğunda Tristian'ın yüzünde her şeyin bir araya geldiğini görüyorum. Killian'ın adamlarına mahkeme toplantısının ve babamın patlayıcı zulası hakkındaki tartışmanın özetini verdiği kesin. Dudağına dokundu. "Ah, lanet olsun."

"Evet, lanet olsun," diyor Nick, dönüp kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

"Bak dostum, hiçbir fikrim yoktu," diye ısrar ediyor Tristian. "Hatunla daha önce hiç tanışmamıştım. Babasının kim olduğunu falan da bilmiyordum. Sadece ikisinin..." Nick'e anlamlı bir bakış atar. "Çok ateşliydiler, kardeşim. Cidden, birbirlerinin üzerindeydiler. Sevişmekten, ellemekten, sataşmaktan bahsediyoruz. Beni *de* dahil etmelerini umuyordum, anlarsın ya!" Öykü kaşlarını çatarak ona bakıyor, az önce kafasının arkasına indirdiği tokat için özür dilememiş gibi görünüyor. Gözlerini deviriyor. "Üzgünüm tatlım, ama bu doğru. Ben sadece ateşte yakacak amcık ve bok arayan aptal bir öğrenci birliğiydim."

Ona inanıyorum ve Nick'in yüzündeki ifadeye bakılırsa o da inanıyor. "Yardımın için teşekkürler Mercer. Burada olduğumuzu kimsenin bilmediğinden emin ol, biz de Forsyth'in tamamen yok edilmesinin anahtarını senin yarattığını kimsenin öğrenmemesini sağlayalım."

Yani kız kardeşimin, peşine düştüğü takdirde babamı yok etmek için sadece imkanları yoktu. Herkesi yok edebilecek araçlara sahipti. Bu da tek bir anlama geliyor. Leticia kaçtığı için öldürülmedi.

Yeterince uzağa koşmadığı için öldü.

Kule'nin dışındaki sokak sessiz, Perşembe gecesinin geç saatleri için tipik bir durum. Sy ve Remy muhtemelen üst kattadırlar ve ben de öğrendiğimiz her şeyi onlara nasıl anlatacağımızı düşünüyorum.

Nick arabayı park ediyor ve koltuğunda arkasına yaslanarak nefes veriyor. Sanki bütün geceyi onu bu şekilde izleyerek geçirmişim gibi hissediyorum: gölgeler arasında yüzünün çizgilerini takip ederek, mavi gözlerinin içinde benimkileri bulmasını bekleyerek.

Yavaşça, yaparlar. "Peki kız kardeşinin yedek planı neydi? Tate'le kaçmasını engellemeye çalışırsa babamı havaya uçurmak mı? Yoksa hepimizi havaya uçurmak mı?"

Dürüstçe cevap veriyorum. "Bilmiyorum." Leticia soğuk ve hesaplıydı ama bu kadar geniş çaplı bir yıkım ve ölüm planı tam bir çılgınlık olurdu. "İkisinden biri olduğundan şüpheliyim," diye itiraf ediyorum, kız kardeşimi hatırlıyorum, kulede hâlâ taşa gömülü duran kafatasını düşünüyorum. "Tisha yaptığı işte iyiydi Nick. Böyle bir şeyi avucunun içinde tutmazdı. Tahmin etmem gerekirse, bunun sadece bir sigorta olduğunu söyleyebilirim. İnandırıcı bir tehdit oluşturmanın bir yolu."

"Bunun ne anlama geldiğinin farkındasın," diyor gözlerime bakarak.

Başımı sallayarak, "Onu ve Tate'i kim öldürdüyse... amaçları buydu," diyorum.

"Ve herkes buna sahip olabilirdi," diye bitiriyor sözlerini, bunun farkına vardığı için mutlu görünmüyor.

İki adım ileri, bir adım geri.

Nick'in gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor, yanaklarıma, burnuma, ağzıma iniyor. Eli hâlâ direksiyonu kavrıyor ve parmakları sıkılaştığında hafif bir çıtırtı duyabiliyorum. "Sanırım artık rol yapmamıza gerek yok," diyor, gözleri kararmış.

"Yok," diye cevap veriyorum, bakışlarımı dudaklarına dikmiş buluyorum.

Daha sonra, ilk öne fırlayanın Nick olduğuna yemin edeceğim. Ama bu yalan olur. Ağzımı onunkine dayayan bendim, karnımın derinliklerinde hissettiğim bir piroteknik çağlayanını başlatan da.

Nick anında benimle buluşuyor, bir eli saçlarıma dolanıyor, açık ağzıma homurdanırken beni kendine doğru çekiyor. Dillerimiz mıknatıs gibi buluşuyor ve tadı keskin, çaresizlik, sıcaklık ve *istek* gibi. İlk kez bütün gün bunun için kıvrandığımı, onun değişen kaslarını ve soğukkanlı gözlerini izlediğimi kabul ediyorum. Bir elini kabaca dizlerimin arasına sıkıştırırken onun alçak sesle ve gergin bir şekilde inlemesine neden olan kişi olmak. Elimi gömleğinin içine sokup onu orta konsola doğru itmek, o kadar çılgınım ki onunla buluşmak için acele ederken kayıyorum. Kendime düşünmek için zaman tanımıyorum, karnımdaki korun alevlenip canlanmasından başka bir şey hissetmiyorum, aç ve talepkar.

İstediğimi hiç bilmediğim bir güç, birinin her zaman, her şekilde benim olabileceği bilgisi. Nick benim için öldürebilir, benim için ölebilir ve ben onun bana olan açlığını vahşi, öfkeli bir şey gibi hissediyorum. İlk defa, beni öperken alnındaki ezikliğe kendimi kaptırıyorum, özensiz ve çok sert, çok hızlı, sanki kıl payı kaçtığını biliyormuş gibi.

Nick'i öpmek yıldırımdan faydalanmaya çalışmak gibi.

Avucunu eteğimden yukarı itip iç uyluğuma sertçe bastırana, başparmağı merkezimi sıyırana kadar donup kalıyorum, hislerim bir balyoz gibi bana geri dönüyor. Nefesim kesiliyor, göğsüm kabarıyor, ağzım o kadar sıcak ki karanlıkta parladığına yemin edebilirim.

Nick lastik bir bant gibi arabanın kendi tarafına geçti.

İkimiz de koltuklarımızda arkamıza yaslandık, kabin zorlukla aldığımız nefeslerle gürültülüydü.

Garip bir şekilde eteğimi düzelterek fısıldıyorum: "Bence artık rol yapmayı bırakmalıyız."

Nick'in sorunu da bu. Benim için ölür ve öldürür ama aşkı acı çekmeden katlanılamayacak kadar vahşi ve çarpık. Bu gece, bunun olasılığı seksi-acı verici bir şekilde baştan çıkarıcı. Ama yarın, beni tekrar bastırmak istediğinde nasıl olacak?

Geri dönemediğimde ya da dönmek istemediğimde Nick'in sevgisi neye benzeyecek?

Öyle mi?

Boğazını temizliyor ve aşağıya uzanarak kendini belli etmeden düzeltiyor.

"Evet, tamam."

Kapılarımızı aynı anda açıyoruz ve kendimi yeniden yönlendirmeye hevesli bir şekilde dışarı yuvarlanırken soğuk havayı içime çekiyorum. İşte o zaman müziğin sesini duyuyorum.

-Gecenin geç saatlerinde Remy'nin odasından sık sık duyduğum aynı hızlı tempolu akorlar. Sokakta yankılanıyor, uzak ama yakın ve kuleye bakmak için boynumu eğdiğimde, parti odasının katındaki pencerelerin aydınlandığını görüyorum.

Nick ve ben kuleye girmeden önce karanlık bir bakış paylaştık.

Tırmanış yavaş ve sessiz, bana dönüp bakmasa da farkındalığını tenimde parazit gibi hissedebiliyorum. Belki de bu gecenin en zor yanı hiç de rol yapmıyor olmamızdı. Nick beni istiyor ve derin, ilkel bir şekilde ben de onu istiyorum.

Tepede Nick kapıyı çekip açıyor ve Ballsack kapı görevinde olmalı, çünkü bizi görünce sırıtıyor. "Hey!" diye bağırıyor, gözleri sarhoşluktan buğulu. "Dük! Düşes! Evinize hoş geldiniz!"

"Bunun özellikle *olmaması* gerekmiyor mu?" Arkasındaki insan kalabalığını işaret ederek soruyorum. "Yoksa şartlı tahliye mi kaldırıldı?"

Ballsack homurdanır. "Yok artık. Biz buna gayri resmi etkinlik diyoruz" diye açıklıyor ve elinde iki içkiyle koşarak gelen bir başka çocuğa el sallıyor. "O şerefsizler Aile Yemeği'ni iptal etti ama Dükler yarın programda olmasa da, dövüşten önce bir araya gelmek bir gelenektir. Buna izin vermeyeceğiz.

Bu pörsümüş yaşlı pislikler önemli DKS ritüellerine müdahale ediyor." Burnunu çekerek omuzlarını dikleştiriyor. "Hepimiz bu konuyu konuştuk ve alt sınıfların sorumluluğu üstlenmeye istekli olduğuna karar verdik. Ayrıca," diye ekliyor, müzik setinin yanındaki bir gruba işaret etmek için dönerek, "Daha önceki küçük tartışmayı yumuşatmak için bazı LDZ elemanlarını davet ettik. Karşılıklı garantili yıkım."

Şaşırtıcı derecede tatlı bir duygu ama eğlenecek kadar rahatlayabileceğimi sanmıyorum. Nick'in de aynı şekilde düşündüğünü varsayarak ona bakıyorum ama o kırmızı bardaklardan birini kapıp geri uzatıyor ve bir dikişte yutuyor.

"İyi karar, Ballsack." Nick boş bardağı uzattı, yüzü bomboştu. "Bana bir daha vur."

"Ciddi misin?" Sesimi alçaltarak ona soruyorum. "Bu gece öğrendiğimiz onca şeyden sonra, öylece... kafayı bulup parti mi yapacaksın?"

Nick bana bakıyor. "Başka ne yapabilirim ki? Sürekli boynuma dolanan ip için endişelenseydim, başka hiçbir şey yapamazdım." Ona bakakalıyorum ve gözleri kıstığında şakağındaki dövme kayıyor. "Belki bu son hafta kafanı karıştırdı ama ben bir kahraman değilim Minik Kuş. Ben kahramanların pis işlerini yaptırmak istediklerinde çağırdıkları bir pisliğim. Onlardan birini bulursan beni ara. Bu arada..." İçkiyi bana doğru itti. "Alabiliyorken al."

Rahatlayarak isteksiz bir yudum alıyorum. İçki meyveli ve boğazımı yakan sert bir şeyle tatlandırılmıştı ve Nick'in haklı olduğunu anladım. Bu yeni bilgiye takılıp kalmak hiçbir şeyi değiştirmeyecek. En azından bu gece. Hepimiz yıllardır babamın karmaşık ölüm tuzağının üzerinde yaşıyoruz. Bir gecelik sefahat onu harekete geçirmeyecek.

Peki ya olursa?

Sonra sanırım eğlenmeye çıktık.

Bir yudum daha alıyorum, yanık yerine sıcaklık hissediyorum. Yeni gelenlerden üst sınıfların daha olgun yüzlerine kadar her yer tıklım tıklım. Görünüşe göre tüm DKS üyeleri, tüm fahişelerle birlikte gelmiş. Verity dart tahtasının yanında birkaç kişiyle konuşuyor.

Haley tanımadığım birkaç kızla oturmuş, Remy'nin bir kardeşine dövme yapmasını izliyor.

"Hey, Nick." Baktım ve beyaz-sarı bukleler ve bolca göğüs dekoltesi gördüm.

"Brittany," diyor Nick ve sonra başıyla beni işaret ediyor. "Düşes'le tanıştın."

"Evet, merhaba," diyor, gözleri benim pek de partiye uygun olmayan etek ve büyük boy kapüşonlu kıyafetimde geziniyor. Elini Nick'in koluna dayıyor. "Sana bir şey getireyim mi? Bir içki? Bir esrar? Ya da...?" Havada asılı kalan teklif, dudağını ısırma şekli olmadan da yeterince açık.

Bu ve diğer kızların artık ona soğuk bakışlar atmıyor oluşu, sürtüklerin Nick'i eğlendirme konusundaki moratoryumlarını kaldırdıklarını gösteriyor. Bu konuda kızgın değilim. Bana nezaket göstermelerine şaşırdım ve onun yanında kesinlikle ölümcül görünmüyordum. Muhtemelen baltaları gömdüğümüzü düşünüyorlar.

Belki de yanılmıyorlardı.

Sorun şu ki, Nick'in bakışları hâlâ kolunun üzerinde duran eline kayıyor ve bir an için içimi bir kin ateşinin sardığını hissediyorum. O an göğsüm daralıyor, sıkıcı bir ağrı beni nefes almayı düşünmeye zorluyor. Nick'in bu odadaki herhangi bir kadını almaya hakkı var. Ayrıca, onu arabada çok heyecanlandırdım. Neden yapmasın ki? Onun için dışarı çıkmıyorum ki.

Fincanı ağzıma götürüyorum ve garip bir şekilde onun teklifi kabul etmesini izlemek istemediğim için arkamı dönmeye başlıyorum.

Uzun zamandır en çok Lucia'ya benzediğimi hissettim.

Ama sonra nazikçe elini çekerek, "Yok, ben iyiyim," diyor. Çenesini kaldırıyor. "Yine de gidip Gelincik'i kontrol etmelisin. Biraz arkadaşa ihtiyacı var gibi görünüyor."

Gözlerinde bir şey titriyor ama yine de sırıtıyor. "Tabii, tamam."

Daha iki adım atmıştı ki eğilip başparmağını yanağımda gezdirerek gözlerimi kendisine çekti. "Kıskandın mı Minik Kuş?"

Hemen alay ettim. "Pek sayılmaz."

İkna olmuş görünmüyor, gözleri ağzıma kayıyor. "Nasıl olduğunu anlıyorum.

Sana sahip olamam ama başkasına da sahip olamam. Bu doğru mu?"

Bu doğru. Bunu rasyonalize edemiyorum ve denemiyorum da. Bu açgözlü ve anlamsız ve Nick'in bana sahip olmasına izin vermeyeceğim, ama onun başka birini seçme düşüncesi içimde *çığlık atma* isteği uyandırıyor.

Eğilerek, "Kimi istersen al," diyorum ve kelimelerle midemin çalkalandığını hissediyorum. "Seni durdurmayacağım."

Nick beni izliyor, o mavi gözleri benimkileri çok yakından inceliyor. "Haklısın. Burada istediğim kukuyu elde *edebilirim.* Ama eğer açıkça belirtmediysem," eğilip kulağıma doğru konuştu, "ya sen ya hiç. Bundan asla şüphe etme."

Göz açıp kapayıncaya kadar ateşi söndü. Hipnotize olmuş bir halde, bir içki daha alıp kalabalığın arasından geçmesini izliyorum, ukala gülümsemeler ve yumruk yumruğa yumruklaşmalar. Bütün bu günün en tuhaf yanı, doğruyu söylediğini bilmem. Yaşadığımız onca şeyden sonra - birbirimize verdiğimiz onca acıdan sonra- Nick hâlâ beni herkesten çok istiyor.

Göğsümdeki gerginlik dağılıyor ve barın kalabalığından ayrılıyorum. Nick dart tahtasına doğru ilerlemişti, konuşması müziğin sesini bastıracak kadar yüksekti. Gözlerim Remy'yi arıyor, onu izlediğimi hissetmiş olmalı ki yaptığı işe ara verip bira şişesinin boynuna uzanıyor. Bir yudum alırken bana attığı uzun, açgözlü bakış lav gibi kemiklerime yerleşiyor. Gözbebekleri geniş ve siyah ve onun ilgisinin hayali ağırlığı altında olmak beni ürpertiyor.

Ben bir nefes daha alamadan o işinin başına dönüyor, dövme tabancasının uğultusu tüylerimi diken diken ediyor. İğnenin tenimdeki hissine bağımlı hale geldim ve işi bittiğinde ellerinin ve ağzının bana dokunma şekli?

Bu da o kadar kötü değil.

Belli ki bacaklarımın arasındaki acil durumla ilgilenemeyecek kadar meşgul olduğu için geri çekiliyor ve beni sakinleştirecek bir şey arıyorum. Sevişen iki çiftin arasına daldım ve bir adım atarak kas duvarına çarptım.

İri eller beni sabitliyor ve tembel mavi gözlere bakıyorum. "Oh," dedim, Sy'ı bulduğum için rahatlamıştım. Ve sonra, "Tanrım, Sy, yüzün!"

Gözünün hemen altında kötü bir sıyrık var, şimdiden kabuk bağlamış, etrafındaki deri kızarmış ve kabarmış. Beni öpmek için eğilerek karşılık veriyor, sert ve yavaşça, yakındaki bir DKS üyesinin ıslığı beni yakınına çekmesi için onu teşvik ediyor. "Merhaba," diyor nefessiz ve derin bir sesle ve kalçamdaki çıkıntıya bakılırsa çoktan sertleşmiş. "Ben de seni arıyordum. Bütün gece neredeydiniz?"

"Uzun hikâye." Elimi göğsüne koydum, her zaman çok sıcak ve katı olan hissine kapıldım. Sanırım üç Dük'e sahip olmanın avantajını buldum. Eğer Nick'e sahip olmama izin vermezsem ve Remy benimle ilgilenemeyecek kadar meşgulse, o zaman her zaman Sy var. "Bunu yarın konuşabilir miyiz?"

"Evet. Tabii." Çok ateşli. Buklelerini geriye itişinden, gözlerini ağzıma dikişinden anlayabiliyorum. Ayrıca başka bir şey...

Gözlerimi kısıyorum, gözleri hızlı ve kesici olmasına rağmen kaslarının nasıl gevşek olduğunu fark ediyorum. Bir de başparmağı eteğimin düşük kabarıklığının hemen altındaki deride küçük daireler çizip duruyor. "Sarhoş musun sen?"

Kolayca omuz silkiyor. "Önümüzdeki ayı bir ezik olarak geçirmek zorunda kalacaksam, kendi kendimi tedavi etmem gerekecek."

"Sen bir ezik değilsin," diyorum ona, ayak parmaklarımın üzerinde yükselip bir öpücükle onu yatıştırıyorum.

Eli sırtıma dolanıyor, beni kendine çekiyor ve öpüşmeyi derinleştiriyor. Bunun Sy'ın normalde rahat edeceğinden daha fazla PDA olduğunun farkındayım. Derneğin önünde kısa öpüşmelerle yetinmiştik ama şimdi elleri üzerimde, sıkıyor, ovuşturuyor.

Eğer ayık olsaydı, bu kadar insanın önünde beni asla böyle öpmezdi.

-Derin ve çılgınca, tıpkı karanlıkta, gecenin geç saatlerinde, yatağında sarmaş dolaş olduğumuzda olduğu gibi. Utanç verici bir şekilde, onun yoğunluğuna kendi yoğunluğumla karşılık veriyorum, bütün gün içimde biriken arzu dalgasını tutamıyorum.

Bazen Sy bana baktığında, onun Nick'e benzeyen yanlarını görüyorum.

Ve şu anda onları istiyorum.

29

Sy

LDZ serserisiyle kavga ancak üç dakika sürdü.

Arabama giderken sert ve mırıltılı bir yorumla omzumu kontrol ederek bunu hak etmemiş gibi değildi.

"...bakire bir sikik tarafından yönetilen bir eve boyun eğmiyorlar."

"Az önce bana ne dedin sen?" Onu itmek için topuklarımın üzerinde dönerek sordum. Nick ve Remy'nin ne düşündüğünü biliyorum: gergin olduğumu, eski alışkanlıklarıma geri döndüğümü, kontrolümü kaybettiğimi. Ama gerçek bu değil. Dünyanın en tepesinde olsam bile böyle bir şeyin olmasına izin vermezdim. İkisi de izin vermezdi. Ama Nick ve Remy bu sinir bozucu ünü taşımıyorlar. Arka otoparkta çatışmaya girmelerine izin veriliyor, eklemleri LDZ'nin çenesine bir çekiç gibi çarpıyor. Gevşemelerine, tehditlerini şiddetle desteklemelerine izin veriliyor.

Ben neden yapamıyorum?

Birlikte çalıştığım adam -Tucker- üç LDZ arkadaşıyla birlikte müzik setinin yanında duruyor ve içkilerimizi içerken gülüyor. Bu gece kafamın bu kadar güzel olmasının nedenlerinden biri de bu. Nick ve Remy beni adamın üstünden çekip almadan önce sadece dört vuruş yapabildim.

Ama Lavinia.

Tadı tatlı ve acı, tıpkı erkeklerin kızları gevşetmek ve istekli hale getirmek için elden ele dolaştırdıkları kokteyller gibi. Ve işe yarıyor. Bütün gece, etrafımda insanlar yiyişip durdu. Merdivenin yanındaki köşede, gölgede zorlukla gizlenmiş, kıdemli bir DKS üyesi, yüzünü sikerken saçlarından bir fahişe tutuyor. Bir zamanlar böyle bir şeyi kapatırdım, ama bu gece, uçmasına izin verdim ve insanlar fark etti, bundan faydalandı. Her düz yüzey bir çift tarafından işgal edilmiş durumda ve yeterince uzun süre bakmama izin verirsem, bazılarının tam anlamıyla sikiştiğine bahse girerim, adamlar Lavinia'nın giydiğine çok benzeyen eteklerin altına gizlenmiş siklerini kızlara sokarken bu konuda ince olmaya çalışıyorlar.

Sonunda anladım.

Et ihtiyacı, dilinin benimkine değen sıcaklığı, kanın ve yaşamın çılgınca nabzı, kendimi onun amına sokma içgüdüsü...

Bu gece, ben bir galip
değilim. Bir evi
yönetmiyorum. Ben
sadece bir adamım.

Kıçını avuçlamak için uzandığımda Lavinia küçük, ürkek bir ses çıkarıyor, maksimum temas için eteğini kaldırıyor. Ama onu arkadaki kanepeye doğru sürüklediğimde peşimden geliyor, dudakları benimkilerden hiç ayrılmıyor, yani aldırmıyor. Bütün gece onu aradım, tıpkı dün olduğu gibi onu bana karşı hissetme dürtüsüyle huzursuz oldum ve hayal kırıklığına uğramadım. Benimle birlikte tökezliyor, elleri gömleğime dolanıyor ve bu beni daha da çılgına çeviriyor, parmakları kıçının yanaklarına doğru iniyor.

Üç acemi minderlerin üzerine dizilmiş, ayı kafası şeklindeki bir nargileden içiyorlar. Lavinia'dan uzaklaşıp başımı onlara doğru salladım. "Defolun." Yoldan çekiliyorlar, biri çakmağını düşürüyor. Çakmak yerden sekiyor ve onu almak için hamle yapıyor ama ona attığım bakış bunu unutmasına ve yavaşça geri çekilmesine yetiyor.

Otururken Lavinia'yı kucağıma çekmeye çalışıyorum ama o benden önce davranıp beklenmedik ama hoş karşılanmayan bir acelecilikle üzerime atlıyor. Kalçalarını kavrıyorum ve kasıklarımı ona doğru esneterek onu kendime doğru çekiyorum.

"Hey," diye nefes alıyor, dişlerini alt dudağının üzerinde gezdiriyor. "Ne oldu burada?" Parmak uçları yanağımdaki sıyrığa nazikçe dokunuyor.

Elimi saçının arkasına atıp "Merak etme," diyorum ve ağzını tekrar kendime çekiyorum.

Bu.

Bütün gün ihtiyacım olan şey buydu.

Kucağımdaki ağırlığı, ağzımın içine doğru çektiği o küçük iç çekiş, daha da yaklaşması, amının sikime sürtünmesi. Kanım o kadar dolu ki, sanki yerini atomik ve kuduz bir şey almış gibi hissediyorum ve bir şeyler yapma ihtiyacıyla zonkluyorum. İçimdeki sakin okyanus bu noktada kurumuş bir göl yatağından biraz daha fazlası ve artık umurumda değil.

Dünyadaki tüm pratikler, handjob'lar ve meme sikişleri bu gece beni kontrol altında tutamaz. Özellikle de bana doğru eğilip göğüslerini göğsüme bastırarak "Yukarı çıkmak ister misin?" diye fısıldadığında.

Kulağımın altındaki deriyi emerken bakışlarımı köşeye kaydırıyorum ve LDZ adamlarını izliyorum. "O kadar bekleyemem." Elimi aramıza sokarak külotunu kabaca kenara itiyorum ve parmaklarımı nemli sıcaklığa daldırıyorum. Ne kadar ıslak, kaygan ve sıcak olduğunu hissettiğim anda göğsümden sert bir gümbürtü yükseliyor. "Sen de yapamazsın."

Nefes nefese kalıyor, bana yer açmak için ayağa kalkıyor ama omzunun üzerinden acemiler, kardeşler, LDZ ve fahişelerle dolu odaya bakışını da yakalıyorum. Arkasına dönüp baktığında, ağzını çekiştiren tereddütü görüyorum. "Hey,

Sadece... derin bir nefes al," diyor kiraz kırmızısı dudaklarıyla sırıtarak, "sonra yukarı çıkacağız ve ben seninle ilgileneceğim."

Alnımı onunkine bastırıyorum ve gözlerini tutuyorum. "Sen benim kızımsın, değil mi?" Yumuşakça soruyorum. Başını sallıyor. "O zaman bu da onun bir parçası. Görülmek. Birlikte... olmak."

Gözleri ağzıma düşüyor ve bir duraksama bile olmuyor. "Tamam." Nefes veriyor, kalçaları benimkilere doğru hareket ediyor. "Şöyle istiyorsun-"

"Bin bana, tıpkı Baron'un partisinde yaptığın gibi," diyorum, yüzünü görebilmek için saçlarını geriye doğru tarıyorum. "Seni hissetmek istiyorum."

Bana attığı, gözleri kapalı ama sıcaktan kaynayan bakış, onun da benimle aynı şeyleri hissettiğini gösteriyor. Karanlık, garip beceriksizlikler ikimizin de istediği şey değil. Artık bunun ötesindeyiz. Dün kıvrımlarına boşaldığımda, dilime karşı titrediğinde bunu biliyordum.

Ateşli, enerjik yanım onu yukarı çıkarmaktan, ikimizi de soyundurmaktan ve bunun ne anlama geldiğini öğrenmekten başka bir şey istemiyor. Ama tedirgin ve sarhoş yanım Tucker denen dangalağa -bu lanet odadaki herkese- bakıyor ve sadece benim gördüğümü görmelerini istiyor.

Lavinia Lucia sikimi istiyor.

Müziğin ve gölgeli köşenin bizi yutmasına izin vermek çok kolay. Lavinia benim kadar hevesle nefes alarak geriye kayıyor ve fermuarıma uzanırken beni öpüyor. Yüzü canlı pembe lekelerle kızarıyor, ben de ağzımla çenesinden boynuna kadar takip ediyorum. Sonunda pantolonumun içine uzanıp sikimi serbest bıraktığında ürperiyorum, yumuşak, serin teni sert, kabarmış etime değiyor. Daha da sertleşmemem gerekiyor ama avucunun etrafımı sarması bunu gerçekleştiriyor. Sikimin dibindeki küçük gıdıklanma, kan pompalanması beni daha uzun ve daha sert yapıyor.

İkimiz de aynı anda aşağıya bakıyoruz, alnımız birbirine değerken aletimin ucunda belirgin bir prekum damlasını izliyoruz. Uzanarak başparmağıyla ovuyor ve sonra dudaklarına götürüyor.

Tadına bakarken bakışlarımı tutuyor.

Çenem gevşedi.

Sırıtarak ayağa kalkıyor ve beni külotunun altından geçiriyor, ucu amına değdiğinde iç çekiyor. Ne kadar uzun olduğumu, onu boydan boya kaplamamı, kıçının çatlağını dürtmemi, klitorisine baskı yapmamı seviyor. Çoğunlukla, kayganlığını bana karşı hissettiğimde, ellerim onu sabitlemek için kalçalarını kazarken bir arada tutmaya çalışıyorum.

Kim onu daha çok ıslattı
merak ediyorum. Ben mi
Nick mi?

"Hoşuna gitti mi?" Kalçalarını yönlendirerek, amının bana doğru kaymasını sağlayarak soruyorum. Yumuşak bir iniltiyle gözleri kapandığında omzunun üzerinden bakıp izleyenleri not ediyorum. Daha önce nargile içen acemi askerlerin üçünün de gözleri hâlâ eteğinin örttüğü kıçına takılmıştı. Bu kadarını bekliyordum. Haley, yosma, odanın ta öbür ucunda ama o da izliyor.

LDZ'den biri de öyle.

Bana bakire diyen Tucker değil ama onun arkadaşı, birası ağzının yarısına kadar sarkmış, aval aval bize bakıyor.

Hepsinin beni bu şekilde gördüğünü bilmek iyi hissettiriyor - kızımı sahipleniyorlar. İyi ama yeterli değil.

Ellerimi kalçalarından yukarı, eteğinin altından kıçına doğru kaydırıyorum ve hareket ediyoruz. İçine düştüğümüz ritim doğal, bana binerken gözleri o kadar karanlık ki, yumuşak, mavi saçları bir tül gibi yüzümüze düşüyor. İçinde kaybolmak, tam burada, şu anda ateşlenmek kolay olurdu ve içkiden, dürtülerden ya da *ondan* dolayı çok ateşliyim, ama saçlarını süpürmek için kendimi tutuyorum, üzerimizdeki gözlere bir göz atıyorum. Bir adam ve kadını.

Çılgınca, müstehcen öpüşürken kalçaları bana doğru yuvarlanıyor. Dizlerinin üzerinde durarak bana yer açmayı biliyor ve ben de kıçına masaj yaparak onu bana karşı açık tutuyorum. Uylukları geriliyor, parmak ucumu göt deliğine sürüyorum, büzülmüş çıkıntıyı hissediyorum. Bu kadar kirli bir şeyden hoşlandığını bilmenin ateşi altında bir köpek gibi nefes nefese kalmama neden olan küçük bir çığlık atıyor.

"Durma." Tırnakları pazularıma batıyor ve kalçaları bir amaç uğruna sallanıyor. "Durma." Son bir sürtünme yaratma çabasıyla bizi birbirimize yapıştırıyor. Çok yakın, ağzı benimkine karşı açık, havamı yutuyor, bu yüzden Ballsack bağırdığında muhtemelen duymuyor.

"Evet, Perilini, al şunu!"

Şok olmuş bir kahkaha ve ardından bir tezahürat korosu var ama başımı kaldırdığımda odanın öbür ucunda temas ettiğim ilk çift göz Nick'inkiler oluyor.

Bir süre bizi izliyor ve sonra çenesinin arkasındaki düğüm gerilerek dikkatle başka yöne dönüyor.

Yine de LDZ piçi bizi izliyor. Gözlerini kısan Tucker dirseğini arkadaşının böğrüne saplıyor ve ona üst dudağının kıvrımı kadar küçümseyici olduğunu bildiğim bir şey söylüyor.

Dişlerimi gıcırdatarak Lavinia'yı kalçalarından tutup kaldırıyorum; sadece birazcık, aletimi tutup başını girişine dayayacak kadar.

Donup kalıyor, dudaklarını yalarken göğsü kabarıyor. "Sen ne...?"

Kıçını sertçe sıkıyorum. "Sadece ucunu, tamam mı?"

Gözleri bir o yana bir bu yana kayıyor. "Burada mı? Şimdi mi?" Kıpırdanmaya çalışıyor ve ben de bu hissin tadını çıkarıyorum. "Sy, sana zaten yapamayacağımı söyledim-"

Onu geri çektim, tıslayarak, "Senden bir kez bile bir şey istemedim, Lavinia. Asla."

Duraklıyor, yüz hatlarına bir tedirginlik çöküyor. Çünkü doğruyu söylediğimi biliyor. Ellerinin üzerimde olduğu tüm o geceler boyunca, ona asla söylemedim. Ona yatağıma girmesini emretmedim. Kaç günümü sınıfta onun ağzının üzerimde olduğunu hayal ederek geçirdim? Ve bunu hiç istemedim.

Onu parçalamak için yanıp tutuşan yanımı gizlemek için nafile bir çabayla ensesini kavrıyor, ağızlarımız bir fısıltı kadar açılana kadar onu kendime yakın tutuyorum. "Sadece birazcık alabilirsin, değil mi?" Elimi hareket ettirip sikimin başını ona sürtüyorum. "Sadece bu kadarını almama izin ver. Lütfen?"

Yalvarış boğazımda ekşi bir yanık oluşturuyor, ama onu özgürce veriyorum, daha da kızarmasını izliyorum, "Sadece ucu mu?" diye fısıldıyor. Yüzünden savaşan duygular geçiyor. Korku, istek, suçluluk. O yumuşayana kadar hepsini çekiştiriyorum. "Tamam, ama-"

Sikimi kavradım. "Hazır mısın?"

O daha cevap veremeden ben çoktan ayağa kalkmış, kolumu boynuna dolayarak onu yere bastırmıştım bile.

Aletimin başı kırılıp içine girdiğinde yüksek sesle ve şok olmuş bir şekilde nefesini tutuyor.

Dudakları kıpırdıyor ama ne dediğini duymuyorum, kulaklarım onun sikimin etrafındaki telaşıyla dolup taşıyor. Hayal ettiğimden çok daha sıcak ve *sıkı*. Kahretsin, etrafımda bir mengene gibi ve ilk kez bunu anlıyorum. Kadife Saklanma Yeri. Ben içine girdikçe kadife gibi yumuşayan amcığı böyle bir şey işte.

Gerildiğinde direncini hissediyorum. "Bu kadarını kaldırabilirim."

Kalçalarım benden daha eski, ilkel, içgüdüsel bir ritimle esneyip salınıyor. İstesem de durduramıyorum. Nefes almak kadar gerekli, sikimin başını onun darlığına düşüncesizce sokuyor, yavaşça bir santim daha kazanıyorum. "Biraz daha alabilirsin," diye fısıldıyorum, kendi sesimi zar zor tanıyarak. "Hadi bebeğim. O kadar ıslaksın ki..."

Kaşları birbirine çarpıyor ve başını sallayarak yüzünü buruşturuyor. "Bu çok fazla

-*Ah*!" Feryadı, sikimin ona bir santim daha sokması kadar keskindi.

Kendini yukarıya, sikimden uzaklaştırmaya çalışıyor, ama kolum omuzlarına karşı çelik gibi hareketsiz. Bu bana sadece dışarı kaymak ve tekrar içeri itmek için ihtiyacım olan odayı veriyor ve neredeyse dayanılmaz sıkılıkta bile, amcığı aletimin ucunu boğuyor, bana çarpıyor. Kalçalarım hareket ederken ona bakıyorum, nefes nefese ve dehşete düşmüş bir halde. "Seni beceriyorum."

Eli gömleğimi pençeliyor, dişlerini sıkıyor. "Acıyor."

"Kabul ediyorsun," diyorum, düşüncesizce ve pervasızca içine girip çıkıyorum. Daha yarısına bile gelmemişti ama bu seksti. Islak, sıcak ve istediğimden çok daha yavaş ama onu beceriyorum ve sadece bu gerçek bile neredeyse patlamam için yeterli.

Başı sallanıyor, yanakları rengini kaybetmiş. "Yapamam, lütfen, ben-ben elimi kullanacağım."

Kavgayı nerede olsa tanırım ve şu anda Lavinia'nın kalçaları onu yukarı kaldırırken kolum onu aşağı indiriyor. Bunu düşünmüyorum bile. Karşılık veriyorum ve bu tıpkı yaptığımız seks gibi. İçgüdüsel, temel, damarlarımda dolaşan kan kadar hayati bir güç. Onu sıkıca kavrıyorum ve yukarı itiyorum, içime sokuyorum.

Boğazından bir çığlık kopuyor ve bana doğru düşüyor. Dişlerinin omzuma saplanmasının ilk başta ne kadar acı verdiğini bilmiyorum ama acının beni her zaman olduğu gibi daha sert ve daha derine ittiğini biliyorum. Belki daha sonra, savaşma çağrısına -sevişme dürtüsüne- boyun eğdiğim için kendimi zayıf bulacağım ama şu anda onu sıkıca kavrıyorum ve beni almasına izin veriyorum, içime girmeye, onu etrafımda hissetmeye, onu benim yapmaya çok niyetliyim.

"Sy," diye homurdanıyor, uzaklaşmaya çalışıyor. Onu yerinde tutuyorum. "Yaklaştım," diye homurdanıyorum, onu aşağı itiyorum, "sakin ol."

Buna katlanmakla o kadar meşgul ki, muhtemelen eteğini yukarı çekip onu iyice açtığımda kıçına değen havayı fark etmiyor bile.

"Vay anasını," diye bağırıyor biri. "Dostum, onu çiviliyor!"

Ağırlığını hissettiğimde üzerimizdeki gözleri görmeme gerek yok, sadece omzuma batan dişlerinin acısıyla artıyor, sert ve cezalandırıcı, aynı şekilde onu incitiyorum. Bunlardan hangisinin bedenimi ateşe verdiğinden emin değilim ama homurdanarak onu kendime yaklaştırıyorum ve bunun bir patlama gibi uzuvlarıma yayıldığını hissediyorum.

Bedenim kasılıyor, o da üzerimde geriliyor, kendini destekliyor. O kadar sert boşalıyorum ki gözlerim bembeyaz oluyor. Zihnimin arkasında bir yerlerde, herkesin bunu gördüğünü biliyorum, sikim onu döllerimle doldururken titreşiyor. İçinde

Farkındalık ile bir kızın içinde bitmekte olan tam bir kaos arasındaki vadide, onları affediyorum. *Herkesi*. Nick, amcığı bu kadar çok kovaladığı için. Remy, bu sanata aşık olduğu için. Öğrenci birliğindeki çocuklar nadiren başka bir şey düşündükleri için.

Şimdi her şey mantıklı geliyor. Kuku çok *yüce bir şey*.

İstediğim kadar derinde değilim, sadece yarısına kadar girebildim ve hala o kadar sıkı ki kan dolaşımımın olması bile bir mucize, ama bu dini bir deneyim. Kalçalarım bunun gücüyle titriyor, sikim kendini tükenmeye bırakırken çenem bir tıslamayla sıkılıyor.

"Siktir," diye nefes alıyorum, kanepenin arkasına yaslanıyorum, kaslarım gevşiyor.

Ben kazandım.

"Sana durmanı söyledim," diye tükürüyor. Benden uzaklaştığında sürpriz olmadı, titrek bacakları üzerinde geri çekilirken bitmiş horozum ondan kayıyor.

"Bekle," diyorum, sesim tembel ve bulanık, ama ona uzandığımda elimi yumruklayarak uzaklaştırıyor.

Kaçış sürpriz değil.

Yüzündeki ifade sürpriz.

"Normal bir erkek olmayı bu kadar çok mu istiyorsun?" Gözleri geniş ve ıslak, alt dudağı titriyor. "Tebrik ederim. Sen de diğerleri gibisin Simon."

Gölgelerde bile, iç uyluğundan aşağı damlayan dölün parıltısını görüyorum.

Ona bakmayı reddediyorum, bunun yerine pantolonumun içine geri sokuyorum kendimi. Elimde bir kan lekesi var.

Uyuşmuş bir şekilde ona bakarak, "Her zaman beni alabileceğini söylüyorsun," diye tartışıyorum ama anlamsız.

Çoktan insan kalabalığının arasına karıştı, çoğu sanki az önce onun sikilişini izlememişler gibi arkasını dönme sağduyusuna sahipti.

Çoğunda bu his vardır. Tucker'da yok.

Omuz silkerek bir omzunu kaldırıyor, sonra da içkisini, hareketi net ve okunabilir.

Benim hatam.

Göğsümdeki bu hissi şişirmesi gerekiyordu - sevdiğimi itiraf etmekten utanmadığım bir his: Zafer. Orada olmadığından değil, çünkü orada.

Gurur, bu garip boşluğun içinde kayboluyor.

Herkesten daha iyi biliyorum ki bazen bir galibiyetten kırık dökük ve hırpalanmış olarak ayrılırsınız. Kanayarak ya da topallayarak. En iyi zafer zorlu bir dövüşün ardından gelir ve Lavinia'yla haftalardır tur atıyoruz. Biraz acı hissetmemesine imkan yoktu ama o dayanıklıdır. Bu yüzden onun olması gerekiyordu. Bunu bana defalarca kanıtladı. Hayır, o bana *meydan okudu.* Kabul ettiğinde ne elde edeceğini biliyordu ve kabul *etti.*

Kötü hissedecek bir şeyim yok.

Hiçbir şey.

Ayağa kalkıp fermuarımı çekiyorum, birkaç fahişenin meraklı gözlerle bana bakmasını umursamıyorum. Yeterince insan beni kızımı sikerken - gerçekten sikerken- gördü, dedikodular kalabalığın arasından süzülmeye başlayacak ve bir kadını tatmin etme yeteneğim, *erkek olmam hakkındaki* tüm söylentiler ve fısıltılar sonsuza dek sona erecek.

Acemilerden birine gidip bana bira getirmesini işaret etmiştim ki kardeşim Musa'nın Kızıldeniz'i yarması gibi insanları ayırdı. Yüzüme sarhoş bir *sırıtış yerleştiriyorum,* bu olayın ne kadar önemli olduğunu anlayacak biri varsa o da o. Nick bekâretini on beş yaşındayken, bir fahişenin arabasının arka koltuğunda kaybetmişti. O gece saatlerce bundan bahsetti, yatağında uzanırken, bir beyzbol topunu aşağı yukarı zıplatırken, ikimizin de aletleri

sert bir şekilde, ritim ritim aktardı. Tüm bu zaman boyunca, bunun doğru olmadığını düşünüp durdum. Ben bir yaş büyüğüm. *Ona* öğreten ben olmalıydım.

Kıskançlıktan yanarken, yine de ona bir beşlik

çaktım. Bu gece beşlik çakmak yok.

Bana doğru hışımla yaklaşıyor ve ellerini göğsüme vurarak beni şiddetle geriye savuruyor.

"Ne yaptın lan sen?" diye bağırıyor, dikkatleri üzerimize çekecek kadar yüksek sesle.

"Biraz daha açık olabilir misin?" Hissetmem gereken heyecanı benden almasına izin vermek istemediğim için soruyorum. "Uzun bir hafta oldu."

Acemi biramla çıkageldi, ben de ona uzandım. Nick şişeyi kapıyor, sıvı yere dökülüyor. "Düşes az önce yukarı koştu." Sesi alçalıyor, zehir damlıyor. "Bacaklarından kan akıyordu. Tekrar ediyorum: Ne halt ettin sen?"

Gözlerindeki karanlık parıltıyı görüyorum. Tam olarak ne yaptığımı biliyor ve bana borçlu olduğu kutlama içkisiyle buraya gelmek yerine, küçük, kıskanç bir pislik gibi davranıyor. Her zamanki gibi.

"Yapmadığın bir şey yok," diye yanıtlıyorum onu iterek, "ama en azından önce izin aldım."

Beni omzumdan tuttu ve yüzümü ona dönmem için döndürdü. Çenesinin arkasındaki kaslar titriyor ve benimkiler de aynısını yapıyor. Burada baştan sona kardeşiz, her birimiz diğerini ölçüyor ve bunun ne olduğunu tam olarak anlıyorum. Nick Bruin'in erimesine bir saniye kalmıştı çünkü o daha arkasını sokamadan sikimi onun değerli amına sokmuştum.

İlk vuruşu yapmasını bekliyorum, beklenti tenimde parazit gibi kıvılcımlanıyor ama Nick bile bunu misafirlerin önünde konuşamayacağımızı biliyor.

"Üye olmayanları buradan çıkarın," diye bağırıyor kımıldamayan acemiye. Emir onu harekete geçirir ve üç DKS, Tucker da dahil olmak üzere onları toplar ve kapıya doğru yönlendirir. LDZ kardeşler

kavga ya da tartışma. Onlar da en az bizim kadar iyi anlıyorlar ki aile iş-*ev* işi-özeldir.

Onlar gittikten sonra Nick eğilip ayakkabı bağcıklarını sıkıyor, kasları gergin ve sarmal, ben de gülüyorum, ses göğsümdeki çukur kadar boş.

"Tamam o zaman," diyorum, kollarımı sıvama gösterisi yaparak. Sanırım bu geceyi iki zaferle bitiriyorum. Biri bekâretimi kaybettiğim için, diğeri de kardeşimi dövdüğüm için.

Nick etrafımızda toplanan kalabalığı tarayarak hazırlanıyor, bakışları barın yanındaki birine kilitleniyor. "Verity," dedi, çenesini sarsarken sesi kırpılmıştı. "Yukarı çık ve Lavinia'yı kontrol et." Gözleri ondan bana kayıyor ama soru sormuyor, sadece başını sallıyor ve merdivenlerden yukarı doğru kayboluyor.

Remy'nin silahının vızıltısı kesiliyor ve bir saniye sonra yanımıza gelip kaşlarını sıkıca birleştirerek aramıza bakıyor. "Hadi ama, şu kırmızı şeyi buraya getirme. Bu gece olmaz. Bunun için enerjim yok." Ama sonra etrafına bir göz attı. "Vinny nerede?"

"Üst katta," diye cevap veriyor Nick, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan.

Gözleri tavana doğru bakıyor. "Neler oluyor?"

Soğuk bir sırıtışla çenemi kaldırıyorum. "Gördüğünüz gibi Nicky, Düşes'e biraz fazla sert davrandığım için beni döveceğini düşünüyor. Görünüşe göre, bunu yapabilecek tek kişi o."

"Çok mu sert?" Remy bana bakıyor, gözleri korku dolu. "Ne yaptın sen?"

"Onu becerdim," diyorum, ama hâlâ gurur fısıltısını hissetsem de, bunun kofluğunu daha çok hissediyorum. "Bunu o istedi, onu zorlamadım." Bunu söylerken bile sınırı aştığımı biliyorum ama anlamayacaklar. Hava sıcaktı, kız ıslaktı, *beni içeri* aldı ve bedenim kontrolü ele geçirdi. Telaşla, "Biraz Advil ve buz torbasının yapamayacağı bir şey değil-" diye ekledim.

Çatlak!

Nick'in yumruğu çeneme çarptı. Arkasındaki kalabalık daha sıkı kenetleniyor, şok olmuş sesler müzikle birleşiyor. Kan tadı alıyorum ve yere tükürüyorum,

Yavaş ve ölümcül bir bakışla onu düzeltmek için dönüyorum. "Küçük kardeşim," diye uyarıyorum, "ne yaptığını bir düşün."

Perilini, Bruin'e karşı yüzyılın karşılaşması. İnsanların izlemek için büyük paralar ödeyeceği türden bir dövüş - sportmenlik için değil, bir kez olsun gerçek galip ilan edileceği için. Bu uyumsuzlar grubunun gerçek lideri.

"Ona bunun olacağını söylemiştim," diye feveran ediyor, yumrukları hâlâ iki yanında. Daha yüksek sesle bağırıyor, "Bunu yapacağını biliyordum! Onu sana verdim -ikinizi de- ve sen orada oturup bana ona nasıl daha iyi bakabileceğinle ilgili saçmalıklar anlattın." Başını sallıyor, kara kara gülüyor. "Neredeyse yirmi iki yaşındasın ve hâlâ yumruklarını nasıl çözeceğini bilmiyorsun."

"İçinde yaşadığın ev çok büyük bir cam ev," diyorum, dalga yükseliyor. "Son iki yılını çılgınca koşarak, ruhunu ve yeteneklerini Güney Yakası'na satarak geçirmemiş olsaydın burada olmazdık. Bir Kral'ın kızını burnunun dibinden çalıp öldürmeseydin, sakat bırakmasaydın ve kafasını kesmeseydin burada olmazdık." Bir adım daha yaklaşıyorum, son birkaç günün -belki de daha uzun bir sürenin- tüm duygularının yüzeye çıktığını hissediyorum. "Eğer sen ve senin lanet olası dürtü kontrol sorunların olmasaydı, şu an gözetim altında olmazdık, hele hele tüm kardeşliği kaybetme riskiyle karşı karşıya kalmazdık!"

"Bu saçmalığı benim üzerime yıkmaya çalışma," diyor gözleri parlayarak. "Kimsenin yapmaya cesaret edemediği şeyi yaptım."

Çılgınca kalabalığı işaret ediyorum. "Kendiniz itiraf ettiniz! DKS umurunda bile değil. *Tek* istediğiniz onun amcığı ve şimdi onun yerine bana verdiği için öfke nöbeti geçiriyorsunuz." İçimdeki gelgit bir depremle sarsılmış gibi hissediyorum, okyanus tabanı ayaklarımın altında kayıyor. Bizi bir arada tutan tüm bu aylar -kulüp, Dükler, Lavinia- beni akıntıyla daha da derine sürükledi. "Ben olmasaydım, senin bir

Bir ev, bir aile, koruma... ve sen kesinlikle ona sahip olamazdın. Unutma," diye tıslıyorum, parmağımı göğsüne sokarak, "Onu kurtaran *benim."*

Nick'in ateşli bakışları parmağımı takip ediyor ve ne düşündüğünü biliyorum. Başka biri olsaydım, parmağımı keser ve ona hediye ederdi. Onun yerine bana karanlık, boş bir sırıtış gönderiyor. "Yani burada kahraman olduğunu mu düşünüyorsun? Az önce yaptığın şeyden sonra?" Başını sallayarak beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, dudakları kıvrılıyor. "Evet, onu becerdim ama en azından ne olduğunu gördüm. Şu kasılmana bak, sanki seninle dövüşemeyecek birine o şeyi sokmak gurur duymaya değer bir şeymiş gibi. Sen kahraman falan değilsin, ağabey." Dişlerini göstererek gözlerimin içine baktı. "Sen lanet bir eziksin."

Gelgit dalgası vahşi ve kontrolden çıkmış bir şekilde serbest kalıyor. Ona doğru hamle yapıyorum ama mürekkeple kaplı, sırım gibi bir kas duvarı aramıza girerek beni geri itiyor.

"Hayır!" Remy bağırıyor ve bembeyaz öfkenin ardında, kardeşlerimin ellerinin kollarımın ve omuzlarımın etrafında kenetlendiğini hissediyorum. "Bunu yapmayacağız. Bu tam da onun istediği şey, bunu biliyorsun, değil mi?" Remy iki parmağını şakağına sokarak beni Nick'ten uzaklaştırıyor. "Kafana giriyor ve her şeyle oynuyor! Sarı ve kırmızı bronz yapar. Aç şu lanet gözlerini!"

Onu iterek gözleri büyümüş ve çılgına dönmüş arkadaşıma bakıyorum. "Oh, bu çok zengin. İkiniz de yürüyen felaketlersiniz. Remy ne olup bittiğini anlayacak kadar bile Engerek zıkkımı çekmeyi bırakmıyor ve sen," diyorum Nick'e, hâlâ kemiklerini parmaklarımın altında hissetmeye aç bir şekilde, "hâlâ arkamızdan iş çeviriyorsun, inkâr etme. Onu götürdüğün tüm bu gezintileri fark etmediğimizi mi sanıyorsun? Kabul edin," diye çıkıştım, "İkiniz de bir bakıcı olmadan çalışamazsınız!"

"Bu da sensin, değil mi?" Nick sorar, gözleri kavgacıdır. "Belki de kimsenin senin onlara bakmanı istemediğini anlayacak kadar haçından inebilirsin!"

Yumruğun nereye gideceğini hissedebiliyorum, tam buraya. Onu yere sererdim. Remy de karışırdı, belki bazı kardeşler, hatta belki

bazı orospuları. Çirkin, kanlı ve güzel olurdu ve ben bunu başlatma dürtüsünü bile hissedemiyorum. Onlara bakıyorum, kardeşlerim, ailem, kanım ve ruhum olması gereken bu adamlara ve bunu hissetmiyorum. Eskiden bizi bir arada tutan bağlar artık yok.

Ve öyleymiş gibi davranmaktan bıktım.

"Ben bırakıyorum," diyorum merdivenlere dönerek.

"Benden bu kadar." Sikerim böyle işi.

Hayır, siktir et *onları*.

Acemileri silkip atıyorum ve Remy ile kardeşimin yanından geçip ikisini de geride bırakıyorum. Merdiven boşluğuna ulaştım ve koşarak üçüncü kata çıktım, kapıyı iterek karanlık sessizliğin içine girdim. Remy ve ben partiyi güneş batmadan önce başlatmıştık, bu yüzden burada hiçbir ışık yanmıyordu ve saat kadranından sızan ufuk çizgisinin ürkütücü parıltısından başka hiçbir şey yoktu.

Nefes alıp düşünmek için kendime bir saniye veriyorum. Ve sonra sesleri duyuyorum.

Banyoya doğru baktığımda bir parça ışık görüyorum. Kapı bir santim bile açılmamıştı. Fısıltı sessiz ve zayıf, kapıya yaklaştıkça gelenin Verity olduğunu anlıyorum.

Kulağımı çatlağa çevirdiğimde, "...dikiş gerekmeyecek ama temizlemeliyiz." dediğini duyuyorum. Sesi yumuşak, tereddütlü ve o kadar dikkatli ki yumruklarımı sıkmama neden oluyor.

Uzun bir burnunu çekme sesi duyulur ve ardından Lavinia'nın "Ben yaparım," diye karışık bir cevabı gelir.

Hiç düşünmeden kapıyı itip açtım. Lavinia tuvalette, dizleri açık, Verity de kalçalarının yumuşak derisindeki kanı siliyor. Yüzü gözyaşlarıyla lekelenmiş Lavinia'nın bezi alışını donmuş bir halde izliyorum. Sözsüzce mavi saçlarını topluyor ve büküyor, başını eğip bezi eteğinin altına iterken bir eliyle tutuyor.

Geri çektiğinde kırmızıydı.

Ağzım yumruklanmış nefesimle parçalanıyor ve Verity dönerek beni fark ediyor.

Yüzü daha önce onda hiç görmediğim bir şeye dönüşüyor - çarpık ve vahşi - Düşes olabilecek ama olamamış bir kadının yüzü.

"Çık dışarı," diye bağırarak kapıya doğru ilerliyor. "*Defol git*!"

Avucunun topuğunu kapıya vurarak yüzüme çarpıyor.

Ondan sonrası sessiz. Ses yok. Alt kattaki partiyi bile duyamıyorum. Belki de hepsi gitmiştir. Belki de sağır oldum ve Lavinia'nın kalçalarının slayt gösterisini izlerken kendi beynimin sesinden başka bir şey duyamıyorum.

Yatak odama gidiyorum, daha önce hissettiğim o gurur kırıntısı buharlaşıp keskin ve buruk bir şeye dönüşüyor. Işığı açtığımda yatağımdaki tüy yumağı gerinerek kıpırdanıyor, Archie'nin gözleri kapı aralığından bana bakmak için açılıyor. Avucumu yüzümde gezdirirken, zamanı geri alma arzusuyla yanıp tutuşuyorum. Geceye yeniden başlamak için. Kendimi, bu gece benimle birlikte bu yatağa gireceğini bildiğim bir yere koymak için. Uyandığımda onu bana doğru kıvrılmış, ten tene bulacağımı bilmek.

Ama bunların hiçbiri olmayacak.

Tüm kıyafetlerimi getirdiğim spor çantasına atmam sadece birkaç dakikamı aldı. Dizüstü bilgisayarım, telefonum, ayakkabılarım, kitaplarım.

Ayrılmadan önce Archie'ye dokunmak için uzanıyorum, kafası bir mırıltıyla avucuma çarpıyor. Sonra günlüğü *onun yastığının* üzerine koyuyorum ve arkamda yıkım izleri bırakarak kapıdan çıkıp gidiyorum.

30

Lavinia

MARTYR gibi görünmek istemem ama incinmek Lucia olmanın bir parçası. Fiziksel, duygusal, ruhsal... hiçbir şey sınır dışı değildi. Test edildik, yıkıldık, yeniden inşa edildik ve tekrar parçalara ayrıldık.

Ben babamdan kurtuldum.

Nick Bruin'den kurtuldum.

Simon Perilini'nin bana yaşattığı acıdan kurtulacağım ama bu acıtmadığı anlamına gelmiyor. Zaten bir kısmı benim hatamdı. Sy'ın ders kitaplarının derinliklerine gömülmüş bir kelime var. Aktarım: Romantik duyguları koruyucu rolündeki bir kişiye bağlamak.

Sy beni kutudan kurtardı. Beni babamdan korudu. Mantıksız da olsa ona karşı bir şeyler hissetmem çok doğal. *Aktarım.* Bana zarar verdikten sonra verdiğim tepkiye neden olabilecek aklıma gelen tek şey bu. Banyoda ağlayışım, parçalanmış ve kanlar içinde.

Verity bana yardım ederken. Ben onun bana yardım etmesine *izin verirken. İşte* bu kadar kötüydü.

Verity arabasını kaldırıma çektiğinde Nick dışarıda beklemektedir.

Göstergesindeki saat bana sabahın üçünü biraz geçtiğini söylüyor ve ona teşekkür etmek için dönmeden önce çantayı elimde tutuyorum.

Ben söyleyemeden başını sallıyor. "Lafı bile olmaz." Bakışları çantaya kayıyor. "İyi olacak mısın?"

"Evet." Beni götürdüğü yirmi dört saatlik klinik soru sorulmayan bir yerdi, ama onlara gerçeği söyledim: partnerim çok donanımlı ve benim için çok fazla. Doktor beni bir paket Epsom tuzu, ılık banyo talimatları, buz paketleri ve bir şişe kayganlaştırıcı ile gönderdi. "*Bu senin arkadaşın,*" dedi ve elime tutuşturdu. "*Bolca kullan.*"

"Hayır, yani bu iyi ama peki ya...?" Verity çenesini Nick'in arabaya yaklaştığı yere doğru eğdi. Ona on dakika önce mesaj atıp yolda olduğumuzu bildirmiştim.

Ona yorgun ve yıpranmış hissettiren bir gülümseme veriyorum. "Nick iyi. İşleri yoluna koyduk sayılır."

Rahatlamış görünüyor, ama o sırada adam kapımda, kapıyı benim için açıyor.

Eğilip aramıza baktı ve "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Verity ve ben, sorunun ortaya çıkışındaki yapmacık ve garip tavır karşısında hızlı bir bakışmayı paylaşıyoruz. "Bir şeye ihtiyacın olursa ara," diyor ben dışarı çıkarken.

Nick kulenin kapısına ulaşıyor ve kapıyı benim için açık tutuyor. Ona attığım bakışı görmezden gelerek, "Merdivenlerden çıkabilecek misin?" diye soruyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Kukum biraz kırık olabilir ama bacaklarım gayet iyi çalışıyor."

Hatta tırmanışı yavaşça bitirdiğimde, bacaklarımın arasındaki sürtünmeden dolayı irkildiğimde *sana söylemiştim deme nezaketini* bile gösteriyor. Zirveye ulaştığımızda, "Acaba daha iyi olmaz mıydı?" diye düşünmeye başlıyorum.

asansöre binerdim. Tabii, panik atak geçirirdim, muhtemelen bayılırdım, ama yine de.

Ouch.

Banyoda, çantayı banyo çekmecesine, tamponlarımın ve saç maşamın altına atıyorum ve yatmaya hazırlanıyorum. Aynaya baktığımda, utanmamış, incinmemiş, aşağılanmamış gibi cesur bir yüz ifadesi takınıyorum. Yine de şüphelerim devam ediyor.

Ya Sy ucube değilse? Ya ben isem? Haley gibi bir kız onu alabilir mi? Ya da diğer sürtüklerden biri? Sonrasında banyoda koca bebekler gibi ağlarlar mı?

Banyodan çıktığımda Nick beni bekliyor, ayakkabılarını çoktan çıkarmış ve gömleğini sıyırmış. "Sy gitti," diyor, bir elini kapı pervazına dayamış, kapıyı kapatıyor. "Benimle yatağa gelebilirsin."

Göğsünün çıplak genişliği önümde beliriyor, kaslı ve mürekkeple kaplı. Büyülenmiş gibi ona bakıyorum. "Uyumak için mi?" Açıklığa kavuşturuyorum.

Arkasına yaslanıyor, kaşları birbirine çarpıyor. "Tanrım, bir şey deneyecek değilim ya." Yumruklarını ceplerine sokarak arkasını dönüyor. "Unut gitsin. Sadece Remy'ye gitme. Bu gece kafayı bulmuş durumda."

Sy'ın yatağında uyuyabilirim. Ondan korktuğumdan değil,

sadece... Hayal kırıklığına uğradım, belki.

Hayal kırıklığına uğradım ve kaybettim, çünkü bu alışkanlığı edindim. Yaralandığımızda Sy ve ben birbirimize gideriz. O her zaman durumu düzeltmiyor. Bazen umursamıyor bile. Ama ben bu şekilde sorun olmadığını biliyorum. Bir noktada, Sy ile birbirimizin doktoru olduğumuzu kabul etmeye başladım ve ona gitme dürtüsünden kurtulamıyorum çünkü acı çekmeye alışkınım. Alışığım. Ama Sy ile birlikte olmak bana yalnız olmadığında acı çekmenin -biraz da olsa- daha iyi olduğunu öğretti.

Nick daha fazla ilerlemeden, ara veriyorum. "Bekle." Duruyor, bükülürken sırtındaki kaslar esniyor ve bana bir kaşını kaldırıyor. "Tamam," diye karar verdim,

onu yatak odasına kadar takip etmeden önce banyonun ışığını kapattı.

Eşikten yavaşça geçiyorum, Leticia'nın eski puro kutusunu geri aldığım günden beri buraya girmemiştim. Daha önce hiç görmediğim kadar dağınık, kıyafetler ve kitaplar etrafa saçılmış ama kirli değil. Sadece yaşanmış. Nick'in kokusu havada yoğunlaşıyor ve nasıl bir his uyandıracağını merak ederek onu içime çekiyorum.

Dehşet mi? Korku mu? Rahatlık mı?

Cevap, fermuarını açıp kot pantolonunu kalçalarından aşağı indirdiğinde hiç azalmayan garip, kaynayan bir heves. Gözlerimi kaçırıyorum, içeri girerken karnım çırpınıyor. "Bir şeyin var mı-"

Nick sözünü sakınmadan yatağına uzanıyor ve bir gömlek alıp bana uzatıyor.

Bunu daha önce giydiğinden hatırlıyorum.

Sırtım dönükken üstümü değiştiriyorum, gömleğini başına geçirirken sütyenimi çıkarmıyorum. Geniş ve yumuşak, odasının aynı kokusunu taşıyor ama daha temiz, daha rahatlatıcı. Sonra eteğimi çıkarıyorum, Nick'in kapıyı kapatışını izlerken ellerim titreyerek dönüyorum.

"Çatlak mı bırakayım?" Gömleğimin eteklerini aşağı çekerek soruyorum. "Archie için mi?" Ama sonra kapıya bir göz atıyorum - arkasına- ve görmek için öne doğru sürünüyorum. "Ne oluyor lan?"

Nick'in kapısının arkasında bir kız resmi var. Mavi saçlı. Siyah gözlü. Saçlarında Medusa gibi yılanlar var, ama başının her iki yanında şeytan boynuzları gibi kıvrılmışlar.

Elinde bir kafatası var.

Hayır.

Elimde bir kafatası var.

Nick parmaklarını saçlarında gezdirerek alay eder. "Bilmiyorum. Günlerdir bunun üzerinde çalışıyor. Sabahın beşinde uyandığında onu orada dikilirken görürsen korkma."

Rahatsız edici ama nedenini tam olarak kestiremiyorum. Remy beni daha önce de çizmişti ve bazıları kanlı, rahatsız ediciydi, ama nedense bu beni ürpertiyor. Nick'e benim böyle mi göründüğümü sorma dürtüsü geliyor içimden, gerçi bu aptalca olurdu. Stilize edilmiş, pek de gerçekçi değil.

Bu beni rahatsız ediyor.

Arkamı döndüğümde Nick yatağa tırmanıyor ve bana yanında boş bir yer bırakıyor. İblis-yılan kıza son bir kez baktıktan sonra ışığı kapatıp ona katılıyorum, kendimi yatağa bırakıp çarşafların arasına giriyorum.

Uzun bir süre sessiz bir şekilde sırtüstü yatıyoruz. En son ne zaman bu yatakta olduğumu, bağlandığımı, ruhumu çarşaflara döktüğümü hatırlamamak çok zor. Kendimi gergin ve fazla tetikte hissediyorum, yatağın diğer tarafından gelen en ufak bir hışırtı bile irkilmeme neden oluyor.

Nick sonunda iç geçirir. "Burada uyumak zorunda

değilsin." "Biliyorum."

Bir hışırtı daha duyulur ve sonra durur, sesi kısık ve yeniktir. "Beni asla affetmeyeceksin, değil mi?"

Döndüğümde karanlıkta yüz ifadesini seçmekte zorlanıyorum. Bana en yakın olan kolunu başının arkasına sıkıştırmış, kıpırdamadan karanlığa bakıyordu. Nick'le sadece birkaç kez yattım - bu katılığın olağan olmadığını bilecek kadar.

Dürüstçe cevap veriyorum. "Bilmiyorum." Bir yanım olabilirmiş gibi hissediyor ama diğer yanım ona güvenmekten hâlâ korkuyor. Bu yeni tutumu sonsuza dek sürecek mi? Yoksa beni bu kadar duygusuzca, bu kadar bencilce inciten kişi hâlâ orada mı? "Denediğini biliyorum," diye teklif ediyorum, bu kadarını bilmesine ihtiyacım var.

Nick ile aramızda her zaman bir denge vardı ve bu denge yukarıdaki saatin çarkları gibi sürekli dönüyordu.

Sen beni incittin, ben de seni incittim.

Ama belki de bu, döviz borçları ve ödemeler gibi gidip geldiğimiz sefaletten daha fazlasını kapsayabilir.

Belki ben de biraz deneyebilirim.

Bu kez irkilen Nick oldu, ona doğru bastırıp yanağımı göğsüne yasladığımda vücudu şaşkınlıkla sarsıldı. O da kardeşi gibi sıcak, sert ve sağlam. Dizlerim bacağına çarpıyor ve isteksizce bacağımı onunkinden geçiriyorum, kaval kemiğini kaplayan kaba tüyler baldırımı kaşıyor.

Kolunu yeniden konumlandırdığında yanağımın altındaki kaslar kayıyor, başının altından çekip omuzlarıma doluyor. Sanki kötü bir tepki vermemi bekliyormuş gibi yavaş ve sınayıcı bir dokunuş bu. Tepki vermeyip yanına sokulduğumda parmaklarını üst koluma doluyor, avuç içi hafif bir okşayışla tenime sürtünüyor.

Dönüp dudaklarını alnıma bastırdığını görmüyorum ama hissediyorum; baskıyı, sıcaklığı, saçlarımın kokusunu içine çekerek oyalandığında göğsünün genişlemesini.

İç çektiğinde vücudu bana karşı gevşiyor, kasları gerginliğini kaybediyor.

Uyku beklediğimden daha kolay geliyor.

~

Günlüğü ancak derslerimizden döndükten sonra, uykusuzluktan bitap düşmüş bir halde BULABİLDİM. Nick bana babasının aradığını ve Sy'ın 'kafasını toparlamak' için bir süreliğine eve geri döndüğünü söylediğini anlattı. Bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum ama biraz boşluk bana uyar. Şu anda Sy hakkında ne hissettiğimden ya da döndüğünde ne hissedeceğimden emin değilim. Yük treni çarpmış gibi hissettiğim bedenimi iyileştirmeye çalışmakla meşgulüm.

Ama duş için kıyafet almak üzere odasına girdiğimde, onu yastığımın üzerinde buldum.

Yasak meyve.

Uzun süre ona bakıyorum, düşünürken tırnağımı kemiriyorum. Haftalarca Sy'ın yazdıklarını izledim, en ufak bir bakış için çaresizdim ve şimdi

Sadece... orada.

Bir teklif.

Yatağın kenarına oturup kitabı kucağıma çekiyorum ve başparmağımı yıpranmış derinin üzerinde gezdiriyorum. Kapağını açmak yanlış, ihlal gibi geliyor.

Simon Perilini, yazıyor. *İnsan davranışları üzerine bir çalışma.*

Sayfayı çevirdiğimde, kabaca çizilmiş bir renk çemberi ile karşılaşıyorum. Yeşil, kırmızı, mavi, turuncu, sarı, siyah. Çarkın her diliminde kelimeler var. Kırmızı *şiddet, enerji, kaos, ezici*. Sarı *keder, üzüntü, acı (duygusal), ölüm*. Mavi *sakinlik, rahatlık, güven, iyiliktir*. Turuncu *ihanet, yalan, aldatma*. Mor *şehvettir,* ama yanında bir not vardır: *Acı (fiziksel)?* Yeşil *hastalıktır,* beyaz *sağlık, yenilenme, berraklık*. Ve siyah...

Pişmanlık,

misilleme. Siyah,

üzgünüm demek.

Bu Remy'nin kodu, onun renkleri. Doğrulurken, Remy'nin bana döndüğüm ilk gece hakkında anlattığı bire on ölçeğinin yer aldığı 'Kafa Kontrolü' başlıklı bir sonraki sayfaya geçiyorum. Sayfaları çevirirken her *şeyin* Remy ile ilgili olduğunu fark ediyorum. Arkaya doğru, üç ay öncesine ait bir sayfada bu yazı var:

R: Çarşamba gününden beri bisiklet sürüyor. İlaçları reddediyor. Bugün sarıdan aşırı derecede nefret ediyor. Duyusal bir sorun mu var? Denek gelmiyor.

Hepsi böyledir. Ya da en

azından öyleydiler.

27 Eylül'e kadar.

L: Uzun süreli hapsin ardından susuz kalmış. Ayrışma sergiliyor. Şahıs sadece ara sıra uyanıktır. Yaralanmalar şunlardır-

Sayfayı çeviriyorum ve iki gün sonrasının tarihini görüyorum.

L: Denek bugün daha uyanık. Uykusu düzeliyor. Geceleri onu yan yatırıyorum, çünkü sırtüstü pozisyon onu uyku felcine en yatkın hale getiriyor gibi görünüyor. İştahı yok, ama ne zaman yemek yese

söz verdi. Beslediğim aptal kedisi için derin bir endişe duyduğunu ifade etti.

Beklenmedik bir anda bir kahkaha kopuyor ve bacaklarımı altıma katlıyorum, her şeyi, her kelimeyi özümsemek için yanıp tutuşuyorum. Kalın bir kitap, iki yıl öncesine kadar uzanıyor ama sayfalar arasında uçarak, her kalem darbesini zihnime kazıyarak bitirmem sadece bir gecemi alacak.

Günlüğü kapatıp yastığın altına sıkıştırıyorum.

Bu, bir solukta içime çekmek istediğim bir şey değil. Tadını çıkarmak, her sayfayı hak ettiği şekilde düşünmek istiyorum. Yine de, sadece Remy'ye değil, Sy'ın kendisine dair bir içgörü hazinesi olan kıyafetlerimi alıp orada bırakmak zor.

Yarın.

Yarın bir sayfa daha okuyacağım.

Verity'nin telefonda anlattığına göre, bu en iyisi.

Bruce, geriye kalan iki Kont'tan biri olan Lars'a yenildi. Dernek muhtemelen kafayı yemiştir. Bu gece zafer partisi olmayacak. Kutlama olmayacak. Kazanan olmayacak. Ganimet yok. Bu, DKS'nin gecenin ana maçını kazanmadığı akademik yılın ilk dövüşü ve tahmin etmem gerekirse, babam delicesine memnun.

Bu düşünceye sinirlenerek saat kulesinde birkaç saat geçirdim ve neyi kaçırdığımı, bu lanet tarih öncesi canavarı neden çalıştıramadığımı anlamaya çalıştım. Üzerinde çalıştım, yeniden çalıştım ama mekanizmayı bir türlü çalıştıramıyorum ve bu da ruh halime hiç iyi gelmiyor.

İşe yarayan tek şey başka bir sayfa okumak. Bu

bir yıl öncesine ait.

R: İştahsızlık. İyi dinlenmemiş. Denek bugün çabuk sinirleniyor, ancak duygudurum bozukluğu teşhisine katılmıyorum. Çok fazla resim yapıyor

Doktoruyla yaptığı seanstan sonra turuncu renkte. Birinin ona yalan söylediğinden şüpheleniyorum ama bu konuda konuşmuyor. Muhtemelen babasıdır. R her zaman sahtekârlığa karşı derin bir kızgınlık sergilemiştir. Bunu bir sadakatsizlik olarak çerçeveliyor, ancak kendi gözlemlerime göre, bu daha çok tümevarımsal akıl yürütmeye karşı bir fobi. R felaketleştirme ve yanılsamaya yatkındır. Tüm gerçekler olmadan, zihni ayrıntıları doldurmak için uzanır, bu da genellikle olumsuz ve görkemli olacaktır. Bugün ona göz kulak olacağım.

≈

Cumartesi günü, West End'de tek başıma yaptığım bir koşunun ardından Sy'ın yatağında kıvrılmış halde okuduğum yazı dokuz ay öncesine ait:

R: Uykusuz. İştahsız ama aktif. Denek tekrar uyarıcı arıyor. Hafta boyunca birden fazla kadınla ilişkiye girdi ve benimle antrenman yapma isteği arttı. Endorfin peşinde olduğundan şüpheleniyorum, bu da kaburgasına yaptırmaya başladığı dövmeyi açıklıyor. Seçilen tasarımın (esrar içen palyaço) duygusal ya da yaratıcı bir önemi yok.

Bir cümle karalanmış ve sonra:

Denek bacaklı her şeyi becerir. Ona daha fazla prezervatif almayı unutmayın.

≈

PAZARTESİ GÜNÜNÜN GİRİŞİ, sonuncusundan bir ay sonra, bir şekilde daha da kasvetli:

R: Denek depresif bir durumda ve derslere katılmıyor. Mesajlarımı görmezden geliyor ve kapısını kilitledi, bu da öğlen saatlerinde RA'sini ziyaret etmesine neden oldu. R kokmaya başladı ve günlerdir duş almadı. Stüdyosunda yeni tuval yok. Her zamanki gibi devam ederse, önümüzdeki birkaç gün içinde daha da kötüleşmesini bekliyorum. Kendine daha fazla zarar vermesi için onu gözlemleyeceğim.

Ciddiyetle günlüğü bir kenara bıraktım ve onu arama dürtüsüne teslim oldum.

O akşam çan kulesinde birlikte oturuyoruz, tam da güneş ufka doğru çökerken.

Forsyth'in her bir bölümünü işaret ederken çok hareketli, yerinde duramıyor. "Sy'ın orada olduğunu biliyorum." Ailesinin mahallesine yakın bir yeri işaret ediyor.

"Nasıl?"

"Siyahla örtülü."

Şehre bakıyorum ve bu kadar kolay olup olamayacağını merak ediyorum.

~

SALI GÜNÜ GİRİŞİ biraz daha olumlu ve günü çatı katımı daha rahat bir okuma köşesine dönüştürerek geçirdikten sonra okudum:

R: Yeni bir ilaç tedavisinin ardından deneğin morali iyi. İyi dinlenmiş. İyi besleniyor gibi görünüyor. Aktif. Spor salonunda birlikte ağırlık kaldırdık. Kovalıyor gibi görünmüyor. Rekabetçi ama agresif değil (normalden daha fazla). Tıbbi ve akademik bakımına daha fazla dahil olmaya çalışan babası hakkında konuştuk. Yılın bu zamanlarında hep böyle olur.

~

ÇARŞAMBA, biraz daha yeni bir şeyler bulmayı umarak günlüğün arkasına bakıyorum ve bunu görüyorum:

R: Duyguları inişli çıkışlı bir seyir izleyen denek, ancak bu kez kimyasal dengesizliğiyle bağlantılı değil. N eve döndü. İkimizi de şaşırttı. Sadece ziyaret için değil. Temelli olarak geri dönmek, unvanını geri almak ve gelecek yıl kulede R ve bana katılmak istiyor. Bu konuda zaten endişeliydim.

Bu değişimin R için uzun vadeli etkileri. Bir taşınma, yüksek bir güç pozisyonu ve dikkat çekmeyi içerecek - bunların hepsi büyüklük sanrılarını tetikleyebilir. Dengesiz, aldatıcı ve saldırgan davranışları olan N'nin eklenmesi daha da aşırı çatışmalara neden olabilir. Ancak N aynı zamanda R'yi de anlıyor. Öznenin ön koluna güven ve özür işareti olarak simsiyah bir dövme yaptırmasına izin verdi. Dinamikleri yakından izleyeceğim.

Bunu iki kez okudum, ilerleyen sayfaların kaçınılmaz olarak beni de içereceğinin farkındaydım. Sy'ın ne düşündüğünü öğrenmek bir süredir istediğim bir şeydi ama gerçekten bilme düşüncesi kalbimin endişeyle çarpmasına neden oluyor. Defteri Ballsack ve adamlarının asansörle çatı katıma çıkardıkları yatağın altına itiyorum.

Elimden geldiğince bekledim ama Perşembe günü koşarak çatı katına çıktım, yatağın altından günlüğü çıkardım ve nefesim boğazımda kalarak sayfayı çevirdim.

Bunun üç girişi var.

R: Tahmin edildiği gibi, N'nin gelişi evi ve onunla birlikte öznenin istikrarını tamamen altüst etti. Renkli konuşma. Düzensiz ruh hali değişimleri. Aşırı cinsellik. Kovalama. Takıntılı çizimler. Hepsi tek bir imgeye odaklanmıştı: Kız. Dün geceden sonra, bunun olumlu biteceğini sanmıyorum. Hiçbirimiz için.

N: Zaten otoriteyle çatışıyor. Saul'un tavrından hoşlanmıyor. Başlangıç dövüşü için açıklanamayacak kadar hevesli. Odasına yarısı kıyafet dolu bir çöp torbasından başka bir şeyle taşınmadı. Ketum.

L: Sonunda çok hareketsiz kaldı. Nedeni belli değil.

REMY bütün hafta boş ve amaçsızdı, projelere başlayıp duruyordu. Artık onun dengesiz müziği olduğunu düşündüğüm müziği çalmaya devam ediyor ve Sy'ın ruh hali değişimlerini ne kadar iyi idare ettiğini takdir etmeye başlıyorum çünkü ne yapacağımı şaşırmış durumdayım. Onu rahat bırakmalı mıyım, yoksa iyi olması için başının etini mi yemeliyim?

Perşembe günü Nick'e fikrini sormayı planlıyorum ama onu mutfak masasının üzerinde silahları düzenlerken bulunca duraksıyorum.

"Bir şey mi kaçırdım?" Düzgün sıralara dizilmiş silahlara ve bıçaklara bakarak soruyorum. "Başka birini öldürmedin, değil mi?"

Sadece yarı şaka yapıyorum.

"Sadece envanter çıkarıyorum," diyor ve bir bez alıp bazı parçaları siliyor. Omuzlarını sıkan düz beyaz bir atlet giyiyor, eli metali ovalarken kumaşın altında kasları kıpırdıyor. "İhtiyacı olanları temizliyorum. Sy'ın yanında ne götürdüğüne bakıyorum." Nick, kardeşi çıktığından beri Sy'dan ilk kez bahsediyor ve yüz ifadesindeki boşluğu çözmeye çalışarak onu dikkatle izliyorum. Ama tek anladığım, dönüp "Remy, bana ateşini getir!" diye seslenişi oluyor.

İlk başta Remy'nin bu talebi görmezden geleceğinden oldukça eminim - öğleden sonra kapıyı çaldığımda cevap vermedi - ama yeterince eminim, kılıflı bir bıçak ve iki tabanca taşıyarak ortaya çıkıyor. Dikkatle onları diğerlerinin yanına koyuyor ve burnunu ovmak için uzanıyor.

"Hepsi bu mu?"

Ona aval aval

bakıyorum.

Günlerdir uyumamış gibi görünüyor. İrislerinin etrafında patlamış küçük kılcal damarlar var ve bu onu ağlıyormuş gibi gösteriyor.

Ama ben daha iyi biliyorum.

Nick mırıldanıyor, çenesini bana doğru sallıyor. "Seninkini de getir, bıçağı da." Ben daha üç adım uzaklaşamadan ekliyor: "Ve şu tabancayı da getir. Nerede olduğunu biliyorsun."

Düşündükçe midem bulanıyor ve Nick'in şifonyerinin en üst çekmecesinden aldığımda daha da kötü oluyor. Elimde ağırlığını tutuyorum, namlunun üzerindeki karmaşık bir şekilde kazınmış 'B' harfini ancak şimdi fark ediyorum.

Tabancamı, revolverimi ve haftalar önce Nick'in yastığının altından çaldığım bıçağı getirip diğerleriyle birlikte masanın üzerine koyuyorum. "Dük *olduğunuzu* biliyorum ve bu sizin tarzınız." Masanın üzerine tünemek için kayarak söylüyorum. "Ama bu biraz fazla gibi geliyor."

Farklı kalibre ve uzunluklarda on bir silah ve beş bıçak var, ancak şık, modern Glock'lar arasında bir tanesi öne çıkıyor.

"Bu nedir?" Remy tabancaya uzanıyor ve Nick'le ben bakışlarımızı paylaşıyoruz. Günlerdir Remington Maddox olan kasırganın etrafında dolanıyoruz ve rüzgârdan daha ne kadar kaçabileceğimizden emin değilim.

Nick'in ağzı daha açılmadan yalan söylemeyi planladığını biliyorum. "Bu benim aldığım bir şey-"

"Baron King'den almış." diye araya giriyorum. Nick bana sert ve keskin bir bakış fırlatıyor ama ben sadece başımı sallıyorum. Remy'yle ilgili günlük kayıtlarını okuduktan sonra sanırım biraz daha iyi anlamaya başlıyorum. "Leticia'nın kafatasını bu şekilde aldık. Sana söylemedik çünkü birimizi ya da hepimizi riske atmadan onlardan daha fazla bilgi alamayacağımızı biliyorduk."

Remy bana bakıyor, tabancayı tutarken gözbebekleri şişmiş ve kararmış. "Baronları görmeye mi gittin?" Burnunu tekrar ovuşturarak Nick'e döndü. "Yalnız mı? Sadece ikiniz mi?"

Nick iç çekerek bir sandalyeye oturur ve tabancasını eline alır. "Sadece Leticia'nın ölüp ölmediğinden emin olmamız gerekiyordu. Baronlar bakılacak en bariz yerdi."

"Nasıl?" diye soruyor, vahşi gözleri aramızda dolaşıyor. "Baronlar böyle bilgiler vermezler. Senin için değil. Hiç kimse için. Üç yıl öncesini hatırlıyor musun? Kaybolan Prens'i? Ashby bile onlardan bir şey öğrenemedi ve o bir Kral."

"Remy," diye iç geçirdim, gömleğini tutmak için uzandım. Onu bacaklarımın arasına çekip ellerimle yüzünü çerçeveliyorum. Bu haldeyken bile -gözlerimin içine bakacak kadar yakınken bile- bakışları hâlâ etrafımda dolaşıyor: burnum, saçım, yanağım, ağzım. "Bu önemli değil."

Sarsılarak geri çekiliyor, yüzü buruşuyor. "Bana neyin önemli neyin önemsiz olduğunu söyleme. Baronlara olan lanet borcumuz başımıza bela olmadan da burada yeterince işimiz var."

Nick ayağa kalkıp Remy'ye sert bir bakış fırlatarak, "Borç falan yok," dedi. "Dükler ve Baronlar ödeştiler ama sen etrafı kurcalayıp daha fazla soru sorarsan biz de ödeşemeyiz. Bu yüzden bunu gizli tutuyoruz. Kötü bir şey değil."

Son üç kelimenin yalan olduğunu biliyorum, ama Nick buna inanıyor, bu yüzden içten g e l i y o r - biraz da sinirli.

Bir süre bizi izledikten sonra, Remy parmaklarını namludaki oymalarda gezdirmek için aşağı bakıyor. İyi bir günde Remy'nin aklından neler geçtiğini bilmek imkansız.

Bugün iyi bir gün değil.

Sessizlik uzadıkça uzuyor, yeşil gözleri 'B'ye sabitleniyor. "Güzel bir parça. Ne kadar? Yirmi mi? Otuz yıllık mı? Kabza tasarımından anlayabilirsin." Dikkatle inceliyor, son bir haftadır çokça gördüğüm o sıkıntılı, uzak bakışı takınıyor. "Neden sana böyle bir şey verdi ki?"

Yapmamam gerektiğini biliyorum ama Nick'e bakıyorum. Yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyor -her zamanki gibi- ama bir kaşını kaldırıp şöyle diyor: "Basit cevap, Baron'un kafayı yemiş olması ve kimsenin neden bir şey yaptığını bilmemesi, ama gerçek cevap, görünüşe göre o silahın Düklere ait olması. Özellikle de babama. Sanırım kendini cömert hissediyordu."

Remy derin bir nefes alıyor, bakışlarını bize doğru kaldırırken burun delikleri genişliyor. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Bu silahı aldınız," diyerek silahı kaldırıyor ve başparmağıyla horozu çekiyor, "ve Leticia'nın kafatasını Baronlar *Kralı'ndan* açıklanmayan bir fiyat karşılığında mı aldınız?"

Nick omuzlarını gererek, "Bunun için kendini bu kadar üzme," diye çıkıştı. "Buralarda meth-addled bir kanguru gibi zıplıyorsun. Birkaç hafta ayık kalabilirsen, belki o zaman biraz daha açık sözlü olabiliriz."

Gözlerinde kaynayan öfke fiziksel bir müdahaleye dönüşmeden önce onu kendime çekip ağzının kenarına bir öpücük konduruyorum. "Remy, lütfen. Bize güven, tamam mı? Önemli bir şey değildi." Altını çiziyorum, "*Hiçbir şey.*"

Yavaşça tabancayı masaya geri koydu, çenesi aniden gerildi. Gözlerinde görmekten hiç hoşlanmadığım bir soğukluk var ve Nick, "Dostum, *ne*?" diye sorduğunda sadece omuz silkiyor.

"Hiçbir şey."

Hışımla uzaklaşırken Nick omzumu sertçe itti ve "İyi gidiyorsun lan!" diye tısladı.

Onu iki kat daha sert itiyorum. "Her yerde o var! Gerçekten kafasını daha fazla karıştırma riskini almak istiyor musun?"

Nick etkilenmeden tabancanın nişangâhına bakar, gözleri boş namluyla aynı hizadadır. "Yarın onun Cuma Gecesi Öfkesi ve sonunda bu lanet enerjinin bir kısmıyla savaşacak. Sy bu kadar uzun süre ortalıkta olmadığı için endişeli."

Sönerek, "Öyle misin?" diye merak ettim.

Nick hazneyi çevirip kapatıyor ve bakışlarını benimkilere çeviriyor. "Sorduğun buysa, kardeşimin kuleye ait olduğunu düşünüyorum." Ellerini bezin üzerine siliyor. "Ama sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacı olduğunu da düşünüyorum. Başına gelenlerle yüzleşmeye hazır olduğunda geri dönecektir."

"Nereden biliyorsun?"

Önüme gelene kadar masanın etrafında dolaşıyor ve beni uzun, yakıcı bir bakışla sabitliyor. Eli ensemde dolaşıp yüzümü kendine doğru çektiğinde karşı koymuyorum ve kalçalarımı açarak onu kendime yaklaştırıyorum. "Çünkü o da en az bizim kadar sana bağımlı, Minik Kuş. Her şeyi berbat etti ve buna inanmak zor olabilir ama bazen

Perilini-Bruin bunu fark etmek için bir dakika bile beklemedi." Nick'in gözleri ağzıma düşüyor. Öne doğru eğilmeden önce başını eğiyor, dudaklarımız birleşmeden hemen önce gözümü tutmak için duraklıyor. Yatağında birlikte uyuduğumuz o geceden beri bu onun için yeni bir şey. Beni öpmek isterse, ateş eder ama bana her zaman geri çekilme ya da eğilme şansı verir.

Şu anda, gözlerim kapalı bir şekilde

eğiliyorum. Pişman değilim.

Öpücük kaygan ve yavaş, ben yanlarını kavrayıp sıcaklığını ve gücünü hissederken dili dudaklarımı yalıyor.

Üç gece onun yanında uyumak kararlılığımı test etmek için yeterli olduğundan, Cumartesi gününden beri onun yatağına gitmedim, iyileştikten sonra böyle bir şeyin nasıl işleyebileceği konusunda endişeliyim. Daha fazlasını isteyecek mi? Sırtımdan dürtülerek uyandığım şişkinlik benim sorumluluğum haline gelecek mi?

Beni yavaşça bırakıyor, alt dudağıma dokunmak için uzanıyor. Mantıken her şeyin berbat durumda olduğunu biliyorum ama şu anda Nick'e bakınca bunu anlayamıyorum. Yüzünde tembel, hoşgörülü bir sırıtış var, o fotoğrafta gördüğüm genç haline o kadar benziyor ki, içimdeki bir şeylerin eriyip sıvı sıcaklığa dönüşmesine neden oluyor.

"Ben bu parçaları temizlerken sen de git Remy'ye bak," dedi iç çekerek. "En iyisi geviş getirmeye başlamaması."

Onu yirmi dakika sonra buldum.

Sırtını taşa dayamış oturuyor, bir bacağını çıkıntıya doğru atmış, diğerini bükmüş, kot pantolonunun paçasını soluk dizini ortaya çıkaracak şekilde yukarı çekmiş. Ne yaptığını anlamam uzun bir anımı alıyor, dizine bakarken omurgası eğriliyor, eli garip bir ritimle hareket ediyor.

Sonra iğneyi gördüm.

"Ne yapıyorsun?"

Ritmi hiç bozulmuyor, uzun, düz iğne tekrar tekrar etine giriyor. "Örümcek ağı."

Aval aval bakarak, "Bu nedir?" diye açıkladım.

Kalçasının yanındaki küçük bir mürekkep şişesine batırmak için duraklıyor. "İğne."

"Biliyorum bu bir-" Yeniden toparlanıp, farklı bir soru sormayı deniyorum. "Neden silahın yerine bunu kullanıyorsun?"

Korkunç ve kaba görünüyor ve bana anlattığı hikayelerden, lisedeki dövme operasyonunun nasıl göründüğünü hayal ettiğime çok benziyor. Yavaş. Acı verici.

Saçlarını yüzünden çekip ağa dönerken sesi her zamankinden daha hırıltılı. "Bu daha ince bir nokta."

Buna gerçekten inanıyor mu yoksa yalan mı söylüyor merak ediyorum. Her iki durumda da, gerçeği bildiğimden eminim. Kovalamak, Sy öyle diyordu. Endorfin.

Dikkatlice yanına oturdum ve iğnenin derisine girdiğini görünce irkildim. "Hey, bana bak. Lütfen bakar mısın?" Sinirli bir nefes alıp gözlerini kaldırdığında, "Baş kontrolü?" diye soruyorum.

"Sen Sy değilsin." Alay ediyor ve dikkatini tekrar ağa veriyor. "Sy'a sadece numaralarımı veriyorum."

Kaşlarımı çattım. "Sana benimkini söyledim. Daha önce. Ben-"

Kafasını kaldırdı. "Sana onun aklına girmesine izin verme demiştim."

"Sy?" Remy ile tüm adımları takip edemediğim bir konuşma yapmak alışılmadık bir şey değil, ama bu normalden daha spesifik görünüyor.

"*Sy* değil." Gözleri parlıyor. "Babam."

Kaşlarımı çattım. "Babanı hiç görmedim." Geçmişi düşünüyorum. "Yani, onunla yemeğe gittiğimizden beri. Adamı sadece o zaman gördüm."

Yere bakıyor, gözle görülür bir şekilde öfkeli. "Evet, ama öyle demiyor." Bir sonraki dürtme beklediğimden daha derine iniyor ve şaşkınlıkla irkilmeme neden oluyor.

Hiç düşünmeden bıçağı kaptığım gibi çan kulesinin kenarından aşağı fırlatırken yıldırım hızıyla hareket ediyorum. "Kendini bıçaklamayı kes!"

Remy anında tepki veriyor, avucu boğazıma bastırmak için yaklaştığında gözleri faltaşı gibi açılıyor. Ama sıkmıyor, bu sefer değil. Bana veriyor

uzun, kaynayan bir bakış attı ve sonra homurdanarak elini çekti. "Senin gibi insanlar bunları nasıl sıralıyor?" Elini saçlarının arasına sokup köklerini çekiştirerek söyleniyor: "Renkler, sayılar ve harfler... Hepsi içime girip beni sarsıyor, ama sen... sen sadece sopayla uzaklaştırıyorsun. Kırmızı, sarı, ikiler, üçler ve yediler. Onları buraya koyuyor!" Remy işaret parmağının ucuyla şakağına vuruyor. "Sonra da çekip gidiyor!"

Derin nefes alarak, "Babandan mı bahsediyorsun?" diye merak ediyorum.

Hayal kırıklığı yüz hatlarında patlıyor, ama aynı hızla yerini yorgunluğa bırakıyor. "Lanet olsun, yaptığı şey bu, biliyor musun?" Avuçlarını yüzünde gezdiriyor ve onları çektiğinde gözlerindeki karanlık çatışmayı görüyorum; karışık bir kafa karışıklığı ve altında koyu lekeler. Çok az uyku. Çok fazla uyarıcı. Okudukça, dopamininin mahvolduğunu ve rutin ve güneş ışığı eksikliğinin sadece düzensiz davranışlarını artırdığını daha iyi anlıyorum. Paranoyasının arttığını hissediyorum ve Sy burada olmazsa daha da kötüleşeceğinden korkuyorum.

Korkarak soruyorum, "Bilmiyorum Remy, söyle bana. Ne iş yapıyor?"

Forsyth'e bakıyor, gökyüzü gözlerine yansıyor. "Yalan söylüyor, Vinny. Her zaman, her gün. Gerçeği söylediğinde bile, sadece daha kötü bir şeyi saklamasına yardımcı olacak kısımlarını söylüyor." Yoğun bir şekilde fısıldıyor, "Derisi gerçek değil. Her gün giyiyor ama hep turuncu ve kırmızı. Bazen onun var olup olmadığını bile merak ediyorum. Bazen *ben de* var mıyım diye merak ediyorum. Belki de beni bu hale o getirdi." Kaşları sıkıca çatıldı, yüzü buruştu. "Ya da belki o gece uçurumda öldüm ve tüm bunlar beyni çürüyen bir kafatasının içindeki nöronların ateşlenmesinden ibaret."

"Hey," diyorum, önünde dizlerimin üzerinde yükselip kucağına doğru ilerlerken midem bulanıyor. "Böyle konuşma. Bu gerçek. Hatırladın mı?" Taytımın belini çekiştirerek ona yıldızı gösteriyorum.

Çekinmeden ve düşünmeden dokunuyor, sanki parmak ucunu noktalara bastırmak otomatikmiş gibi, sayıyor. Kaşları alçalıyor, elimi çekiştiriyor.

Gömleği kafama geçirdiğinde itiraz etmiyorum. Ne aradığını biliyorum. Güve çizgisini sıyırırken dokunuşu tüy kadar hafif.

Bana göz kırpıyor, yavaş ve ağır, gözleri o kadar kan çanağı ki onlara bakmak benimkileri de acıtıyor. "Onu içeri alamazsın, Vinny. Senin benim için kötü olduğunu düşünüyor ve bizi zehirlemek için ne gerekiyorsa yapacaktır."

Kollarımı boynuna dolayarak, "Hiçbir yere gitmiyorum," diye onu temin ediyorum. "Ben senin Düşesinim."

Gözleri dalgalanarak kapanıyor, elleri belimden kıçıma, kıçımın kıvrımlarına doğru kayıyor. "Sy seni incitmiş olsa bile mi?"

Eğilip çenesine bir öpücük konduruyorum. "Simon Perilini'den daha kötülerini atlattım."

Burnunu kulağımda gezdiriyor, nefesi sıcak ve gürültülü. Sonra bir koluyla beni kendine doğru çekerken diğer eliyle aniden kemerini kurcalamaya başlıyor. "Hadi sevişelim."

Donup kalıyorum, istiyorum ama korkuyorum. Vücudumun her parçası Nick'i arzuladığı kadar onu da arzuluyor ve Sy'ı özlüyor. Ama bacaklarımın arasındaki ağrı hâlâ orada ve Remy'ye ne kadar güvensem de -ki güveniyorum- şu anda çok dengesiz. Bu hissin içinde kaybolmasından korkuyorum.

Elimi onunkinin üzerine koyarak, "Daha fazla zamana ihtiyacım var," diyorum.

Kaskatı kesiliyor, dudakları yanağıma yapışıyor. "Daha fazla zaman mı?"

"İyileşmek için." Sinirle yer değiştiriyorum. "Biliyorsun, geçen geceden... uh, geçen geceden."

"Senin güzel amcığın." İçinden bir ürperti geçiyor. Öpücüğü bekliyordum ama arkasındaki enerjiyi beklemiyordum. İçime girerken parmakları acıyla kıçımı tırmalıyor. "Eminim tıpkı ilk seferki gibi görünüyordur, değil mi? Kan ve mavi. *Siyanin* mavisi."

Sy'ın renk kartelasını okuduktan sonra biraz araştırma yaptım. Mavi güvenilir, sakin anlamına geliyor. Siyanin, resimde kullanılan özel bir renk pigmenti türüdür. Başparmağı yıldızıma sürtünüyor ve ben bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum. Remy ayakları yere basmak, bana inanmak, güvenmek istiyor ve ben de onun sakinliği olabilirim.

Tabii bana izin verirse. Şu anda babasına ya da Sy'a bile güvenemiyorsa, bana güvenebilir.

Remy'nin endorfine ihtiyacı var. Onları ben verebilirim.

Bir elimi aramıza sokmak için uzanıyorum, uzunluğunu sıkıyorum. "Seni hâlâ iyi hissettirebilirim. Hala... mavi olabilirim?"

Karanlık, buğulu gözlerle bana bakıyor ve nefes alıyor, "Evet. Ağzını düşünüyordum, Vinny." İki parmağını dudaklarıma bastırdığında, parmaklarını dişlerimin arasından geçirip dilime bastırmadan önce içeri girmesine izin vermem için bana zar zor fırsat tanıyor. "Daha önce sikimi çok iyi emmiştin. Çok tatlı ve mor."

Ben daha bunu anlamaya fırsat bulamadan beni kaldırıp ayağa fırlatıyor. Hevesli parmakları yine kemerini arıyor ama ben ona doğru bastırıyorum ve önce gömleğini yukarı kaldırıyorum. Ellerim onunkilerle buluşana kadar eteğini yukarı itiyorum ve o da başının üzerinden çekiyor. Dudaklarım göğsünün sert kaslarına, dövmelerine ve pürüzsüz tenine doğru bastırıyor. Meme ucunu emiyorum, sonra ucuna hava üfleyerek çakıl taşlarını izliyorum.

Elleri tenimde çılgınca bir iz bırakıyor, kollarımda, sırtımda, gömleğimin altında aşağı yukarı geziniyor. Aşağı inerken zayıf karnını öpüyorum, parmaklarımı bel kemerinin altında kaybolan yumuşak saçlarında gezdiriyorum. Teninin, mürekkepli etinin tadını alıyorum, hassas ve sıcak. Karnı aşağı iniyor ve kemerini hızlıca çıkarıyorum, fermuarını açmadan önce metal taş duvara çarpıyor.

Remy'nin şort giymemesi şaşırtıcı değil, pantolonunu indirdiğim anda siki dışarı fırlıyor. Ona uzanıyorum, elimi uzunluğundan aşağıya doğru gezdiriyorum, içime zevk sancıları gönderen kıvrım boyunca hissediyorum. Eli başımın arkasına doğru kayıyor, uzun parmakları saçlarımın arasından geçiyor. Kavrayışı sıkı, emin ve ağzımı daha yakına çekmesine izin veriyorum, yüzüm onu izlemek için yukarı kalkıyor.

"Em onu, Vin," diyor, sikinin ucunu içeri sokarken alt dudağımı okşuyor.

İlk tat keskin ve tuzlu, ağzımın sıcaklığına karşı şaşırtıcı bir sıcaklık. Şaftı yalamak için acele etmiyorum. Bu bir alay değil. Tıpkı Nick'e daha önce verdiğim öpücük gibi. Yavaş. Şehvetli. Söylemeye hazır olmadığım şeylerle dolu.

Hayal kırıklığı içinde inleyen Remy beni saçlarımdan çekerek sikinin başına yönlendiriyor ve dudaklarımın arasından iterek neredeyse boğulmama neden olacak kadar derine sokuyor. Tepkimi fark edince tutuşunu sıkılaştırıyor. "Dayanamıyor musun? Sy'ı aldın ve şimdi o senin içinde. O yaptı, değil mi? Amının içine boşaldı mı?"

Başımı sallamakta zorlanıyorum ve o da boğazının arkasından alçak ve aç bir ses çıkarıyor. Onun hızı da benimki gibi değişiyor, Remy'nin kalçaları inip kalkıyor.

-Yüzüme. Yüz ifadesini sadece kısa bir süreliğine görebiliyorum, ama her gördüğümde taş gibi ve gergin, tarifsiz bir acıyla kaplı.

Elleri başımı bir basketbol topu gibi kavrıyor, sikini sokup çıkarırken parmakları saçlarıma dolanıyor. Bunun iyi bir his olmadığını söylemek isterdim, akılsızca kullanıldığım hissi, ama yalan olur.

Bacaklarımın arasında sıcaklık oluşuyor ve kıvranıyorum.

"İçindeki kırmızıyı sana geri vermeme izin vermeyeceksin," diye pantolonunu indiriyor ve beni sikinden gözlerine bakabileceğim kadar uzağa çekiyor. "Ama kendine dokunabilirsin. Dokunabileceğini biliyorum."

Başımı sallıyorum, ağzım sikle dolu. Bu onunla ilgili, benimle değil, ama başparmağıyla yanağımı okşuyor, nazik ve yumuşak, "Yap şunu, Vin. Beni sensiz bırakma bebeğim."

Yüzüm kavurucu sıcakta, elimi taytımın önünden aşağıya, bacaklarımın arasında oluşan ıslak ısıya doğru kaydırıyorum. Bir haftadır ilk kez klitorisimin üzerinden geçiyorum ve uyarılmanın kıvılcımını hissettiğimde keskin bir şekilde nefes veriyorum, iyi hissettirdiği için rahatlıyorum.

Tamamen kırılmadığımı.

Ritmimi bulduğumda "İşte böyle," diyor, parmakları nazik ama emin. Başı çekmeme izin veriyor, arkasına yaslanıp izliyor, gözleri ağır, çenesi gevşek. Akşam güneşi beyaz saçlarına vurup onları alacakaranlıkta alevlendirdiğinde güzel bir hortlağa benziyor, solgun ve mürekkeple kaplı, göğsünde duman dalları da olabilir.

Onu böyle gördüğümde kalbim sıkışıyor, yüzünün çizgilerine kazınmış azap sanki çökmekte olan bir medeniyetin trajik mermer heykeli gibi.

Uzun sürmüyor ama hiç beklemiyordum.

Orgazmım aceleyle geliyor ve beni daha yakına çekiyor, ben titreyip ağlarken dilimin arkasını dürtüyor, onun kadar zevkin peşinden koşuyorum. Aletinin kalınlaştığını hissediyorum ve sonra nefes alışını duyuyorum, elleri beni sakinleştirmek için yanaklarımı kavrıyor. Serbest bırakılmasını kabul etmem için beni yerinde tutarken gözlerimiz birbirine kilitleniyor, siki güçlü bir nabız atışı yapıyor.

Ilık, tuzlu döller dilime doluyor ve sanki içindeki hastalığı çıkarıp mavimle nötralize edebilecekmişim gibi hepsini, her damlasını almak için aç bir şekilde daha da yaklaşıyorum.

Beni tükenmiş sikinden kurtarıyor, ama yüzümü bırakmıyor - yutkunana kadar değil, o izlerken boğazım sallanıyor. İki parmağı ağzıma girdiğinde, onun için açıyorum ve tıpkı haplarını içmesini izlediğim sabahlar gibi.

"İşte benim kızım," diyor, parmaklarını diline bastırırken gözleri uzak ve şaşkın. "Benim iyi kızım..."

Bunun onu yatıştırdığını söylemek isterdim ama yüzeyin altında hala çılgınca bir hava var. Sy'ın günlüklerini okurken öğrendiğim bir şey varsa o da bunun uzun sürmeyeceği. Asıl soru, bu gerçekleştiğinde ortaya ne çıkacağı.

Nasıl öğreneceğimi biliyorum.

31

Remy

Aynen hatırladığım gibi.

Bu yerde hiçbir şey değişmiyor. Sabahın üçünde bile antreden geçip resmi yemek odasına doğru yürürken, sanki hiçbir şey yerinden oynamamış gibi. Bu, üzerinde ev ödevi yaptığım ya da yapıyormuş gibi davrandığım masa. Bu zeminler, harcayamayacağım kadar büyük bir enerji hissettiğimde çoraplarımla üzerinde kaydığım zeminler. Babamla tartıştıktan sonra çarparak kapattığım, camları diş gibi takırdayan Fransız kapıları. Kredi kartlarını aşırdığım masa çekmecesi, Tate'in kuzenini becerdiğim koltuk, ilk sigaramı çektiğim tuvalet odası, manyakça karalamalarla kapladığım lambri.

Sonuncusunun üzeri boyanmış tabii ki.

Bu evde sürekli değişen tek oda benimkiydi. Kaç yaşında olduğumu bile bilmiyorum -hatırlayamayacak kadar küçüktüm, belki altı-

Babam sonunda duvarlara resim çizmeyi bırakmam için yaptığı girişimlerden vazgeçtiğinde.

"İşte," derdi, yatak odamın duvarlarını göstererek. "Evin başka hiçbir yerinde yok. Sadece *burası.*"

Kelepir.

Evdeki diğer her yer tertemizdi. Kanepede bir kazak bıraksam, sabaha kadar kaldırılmış olurdu. Sy burada olsaydı -ki değil- muhtemelen bu konuda söyleyecek çok derin bir şeyi olurdu, mesela...

Dünyada bir iz bırakma yeteneğinizden mahrum bırakılmak, görünürdeki her şeyi tahrif etmeye yönelik güçlü bir dürtüyü besledi.

Muhtemelen yanılmıyordur. Dövme yaptırmayı sevmemin büyük bir nedeni de bu, evreni varlığımı hatırlamaya zorlamak, düşüncelerimin parçaları konfeti gibi etrafa saçılan insanlarda yaşamaya devam ediyor.

Ev karanlık, ama bir profesyonel gibi ezberden dolaşıyorum. İçki dolabının önünden geçerken uzanıp kristal bir sürahiyi usulca kapıyorum. Bir koklamayla cin olduğunu anlıyorum ve merdivenlere doğru dönerken geri çeviriyorum, ikinci kata çıkarken sessiz olmaya zahmet etmiyorum.

Birbiri ardına, ofise giden duvardaki fotoğraflara dokunuyorum - korkunç, sert, poz verilmiş şeyler. Onlara bakmıyorum çünkü ne göreceğimi zaten biliyorum. Yedi, dokuz, on bir, on beş, hepsi kravat takmış, boş gözler ve gergin bir gülümseme. Burada korkunç turuncu olmayan tek şey Remington W. Maddox III'ü Sacred Heart Preparatory'nin yirmi beşinci yıllık öğrenci sergisindeki yaratıcı mükemmelliği için tebrik eden bir plaket.

Sürahiyi şerefine kaldırıyorum.

Aradığım kapı koridorun sonunda, kilitli değil ve tereddüt etmeden içeri girip ışığı yakıyorum.

Çocukken, nedenini tam olarak hatırlayamasam da babamın ofisini çok severdim. Özellikle sıcak ya da rahat değil, ancak rafları ve dolapları incelerken, kendi odam dışında yaşanmış görünen tek oda olduğunu itiraf etmeliyim.

"Ne halt ediyorsun sen?"

Şaşkınlıktan irkilmedim. Ayak seslerini duymuştum. "Sadece ziyarete geldim," dedim, raflarını incelerken dikkatim dağılmıştı. "Buraya yapmadığın şeylere bayıldım."

Telefonunu karıştıran babamın sesi hiç de etkilenmişe benzemiyor. "Alarmı çalıştırdığının, güvenliği, polisi ve itfaiyeyi alarma geçirdiğinin farkındasın..."

"Evet." Gözlerim cam bir kutunun içinde duran antika bir hançere takılıyor. Onu gösteriyorum. "Bu yeni."

Kaşlarını çatarak telefonu kulağına götürür. "Yanlış alarm," der diğer uçtaki üzgün aptala. "Evet, verdiğimiz rahatsızlık için özür dileriz. Buraya giremezsiniz." Son kısmı bana söylüyor ama ben hançere bakmakla meşgulüm.

"Bu eskiden orada değildi." Ben olsam fark ederdim. Günah kadar çirkin ama ilginç.

Babam ofladı. "Teyzenin doğum günü hediyesiydi. Ne istiyorsun?"

Ona dönüp cini masasının üzerine koyuyorum. Babam benden yaklaşık beş santim kısadır. Formunu koruyor ama heybetli değil, fiziksel olarak değil. Çenemi kaldırarak, "Dövüşmek ister misin?" diye soruyorum.

Gözlerini devirir. "Tanrı aşkına, Remy. Saat sabahın üçü ve sen buraya... ne için geldin? Mezuniyet gecesini yeniden yaşamak için mi?"

Liseden mezun olduğum gece, hızlı ve kirli bir şekilde ilişkiye girdik. Sanki büyük, ayrıntılı bir hesaplaşmaymış gibi davranmayı seviyor ama gerçek çok daha basit. Onun kıçını tekmeledim. Girdim ve çıktım. Bir ve bitti. Sağ köpek dişini kırdım.

"Buraya sana uzak durmanı söylemeye geldim," diye açıklıyorum, masasından bir dolmakalem aşırarak. Başımı eğerek avucuma vuruyorum. "Ama seni soğuk bir şekilde yatırmanın güzel bir özellik olacağını düşündüm."

Babam yorgun görünüyor - sadece uykusuzluktan kaynaklanmayan bir şekilde bitkin. "Senden korkmuyorum Remy. Ve bana etrafını bir saat önce burnuna çektiğin şeyin insan eşdeğerleriyle çevrelemediğini kanıtladığında senden uzak duracağım." Reflekslerim şimşek gibi hızlıdır, bu yüzden kalemi tek bir hamlede elimden almak için hamle yaptığında hızına şaşırıyorum, parmaklarım hayali bir kalemin etrafında donmuş halde öylece kalakalıyorum. "Eğer bunu söylemeye geldiysen..." Kapıya doğru işaret ediyor.

Dişlerim gıcırdıyor. "Başka bir şey daha

var." Omuzlarını kaldırıyor. "Eee?"

Buraya bir sebep için geldim, kendime öyle ya da böyle neyin gerçek neyin gerçek olmadığını kanıtlamak için. Ama şimdi duvara, hançere, hizaya bakıyorum, her şey yerli yerine oturuyor.

Babamın evine sığmayan tek şey benim.

Ona açıkça sorabilirim. Belki de tüm bunların sonu budur, ekmek kırıntıları beni buraya, ona geri götürüyordur. Belki de sormamı, gerçekte var olmayan noktaları birleştirmemi istiyordur?

"Biliyor musun? Boş ver," diyerek onu başından savdım. "Zaten bana gerçeği söyleyecek değilsin ya."

Bir parmağı not defterini masasının kenarına sürükleyerek uzanırken gözlerim dikkatle onu takip ediyor. "Düşesiniz pazarlıkta iyidir." Kalemin ucunu küçük bir kâğıt karesine bastırıyor, bileği bir ileri bir geri gidip geliyor. "Korktuğu zaman çok güzel oluyor. Karanlıkta sana bakan o kocaman gözleri. Çekiciliğini anladığımı bilmeni istedim." Kalemi kaldırıp kâğıdı defterden ayırıyor ve sonra bana uzatıyor.

Büyük bir siyah mürekkep karalaması.

Kaşlarını kaldırıyor. "Siyah, üzgünüm demek. Öyle değil mi? Senden özür dilemeyeli uzun zaman oldu ama sanırım senin küçük oyuncağınla oynamak da geçerli."

Bunun güzel bir duygu olduğunu söylemek isterdim, her şeyi çözmüş olmak, parçaların kusursuz bir şekilde bir araya gelmesi. Netlik var, ama beni tırtıklı bir kenar gibi kesiyor, midem düşüyor.

Babamın gözlerinin içine bakıyorum ve onu öldürmeyi düşünüyorum. Oradaki çirkin hançeri kullanıp boğazına saplayabilirim. Özür dilemeye çalıştığı kalemle onu bıçaklayabilirim. Kahretsin, sırtımın küçük kısmına yaslanmış olan silahı kullanabilir, beynine bir kurşun sıkabilirdim.

Yine de bu güzelliği hak etmiyor. Bunun yerine,

emin olduğum tek bir şeyi bilerek ayrılıyorum.

O hançerin durduğu yerde başka bir şey vardı.

"KOKUSUNU ALABILIYOR MUSUN?" Derin nefes alıyorum, gözlerim kapalı, etrafımdaki insanların titreşimini hissediyorum. Cuma Gecesi Öfkesi. Spor salonu DKS, Beta Nu, kumarbazlar, üçkâğıtçılar ve sıradan, sıradan öğrencilerle tıklım tıklım dolu. Kafamın içindeki çığlıkları susturan tek şey bu. Ciğerlerim iki yüz kişinin kokusuyla doluyor: ter, parfüm, adrenalin, azgınlık. Beni bir pil gibi şarj ediyor, yumruklarımın kıvrılıp bükülmesine neden oluyor. Dün gece gittiğim yerin tam tersi. Temiz çizgiler yok. Sterillik yok. Turuncu yok. Bu lanet bir anarşi. Elimden gelse bu duyguyu kaşıkla yiyip bitirirdim, savaş için kendimi beslerdim.

"Tam olarak ne kokusu?"

Haley'e baktım, gözleri parlak ve mutluydu. Misafirleri karşılayan bir grup fahişenin arasından ona el salladığımda neredeyse takılıp düşecekti. "Bir zafer sözü."

Başıyla onaylıyor ve bu yüzden onu hep sevdim. Hakkındaki sarı şeylere rağmen, gezinti için burada. Eğlence için. Heyecan için. İç gözlem ya da gezinme yok, sürekli 'kontroller' ya da sırlar yok. Bu kızda derinlik yok ve bu benim için sorun değil. Onun her zaman

En ufak bir ilgi kırıntısına hazır. İşi kolaylaştırıyor, bağlılık yaratmıyor - ki bu da tam olarak bir dövüşten önce aradığım şey.

"Maddox!" Baktım ve Cash Money'nin bira sırasını iterek geçtiğini gördüm.

Yaklaşıyor, gülümsemesi tamamen dişlerden oluşuyor. "Çılgın köpek, adamım!"

Cash'i severim çünkü sahte olsa bile gerçektir. Para istiyor.

-Kuzey Yakası'nda yükselmek istiyor ve ben de cazip bir avım. Bunu hiç saklamaya çalışmadı. Diğerleri onun aceleciliğini bilmediğimi sanıyor ama ben biliyorum.

Umurumda değil.

Selamlaşırken avucu benimkine çarpıyor ve ben de soruyorum: "Sen bu şeylerden atılmadın mı?"

"Evet." Gülüyor. "Ama bu, Krallar hepinizi o şaplak için toplamadan önceydi. Lionel, Saul'la konuştu ve bir anlaşmaya vardılar. Burada koşuşturmak için resmi bir yeşil ışık aldım. Çok çılgınca, kardeşim."

Omuz silkip ringin yanındaki koltukları tarıyorum ama iki kral henüz gelmemiş. "İyi şanslar o zaman, bu gece takılmak isteyen bir sürü kız ve erkek var."

"Hey, dinle," diyor omzumdan tutup beni Haley'den uzaklaştırmak için. "Kullandığın için biraz tepki çektiğini biliyorum ama sen sadık bir müşterisin." Eli kayıyor ve avucuma bir şey sıkıştırıyor. Çocuk sırıtıyor. "Dövüşten sonrası için, değil mi? Galibiyetini kutlamak için. Ve sen kazanacaksın. Baronlar kaltaktır."

Yılan damgalı pakete ve içindeki üç hapa bakıyorum. Maviler.

Bedava bir hediyeyi geri çevirecek biri olmadığımdan, "Teşekkürler" diyerek parmaklarımı etrafına doladım.

İçten içe, onları ne zaman alabileceğimi merak ediyorum.

Zil çalıyor, ilk dövüşün başlamak üzere olduğunu işaret ediyor. Hazırlanmam gerekiyor. Cash Money kalabalığın arasına dalıyor ve ben de Haley'ye beni soyunma odasına kadar takip etmesini işaret ederek ilaçları cebime atıyorum.

Sy'ın dövüş öncesi sessizlik, derin düşünme ve görselleştirme içeren bir ritüeli var. Nick hiçbir zaman ritüelleri seven biri olmadı ama onun bile küçük alışkanlıkları var. Şahsen ben her dövüşü farklı kılmaya çalışıyorum, bir düzene girmeyi reddediyorum, onun üzerimde güç sahibi olmasına izin vermiyorum. Bir dövüş ne kadar spontane *hissedilirse,* o kadar iyi yaparım. Hiçbir şey bir *plana* sahip olmaktan daha kötü olamaz.

Kapı açıldığında gömleğimin düğmelerini çözüyordum, ki bu güzel bir şey. Geçen sefer böyle olmamıştı.

"İşte buradasın," diyor Vinny, odaya dalarak. Saçları bu gece toplanmış, maviler bir araya toplanmış ve etrafı incelerken alnında bir tutam var. Normalde gömleğinin dekoltesine odaklanırdım ama onu takip eden turuncu-altın pelerin dikkatimi dağıtıyor. Gözleri bankta oturan Haley'e kaydı ve sonra tekrar bana döndü. "Bu sabah uyandığımızda sen yoktun. Çok endişelendik. Buraya hep birlikte geleceğimizi sanıyordum."

Gömleği omuz silkerek çıkardım ve dolaptaki bir kancaya astım. "Yapacak işlerim vardı.
Sen ve Nicky'nin bensiz idare edebileceğinizi düşündüm."

Bana bakıyor - beni anlamaya, Sy'ın çizelgesinde nerede olduğumu hesaplamaya çalıştığını bildiğim o uzun bakışlardan biri.

Spoiler uyarısı: Ben lanet biriyim.

Kimse beni durduramaz. Ne babam, ne Nicky ne de Vinny, özellikle de dövüştüğüm Baron sürtüğü.

Bu gece hepsine ne olduğunu göstereceğim.

"Mesele yönetmek değil," diyor sesini alçaltarak, "mesele senin... kararsız olduğun gerçeği ve ayrıca, birleşik bir cephe olarak sunmayı kabul ettik. Özellikle de son birkaç haftadan sonra."

"Birleşik cephe mi?" Gülümsemem keskinleşiyor. Gözlerindeki endişenin içinden geçip gittiğini görebiliyorum. "Sy kaçtığında o gemi battı sanıyordum."

Gözlerini kısar. "Bunun için beni mi suçluyorsun?"

"Hayır." Ama yapabilirdim. Sy'ı cesaretlendirdi. Her gece odasında onları duyuyordum, ona gittikçe yaklaşıyorlardı. Gözleri olan herkes patlamak üzere olduğunu söyleyebilirdi. "Bu seninle ilgili değil Düşes, benimle ilgili." Haley'e bakıyorum ve o da bana küçük bir sırıtışla karşılık veriyor. "Bu gece dövüşecek olan benim ve DKS'nin saçmalıklarının dikkatimi dağıtmasına ihtiyacım yok."

"Hey," diyor beni kolumdan tutarak. Gözleri Haley'e kaydı. "Bize bir dakika izin verir misin?"

"Elbette," diyor, yavaşça ayağa kalkarak. Haley'nin böyle bir huyu var - vücuduyla çok uyumlu. Göğüs uçları beyaz askılı bluzundan tamamen görünüyor ve eteği o kadar kısa ki, altındaki sıcak pembe tangasına göz atmak zahmetsiz. Vinny, kız soyunma odasının derinliklerine gitmek için köşeyi dönerken eteğinin arkasının ileri geri sallanışını izliyor. Gördün mü? Sakin ol.

"Deli misin nesin?" Gözleri benimkileri arıyor.

Sonunda tüm dikkatimi ona yönelttim, omzumu dolabıma yasladım. "Neye kızmam gerekiyor ki?"

Üzerinde bir atlet var ve üşüyor, kollarında tüyler diken diken oluyor. "Bilmiyorum. Bu yüzden soruyorum." Boş boş kollarını kendi etrafında kıvırıyor ve kollarını hızlıca ovuyor. "Kafan... iyi mi?"

"Hayır."

Kaşlarını çatıyor. "Bu Sy ile mi ilgili? Çünkü ondan gitmesini hiç

istemedim." Çenem gerildi. "İstediğini hiç söylemedim."

"Sonra ne olacak?" diye patladı, gözleri hayal kırıklığıyla parlıyordu. "Sadece benimle konuşur musun?"

"Konuşmak mı istiyorsun?" Soruyorum, öfke aniden yüzeye çıkıyor ve bedenim bu öfkenin gücüyle sarsılıyor. "Babamla nasıl konuştuğun hakkında konuşalım, sana açıkça onu asla içeri almamanı söylememe rağmen!" Yumruklarım dolaba çarpıyor ve çenesi düşerek geri çekiliyor.

"Hâlâ bu konuda mı konuşuyorsun? Sana zaten söyledim Remy. Babanla konuşmayacağım." Yüzündeki çizgileri keskinleştiren kızgınlık, "Ben

yemekten önce onunla konuşmadım; yemekten sonra onunla konuşmadım ve *yemekte onunla* bir düzineden fazla konuşmadım!" Ona dik dik bakmaktan başka bir şey yapmadığımda, "Bu da ne demek oluyor? Çünkü sana yalan söylemem. Geçen seferden sonra olmaz."

Şu anda yalan söylüyor olabilir, itiraf edemeyecek kadar derinde olabilir. Ama bana o gözlerle bakıyor-

"Karanlıkta sana bakan o kocaman gözleri..."

-Turuncu var ama mavi de var ve bir an için paslı bir balık oltası gibi içimi kemiren güven duygusu burkuluyor.

O mu, yoksa o mu?

İkisi de mi?

"Dur!" Parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum, başım zonkluyor. "Sen bana öyle bakarken düşünemiyorum."

"Hey." Dokunuşu da sesi kadar yumuşak, parmakları bileğimi sarıyor, elimi saçımdan çekiyor. "Bu yardımcı olur, değil mi?" Elimi kalçasına götürüyor, şortunun belini aşağı çekerek bana yıldızı gösteriyor.

Aptal yıldızlar.

Uzun süre ona bakıyorum, acaba böyle mi gördü diye merak ediyorum. Yumuşak bir ten, tenine karşı keskin bir siyah. Düşüncesi bile içimi burkuyor, ama sonra o orada, çenemi öpüyor.

"İstersen kavgayı durdurabiliriz-"

"Hayır."

Beni izliyor, yüz hatlarında hâlâ derin bir endişe var. "Emin misin?" Sertçe başımı salladığımda, "Bu birlikte ilk dövüşümüz. Hazırlanmana yardımcı olmak için ne yapabilirim?"

İçimde bana sakin olmamı söyleyen bir ses var. Kız arkadaşımın bana yardım etmesine izin ver ve oraya gidip biraz kıç tekmele, ama yüksek sesle ve talepkar bir şey tarafından geçersiz kılındı. Serbest kalmakla tehdit eden adamın kükremesi. Buna hazırım, onun için hazırım ve "Ben iyiyim. Haley halleder."

"Haley."

Joggers'ımı bırakıyorum ve dövüşte giydiğim şortu ortaya çıkarıyorum. "Nick dışarıda tek başına. Dediğin gibi, birleşik cephe. Sen gelmeden önce Haley benim ring kızımdı. Bu gece yapmaması için bir sebep yok."

Kardeşlerimin aksine Düşes'e hiç vurmadım ama yüzündeki ifadeye bakınca tokat attığımı sanırsınız. "Ciddisiniz," diyor, yanakları pembeleşiyor.

Onun boş ve donuk ifadesinden uzaklaşmak için dönüp Haley'e sesleniyorum. Beni dinlediğinden emin olunca köşeden beliriyor ve "Bana ihtiyacın var mı?" diye soruyor.

Yüzüm ona dönük, bir rulo bant tutuyorum. "Parmak eklemlerimi sarabilir misin? Asla yeterince sıkamadığımı biliyorsun."

"Bu işte gerçekten berbatsın." Gülüyor, bankın üzerine oturuyor. Gözleri omzumun üzerinden Lavinia'ya ve tekrar benimkine kayıyor. "Merak etme; ben onunla ilgilenirim. Bir sistemimiz var."

Vinny'nin gidişini onu gördüğümden daha çok duyuyorum; yavaş, sürüklenen ayak sesleri uzaklaşıyor ve arkasından kapı çarpılıyor.

Haley parmak eklemlerimi sarıyor, tam istediğim gibi olmasına dikkat ediyor. Buna pek aldırmıyorum, boştaki elimi yumruk yapıp başımın üzerine vuruyorum. Haley telaşlanmadı. Söylediği gibi. Bir sistemimiz var.

"Sıradaki," diye emrediyor ve ben yeni sarılmış parmak eklemlerimle kafama vururken diğer elimi tutuyor.

Sonra, bandın gerginliğini test ederken, ellerini kalçalarıma dayıyor, fazla makyajlı gözleriyle bana bakıyor. Sarı renkte, ama her zaman mutlu tonlarda, gürültülü ve mutsuz.

"Başka bir *şeye* ihtiyacın var mı?" diye soruyor, alt dudağını ısırarak.

Doğru.

Sistem.

Haley maçtan önce benimle birlikte olmaya alışkın ama geçen sefer istememiştim, şimdi de istemiyorum. Ben ne istersem onu yapardı,

Yine de. Onu tezgahın üzerine domaltıp, beni emmesine izin verebilirdim.

Ama üzerimde olmasını istediğim gözler bunlar değil. Buna ihtiyacım yok. İhtiyacım olan şey Baronlara bu boku kimin yönettiğini göstermek.

"Teşekkürler," diyorum saçlarını yüzünden çekerek, "ama tek ihtiyacım olan beş dakika yalnız kalmak."

Gülümsemesi duraksıyor. "Oh, tamam. Ben dışarıda bekleyeceğim."

Hap torbasını çıkarmak için kapının kapanmasını bekliyorum, avucuma boşaltırken bankın üzerine oturuyorum.

Ödünç alınmış bir şey, mavi bir şey.

Ambardan yukarı çıkıyor.

Soyunma odasından ring kenarına geçerken sonraki birkaç dakika bulanık geçiyor, kalabalığın gürültüsü her saniye daha da artıyor. Eğer rutine bağlı biri olsaydım, o zaman sıçmış olurdum çünkü Sy burada değil. Bu salonda Sy köşemde olmadan, ayağıma dikkat etmem için bana bağırmadan hiç dövüşmedim ve bu gece bunu yapmak doğru gelmiyor.

Alt kart dövüşü çok acımasız geçmiş olmalı; mindere kan bulaşmış ve hakemler hepsini temizlemek için koşuşturuyor. Haley yanımdayken, ringe tırmanıp kalabalığı taramadan önce bana bir dakika veriyor. Nicky ve Vinny ön taraftalar, Vinny'nin kolu Nicky'nin omzuna atılmış. Kulağına bir şeyler söylemek için eğilirken başparmağının atletinin askısının altında yavaşça hareket ettiğini görebileceğim kadar yakınlar. Dinlerken doğrudan bana bakıyor, gözleri Haley'e kaydığı anda kaybolan sıkı, kırılgan bir gülümseme gönderiyor.

Onların arkasında DKS çocukları, onların arkasında da adaylar yer alıyor, ancak sol taraftaki koltuklar Kraliyet mensupları için ayrılmış durumda.

Saul sürpriz değil. Krallığını incelemeye gelmeli, önerdiği denetimli serbestlikle yerimize oturtulmamızı izlemeliydi. Yine de benim için fark etmez. Bir dövüşten önce asla antrenman yapmam. Antrenman, planlamanın başka bir adıdır.

Lordları gördüğüme biraz şaşırdım: Payne, Rathbone ve Mercer, leydileriyle birlikte. Gülüyorlar, içiyorlar, iyi vakit geçiriyorlar, gülümsüyorlar ve dokunuyorlar, Saul onlara kızgın bakışlar fırlatıp dursa da. Tristian'ın dövüş için biraz parası olduğuna şüphe yok.

Ama Saul'un yanındaki sandalye boş.

Baronların Kralı bu sefer dışarıda oturuyor olmalı.

Bu alışılmadık bir şey değil. Olsa olsa, herkes onun ortaya çıktığını görünce şok olur. Başlangıç dövüşü bir aykırı, bir gösteriydi. Rakip bir Kralın kızının başka bir ev tarafından kazanılmasını izlemek mi? Hiçbir Kralın bunu kaçırması mümkün değildi.

Sanırım rütbem yok.

Ringe çıktığımda o kadar çok heyecanlanıyorum ki çenemi sıkmaktan çenem ağrıyor. Kalabalık yaşayan, nefes alan, tek bir varlık gibi. Enerji battaniyeleri üzerimi örtmek için dalgalanıyor ve ben bunu kollarımı açarak kabul ediyorum, Haley'nin benimle birlikte kalkmasına yardım etmek için ipin üzerinden eğiliyorum.

Burada parlıyor, o kadar sarı ki onu izlemek canımı yakıyor ve bir an için her şeyden pişmanlık duyuyorum. Vinny yumruğumu havaya kaldırmalı, beni Forsyth'e göstermeli, köşeme kadar eşlik etmeli, yanağımdan öpmeliydi.

Baron tıknaz bir herif - sanırım adı Liam'dı. Gün ışığında onlara bakınca bunu anlayamazsınız, ama Baronların vücutları iyi bilenmiş, benimki kadar iyi olmayan mürekkeple süslenmiş.

Her zaman yaptığım gibi kalabalığı coşturuyorum, alt ipin üzerinde d u r u p daha yüksek sesle, daha vahşi olmalarını emrediyorum. Biri bana bir içki fırlatıyor, ben de yakalıyorum, yere dökülmemiş olanları mideye indirdikten sonra kutuyu geldiği yöne geri fırlatıyorum. Bu DKS'nin kükremesine neden oluyor ve orta parmağımı onlara doğru kaldırıyorum - herkese - sadece alkışlarındaki onayı duymak için.

Aşağı atlayarak Baron'la ringin ortasında buluştum ve ona haince bir sırıtma gönderdim.

Dövüş başladığında, Cash'in bana verdiği haplar damarlarımdan sertçe pompalanıyor, yumruğumun her vuruşunu, bacaklarımın her hamlesini, onu daha yakına çağırırken her alayımı yönlendiriyor.

Bir vuruş yaptı.

Bir tane.

Dişlerim takırdıyor ve kan tadı alıyorum ama hissetmiyorum bile. Her şey hem inanılmaz yavaş hem de saçma bir şekilde hızlı ilerliyormuş gibi geliyor. Raunt bitmeden önce Baron'u burnunun tam ortasına mide bulandırıcı bir kafa darbesiyle yakalıyorum. Hareket hızlı, ama sonrası sürünüyor, Baron iki avucuyla yüzünü kapatıyor.

Baronlar mola istiyor.

Köşeme geldiğimde Nicky beni bekliyor, gözleri keskin ve canlı. Ona bakıyorum ve buruk bir sevinç duyuyorum. Nick'in yanımda olmasını çok uzun zamandır istiyordum. Yıllardır. Onsuz burası hiç doğru gelmemişti ve şimdi nihayet ona sahip olduğum için Sy'ı özlüyorum. Sanki evren, kimsenin aynı anda iki kardeşe sahip olamayacağını söyleyen unutulmaz bir kaderden eminmiş gibi.

"Seni mindere yatırmasına izin verme!" diye bağırıyor kalabalığın gürültüsü arasında, kafasını iplerin arasından çıkararak. "Boğuşma oyunu yumruklarından daha iyi."

Haley'den su alarak ağız dolusu kanı mindere tükürdüm. "Bu iş bende Nicky. Sakın-" Vinny'nin oturduğu yere bakarken kelimelerim boğazımda düğümleniyor.

Baronların Kralı onun yanında, Nick'in boşalan koltuğunda oturuyor.

Tam teçhizatlı: özel dikim siyah takım elbise, eldivenler ve maske. Kadın ona bakmıyor ama yüzü kül rengi ve gergin, belli de olmuyor - maskenin ağzı yok- ama onunla konuştuğunu biliyorum. Ona doğru dönüyor ve elini kaldırıyor, bronz boynuzları ışığı yakalıyor ve yavaşça, *nazikçe* göğsüne dokunuyor, eldivenli parmak uçları ölüm kafası güvesinin kenarını izliyor.

Hakem görüş alanımı kapatarak yanımdan geçiyor ve nihayet onu tekrar görebildiğimde gitmiş, Nick'in koltuğu bir kez daha boş.

Sanki hiç olmamış gibi, spiker molanın bittiğini işaret ettiğinde Vinny ellerini çırpıyor. Yanımda Nicky, "...ve sol bileği zayıf, bu yüzden onu dışarı çek. Anladın mı?"

Kulaklarımdaki kan hücumundan başka bir şey duymuyorum; damarlarımda dolaşan haplar, buranın *benim* evim olduğunun farkındalığı. *Benim* kurallarım. *Benim* kazancım.

Öne çıkıyorum ve sahipleniyorum.

KAFA KONTROLLERİ Sy'ın fikriydi ve kimse bunu gerçekten bilmiyordu, ama biz Forsyth Üniversitesi'ne gelmeden çok önce onları toplamaya başlamıştı. Çoğunlukla beni eğlendirdiği için buna uydum, ama bir parçam - küçük, gizli bir parçam - kodu kırabileceğini umuyordu.

Sorun şu ki, bu bir kod değil.

Sayılar kafamda olup bitenler için çok kesin. Renkler daha iyi; her duygu için bir ton, renk tonu, ton ve gölge. Bazen bir şeyler daha koyu veya daha açık, daha kırmızı veya daha yeşil, daha gri veya daha parlak, daha donuk veya daha cesurdur. Bu bir bilim değil; bu bir sanat.

Şu anda aklım steroid almış Jackson Pollock gibi.

Başımı duvara yaslıyorum, burun deliklerim açılıyor ve zaferimin tadını çıkarmaya çalışarak onu beynimden atmaya çalışıyorum. Sistemimde adrenalin akarken bile işe yaramıyor. Tekrar görüyorum, berbat, zihin bükücü bir döngüde tekrar oynatıyorum. Her zaman aynı değil. Bazen Kral'ın kucağında oturuyor, sırıtırken kolunu boynuna doluyor. Diğerlerinde, onu tutuyor, *benim-bizim* için ağlatıyor.

Ama renk hep aynıdır. Bronz.

Bronz.

Bronz.

Soyunma odasının kapısı uzak bir *gümbürtüyle* açıldığında bunu hem bekliyor hem de beklemiyordum. Arka taraftaki duş kabininin içindeyim, biramdan bir yudum daha alırken ışık loş. Nemli ayaklar ve sabun gibi kokuyor ama özel.

Çoğunlukla.

Beni ararken ayak sesleri bir doppler gibi yaklaşıyor, ama ona seslenmiyorum. Yavaşça arka tarafa doğru ilerlemesine izin veriyorum, adımı söylerken sesim temkinli çıkıyor.

Parmaklarım bir mengene gibi sıkılıyor, çenem kenetleniyor. Alçak sesle homurdanıyorum, geriye doğru sarkıyorum. Aynı anda onun gri gözlerinin ahırın arkasından baktığını görüyorum. Sanırım onlarda en çok sevdiğim şey bu, gri. Etrafında ne varsa onun rengini alıyorlar. Saçlarının mavisi, gözlerimin yeşili, gün batımının pembesi, kulenin kahverengisi.

Bronz bir şeytan maskesi.

"Remy? Orada sen-" Donup kalıyor ve sanırım onu görüyorum, bukalemun ruhunun değişimi anın zengin bordosunu çiziyor.

Gözleri aşağı inerken bir anlık bir şaşkınlık yaşıyorum ve sinirlerimdeki şimşek patlamak için o anı seçiyor. O kadar keskin ki zevkten çok acı veriyor, içime hücum ederken dişlerim bir hırıltının etrafında gıcırdıyor. Asla itiraf etmem ama beni bu hale getiren onun teni, göğsüne işlenmiş güveyi görmek, evrende bir iz bıraktığımı bilmek, dağılmak, kalıcı olmak.

Daha önce Vinny tokat yemiş gibi görünüyordu. Şimdi ise yumruk yemiş gibi görünüyor.

Fiziksel olarak geri çekiliyor, beni geniş, şok bakışları altında k ı s t ı r ı r k e n boğazından yumuşak, boğuk bir ses çıkıyor.

Tükenmiş sikimi Haley'nin ağzından çekip başını okşuyorum. "Teşekkürler bebeğim."

Başparmağıyla ağzının kenarını yokluyor ama mutlu görünmüyor. Aksine, ayağa fırlayıp Vinny'ye bir yumruk atarken utanmış görünüyordu.

gergin bir bakış. Başımı salladığımda Haley, Düşes'inin yanından geçerek binanın statik ve yanan bronz renginden kaçıyor.

Akıllıca.

Bira şişemin ağzını Vinny'ye doğru kaldırarak soğuk bir şekilde, "Galip gelen ganimeti alır," diyorum.

Uzun bir süre öylece fayanslı duvara bakıyor, kollarını ortasına kavuşturuyor. "Vay be." Sesi zayıf ve cılız, ama başını sallayarak "Vay canına" diye tekrarlıyor ve ben de ona uzatıyorum.

Yaralı görünmek konusunda idare eder bir iş çıkarıyor.

Gözleri o liminal şekilde parlıyor, dolup taşmaktan birkaç adım ötede, ama onları bana çevirdiğinde ateşle doluyorlar. "Sanırım sadakat senin için sadece bir şekilde işliyor."

Duştayız ve çiğnediği kelimelerin sesi yankılanıyor, lastik bir top gibi kulaklarıma çarpıyor.

Ona bir Dük ile Düşes arasındaki ilişkinin ne olup ne olmadığını anlatmak kolay olurdu. Orospuların burada olmasının bir sebebi var. Her Düşes *sadakat* gibi sıradan bir şey beklememesi gerektiğini bilir.

Ama bu buraya ait değil.

Ben ne yaptığımı biliyorum.

"Sadakat mi?" diye sordum. Orgazmımın sakinleştirici etkisi çoktan dağılmış, beni kaşıntılı ve kıpkırmızı bırakmıştı. "Senin gibi, kendi bölgemde rakip bir kralla konuşmak mı? Sana *dokunmasına* izin vermek gibi mi?" Ağzı açıldığında, "İnkâr etme." diye uyarıyorum.

"Yapmayacaktım!" Gözlerinde gördüğüm hassas, kırgın şeyi saklayarak parlıyor. "Sadece ürkütücü bir orospu çocuğu gibi davranıyordu. Ne yapacağım ben Remy? Bir kralın taşaklarını mı tekmeleyeyim?" Kollarını açıyor, onda görmeye alışık olmadığım bir şekilde talihsiz ve çaresiz. "Anlamıyor musun? Muhtemelen senin göreceğini umuyordu. İkinizin de!"

"Oh, buna güveniyordu." Nefesim ciğerlerimi tatmin etmeyen bu sert, hızlı patlamalarda şişiyor, ama garip olan şey, tamamen hissediyorum

Sakin. "Silah yüzünden oldu, biliyorsun. Özensiz. Eminim hatırlamayacağımı düşünmüşsündür." Beynim nabzımla eş zamanlı olarak dönüyor ve ben de onu kucaklayıp avucumu yanındaki fayansa vurmak için öne atılıyorum. "Sen ve onun gibi insanlar, beynim bozuk olduğu için aptal olduğumu sanıyorsunuz. Ama ben anladım Vinny."

Bakışları fiziksel bir taramaya benziyor, beni içine almak için çabalarken bir gözden diğerine atlıyor. "*Neyi* anladın?"

"Baron Kral'ın," parmağımı güve dövmesinin ortasındaki kafatasına bastırıyorum, "benim babam olduğunu."

32

Lavinia

O'NU İZLİYORUM, o kadar güzel, vahşi ve mahkum ve bir parçam onu görmek için kırılıyor. Daha büyük bir parçam ise inançsızlık içinde felç oluyor. "Sen aklını kaçırmışsın."

Böyle bir anda daha anlamlı bir şeylerin ortaya çıkacağını düşünmek isterdim, ama hayır, görünüşe göre öyle değil. Öfkeyi, şoku, mutlak kuşkunun kabarmasını hoş karşılıyorum, çünkü bu acıdan daha iyi. Bu acının orada olmadığı anlamına gelmiyor. O kadar eski bir yarayı deşiyor ki, uzun zaman önce benim bir parçam haline geldi ve şimdi ona tutunmaya, içimdekilerin dışarı dökülmesini çılgınca engellemeye çalışıyorum.

Öfke daha kolay.

Çünkü Remy'nin babasının Baron Kral olduğunu bir sürtük tarafından sikinin yalatılmasını haklı çıkarmak için açıkladığından oldukça eminim.

"Hepiniz böyle düşünmemi istiyorsunuz," diyor ve parmağıyla beni tekrar dürtüyor - sert, bıçak gibi. "Ama sen babamla bir anlaşma yaptın ve

Bu lanet bir gerçek."

İçgüdüsel olarak tepki veriyorum, parmağını tokatlayarak uzaklaştırıyorum ve dizimi kaldırarak yumuşak, açıktaki taşaklarına çarpıyorum. Şişe elinden fırlayıp sert fayansa çarparak paramparça oluyor ve anında iki büklüm olup sert, şok bir nefes alıyor.

Bir süre sessizlik oldu ve sonra boğuk bir sesle "Orospu çocuğu *kaltak*!"

"Clive Kayes Baron Kral'dır. Bunu herkes biliyor!" Gözlerini kaldırdığında ateş saçan gözlerini gördüğümde solmuyorum. Bir zamanlar bu ölümcül öfke beni korkuturdu. Artık korkutmuyor. "Eğer başka kızları becermek istiyorsan, en azından bunu kabul edecek cesaretin olsun, seni lanet olası korkak!" diye hırlayarak üzerine yürüdüm.

"Ben korkak mıyım?" diye tıslıyor, kasıklarını avuçlayarak. "Yaptığım şeyi saklamaya çalışan ben değilim! "

Parmaklarımı şakağıma bastırarak, "Doğru düşünmüyorsun, Remy!" diye bağırıyorum. Ama bana bakan gözler tamamen patlamış, iristen çok gözbebeği var ve içimde sıkı bir endişe yumağı oluşmasına neden oluyor. "Sen kafayı bulmuşsun. Ne haltlar karıştırıyorsun?"

Kendini toparlayıp fermuarını çekerken yüzü sıkışmış ve buruşmuş. "Bunu benim etrafımda döndüremezsin. Anlaşma yapan ben değilim."

Midem bulanıyor, çünkü cevap aniden önümde duruyor ve Sy tarafından bana iletiliyor.

"R felaketleştirme ve hayal görmeye yatkındır. Tüm gerçekler olmadan, zihni ayrıntıları doldurmaya çalışır ve bu ayrıntılar genellikle olumsuz ve görkemli olur."

Dövüşten sonra hiç duş almamış. Saçları terden ağırlaşmış, Remy'ye garip, çelimsiz bir görünüm veriyor, yanaklarının çukurları loş ışıkta daha derin görünüyor.

Yenilgiye uğramış bir şekilde, gözyaşlarım kabarmaya başladı. Gözlerimi öfkeyle kırpıştırıyorum, ona beni ağlarken görme zevkini tattırmak istemiyorum. Ne zaman ki

Sesim titremeden konuşabilecek kadar kararlı bir şekilde soruyorum: "Baron Kral'ın ne istediğini bilmek ister misin? Nick ve benim o kafatasını almak için ne yaptığımızı mı bilmek istiyorsun? Silahı?"

"Zaten biliyorum," diye tıslıyor, çenesindeki kaslar botunun tabanının altındaki cam kadar sert bir şekilde gıcırdıyor. "Seni çürümüşlüğüyle doldurmasına izin verdin. Haftalardır benimle alay ediyor!"

Bunun ne anlama geldiğini anlamam biraz zaman alıyor ama kelime bir anıyı tetikliyor. Nick'in Perez'e karşı beni yendiği gece, Remy beni balkonda köşeye sıkıştırmıştı.

"Senin gibi güzel bir amcığı yaşlı Kral'ın siki mi kullanacak? Tam bir israf. Seni beş çeşit çürümüşlükle dolduracaklar."

Başım tiksintiyle geri döndü. "Amımı istihbarat için bir krala sattığımı mı düşünüyorsun?" Kalbim güm güm atıyor ve tek istediğim yüzüne çığlık atmak, beni içine çeken yakışıklı suratını pençelerimle parçalayıp altındaki şeytanı ortaya çıkarmak. "Asla," diyorum, sesim kısık, "*asla* kız kardeşim hakkında bilgi almak için biriyle yatmam." Hâlâ yan tarafını tutuyor, avuçları kasıklarını kavrıyor. Sy'ın bana öğrettiği gibi, onun zayıflığından yararlanıp iki elimle göğsünü itiyorum. "Beni böyle bir şeyle suçlamaya nasıl cüret edersin!"

Tökezliyor ama hemen geri sıçrıyor, gözleri çıldırmış. "Seni bu hale getirdiler Vinny. Bunu şimdi anlıyorum." Vücudumu bir aşağı bir yukarı süzerek alay ediyor: "O tabancayı biliyorum Vinny. Onu ilk kez sekiz yaşımdayken babamın masasının arkasındaki duvara monte edilmiş halde görmüştüm. Namlunun üzerindeki 'B' harfini gördüm. Haftalarımı ona takıntılı bir şekilde geçirdim, tamamen parlak ve şıktı. Dük olmak istememe neden olan ilk şeydi!" Başını sallayarak, benim hissettiğim kadar iğrenmiş görünüyor, dudaklarını geri çekerek yüzünü buruşturuyor. "Baronlar bir cesedi asla bir hiç uğruna vermezler, peki ya babam? O bir koleksiyoncu ve ödüllerini karşılıksız vermez. Ama yine de ikisini de sana verdi!"

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?" Nefes alıyorum, artık onu incitip incitmediğimi umursamıyorum. "Hayal et Remy. Nick'le oraya gittiğimizi düşün, bilgi almak için amımı sunduğumu hayal et ve kendine şunu sor:" Kollarımı uzatıyorum,

Omuz silkerek. "Hangi lanet evrende Nick -bizim Nick'im, *benim Nick'im*- bunun olmasına izin verir?"

Remy bana bakıyor, göğsü kabarıyor ama konuşmuyor. Duşun karşısında bir musluk fayansa damlıyor.

"Nick'in izni olmadan bana dokunan son iki adam," diyorum, sesim alçak ve zehir dolu, "öldüler amına koyayım."

Remy, "Bu demek değil ki-" diye söze başlar ama dişleri birbirine vurur, çenesi gıcırdar. "Bırakabilirdi-"

"O tabancayla Rus ruleti oynamamı istedi," diye itiraf ediyorum, kollarım iki yanımda gevşiyor. Açıklarken sesim donuk ve cansız çıkıyor, "Kral. Onun isteği buydu. Yarı yarıya bir atış. Bu onun için hastalıklı, çarpık bir oyundu."

Remy'nin kaşlarının arasında kalın bir yarık açılır. "Ne?"

Başımı sallayarak devam ediyorum: "Nick bana izin vermedi elbette. Benim yerime geçti ve ben onu durduracak iradeyi bulamadan tetiği kendi üzerine çekti." Kıpırdamadan duran Remy'ye ağır bir işaret yapıyorum, gözleri göğsüme düşüyor. "Sana ve Sy'a geldiğimde - beni en kötü halimle görmen için sana güvendiğimde - sana söylemedim çünkü o kadar ileri gitmesine izin verdiğim için utanıyordum. Değerli kapanış duygum için neredeyse en iyi arkadaşını öldüreceğim için utandım. Ama daha çok," diye ekliyorum, içi boş, acı bir kahkaha atarak, "Nick ve ben sana söylemedik çünkü sen geri dönüp onun akıl oyunlarını oynayacak kadar kafayı yemişsin - çünkü senin öldüğünü görmek istemedik - çünkü biz-" Sesim çatlıyor ve gözyaşlarımın kabarmasını engelliyorum. "Çünkü seni seviyoruz." Omuz silkerek, yüzünün solgunluğunu görmemek için arkamı dönüyorum. "Sanırım bu beni aptal yapıyor."

~

Alt kattaki ZAFER PARTİSİ, baktığım saat yüzünün tam tersi.

Bakım ya da denetim olmadan çalışıyor, insanlar barı içkiyle doldurmak için çoktan gelmişler. Aşağıda kutlama yaptıklarını duyabiliyorum ve bu bana tuhaf geliyor. Dükler pek iyi liderler değiller ve Tanrı biliyor ki ben de onların Düşesi olma konusunda berbatım. Uzun bir süre, kulenin ana yaşam alanının karanlığında, neden burada olduğumuzu merak ediyorum. Savaşmak için mi? Onarmak için mi? Döngünün yeniden başlaması için yeterince kaos ekmek için mi?

Döner merdivenden çatı katıma çıkıyorum. Eskiden göründüğü gibi değil, boş, düz ve soğuk. Çoğunu Verity'nin getirdiği battaniye ve yastıklarla kaplı, saatin yüzüne doğru bastırılmış ikiz yatak var. Story peri ışıkları ve Archie'nin sabahın ilk ışıklarında üzerinde uyuklamaktan hoşlandığı kabarık bir halı gönderdi. Nick oturma alanından bir kitaplık getirdi, üzerindeki kitapların çoğunun artık benim olduğunu iddia ediyordu.

Başlangıçtaki hüzünlü küçük yuvadan ziyade artık bir okuma köşesi, ama ilk başta neden bu kadar ilgimi çektiğinden emin değilim. Saat yüzünün bulutlu camından bakıp West End'i ve ötesindeki her şeyi incelemek için mi? Dönüp, bir eve en yakın şey olan bu iç kulenin görüntüsünü aramak için mi?

Yatağın altına uzanıp Sy'ın günlüğünü çıkarmak için mi?

Yastıklara yaslanıyorum, göz gezdiriyorum, daha yakın tarihli bazı kayıtlara karar veriyorum - kendimi onun merceğinden görmek istiyorum.

***Günlük Notu**: Karşılıklı zayıflıklarımız üzerinde birlikte çalışmak için bir anlaşma yaptık. Onun fiziksel yetenek eksikliği. Benim cinsel yetkinlik eksikliğim. Tuhaf bir anlaşma, gergin. Aşağılayıcı. Aydınlatıcı. İlerledikçe başarılarımızı ve başarısızlıklarımızı belgelemeye devam edeceğim.*

Sonra...

L: Denek dayanıklılık kazanıyor. Daha uzun koşulara çıkabiliyor ve basit savunma tekniklerinde ustalaştı. Kendim için aynı şeyi söyleyemem. Önceden boşalmak norm gibi görünüyor. En azından L ben boşalmadan önce birkaç vuruş yapabiliyor. İlerleme var sanırım. L dersler sırasında sinirli görünüyor. Giderek daha tedirgin ve saldırgan. Onun sabırsızlığı beni de sabırsız yapıyor ve her şey dağılıyor.

Dizimi göğsüme çekiyorum ve bir sonrakine geçiyorum.

Bunu tanımlayacak tek kelime "koptu". Onu memnun etmem için bana baskı yaptı. Beni göğsüne dokunmaya yönlendirdi, meme uçlarını ağız yoluyla uyarmamı talep etti ve zorladı. Cildi pembenin bir tonuna döndü ve sonuç olarak vajinal bölgesinde nemli bir ısı yayıldı. Onun tepkisi bende eşi benzeri görülmemiş bir dürtü yarattı. Profesyonel: L'yi orgazma ulaştırdı. Eksiler: Başka bir erken boşalma.

Sy'ın ayrılmadan önce yazdığı son sayfaya ulaşana kadar.

Uzun süre bakıyorum, kağıdın oluklarındaki mürekkep koyu, sanki kesin ve inançlı bir şekilde bastırılmış, dövülmüş gibi. O kadar uzun süre ve o kadar yoğun bakıyorum ki, merdivenden çıkan ayak seslerini bile duymuyorum. Yine de onu hissediyorum, yanıma çökerken ağırlığı şilteyi dalgalandırıyor. Okuduğum şeye bir göz atmak için yana doğru eğildiğinde gözlerini de hissediyorum.

Nick, arkamızdaki yastıklara sırtını dayamış, dirsekleri bükülmüş dizlerinin üzerinde, sonunda "Sy?" diyene kadar öylece durdu.

Başımı sallayarak parmaklarımı
mürekkebin üzerinde gezdiriyorum.

Sayfada sadece iki kelime var.

Özür dilerim.

"Sen..." Nick durakladığında, yüzündeki dikkatli ve dalgın ifadeyi yakalamak için dönüyorum. Bakışlarımla buluştu. "Onu özlüyorsun."

Bakışlarımı tekrar kelimelere yöneltiyorum. *Özür dilerim*. Sy'ın 'S'leri yazarken kullandığı çok özel bir yöntem var ve ben kendimi hep onlara takılmış buluyorum. "Evet." İtiraf etmesi kolay. Nick'e. Kendime. İşin zor kısmı, dudaklarımı bükerek garip bir şekilde kırılmış gibi hissettiren gülümsemem. "Garip, değil mi? Birbirimize karşı çok aptalız. Ama..."

Ama o Sy.

Gözlerimin içine bakıp daha iyi olmamı söyleyen ve sonra da bunu nasıl yapacağımı öğreten tek kişi o. Kendimi en beklenmedik şeyleri özlerken buluyorum, sabahları tabaklarımı düzeltmesi gibi, sanki bir çocuğu besliyormuş gibi

minyon bir Düşes yerine defans oyuncusu. Geceleri yatmak için sabırsızlanarak etrafta dolanmasını özlüyorum. Ben uyurken yanımda hissettiklerini özlüyorum. Sabahları onun yanına kıvrılmış olarak uyandığımda teninin sıcaklığını. Beni tuttuğunu fark edemeyecek kadar uyanmadan önce gözlerindeki yumuşaklığı.

Yüzümün ne yaptığından emin değilim ama bu Nick'in uzanıp günlüğü almasına ve kapatmasına neden oluyor. Yatağın üzerine koyarak, "Hey," diyor ve çeneme dokunarak beni bakışlarının durgun, karanlık yoğunluğuna çeviriyor. "Seni gerçekten incitmek istemedi."

Kardeşleriyle aynı mavi olan gözlerine bakıyorum ve hangi adamdan bahsettiğimizi merak ediyorum.

Cevabım her ikisi için de aynı.

"Biliyorum."

Nick gözlerimi arıyor ve bir an için onu görüyorum - sabahlarımda eksik olan o dayanılmaz yumuşaklığı. "Onu affedecek misin?"

Nick'in bana bakışı beni bir dalganın dümeni gibi çekiyor. Hep aynı özlem var. Bazen agresif ve çok yoğun, ama diğer zamanlarda...

Diğer zamanlarda, ondan uzaklaşmak fiziksel bir ağrı gibi gelir.

"Ben Düşes'im." Gözlerim yüzüne kazınmış gölgelere takılıyor. Şakağındaki dövmeyi. Her gün tıraş etmeye özen gösterdiği çenesinin pürüzsüzlüğü. Dudakları - bir zamanlar beni tam da bu çatı katında öpen, bir kitabın lüksüyle takas edilen dudaklar. "İşin ana parçası gibi görünmeye başladı."

"Ve dövüşmek," diyor başparmağıyla çenemi okşayarak. "Bu konuda iyisin."

Gözlerinin içine bakıyorum, mavinin yumuşaklığında boğuluyorum. "Ya artık savaşmak istemiyorsam?"

Ağzı asık bir çizgiyle düzleşiyor ama bu uzun sürmüyor.

Ağzımı onunkine bastırmak için dönüyorum, ama duraklıyorum -tıpkı onun bana yaptığı gibi- gözlerinin içine bakmak, ona bir şans vermek için-

Nick aradaki mesafeyi anında açıyor ve dudaklarımı yavaş, temkinli bir öpücükle yakalıyor. Yanağımı okşarken parmak uçları kulağımın altındaki deriyi gıdıklıyor ve bu beni ileri doğru itiyor, kucağına tırmanmak için dönüp kalçalarına sarılıyorum.

Geri döndüğümde yüzünde şok ve dehşet karışımı bir ifade beliriyor. "Benimle alay etme Minik Kuş," diye fısıldıyor, sesi çakıl kadar sert.

Dize ışıklarının gözlerindeki yansımasıyla büyülenmiş bir halde çenesine dokunuyorum, kelimelerim titreyen bir nefesle ortaya çıkıyor. "Tekrar söyle."

Elleri kalçalarımı buluyor. Bir an için ne istediğimi açıklamam gerektiğini düşünsem yanılırdım, çünkü bana bakıyor, gözlerini kırpmadan, bir silahın nişangâhına bakan bir adam kadar saldırgan bir şekilde.

"Seni seviyorum."

Bunu ilk kez duymuyorum ama ilk kez ağırlığını hissetmeme izin veriyorum. İlk kez içime alıyorum. İlk kez Nick'in gözlerine baktım ve kalbi olan bir adam gördüm.

Ağzını yakalamak için öne atıldığımda, beni soluk soluğa bırakan bir coşkuyla karşılıyor, elleri kalçalarımı vücudunun kıvrımlarına doğru çekiyor. Burada neyle uğraştığımı tam olarak anlıyorum. Dolu bir silah, yanan bir fitil, freni olmayan bir hızlandırıcı.

Kalçalarımı onun sertliğine doğru sallıyorum, dilimin çıkardığı sert gümbürtüyle ürperiyorum.

Nick ağzımı bırakıp çeneme sert, ıslak, emici öpücükler konduruyor. Vücudumdaki her sinir bu hisle parlıyor, ona erişim sağlamak için başımı eğiyorum ve onu yakın tutmak için parmaklarımı saçlarına geçiriyorum, ama nafile.

Her yerde o var.

Eller kalçalarımda, sonra kıçımda, sonra gömleğimin altında, sırtımı avuçluyor. Dudaklar boynumda, sonra göğsümde, sonra çenemde.

Parmaklar tenimde, sonra dudaklarımda, sonra saçlarıma dolandı.

"Ne istiyorsun?" diye soruyor, sesi çaresizlikle karışık bir sertlikte.

Bunu kelimelere dökme düşüncesi beni felç ediyor.

Bunun bir kısmı yeni bir bencillik, ama bir kısmı da onu iki yıl önce o otoparkta ilk gördüğüm günden beri var.

Taktığı maskeyi çıkarıp zırhın altındaki adamı görmek istiyorum. Nick'i tıpkı böyle, yumuşak, umutlu ve istekli bir şekilde deneyimlemek istiyorum. Beni geri isteyen biriyle tek bir gerçek tutku anı geçirmek istiyorum. Nick Bruin'i *arzuladığım* bu son iki haftayı saklamak ve utancını bir kenara atmak istiyorum. Şu anda bana bakışının, sebep olduğu acıların hatırasını gölgede bıraktığını görmek istiyorum. Birini öpmek ve iliklerime kadar onun bir daha kimseyi öpmek istemeyeceğini bilmek istiyorum.

Ama en çok bunu istiyorum:

"Göster bana," diye yalvarıyorum ağzının kıvrımına, gömleğini sıyırmak için aramıza uzanıyorum. "Benimle seviş."

Nick büyük, çelik gibi bir nefes alıyor ve omuzlarımdan tutarak beni ağzından uzaklaştırıyor. "Beni kafesten çıkardığın o gece sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?" Gözleri ağır ve buğulu bir şekilde gözlerime bakıyor ve öpüşmeyi bitiren kişi olmasına rağmen, aynı zamanda geriye yaslanan kişi de o. "Seninle tanışmadan önceki halime geri dönebileceğimden emin olmadığımı söyledim." Başımı salladığımda beni dikkatle izliyor, kelimeler derin ve ağırlık dolu. "Eğer bunu yaparsak, şu anda olduğum kişiye geri dönemeyeceğim."

Çok uzun zaman önce olmasaydı, bu sözleri bir tehdit olarak yorumlardım. Bir uyarı. Bir söz. Ama şimdi ne olduğunu anlıyorum. O zaten benim. Her zaman benim oldu. Geçmişimdeki travma ve acıya, hiç bitmeyen hayatta kalma mücadelesine o kadar kapılmışım ki bunun ciddiyetini kavrayamamışım.

"Ben hazırım." Saçlarını okşuyorum, alnına doğru itiyorum ve bunu ona vermenin gerginliğiyle ellerim titriyor. "Ben olmaya hazırım

senin."

Nick her zaman çerçevesini korumakta, maskesini tutmakta, bir ifadeyi gizlemekte olağanüstü olmuştur. Ama şu anda gözlerinde milyonlarca duygu titreşiyor, bir kolunu sırtıma dolayıp beni yatağın üzerine bırakarak döndüğünde benim çözemeyeceğim kadar hızlı.

"Siktir," diye fısıldıyor, gözleri beni içine çekerken üzerimde geziniyor. Kaşları alçalıyor, gözlerinin çukurlarına gölgeler düşüyor. Başka birine kızgın görünebilir ama ben daha iyi biliyorum. Kalçamın dış tarafını avuçlayıp beni öpmek için eğildiğinde dokunuşundaki saygıyı hissediyorum.

Morarıyor, yakıyor, bacaklarımın arasındaki ağırlığı katı ve emin. Bu kez gömleğini sıyırdığımda, başının üzerinden çekmeme izin verecek kadar geri çekiliyor. Geçtiğimiz yıllarda Nick'e çok baktım ve son birkaç ayda tenini hissetmek için birden fazla fırsatım oldu.

İlk kez böyle yapıyorum -yavaş, hoşgörülü, minnettar- parmak uçlarımın altında karın kaslarının merdivenini hissediyorum. Nick çenesinde görmeye alışık olmadığım bir gevşeklikle beni izliyor ama vücuduna hayran olmakla o kadar meşgulüm ki bunu sorgulayamıyorum. Yan tarafındaki ince ve soluk bir yara izine takılıp kalıyorum ve o yara izinin olduğu geceyi hatırlıyorum - geçen Noel. Birkaç saatliğine saklanmak için motel odama gelmişti, taş suratlı ve yüzeysel olarak yaralanmıştı.

"O geceyi hatırlıyor musun?" Şimdi neredeyse taş gibi, elini benimkinin üzerine koyuyor ve avucumu onun yanına doğru itiyor.

Yutkunarak başımı sallıyorum, kalçalarımı onun kalçaları için genişletiyorum. "Birini öldürdün."

Merkezime doğru itiyor ve kat kat giysilerimizin arasından bile elektrik çarpmış gibi hissediyorum. "Seni o motel odasında her bıraktığımda, dışarıda arabamda beklerdim," diyor, boynuma yumuşak, emici bir öpücük kondurmak için eğiliyor. "Bunu düşünerek mastürbasyon yapardım. Tadının nasıl olduğunu hayal ederek." Eli atletimin eteğinin altından kayıyor ve onu sıkıştırıyor. "Bazen Daniel meşgulken, seni onun monitöründen izlerdim." Çekiyor

üst kısmı göğüslerimin kabarıklığı üzerinde, o çekip çıkarırken kollarım yükseliyor. Sonra aşağı kayarak tenimi öpüyor, dili yalayarak sivri meme ucumla buluşuyor.

En karanlık sırrım olabilecek şeyi itiraf ederek ağzının içine doğru eğildim. "Bazen ben de seni düşünürdüm."

Nick bakışlarımla buluştuğunda dudakları göğsüme yapışarak duraksıyor. "Öyle mi?" Sorunun aklımda olduğunu biliyorum. Neden o zaman? Neden onunla bu kadar çok mücadele ettim? Madem onu istiyordum, neden sadece ona sahip olmadım? Ama derin ve destekleyici nefes alışından, burnunun ucunun göğüslerimin arasındaki vadiye sürtünmesinden, onları doruklara doğru avuçlarken, cevabı zaten bildiğini söyleyebilirim.

O zamanlar Nick değildi. Daniel'ın bir uzantısıydı. Babamın. Forsyth'in. Elinde anahtarlarla beni kilitleyen başka bir adamdı. Seksi, muhteşem ve acımasızdı ve -belki de bu aslında benim en karanlık sırrımdır- "Çok *korkunçtun.*" Gözlerindeki karanlığı görünce tüylerim diken diken oluyor, çünkü bu hiç değişmemiş.

Göğüslerimi sıktığında kendimi dizginlediğimi hissedebiliyorum ama yine de ağzı göğüslerimin üzerinde sıcak öpücükler emiyor. "Böyle olmak zorunda değilim, Minik Kuş." Şortumun düğmelerini açarken mavi gözleri *alev alev yanıyor.* "Bunun bizim olayımız olduğunu biliyorum. İtişmek ve kakışmak. İkimiz de iyi bir kavgayı severiz, bu yüzden buraya aitiz." Daha fermuarımı açmadan kalçalarımı kaldırıyorum ve külotumu kalçalarımın üzerinden geçirmesine izin veriyorum. Alçalırken sesi gürlüyor, avuç içleri kalçalarımda bir yol açıyor. "Ama seni iyi hissettirebilirim." Tam bacaklarımın arasında duraklıyor, vücuduma bakarken elleriyle kalçalarımı iterek açıyor. "Sana tapabilirim."

Yarığıma doğru sıcak, agresif bir yol yalıyor.

Hangisinin daha heyecan verici olduğundan emin değilim: dilinin kaygan baskısı mı yoksa bakışlarımı hiç kesmemesi mi, ben heveslenirken mavi gözleri içimi delip geçiyor, ayak parmaklarım kıvrılıyor. Elleri kalçalarımı ayırmaya zorluyor ama bu gülünç bir şekilde

Gereksiz. Ağzına doğru eğilirken parmaklarımı saçlarına batırarak onları iyice açtım.

Dudaklarını klitorisimin üzerine kapatıyor ve tapınma hakkındaki tüm konuşmalara rağmen, gözlerindeki bakış tehdit edici sınırlarda, sanki beni dilinin tüm genişliğini hissetmeye zorlamak, kavga etmeyi beklediği bir şeymiş gibi.

Nick amımı bir silah kullanır gibi yalıyor: klitorisim tetik, dili mermi, gözlerim yalvaran kurban.

Ve nişancılığı kusursuz.

Altında kıvranmamak için kendimi zor tutuyorum, merkezimdeki alev onun dilinin gücüyle bir cehenneme dönüşüyor. Bakışlarını kırmak istesem bile yapamadım. Beni orada tutuyor, bir böcek gibi kıstırmış, saldırıya geçerken kalçalarımı açıyor.

Ama içimde yaklaşmakta olan gelgitin habercisi olan bir çekilme hissettiğimde, "Dur, dur, dur" diye soluk soluğa bağırıyorum. Geri çekiliyor, gözleri ağır ve sert, aceleyle açıklıyorum, "Seni içeride istiyorum, ben-"

Yüzündeki o boş, öfkeli ifade bir anda dağılıyor ve sonra kemerinin tokasını koparıyor, kasları mürekkepli etinin altında ustaca hareket ediyor. Parmakları beni bulduğunda sesi boğuk ve nefessiz, ıslak ve bekliyor. "Yeterince uzun oldu mu? Sen..." duraklıyor, gözleri amıma kayıyor, "daha iyi misin?"

"Evet," diyorum, kelimelerdeki beceriksizliğe gülmemeye çalışarak.
Bir an için kardeşine o kadar benziyor ki midem bulanıyor.

Ama sonra Nick kot pantolonunu indiriyor, siki serbest kalırken tokası gürültüyle sallanıyor ve o ayağa kalkarken tek düşünebildiğim bu vahşi sanat eserine dönüşmüş vücudu oluyor. Peri ışıklarının yumuşak parıltısında, Remy'nin etine işlediği dövmeler karmaşık ve uğursuz görünüyor ve üçünün de birbirine dolanmış kökleri ve sürünen sarmaşıklarıyla sarmaşık gibi sarmaş dolaş olduğu fikrine kapılıyorum.

Hiç kimse onlardan sadece birini sevemez.

Kot pantolonunu çıkarırken bulutların dağılması gibi geliyor bana. Sözsüzce dizlerimin üzerine çöküyorum, donup kalmasını izliyorum, göğsünün ortasına bir öpücük kondurmak için yükseldiğimde kaslarındaki gerginlik belli oluyor.

Belki de daha önce Nick'ten çok korktuğum için değildir. Belki de nasıl sevileceğimi bilmediğim için de değildir, her ne kadar ikisi de kategorik olarak doğru olsa da. Belki de Nick'i kabul edemiyordum çünkü sadece solmuş yapraklarını görebiliyordum, diğer parçalarından o kadar ayrılmıştı ki bir parçam onun bütün olmadığını fark etti.

Tıpkı benim gibi.

Karnını, sert karın kaslarının çıkıntılarını öpüyorum ve sonra kalçalarının yanındaki o dar 'V' kesimine doğru alçalıyorum. Ama ağzım sikine doğru inen ince, sarı saç izini takip ettiğinde, elleri başımı buluyor ve beni sakinleştiriyor.

"Lavinia." Başımı kaldırdığımda Nick'in gözleri tıpkı Remy'ninkiler gibi buğulu ve vahşi bakıyordu. Yanaklarımı hafifçe okşayarak, "Yapmak zorunda değilsin," diyor.

Ve ona sunabileceğim en değerli şeyi veriyorum. "Biliyorum."

33

Nick

Dudakları ayrılırken, sikimin başı bir nefes ötede, şişmiş ve çoktan sızıntı yaparken huşu içinde BAKIYORUM. Bir açıdan, bütün bunları çoktan unutmuştum. Lavinia'nın ona bu şekilde dokunmama izin verdiği düşüncesi. Dizlerinin üzerinde bana bakıyordu, çok yumuşak, açık ve davetkârdı. Tek istediğim buydu. Yıllarca bunun hayalini kurmuştum -sikişmenin, saplantılı bir şekilde, ama elde edebileceğim tek şeyin onu aldığım sert, şiddetli anlar olduğunu ve bunların buna değmediğini kabul etme yoluna girmiştim. Artık bunu biliyorum. Bildiğim her yolu denedim. Müzakere ederek, Hideaway'in derinliklerinde ya da kahvaltı masasında. Zorla, yatağa bağlayıp her santiminde benimle savaşarak. Onu kurtardım. Onu kullandım. İstismar ettim. Terk ettim.

Tanrım, böylesi daha iyi.

Yine de öne doğru itilmemek için fiziksel bir savaş veriyor, gözümü tutup pelüş alt dudağını ıslatmak için yalamasını izliyorum.

Dilinin ilk dokunuşu ciğerlerimdeki tüm havayı boşaltıyor. Sadece hissi değil, kaygan ve nazik, dili prekumu etrafa yayıyor. Göz kapaklarının düşme şekli, sanki sarhoş olmuş gibi.

"Vay canına," diye homurdanıyorum o öne doğru atılırken, "lanet olsun," yere çöküyor, dudakları şaftımın etrafında sımsıkı, "kahretsin."

Lanet olsun.

Ağzı sıcak ve ıslak, ama en çok da görüntüsü, dudakları etrafımda, uzanıp tabanı tutarken mırıldanıyor. Emiyor. Okşuyor. Yalıyor. Ciğerlerim temel işlemleri yapmakta zorlanıyor ve bu doğru değil. Minik Kuşum böyle dizlerinin üzerinde. Ona tapıyor olmam gerekiyordu.

Onu çekiştirmek canımı acıtıyor ve bunu yaptığımda yüzündeki şaşkın ve sersemlemiş ifade hiç yardımcı olmuyor. Eğilip onu öperek acısını dindiriyorum ve birbirimizin dilinde kendimizin tadına bakıyor olmamız dayanılmaz derecede erotik.

Onu yatağa geri ittiğimde kolayca aşağı iniyor ve bu garip. Onu yatırırken, çıplak bedenini önüme sererken gergin olmalıyım, çünkü bu kelimeler...

Seviş benimle.

İstiyorum. Onun için o adam olmak istiyorum, ona bir düşesten, bir kraliçeden daha iyi davranan adam.

Ama bu sözler, bu sözlerin iması, birinin ruh eşi olarak bir pozisyon için mülakata girmek gibi.

Sadece çok fazla baskı var.

Gerçekten.

Daha önce hiç bir kadınla sevişmedim. Çok seviştim ama Lavinia'yla bile hep sert ve hızlı oldu ama bu düşünmek istediğim son şey. Yapabilseydim, bu anıyı tamamen siler, şu anda bana bakan, dudaklarını dişlerinin arasından geçirirken göğsü kızarmış görüntüsüyle kapatırdım.

Ama gergin değilim.

Ne yapacağımı çok iyi biliyorum.

Yanağındaki saçları fırçalıyorum, aşırı ısınmış tenini öperken kendimi bir ön kolumun üzerinde tutuyorum. Kalçaları kalçalarıma karşı sıcak ve bunu asla atlatabileceğimi sanmıyorum - onları benim için açtığı, beni içeri aldığı gerçeğini. Açgözlülükle kabul ediyorum çünkü ait olduğum yer orası - bunu hep biliyordum - boynuna doğru öpüşürken sikimi kıvrımlarına doğru sallıyorum. Oradaki deriye bir çürük emiyorum, alçak iniltisinin sesiyle sikim kabarıyor. Bu, kalçasındaki yıldız kadar önemli, yarın için bunun gerçek olduğunun, yaşandığının kanıtı. Belki kendimi lanet olası bir deli gibi kırılmış kılcal damarları sayarken bile bulabilirim.

Başını eğiyor, parmak uçları omuzlarımı buluyor ve boğazının tıkırtısını duyabileceğim kadar sert bir şekilde yutkunduğunda, tüm bu sevişme olayının benim için olduğu kadar onun için de yabancı olduğunu hissediyorum.

Ağzımı boynundan kaldırıp çenesinden tutarak gözlerini kendime çeviriyorum. "Çok mu fazla?"

Kaşları şaşkınlıkla kıvrılıyor ama aynı hızla düzeliyor. Ben aptal değilim. Ona karşı hissettiklerimin onu kaypak ve kaçamaklı yaptığını biliyorum. Ama o başını sallıyor, "İstediğim bu" diye ısrar ediyor.

Uzun bir süre onu izliyorum, araştırıyorum. Gözlerinde bir acı var ama onu oraya koyanın ben olmadığımı biliyorum. Sy? Remy?

Sormuyorum.

Bunun yerine, yüzünü sıkıca kavrayıp ağızlarımızı birbirine bastırıyorum, sadece parmak uçlarımı memesinin üzerinde gezdirmek için gitmesine izin veriyorum, sırtının eğildiğini hissetmek için avuçluyorum. Alt kattan gelen sesler gürültülü ve mutfakta bir yerlerde Arşidük yemek kabını tıkırdatıyor, ama Lavinia ve ben aramıza uzanıp aletimin tabanını tuttuğum ve kıvrımlarına sürttüğüm noktaya kadar damıtılmış durumdayız.

Aletimin başı aşağı inerken ıslaklığının arasından kayıyor, girişine dayanıyor ve ben yavaşça -acı verici bir şekilde- içeri iterken çırpınan gözlerini izlemek için öpüşmeye ara veriyorum.

Ağzı bir solukta açılıyor, sırtımdaki tırnakları derimde çukurlar açıyor. "Tanrım," diye nefes alıyor, gözleri kocaman.

Donup kalıyorum, içimdeki sevişme içgüdüsüne karşı dişlerimi sıkıyorum. "Acıyor mu?"

Ama başını sallıyor, ayağının tabanı dizimin arkasına sürtünüyor. "Sadece... yavaş git?"

Kaşlarının arasındaki yarığa sabitlenmiş bir halde çaresizce bir santim daha sokuyorum içine, daracık, ıslak sıcaklığından homurdanıyorum. Alçak sesle, "*Siktir,*" diye tükürüyorum, taşaklarım ileri atılma dürtüsüyle ağrıyor. Ama ben kardeşim değilim. Kendimi tutuyorum, vücudunun beni kabul edişinden büyüleniyorum, beni izlerken göğsü kabarıyor.

Kalçalarını kaldırıp bana doğru yaklaştığında, başının üstündeki parmaklarımı tepesindeki saçlara doluyor ve kabzasına kadar batarken onu sabit tutuyorum.

Tıslıyor ve sanırım "Siktir" demek istiyor, ama tek başarabildiği 'f' sesi, başını geriye atarken dişlerini dudağına gömüyor. Kalçalarımı sallamaya başlarken bu fırsatı değerlendirip aşağıya iniyorum ve boğazından çenesine kadar sıcak bir yol yalıyorum.

Lavinia hakkında hiç bilmediğim bir şey var.

Onu becerirken ve bunu gerçekten istediğinde, elini boynumun arkasına sokuyor ve uzun, müstehcen, yakıcı bir öpücük için beni aşağı çekiyor. İçinde kayboluyorum, kalçalarımı geri çekip ileri, derin ve sert bir şekilde dalarken neredeyse işin kapsamını unutuyorum. Çıkardığı ses kaba ve çiğ, dişleri dudağıma batıyor ama bundan hoşlandığını söyleyebilirim.

Dizlerini kaldırıp bacaklarını kalçalarıma doluyor.

Kalçalarının arasına sıkışmak, ayaklarının topuklarının kıçımı itmesi ve beni teşvik etmesi omurgamdan aşağıya sıvı sıcak bir mutluluk çatlağı gönderiyor. Öpücüğünden ayrıldığımda, bedenlerimizin arasından aşağıya bakıyor, onu becermemi izlerken yüzü hem gevşek hem de gergin. "Görüyor musun, Minik Kuş?" Parmaklarımı saçlarında sıkarak onu bakışlarımla buluşması için geri itiyorum. "Birbirimize uyuyoruz."

Başını sallıyor ama gözleri karanlık ve kayıp, tırnakları tenime batıyor. Ben de ona her dilde anlatıyorum, memesini emmek için eğiliyor, elim kalçasını sıkmak için uzanıyor. Kalçalarım yuvarlanırken onu yakın tutuyorum, onu ararken horoz sürükleniyor ve dürtüyor, yeni bir açı için eğiliyor, ta ki-

"Nick," diye soluk soluğa bağırıyor, elleri kıçımı pençelemek için aşağı iniyor.

"Aynen öyle." Sözcükleri dudaklarına homurdanarak söylüyorum, gözleri genişlerken ve sonra buruşurken ona bakıyorum. "Kimse seni benim tanıdığım kadar tanıyamaz," diye fısıldıyorum, sesim o kadar bozuk ki kendime ait olduğunu zar zor anlıyorum. "Kimse sana kendini benim kadar iyi hissettiremez." Kalçalarım sallanıyor, sikim doğrudan G noktasına giriyor. "Kimse seni benim sevdiğim gibi sevemez. Bunu biliyorsun, değil mi?" Başını sallıyor, vücudu bir dizi yumuşak, yumruklanmış sızlanmayla kıvrılıyor ve ben de başımı sallıyorum, kalçalar sallanıyor. "Benim için gel, bebeğim. Göster bana."

Parmaklarını kıçımın sert kaslarına geçirirken, hızımı ayarlarken, beni daha hızlı, daha derine zorlarken yüzü allak bullak oluyor, yanakları kırmızının o kadar güzel, şiddetli bir tonuna bürünüyor ki. Bu sırada onu öpüyorum; ağzını, çenesini, sıcak yanaklarını, kulağının altındaki küçük deri parçasını, daha önce yaptığım izi.

Tam kendini tuttuğu anda gözleri açılıp benimkilerle kilitleniyor. "Nick..."

Etrafımda döndüğünü hissediyorum, titrerken amı sıkılıyor. Haykırırken boynunun uzun sütunu geriliyor, omurgası içime doğru bükülüyor. O noktaya vurmaya devam ediyorum, sikimi inatla, acımasızca ona doğru sürüklüyorum. Ona tapmaya istekli olmam iyi bir şey çünkü onun sikimin üzerinde çözülmesini izlemek lanet olası bir dini deneyim.

Kalçalarındaki gerginlik geçene, kasları gevşeyene kadar aletimi *onunkinden* başka bir şey olarak düşünmüyorum; o keskin çığlıkları atmak için bir araç, yüzünün ağrıyan kıvrımına neden olacak bir silah.

Sonunda yapabildiğimde, ona tam bir itme vermek için yükseliyorum, amının beni köküne kadar yuttuğunu izliyorum, tekrar yapmak için kalçalarımı geri çektiğimde beni kavrıyor.

Onu altımda görmek taşaklarımı ağrıtıyor.

Kendini kaybetmiş bir ifadeyle bana bakıyor. Kıçımı bıraktığında, sadece bir elini göğsümde gezdirip boynuma doluyor.

"Söyle bana," diyorum, onu doldurmaya o kadar hevesliyim ki, bunu dile getirmeyi düşünmüyorum bile.

Ne duymak istediğim sorusunun kafasında döndüğünü görebiliyorum. Ona söylemek zorunda kalmak istemiyorum. Gözlerimin içine bakmasını, her şeyi bitmiş ve benim için hazır olmasını ve duymak için iki yıl beklediğim sözleri söylemesini istiyorum.

Ve yapıyor. "Ben seninim."

Boşaldığımda yüzümü boynuna gömüyorum, sanki içine daha fazla girebilecekmişim gibi kalçalarının beşiğine çarpıyorum. İçim parçalanırken homurtu ve hırıltının berbat bir kombinasyonunu yapıyorum, aletim onun sıcaklığına doğru titreşiyor. Sanki sonsuza dek sürecekmiş gibi geliyor, sikim kabarıp onu doldururken parmakları saçlarımı tarıyor.

Başımın arkasını kucaklayarak mırıldanıyor ve bu o kadar tatlı ve mükemmel ki, bir an için bunun gerçek olamayacağına ikna oluyorum. Bu yüzden içinde bu kadar uzun süre kalıyorum, her damlasını sağmasına izin veriyorum. Bu yüzden sonunda sırt üstü döndüğümde kollarımı beline doluyor ve onu da kendimle birlikte sürüklüyorum, aletimin kaymasına izin vermiyorum. Onu orada, göğsümde tutuyorum, aletim onun sıcaklığında yumuşuyor, gitmesine izin vermek istemiyorum.

Kendini kaldırmaya çalıştığında, kollarımı onun etrafında sıkarak onu geri itiyorum. "Kal," diyorum, sesim düzensiz ve sert.

Tutuşuma karşı sertleşerek, onu iterek karşılık veriyor ve ben burada kime aşık olduğumu hatırlıyorum.

Bir savaşçı.

Tutuşumu gevşetip dudaklarımı alnına değdiriyorum. "Lütfen?"

Her zamanki meydan okuyan tavrını takınacağından emin olduğum bir an var ve bu beni çok sinirlendirecek, ama bunu anlarım. Gitmesine izin verirdim.

Onun yerine sarkıyor, sakinleşirken boğazımın boşluğuna doğru iç çekiyor. "Yapış yapış," diye mırıldanıyor kalçalarını oynatarak.

Sikim zayıf bir seğirme yapıyor, çünkü o haklı. İçine boşaldığımı hissedebiliyorum ama onun benimle bu kadar dolu olduğunu bilmek göğsümün çukurundaki sıcaklığı artırıyor. Bu yüzden inatla - inatla sikiyorum - serbest kalmadığından emin olmak için onunla birlikte hareket ediyorum.

Burada, şu anda benimle olduğu sürece, bu gerçek. O benim.

Ben onunum.

Ve başka hiçbir şeyin önemi yok.

Kule, saat kadranından gelen ışık huzmesi dışında karanlık. Çıplak bedenlerimizin sadece yarısı ince bir battaniyeyle örtülü ve cama bu kadar yakınken soğuk, açıkta kalan her teni gıdıklayarak yayılıyor. Ama bana karşı sıcak, hâlâ kalçalarıma yaslanıyor - sikim hâlâ içinde - ve göğsüme yaslanan ağırlığı ihtiyacım olan tek battaniye. Yine de üzerini örtüyorum, ellerim battaniyenin altında sırtında gezinirken o da göğsüme gömülüp kendi sıcaklığımı çalıyor.

Bir süredir ara ara uyukluyoruz ama alt kattaki partiden gelen her ses beni yeniden uyandırıyor. Lavinia'nın başı çenemin altına sıkışmış, saçları tatlı bir koku yayıyor ve her farkındalığa geri döndüğümde, hala burada olduğu için bir kez daha şok olup aptallaşıyorum. Onu yakınımda tutuyorum, burnumu sürekli saçlarına bastırıyorum, bal ve seks kokusunu içime çekiyorum ve Lavinia...

Lavinia beni araştırıyor.

Parmakları kasların çıkıntılarını buluyor, orada oyalanıyor ve bu gece ilk kez vücudumu beğendiğini fark ediyorum. Genelde alçakgönüllü bir insan değilimdir, bu yüzden onu itmek istiyorum.

Vücudumu güçlü ve kuvvetli kılan her şeyi ona göstermek için. Tıpkı beni sakalsız tercih ettiğini söylediği günkü gibi, bu küçük memnuniyet koru alevleniyor.

O yüzüğüme dokunduğunda, yüzüğümle oynuyorum - bu artık dayanılmaz bir alışkanlık haline geldi. Ağır, garip ve günah kadar çirkin ama benim. Çıkarmak için sırtına uzandığımda, avucumun içinde tekrar tekrar çeviriyorum, Bruin'in kafasının yıpranmış pürüzsüzlüğünü hissediyorum.

Parmakları sanki ilk kez görüyormuş gibi ulaşabildiği her dövmenin izini sürüyor. Sırtı yumuşak ve sıcak, arada bir parmak uçlarımın omurgasında gezinmesine izin veriyorum, tenime karşı nefes alırken omurları izliyor, göğsümdeki, boynumdaki, kolumdaki başka bir mürekkep bölümüne geçiyor. Bazen nefes alıyor, ağzını açıyor, sanki kolumdaki cep saatini, kan ağlayan meleği, elimin arkasındaki gözleri ya da bileğimdeki tespihi sormak istiyormuş gibi.

Sonunda soracak bir şey bulduğunda, sesi sessizliği yararak, aletim onun içinde canlanıyor, kalınlaşıyor, uzuyor, bizi birbirimize kilitliyor.

Fark ettiyse de bir şey söylemiyor. "Bunun nesi var?" diye soruyor, elimi çekiştirerek. Parmakları bileğimin üstündeki simsiyah dövmeli deriye bastırıyor ve başparmağımla yüzüğümü döndürerek tendonların kaymasını izliyorum. "Bir özür," diye mırıldanıyorum, beni tutuşunun, bana dokunuşunun hissinde o kadar kaybolmuşum ki, zil zurna sarhoş da olabilirim. Bileğini tutup yüzüğü küçük başparmağına düzgünce geçirdiğimde kıpırdamıyor. İlk başta bana hayır diyeceğinden, yüzüğü çıkarıp suratıma fırlatacağından endişeleniyorum. Onun yerine yüzüğü incelerken kaşlarını çatıyor, tıpkı benim yaptığım gibi başparmağına takarken endişeleniyor. Parmaklarımı açıyorum Kendi kafatasının aralarına sığması için. "Eskiden bir LDZ kafatasıydı. Hatırladın mı?"

Altında gizli olan tasarımı bulmaya çalışarak incelerken ağzı aşağıya doğru dönüyor. "Hm, belki."

Yapmamasına şaşırmadım. Çenemi eğip saçlarına bir öpücük kondurarak açıklıyorum: "West End'e döndüğümde Remy çok üzgündü.

mürekkebimin bir kısmıyla. Bazen daha Güney Yakası'na özgü parçalar elde etmem gerekiyordu."

Parmakları köprücük kemiğimin üzerindeki büyük ve küçük S harflerinde geziniyor. Remy bunu neden bırakamadığımı anlamıştı. İyi ya da kötü, yararlı ya da değil, Güney Yakası benim kim olduğumun büyük bir parçası. Bunu kabullenmem biraz zaman aldı ama o bunu hemen başardı.

"Yani," diye devam ediyorum, kalçalarımı dikkatli ve test edici bir şekilde dürtüyorum, "kafatasının üzerine dövme yapmasına izin verdim. Simsiyah çünkü-"

"Siyah üzgünüm demek," diye fısıldıyor, gözleri kapanırken kirpikleri dalgalanıyor.

Tam olarak karşı çıkıyor gibi görünmüyor, bu yüzden onu yerinde tutuyorum ve kalçalarımı itmek için döndürüyorum. "Evet. Bu benim özür dileme şeklimdi. Remy'nin dilinde."

Daha önce hiç kimseyi böyle sikmemiştim, zaten içindeyken sertleşiyorum ve ıslaklığının benimle buluşmak için acele ettiğini hissetmek delicesine erotik. Aynı zamanda telaşsız ve tembelce, avuçlarım sırtında gezinirken, tenini okşadığım kadar rahat bir şekilde içine giriyorum.

"Ona bu geceki Rus Ruleti'nden bahsettim," diyor, bana daha iyi bir açı vermek için pelvisini eğerek. Bu beni o kadar çıldırtıyor ki ne dediğini neredeyse kaçırıyorum, onu itmenin sürtünmesine dikkat edemeyecek kadar takıntılıyım.

Sonunda aklıma geldiğinde, devam ediyorum. "Oh. Pekala." Bana şu anda kuleyi ateşe verdiğini söyleyebilirdi ve ben de muhtemelen aptalca başımı sallardım. "Neden?" diye soruyorum ama hafif itişler arasında nefes nefese konuşuyorum, ellerim kıçının kabarıklığını buluyor. "Onunla anlaştığımızı sanıyordum-"

Küçük bir miyavlama sesi çıkarıyor, içime doğru sallanıyor ve tüm tutarlılık pencereden dışarı çıkıyor.

Ta ki "Beni Leticia'nın kafatası için bedenimi Baronlara satmakla suçladı." diye açıklayana kadar.

Gözlerinin içine bakmak için onu yukarı itmeme rağmen kalçalarımın neredeyse hiç teklememesi o anın gücünün bir kanıtı. Sıkıca, talep

ediyorum, "Want

bunu bir daha söylemeye ne dersin?"

Başını sallıyor ve ellerini göğsüme koyuyor, mavi saçları göğüslerini sıyırıyor. "Saçmalık tabii, ama bir gerekçeye ihtiyacı vardı..." nefesi kesiliyor ve kalçalarını döndürüyor, gözleri parlıyor. "Kahretsin," diye nefes alıyor, itişime doğru sallanıyor.

"Ne için?" Parmak uçlarımı memesinden aşağı sürüklemek için uzanarak soruyorum, aşağı inerken çakıllı meme ucunu yakalıyorum. Elimi aramıza sokup başparmağımı içine sürttüğümde klitorisi çoktan şişmişti. "O ne yaptı?"

Remy'nin kalıpları var.

Geçen hafta boyunca onu kokain bağımlısı bir cin gibi etrafta zıplarken gördüm ama ilaçlarını alması, derslere gitmesi ve zarar görmemesi için elimden geleni yapsam da bir kazanın yaklaştığını biliyordum.

Lavinia'nın çenesi düşüyor, ben klitorisini okşayıp ıslak sıcağına doğru ilerlerken gözleri kapanıyor. İlk boşaldığımda ikimizin de bunu beklediğini sanmıyorum, kalçalarımı bükerken uyluklar esniyor ve bu gece ikinci kez içine boşalıyorum.

O da karşılık veriyor, sertçe geri çekiliyor ve kendi boşalmasıyla etrafımda kenetleniyor. Bir öncekinden daha az yoğun, tekrar kabaran göğsüme düşüyor.

Neredeyse hiç olmamış gibi.

Soğuk, saatin camından içeri sızıyor ve ben sırtının çıplak bölgesini okşarken o iç çekerek bana yaklaşıyor.

Neredeyse konuşmayı tamamen unutuyorum, aletimin etrafında ne kadar ıslak hissettiğiyle dikkatim dağılıyor.

"Onları bastım," diyor, sesi çakıl gibi sert. "O ve... Haley. Kavgadan sonra ona sakso çekiyordu." Donup kaldım, bakışlarıyla buluşmak için eğildim. Sesinde bir titreme var ve kendini tutmaya çalıştığını biliyorum ama kollarımı ona doluyor ve yakınımda tutuyorum.

"Orospu çocuğu." Gecenin birkaç parçası yerine oturdu. Gözlerinde görebildiğim incinmişlik, Sy'dan başka nedenlerle teselliye ihtiyaç duyması ve

İyileşen amını.

Ben daha konuşamadan o devam etti. "Maçtan önce bana tam bir pislik gibi davranıyordu ve sanki... Beni uzaklaştırmak için elinden geleni yaptığını hissedebiliyordum. Anlıyor musun?"

Parmaklarımı saçlarına geçirip kafa derisine sürtünüyorum. "Evet. Biliyorum."

Bileğimdeki dövmeye dokunuyor, özür diliyor. "Babasıyla bir tür ilişkim olduğu konusunda saçmalıyordu - bizi tanıştırdığı geceden beri onu görmediğimi defalarca söylememe rağmen."

Dudaklarım acımasız bir çizgiye dönüşüyor. "Sana inanmadı."

Başını sallıyor ve sesini çıkarmadan ekliyor: "Kafası çok iyiydi."

"Lavinia..." Hiçbir şey Remy'yi babası kadar çıldırtamaz. Adama katlanamamamın sebeplerinden biri de bu. Çocukluğumuzdan beri Timothy Maddox, Remy'nin sorunlarını ona karşı kullandı. "Bazen Remy bunu yapar. Bunun için bir bahane olduğunu söylemiyorum ama seks? Bu onun için büyük bir mani tetikleyicisi. Düzgün düşünebildiğini sanmıyorum."

Gözlerimin içine bakmak için ayağa kalkıyor, çıplak göğüsleri göğsüme bastırıyor. Elimi sırtında bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum. "Mesele sadece seks değil. Çok *kabaydı*. Tamamen kuruntuluydu, saçma sapan suçlamalarda bulunuyordu. Sadece vücudumu Baron'a satmıyordum." Gözlerini devirse de gözlerindeki ıslaklığı görebiliyorum, acıyı. "Görünüşe göre, babasının Baronların Kralı *olduğuna* dair çılgınca bir sonuca varmış."

Ona bakıyorum, elim aniden kalçasında duruyor. "Ne?"

Soruya rağmen cevabını zar zor duyuyorum, düşünceye o kadar dalmışım ki beynim başka hiçbir şeye enerji ayıramıyor.

"En büyük 'kanıtı'," diye parmak işaretleri yapıyor, "Baron Kral'ın bize verdiği tabancanın babasına ait olduğuna yemin etmesi. Dolayısıyla, babası Baron Kral'mış ve onunla bir anlaşma yaptığımızı bildiği ama anlaşmanın *ne* olduğunu bilmediği için, bu saçma sapan sıçramayı yapmış - çünkü ben artık bir fahişeyim,

"Belli ki kıçımı onunla takas etmişim." Gülümsüyor ama kırılgan ve acı bir gülümseme. "Buna inanabiliyor musun?"

"Evet," diyorum, duraksamadan ya da çekince koymadan. Gözlerini kapattığında, onunla buluşmak için ayağa kalkıyorum ve ısrar ediyorum, "Kıçını takas etmenle ilgili o aptalca şey değil. Yani babasının Kral olmasıyla ilgili. *Siktir.*" Aşağıdaki yaşam alanına bakıyorum, her şey yerli yerine oturuyor. "Bunu daha önce nasıl göremedim? Timothy Maddox'un bir gücü var ama Forsyth'in dört köşesinden hiçbirine sadık değil."

Bizi yuvarlayıp ayağa kalktığımda nefesi kesiliyor, aletim onun sıcaklığından kayıyor ve bana attığı bakış çeliği eritebilir. "Bu saçmalığa inanıyor olamazsın Nick."

"Hey," diyorum diz çöküp yanağına dokunarak. "Beni dinle. Remy sana bunu yaptığı için lanet olası bir pislik ve onu bir daha gördüğümde kıçını tekmeleyeceğim. Ve bana dönüp sevişmek istemeni takdir edemeyeceğimi sanma, çünkü ben sadece... emin bir şeyim."

Boynunu geriye atıyor, alnı kırışıyor. "Nick, öyle değildi."

Yumuşak bir şekilde, "Bir açıdan öyleydi. Ve buna sevindim, çünkü bu anladığın anlamına geliyor. Ben seninim ve artık sen de benimsin, bu yüzden umurumda değil. Ama Remy..." Başımı sallayarak bunu kelimelere dökmekte zorlanıyorum. "O deli değil. İnsanların düşündüğünden daha fazlasını görüyor ve bu da babasıyla ilgili bu şeyde bir şeyler olduğu anlamına geliyor." Yüzünü ellerimin arasına alıyorum, dudaklarından nazik bir öpücük koparmak için eğiliyorum. "Bu da benim kontrol etmem gerektiği anlamına geliyor."

Yine de kolay değil.

Kot pantolonumu çekerken şilteden beni izliyor ve ona ilk kez yumuşak, çıplak ve *benim olarak* bakmak acı veriyor. O battaniyenin altına geri dönüp onu bana karşı hissetmekten daha çok istediğim tek bir şey var.

Gerçeği.

34

Sy

Yumruğumun ağır kum torbasına çarparken çıkardığı gümbürtü, gerginliğimi alan tek şey. Eski bir kum torbası. Babam onu bize on iki yaşındayken almıştı, deri tarafları binlerce vuruştan aşınmış ve pürüzsüzleşmişti.

Ailelerimiz bizim dövüşçü olmamızı istemedi. Başka her şeyi denediler: beyzbol, futbol, dövüş sanatları ve hatta güreş. Ama kavgalar yine de oluyordu, okuldan sonra bize ters bakmaya cüret eden diğer çocuklarla vahşi ve vahşice ya da bodrumda çıplak göğüsle birbirimize karşı, kimin en sert vurabileceğini, en koyu çürüğü bırakabileceğini görüyorduk. Hiçbir şey bizi durduramazdı. Ne cezalar ne de dersler.

Sonunda babam ve babam bizi düzgün bir şekilde eğitmeyi kabul ettiler. Bu bizim kanımızda var, kimse bunu değiştiremez.

Bir hafta önce geldiğimde ailem çok şaşırmış görünmüyordu. Mahkemeyi ve şartlı tahliyeyi duymuşlardı. Ayrıntıları değil ama, en azından annem. Nick babamı her şeyden haberdar etse bile, annem

Kraliyet hayatının ayrıntılarından uzak durmayı tercih ediyor. Bunu geride bıraktı ya da o öyle söylüyor, ancak Baron'un Ekinoks kutlaması için Lavinia'ya o elbiseyi getirenin o olduğunu biliyorum. Onu suçlayamam. İki oğlu bu işlerin içindeyken, biraz kasıtlı cehalet muhtemelen uzun bir yol kat ediyor.

Babam o gece omzumu sıkarak, "İhtiyacın olduğu kadar kal," dedi. "Kule bir düdüklü tencere. Mola vermek isteyen ilk Dük sen olmazdın."

Babam ve babam arasındaki ortak bakış göğsüme indi. Duke'a kaçtığımızda böyle bir şey beklemişlerdi. Nicky ve ben aynı evde mi? Çatışma garantiydi. Mutfaklarında dururken, egom zedelenmişken, bunun aptal bir kardeş kavgası g i b i yüzeysel bir şey olduğunu düşünmelerine izin vermek, onlara gerçeği söylemekten daha kolaydı. Onların hayal kırıklığı dolu bakışlarıyla başa çıkabileceğimi sanmıyordum.

Ama annem evde olmamın gerçek sebebini biliyordu. *Tabii ki biliyordu*. Terapist örümcek hisleri kapıdan girdiğim anda beni fark etti.

"Lavinia kuleden ayrılman hakkında ne düşünüyor?" diye sormuştu o gece odama bir yığın temiz havlu getirdiğinde. Küçük alan, ayrıldığım zamanki gibi görünüyordu. MMA posterleri duvarları kaplıyordu. Kitap raflarında birkaç kupa ve kurgusal olmayan kitaplar.

"Düşes'in şu anda benden biraz u z a k kalmaktan son derece mutlu olduğuna eminim." Çantamı yatağın ucuna bıraktım, göz temasından kaçındım ama şifonyerin üzerindeki aynada onun yansımasını gördüm.

Yüzünü asmamak için elinden geleni yaptı ama kaşlarının onaylamaz bir şekilde çatıldığını fark ettim. "İkinizin arasında bir şey mi oldu?"

"Paylaşmak istediğim bir şey yok."

Sanki on sekiz yıldır bu evde yaşamıyormuşum gibi birkaç dakika daha etrafta dolaştı, bana yeni bir yastık kılıfı getirdi, sabunu ve fazladan tuvalet kâğıdını nerede bulacağımı hatırlattı. "O güçlü bir kadın,"

Annem kapının yanında oyalanarak şöyle dedi. "Duyduğuma göre oldukça etkileyiciymiş."

"Belki de düşündüğüm kadar güçlü değildir." Gözlerimi devirdim. "Ve Mama B ile bizim hakkımızda dedikodu yapmayı bırak."

O olaydan sonra beni yine köşeye sıkıştırmaya çalıştı ama nasıl ve neden çuvalladığımı anlamak için annemin profesyonel görüşüne ihtiyacım yok. Lavinia'yı incittim. *İncittim.* Fiziksel acı çekmesine neden oldum ve bu anlaşmanın bir parçası değildi. Onu koruyacağımı -kendini korumayı öğreteceğimi- açıkça belirtmiştim ve bunu umutsuz, berbat bir hamleyle yerle bir ettim.

Bir tanesinin sonunda kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacağını umarak öfke dolu yumruklarla torbaya vuruyorum. Parmak eklemlerimi ve pazularımı ağrıtmaktan başka bir işe yaramıyor ve zaten bana da bağlı değil. Günlüğü ona bıraktım. Lavinia hayatında hiçbir kitabı okunmadan bırakmadı - bu *da* okuyup okumadığını değil, okuduğunda anlayacağı anlamına geliyor. Her şeyi berbat ettim ve bunu biliyorum.

Bundan sonrası ona kalmış.

"Böyle devam edersen ya çantayı ya da ellerini kıracaksın." Alnımdaki teri silerken dönüyorum ve babamın elinde telefonumu tuttuğunu görüyorum. "Birisi sana ulaşmaya oldukça niyetli görünüyor."

Omuz silkerek arkamı dönüyorum. "Eminim sadece dövüşü kimin kazandığını bana bildirmek içindir."

Bu, birinci sınıftan beri kaçırdığım ilk Fury; Remy'ye destek olmak için ilk kez orada bulunmadım.

"Remy kazandı," diyor.

"Tabii ki yaptı." Duraksıyorum ve gözlerimi ona dikiyorum. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü dün gece, aramalar başlamadan saatler önce altı mesaj aldın."

Homurdanıyorum ve çantaya dönüp yumruklarımı sıraya diziyorum. "Eminim bekleyemeyecek bir şey değildir."

Tekrar başlamak için geri çekiliyorum ama babamın eli uzanıyor ve atışımı engelliyor. Kaşlarımı kaldırıyorum.

"O kuleden çıkıp gitmiş olabilirsin ama kardeşini, en iyi arkadaşını ve bir Düşes'i yaşadığın tartışmanın parçalarını toplamaları için orada bıraktın." Bana ciddi bir bakış atıp telefonu uzattı. "Yükümlülüklerin var evlat. Onları yerine getir."

Telefon tekrar çalıyor ve ön tarafta bir isim yanıp sönüyor. Bu Ballsack.

Dişlerimi gıcırdatarak cevap veriyorum. "Selam," diyorum nefesimi tutarak. "N'aber?"

"Tanrım, bütün gün sizden birine ulaşmaya çalıştım." Sesinde spor salonunda olduğunu ima eden o boş ses var. "Bir şey çıktı," diyor. "Bir söylenti var."

"Beni bir söylenti için mi aradın?" Partideki dedikodunun yayılacağını biliyordum. Öyle olmasını istemiştim ama işler bir kez ters gitmeye görsün... *Siktir.* Parmak eklemlerimdeki sargılarla savaşıyor, onları dişlerimle çekiştiriyordum. "Bu acil bir durum değil, Sack."

"Kardeşinize gelen bir darbe söz konusu olduğunda öyledir."

Kalbim tekliyor ve sargıları yırtıp atıyorum. "Sen neden bahsediyorsun be?" Babama bakıyorum ve alnının kırıştığını görüyorum. "Nick'e suikast var da ne demek?"

Babam doğrulur, yüzüne karanlık bir ifade gelir.

"Bu bir söylenti," diye açıklıyor Ballsack. "Çocuklardan birkaçı Lordlara teslimat yaparken duymuş. Kontların kuledeki varisi öldürmek istediklerine dair bir şeyler. Söylentiye göre Perez'e misilleme yapıyorlarmış."

Lionel. İzler. Şartlı tahliyemizin onun için yeterli bir ceza olmasına imkan yok.

"Sağ ol dostum," diyorum ve telefonu kapatıyorum. Babama bakıyorum. "Bundan haberin var mıydı? Baba?"

Ama gözlerindeki dehşet parıltısından öyle düşünmediğini anlayabiliyorum. "Nick Lionel'ın bir numaralı kontunu öldürdüğünde bir savaş başlattığını biliyordum." Onun

Yüzü gerilir. "Ama hayır, Lionel bunu bilmediğimizden emin olurdu. O ihbar bir arkadaşından gelmiş olmalı."

Bugünlerde, yarattığımız karmaşanın hızına bakılırsa, pek kimsemiz yok ama aylardır kesinlikle yanımızda olan biri var.

"Killian," diyorum, onun bir düşmandan çok bir müttefik gibi çalıştığını kabul etmek zorunda kalmaktan nefret ederek. Şu anda bulabildiğimiz kadarına ihtiyacımız var. Babamın şüpheci bakışları karşısında, "Hayır, o değişti. Hiçbir şekilde daha yumuşak değil, sadece... daha odaklanmış. Babasından farklı." Nick'i aramak için telefonu elime alıyorum ama tekrar çalıyor ve bu kez ekrandaki isim karnıma bir tekme gibi iniyor. Cevap vermeden önce alçak sesle küfrediyorum, "...hey."

"Sy?" Onun sesini duymak göğsümdeki savaşı yatıştırıyor.

Kulaklarımın muhtemelen kıpkırmızı parladığını bilerek babama bakıyorum. "Evet, benim."

"Konuşmamız gerek," diyor.

O haklı. Biliyoruz. O gece hakkında. Onu nasıl incittiğim hakkında. Olmak istediğim adam hakkında. Ama önce... Kardeşimi uyarmalıyım.

"Yirmi dakika içinde orada olacağım."

Kulenin dışındaki sokaklar hiçbir zaman şafak söktükten hemen sonra olduğu kadar sessiz değildir. Gün doğumunun eğimi saatin kadranından yansıyarak turuncumsu bir parıltı yayıyor ve neredeyse sihirli bir his veriyor. Yumruklarımı ceketimin cebine sıkıştırıp yukarıya bakıyorum. Bazen kuleye bakıyorum ve Remy'nin ona neden bu kadar saygı duyduğunu neredeyse anlıyorum. Eski harç. Tozlu tuğlalar. Grileşen ahşap. Nesiller boyu çatışmalar görmüş, Forsyth'in kaosunun rüzgârlarına dayanmış, fırtınalarını ve acı soğuğunu atlatmış. Ufuk çizgisi değişebilir ama bu kısmı asla değişmez, dimdik ve buyurgan durur.

O bir

savaşçı.

Bizim gibi.

Dün geceki zafer partisinin kesin bir işareti olan bayat bira kokusu oluklardan yükseliyor. Adaylar, kabul törenlerinin bir parçası olarak sokakları temiz tutmakla görevlidir. Ben de acemiyken tıpkı diğer serseriler gibi vardiyalarımı yapardım. Bu bir gelenektir.

Sanırım onlara şekil veren bir tek ben oldum.

İçeride, ana odaya çıkan basamakları ikişer ikişer çıkıyorum ve ben yokken kimsenin kilitlerimi değiştirmemiş olmasından dolayı rahatladığımı hissediyorum. Değiştirseydi onu suçlamazdım.

Bu his kısa sürüyor, çünkü içeri girdiğimde kuleyi boş buluyorum. Işıklar kapalı. Nick ve Remy'nin yatak odalarının kapıları açık, ne kadar boş olduklarını gözler önüne seriyor ve panik içinde uzun birkaç dakika geçiriyorum.

Siktir, siktir, siktir.

Belki fikrini değiştirmiştir. Belki de benimle bir daha konuşmak istemiyordur. Belki Remy ve Nick onu destekliyordur ve ben yapamadan hepsi gitmiştir.

Çatı katından sert bir çarpma sesi geliyor ve Archie'nin bir rafın tepesine tırmanmaya çalıştığını görmek için tam zamanında bakıyorum. Sarsılıyor ve bir kitabın kenarına düşüyor, hem kitabı hem de yavru kediyi yere çarpıyor.

Gözlerim çan kulesine açılan kapıya kayıyor.

Merdivenleri çıkıyorum ve kedi koşarak geliyor, acımasızca miyavlıyor, ayaklarımın arasından geçiyor. Onu insan mamasıyla beslediğim için böyle oluyor. Her zaman daha fazlasını istiyor. "Şimdi olmaz," diyorum ona, bakışlarımı yerdeki şilteye çevirerek. Sanki uyumak için değil de bir güreş müsabakası için kullanılmış gibi buruşuk ve karmakarışık. Ona bakarken midem bulanıyor, hangisinin onunla yattığını merak ediyorum ama boğazımın arkasındaki ekşi tat kıskançlık değil. Bundan çok daha acı bir şey.

Utanç verici.

Bunu atlatmam, yutkunmam ve yukarı çıkan dar merdiven boşluğuna adım atmam bir saniyemi alıyor.

Onu dirseklerini çıkıntıya dayamış, şehre bakarken buluyorum.

Ambardan çıktığımı duydu - duyduğunu biliyorum - ama sessizliği bozanın ben olmama izin verdi. Bunu yapmadan önce uzun bir an geçti, gözlerim onu içine çekti. Saçlarının nazik dalgası. Sırtının kıvrımı. Sanki hava buz gibi değilmiş gibi şortla dururken bir dizinin bükülüşü.

Sonunda cesaretimi toplayıp "Hey" diyebildim.

Çenesini eğiyor, bana bakmak için dönmüyor. "Merhaba."

"Günlüğü aldın mı?" İçimden dökülüyor ve bu çok aptalca. Şu anda endişeleneceğimiz en son şey bu. Ama nedense, emin olana kadar nefes alabileceğimi sanmıyorum.

Başparmağındaki büyük ve metalik bir şeyi çeviriyor. "Evet."

Yüzüğün Nick'in yüzüğü olduğunu anlıyorum, kadın yüzüğü evirip çevirirken pirinç Bruin göze çarpıyor. Ne kadar yakından bakarsam, onu o kadar çok görüyorum.

Boynunda büyük, koyu bir morluk var.

"Oh." Yumruklarımı ceplerime tıkıştırarak, "Sen ve Nick, ha?" diye soruyorum. Yanıt olarak omurgası sertleşiyor. "Sakın beni yargılamaya kalkma Simon."

"Değilim," demek için acele ediyorum ve bu doğru. "Yani, bunun olacağını biliyordum. Nick umursamaz, bencil, yıkıcı bir pislik olabilir ama aynı zamanda koruyucu ve... garip bir şekilde cesur da olabilir." Gözlerimi devirerek ekliyorum: "Tabii bunu birine gösterecek kadar kendi yolundan çekilebilirse." Sanırım sonunda gösterdi. "Bence bu sefer sana doğru olanı yapacak." *Ve eğer yapmazsa, o zaman hala cevap vermesi gereken ben olacağım.*

Son kısmı söylemiyorum ama hissediyorum. Bir parçam her zaman göğsümün içinde bu şeyi, onu güvende tutma sorumluluğunu hissediyor olabilir. Bunun nereden geldiğini bilmediğimi söylemek isterdim ama yalan olur. Onu sedir sandığından kurtardığım gece, o benim oldu.

Cevap vermediğinde günlüğü düşünüyorum, bunun korkakça olduğunu biliyorum. O zaman da biliyordum, şimdi de biliyorum. Nick muhtemelen

topları buldu

ve ben de altta kalacak biri olmadığım için ona "Özür dilerim." diyorum.

Bana dönüyor, bir rüzgâr saçlarını yüzüne savuruyor. "Anlaşmamızı yaptığımızda bedenin konusunda bana güvendin. Her zaman iyi bir iş çıkarmadığımı biliyorum, çünkü..." Gözleri ıslaklıktan parlıyor ve utancı ağzının kenarından belli olan bakışlarını kaçırıyor. "Şey, aslında bir pisliğin beni zorlamadığı çok fazla deneyimim yok."

Taşaklarıma tekme atsa canımı daha az yakardı. "Özür dilerim," diye tekrar deniyorum, göğsüm bükülmüş gibi hissediyorum.

Başını sallıyor, o kocaman, ışıltılı gözlerini bana çeviriyor. "Ama sen bana güvendin ve ben de denedim Sy. Bunu onurlandırmaya çalıştım. Ve *sana* vücudumla güvendiğimde, sen sadece..." Sesi çatlıyor ve sanki soğuk nihayet kendini belli ediyormuş gibi kollarını kendine sarıyor.

Huysuzca, "Biliyorum," diyorum ama bu yeterli değil. Midemde çalkalanan suçluluk fırtınasını dindirmiyor ve göğsümdeki baskıyı hafifletmiyor. "Ben sadece bitmesini istedim."

Bana göz kırpıyor, alnı kırışıyor. "Biz mi?"

"Hayır," diyorum irkilerek. "Dedikodular. Spekülasyonlar. Dürtüler." Yumruklarım ceplerimde toplanırken kaşlarımı çatarak bakışlarımı başka yöne çeviriyorum. "Benim aptal bekaretim."

"Benden isteseydin," diye cevap veriyor, sesinde bir sertlik var, "bana bunu yapmam için zaman verseydin, yapardım."

Ona bakıyorum, öyle bir mutsuzluk dalgasına kapılıyorum ki afallıyorum. "Gerçekten mi?"

Keskin bir ifadeyle, "Bütün birliğin önünde değil," diye ekliyor ve sonra yanakları kızararak yere bakıyor. "Ama muhtemelen."

"Lavinia..." Ne söyleyeceğimi, yapılanları nasıl sileceğimi bilemeden onu izliyorum. Akla gelebilecek en saçma hareketi deniyorum, ceketimi omuz silkerek çıkarıp ona uzatıyorum. Sanırım sorun da bu. Bir arduvazı silmek yok

temiz, ve öyle olsa bile, deneyecek zamanım yok. "Nick'e yönelik bir suikast var," diyorum sonunda, tüm aptalca, işe yaramaz duygularımı bir kenara bırakarak.

Doğruldu, cekete bakarken kollarını iki yanına indirdi. "Ne?"

"Bahşiş Lordlar'dan geldi sanırım." Çenemi sallayarak uzaktaki Güney Yakası'na doğru ilerliyorum, sonunda sadece yürüyüp ceketi omuzlarına atıyorum. "Kuledeki varis için bir kontratla ilgili bir şey."

Gözlerini kırpmadan bana bakıyor. "Babam mı?"

Omuz silkiyorum, gözlerindeki yumuşak, sinirli ifadeye bir yenisini eklemek istemiyorum. "Nerede o?" diye soruyorum. "Nick mi?" İlk kez kendi saçmalıklarımın ötesine geçip onun burada olmayışının tuhaflığını fark edebiliyorum. Çatı katındaki şiltenin üzerindeki battaniyeler, saçlarındaki karışıklık, boynundaki morluk...

Belli ki seks yapmışlar.

Ona Bruin yüzüğünü verdi, Tanrı aşkına.

Neden tadını çıkarmak için burada değil?

Omuzları içe doğru kıvrılıyor, elleri ceketini sıkmak için yukarı kalkıyor ve ben onun gidişinin pek de hoş karşılanmadığı hissine kapılıyorum. "Gitti-" Bakışları benimkilere doğru kayıyor. "Bir dakika. Kuledeki varis mi? Hangisi?"

Düşünerek ona göz kırpıyorum. "Sanırım bu seni de kastediyor olabilir ama baban seni gerçekten arar mıydı-"

"Ya da Remy." Bir adım daha yaklaştı, gözleri endişe içinde açılmıştı. "Sy, Baron Kral'ın babası olabileceğini düşünüyor ve Nick de haklı olduğunu düşünüyor. Oraya gitti. Kaynaklarını falan kontrol ediyor."

Başım geriye gitti. "Ne?"

"Görünüşe göre," diyor başka tarafa bakarak, "bazı ikna edici kanıtlar varmış."

Lavinia'nın Nick'in yüzüğüne yaptığı gibi ben de bir süre bunu zihnimde evirip çeviriyorum. Mantıklı gelmiyor, aslında çok mantıklı geliyor.

Düşündükçe, parçalar yerine daha çok oturuyor. Timothy Maddox kadar nüfuz sahibi birinin herhangi bir bölgesel bağlılık göstermemiş olmasını hep garip bulmuşumdur.

"Kahretsin." Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum, düşünceler dakikada bir mil koşuyor. Yani Nick, Lavinia ya da Remy olabilirdi.

Herhangi biri olabilir.

Sevdiğim herkes tehlikede.

Vahşi gözlerle ona dönüyorum. "Ne zaman olacağını bilmiyorum." Onun gözleri de aynı çılgınlıkla bakıyor. "Sy, onları bulmamız gerek."

Telefonuma uzanıp rehberimi açıyorum. "Babamı arayacağım; Nick'in nerede olabileceğine dair fikir edinmeye çalışacağım." Ona, "Remy?" diye soruyorum.

Ama başını sallıyor, gözleri doluyor. "Dün gece tartıştık. Kendisi gibi davranmıyordu." Sönerek bana bakıyor, yüzü asık. "Sy, sanırım... neyin gerçek olduğunu bilmiyor olabilir."

Gözlerindeki dehşet karşısında çenem geriliyor. "Onu terk etmemeliydim. Siktir!" Sırf katarsis için telefonumu kuleden aşağı atma isteğimi dizginliyorum. "Her yerde olabilir. Bir kriz geçirdiğinde... alışveriş, seks, uyuşturucu, adrenalin..." Başımı sallayarak Forsyth'e bakıyorum ve bir elimi manzaranın üzerinde sallıyorum. "Samanlıkta iğne aramak."

Ama söylediklerim gözlerinin benimkilere kaymasına ve ışıldamasına neden oldu. "Sanırım gidebileceği birkaç yer biliyorum." Hemen kapağa doğru yöneldi. "Bekle!" Bileğinden tutup onu kendime döndürüyorum. "Tek başına gidemezsin! Hedef sen olabilirsin." Bu pek olası değil. Babası onu bir çocuk olarak görüyor. birçok şey, ama onun 'varisi'.

Yine de ihtimal dışı imkansız değildir.

"Ben olmalıyım," diye ısrar ediyor, geri çekilerek. "Anlamadığını biliyorum ama şu anda her ne yapıyorsa ya bana ya da kendine zarar vermek için yapıyor."

O haklı. Anlamıyorum.

"Ona ulaşabilirim," diyor, gözleri çelik gibi sert.

Birkaç saniye bunun üzerinde düşündüm ama belki de haklıydı. O gün, burada, çan kulesinde, onunla konuşmuş. Bu içimde bir endişe hissetmediğim anlamına gelmiyor. "Silahını al." Uzanıp rüzgârda uçuşan saçlarından bir tutam yakalıyorum ve hafifçe kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Onu bana geri getir."

Bakışlarımı tutuyor, başını sallıyor. "Yapacağım."

Ama kapağı açamadan önce onu tekrar durduruyorum ve nedenini gerçekten açıklayamıyorum. Sanki ne olduğumu ve nerede durduğumuzu bilmeden bu çan kulesini terk edemezmişim gibi. "Hâlâ benim kızım mısın?"

Gri gözlerini bana çevirirken hareketlerinde gözle görülür bir kekeleme var. Bunun bencilce bir soru olduğunu biliyorum. Bırakın bilmeyi, sormaya bile hakkım yok. Ama yine de nefesini bırakıp "Geri dönecek misin?" diye soruyor.

"Evet," diye cevap veriyorum, kararlı ve emin bir şekilde.

Omuz silkiyor, arkasını dönüyor. "Eğer sen bir düksen, ben de senin düşesin olurum." İstediğim cevap bu değil ama mesajı gayet net duyuyorum.

Onu istiyorsam, kazanmak zorundayım. Neyse ki, kazanmak benim işim.

35

Lavinia

Gidebileceği tek bir yer var.

Muhtemelen beni oraya bu yüzden götürmüştü, bir gün onu nasıl bulacağımı bileyim diye. İki kez geri döndüm, kırsal yolların hepsi aynı görünüyordu, ama patika başına geldiğimde motosikleti orada değildi. *Hay sikeyim.*

Eğer burada değilse, nerede?

Derin bir nefes alarak, paniği bir kenara bırakıp mantığa yöneliyorum ve onu en son gördüğüm yerden başlıyorum: spor salonu.

Ne yazık ki orada değil. Sadece birkaç adam sabah antrenmanlarıyla kendilerini cezalandırıyor. Soyunma odasını kontrol etmek için kendimi zorluyorum, köşeyi dönüp duş kabinine girdiğimde safra boğazımın arkasına yükseliyor. Hâlâ orada, solgun ve bilinçsiz olabileceğine dair içimi kemiren bir korku var, ya uyuşturucular sonunda onu ele geçirdi ya da kendi ruh hali.

Boş olduğunu görünce kendimi fayans duvara yaslıyorum, Remy'nin bira şişesini kırdığı cam parçalarından başka bir şey kalmamış.

Belki de bunu yalnız yapmamalıyım.

Ama Sy'ı ararsam koşarak geleceğini ve Nick'i korumanın da aynı derecede önemli olduğunu biliyorum. Soyunma odasından çıkıyorum ve koridora döndüğümde bir yudum hava çekiyorum. Kesiciler salonuna şöyle bir bakıyorum ama içeri girmiyorum çünkü Haley'i görürsem onu boğazlayabilirim. Sadece ona sakso çektiği için değil, adamın dağılmakta olduğunu biliyor olmalıydı. Onu daha da uçuruma itmekten başka bir şey yapmadı.

Telefonum titriyor.

Duke Sy: Bir şey

bulabildin mi?

Kayalıklarda ya da spor salonunda değil. Sen mi?

Duke Sy: Evet. Onu yakaladım. O iyi. Birkaç yere daha uğramak istiyor. Sen iyi misin? Bize ihtiyacın var mı?

Düşes: Bir yeri daha kontrol edeyim. Sonra yeniden toplanabiliriz.

Duke Sy: Dikkatli ol.

Ne yazık ki, yine başarısız oldum. Jade'e gitmiş olabileceğini düşündüm ama içeri girdiğimde Jade yalnızdı.

"Kahretsin," diyor kasadan başını kaldırarak. "Gerçekten daha iyiye gidiyor gibi görünüyordu."

Yıpranmış bir şekilde açıklıyorum, "Evet, şey, o bir sarmal. Babasıyla ilgili şeyler onu tetikledi ve o sadece... Bilmiyorum." Ona bakıyorum ve ilk kez endişeleniyorum. "Biraz korkuyorum."

Tezgâhın etrafından dolaşıyor ve beni uzun kollarıyla sarıyor. "Öyle olduğunu biliyorum. Ama o dışarıda bir yerlerde. Aramaya devam etmelisin."

Burnumu çekiyorum ve geri çekiliyorum. "Teşekkür ederim. Edeceğim."

Nazik gözleri benimkilere dikildi. "Tanıdığım birine ulaşıp ulaşmadığına bakacağım."

Ama arayacak yerim kalmadı.

Hayır Remy.

Duke Sy: Bizimle depo binasında buluş. Nick bildiğini söyledi.

Düşes: Yoldayım.

Adresi GPS'e giriyorum ama yarı yolda bir şey beni rahatsız ediyor. Güneş batıyor. Bütün günü onu arayarak geçirdim. Bir yerlerde olmalı. Yukarı bakıyorum ve karanlık olmamasına rağmen gökyüzünde ayın beyaz dairesini görüyorum.

Sonra aklıma geldi.

Direksiyonu kırdım, iki kaldırımın üzerinden geçtim ve bir posta kutusunu kıl payı kaçırdım. Remy gündüzleri kayalıklara gitmezdi. Yıldızları görmek için geceleri giderdi.

MOTOSİKLETİ geçen seferkiyle aynı yere park edilmiş.

Cipten atlayıp koşmaya başladım.

Umarım çok geç kalmamışımdır.

Umarım *Sy* çok geç kalmamıştır.

Umarım babam bir ateş cehenneminde yanar.

Zirveye ulaştığımda Sy'a şükran duası ediyorum, ciğerlerim sabit ve bacaklarım güçlü. Eğer beni bu kadar zorlamasaydı, sınırlarımı asla bilemeyecektim. Hayatımda ilk kez kendi gücümü hissediyorum. Sadece yeni kaslarımda ya da genişleyen ciğerlerimde değil. Artık bir kutuya hapsolmuş küçük bir kız değilim. Ben Düşes'im ve tek bir önceliğim var: Düklerim.

Granit yüzeye doğru koşuyorum, gözlerim kayayı tararken kalbim gümbür gümbür atıyor ama Remy'yi bulmak zor olmuyor. Kenarda volta atıyor, saçları dağınık, sanki parmaklarıyla tırmalıyormuş gibi. Üstü çıplak, kot pantolondan başka bir şey giymiyor. Ayakları bile çıplak ve yirmi adım öteden kendi kendine mırıldandığını duyabiliyorum ama kelimeler belli belirsiz.

Donup kaldım, onu hayatta gördüğüme sevindim ama bu halde görmek beni dehşete düşürdü.

İlk başta ona seslenmedim. Yaklaşıyorum ve bakışlarımı ona sabitliyorum, başının arkasına ve rüzgarın saçlarını nasıl yaptığına

çırpınıyor ve yeterince yaklaştığımda yüzünün yan tarafı, kulağının kabuğu ve yanağının yaptığı hafif kıvrım.

"Remy." Yavaşça, onu ürkütmemek için.

İronik, çünkü *beni* ürküten Remy oldu.

Dönüp bana bakıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış. "Hayır." Kırmızıyla halkalanmış gözleri yarıklara dönüşüyor. "Hayır. Bu gerçek değil. Vinny gelmiyor, göt herif. Berbat ettin. Berbat ettin!"

İrkilerek bana bağırmadığını anlamaya çalışıyorum.
Nefes alarak seslendim, "Remy, benim."

Başını sallayarak ters ters bakıyor ve elindeki kalemi bana doğrultuyor. "Vinny buraya gelmez. Yaptığım şeyden sonra olmaz."

Ayaklarım gergin bir şekilde kayıyor. "Haley'i mi kastediyorsun?" Bunun beni ne kadar incittiğini anladığını bilmenin verdiği bir parça tatmin var.

Kısa ömürlüdür.

Başını avuçlarının içine gömüyor, göğsünden boğumlu, vahşi bir çığlık kopuyor. "Renkler yalan!"

Kambur bir şekilde çömelmesini izlerken, graniti yavaşça geçerek bir hamle yapıyorum. Yaklaştıkça daha fazlasını görüyorum. Saç çizgisine yakın bir yerde tırnakla yapılmış kalın ve sivri bir çizik. Kavgadan kalma çürükler; biri çenesinde, diğeri kaburgalarında. Yanağına kir bulaşmış. Gözleri hâlâ karanlık ve vahşi ama eskisi kadar hızlı, uyuşturulmuş bir enerji yok. Yine de üşümüş olmalı. Hava buz gibi ama o bunu fark etmemiş gibi görünüyor.

"Remy," diye tekrarlıyorum, soğuğa karşı titreyerek. "Benim. Gerçekten. Senin Vinny'n. Senin tuvalin." Kapüşonumun fermuarını açıyorum ve gömleğimin yakasını çekiştirerek ona ölü kafa güvesini gösteriyorum. "Altı seans sürdü. Hatırladın mı? Sadece beş olmalıydı ama mürekkebin bitti ve durmak zorunda kaldık."

"Bu benim beynimin konuşması," diye mırıldandı, ağzı acı acı buruşarak. "Vinny değil. O benden nefret ediyor."

"Senden nefret etmiyorum," diyorum bir adım daha yaklaşarak. "Evet, seni Haley'le görmek canımı çok acıttı ama beni uzaklaştırman kadar değil." İlerliyorum ve bu garip bir içgüdü. Bu sadece birkaç aydır tanıdığım bir adam, ama bir şekilde onu şımartmanın sadece daha fazla şüphelenmesine yol açacağını biliyorum. O yüzden yapmıyorum. "Ve senin bana fahişe demen ve kendimi Kraliyet çöpü gibi hissettirmen kadar da değil."

Gözlerini kırpıştırıyor, gökyüzünde dolaşırken ayın parıltısını yansıtan gözleri dalgın, arıyor. "Sadece kafamı karıştırıyor." Yanağından aşağı süzülen iri bir gözyaşını görünce irkiliyorum. Hızlıca yumruğunun tersiyle gözyaşını siliyor. "Oraya giriyor ve her şeyi karıştırıyor. Şimdi herkes benim deli olduğumu düşünüyor ve biliyor musun?" Bakışlarımla buluşuyor, yeşil gözleri azap dolu. "Sanırım haklı olabilirler. Bence bu?" Şakağını işaret ediyor. "Kırıldı Vinny ve tekrar bir araya getirilemez. Parçalar gitti."

"Hey," diyorum, şimdi sadece birkaç metre uzaktayım. Uçurumun kenarından aşağıdaki suyu görebiliyorum. Mesafe ürkütücü ve Remy ile Leticia'nın düşüşünü düşünmeden edemiyorum; o sert ve soğuk suya çarpmanın nasıl bir his olduğunu. "Baban konusunda haklısın. Sana inanıyoruz."

Yüzde yüz emin değilim ama inandığım şey Remy'nin buna inandığı.

-Ve önemli olan da bu.

"Kıran o," diyor Remy, birden ayağa fırlayarak. "Beni bu hale o getirdi! Ve şimdi hiçbir şey bilemiyorum." Birdenbire *bana doğru* geliyor, işaret parmağını şakağına dayıyor. "Düşünebiliyorum ama *bilemiyorum*."

Birkaç ay önce Remy'nin bana bu şekilde geldiğini görseydim, tepelere doğru kaçardım. Şimdi uzanıp bileğini elimle yakalıyorum. "Remy, dur," diye yalvarıyorum, yüzünü tutarak. "Eğer kendine güvenemiyorsan, o zaman bana güvenebilirsin."

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, yüzü tarif edilemeyecek kadar derin bir düşünceyle buruşmuş. "Yapabilir miyim?"

Sertçe cevap veriyorum. "Her zaman. Seni incitmek istemiyorum. Dün gece kalbimi kırdın ve ben hâlâ-" Kendi gözlerim yaşlarla doluyor ve beni duymasını istiyorum. "Seni gördüğüm her uçurumdan aşağı indirdim ve bunu yapmaya devam edeceğim. Çünkü sen haklısın. Sen deli değilsin. Sadece kafan karışık ve yorgunsun."

Beni dikkatle, yoğun bir şekilde izliyor, başını eğiyor. "Onu içeri alan sen değildin, değil mi?" Yüzü ıstırapla sarkıyor. "Bendim. Portakalı bana verdi, ben de her yerine bulaştırdım." Bir gözyaşı daha dökülüyor, ama bu kez onu silen ben oluyorum.

"Bu-" *Tamam,* söylemek istiyorum ama bu dürüstçe olmaz. "Her şey yoluna girecek."

"Hayır, değil." Elimi tutuyor, sesi duygu yüklü. "Sana siyahı vermek istedim Vinny. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

Gözlerindeki mutsuzluk karşısında kalbim sıkışıyor. "Üzgünüm demek."

"Hayır." Yüzü sıkışıyor. "Yani, evet, ama siyah. Tüm renklerin en iyisi. Tanım, aralık, derinlik. Onsuz diğer renkleri yapamazsın. Bu çok önemli, anlıyor musun? Ve en iyi yanı da her şeyi örtmesi." Yüzü çöküyor ve elimi kaldırıp avucumu göğsüne bastırıyor. "Bunu kapatacak kadar siyahım yoktu."

Teni elimin altında üşüyor ve ben de çılgınca onu biraz ısıtmaya çalışıyorum. "Remy, donuyorsun."

Bunu görmezden gelerek bakışları hemen arkamıza kayıyor, gözleri ilk seviştiğimiz küçük çayıra odaklanıyor. "Oradaydık ve sanırım..." İki elini de benimkilerin üzerine, göğsüne koyuyor ve sanki tenimizi eritebilecekmiş gibi sertçe bastırıyor. "Birbirimize bir şey verdik ve ben onu mahvettim."

"Remy."

Başını geriye eğerek yukarı bakıyor. Ay ışığının sessiz parıltısı yüzünün çukurlarına yerleşerek onu bir hayalete benzetiyor. "Burada bekledim çünkü daha önce hiç bu kadar siyah görmemiştim." Huşu içinde yukarıya bakıyor ve ben de bakışlarını takip ediyorum, sesindeki ciddiyet beni sakinleştiriyor. "Bazen beni takip ediyor

etrafta. Çilli karanlık, her zaman peşimde. Burası sonsuz, sanki evren özür dilemesi gereken bir şey olduğunu biliyor. Bu senin için," diyor, gözleri benimkilerle kilitleniyor. Uzanarak bir elini boynumun arkasına sıkıştırıyor ve alnımı kendine doğru çekiyor. "Belki de her zaman senin içindi."

"Bu çok güzel." Yüzümden sıcak bir gözyaşı süzülüyor ve parmak ucuyla onu takip ediyor.

Gözlerindeki ışık yavaşça söner. "Bu yeterli değil."

Her ne kadar bu uçurumda kalıp onu cezalandırmak istesem de yapamayacağımızı biliyorum. Dışarıda Remy'nin kendisinden daha büyük tehditler var.

"Dinle," diyorum, onu ana geri döndürmeye çalışarak, "buradan çıkmamız gerekiyor. Bir ipucu aldık. Babam içimizden birini -kuledeki varisi- öldürtmüş. Sy, Nick olduğunu düşündü ama baban konusunda haklıysan, o zaman sen olabilirsin."

Bana bakıyor, alnı kırışmış. "Lionel, Perez'in intikamını almak istiyor."

"Diğer şeylerin yanı sıra," diye hayal ediyorum, parmaklarımızı sıkıca birbirine bağlayarak, "bu yüzden muhtemelen Nick'tir, ama Sy bir plan yapana kadar hepimizi bir arada istiyor, tamam mı?"

Bakışları omzumun üzerinden geçiyor, alnı kırışıyor. "Sy döndü

mü?" Elini sıkıyorum. "Bizi bekliyor."

Kırışıklıklar düzeliyor ve parmakları benimkilerin etrafında sıkılaşıyor. Yeşil gözlerinde bir değişim, bir berraklık hissediyorum. Boynuma düşüyorlar, başparmağı hassas derime bastırıyor ve ne gördüğünü anında anlıyorum. Morluk. "Sy?" diye soruyor.

"Nick."

"Sen ve Nick?" Beni yakından inceliyor. "Yani her şey beyaz mı?"

Sy'ın günlüğündeki rengi hatırlamam bir anımı alıyor.

"...beyaz sağlıktır, yenilenmedir, berraklıktır."

Saçlarını gözlerinden ayırmak için elimi kaldırıyorum. Platin saçlar- *beyaz* saçlar - ki şimdi anlıyorum ki, bu saçlar ölümüne ağartılmamış.

bir moda ifadesi. Sanki onu düzeltebilirmiş gibi, sanki onu iyileştirebilirmiş gibi başını beyazla kaplıyor-

Sağlıklı.

Yenilenm

iş. Temiz.

Bunun farkına vardığımda gözyaşlarımı yutarak yanağını okşuyorum ve "Sadece seni bekliyorum" diyorum.

Kasları gevşiyor ve onu kenardan çekiyorum, parmaklarımız birbirine kenetleniyor. Uzaklaştığımız her adımda göğsümdeki gerginlik azalıyor. Uykuya, yemeğe, sıcaklığa, ilaca ihtiyacı var ve ben bunu duyduğumda telefonum için cebimi yokluyorum bile.

Dikkatimi ormana çeken ürkmüş bir kuş mu yoksa bir dalın kırılması mı emin değilim ama bir figür belirdiğinde gözlerim çoktan temizlenmiş patikaya odaklanmıştı. Yürümüyor, sadece... orada. Gölgelerin arasından sızıyor. Beni ürkütüyor ve şaşkınlıkla sendeliyorum, neredeyse tökezliyordum.

"Burada olacağını biliyordum." Siyah ve ince dikilmiş bir takım elbise giyiyor ama maskesinin boynuzlarının parlayan noktasını zar zor görebiliyorum.

Baron Kral.

Remy'nin eli benimkinin etrafında sıkılaşıyor ve beni vücudunun beşiğine doğru çekiyor. "Vinny, geri çekil."

Kral ellerini kaldırdı, başparmakları maskenin alt kısmına takıldı. Nick buna inanmıştı. Belki bir açıdan Sy da inanmıştı. Ama nedense Kral maskesini kaldırıp ela gözlerini ve bakımlı sakalını ortaya çıkardığında hâlâ şoktayım.

"*Sensin,*" diye nefes alıyorum, sersemlemiş bir halde.

Remy'nin babası, Baronların Kralı Timothy Maddox, özgürlükle aramızda duruyor.

"Vinny." Remy eğildi, dudakları kulağıma yaklaştı. "Bu gerçek mi?"

"Evet." Elini kalçama doğru çekiyorum ve parmaklarını kıyafetlerimin altındaki yıldızın bulunduğu noktaya bastırıyorum. Maddox'a elimi tutma şansı vermiyorum.

Remy'nin kırılgan beyninin etrafını sarmak için. "Eğer bu dramatik bir açıklama olacaksa, artık çok geç. Küçük sırrını zaten biliyoruz."

"Yeterince uzun sürdü." Maddox maskeyi kolunun altına sıkıştırıp öne doğru bir adım atıyor. Her ne kadar kendimi savunmak istesem de Remy'nin ona yakın olması gerektiğini düşünmüyorum. Onu geri itiyorum. "Yıllardır küçük ipuçları veriyorum ama oğlum Dük olmaya o kadar odaklandı ki, mirasına sahip çıkamıyor, tam önünde dursa bile." Sırıtışının kesimi soğuk ve sıradan. "Öyle değil mi, Remington *William* Maddox."

Anladığımdan emin değilim, ancak bu pisliği anlamlandırmak endişelerimin en küçüğü. "Geçmemize izin vermelisiniz. Babam varislerden birine suikast düzenledi ve bu varisler arasında oğlunuz da olduğu için güvenli bir yere gitmesi gerekiyor."

Bu haber onu endişelendiriyorsa bile bunu belli etmiyor ama Baron Kral gibi bir psikopat için bu sürpriz olmamalı. Kan dökülmesini izlemeye ne kadar hazır olduğunu ilk elden biliyorum. Sanırım bu oğlu için de geçerli.

"Remington," diyor beni duymazdan gelerek, sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Her şey bitti."

"Ne bitti?" Aralarına çılgınca bakarak soruyorum.

"Bağımsızlığa doğru bu küçük atılım," diye cevap veriyor bana ama gözlerini oğluna dikiyor. Maske olmadan iki yüzün tek bir yüze dönüştüğünü görüyorum. Nick'in beni oyundan kurtarmasını neşeyle izleyen gözler. Keskin çene, tıpkı kulüpteki akşam yemeğimizde olduğu gibi alaycı bir eğimle kurulmuş ağız. Yüz hatları yavaş yavaş bir yapbozun parçaları gibi bir araya geliyor. Devam etti, "Sarmal içindesin: maniksin, Dr. Weatherby ile randevularını kaçırıyorsun ve uyuşturucu testinde ne tür bir çöp çıkacağını hayal bile edemiyorum." Gözleri Remy'nin çıplak üst bedeninde geziniyor, sanki dövmelerin altındaki yara izlerini ve sakatlıkları görebiliyormuş gibi. "Kendine zarar vermeye devam ettin ve tüm bunların üstüne bir de sorumluluk taşıyorsun. Hakkında her şeyi bildiğim o sözleşme bardağı taşıran son damla oldu."

"Onu dinleme Vinny," diyor Remy, dikkatini babasına verirken kasları geriliyor. "Sen lanet bir yalancısın."

Maddox başını sallıyor, oğluna öyle bir şefkatle bakıyor ki sonunda ne kadar inandırıcı olabileceğini anlıyorum. "Hayatın boyunca sana bir kez bile yalan söylemedim. Eğer gerçekten geriye dönüp düşünürsen, sanırım bulacaksın-"

Remy patlar. "Her şeyi çarpıtıyorsun!" İleri atılırken şakağındaki damar patladı ama onu geri çektim. Hırlıyor, "Vinny hakkında beni zehirledin. Nick'e o silahı vermek. Beni mahvetmek için bütün o küçük pislikler!"

"İpuçları," diyor kaşları kalkarak. Aynı hızla yüzü düşüyor. "Senin için çok umutluydum. Kan kardeşi. Gölgelerin oğlu. Benim siyah varisim. Onun yerine..." "Bir Dük." diye iç geçirerek eliyle işaret ediyor. Bir dinleyiciye konuştuğu hissine kapılıyorum ama sadece üçümüz varız.

Ya da ben öyle sanıyorum, ta ki kısık kıkırdamaları duyana kadar.

Üç Baron'un dış hatları belirginleşince irkiliyorum. Cüppeliler, kendi maskelerini takıyorlar ama onları tanıyorum. Yüzlerini görmüştüm.

Will, Liam ve Billy.

Ciğerlerimdeki tüm hava çekildi. "Hepinizin adı William." Tıpkı

Remy'nin göbek adı gibi.

"Dediğim gibi," Maddox eldivenli ellerini kaldırdı. "Çok büyük umutlarım vardı. Ama sen ışığa doğru uzanmaya devam ediyorsun evlat. Neden böyle?"

Endişe ensemi gıdıklıyor ama yine de konuşuyorum: "Çünkü o mahzende yaşayan, kemik yığını, sır saklayan bir psikopat değil, işte bu yüzden."

Sanki aptalmışım gibi bana sempatik bir bakış atıyor. "Bu ilgi, canım. İlgiden çok hoşlanır, hep de öyle olmuştur. Bu da gizliliği korumaya çalışan biri için çok sinir bozucu. Şimdi neden gitmesi gerektiğini anlıyorsun. Karanlıkta, bizimle birlikte olması gerekirken o kulede oturup kendini teşhir ediyor. "Oraya ait olmadığını anlıyor musun?" diye sorar Remy'ye.

"Sendin, değil mi?" Remy babasına öylesine çılgınca bir tiksintiyle bakıyor ki, ona saldırmasından korkarak kolunu sıkıca kavrıyorum. "Tate'i sen öldürdün. O gece ben buradayken sen de buradaydın-"

Babası uzun, bıkkın bir iç çekiş yapar. "Bir kez daha önündeki ipuçlarını çözmeyi başaramadın. Bu senin tek kurtarıcı lütfun oldu. Eğer onu kimin öldürdüğünü gerçekten bilseydin, tüm bu sistem çökerdi." Sert bir bakışla oğlunu sabitliyor. "Ama ben değildim." Başını hemen arkasındaki Baron'a doğru eğerek mırıldanıyor: "Keşke bilseydim. Öyle bir etki bıraktı ki. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz."

Maskeli Baron bir kez başını sallar, sesi ciddidir. "Ölümü anlamıyor."

"Onunla ilişkimiz de öyle," diye ekliyor Maddox sertçe. "Bize hakaret etme. Biz intikam ya da küçük anlaşmazlıklar için öldürmeyiz, Remington. Biz sanat için öldürürüz, ona saygı duyduğumuz için. Ve bazen, Forsyth Kraliyet Ailesi," elini özenle sallıyor, "bize ona tapınma fırsatı veriyor."

Bunu görmemin bu kadar uzun sürmesinden uykusuzluğu ve geçen haftanın travmasını sorumlu tutuyorum.

Bunu yaptığımda midem bulanıyor. "Babam suikast için Baronları tuttu. *Seni* o tuttu."

Bana sakarin, küçümseyici bir sırıtışla bakıyor. "Akıllı kız. Bir baba gurur duyardı." Çenesini eğiyor. "Seninki değil tabii ki."

"Oğlunu öldüremezsin."

Maddox aşağılanmış görünüyor. "Tabii ki yapamam. Ağaçtan biraz uzağa düşmüş olabilir ama o hâlâ benim elmam. Remy bana ait. *Bize ait*. West End'le olan bu küçük oyun sona erdi." Başını eğip bana baktı. "Babanın bizimle sözleşme yaptığı konusunda haklısın. Ama bu onun için değildi. Bu senin Bruin'in." Başını sallayarak ekliyor: "Yine de hayal kırıklığı. Perez'e ne yaptığını gördüğümde..." Gözleri heyecanla parlıyor. "Onu almak gerçekten büyük bir zevkti. Pek sık ceset bulamıyoruz.

böyle, biliyorsun. O kadar acımasızca öldürüldü ki, sana olan sevgisi yüzünden." Ellerini arkada birleştirerek, "Kafasını sakladınız mı?" diye sorar.

Ona iğrenerek bakmaktan başka bir şey yapmadığımda, elini salladı.

"Her halükarda Lionel'in intikam hırsının ne kadar geniş olabileceğini biliyorum. Önce Bruin oğlan, sonra seni Lionel'ın evinden kurtardığı için Perilini ve son olarak..." Gözleri Remy'ninkilere kayar, kararır. "Sen olacaksın. Ama senin ölümünü emretmesine izin vermeyeceğim oğlum. Eğer bu seni gölgelerime hapsetmek anlamına geliyorsa, öyle olsun."

"Hayır," der Remy, titremeye başlar. "Geri dönmeyeceğim."

"Yapacaksın. Bana başka seçenek bırakmadın. Hastanede senin için bir yer var." Remy uzun ve ıslak bir nefes çekince babası yumuşak bir sesle, "Saint Mary's değil. Forsyth'ten uzakta, daha kaliteli bakım sunan farklı bir hastane."

"Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır..." Remy elimi bırakıyor, aramızdaki bağ kopuyor ve parmaklarını tekrar saçlarına geçiriyor. "Ben deli değilim. Sen Baron Kral'sın! Ben haklıydım! Ben deli değilim!"

"Burası özel bir tesis," diye devam ediyor babası, patlamaya aldırmadan. "Alpler'in güzel manzarası. Güvende ve tehlikelerden uzak olacaksın. Neden bu kadar yaygara kopardığını anlamıyorum. Sana göz kulak olacağımı biliyorsun." Sesi sadece aralarında olması gerektiğini bildiğim bir yumuşaklığa bürünüyor. "Annenin yanındaki odada kalacaksın."

Kalbim boğazıma düğümleniyor ve soğuğun omurgamdan aşağı süzüldüğünü hissediyorum. Bu adamın Remy'yi kilit altında tuttuğu, karanlıkta sakladığı düşüncesi...

Bir hastane olabilir, ama aklımda tek görebildiğim Remy'nin bir kafese tıkılmış olduğu.

Bir kutu.

Tahta bir sandık.

Sy'ın bana öğrettiği her şeyi yapıyorum. Nefes alıyorum, kaslarımda gezinen felci bastırıyorum ve "Önce beni öldürmen gerekecek" diyorum.

Babası kibarca, "Geleceğim." der. Bakışlarını Remy'ye çevirerek, "Benimle geleceksin, yoksa mahzenimdeki bir sonraki ceset onun olacak," diye açıklar.

Remy'nin kaskatı kesilmiş sırtına dokunmak için uzanıyorum, bu sayede ciğerlerinin uzun, acı dolu iniltilerle çınladığını biliyorum. Alay ederek, "Kendi küçük anlaşmazlıklarınız yüzünden insanları öldürmemek buraya kadarmış," diyorum.

"Bunda önemsiz bir şey yok," diye tersledi. "Beni görmeye geldiğin gece yaşlı kralın sana ne söylediğini hatırlıyor musun? Birini kendi ellerinle öldürmek..."

Ürperiyorum. "...bir aşk eylemidir."

Öz babam beni hiç sevmedi. Hiç şefkat ya da ilgi göstermedi. İlk defa minnettarım, çünkü baba sevgisi böyle bir şeyse?

Beni küçümse.

Maddox iç çeker. "Seni seviyorum, Remington. Senin kanın benim kanım. Sana ışığı vermeye, seni mutlu etmeye ve güvende tutmaya çalıştım ama o seni tüketmek istiyor. Bunu göremiyor musun? Ve sen." Gözleri üzerimde geziniyor. "Bana geldiğin o gece, bir hayalet görmüş gibiydim. Birbirinize çok benziyorsunuz, biliyorsun ve kız kardeşini bulduğumuzda vücudu tertemizdi. Seninki de aynı olacak mı merak ediyorum. İnci gibi bir ten." Sırıtıyor, ay ışığı gözlerini karanlığın lekelerine dönüştürüyor. "Onu tereyağı gibi doğradım."

Boğazımda yükselen safrayla savaşıyorum. "Sen hastasın."

Omuz silkiyor, itiraz etmiyor. "En iyisi bu. Aslında hep oğlumun siyah düğününün hayalini kurmuştum. Bu kasabanın gördüğü en kötü Barones olacaktı. Uğursuz bir kız kardeş. Bir *kraliçe*. O daha azını hak etmiyor. Ama bu? Sen mi? Kont'un cılız küçük kazazedesi mi?" Yüzünü buruşturuyor. "Kabul edilemez."

Sırtımın alt kısmına uzanıyorum ve göz açıp kapayıncaya kadar tabancamın namlusunu alnına doğrultuyorum. "Peki ya öfkesi?"

Bir anlık bir durgunluk var, ağaçlar bile salınımlarına ara vermiş gibi görünüyor.

Ve sonra Maddox *güler*.

Omzunun üzerinden Baronlara sırıtmak için dönüyor. "İşte hepimizin bildiği ve hoş gördüğü Batı Yakası inceliği." Gülümsemesi kurşun bir balon gibi düşüyor, gözleri buz gibi oluyor. "Ya da eskiden öyleydi. Gördüğün gibi ben senin baban değilim, küçük kız. Ara sıra sadakatsizlik eden hamamböceklerinden oluşan bir evi yönetmiyorum." Maskesini kaldırıp başının üzerinden geçiriyor ve arkasındaki Baronlar -üçü de- ellerini kaldırıyor.

Gölgeler *kanıyor*.

Beta Nus'lar bir anda ağaçların arasından çıkmaya başladıklarında böyle görünürler. Tıpkı Baronlar gibi maskeli ama daha basit tasarımlara sahip cüppeli figürler gölgelerin arasından sürünerek çıkıyor. O anki panikle sayabileceğimden çok daha fazlası aşağı inerken donup kalıyorum. Otuz mu? Kırk mı? Elli mi?

Kurşun sıkabileceğimden daha fazla adam.

"Karanlıklarım benden korkmaz. Beni takip ederler," diyor. Yaklaştıklarında telefonlarının fenerleri yanıp sönmeye başlar ve tüm uçurumun kenarı ürkütücü sarı bir ışıltıya bürünür. William, Bill ve Liam en önde yerlerini alırlar ve Maddox ekler: "Senin ölümün onların bana olan sevgilerinin bir göstergesi olacak."

"Onu götürmüyorsun!" Sesim çatlasa da bağırıyorum. Remy'yi de yanıma alarak geri çekiliyorum.

Tökezliyor ama "Bu gerçek değil, bu gerçek değil" diyerek benimle birlikte geri çekiliyor.

Silahı Maddox'a doğrulttuğumda bir çıkış yolu göremiyorum. Kralı ve üç baronunu vursam bile, diğer adamlar bizim için gelecek. Kaçabiliriz ama fazla uzağa gidemeyiz.

O kadar *çok* var ki.

"Bu gerçek değil," deyip duruyor Remy, gözleri bir maskeli figürden diğerine kayıyor. Panik ve inkâr arasında sıkışıp kalmış bir halde sarmalına geri döndü. Çok bitkin olmalı ve gözlerine baktığımda gördüğüm şey de bu.

O tükenmiş.

Onu kendime doğru çekerek fısıltıyla yalvarıyorum: "Hadi bebeğim, buradan çıkabilmemiz için sana ihtiyacım var."

Baronlar yaklaşmaya başlıyor ve ben de onu gidebileceğim tek yöne, uçurumun kenarına doğru çekiyorum. Artık tamamen karanlık, kayalık yüzün altındaki boşluk siyaha bürünmüş. Maddox'a ve onun korkunç bronz yüzüne dönmeden önce sadece kısa bir bakış atıyorum.

Remy bana döndüğünde gözleri geniş ve bana hediye ettiği gökyüzünü dolduracak kadar büyük bir kederle dolu. "Beni almasına izin vermektense ölmeyi tercih ederim." Yüzüme uzanıyor, yanağımı soğuk avucunun içine alıyor, yeşil gözleri beni bakışlarının altına hapsediyor. "Seni almasına izin vermektense ölmeyi tercih ederim."

Yavaşça uzanıp elini kendi elimle kapatıyorum. "Biliyorum." Nefes alarak gözlerimi siyaha doğru kaydırıyorum ve gözlerimi kısarsam görebiliyorum: yıldızların yansıması aşağıdaki suyun yüzeyini çillendiriyor. Gökyüzünü düşünüyorum, özürleri ve kuşların güzelliğini, uçup gitmelerini ama rüzgâr emrettiğinde her zaman geri süzülmelerini.

Ne yapmamız gerektiğini biliyorum.

Bir damla gözyaşı daha yanağımdan aşağı süzülüyor. "Remy..."

Yüzümü dürtüyor ve bakışlarımı ona çeviriyor. "Hey." Dudakları hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Hepimiz henüz yatmadığımız bir mezarın içindeki yıldızlarız." Yanağımdaki gözyaşını siliyor. "Hatırlıyor musun, Vinny?"

Bana bunu söylediği gece, gökyüzünde sırılsıklamdık, o kadar acı verici bir şekilde canlıydık ki göklerin kendisine güç verebilirdik. Ölmek üzere olduğunu bile bile bu kayadan atlamanın çok güzel olduğunu anlatmak için çok uğraştı. O zaman görememiştim ama şimdi o kadar net görüyorum ki ciğerlerimden nefesimi çalıyor.

Güzellik ölümü kabullenmekte değildir. Ona

açıkça meydan okumaktır.

Hayatta kalma mücadelesinden daha güzel ne olabilir?

Nick'in o rutubetli, karanlık mahzende bana söylediği sözleri papağan gibi tekrarlarken gözyaşları içinde gülümseyerek, "Yüzde elli şans," diyorum. "Sadece biraz şansa ihtiyacım var."

Mesafenin ötesinde buluşuyoruz, dudaklarımız o kadar yumuşak bir öpücükle birbirine kilitleniyor ki acıtıyor. Ona tutunuyorum. Ona. Dışarıda bir yerlerde ailemizin -ne kadar dağılmış ve bozulmuş olursa olsun gerçek ailemizin- bizi bir araya getirmek için beklediği bilgisine.

Yeşil gözleri benimkileri tutuyor ve başı birazcık kıpırdıyor, biraz da hüzünlü. "Seni seviyorum, Vinny."

Gerçek şu ki, burada, Forsyth'de hava soğuk. Her zaman da öyleydi. Hayal kırıklığı, ölüm, sefalet, acı ve adaletsizlik var ve Remington Maddox kadar hırpalanmış biri için aşk var olabiliyorsa, o zaman belki de zaten şanslıyız.

Göğsümdeki bu sıcak ve emin alev, babalarımız gibi insanların asla elde edemeyeceği bir şey.

Atlamaya hazır olduğumuzu böyle anlıyorum. Bu yüzden onun kucağına kıvrılıyorum, kolları omuzlarıma dolanıyor ve beni kendine çekiyor. Bu yüzden başımı çevirip onunla birlikte hiçliğin uçurumuna bakıyorum.

Kenardan birlikte iniyoruz, iki canlı sarmaşık gibi dolanıyoruz.

Arkamızda Maddox'un çığlığı yankılanıyor ama Remy ve ben sesimizi çıkarmıyoruz.

Yıldızların içine düşeriz.

Tıpkı her zaman yapacağımızı bildiği gibi.

SON SÖZ

Dükler hikayesinin son bölümü olan Dukes of Peril, 2022 sonbaharında yayınlanacak. Ön sipariş vermeyi unutmayın!

Birçoğunuz bir sonraki kitabı beklerken ne okuyacağımı soruyorsunuz! Size her zaman önce Preston Prep serisine (m/f, HS Dark Romance) geri dönmenizi öneriyoruz.

Bundan sonra, her zaman Angel'ın karanlık romantizm kitaplarından birini deneyebilirsiniz. Aşağıdaki kitapların hepsi ters harem. Çoğunlukla lise çağında ama ateşli romantizm. Hiçbiri Royals kadar karanlık değil ama hepsi travma ve endişe unsurları içeriyor çünkü biz böyle yapıyoruz. Düzen dışındaki her seri tamamlanmıştır.

The Allendale Four
Thistle Cove
Sparrowood Akademisi
Tarikat: Serendee Tarikatı

TEŞEKKÜRLER

Kraliyet Okuyucuları,

Tam anlamıyla uçurum, değil mi? Herkes derin bir nefes alsın ve bilsin ki Kraliyet ailemiz gibi biz de size sadece üstesinden gelebileceğinizi bildiğimiz şeyleri veriyoruz. Bunu kesinlikle halledeceksiniz! Ve çözüm olmadan çok uzun sürmesine izin vermeyeceğimize söz veriyoruz. Dukes of Peril geliyor! Söz veriyorum.

Ama gerçekten, bu çılgın kitap serisi boyunca bizi takip ettiğiniz için teşekkürler. Acının Efendileri'ne 18 ay önce başladığımızda bunun ne kadar derinlere gideceğini bilmiyorduk. Bu evren patladı ve sizlerle paylaşmaya devam etmek için sabırsızlanıyoruz.

Lisa, Nikki ve Crystal'a gelmiş geçmiş en iyi beta okuyucular oldukları için özel teşekkürler. Anna ve Nikki'ye harika asistanlar oldukları için. Angel's Antics'te bizi ayakta tutan okurlar! Bookstagramers, Booktokers, Podcasters, blogcular ve tüm romancılığa Royals sevgisini yayan eleştirmenler, desteğiniz olmadan bu büyük kitapları çıkarmak için gerçekten motivasyonumuz olmazdı.

Eğer grubumuzda değilseniz: Angel's Antics veya beni TikTok'ta takip edin: Angellawsonauthor veya IG: @lawsonwrites o zaman takip ettiğinizden emin olun. Ekstralar göndermeyi, favorilerimizi paylaşmayı ve kitaplar arasında okuyucularımızı takip etmeyi seviyoruz!

Sen en
iyisisin,
Angel.

Bunu yazarken Pulp Fiction filminde John Travolta'nın onu aşırı dozdan kurtardığı ve arabada eve döndükleri sahnedeki Uma Thurmond'a benziyorum. Angel bu kafeinli metaforda kesinlikle John. Tüm o şırıngaları bana sapladığın için teşekkürler. Bu pislikleri iki yıldır yazdığımıza inanabiliyor musun?

Crystal, Lisa ve Nikki'ye kusursuz beta becerileri için ve ayrıca beni birkaç (öhöm) uçurumdan aşağı indirdikleri için çok teşekkür ederim. Sizi travmatik bir şekilde kucaklarken atlayabilirdim. Yine de artık yalan ve yalan arasındaki farkı bildiğim için biraz kızgınım.

Archie'den ilham almak için benim ve Angel'ın kedilerine sesleniyorum.

En önemlisi, bu çılgın ve dolambaçlı yolculukta yanımızda olan herkese teşekkürler! Size sadece acı çektirdiğimize söz veriyoruz, böylece duygusal olarak sizi incitmeyi bıraktığımızda, bu çok daha tatlı olacak.

BU KITAP NEDEN BU KADAR UZUN?

Bebeğim, ne kadar kestiğimizi bir bilsen...

Sam

Not: John Travolta'nın Pulp Fiction'daki rolünü tamamen benimsiyorum. Endişeleniyorum, Marvin'in olduğu sahneye daha çok benzeyebiliriz. "Marvin'i vurdun!" Arabanın her tarafına kan sıçradı ve birinin işleri kontrol altına almak için herkese Kurt'u çağırması gerekiyor.-Angel